STEPHEN KING

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

ȚINUTURILE PUSTII

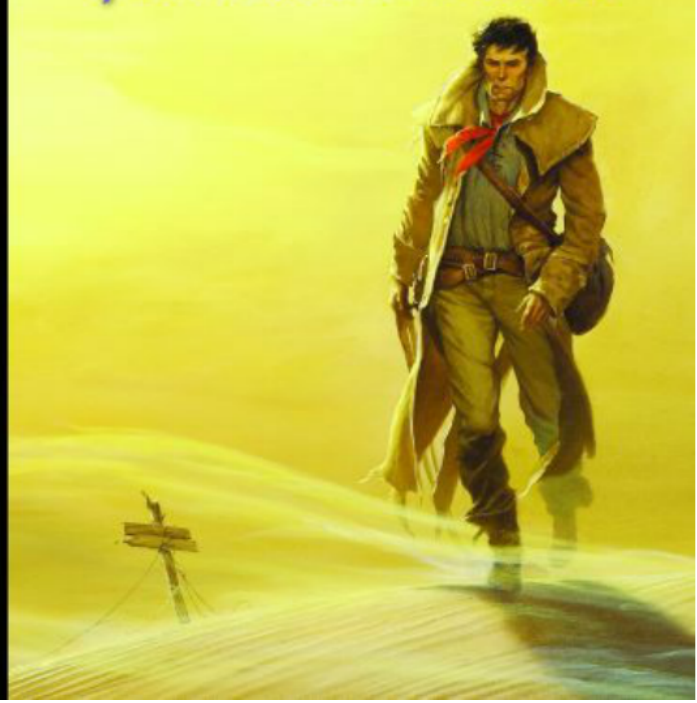

NEMIRA

STEPHEN KING

ŢINUTURILE PUSTII

Seria Turnul Întunecat, III

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

Traducerea versurilor din poemul
Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a, de Robert Browning
ANA-VERONICA MIRCEA

Stephen King
The Waste Lands, 1991, 2003

Nemira, 2010

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doar doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în Misery.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

Acest al treilea volum al poveştii
îi este dedicat cu recunoştinţă fiului meu
OWEN PHILIP KING:
Khef, *Ka* şi *Ka-tet*.

ARGUMENT

Ţinuturile pustii este al treilea volum al unei poveşti mai lungi, inspirate şi, într-o anumită măsură, îndatorate poemului epic al lui Robert Browning *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a.*

Primul volum, *Pistolarul*, povesteşte cum Roland, ultimul pistolar dintr-o lume care „a mers mai departe“, îl urmăreşte şi în sfârşit îl ajunge din urmă pe omul în negru, un vrăjitor pe nume Walter care reclamase perfid prietenia tatălui lui Roland în zilele când unitatea Lumii de Mijloc încă rezista. A-l prinde pe acest aruncător de vrăji semiuman nu este scopul ultim al lui Roland, ci doar un pas de-a lungul drumului spre puternicul şi misteriosul Turn Întunecat, care se înalţă în nexul timpului.

Cine este, de fapt, Roland? Cum arăta lumea lui înainte să „meargă mai departe“? Ce este Turnul şi de ce îl caută el? Avem doar răspunsuri fragmentare. Roland este în mod evident un soi de cavaler, unul dintre cei a căror sarcină este să menţină aşa cum este (sau poate să răscumpere) o lume pe care Roland şi-o aminteşte ca fiind „plină de iubire şi lumină“. Cât de aproape este de fapt amintirea lui Roland de felul în care arăta lumea rămâne însă o întrebare fără răspuns.

Ştim că a fost forţat să treacă de timpuriu printr-o probă de bărbăţie, după ce a descoperit că mama lui a devenit amanta lui Marten, un vrăjitor mult mai mare decât Walter; ştim că Marten a pus la cale ca Roland să descopere aventura mamei sale, aşteptându-se ca el să nu treacă proba bărbăţiei şi să fie „trimis la Vest“, în pustiu; ştim că Roland a zădărnicit planurile lui Marten, trecând testul.

Mai ştim că lumea pistolarului e înrudită cu a noastră într-un chip straniu, dar fundamental, şi că e posibil să treci dintr-o lume în alta.

La o haltă pe un drum de diligenţe de mult părăsit, care

străbate deşertul, Roland întâlneşte un băiat pe nume Jack, care a murit în lumea noastră, un băiat care a fost, de fapt, împins în calea unei maşini la un colţ de stradă din centrul Manhattanului. Jake Chambers a murit sub ochii omului în negru – Walter – şi s-a trezit în lumea lui Roland.

Înainte să-l ajungă pe omul în negru, Jake moare din nou... acum deoarece pistolarul, pus în faţa celei mai cumplite alegeri din viaţa sa, a ales să-l sacrifice pe acest fiu simbolic. Având de ales între Turn şi copil, Roland alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, adresate pistolarului înainte să cadă în abis, sunt: „Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland şi Walter are loc pe o golgotă prăfuită alcătuită din oase sfărâmate. Omul în negru îi prezice lui Roland viitorul, folosind un pachet de cărţi de tarot. Trei cărţi *foarte* ciudate – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor şi Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule") – sunt aduse în mod special în atenţia lui Roland.

Al doilea volum, *Alegerea celor trei*, începe pe malul Mării Vestului, nu la mult timp după ce confruntarea lui Roland cu Walter a luat sfârşit. Pistolarul, istovit, se trezeşte în toiul nopţii şi descoperă că mareea a adus cu ea o mulţime de creaturi târâtoare, carnivore – „homaroşenii". Înainte să poată ieşi din zona lor limitată de acţiune, Roland a fost grav rănit ele, pierzându-şi primele două degete de la mâna dreaptă. Pe deasupra, este otrăvit de veninul homaroşeniilor şi, în vreme ce-şi reia drumul spre nord de-a lungul ţărmului Mării Vestului, starea lui se agravează... este poate pe moarte.

Întâlneşte trei uşi care stau de la sine în picioare, pe plajă. Fiecare uşă se deschide – pentru Roland şi doar pentru Roland – în lumea noastră; în oraşul în care a trăit Jake, de fapt. Roland vizitează New Yorkul în trei momente de-a lungul continuumului nostru temporal, deopotrivă în încercarea de a-şi salva viaţa şi de a-i alege pe cei trei care trebuie să-l însoţească în drumul către Turn.

Eddie Dean este *Prizonierul*, un dependent de heroină din New York, de la sfârşitul anilor '80. Roland păşeşte prin uşa

de pe plaja din lumea sa şi pătrunde în mintea lui Eddie Dean când acesta, aflat în slujba unui om pe nume Enrico Balazar, drept samsar de droguri, aterizează la Aeroportul JFK. De-a lungul grelelor aventuri prin care trec împreună, Roland izbuteşte să obţină o cantitate mică de penicilină şi să-l aducă pe Eddie Dean înapoi în lumea sa. Eddie, un narcoman care descoperă că a fost dus împotriva voinţei sale într-o lume în care nu există droguri (şi nici pui prăjit Popeye's, la o adică), nu e deloc bucuros că se află acolo.

A doua uşă îl duce pe Roland la *Stăpâna Umbrelor* – de fapt, *două* femei într-un singur corp. De data aceasta, Roland se trezeşte în New York la începutul anilor '60, faţă în faţă cu o tânără activistă pentru drepturile civile ţintuită într-un scaun cu rotile, pe nume Odetta Holmes. Femeia care se ascunde înăuntrul Odettei este apriga şi veninoasa Detta Walker. Când această fiinţă cu personalitate dublă este adusă în lumea lui Roland, consecinţele sunt nesigure pentru Eddie şi pentru pistolarul tot mai bolnav. Odetta crede că trăieşte fie un vis, fie o iluzie; Detta, animată de un intelect mai brut şi mai direct, se dedică trup şi suflet misiunii de a-i ucide pe Roland şi Eddie, pe care îi vede ca pe doi diavoli albi, hotărâţi să o tortureze.

Jack Mort, un ucigaş în serie care se ascunde în spatele celei de-a treia uşi (New York la mijlocul anilor '70), este *Moartea*. Mort a provocat de două ori mari schimbări în viaţa Odettei Holmes/Dettei Walker, deşi niciuna dintre ele n-o ştie. Mort, al cărui mod de operare este fie să-şi împingă victimele, fie să arunce în ele cu ceva de sus, a acţionat în ambele feluri asupra Odettei de-a lungul dementei (şi totuşi atât de precautei) sale cariere. Când Odetta era un copil, Mort i-a aruncat o cărămidă în cap, făcând-o să intre în comă şi, în acelaşi timp, provocând naşterea Dettei Walker, sora secretă a Odettei. Cu ani mai târziu, în 1959, Mort se întâlneşte din nou cu Odetta şi o împinge în faţa unui metrou, în Greenwich Village. Odetta supravieţuieşte şi de data aceasta, plătind însă un preţ: trenul i-a retezat ambele picioare de la nivelul genunchilor. Doar prezenţa unui doctor tânăr şi eroic (şi,

poate, a hâdei, dar îndărătnicei firi a Dettei Walker) o salvează... sau aşa s-ar părea. Lui Roland, aceste interrelaţionări îi sugerează o putere mai mare decât simpla coincidenţă; el crede că forţele titanice care înconjoară Turnul Întunecat au reînceput să se strângă.

Roland află că Mort s-ar putea afla, totodată, în centrul unui alt mister, unul care ar putea fi în acelaşi timp un paradox năucitor. Căci victima pe care Mort o urmăreşte în momentul în care pistolarul intră în viaţa sa este nimeni altul decât Jake, băiatul pe care Roland l-a întâlnit la haltă şi pe care l-a pierdut sub munţi. Roland n-a avut nicio clipă motive să se îndoiască de povestea lui Jake despre felul în care a murit în lumea noastră sau de identitatea ucigaşului său – Walter, desigur. Jake l-a văzut îmbrăcat în rasă preoţească în timp ce mulţimea se aduna în jurul locului unde el zăcea pe moarte, iar Roland nu s-a îndoit deloc de acea descriere.

Şi nici acum nu se îndoieşte; Walter a fost acolo, da, fără doar şi poate. *Dar dacă Jack Mort, şi nu Walter, a fost cel care l-a împins pe Jake în calea Cadillac-ului?* Este oare posibil aşa ceva? Roland nu poate şti, nu sigur, dar dacă aşa stau lucrurile, unde este Jake acum? Este el mort? În viaţă? Este prizonier undeva în timp? Şi dacă Jake Chambers trăieşte bine mersi în lumea lui, în Manhattan la mijlocul anilor ’70, *cum e posibil ca Roland să-şi amintească totuşi de el?*

În pofida acestor evoluţii confuze, cu potenţial periculos, proba uşilor – şi alegerea celor trei – se încheie cu succes pentru Roland. Eddie Dean îşi acceptă locul în lumea lui Roland, întrucât s-a îndrăgostit de Stăpâna Umbrelor. Detta Walker şi Odetta Holmes, ceilalţi doi membri ai trioului lui Roland, sunt forţate să formeze o singură personalitate, conţinând elemente atât din Detta, când şi din Odetta, când pistolarul izbuteşte într-un final să le facă pe cele două să se recunoască reciproc. Acest hibrid este capabil să accepte şi să răspundă la dragostea lui Eddie. Odetta Susannah Holmes şi Detta Susannah Walker devin astfel o femeie nouă, o *a treia* femeie: Susannah Dean.

Jack Mort moare sub roţile aceluiaşi metrou – acel legendar

tren de Linie A – care a lăsat-o pe Odetta fără picioare în urmă cu cincisprezece sau şaisprezece ani. Pagubă-n ciuperci.

Şi pentru întâia oară în ani fără număr, Roland de Gilead nu mai este singur în drumul său către Turnul Întunecat. Cuthbert şi Alain, tovarăşii săi pierduţi de odinioară, au fost înlocuiţi de Eddie şi Susannah... Pistolarul are însă un mod al lui de a le fi un leac amar prietenilor. Un leac chiar foarte amar.

Ţinuturile pustii duce mai departe povestea acestor trei pelerini pe faţa Lumii de Mijloc, la câteva luni după confruntarea de lângă ultima uşă de pe plajă. Au avansat o bună bucată de drum în interiorul continentului. Perioada de odihnă se apropie de sfârşit şi a început o perioadă a învăţării. Susannah învaţă să tragă cu arma... Eddie învaţă să cioplească... şi pistolarul învaţă cum e să-ţi pierzi minţile, câte puţin o dată. (O ultimă notă: Cititorii mei din New York vor şti că mi-am luat anumite libertăţi de natură geografică. Pentru acestea, trag nădejde că voi fi iertat.)

> Doar un morman de imagini, frânte în lumina soarelui,
> Unde copacii morţii nu-ţi dăruie adăpost şi nici greierii uşurare,
> Iar în pietrele sterpe nu se aude un susur de apă. Umbră
> Afli numai sub stânca aceasta roşcată,
> (Vino la umbra acestei stânci roşcate),
> Şi am să-ţi arăt ceva deosebit faţă de oricare
> Din umbrele tale matinale care-ţi urmează cu paşi mari
> Ori faţă de umbra ta vesperală, ridicându-se să-ţi vină în întâmpinare;
> Am să-ţi arăt frica într-un pumn de ţărână.
>
> *T.S. ELIOT, Ţara pustie*[1]
>
> Jalnică zdreanţă descăpăţânată
> Era orice scaiete sumeţit –
> Spre-a nu mai fi de semeni pizmuit.
> Cu orice frunză aspră şi crăpată
> Murea speranţa de-a-nverzi vreodată –

De parc-o fiară viaţa-ar fi strivit.

ROBERT BROWNING, Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a

— Ce râu e acesta? întrebă Millicent într-o doară.
— E doar un pârâu. Bine, poate niţel mai mult de-atât. Se cheamă Pustiu.
— Chiar aşa?
— Da, zise Winifred, chiar aşa.

ROBERT AICKMAN, Mâna în mănuşă

19

REDEMPŢIUNE

CARTEA ÎNTÂI — JAKE
FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ŢĂRÂNĂ

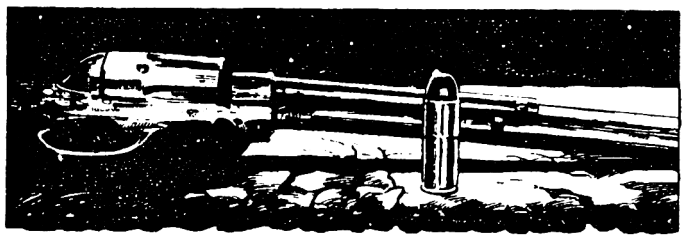

I
URSUL ŞI OSUL

1

Pentru ea, era a treia oară cu gloanţe adevărate... şi prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanţe bune din belşug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie şi Susannah Dean îşi duseseră vieţile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanţe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învăţat, întâi de tatăl său şi apoi de Cort, cel mai mare învăţător al lui, să creadă aşa, şi asta continua să-i fie credinţa. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispăşită... şi cu cât era aşteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanţe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulţi ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcţia când ea trăgea de probă în ţintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât şi Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnăscuţi.

Astăzi, Roland şi Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puţin de un kilometru şi jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie şi Susannah învăţau lucrurile pe care Roland trebuia să-i înveţe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscereze şi să cureţe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce şi să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părţile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua

Bătrână şi sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi, Eddie rămăsese în urmă şi pistolarul nu era deranjat de asta. Lecţiile pe care le ţii minte cel mai bine, ştia Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveţi singur.

Totuşi, lecţia care fusese mereu cea mai importantă era şi acum cea mai importantă: cum să tragi cu pistolul şi cum să nimereşti ţinta de fiecare dată. Cum să ucizi.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecaţi, cu miros dulce, dispuşi în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă şi stânci sparte, ca nişte scări pentru uriaşi. Un pârâu cu apă limpede ieşea din pădure şi străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos şi piatra friabilă, apoi curgând pe suprafaţa de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade şi nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnişului era o vale magnifică, adâncă, plină şi ea de pini şi câţiva ulmi bătrâni şi mari, care refuzau a fi daţi deoparte. Aceştia se înălţau verzi şi luxurianţi, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deşi bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călite doar în foc. Şi focul era o materie diabolică; simţea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanţă de câţiva kilometri, croncănind cu vocile lor bătrâne şi aspre. Păreau agitate, ca şi când ar fi urmat o furtună, însă Roland

adulmecase aerul şi nu simţise ploaie în el.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea şase aşchii de piatră. Toate conţineau foiţe de mică şi sclipeau ca nişte lentile în lumina caldă a după-amiezii.

— Ultima şansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie şi numai puţin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniţie.

Ea îi aruncă o privire piezişă, sardonică, şi pentru un moment el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină ceţoasă reflectată într-o bară de oţel.

— Ce ai face dacă n-ar fi comod şi eu nu ţi-aş spune? Dacă aş rata toate bucăţelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea învăţătorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

— Nu pot face asta, şi tu ştii. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăţiei. Pe un copil îl poţi pălmui, ca să-l corectezi, dar...

— În lumea mea, a-ţi pălmui plodul nu-i un lucru privit cu blândeţe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-şi imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ţi pară rău de vergea, ca să nu-ţi cocoloşeşti copilul?“ – dar nu credea că Susannah minţea.

— Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că aşa este?

— Ba cred că ai văzut.

— În orice caz, tu şi Eddie nu sunteţi copii. Ar fi o greşeală din partea mea să vă tratez ca şi când aţi fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-aţi trecut.

Deşi n-o spuse cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroşenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el şi pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, şi-şi spuse că poate îşi amintea şi ea acelaşi lucru.

— Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

— O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviinţă din cap.

— Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului“) şi părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eşuate – şi multă meştereală – ca rezultatul să fie bun. Cureaua şi revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se iţea din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârnase la şoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Graţie homaroşeniilor, acum era un pistolar stângaci.

— Cum e, deci? întrebă el din nou. De data aceasta, ea îi râse în faţă.

— Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici şi să ascultăm croncănitul ciorilor de colea?

Simţi cum degetele mici şi ascuţite ale tensiunii îşi fac loc sub pielea sa şi bănui că la fel simţise şi Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea *nevoie* ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia şi avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

— Spune-mi lecţia încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se şterse şi chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn. Şi de pe buzele ei, el auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se aşteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... şi totuşi cât de ciudat şi de periculos, totodată.

— „Nu ţintesc cu mâna mea; cea care ţinteşte cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Ţintesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nu ucid cu arma mea...“

Se întrerupse şi arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

— Eu oricum n-o să ucid nimic... nu-s decât nişte *pietricele*.

Expresia ei – niţel trufaşă, niţel obraznică – sugera că se aştepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuşi, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpăraţi şi cu minţile aiurea, neobrăzaţi şi în stare să muşte în cel mai nepotrivit moment... şi descoperise o neaşteptată capacitate în sine. Putea să-i înveţe pe alţii. Mai mult, îi plăcea să-i înveţe şi se trezea întrebându-se, din când în când, dacă aşa stătuseră lucrurile şi-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, şi mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minţii lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certăreţe; păsările acelea păreau să fi fost speriate şi forţate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speriase, aşa că puse informaţia la păstrare şi se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua muşcătură, mai puţin glumeaţă. Şi cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva, dacă nu profesorul? Căci nu el oare o învăţa să muşte? Îi învăţa pe *amândoi* să muşte. Oare nu asta era un pistolar, când dădeai la o parte cele câteva reguli stricte de conduită şi puţinele note bătute în piatră ale catehismului? Nu era oare el (sau ea) doar un şoim cu chip uman, învăţat să muşte la comandă?

— Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele şi începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă şi neastâmpărată (sau cel puţin nu încă), ochii ei căpătară iarăşi sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oţel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

— Nu-s?

Tonul şugubăţ din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia

era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teci.

— Nu, *nu* sunt, zise el, tachinând-o la rândul său. Şi lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid şi lipsit de umor. Susannah, ţi-aminteşti de *feţele palide borâte?*

Surâsul ei dădu să se stingă.

— *Feţele palide borâte* din Oxford Town? Surâsul îi dispăruse.

— Ţi-aduci aminte ce au făcut *feţele palide borâte* cu tine şi cu prietenii tăi?

— Aceea n-am fost *eu,* zise ea. Aceea a fost altă femeie.

Ochii ei căpătaseră o uitătură mată, posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi şi convenea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine şi-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

— Da. Aşa e. Că-ţi place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu aşa cum eşti, ci tu aşa cum *ai fost*. Ţi-aminteşti furtunurile de pompieri, Susannah? Ţi-aminteşti dinţii de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta şi a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, şi numeroase altele, în multe nopţi lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înţelesese totul, dar ascultase cu atenţie, chiar şi aşa. Şi ţinuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

— Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea? Acum, ochii sumbri scânteiau la el periculos; îi aminteau de ochii lui Alain atunci când blândul Alain era stârnit.

— Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă şi te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu bâte şi câini. Oamenii care ţi-au spus pizdă neagră.

Arătă spre ele, mişcând degetul de la stânga la dreapta.

— Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân şi a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat

în cur. Iată-l pe cel care ţi-a spus cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spiţele scaunului tău cu rotile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minţi. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *homalău*. Şi cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii ăia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se şi coborând cu mişcări scurte şi iuţi sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanţe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucăţile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanţă, un copac se crăpă şi căzu la pământ. Alte ciori croncăniră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

— O, da? răsuflă ea. Aşa zici?

— Aşa zic. Acum spune-ţi lecţia, Susannah Dean, şi fii sinceră.

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucăţi de gheaţă. Mâna ei dreaptă tremură uşor pe braţul scaunului cu rotile, ca un motor la ralanti.

— „Nu ţintesc cu mâna mea; cea care ţinteşte cu mâna ei a uitat chipul tatălui. Eu ţintesc cu ochiul.“

— Bun.

— „Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui. Eu trag cu mintea.“

— Aşa a fost dintotdeauna, Susannah Dean.

— „Nu ucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul ei a uitat chipul tatălui.

Eu ucid cu inima.“

— *Atunci, UCIDE-I, pentru numele tatălui tău!* strigă Roland. *UCIDE-I PE TOŢI!*

Mâna ei dreaptă fu o ceaţă între braţul scaunului şi mânerul revolverului lui Roland. Acesta ieşi din toc într-o secundă şi mâna ei stângă coborî, acţionând cocoşul cu mişcări la fel de iuţi şi delicate ca zbaterile aripilor unui colibri. Şase pocnete scurte răsunară în vale şi cinci dintre cele şase pietre aşezate pe bolovan dispărură de pe faţa

pământului.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă – nici măcar nu respiră, parcă – în vreme ce ecoul se îndepărta, scăzând. Până şi ciorile amuţiră, cel puţin pentru moment.

Pistolarul sparse tăcerea cu trei cuvinte atone şi totuşi straniu accentuate:

— E foarte bine.

Susannah se uită la pistolul din mâna ei ca şi când nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Un fuior de fum se ridica din ţeavă, perfect drept în aerul nemişcat, tăcut. Apoi, încet, femeia îl puse înapoi în toc, sub piept.

— Bine, dar nu perfect, zise ea într-un sfârşit. Am ratat una.

— Da?

Roland se duse la stâncă şi luă în mână pietricica rămasă. O privi, după care i-o aruncă ei.

Ea o prinse cu stânga; dreapta rămase aproape de pistol, văzu el mulţumit. Trăgea mai bine şi mai natural decât Eddie, dar nu învăţase lecţia de acum la fel de repede ca Eddie. Dacă ar fi fost cu ei în timpul schimbului de focuri din clubul de noapte al lui Balazar, poate ar fi învăţat-o. Acum, înţelese Roland, în sfârşit învăţa şi ea. Femeia se uită la piatră şi văzu ciobitura, adâncă de abia de câţiva milimetri, în colţul de sus.

— Doar ai atins-o, spuse el, întorcându-se la ea, dar într-un schimb de focuri, uneori nici nu ai nevoie de mai mult. Când zgârii un ins, îl faci să-şi piardă ţinta...

Tăcu.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Nu ştii, nu-i aşa? Chiar nu ştii?

— Nu. Mintea ta e deseori ferecată pentru mine, Susannah.

Vocea lui nu era deloc defensivă, şi Susannah clătină exasperată din cap.

Învârtita rapidă a personalităţii ei uneori îl scotea din sărite; aparenta lui incapacitate de a spune altceva decât exact ce-i venea în gând avea fără greş acelaşi efect asupra ei. Era cel mai literal om pe care îl întâlnise vreodată.

— Bine, zise ea. Îţi voi *spune* de ce mă uit la tine aşa, Roland. Pentru că ce ai făcut a fost un truc ieftin. Ai spus că

nu mă vei plesni, că nu mă *poţi* plesni, chiar dacă aş feşteli-o... dar fie ai minţit, fie eşti foarte prost, şi eu *ştiu* că nu eşti prost. Oamenii nu pălmuiesc întotdeauna cu mâinile, după cum orice bărbat şi orice femeie din rasa mea poate depune mărturie. În locul din care vin eu avem o vorbă: „Pot fi rupt în bătaie..."

— „...dar tachinările nu mă ating", încheie Roland.

— Ei, nu e tocmai aşa, dar cred că eşti pe aproape. Oricum, indiferent cum o spui, rămâne o gogoriţă. Doar nu de pomană se zice că ceea ce ai făcut tu e „bătaie cu gura". Cuvintele tale *mă dor*, Roland – chiar vrei să stai acolo şi să spui că n-ai ştiut că va fi aşa?

Ea şedea în scaunul cu rotile, uitându-se în sus la el cu o curiozitate sinceră, luminoasă, iar Roland gândi – nu pentru prima oară – că *feţele palide borâte* din lumea lui Susannah trebuie că fuseseră inşi fie foarte curajoşi, fie foarte proşti ca să i se opună ei, infirmă în scaun cu rotile sau nu. Şi, cum umblase printre ei, nu credea că răspunsul era bravura.

— Nu m-am gândit şi nu-mi pasă de sentimentele tale, zise el, calm. Te-am văzut că-ţi arăţi dinţii şi am ştiut că vrei să muşti, aşa că ţi-am băgat o zăbală-n gură. Şi a funcţionat... nu-i aşa?

Expresia ei era acum una de uimire rănită.

— *Nemernicule!*

În loc să-i dea un răspuns, Roland luă pistolul din tocul ei, deschise butoiaşul cu degetele rămase la mâna dreaptă şi începu să-l reîncarce cu mâna stângă.

— N-am întâlnit niciodată unul mai arogant ca...

— Aveam *nevoie* să muşti, zise el pe acelaşi ton calm. Dacă n-o făceai, ai fi tras complet aiurea – cu mâna şi pistolul în loc de ochi şi minte şi inimă. Dacă a fost un truc? Dacă a fost o aroganţă? Nu cred. Cred, Susannah, că tu ai fost cea în al cărei suflet stătea cuibărită aroganţa. Cred că *tu* ai fost cea căreia mintea-i stătea la trucuri. Asta nu mă deranjează. Dimpotrivă. Un pistolar fără dinţi nu e pistolar.

— Fir-ar să fie, eu *nu* sunt un pistolar!

El o ignoră; îşi putea permite să o ignore. Dacă ea nu era

pistolar, atunci el era un billy-bumbler.

— Dacă ar fi fost un joc, poate că m-aş fi comportat altfel. Dar ăsta nu-i un joc. E...

Duse mâna teafără la frunte şi o ţinu acolo un moment, cu degetele deasupra tâmplei drepte. Vârfurile degetelor, observă ea, tremurau niţel.

— Roland, ce te doare? întrebă pe un ton scăzut.

Mâna coborî încet. Pistolarul introduse butoiaşul la locul lui şi puse revolverul în tocul cu care era încinsă ea.

— Nimic.

— Ba e ceva. Am văzut eu. Şi Eddie a văzut. A început imediat ce am părăsit plaja. Ceva nu e bine şi se agravează mereu.

— Totul e bine, repetă el.

Ea întinse mâinile şi le luă pe ale lui. Furia o părăsise, cel puţin pentru moment. Se uită îngrijorată în ochii lui.

— Eu şi Eddie... asta nu este lumea noastră, Roland. Fără tine, am muri aici. Am avea armele tale, şi ştim să tragem cu ele, ne-ai învăţat să facem asta destul de bine, însă tot am muri. Noi... noi depindem de tine. Aşa că spune-mi care e problema. Dă-mi voie să te ajut. Dă-ne voie *amândurora* să te ajutăm.

Roland nu fusese niciodată un om care să se înţeleagă pe sine profund sau să-i pese de asta; conceptul de conştiinţă de sine (darămite acela de autoanaliză) era străin de el. Pe el îl caracteriza acţiunea – îşi consulta iute fiinţa lăuntrică, complet misterioasă, şi acţiona. Dintre toţi, el fusese cel mai bine alcătuit, un om al cărui miez profund romantic era închis într-o cutie de o simplitate brută, ce consta din instinct şi pragmatism. Aruncă şi acum o privire grăbită spre interior şi ajunse la concluzia că trebuie să-i spună totul. Era ceva cu el. O, da. Într-adevăr. Era o problemă cu mintea, ceva la fel de simplu ca firea sa şi la fel de ciudat ca strania lui viaţă de rătăcitor spre care îl împinsese acea fire.

Deschise gura pentru a rosti: *Îţi zic eu care-i problema, Susannah, şi-ţi zic doar în trei cuvinte. Îmi pierd minţile*. Înainte însă de a putea începe, în pădure se mai prăbuşi un copac – se

prăbuşi cu un uruit puternic, strivitor. De data aceasta, copacul căzu mai aproape, iar ei nu mai erau concentraţi pe un test de voinţă deghizat în lecţie. Îl auziră amândoi, amândoi auziră croncănitul agitat al ciorilor care-l urmă şi amândoi înţeleseră faptul că arborele căzuse aproape de tabăra lor.

Susannah întorsese capul în direcţia sunetului, dar acum ochii ei, mari şi nedumeriţi, reveniră la chipul pistolarului.

— Eddie! zise ea.

Un strigăt se ridică din marea verde-crud a pădurii din spatele lor – un strigăt de furie, necuprins. Căzu alt copac, şi apoi altul. Sunetul produs semăna cu un tir de mortier. *Lemn uscat*, gândi pistolarul. *Copaci morţi*.

— Eddie! De data aceasta, Susannah strigă numele. Orice ar fi, e aproape de Eddie!

Mâinile ei zburară la roţile scaunului şi începură greaua misiune de a-l întoarce pe loc.

— Nu avem timp pentru asta.

Roland o prinse de subsuori şi o ridică din scaun. O mai purtase în braţe înainte, atunci când drumul îngreuna mersul în scaun – amândoi bărbaţii o purtaseră –, însă ea tot fu uimită de rapiditatea lui stranie, nemiloasă. Într-un moment era în scaunul cu rotile, un obiect pe care îl cumpărase de la cel mai bun magazin cu articole medicale din New York City, în toamna lui 1962, şi-n următorul stătea într-un echilibru precar pe umerii lui Roland, ca o majoretă, coapsele ei musculoase strângându-i gâtul de o parte şi de alta, iar el cu palmele deasupra capului, apăsând-o pe şale. Începu să alerge cu ea, cizmele lui scâlciate lovind pământul presărat cu ace de brad, între făgaşele lăsate de scaunul ei.

— Odetta! strigă el, revenind în acest moment de stres la numele pe care ea îl purtase când o cunoscuse. Nu pierde pistolul! Pentru numele tatălui tău!

Sprinta printre copaci acum. O broderie de umbre cu pete de soare trecea peste ei în mozaicuri mişcătoare, în vreme ce Roland mărea pasul. Mergeau la vale acum. Susannah ridică mâna stângă pentru a se feri de o ramură care voia să o

doboare de pe umerii pistolarului. În aceeaşi clipă, coborî mâna dreaptă la mânerul anticului revolver, ţinându-l.

Un kilometru şi jumătate, gândi ea. *Cât îţi ia să parcurgi distanţa asta în alergare? Cât, când el galopează în ritmul ăsta? Nu mult, dacă nu va aluneca pe acele astea de pe jos... dar poate* prea *mult. Fă, Doamne, să fie bine... fă ca Eddie al meu să fie bine*.

Parcă în răspuns, Susannah auzi bestia fără chip scoţând din nou un strigăt. Vocea aceea necuprinsă era ca un tunet. O osândă.

2

Era cea mai mare creatură din pădurea care odinioară fusese cunoscută sub numele de Marea Pădure de la Apus, şi cea mai vârstnică. Mulţi dintre ulmii vechi şi mari pe care Roland îi observase în vale fuseseră doar nişte mlădiţe înfipte în sol când ursul ieşise din străfundul neştiut al Lumii Dinafară, asemenea unui rege sălbatic, rătăcitor.

Cândva, Oamenii Vechi trăiseră în Pădurea de la Apus (urmele lor le găsise Roland din loc în loc, în ultimele săptămâni) şi plecaseră de teama colosalului urs ce nu murea. Încercaseră să-l ucidă, când descoperiseră că nu erau singuri pe noul teritoriu pe care veniseră, însă chiar dacă săgeţile lor îl înfuriau, nu-i produceau nicio stricăciune. Iar el nu era confuz în legătură cu *sursa* chinului său, cum erau celelalte bestii din pădure – chiar şi servalii prădători care sălăşluiau şi-şi făceau nevoile pe dealurile de nisip dinspre vest. Nu; el ştia de unde veneau săgeţile, ursul acesta. Ştia. Şi pentru fiecare săgeată care îşi găsea ţinta în carnea de sub pielea lui lăsată, el lua trei, patru, poate chiar şi o jumătate de duzină dintre Oamenii Vechi. Copii, dacă putea pune laba pe ei; femei, dacă nu putea. Pe războinici îi dispreţuia, iar aceasta era culmea umilinţei.

Într-un sfârşit, când adevărata sa natură le devenise clară, încercările lor de a-l ucide încetaseră. El era, desigur,

încarnarea unui demon – ori umbra unui zeu. I-au spus Mir, ceea ce pentru oamenii aceia însemna „lumea de dincolo de lume“. Avea o înălţime de douăzeci şi unu de metri şi, după optsprezece sau mai multe secole de domnie necontestată în Pădurea de la Apus, era pe moarte. Poate motivul morţii sale fusese la început un organism microscopic din ceva ce mâncase sau băuse; poate era vârsta înaintată; cel mai probabil era o combinaţie a celor două. Cauza nu avea importanţă; rezultatul final însă – o colonie de paraziţi care se înmulţeau rapid şi îi scormoneau fabulosul creier – avea. După ani întregi de luciditate brutală, calculată, Mir o luase razna.

Ursul prinsese de veste că din nou erau oameni în pădure; pădurea era regatul său şi, chit că era nemărginită, nimic important din ceea ce se petrecea acolo nu-i scăpa din vedere mult timp. Se retrăsese din calea nou-veniţilor, şi nu fiindcă s-ar fi temut de ei, ci fiindcă nu avea nicio treabă cu ei şi nici ei cu el. Apoi paraziţii îşi începuseră lucrarea şi pe măsură ce nebunia lui crescuse, el devenise tot mai sigur că era vorba din nou de Oamenii Vechi, că aceia care întindeau capcane şi dădeau foc pădurii se întorseseră şi că-n scurt timp îşi vor relua vechile obiceiuri proaste. Doar când zăcea în ultimul său bârlog, la aproximativ cincizeci de kilometri de nou-veniţi, mai bolnav la fiecare răsărit de soare decât fusese la apus, cu o zi în urmă, ajunsese să creadă că Oamenii Vechi reuşiseră în sfârşit să găsească o armă eficientă: otrava.

Venea de data aceasta nu ca să se răzbune pentru cine ştie ce rană minoră, ci să-i stârpească până la ultimul, înainte ca otrava lor să-şi facă efectul complet... şi-n timp ce se apropia, orice gând îi pieri. Rămaseră doar furia roşie, bâzâitul ruginit al instalaţiei de pe capul său – mecanismul rotitor dintre urechile lui, care îşi făcuse treaba într-o linişte dulce – şi un simţ olfactiv sporit în chip ciudat, care-l ducea fără greş spre tabăra celor trei pelerini.

Ursul, al cărui nume real nu era Mir, ci cu totul altul, îşi croia drum prin pădurea ca o clădire mişcătoare, un turn răpciugos cu ochi roş-maronii. Ochii aceia străluceau de febră şi nebunie. Capul uriaş, împodobit acum cu o ghirlandă de

ramuri rupte şi ace de brad, se clătina neîncetat dintr-o parte în alta. Din când în când, strănuta, o explozie înfundată – Hap-CIU! – şi nori de paraziţi albi forfotitori ţâşneau din nările lui ude. Labele ursului, cu gheare curbate, lungi de un metru, smulgeau copacii. Umbla în două picioare, lăsând urme adânci în solul negru, moale, de sub arbori. Puţea a balsam proaspăt şi a excremente vechi, stătute.

Instalaţia de pe capul său bâzâia şi scârţâia, scârţâia şi bâzâia.

Traseul ursului era aproape neabătut: o linie dreaptă care avea să-l ducă la tabăra celor care cutezaseră să se întoarcă în pădurea sa şi să-i umple capul cu această agonie verde-închis. Oameni Vechi sau Oameni Noi, moartea îi aştepta. Când întâlnea un copac mort, părăsea uneori drumul drept cât să-l doboare la pământ. Uruitul sec, exploziv, al căderii lui îl bucura; după ce arborele se prăbuşea cât era de lung sau rămânea proptit de un alt copac, ursul îşi continua drumul printre suliţe piezişe de lumină în care pluteau particule de rumeguş.

3

Cu două zile în urmă, Eddie Dean reîncepuse să cioplească – prima dată când încerca asta de la vârsta de doisprezece ani. Ţinea minte că-i făcea plăcere şi credea că se şi pricepuse la asta. Nu-şi aducea aminte partea aceea, nu foarte bine, însă avea cel puţin un indiciu în acest sens: Henry, fratele lui mai mare, ura să-l vadă cioplind.

Oo, ui' la fetiţă, spunea Henry. *Azi ce faci, fetiţă? O casă pentru păpuşi? Un ţucal în care să faci pipi? Oo... ce FRUMOS!*

Henry niciodată nu-i spunea direct lui Eddie să nu facă ceva; nu venea niciodată la el să spună: *Nu vrei să termini cu aia, frate? Vezi tu, îţi iese binişor, iar când faci ceva ce-ţi iese binişor, eu devin nervos. Fiindcă, vezi tu, eu sunt cel care trebuie să se priceapă binişor la treburi pe aici. Eu. Henry Dean. Aşa că, frate drag, cred c-o să te zgândăresc pentru te miri ce. N-o să vin*

să-ţi zic direct: „Nu face asta, mă enervează“, pentru că aş părea, ştii tu, puţin dus cu pluta. Dar o să te zgândăresc, întrucât asta fac fraţii mai mari, nu? E o parte a imaginii. O să te zgândăresc şi o să fac glume pe seama ta până când tu... mama mă-sii... O SĂ TERMINI! Bine?

Păi, nu era bine, nu tocmai, dar în casa Dean lucrurile de regulă mergeau aşa cum voia Henry să meargă. Şi până foarte de curând, asta păruse în ordine – nu bine, dar *în ordine*. Exista o diferenţă mică, dar crucială, dacă era permis. Existau două motive pentru care asta părea în regulă. Unul era un motiv principal; celălalt era unul secundar.

Motivul principal era acela că Henry trebuise să Aibă Grijă de Eddie atunci când doamna Dean era la serviciu. Trebuise să Aibă Grijă tot timpul, fiindcă odată familia Dean avusese şi o *fiică*, dacă era permis. Ar fi avut cu patru ani mai mult ca Eddie şi cu patru mai puţin decât Henry, dacă ar fi trăit, dar tocmai asta era chestia, înţelegi, căci ea *nu* trăise. Ea fusese călcată pe un şofer beat când Eddie avea doi ani. Fetiţa urmărea un joc de şotron pe trotuar atunci când se întâmplase.

În copilărie, Eddie se gândise uneori la sora lui atunci când îl asculta pe Mel Alien comentând meciuri la Yankee Baseball Network. Cineva lovea o minge zdravăn şi Mel urla: *„Sfinte mare, a nimerit-o din plin! PA ŞI PUSI!“* Ei bine, beţivul o nimerise din plin pe Gloria Dean, sfinte mare, pa şi pusi. Gloria era acum pe puntea aia superioară din cer, şi asta nu se întâmplase fiindcă ea ar fi avut ghinion sau fiindcă statul New York hotărâse să nu suspende permisul ticălosului după a treia amendă pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, ori măcar fiindcă Dumnezeu se aplecase să ia o alună de pe jos; se întâmplase (aşa cum doamna Dean le spunea deseori fiilor ei) fiindcă nu era nimeni în preajmă să Aibă Grijă de ea.

Datoria lui Henry era să se asigure că nimic de felul acesta nu i se întâmpla lui Eddie. Asta fusese datoria lui şi şi-o făcuse, dar nu fusese uşor. Henry şi doamna Dean erau de acord măcar asupra acestui lucru. Amândoi îi aminteau deseori lui Eddie cât de mult se sacrificase Henry păzindu-l de

şoferi beţi şi tâlhari şi drogaţi şi posibil chiar de extratereştri răuvoitori care zburau probabil în apropierea punţii superioare, extratereştri care puteau hotărî oricând să coboare din OZN-urile lor pe jet-schiuri propulsate cu energie nucleară pentru a răpi copii mici, ca Eddie Dean. Aşa că era greşit să-l enerveze pe Henry mai mult decât îl enervase deja această teribilă responsabilitate. Dacă Eddie făcea *totuşi* ceva care îl enerva pe Henry, Eddie trebuia să înceteze imediat. Acesta era un mod de a-l răsplăti pe Henry pentru tot timpul petrecut Având Grijă de el. Când priveai lucrurile în felul acesta, înţelegeai că a face lucrurile mai bine decât Henry era foarte nedrept.

Apoi, era motivul secundar. Acel motiv (lumea de dincolo de lume, s-ar putea spune) era mai puternic, întrucât niciodată nu putea fi rostit cu voce tare: Eddie nu-şi putea permite să fie mai bun decât Henry aproape la nimic, deoarece Henry, în cea mai mare parte, nu era bun la nimic... decât să Aibă Grijă de Eddie, desigur.

Henry îl învăţase pe Eddie să joace baschet pe terenul din apropierea blocului cu apartamente în care locuiau – situat într-o suburbie în care domnea betonul, unde turnurile din Manhattan se profilau la orizont ca un vis şi unde ajutorul social era rege. Eddie era cu opt ani mai mic decât Henry şi mult mai scund; era însă şi mult mai rapid. Avea un instinct natural pentru joc; îndată ce ajungea pe terenul cu beton crăpat, umflat, cu mingea în mâini, mişcările păreau să-i facă terminaţiile nervoase să sfârâie. Era mai iute, dar asta nu era cine ştie ce. Cel mai important era următorul lucru: era *mai bun* decât Henry. Dacă n-o ştia după rezultatele jocurilor ad hoc în care se implicau uneori, trebuia să o ştie după privirile mânioase şi pumnii tari pe care Henry i-i aplica deseori în braţ, în drum spre casă. Pumnii aceia erau, chipurile, glumiţe ale lui Henry – „Ai tresărit, ia două!“ striga Henry cu veselie, şi apoi *paf-paf!* în bicepsul lui Eddie, cu un deget ridicat, îndoit de la a doua falangă – doar că nu păreau glumiţe. Păreau avertismente. Păreau modul lui Henry de a spune: *Să nu care cumva să-mi iei faţa şi să mă faci să cad de fraier când*

sari la coş, frăţioare; să nu care cumva să uiţi că Eu am Grijă de Tine.

La fel stăteau lucrurile cu cititul... baseballul... piua... matematica... chiar şi la coardă, care era un joc pentru fete. Că era mai bun la acestea, sau putea fi mai bun, era un secret ce trebuia păstrat cu orice preţ. Întrucât Eddie era fratele mai mic. Întrucât Henry Avea Grijă de el. Dar cea mai importantă parte a motivului secundar era şi cea mai simplă: aceste lucruri trebuiau tăinuite fiindcă Henry era fratele mai mare al lui Eddie şi Eddie îl adora.

4

În urmă cu două zile, pe când Susannah jupuia un iepure şi Roland pregătea cina, Eddie fusese în pădure, la sud de tabăra lor. Văzuse un ciot noduros pe buturuga unui copac proaspăt rupt. Un sentiment ciudat – bănuia că era cel pe care oamenii îl numeau *déja-vu* – îl năpădise şi el se trezise că priveşte fix mlădiţa, care aducea cu o clanţă deformată. Devenise vag conştient că i se uscase gura.

După mai multe secunde, înţelese că se uita la ciotul care creştea din buturugă, dar se gândea de fapt la terenul de joacă din spatele clădirii în care locuiseră el şi Henry – se gândea la cum era să simtă betonul cald sub fund şi miasmele grele de gunoi ce veneau dinspre tomberonul de după colţ, pe alee.

În această amintire avea o bucată de lemn în mâna stângă şi un cuţit de descojit, luat din sertarul de lângă chiuvetă, în cea dreaptă. Ciotul de pe buturugă trezise amintirea acelei scurte perioade, când se îndrăgostise lulea de cioplitul în lemn. Doar că amintirea era atât de adânc îngropată, încât la început nici nu-şi dăduse seama ce era.

Ce-i plăcuse cel mai mult la cioplit era partea cu *văzutul*, care se petrecea chiar înainte să te pui pe treabă. Uneori vedeai o maşină sau un camion. Alteori un căţel sau o pisică. O dată, îşi amintea, fusese chipul unui idol – unul dintre monoliţii aceia înfricoşători de pe Insula Paştelui, pe care îi

văzuse într-un număr din *National Geographic*, la şcoală. Acela se dovedise a fi unul bun. Jocul era să afli cât de mult puteai scoate din lemn fără să-l rupi. Nu puteai niciodată să scoţi totul, dar dacă aveai mare grijă, puteai uneori să obţii destul de mult.

Era ceva în ciotul de pe marginea buturugii. Credea că ar putea fi capabil să o scoată destul de bine la iveală folosind cuţitul lui Roland – era cea mai ascuţită şi mai uşor de mânuit unealtă pe care o folosise vreodată.

Ceva înlăuntrul lemnului, aşteptând docil pe cineva – cineva ca el! – care să vină şi să-i dea formă. Să-l elibereze.

Oo, ui' la fetiţă! Azi ce faci, fetiţă? O casă pentru păpuşi? Un ţucal în care să faci pipi? O praştie, ca să te poţi preface că vânezi iepuri, fix ca băieţii mari! Oo... ce FRUMOS!

Simţi un val neaşteptat de ruşine, o senzaţie că greşeşte; acea senzaţie puternică a secretelor care trebuie păstrate cu orice preţ, şi atunci îşi aminti – din nou – că Henry Dean, care devenise în ultimii ani ai vieţii marele narcoman docent şi eminent, era mort. Înţelegerea acestui lucru încă nu-şi pierduse puterea de a surprinde; continua să-l afecteze în moduri diferite, uneori cu durere, uneori cu vinovăţie, alteori cu furie. În această zi, cu două zile înainte ca ursul cel mare să iasă din coridoarele verzi ale pădurii, îl afectase în cel mai surprinzător mod posibil. Simţise uşurare şi o bucurie crescândă.

Era liber.

Eddie împrumutase cuţitul lui Roland. Îl folosise pentru a tăia cu precizie în jurul ciotului de lemn, apoi îl adusese cu el şi se aşezase sub un copac, întorcându-l pe toate părţile. Nu se uita *la* el; se uita *în* el.

Susannah terminase cu iepurele. Carnea fu pusă în oala de pe foc; pielea o întinse pe două beţe, legând-o cu şnururi de piele din desaga lui Roland. Mai târziu, după masa de seară, Eddie urma să o cureţe. Folosindu-se de forţa braţelor, ea se trase fără efort spre locul unde Eddie stătea cu spatele proptit de pinul bătrân şi înalt. La foc, Roland presăra nişte ierburi misterioase – şi fără îndoială delicioase – în oală.

— Ce faci, Eddie?

Eddie descoperi că-şi înfrânează o pornire absurdă de a ascunde la spate ciotul de lemn.

— Nimic, zise el. Mă gândeam, ştii, să cioplesc ceva. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu sunt foarte priceput, însă.

Sună ca o încercare de a o asigura pe ea de acest fapt.

Susannah îl privi cu îndoială. Un moment, femeia păru pe cale să spună ceva, apoi ridică doar din umeri şi-l lăsă în pace. Nu avea idee de ce părea ruşinat că-şi petrecea puţin timp cioplind – tatăl ei o făcea deseori –, dar dacă era un subiect despre care Eddie simţea nevoia să vorbească, Susannah credea că el va vorbi la momentul oportun.

Eddie ştia că sentimentul de vinovăţie era stupid şi inutil, însă ştia şi că se simţea mai în largul său atunci când cioplea, şi Roland şi Susannah erau plecaţi din tabără. Aparent, vechile obiceiuri mureau greu. A scăpa de heroină era un joc de copil pe lângă a scăpa de propria-ţi copilărie.

Atunci când ei *erau* plecaţi (la vânătoare sau la tragere sau la straniul mod de şcolarizare al lui Roland), Eddie descoperea că este capabil să se ocupe de bucata lui de lemn cu o dibăcie surprinzătoare şi o plăcere sporită. Forma era acolo, în definitiv; în privinţa aceasta avusese dreptate. Era o formă simplă, iar cuţitul lui Roland o scotea la iveală cu o uşurinţă stranie. Credea că o va putea scoate aproape în totalitate şi asta însemna că praştia chiar se putea dovedi o armă practică. Sigur, nu se putea compara cu revolverele mari ale lui Roland, însă rămânea ceva făcut de mâna sa. Ceva *al său*. Şi această idee îl mulţumea nespus.

Când primele ciori se ridicară în aer, croncănind speriate, el nu auzi. Se gândea deja – spera – că va găsi în scurt timp un copac înlăuntrul căruia să se ascundă un arc.

5

Auzi ursul apropiindu-se înaintea lui Roland şi a lui Susannah, dar nu cu mult înainte – era rătăcit în pâcla aceea

euforică a concentrării, care însoţeşte impulsul creator în momentul său cel mai dulce şi mai puternic. Îşi reprimase aceste impulsuri mare parte a vieţii, iar acum îl ţineau complet în stăpânire. Eddie era prizonier de bunăvoie.

Fu scos din visare nu de sunetul copacilor care se prăbuşeau, ci de răpăitul rapid al unui pistol de calibru 45, spre sud. Ridică privirea, surâzând, şi îşi înlătură părul de pe frunte cu mâna plină de rumeguş. În acel moment, şezând cu spatele lipit de pinul înalt, în poiana care le devenise casă, cu faţa brăzdată de raze de lumină verde-aurie, filtrată de pădure, arăta într-adevăr chipeş – un tânăr cu păr negru în dezordine, care încerca neîncetat să-i cadă peste fruntea înaltă, un tânăr cu gură puternică, mobilă, şi ochi căprui.

Un moment, ochii lui se mutară la cealaltă armă a lui Roland, atârnând în cureaua ei de o ramură din apropiere, şi se trezi întrebându-se când mai plecase Roland undeva fără să aibă la şold măcar unul dintre fabuloasele lui pistoale. Întrebarea aceasta duse la alte două.

Ce *vârstă* avea el, omul care-i smulsese pe el şi pe Susannah din lumea şi din *când*-ul lor? Şi, mai important, ce era cu el?

Susannah promisese că va aborda acest subiect… asta, desigur, dacă avea să tragă bine şi nu-l va enerva pe Roland. Eddie nu credea că Roland îi va spune – nu la început –, dar era timpul ca bătrânul, înalt şi urât, să ştie că *ei* ştiu că *ceva* era nelalocul lui.

— Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti Eddie.

Se întoarse la cioplit cu un zâmbet mic tremurându-i pe buze. Începuseră amândoi să preia vorbele de duh ale lui Roland… şi el pe ale lor. Era aproape ca şi când ar fi fost jumătăţi ale aceluiaşi…

Atunci se prăbuşi un copac aproape în pădure şi Eddie sări în picioare într-o secundă, cu praştia cioplită pe jumătate într-o mână, cu cuţitul lui Roland în cealaltă. Se uită atent în cealaltă parte a poienii, în direcţia sunetului, cu inima bubuindu-i, cu toate simţurile în sfârşit alerte. Ceva se apropia. Acum îl auzea cum îşi croia drum fără oprire prin ierburi şi se minună trist de întârzierea cu care înţelegea. În

străfundul minţii sale, o voce mică îi spunea că asta merita. Asta merita fiindcă făcea ceva mai bine decât Henry, fiindcă îl enerva pe Henry.

Alt copac se prăbuşi cu un bufnet înfundat, spart. Uitându-se printr-un culoar inegal dintre brazii înalţi, Eddie văzu un nor de rumeguş ridicându-se în aerul neclintit. Creatura răspunzătoare de acel nor urlă pe neaşteptate – un sunet dement, care-ţi îngheţa sângele în vene.

Indiferent ce ar fi fost, era o bestie uriaşă.

Aruncă bucata de lemn din mână, apoi azvârli cuţitul lui Roland spre un copac aflat la cincisprezece paşi în stânga sa. Cuţitul se răsuci de două ori prin aer, după care lama lui se înfipse până la jumătate în lemn, vibrând. Eddie apucă revolverul lui Roland de unde atârna şi-l armă.

Să stea sau să fugă?

Descoperi însă că nu-şi mai putea permite luxul acestei întrebări. Arătarea era nu doar uriaşă, ci şi *iute*, şi acum era prea târziu să fugă. O siluetă gigantică începu să se desprindă în acel culoar dintre arbori, la nord de poiană, o siluetă pe care doar cei mai semeţi brazi o depăşeau în înălţime. Se îndrepta sincopat direct spre el şi, când ochii ei se aţintită asupra lui Eddie Dean, dădu glas altui urlet gutural.

— O, mamă, am *zbârcit-o*, şopti Eddie când un alt copac se îndoi, pârâi ca un mortier, apoi se prăbuşi pe solul pădurii într-un nor de praf şi ace moarte. Acum arătarea venea drept spre poiana în care stătea el, un urs de dimensiunea lui King Kong. Paşii lui făceau pământul să se cutremure.

Ce vei face, Eddie? întrebă dintr-odată Roland. *Gândeşte! Acesta e singurul atu pe care îl ai în faţa bestiei ăleia. Ce vei face?*

Nu credea că l-ar putea ucide. Poate cu o bazooka, însă nu cu revolverul pistolarului. Putea fugi, totuşi nutrea ideea că bestia care se apropia putea fi foarte rapidă, când voia. Bănuia că şansele de a ajunge chiseliţă între degetele ursului puteau fi şi de cincizeci-cincizeci.

Ce va alege, deci? Să stea acolo şi să deschidă focul sau să o ia la fugă ca şi când ar fi avut un ardei iute înfipt în fund?

Îi trecu prin gând că exista şi o a treia variantă. Se putea

căţăra.

Se întoarse cu faţa la copacul de care stătuse sprijinit. Era un pin uriaş, aspru, de departe cel mai înalt copac din acea parte a pădurii. Prima cracă se întindea deasupra solului într-un evantai verde des, la aproximativ doi metri şi jumătate înălţime. Eddie puse la loc cocoşul revolverului, după care îndesă arma la betelia pantalonilor. Sări spre cracă, o apucă şi execută cu sufletul la gură o tracţiune. În spatele lui, ursul dădu buzna în poiană, scoţând un alt urlet.

Ursul i-ar fi făcut felul şi aşa, ar fi lăsat măruntaiele lui Eddie Dean atârnând în colaci zemoşi de ramurile de jos ale pinului, dacă în clipa aceea nu l-ar fi apucat un alt acces de strănut. Lovi cu piciorul rămăşiţele focului de tabără, iscând un nor negru, după care rămase aproape complet îndoit de mijloc, cu labele uriaşe din faţă pe coapsele lui imense, semănând pentru un moment cu un bătrân într-o haină de blană, un bătrân răcit. Strănută iar şi iar – *HAP-CIU! HAP-CIU! HAP-CIU!* – şi nori de paraziţi îi ieşiră din bot. Un şuvoi de urină fiartă curse între picioarele lui şi sfârâi pe tăciunii răzleţi din vatră.

Eddie nu irosi cele câteva cruciale momente câştigate. Se urcă în copac ca o maimuţă pe un băţ, oprindu-se doar o dată, ca să se asigure că revolverul pistolarului mai era la betelia pantalonilor. Era îngrozit, deja pe jumătate convins că urmează să moară (la ce altceva se putea aştepta acum, că Henry nu mai era în preajmă să Aibă Grijă de el?), însă chiar şi aşa în gând auzea un hohot de râs dement. *S-a refugiat în copac*, gândi el. *Ce ziceţi de asta, voi, pasionaţi ai sportului? S-a refugiat în copac, din calea lui Urszilla.*

Creatura ridică iarăşi capul, dispozitivul care se rotea între urechile ei prinzând şi reflectând aşchii de lumină solară, şi atacă arborele lui Eddie. Ajunse sus cu o labă şi lovi în faţă, cu gândul de a-l doborî ca pe un con de pin. Laba reteză craca pe care stătea tocmai când el sări în sus, spre următoarea. Laba îi reteză şi un pantof, scoţându-i-l din picior şi făcându-l să zboare în două bucăţi neregulate.

Nu face nimic, gândi Eddie. *Îi poţi lua pe amândoi, frate*

Ursule, dacă vrei. Oricum erau scâlciaţi ca dracu'.

Ursul răcni şi lovi copacul, săpând răni adânci în coaja lui străveche, răni din care se scurse sevă transparentă, răşinoasă. Eddie continuă să urce. Ramurile se subţiau de acum, şi când el riscă să arunce o privire în jos, se uită direct în ochii tulburi ai ursului. Sub capul lui lăsat pe spate, poiana devenise o ţintă al cărui centru era pata cenuşie a vetrei de foc.

— M-ai ratat, jigodie păroasă ce..., începu Eddie, şi atunci ursul, cu capul în continuare lăsat pe spate pentru a se uita la el, strănută. Eddie se văzu imediat ud leoarcă, stropit de muci calzi, plini de mii şi mii de viermi albi, mici. Aceştia începură să fojgăiască pe cămaşa, antebraţele, gâtul şi faţa sa.

Eddie strigă, stăpânit de un amestec de surprindere şi repulsie. Dădu să-şi cureţe ochii şi gura, îşi pierdu echilibrul şi abia izbuti să se agaţe la timp cu braţul de creanga de lângă el. Se ţinu aşa şi se frecă pe piele, ştergând cât de bine putu flegma viermănoasă. Ursul răcni şi lovi iarăşi copacul. Pinul se clătină ca un catarg în furtună..., însă urmele proaspete de gheare care apărură erau la cel puţin doi metri sub creanga pe care stătea Eddie.

Viermii mureau, înţelese el – probabil începuseră să moară imediat ce părăsiseră mlaştinile infecte dinlăuntrul corpului monstrului. Asta îl făcu să se simtă niţel mai bine, drept pentru care reîncepu să urce. Se opri după trei metri şi jumătate, neîndrăznind mai mult. Trunchiul pinului, cu un diametru de cel puţin doi metri şi jumătate la bază, nu avea acum o rază mai mare de patruzeci şi cinci de centimetri. Îşi distribuise greutatea pe două crengi, însă le simţea cum se arcuiau sub el. Acum putea vedea bine pădurea şi colinele dinspre vest, desfăşurate sub el sub forma unui covor unduitor. În alte împrejurări, ar fi fost o privelişte de admirat pe îndelete.

În vârful lumii, mamă, gândi el. Coborî iarăşi ochii la faţa întoarsă în sus a ursului şi preţ de un moment orice gând coerent fu gonit din mintea sa de cea mai simplă uimire.

Din craniul ursului creştea ceva, iar lui Eddie i se părea că semăna cu o mică antenă parabolică.

Dispozitivul se rotea sincopat, reflectând razele soarelui, şi Eddie îi auzea scârţâitul subţire. Deţinuse câteva maşini vechi la viaţa lui – dintre cele care stăteau în parcul de maşini uzate şi pe al căror parbriz era scris cu săpun OFERTĂ SPECIALĂ – RECONDIŢIONATĂ – şi avea impresia că sunetul care venea dinspre dispozitiv era acela al angrenajelor care vor claca definitiv, dacă nu sunt schimbate în scurt timp.

Ursul scoase un mârâit prelung, gutural. O spumă gălbuie, înţesată de viermi, ieşi printre labele lui în şuvoaie brânzite. Dacă nu văzuse niciodată chipul nebuniei extreme (deşi el credea că-l văzuse, cum stătuse ochi în ochi cu jivina aceea de categorie întâi, Detta Walker, şi nu o singură dată), îl vedea acum... dar acel chip era, din fericire, cu zece metri mai jos decât el, iar ghearele acelea ucigaşe nu puteau ajunge, oricât de tare se întindeau, la mai puţin de patru metri şi jumătate de tălpile lui. Şi spre deosebire de copacii pe care ursul îşi vărsase năduful apropiindu-se de poiană, acesta nu era mort.

— Răfuială mexicană, scumpete, gâfâi Eddie. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o mână lipicioasă din cauza sevei şi aruncă amestecul jos, în faţa ursului bolnav.

Atunci, creatura pe care Oamenii Vechi o numiseră Mir îmbrăţişă copacul cu labele uriaşe din faţă şi începu să-l scuture. Când pinul se clătină dintr-o parte în alta, ca un pendul, Eddie se prinse de trunchi şi se ţinu cu îndârjire, strângând tare din ochi.

6

Roland se opri la marginea poienii. Susannah, cocoţată pe umerii lui, se uită incredulă în cealaltă parte a câmpului deschis. Creatura stătea la baza copacului lângă care îl lăsaseră pe Eddie când plecaseră din poiană, cu patruzeci şi cinci de minute în urmă. Vedea doar parţial corpul lui prin ecranul de crengi şi ace verde-închis. Cealaltă curea de pistol a lui Roland zăcea lângă o labă a monstrului. Tocul, observă el, era gol.

— Dumnezeule, murmură Susannah.

Ursul strigă asemenea unei femei demente şi începu să zdruncine copacul. Crengile se zbătură ca într-un vânt puternic. Ridicând ochii, văzu o formă întunecată aproape de vârf. Eddie strângea trunchiul în braţe în vreme ce arborele se clătina. Sub privirea ei, o mână a lui alunecă şi încercă sălbatic să se agaţe din nou.

— *Ce facem*? strigă ea în jos, la Roland. *O să scuture până ce Eddie o să cadă! Ce facem?*

Roland încercă să gândească, dar senzaţia aceea stranie revenise – îl însoţea acum pretutindeni şi stresul părea să o agraveze. Trăia impresia că doi oameni existau înăuntrul unui singur craniu. Fiecare avea propriul set de amintiri şi când începeau să se certe, fiecare insista că amintirile *lui* erau cele adevărate; pistolarul avea senzaţia că era sfâşiat în două. Făcu un efort disperat de reconciliere a celor două jumătăţi şi reuşi... cel puţin pe moment.

— E unul dintre cei Doisprezece! strigă el. Unul dintre Gardieni! *Trebuie* să fie! Credeam însă că...

Ursul răcni din nou în sus, la Eddie. Acum se apucă să pocnească arborele ca un boxer. Ramuri plesniră şi căzură claie peste grămadă la picioarele lui.

— *Ce?* strigă Susannah. *Care-i restul?*

Roland închise ochii. În capul său, o voce urlă: *Numele băiatului era Jake!* O altă voce ripostă: *N-a EXISTAT niciun băiat! N-a EXISTAT niciun băiat, şi tu ştii asta!*

Dispăreţi amândoi! se răsti el, şi strigă cu voce tare:

— Împuşcă-l! Împuşcă-l în cur, Susannah! O să se-ntoarcă şi o să atace! Atunci, uită-te după ceva de pe capul lui! E...

Ursul chirăi din nou. Renunţă la plesnitul copacului şi reîncepu să-l scuture. Pocnete şi trosnete rău-prevestitoare veneau acum din partea superioară a trunchiului.

Când putu auzi din nou, Roland strigă:

— Cred că seamănă cu o pălărie! O pălărioară de oţel! Împuşc-o, Susannah! Şi nu rata!

Ea simţi pe dată că o umple teroarea – teroare şi un alt sentiment, unul la care nu s-ar fi aşteptat: o singurătate

zdrobitoare.

— *Nu! O să ratez! Trage tu, Roland!*

Începu să scoată revolverul lui din cureaua pe care o purta, intenţionând să i-l dea lui.

— Nu pot! strigă Roland. N-am unghi bun! *Tu* trebuie s-o faci, Susannah! Acesta-i adevăratul test, şi ar fi bine să-l treci!

— *Roland...*

— *Vrea să rupă vârful copacului!* răcni el. *Nu vezi asta?*

Susannah se uită la revolverul din mâna sa. Se uită de cealaltă parte a luminişului, la ursul gigantic ascuns în norii de ace verzi. Se uită la Eddie, clătinându-se înainte şi înapoi ca un metronom. Eddie probabil că avea cealaltă armă a lui Roland, dar Susannah nu vedea cum o putea folosi fără a cădea de la înălţime ca o prună răscoaptă. De asemenea, poate că n-ar fi nimerit ţinta.

Ridică revolverul. Stomacul i se strânsese de spaimă.

— Ţine-mă nemişcată, Roland, zise ea. Dacă nu...

— Nu-ţi face griji pentru mine!

Trase de două ori, apăsând trăgaciul aşa cum o învăţase Roland. Detunăturile grele acoperiră urletul ursului, ca două pocnete de bici. Susannah văzu ambele gloanţe atingând ţinta, fesa stângă a ursului, la mai puţin de cinci centimetri unul de celălalt.

Arătarea urlă de surprindere, durere şi nervi. O labă mare din faţă ieşi din stratul dens de ramuri şi ace şi acoperi locul rănit. Când o îndepărtă, de pe ea cădeau picături stacojii. O ridică înapoi, făcând-o să dispară. Susannah îşi imagina bestia stând acolo şi examinându-şi palma însângerată. Apoi se auziră un foşnet şi un trosnet, când ursul se întoarse, aplecându-se în acelaşi timp, lăsându-se în patru labe pentru a prinde viteza maximă. Abia acum îi văzu ea chipul şi inima îi stătu în loc. Ursul avea spume la gură; ochii lui mari luminau ca nişte felinare. Capul miţos i se mişcă la stânga... înapoi la dreapta... şi se opri asupra lui Roland, care stătea cu picioarele depărtate şi cu Susannah Dean în echilibru pe umeri.

Cu un răcnet asurzitor, ursul atacă.

7

Spune-ţi lecţia, Susannah Dean, şi fii sinceră.

Ursul veni spre ei în salturi greoaie; era ca şi când ai fi urmărit un utilaj de fabrică scăpat de sub control, peste care cineva aruncase o pătură mare, mâncată de molii.

Seamănă cu o pălărie! O pălărioară de oţel!

Susannah o văzu... dar ei nu i se păru că semăna cu o pălărie. Semăna cu o antenă radar – o versiune mult mai mică decât cele pe care le văzuse în reportajele despre linia DEW care proteja o lume întreagă de un atac-surpriză din partea Rusiei. Era mai mare decât pietrele în care trăsese mai devreme, însă şi distanţa era mai mare. Lumina şi umbrele creau jocuri înşelătoare pe ea.

Nu ţintesc cu mâna mea; cea care ţinteşte cu mâna ei a uitat chipul tatălui. Nu pot!

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui. O să ratez! Ştiu c-o să ratez!

Nu ucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul...

— Împuşcă-l! răcni Roland. Susannah, *împuşcă-l!*

Deşi nu apăsă încă pe trăgaci, văzu glonţul nimerind la fix, ghidat de la ţeavă la ţintă de nimic mai mult sau mai puţin decât de apriga dorinţă a sufletului ei ca traiectoria lui să fie corectă. Orice urmă de frică o părăsi. Ce rămase fu o senzaţie de răceală profundă şi ea avu timp să gândească: *Asta-i ceea ce simte* el. *Dumnezeule – cum rezistă?*

— Eu ucid cu inima, potaie, zise ea şi revolverul pistolarului răsună în mâna ei.

8

Dispozitivul argintiu se rotea pe o tijă de oţel înfiptă în craniul ursului. Glonţul lui Susannah o nimeri drept în mijloc şi antena radar explodă într-o sută de fragmente scânteietoare. Tija însăşi fu imediat cuprinsă de flăcări albastre, pârâitoare, care se întinseră într-o reţea şi părură să cuprindă pentru un

moment laturile feţei ursului.

Acesta se ridică pe labele din spate, cu un mormăit ascuţit de durere, labele din faţă boxând fără ţintă în aer. Ursul se răsuci într-un cerc larg, inegal, şi începu să fluture din labe, ca şi când s-ar fi decis să-şi ia zborul. Încercă să răcnească din nou, dar ce-i ieşi din gură fu în schimb un straniu vaier ca de sirenă antiaeriană.

— Foarte bine. Roland părea epuizat. Bine tras, simplu şi sincer.

— Să mai trag o dată? întrebă ea, nesigură.

Ursul continua să umble haotic în cerc, dar acum corpul lui începuse să se încline când înăuntru, când afară din cerc. Se lovi de un copac mic, ricoşă, aproape căzu la pământ, după care reluă mersul în cerc.

— Nu-i nevoie, zise Roland.

Ea simţi mâinile lui apucând-o de mijloc şi ridicând-o. Un moment mai târziu, şedea pe pământ, cu coapsele încrucişate sub ea. Eddie cobora încet şi sincopat din pin, dar ea nu-l vedea. Ea nu-şi putea dezlipi ochii de urs.

Văzuse balenele la Seaquarium aproape de Mystic, în statul Connecticut, şi credea că ele fuseseră mai mari – mult mai mari, probabil – dar aceasta era categoric cea mai mare creatură terestră pe care o văzuse vreodată. Şi era în mod clar pe moarte. Răcnetele deveniseră sunete lichide, şi cu toate că ochii îi erau deschişi, ursul părea orb. Se împletici dezorientat prin tabără, doborând câteva stative cu piei puse la uscat, culcând la pământ micul adăpost pe care ea îl împărţea cu Eddie, doborând copaci. Susannah vedea tija de oţel care-i ieşea din cap. Fuioare de fum se ridicau în jurul ei, ca şi când glonţul i-ar fi dat foc creierului.

Eddie ajunse la creanga cea mai de jos a copacului care-i salvase viaţa şi se aşeză călare pe ea.

— Sfântă Maică Precistă, zise el. Mă uitam direct la el şi încă nu-mi vine să... Ursul o luă înapoi spre el. Eddie sări sprinten din copac şi veni spre Susannah şi Roland. Ursul nu băgă de seamă, ci mărşălui ameţit spre pinul în care se refugiase Eddie, încercă să-l prindă, nu izbuti şi căzu în

genunchi. Acum, ei auzeau şi alte sunete venind dinăuntrul lui, sunete care-l duseră pe Eddie cu gândul la un motor uriaş de camion din care cad piese.

Îl cuprinse un spasm, îl făcu să se îndoaie de spate. Labele din faţă se ridicară şi îşi gherui singur faţa. Se revărsă sânge infestat de viermi. Apoi ursul căzu, făcând pământul să se cutremure, şi rămase nemişcat. După atâtea secole, ursul pe care Oamenii Vechi îl numiseră Mir – lumea de dincolo de lume – era mort.

9

Eddie o ridică pe Susannah, o ţinu cu mâinile tremurânde împreunate la baza spatelui ei şi o sărută cu foc. Duhnea a transpiraţie şi sevă de pin. Ea îi atinse obrajii, gâtul; îşi plimbă mâinile prin părul lui ud. Simţi o dorinţă nebună de a-l atinge peste tot, pentru a se convinge complet de existenţa lui.

— Era cât pe ce să pună laba pe mine, zise el. Parcă aş fi fost pe un carusel de carnaval. Ce ţintă! Iisuse, Suze... ce ţintă!

— Sper să nu fie nevoie să mai fac vreodată aşa ceva, zise ea..., dar o voce mică în mijlocul minţii ei o contrazise. Vocea aceea spune că ea *abia aştepta* să facă din nou aşa ceva. Şi era rece vocea aceea. Rece.

— Ce era...? începu el, întorcându-se spre Roland, dar Roland nu se mai afla acolo. Pistolarul se îndrepta încet spre ursul care zăcea la pământ, cu genunchii miţoşi în sus. Din pieptul lui ieşeau o serie de icnete şi gâlgâieli înfundate, în vreme ce măruntaiele sale ciudate continuau să funcţioneze încet, tot mai încet.

Roland îşi văzu cuţitul înfipt adânc într-un copac de lângă bradul bătrân şi zgâriat care-i salvase viaţa lui Eddie. Îl smulse şi-l curăţă pe cămaşa de velur moale care înlocuise zdrenţele pe care le purtase atunci când toţi trei părăsiseră plaja. Se opri lângă urs, uitându-se în jos la el cu o expresie de milă şi mirare.

Bună, străine, gândi el. *Bună, vechi prieten. N-am crezut*

niciodată în tine, nu cu adevărat. Cred că Alain credea şi ştiu sigur că Cuthbert credea – Cuthbert credea în orice *– însă eu eram în dubiu. Am crezut că nu eşti decât o poveste pentru copii... un alt vânt care sufla prin capul gol al vechii mele doici înainte să-i iasă, până la urmă, pe gura-i ca o moară stricată. Tu însă ai fost aici tot timpul, un alt refugiat din vechile timpuri, ca pompa de la haltă şi maşinăriile vechi de sub munţi. Mutanţii Leneşi care venerau acele rămăşiţe frânte să fi fost oare ultimii descendenţi ai oamenilor care au trăit odată în această pădure şi au fugit în cele din urmă din calea mâniei tale? Nu ştiu, nu voi şti niciodată... dar aşa mi se pare. Da. Şi atunci am venit eu cu prietenii mei – noii mei prieteni periculoşi, care devin tot mai mult ca vechii mei prieteni periculoşi. Am venit, ţesând un cerc magic în jurul nostru şi-n jurul a tot ce atingem, bucată otrăvită cu bucată, iar acum tu zaci aici, la picioarele noastre. Lumea a mers mai departe din nou, iar acum, vechi prieten, tu eşti cel lăsat în urmă.*

Trupul monstrului radia încă o căldură mare, bolnăvicioasă. Din gura şi nările lui sfâşiate ieşeau hoarde de paraziţi, care mureau însă aproape imediat. Mormane de un alb lucios se ridicau de o parte şi de alta a capului ursului.

Eddie se apropie încet. O mutase pe Susannah pe un şold, ţinând-o aşa cum îşi ţine o mamă copilaşul.

— Ce era, Roland? Ştii?

— L-a numit Gardian, cred, zise Susannah.

— Da. Uimit, Roland lungea cuvintele. Credeam că au dispărut toţi, că *trebuie* să fi dispărut toţi... *dacă* au existat măcar în afara poveştilor din bătrâni.

— Nu ştiu ce era, dar era o huidumă dată dracului, zise Eddie. Roland surâse firav.

— Dacă ai trăi două sau trei mii de ani, şi tu ai fi dat dracului.

— Două sau trei mii... Hristoase! Susannah zise:

— E un urs? Serios? Şi aia ce-i?

Arăta spre ceva ce semăna cu o etichetă metalică pătrată dispusă sus, pe un picior din spate al ursului. Era aproape complet acoperită de blană aspră, încâlcită, dar soarele de după-amiază căzuse pe suprafaţa ei de oţel inoxidabil,

trimiţând înapoi o singură rază puternică şi trădându-i existenţa.

Eddie îngenunche şi întinse ezitant mâna spre ea, conştient că încă se mai auzeau sunete ciudate, înfundate, din adâncul uriaşului căzut. Se uită la Roland.

— Dă-i drumul, îl îndemnă pistolarul. E terminat.

Eddie dădu un mănunchi de blană deoparte şi se aplecă în faţă. În metal fuseseră ştanţate cuvinte. Erau destul de roase, el însă descoperi că, dacă se străduia puţin, le putea citi.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
Granite City
Coridorul de Nord-Est

Model 4 GARDIAN
Seria nr. AA 24123 CX 755431297 L 14
Tip/Specie URS
SHARDIK

NRINTERZIS A SE ÎNLOCUI
CELULELE SUBNUCLEARE**NR**

— Iisuse Hristoase, chestia asta-i un *robot*, zise Eddie cu voce stinsă.

— Imposibil, făcu Susannah. Când l-am împuşcat, a *sângerat*.

— Poate, dar unui urs normal nu-i iese o antenă radar din cap. Şi din câte ştiu, un urs normal nu ajunge să trăiască două sau trei mii... Se întrerupse brusc, uitându-se la Roland. Când vorbi din nou, vocea sa era revoltată. Ce faci, Roland?

Roland nu răspunse; nu era *nevoie* să răspundă. Ce făcea – scotea un ochi al ursului cu cuţitul – era evident. Extracţia fu efectuată rapid, expert şi precis.

Când o încheie, ţinu un moment în echilibru pe lama cuţitului un glob maroniu, gelatinos, apoi îl azvârli în lături. Alţi câţiva viermi îşi croiră drum prin gaura proaspăt căscată, încercară să se târască pe botul ursului în jos şi muriră.

Pistolarul se aplecă spre găvana lui Shardik, uriaşul urs Gardian, şi se uită înăuntru.

— Haideţi amândoi să vedeţi, le zise. Să vă arăt o minune a zilelor recente.

— Pune-mă jos, Eddie, ceru Susannah.

Eddie îi dădu ascultare şi ea se mişcă ager, folosindu-se de mâini şi coapse, spre locul unde pistolarul stătea aplecat deasupra ursului. Eddie li se alătură, uitându-se printre umerii lor. Priviră toţi trei, într-o tăcere prostrată, preţ de aproape un minut întreg; singurul sunet venea dinspre ciorile certăreţe care continuau să zboare în cerc pe cer.

Sângele se scurgea în râuleţe groase din orbita goală. Totuşi, nu era *doar* sânge, observă Eddie. Mai era şi un lichid transparent care emana un iz identificabil – banane. Şi, încastrat în ţesătura delicată de tendoane care forma orbita, el văzu un amestec de ceva ce aducea a arcuri. Dincolo de ele, în fundul orbitei, era o scânteie roşie, care se stingea şi se aprindea. Aceasta ilumina o plăcuţă pătrată, presărată cu picături argintii de ceea ce nu putea fi decât fludor.

— Ăsta nu-i urs, ci un walkman Sony, futu-i, murmură el. Susannah întoarse ochii spre el.

— Poftim?

— Nimic. Eddie aruncă o privire la Roland. Crezi că e periculos să bag degetele înăuntru?

Roland sălta din umeri.

— Nu cred. Dacă a existat un demon în creatura asta, şi-a luat zborul. Eddie introduse degetul mic, pregătit să-l retragă dacă simţea fie şi cea mai mică înţepătură de electricitate. Atinse carnea aproape rece dinăuntrul găvanei, care avea aproape dimensiunea unei mingi de baseball, şi apoi atinse un arc. Doar că nu era arc; era o jurubiţă de oţel subţire ca firul de borangic. Îşi retrase degetul şi văzu scânteia roşie clipind încă o dată înainte să se stingă de tot.

— Shardik, murmură Eddie. *Ştiu* numele ăsta, dar nu ştiu de unde să-l iau. Ţie, Suze, nu-ţi spune nimic?

Ea clătină din cap.

— Chestia e... Eddie râse fără voia sa. Îl asociez cu iepurii.

Nu ţi se pare aiurea? Roland se ridică în picioare. Genunchii îi pocniră ca nişte focuri de armă.

— Va trebui să ne mutăm tabăra, zise el. Aici pământul e pângărit. Cealaltă poiană, acolo unde mergem la trageri, va fi...

Făcu doi paşi nesiguri, după care se prăbuşi în genunchi, cu capul lăsat în pământ, apăsându-şi tâmplele cu palmele.

10

Eddie şi Susannah schimbară o privire speriată şi apoi Eddie se repezi lângă Roland.

— Ce este? Roland, care e problema?

— A *existat* un băiat, rosti pistolarul cu o voce distantă, tulbure. Şi apoi, cu următoarea răsuflare: *Nu* a existat un băiat.

— Roland? întrebă Susannah. Veni şi ea lângă el, petrecând un braţ pe după umerii lui, simţindu-l că tremură. Ce este, Roland?

— Băiatul, spuse Roland şi se uită la ea cu ochi opaci, înlăcrimaţi. Băiatul este. *Mereu* băiatul.

— *Ce* băiat? ţipă Eddie exasperat. *Ce* băiat?

— Du-te, atunci, spuse Roland, există alte lumi în afară de astea.

Şi leşină.

11

În noaptea aceea şezură toţi trei în jurul unui foc mare pe care Eddie şi Susannah îl aprinseseră în poiana pe care Eddie o numea „galeria de tir“. Pe timp de iarnă n-ar fi fost un loc bun de tabără, aşa deschis spre vale, dar acum era bun. Eddie bănuia că acolo, în lumea lui Roland, vara încă nu se terminase.

Bolta întunecată a cerului se curba deasupra lor, spuzită aparent de galaxii întregi de stele. Aproape drept în faţă către

sud, dincolo de râul de beznă care era valea, Eddie vedea cum Mama Bătrână răsărea de după linia îndepărtată şi nevăzură a orizontului. Aruncă o privire la Roland, care şedea ghemuit lângă foc, cu trei piei înfăşurate în jurul umerilor în pofida căldurii nopţii şi a dogorii focului. Alături de el era o farfurie cu mâncare neatinsă şi-n mâini strângea un os. Eddie întoarse ochii către cer şi se gândi la o poveste pe care pistolarul le-o spusese lui şi lui Susannah într-una dintre lungile zile pe care le petrecuseră îndepărtându-se de plajă, printre coline, şi-n cele din urmă în această pădure deasă, unde-şi găsiseră refugiu temporar.

Cu mult, mult timp în urmă, zicea Roland, Stea Bătrână şi Mama Bătrână fuseseră doi tineri şi înflăcăraţi proaspăt însurăţei. Apoi, într-o zi, avusese loc o ceartă teribilă. Mama Bătrână (care în zilele acelea de demult era cunoscută sub numele ei real, adică Lydia) îl prinsese pe Stea Bătrână (al cărui nume real era Apon) pierzând vremea în compania unei femei tinere şi frumoase pe nume Cassiopeia. Avuseseră o ceartă zdravănă cei doi, o ceartă care se lăsase cu păr smuls, ochi scoşi, oale aruncate. Un ciob dintr-o asemenea oală aruncată devenise Pământul; un ciob mai mic, Luna; un cărbune din soba de la bucătărie devenise Soarele. Într-un final, zeii puseseră piciorul în prag pentru ca Apon şi Lydia, în furia lor, să nu distrugă universul înainte ca acesta să se fi născut bine. Cassiopeia, juna nubilă care provocase necazul („Da, sigur – întotdeauna e vina femeilor“, spusese Susannah în acest punct), fusese izgonită pe veci pe un balansoar format din astre. Şi totuşi, nici măcar asta nu rezolvase problema. Lydia fusese dispusă să-i mai dea o şansă, dar Apon se arătase neînduplecat şi plin de mândrie („Mda, dă mereu vina pe bărbaţi“, bodogănise Eddie în acest punct). Aşa că se despărţiseră, iar acum se priveau reciproc cu un amestec de ură şi dor peste ruinele presărate cu stele ale divorţului lor. Apon şi Lydia au dispărut deja de trei miliarde de ani, le spusese pistolarul; au devenit de atunci Stea Bătrână şi Mamă Bătrână, nordul şi sudul, tânjind fiecare după celălalt, dar ambii prea mândri pentru a face un pas spre reconciliere... iar

Cassiopeia stă deoparte în scaunul ei, legănându-se şi râzând de amândoi.

Eddie tresări la o uşoară atingere pe braţ. Era Susannah.

— Haide, spuse ea. Trebuie să-l facem să vorbească.

Eddie o duse lângă vatră şi o puse cu grijă jos, în dreapta lui Roland. El se aşeză la stânga lui. Roland se uită întâi la Susannah, apoi la Eddie.

— Ce aproape staţi de mine, remarcă el. Ca doi iubiţi... sau paznici într-o temniţă.

— A sosit vremea să vorbeşti. Vocea lui Susannah era joasă, clară şi muzicală. Dacă suntem tovarăşii tăi, Roland – şi mi se pare că suntem, fie că-ţi place sau nu – a sosit vremea să încerci măcar *a ne trata* ca pe nişte tovarăşi. Spune-ne care e problema...

— ...şi ce putem face în privinţa ei, încheie Eddie. Roland suspină adânc.

— Nu ştiu cum să încep. A trecut atât timp de când n-am mai avut tovarăşi... sau o poveste de spus...

— Începe cu ursul, îl îndemnă Eddie.

Susannah se aplecă în faţă şi atinse falca pe care Roland o ţinea în mâini. O speria, însă o atinse.

— Şi încheie cu asta.

— Da. Roland ridică osul la nivelul ochilor şi îl privi un moment înainte să-l lase înapoi în poală. Va trebui să vorbim despre asta, nu-i aşa? E miezul chestiunii.

Dar ursul fu primul.

12

— Aceasta este povestea pe care am auzit-o când eram copil, începu Roland. Când totul era nou, Marii Străbuni – nu erau zei, ci oameni ce posedau aproape toate cunoştinţele zeilor – au creat Doisprezece Gardieni care să stea de strajă la cele douăsprezece portaluri care duc înăuntru şi afară din lume. Uneori am auzit că aceste portaluri sunt lucruri naturale, asemenea constelaţiilor pe care le vedem pe cer, ori

falia fără fund din pământ pe care o numim Mormântul Dragonului, datorită jetului mare de aburi pe care îl scotea o dată la treizeci sau patruzeci de zile. Dar alţi oameni – pe unul mi-l amintesc în special, bucătarul-şef de la castelul tatei, un om pe nume Hax – spunea că *nu* sunt naturale, că au fost create de Marii Străbuni înşişi, în zilele de dinainte ca ei să-şi pună, demni, ştreangul de gât şi să dispară de pe faţa pământului. Hax spunea că făurirea celor Doisprezece Gardieni a fost ultima faptă a Marilor Străbuni, încercarea lor de a-şi răscumpăra imensele nedreptăţi pe care şi le făcuseră unul altuia, şi pământului însuşi.

— Portaluri, zise Eddie stins. *Uşi*, adică. Ne întoarcem la ele. Uşile astea care duc înăuntru şi afară din lume se deschid în lumea din care venim eu şi Suze? Ca acelea pe care le-am găsit pe plajă?

— Nu ştiu, răspunse Roland. Pentru fiecare lucru pe care îl ştiu sunt o sută de altele pe care nu le ştiu. Voi amândoi va trebui să vă împăcaţi cu gândul ăsta. Lumea a mers mai departe, spunem noi. Când s-a întâmplat asta, s-a dus ca un uriaş val în retragere, lăsând doar ruine în urmă... ruine care uneori aduc cu o hartă.

— Ei, dă-ţi cu *părerea!* exclamă Eddie şi însufleţirea aprigă din vocea sa îi spuse pistolarului că tânărul nu renunţase nici acum la ideea de a se întoarce în lumea sa – şi a lui Susannah. Nu în întregime.

— Lasă-l în pace, Eddie, îl temperă Susannah. Omul nu-şi dă cu părerea.

— Nu-i aşa – uneori omul *îşi dă*, zise Roland, luându-i pe amândoi prin surprindere. Când doar asta mai rămâne de făcut, uneori el îşi dă cu părerea. Răspunsul este nu. Nu cred – nu sunt de *părere* – că aceste portaluri sunt ca uşile de pe plajă. Nu sunt de *părere* că duc într-un *unde* sau într-un *când* pe care le-am recunoaşte. Cred că uşile de pe plajă – cele care au dus în lumea din care aţi venit voi – au fost asemenea pivotului din mijlocul unui leagăn pentru copii. Ştiţi la ce mă refer?

— Un scrânciob? întrebă Susannah şi făcu o mişcare

demonstrativă cu capul, aplecându-l şi lăsându-l pe spate.

— Da! aprobă Roland, părând mulţumit. Chiar aşa. Un capăt al acestui scârbciob...

— Scrânciob, îl corectă Eddie, zâmbind puţin.

— Da. Într-un capăt, *ka*-ul meu. În capătul opus, cel al omului în negru – Walter. Uşile erau centrul, creaţii ale tensiunii dintre două destine contrare. Aceste portaluri despre care vorbim sunt lucruri mult mai mari decât Walter sau decât mine sau decât restrânsa frăţie pe care am legat-o noi trei.

— Vrei să spui, întrebă Susannah cu fereală, că portalurile unde stau de strajă aceşti Gardieni sunt *în afara ka-ului?* Dincolo de *ka?*

— Spun că asta cred eu. Le adresă un zâmbet scurt, o semilună subţire în lumina focului. Că asta e *părerea* mea.

Tăcu o clipă, apoi luă un băţ în mână. Dădu deoparte covorul de ace şi folosi băţul pentru a desena în ţărâna de dedesubt:

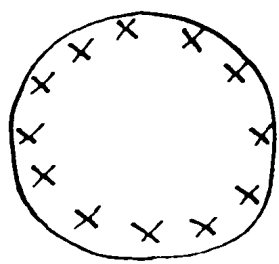

— Aceasta este lumea aşa cum mi s-a spus mie în copilărie că există ea. X-urile sunt portalurile dispuse în cerc, la marginea ei eternă. Dacă am trasa şase linii, unind aceste portaluri în perechi... aşa...

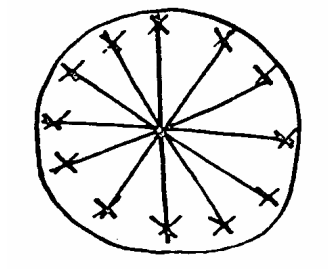

Ridică privirea.

— Vedeţi că liniile se întâlnesc în mijloc?

Eddie simţi că i se face pielea de găină pe spate şi pe braţe. Gura i se uscă pe dată.

— Ăsta e, Roland? Ăsta e...?

Roland încuviinţă. Chipul lui lung şi ridat era grav.

— În acest nex se află Marele Portal, aşa-numita a Treisprezecea Poartă, care domină nu doar lumea aceasta, ci toate lumile.

Lovi cu băţul în centrul cercului.

— Aici se află Turnul Întunecat pe care-l caut de o viaţă întreagă.

13

Pistolarul reluă:

— La fiecare dintre cele douăsprezece portaluri secundare, Marii Străbuni au aşezat câte un Gardian. În copilărie îi puteam numi pe toţi în versurile învăţate de la doica mea – şi de la bucătarul Hax... dar a trecut mult timp de atunci. Era Ursul, desigur, şi Peştele... Leul... Liliacul. Şi Ţestoasa – acesta era un Gardian important...

Pistolarul ridică privirea spre cerul înstelat, cu fruntea încruntată de gânduri adânci. Apoi un uimitor zâmbet solar îi lumină trăsăturile şi recită:

— Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.

Gândeşte-ncet şi totuşi blând;
În mintea ei noi stăm oricând.
Pe spinarea ei legăminte se fac toate,
Vede adevărul, dar nu vrea să ajute.
Iubeşte marea şi uscatul, iubeşte pe oricine,
Iubeşte chiar ş-un ţânc ca mine.

Roland râse scurt, amuzat.

— Hax m-a învăţat asta, o cânta în timp ce amesteca glazura pentru un tort şi-mi dădea să gust de pe vârful lingurii. Uimitor ce ne aducem aminte, nu-i aşa? În orice caz, când am crescut, am ajuns să cred că Gardienii nu există cu adevărat – că erau simboluri mai degrabă decât făpturi fizice. Se pare că m-am înşelat.

— Eu am spus robot, zise Eddie, dar nu asta e de fapt. Susannah are dreptate – când împuşti un robot, din el nu iese sânge, ci doar ulei Quaker State 10-40. Cred că era ceea ce oamenii din lumea mea numeau cyborg, Roland – o creatură în parte maşină, în parte carne şi sânge. Am văzut o dată un film... ţi-am povestit despre filme, nu-i aşa?

Cu un zâmbet mic, Roland aprobă din cap.

— Ei bine, filmul ăsta se numea *Robocop* şi tipul din rolul principal nu era foarte diferit de ursul ucis de Susannah. De unde ai ştiut unde trebuie împuşcat?

— Mi-am amintit din poveştile vechi, aşa cum mi le-a spus Hax, răspunse el. Dacă ar fi fost după doica mea, Eddie, tu te-ai afla acum în burta ursului. Şi în lumea voastră li se spune copiilor zăpăciţi să-şi pună pe cap tichia gânditoare?

— Da, spuse Susannah. Sigur că da.

— Şi aici se spune aşa, iar vorba vine de la povestea Gardienilor. Se zicea că fiecare poartă un creier suplimentar în exteriorul capului. Într-o tichie. Se uită la ei cu înfiorătorii săi ochi umbriţi şi surâse din nou. Nu prea semăna cu o tichie, nu-i aşa?

— Nu, zise Eddie, dar povestea era suficient de aproape de adevăr ca să ne salveze pielea.

— Cred acum că am căutat un Gardian de când am pornit

la drum, mărturisi Roland. Când vom găsi portalul pe care-l păzea acest Shardik – iar asta ar trebui să însemne doar a merge înapoi pe urmele lui – în sfârşit vom avea un traseu clar de urmat. Va trebui să întoarcem spatele portalului şi să mergem pur şi simplu drept înainte. În centrul cercului... Turnul.

Eddie deschise gura pentru a spune: *Prea bine, hai să vorbim despre Turnul ăsta. În sfârşit, o dată pentru totdeauna, hai să vorbim despre el – ce este, ce înseamnă şi, cel mai important, ce se întâmplă cu noi odată ajunşi acolo.* Dar niciun sunet nu ieşi şi, după un moment, închise gura la loc. Acum nu era momentul – nu acum, când Roland suferea, evident, atât de tare. Nu acum, când doar licărul focului ţinea noaptea la distanţă.

— Acum ajungem, deci, la cealaltă parte, rosti Roland apăsat. În sfârşit mi-am găsit direcţia – după atâţia ani lungi, mi-am găsit direcţia – dar în acelaşi timp am impresia că-mi pierd sănătatea mintală. Simt cum se surpă pământul sub picioarele mele, ca un mal abrupt slăbit de ploaie. Aceasta este pedeapsa mea fiindcă am lăsat să moară un băiat care n-a existat niciodată. Şi asta tot *ka* este.

— Cine e băiatul de care vorbeşti, Roland? întrebă Susannah. Roland aruncă o privire spre Eddie.

— *Tu* ştii?

Eddie clătină din cap.

— Dar am vorbit despre el, zise Roland. De fapt, am *delirat* despre el, când infecţia era avansată şi mai aveam puţin până să mor. Vocea pistolarului se ridică brusc cu o jumătate de octavă şi imitaţia sa a vocii lui Eddie fu atât de reuşită, că Susannah simţi un junghi de spaimă superstiţioasă. „Dacă mai vorbeşti despre băiatul ăla nenorocit, Roland, te sufoc cu propria-ţi cămaşă! M-am săturat să aud de el!“ Ţi-aminteşti că ai spus asta, Eddie?

Eddie se gândi bine. Roland vorbise despre o mie de lucruri când ei doi îşi croiau anevoie drum pe plajă în sus, de la uşa marcată PRIZONIERUL la cea pe care scria STĂPÂNA UMBRELOR, şi menţionase o mie de nume în monologurile lui febrile – Alain, Cort, Jamie de Curry, Cuthbert (acesta mai des

decât toate celelalte), Hax, Martin (sau poate Marten, ca animalul, Walter, Susan, chiar şi un tip cu improbabilul nume Zoltan. Eddie se săturase până peste cap să audă despre oamenii aceştia pe care el nu-i întâlnise niciodată (şi nici nu avea chef să-i întâlnească), dar sigur că Eddie avea şi el câteva probleme la vremea aceea, două dintre ele fiind sevrajul adus de lipsa heroinei şi debusolarea cauzată de decalajul dintre lumi. Şi, dacă era să fie onest, bănuia că Roland se săturase la fel de tare de propriile lui Basme Fracturate – cele în care el şi Henry crescuseră împreună şi deveniseră dependenţi de droguri – cum se săturase el de ale lui Roland.

Nu-şi amintea totuşi să-i fi spus vreodată că-l va sufoca folosind propria lui cămaşă dacă mai vorbea despre cine ştie ce băiat.

— Nu-ţi vine nimic în gând? întrebă Roland. Absolut nimic?

Era oare ceva acolo? Un fior vag, asemenea sentimentului de *déjaî-vu* care îl încercase atunci când văzuse praştia ascunzându-se înăuntrul ciotului de lemn? Eddie încercă să găsească acel fior, dar dispăruse. Decise că nici nu existase vreodată; doar îşi *dorise* să existe, întrucât Roland suferea atât de tare.

— Nu, zise el. Scuze, bătrâne.

— Dar eu *ţi-am spus*. Tonul lui Roland era calm, totuşi urgenţa îl străbătea şi pulsa în spatele lui asemenea unui fir roşu. Băiatul numit Jake. L-am sacrificat – l-am ucis – ca să-l pot prinde în sfârşit pe Walter din urmă şi să-l fac să vorbească. L-am ucis sub munţi.

Asupra acestui aspect, Eddie putea fi mai sigur.

— Ei, poate că asta s-a întâmplat, însă altceva ai *spus* tu că s-a întâmplat. Ai zis că ai intrat sub munţi singur, pe un fel de drezină. Ai vorbit mult despre *asta*, Roland, când mergeam pe plajă. Despre cât de înfricoşător a fost să fii singur.

— Mi-aduc aminte. Totuşi, îmi mai amintesc şi că ţi-am vorbit despre băiat şi despre cum a căzut el de pe traverse în hău. Şi tocmai distanţa dintre aceste două amintiri e cea care-mi sfâşie mintea.

— Eu, una, nu pricep nimic, rosti Susannah cu îngrijorare.

— Cred, spuse Roland, că eu abia încep să pricep.

Mai aruncă nişte lemne în foc, făcând panglici groase de scântei roşii să urce în spirală către cerul întunecat, după care se aşeză înapoi, între ei.

— Să vă spun o poveste adevărată, grăi el, şi apoi una care nu e... dar *ar trebui* să fie.

Am cumpărat un catâr în Pricetown şi când în sfârşit am ajuns în Tull, ultimul oraş înainte de deşert, acesta era încă odihnit...

14

Astfel pistolarul începu cea mai recentă parte a lungii sale poveşti. Deşi Eddie auzise părţi disparate ale ei, ascultă cu maximă fascinaţie, la fel ca Susannah, pentru care istorisirea era nouă. Roland le spuse despre barul în care se desfăşura la nesfârşit jocul „Fiţi atenţi la mine“, într-un colţ, de pianistul numit Sheb, de femeia pe nume Allie, cu cicatrice pe frunte... şi de Nort, mâncătorul de iarbă care murise şi apoi fusese adus înapoi la un soi sumbru de viaţă, de omul în negru. Le spuse de Sylvia Pittston, acel avatar al nebuniei religioase, şi de masacrul final, apocaliptic, în care el, Pistolarul Roland, ucisese fiecare bărbat, femeie şi copil din oraş.

— Sfinte moaşte! zise Eddie cu o voce joasă, nesigură. Acum ştiu de ce erai în pană de gloanţe, Roland.

— Linişte! îl apostrofă Susannah. Lasă-l să termine!

Roland continuă, spunându-şi povestea cu stoicismul cu care traversase deşertul după ce trecuse de cocioaba ultimului Locuitor, un tânăr al cărui păr zburlit, de culoarea zmeurei, îi ajungea aproape până la mijloc. Le spuse cum murise într-un final catârul său. Le spuse chiar şi cum pasărea de companie a Locuitorului, Zoltan, mâncase ochii catârului.

Le spuse despre lungile zile din deşert şi de scurtele nopţi din deşert, care urmaseră, şi cum mersese pe urmele reci ale focurilor lui Walter, şi cum ajunsese într-un final, ameţit şi

aproape mort de deshidratare, la haltă.

— Era goală. Cred că era goală încă din zilele când ursul de colo era nou-nouţ. Am stat o noapte şi am mers mai departe. Asta s-a întâmplat... dar acum am să vă spun o altă poveste.

— Cea care nu este adevărată, dar ar trebui să fie? întrebă Susannah.

Roland încuviinţă din cap.

— În această poveste scornită – această fabulă – un pistolar pe nume Roland a întâlnit la haltă un băiat pe nume Jake. Acest băiat era din lumea voastră, din oraşul vostru New York, şi dintr-un *când* aflat undeva între anul 1987 al lui Eddie şi 1963 al Odettei Holmes.

Eddie stătea aplecat în faţă, atent.

— E vreo uşă în povestea asta, Roland? O uşă inscripţionată BĂIATUL sau aşa ceva?

Roland clătină din cap.

— Uşa băiatului era moartea. Era în drum spre şcoală când un om – un om care eu cred că era Walter – l-a împins în stradă, unde a fost călcat de o maşină. Băiatul l-a auzit pe omul acesta că spune ceva de genul: „Dă-te la o parte, lasă-mă să trec, sunt preot.“ Jake *l-a văzut* pe omul acesta – doar o clipă – şi apoi s-a pomenit în lumea *mea*.

Pistolarul pregetă, uitându-se în foc.

— Acum vreau să las această poveste a băiatului care n-a fost niciodată acolo şi să mă întorc pentru un minut la ce s-a întâmplat de fapt. Bine?

Eddie şi Susannah schimbară, nedumeriţi, o privire şi apoi Eddie făcu un gest de „Poftim, după tine, dragul meu Alphonse“ cu mâna.

— Cum am spus, halta era pustie. Acolo, totuşi, am dat peste o pompă încă funcţională. Se afla în spatele grajdului în care erau adăpostiţi caii de trăsură. M-am luat după auz, dar aş fi găsit-o chiar şi dacă n-ar fi scos niciun sunet. Simţeam *mirosul* apei, înţelegeţi. După ce petreci un timp în deşert, când e cât pe ce să mori de sete, poţi simţi mirosul apei. Am băut şi apoi am dormit. Când m-am trezit, am băut din nou. Voiam să-mi continui numaidecât drumul – nevoia de a face

asta era ca o febră. Leacul pe care tu, Eddie, mi l-ai adus din lumea ta – *astina* – e minunat, totuşi există febre pe care niciun leac nu le poate astâmpăra, iar aceea era una dintre ele. Ştiam că trupul meu avea nevoie de odihnă şi totuşi a fost nevoie de toată voinţa pentru a mă convinge să mai rămân o noapte. Dimineaţă m-am simţit odihnit, aşa că mi-am reumplut ploştile şi mi-am văzut de drum. *N-am luat cu mine de acolo nimic altceva decât apă.* Aceasta e cea mai importantă parte din ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Susannah vorbi pe cel mai rezonabil şi mai plăcut ton al vocii ei de Odetta Holmes:

— Prea bine, asta s-a întâmplat cu adevărat. Ţi-ai reumplut ploştile şi ţi-ai văzut de drum. Acum spune-ne restul din ceea ce *nu* s-a întâmplat, Roland.

Pistolarul lăsă osul fălcii în poală un moment, strânse pumnii şi se frecă la ochi cu ei – un gest curios de copilăresc. Apoi luă iarăşi falca în mână, ca pentru a-şi aduna curajul, şi continuă.

— L-am hipnotizat pe băiatul care nu era acolo, spuse el. Am folosit pentru asta un glonţ al meu. E un truc pe care îl ştiu de mulţi ani şi l-am învăţat de la cea mai neaşteptată sursă – Marten, magicianul de curte al tatei. Băiatul a fost un subiect bun. Pe când se afla în transă, mi-a relatat circumstanţele morţii lui, aşa cum vi le-am spus eu vouă. Când am aflat destul din povestea lui cât simţeam că e posibil fără să-l destabilizez sau chiar să-i fac rău, i-am dat comanda să nu-şi amintească nimic despre moartea sa, când se va trezi.

— Cine ar vrea să-şi amintească aşa ceva? murmură Eddie.

Roland aprobă din cap.

— Cine, într-adevăr? Băiatul a trecut din transă direct într-un somn natural. Am dormit şi eu. Când ne-am trezit, i-am spus că am de gând să-l prind pe omul în negru. Ştia la cine mă refeream; Walter se oprise şi el la haltă. Jake se speriase şi se ascunsese de el. Sunt sigur că Walter ştiuse de prezenţa lui, dar îi fusese mai bine să pretindă că nu ştie. Lăsase băiatul în urmă ca o capcană deschisă. L-am întrebat dacă este ceva de mâncare acolo. Mie mi se părea că trebuie să fie. Băiatul părea

destul de zdravăn, iar clima deşertului e ideală pentru păstrarea alimentelor. Avea puţină carne uscată şi a spus că este o pivniţă. N-o explorase, fiindcă se temea. Aici, pistolarul le adresă o privire sumbră. Avea de ce să se teamă. Am găsit hrană... şi am găsit, totodată, un Demon Vorbitor.

Eddie coborî privirea la osul fălcii, căscând ochii. Lumina portocalie a focului dansa pe curburile şi pe dinţii lui ameninţători, străvechi.

— Demon Vorbitor? Te referi la treaba *aia?*

— Nu, răspunse el. Da. Amândouă. Ascultă şi vei înţelege.

Le spuse de mormăielile inumane pe care le auzise venind din pământul care înconjura pivniţa; cum văzuse nisip curgând printre două blocuri vechi de piatră ce tapetau pereţii. Le spuse că se apropiase de crăpătura care se căsca acolo şi că Jake striga la el să urce.

Îi comandase demonului să vorbească... şi demonul vorbise, vorbise cu vocea lui Allie, femeia cu cicatrice pe frunte, femeia care ţinea barul din Tull. *Du-te încet pe lângă Vane, pistolarule. În timp ce tu călătoreşti cu băiatul, omul în negru călătoreşte cu sufletul tău în buzunar.*

— Vane? întrebă Susannah, descumpănită.

— Da. Roland o privi îndeaproape. Asta îţi spune ceva, nu-i aşa?

— Da... şi nu.

Femeia vorbi cu mare fereală. În parte, socoti Roland, asta era simpla reticenţă de a vorbi despre lucruri dureroase pentru ea. Considera însă că în mare parte era vorba şi de dorinţa de a nu amesteca lucruri deja confuze, spunând mai mult decât ştia sută la sută sigur. Admira asta. O admira *pe ea.*

— Povesteşte doar lucruri de care poţi fi sigură, zise el. Nimic mai mult de atât.

— Bine. Vanele era un loc de care ştia Detta Walker. Un loc la care Detta se *gândea.* E un termen argotic, unul pe care l-a reţinut ascultându-i pe adulţi atunci când aceştia stăteau pe verandă şi beau bere şi vorbeau despre zilele de demult. Înseamnă un loc pângărit, sau nefolositor, sau amândouă. Era ceva la Vane – la *ideea* de Vane – care o atrăgea pe Detta. Nu

mă întreb ce; poate că am ştiut cândva, dar acum nu mai ştiu. Şi nici nu vreau să ştiu.

Detta a furat farfuria de porţelan a Mătuşii Albastre – cea pe care ai mei i-au făcut-o cadou de nuntă – şi a dus-o la Vane – Vanele *ei* – pentru a o sparge. Locul acela era balastieră plină de gunoaie. O groapă de gunoi. Mai târziu, agăţa uneori băieţi la restaurante de pe marginea drumului.

Susannah lăsă capul în pământ un moment, strângând tare din buze. Apoi ridică privirea şi continuă.

— Băieţi *albi*. Şi când ei o duceau la maşinile lor din parcare, îi aţâţa şi dădea bir cu fugiţii. Parcările alea... şi alea erau Vane. Era un joc periculos, dar ea era destul de tânără, destul de iute şi destul de rea ca să-l joace până la limită şi să-i facă plăcere. Mai târziu, în New York, mergea în expediţii de furat din magazine... ştii de asta. Amândoi ştiţi. Mereu în magazine de lux – Macy's, Gimbel's, Bloomingdale's – şi fura mizilicuri. Iar când se hotăra să pornească într-o astfel de aventură, îşi spunea: *Az' mă duc la Vane. O s' fur neşte chestii de la feţele palide. O s' fur şeva spegeal ş-apoi o s' fac ţândări treab-aia.*

Tăcu, buzele tremurându-i, uitându-se în foc. Când întoarse privirea, Roland şi Eddie văzură lacrimi în ochii ei.

— Plâng, dar nu vă lăsaţi păcăliţi. Mi-amintesc că făceam lucrurile astea şi-mi amintesc că-mi *plăcea*. Cred că plâng fiindcă ştiu că aş face totul din nou, dacă împrejurările ar fi propice.

Roland părea să-şi fi recăpătat ceva din vechea seninătate, din straniul lui echilibru.

— În ţara mea avem un proverb, Susannah: „Hoţul deştept prosperă mereu."

— Nu văd nimic deştept la furtul unui pumn de bijuterii ieftine, zise ea tăios.

— Ai fost prinsă vreodată?

— Nu...

El depărtă mâinile ca pentru a zice: *Poftim, exact ce spuneam*.

— Deci pentru Detta Walker, Vanele erau locuri rele?

întrebă Eddie. Bine zic? Fiindcă nu *mi se pare* tocmai bine.

— Bune şi rele în acelaşi timp. Erau locuri *puternice*, locuri unde ea... ea se *reinventa*, presupun că ai putea spune... dar erau şi locuri *pierdute*. Toate astea sunt pe lângă subiectul băiatului-fantomă despre care vorbeşte Roland, nu?

— Poate nu, zise Roland. Vezi tu, şi noi, în lumea noastră, aveam Vane. Şi pentru noi era un termen argotic, iar sensurile sunt foarte asemănătoare.

— Ce însemna pentru tine şi prietenii tăi? întrebă Eddie.

— Asta varia uşor de la loc la loc şi de la situaţie la situaţie. Putea însemna groapă de gunoi. Putea însemna lupanar sau un loc unde bărbaţii veneau să joace jocuri de noroc ori să mestece iarba-diavolului. Dar cel mai banal sens din câte ştiu este şi cel mai simplu.

Se uită la amândoi.

— Vanele sunt locuri ale dezolării, spuse el. Vanele sunt ţinuturile pustii.

15

Acum, cea care mai aruncă lemne pe foc fu Susannah. În sud, Mama Bătrână lumina mai departe puternic, fără a pâlpâi. Ea ştia de la şcoală ce însemna asta: că era o planetă, nu o stea. *Venus?* se întrebă. *Sau oare sistemul solar din care face parte lumea asta e la fel de diferit ca restul?*

O cuprinse din nou sentimentul acela de irealitate – sentimentul că toate acestea nu puteau fi decât un vis.

— Continuă, îl îndemnă ea. Ce s-a întâmplat după ce vocea te-a prevenit în privinţa Vanelor şi a băieţelului?

— Am vârât mâna în crăpătura prin care se scursese nisipul, cum am fost învăţat să fac în eventualitatea în care mi s-ar fi întâmplat un astfel de lucru. Ce am smuls de acolo a fost o falcă... dar nu aceasta. Falca pe care am scos-o din peretele haltei era mult mai mare; de la unul dintre Marii Străbuni, n-am aproape nicio îndoială.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Susannah încet.

— Într-o noapte i-am dat-o băiatului, spuse Roland. Focul îi vopsea obrajii în dungi portocaliu-aprins şi umbre mişcătoare.

Ca protecţie – un soi de talisman. Mai târziu, când am simţit că şi-a îndeplinit scopul, am aruncat-o.

— Şi atunci, a cui e falca pe care o ai acolo? întrebă Eddie.

Roland o ridică în aer, se uită la ea lung şi gânditor, după care o lăsă jos.

— Mai târziu, după ce Jake... după ce a murit... l-am prins din urmă pe omul pe care îl urmăream.

— Pe Walter, zise Susannah.

— Da. Am stat la palavre, el şi cu mine... *lungi* palavre. La un moment dat am adormit şi, când m-am trezit, Walter era mort. Mort de cel puţin o sută de ani, probabil mai mult. Nu mai rămăseseră decât oase din el, lucru cât se poate de potrivit, dat fiind că ne aflam într-un loc al oaselor.

— Mda, astea zic şi eu palavre lungi, rosti Eddie pe un ton sec.

Susannah se încruntă puţin la asta, dar Roland se limită să aplece din cap.

— Lungi, foarte lungi, rosti el, uitându-se în foc.

— Ţi-ai venit în simţiri dimineaţa şi ai ajuns la Marea Vestului în seara aceleiaşi zile, spuse Eddie. În noaptea aceea au venit homaroşeniile, corect?

Roland aplecă iarăşi din cap.

— Da. Înainte însă de a pleca din locul în care eu şi Walter vorbiserăm... sau visaserăm... sau ce făcuserăm noi acolo... am luat asta de la craniul scheletului său.

Ridică osul şi lumina portocalie se reflectă din nou pe dinţi.

Falca lui Walter, gândi Eddie şi se simţi străbătut de un fior rece. *Falca omului în negru. Ţine minte asta, Eddie băiete, data viitoare când îţi mai trece prin cap că Roland e un om ca oricare altul. O poartă cu el de când l-ai întâlnit, ca şi când ar fi un soi de... de trofeu al unui canibal. Iisuse!*

— Mi-amintesc ce am gândit când am luat-o, spuse Roland. Mi-amintesc foarte bine; e singura amintire pe care o păstrez de atunci şi care nu s-a întors împotriva mea. Mi-am spus: „A adus ghinion să arunc ce am găsit când l-am întâlnit pe băiat. Asta o va înlocui.“ Doar că atunci am auzit râsul lui Walter – râsul lui răuvoitor, hlizit. Şi am auzit vocea.

— Ce spunea? întrebă Susannah.

— „Prea târziu, pistolarule“, rosti Roland. Asta a spus. „Prea târziu – de acum în vecii vecilor vei avea doar ghinion – ăsta este *ka*-ul tău.“

16

— Prea bine, spuse Eddie într-un târziu. Înţeleg paradoxul principal. Memoria ta este divizată...

— *Nu* divizată. *Dublată*.

— Bine; oricum, e cam acelaşi lucru, nu? Eddie apucă o surcea şi desenă ceva în nisip:

Atinse linia din stânga.

— Aceasta e memoria ta, înainte să ajungi la haltă... o singură linie.

— Da.

Atinse linia din dreapta.

— Şi după ce ai ieşit de cealaltă parte a munţilor, în locul oaselor... locul unde te aştepta Walter... *Tot* o singură linie.

— Da.

Acum Eddie indică zona din mijloc şi apoi trasă un cerc aproximativ în jurul ei.

— Iată ce trebuie să faci, Roland – să îngrădeşti linia asta dublă. Să ridici un zid în jurul ei, în mintea ta, şi apoi s-o dai uitării. Fiindcă nu *înseamnă* nimic, nu *schimbă* nimic, s-a *dus*, s-a *terminat*...

— Dar nu e aşa. Roland ridică osul. Dacă amintirile mele

legate de băiatul Jake sunt false – şi ştiu că sunt – *cum e posibil să am asta?* Am luat-o ca să o înlocuiască pe cea pe care am aruncat-o... dar pe cea pe care am aruncat-o o aveam din pivniţa haltei, iar conform întâmplărilor care ştiu că sunt adevărate, *n-am coborât nicio clipă în pivniţă!* N-am vorbit nicio clipă cu demonul! Am mers mai departe, ducând cu mine apă proaspătă *şi nimic altceva!*

— Roland, ascultă la mine, zise Eddie serios. Dacă falca aia pe care o ţii în mână ar fi cea de la haltă, ar fi o chestie. Dar nu e oare posibil ca, dacă ţi-ai imaginat totul într-o halucinaţie – halta, puştiul, Demonul Vorbitor – să fi luat falca lui Walter fiindcă...

— N-a fost o halucinaţie, întrerupse Roland. Se uită la amândoi cu ochii lui albastru-şters, de bombardier, şi apoi făcu ceva la care niciunul nu s-ar fi aşteptat... ceva ce Eddie ar fi jurat că Roland nu ştia că voia să facă.

Pistolarul aruncă falca în foc.

17

Preţ de o clipă, osul rămase acolo, o relicvă albă, strâmbată într-un semirânjet. Apoi se făcu brusc de un roşu înflăcărat, îmbăind poiana într-o lumină stacojie orbitoare. Eddie şi Susannah strigară şi ridicară mâinile pentru a-şi apăra ochii de conturul ei arzător.

Osul începu să se transforme. Nu să se topească, ci să se *transforme*. Dinţii care ieşeau strâmbi din ea, asemenea unor lespezi funerare, începură să se strângă laolaltă, grupuri. Curbura blândă a arcului superior se îndreptă, apoi extremităţile lui coborâră.

Mâinile lui Eddie căzură în poală şi el se uită fix, cu gura deschisă, prostrat, la osul care nu mai era un os. Avea acum culoarea oţelului încins. Dinţii deveniseră trei V-uri inversate, cel din mijloc mai mare decât cele de pe margine. Şi imediat Eddie văzu în ce urma să se transforme, exact cum văzuse praştia în lemnul ciotului.

Avea impresia că era o cheie.

Trebuie să-ţi aduci aminte forma, gândi el înfrigurat. *Trebuie,*

trebuie.

Ochii lui o urmăriră cu disperare – trei V-uri, cel din mijloc mai mare şi mai adânc decât cele de pe margini. Trei crestături... iar cea apropiată de capăt era o scobitură, forma superficială a unui *s* minuscul...

Apoi forma din flăcări se transformă din nou. Osul care devenise ceva asemănător cu o cheie se trase în sine, concentrându-se în petale şi pliuri luminoase, suprapuse, la fel de închise la culoare şi de catifelate ca miezul unei nopţi de vară fără lună. Un moment, Eddie văzu un trandafir – un trandafir triumfal care e posibil să fi înflorit în zorii primei zile a acestei lumi, un lucru de o frumuseţe veşnică, nemărginită. Ochii lui vedeau şi sufletul lui era deschis. Era ca şi când toată iubirea şi viaţa s-ar fi ridicat dintr-odată din artefactul mort al lui Roland; era acolo în foc, arzând triumfal şi cu o minunată, incipientă semeţie, semn că disperarea era un miraj, şi moartea – un vis.

Trandafirul! gândi el incoerent. *Întâi cheia, apoi trandafirul! Iată! Iată deschiderea drumului spre Turn!*

Se auzi un sunet gros dinspre foc. Un evantai de scântei se desfăşură spre exterior. Susannah strigă şi se rostogoli în lături, lovind licuricii portocalii de pe rochia sa în timp ce flăcările ţâşneau spre cerul înstelat. Eddie nu se mişcă. Rămase încremenit în viziunea sa, prizonier în braţele unei mirări deopotrivă splendide şi teribile, nepăsându-i de scânteile ce dansau pe pielea sa. Apoi flăcările se prăbuşiră înapoi.

Osul dispăruse.

Cheia dispăruse. Trandafirul dispăruse.

Ţine minte, gândi el. *Ţine minte trandafirul... şi ţine minte forma cheii.*

Susannah suspina, şocată şi îngrozită, dar el o ignoră pentru moment şi găsi surceaua cu care el şi Roland desenaseră. Şi în ţărână, cu o mână tremurândă, zgârie această formă:

18

— De ce ai făcut-o? întrebă Susannah până la urmă. De ce, pentru Dumnezeu – şi ce era?

Se scurseseră cincisprezece minute. Focul fusese lăsat să ardă molcom; tăciunii risipiţi fuseseră fie stinşi cu piciorul, fie se stinseseră singuri. Eddie şedea cu braţele în jurul soţiei sale; Susannah îi şedea înainte, cu spatele lipit de pieptul lui. Roland era într-o parte, cu genunchii strânşi la piept, uitându-se îngândurat în cărbunii roş-portocalii. Din câte îşi dădea seama Eddie, niciunul dintre ei nu observase transformarea osului. Amândoi îl văzuseră înroşindu-se puternic şi Roland îl văzuse explodând (sau oare făcuse implozie? lui Eddie asta i se părea mai aproape de ce văzuse), dar atâta tot. Sau aşa credea el; Roland, totuşi, uneori cumpănea în sinea sa şi când se hotăra să-şi joace cărţile pe ascuns, aşa le juca, Eddie ştia asta din tristă experienţă. Se gândi să le spună ce văzuse – sau *crezuse* că vede – şi decise să-şi joace şi el cărţile pe ascuns, cel puţin pentru moment.

De falcă în sine nu era niciun semn – nici măcar o aşchie.

— Am făcut-o pentru că o voce mi-a vorbit în minte şi mi-a spus că trebuie să o fac, zise Roland. Era vocea tatălui meu; a *tuturor* taţilor mei. Când auzi o astfel de voce, a nu-i da ascultare – şi încă imediat – este de neconceput. Aşa am fost învăţat. Cât despre ce era, nu-mi dau seama... nu acum, cel puţin. Ştiu doar că osul şi-a spus ultimul cuvânt. L-am purtat atâta drum cu mine doar ca să-l aud.

Sau să-l vezi, gândi Eddie, şi din nou: *Ţine minte. Ţine minte trandafirul. Şi ţine minte forma cheii*.

— A fost cât pe ce să ne pârjolească!

Susannah părea deopotrivă ostenită şi exasperată. Roland clătină din cap.

— Cred că a fost mai degrabă ca genul de artificii pe care

baronii obişnuiau să le tragă uneori spre cer la petrecerile de sfârşit de an. Luminoase şi impresionante, dar nu periculoase.

Eddie nu avea idee.

— Sentimentul de dublu din mintea ta, Roland... a dispărut? A plecat când a explodat osul, sau ce s-o fi întâmplat?

Era aproape convins că aşa se întâmplase; în filmele pe care le văzuse, aceste proceduri dure de terapie prin şoc dădeau roade aproape de fiecare dată. Dar Roland clătină din cap.

Susannah se foi în braţele lui Eddie.

— Ai spus că începi să înţelegi.

Roland încuviinţă.

— Aşa cred, da. Dacă am dreptate, mă tem pentru Jake. Oriunde s-ar afla, *oricând* s-ar afla, mă tem pentru el.

— Cum adică? întrebă Eddie.

Roland se ridică în picioare, se duse la sulul său de piei şi începu să le întindă.

— Gata cu poveştile şi emoţiile pentru noaptea asta. E timpul să ne culcăm. Dimineaţă vom merge pe urmele ursului şi vom vedea dacă putem găsi portalul pe care a fost pus să-l păzească. Vă voi spune pe drum ce ştiu şi ce cred că s-a întâmplat – ce cred că încă se întâmplă.

Cu aceasta, se înfăşură într-o pătură veche şi o piele nouă de căprioară, se întoarse cu spatele la foc şi altceva nu mai spuse.

Eddie şi Susannah se întinseră împreună. Când fură siguri că pistolarul adormise, făcură dragoste. Încă treaz, Roland le auzi neastâmpărul şi-i auzi cum discutară încet, după. Discuţia era în mare parte despre el. Păstră tăcerea, ochii lui deschişi uitându-se în întuneric mult timp după ce discuţia lor încetase şi respiraţia li se uniformizase într-o singură notă lejeră.

Era, gândi el, bine să fii tânăr şi îndrăgostit. Până şi în cimitirul care devenise lumea aceea, era bine.

Bucuraţi-vă cât mai puteţi, gândi, *pentru că ne aşteaptă moarte multă. Am ajuns la un pârâu de sânge. Că el ne va duce la un râu tot de sânge nu mă îndoiesc deloc. Şi mai departe, la un ocean. În lumea aceasta, mormintele stau căscate şi niciun mort nu se*

odihneşte în pace.

Când zorii prinseră a miji la răsărit, el închise ochii. Dormi puţin. Şi visă cu Jake.

19

Şi Eddie visă – visă că era înapoi în New York şi se plimba pe Second Avenue cu o carte în mână.

În visul acesta era primăvară. Aerul era călduţ, oraşul înflorea şi dorul de casă fremăta în el ca o râmă cu un cârlig de pescuit adânc înfipt în ea. *Bucură-te de visul ăsta şi trage de el cât de mult poţi*, gândi. *Savurează-l... fiindcă acesta e singurul mod în care vei mai călca vreodată în New York. Nu te poţi duce acasă, Eddie. S-a zis cu partea asta.*

Coborî privirea spre carte şi fu extrem de surprins să vadă că era *Nu te mai poţi întoarce acasă*, de Thomas Wolfe. Pe coperta roşu-închis erau imprimate trei contururi; cheia, trandafirul şi uşa. Se opri un moment, deschise cartea şi citi primul rând. *Omul în negru fugea în deşert*, scrisese Wolfe, *şi pistolarul se ţinea după el.*

Eddie o închise şi merse mai departe. Era aproximativ nouă dimineaţa, socotea el, poate nouă treizeci, şi traficul pe Second Avenue era lejer. Taxiurile claxonau şi şerpuiau de pe o bandă pe alta, soarele de primăvară reflectându-se în parbrizele şi caroseria lor vopsită în galben. Un vagabond la colţul lui 2nd cu 52nd îi ceru pomană şi Eddie îi aruncă în poală cartea cu copertă roşie. Observă (tot fără surprindere) că vagabondul era Enrico Balazar. Şedea cu picioarele încrucişate în faţa unui magazin cu articole de prestidigitaţie. CASA DE CĂRŢI, scria pe afişul din uşă şi vitrina întruchipa un turn construit din cărţi de tarot. În vârful lui stătea o figurină King Kong. Din capul maimuţoiului se iţea o mică antenă-radar.

Eddie îşi văzu mai departe de drum, îndreptându-se leneş spre centru, indicatoarele stradale plutind pe lângă el. Ştiu încotro se ducea de îndată ce-l văzu: un magazinaş la colţul lui 2nd cu 46th.

Mda, gândi el şi îl cuprinse un sentiment de incomensurabilă uşurare.

Acesta-i locul. Exact acesta. Vitrina era plină cu cărnuri şi brânzeturi. TOM ŞI GERRY – DELICATESE ARTISTICE, spunea firma. SPECIALITĂŢI PENTRU RECEPŢII!

Pe când stătea cu privirea înăuntru, cineva cunoscut apăru de după colţ. Era Jack Andolini, îmbrăcat într-un costum la trei piese de culoarea îngheţatei de vanilie şi purtând un baston negru în mâna stângă. Jumătate din faţa lui lipsea, sfârtecată de cleştii homaroşeniilor.

Intră, Eddie, îl îmboldi Jack, în trecere. *În definitiv, există alte lumi în afară de astea şi trenul ăla idiot trece prin toate.*

Nu pot, replică Eddie. *E încuiată uşa*. Nu ştia de unde ştia asta, dar ştia; o ştia fără nicio umbră de îndoială.

Dad-a-chum, dud-a-chee, nicio grijă, ai tu cheia, rosti Jack, neuitându-se îndărăt. Eddie coborî privirea şi văzu că *într-adevăr* avea o cheie; un obiect primitiv cu trei crestături, ca nişte V-uri inversate.

S-ul acela mic din capătul ultimei crestături este secretul, gândi el. Păşi sub marchiza de la Tom şi Gerry şi introduse cheia în încuietoare. Se roti fără probleme. Deschise uşa şi trecu pragul într-un uriaş câmp deschis. Se uită înapoi peste umăr şi văzu traficul grăbit de pe Second Avenue, după care uşa se trânti şi se prăbuşi. Nu era nimic în spatele ei. Absolut nimic. Eddie se întoarse pentru a trece în revistă locul în care se afla şi ceea ce văzu îl umplu de teroare la început. Câmpul era de un stacojiu intens, ca şi când acolo s-ar fi dus o luptă titanică şi pământul ar fi fost îmbibat cu atâta sânge, încât nu-l putuse absorbi pe tot.

Apoi îşi dădu seama că nu era sânge ceea ce vedea, ci trandafiri. Sentimentul acela de bucurie şi triumf îl străbătu din nou, umflându-i inima până ce simţi că-i va plesni în piept. Ridică pumnii încleştaţi deasupra capului într-un gest de victorie... şi încremeni aşa.

Câmpia se întindea pe kilometri întregi, urcând o pantă blândă, iar la orizont se înălţa Turnul Întunecat. Era un pilastru de stâncă brută, care se ridica atât de mult spre cer,

încât abia îi putea discerne vârful. Baza lui, înconjurată de trandafiri roşii, orbitori, era formidabilă, cu o greutate şi cu dimensiuni titanice, totuşi Turnul căpăta o graţie stranie pe măsură ce urca şi se subţia. Piatra din care fusese făcut nu era neagră, cum îşi imaginase că va fi, ci de culoarea funinginii. Geamuri înguste, ca nişte crestături, îl străbăteau într-o spirală ascendentă; sub geamuri se desfăşura o scară aproape nesfârşită de piatră, urcând şi ea în spirală. Turnul era un semn al exclamării gri-închis, înfipt în pământ şi ridicându-se deasupra câmpului de trandafiri sângerii. Cerul care se curba deasupra lui era albastru, însă plin de nori albi, pufoşi, ca nişte corăbii cu pânze. Pluteau într-un lanţ fără capăt peste şi în jurul Turnului Întunecat.

Cât e de splendid! se minună Eddie. *Cât de splendid şi straniu!* Dar sentimentul de bucurie şi triumf dispăruse; rămăsese cu o senzaţie de profundă indispoziţie şi de osândă iminentă. Se uită în preajma sa şi pricepu dintr-odată, îngrozit, că stătea în umbra Turnului. Nu, nu doar *stătea* în ea; era îngropat de viu în ea.

Strigă, iar strigătul său se pierdu în urletul de aur al unui corn colosal. Venea din vârful Turnului şi părea să umple lumea. În vreme ce acea notă de avertizare se prelungea şi se întindea peste câmpul pe care stătea el, din geamurile care împodobeau Turnul se revărsa întuneric. Ieşea pe ele şi se răspândea pe cer în şuvoaie unduitoare care se întâlneau şi formau o pată tot mai mare de întuneric. Nu semăna cu un nor; semăna cu o tumoare ce atârna deasupra pământului. Cerul era acoperit. Şi, văzu el, nu era un nor sau o tumoare, ci o *formă*, o tenebroasă şi ciclopiană *formă* avântându-se spre locul unde stătea el. N-ar fi ajutat la nimic să fugă de bestia aceea care se închega pe cer, deasupra câmpului de trandafiri; avea să-l ajungă, să-l prindă şi să-l ia cu ea. În Turnul Întunecat urma să-l ducă, iar lumina lumii nu avea să-l mai vadă nicicând.

În întuneric apărură crăpături şi teribili ochi inumani, fiecare la fel de mare ca ursul Shardik care zăcea mort în pădure, se căscară asupra sa. Erau roşii – roşii ca trandafirii,

roşii ca sângele.

Vocea moartă a lui Jack Andolini îi bubui în urechi: *O mie de lumi, Eddie – zece mii! – şi trenul ăla trece prin fiecare. Dacă reuşiţi să-l porniţi. Şi dacă* reuşiţi*, necazurile voastre sunt abia la început, fiindcă huiduma aia e al naibii de greu de oprit.*

Vocea lui Jack devenise mecanică, melodică. *Al naibii de greu de oprit, Eddie băiete, fă bine şi ascultă la mine, huiduma asta e...*

— OPRIRE! OPRIREA VA FI ÎNCHEIATĂ ÎNTR-O ORĂ ŞI ŞASE MINUTE!

În visul său, Eddie ridică mâinile pentru a-şi apăra ochii...

20

...Şi se trezi, şezând ţeapăn lângă vatra stinsă. Se uita printre degetele depărtate de la mână. Şi vocea aceea continua să bubuie, vocea unui necruţător comandant de Brigadă Specială urlând prin megafon.

— NU EXISTĂ PERICOL! REPET, NU EXISTĂ PERICOL! CINCI CELULE SUBNUCLEARE SUNT LATENTE, DOUĂ CELULE SUBNUCLEARE SUNT ACUM ÎN FAZĂ DE OPRIRE, O CELULĂ SUBNUCLEARĂ OPEREAZĂ LA DOUĂ PROCENTE DIN CAPACITATE. ACESTE CELULE NU AU VALOARE! REPET, ACESTE CELULE NU AU VALOARE! RAPORTEAZĂ SITUAREA LA NORTH CENTRAL POSITRONICS, LIMITED! SUNĂ LA 1-900-44! CUVÂNTUL DE COD PENTRU ACEST DISPOZITIV ESTE „SHARDIK“. SE OFERĂ RECOMPENSĂ! REPET, SE OFERĂ RECOMPENSĂ!

Vocea tăcu. Eddie îl văzu pe Roland cum stătea la marginea poienii, ţinând-o pe Susannah în îndoitura braţului. Se uitau ţintă la sursa vocii şi când anunţul o luă de la capăt, Eddie izbuti în sfârşit să se lepede de fiorii reci ai coşmarului. Se ridică în picioare şi li se alătură lui Roland şi Susannah, întrebându-se câte secole trecuseră de când anunţul acela, programat să emită doar în eventualitatea unei defecţiuni totale a sistemului, fusese înregistrat.

— ACEST DISPOZITIV SE OPREŞTE! OPRIREA VA FI COMPLETĂ ÎNTR-O ORĂ ŞI CINCI MINUTE! NU EXISTĂ PERICOL! REPET...

Eddie atinse braţul lui Susannah şi ea întoarse capul.

— De când se aude asta?

— De vreo cincisprezece minute. Tu dormeai lemn... Se întrerupse. Eddie, arăţi oribil! Ţi-e rău?

— Nu. Doar că am avut un vis urât.

Roland îl studia într-un fel care-l făcea să se simtă stânjenit.

— Uneori visele spun adevărul, Eddie. Ce ai visat? Tânărul se gândi un moment, apoi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc.

— Mă îndoiesc de asta, să ştii.

Eddie ridică din umeri şi îi adresă lui Roland un zâmbet subţire.

— N-ai decât să te îndoieşti, atunci... n-ai decât. Dar *tu* cum te simţi în dimineaţa asta, Roland?

— La fel, spuse pistolarul. Ochii lui albastru-pal continuau să scruteze faţa lui Eddie.

— Terminaţi, făcu Susannah. Vocea ei era aspră, dar Eddie detectă un ton de nervozitate în ea. Terminaţi amândoi. Am lucruri mai bune de făcut decât să vă văd cum vă daţi târcoale şi vă trageţi unul altuia la picioare, ca doi copilandri care joacă „Ai tresărit, ia două“. Mai ales în dimineaţa asta, când ursul ăla mort încearcă să dărâme lumea-ntreagă cu ţipetele lui.

Pistolarul încuviinţă mut, dar nu-şi luă ochii de la Eddie.

— Prea bine... dar eşti sigur că nu vrei să-mi spui ceva, Eddie?

Tânărul se gândi la asta – chiar se gândi să-i spună. Ce văzuse în foc, ce văzuse în vis. Se hotărî să nu o facă. Poate era doar amintirea trandafirului din foc şi a trandafirilor care acopereau acel câmp din vis, atât de deşi. Ştia că nu putea reproduce aceste lucruri aşa cum le văzuseră ochii săi şi aşa cum le simţise inima sa; nu putea decât să le banalizeze. Şi cel puţin pentru moment, voia să cumpănească singur asupra lor.

Dar ţine minte, îşi spuse din nou... doar că vocea din mintea

sa nu prea mai semăna cu vocea lui. Părea mai profundă, mai bătrână – vocea unui străin.

Ţine minte trandafirul... şi forma cheii.

— O să, murmură el.

— O să ce? întrebă Roland.

— Spun, se eschivă Eddie. Dacă intervine ceva ce pare, ştii, foarte important, o să-ţi spun. O să vă spun amândurora. Acum, însă, nu am ce. Aşa că, dacă vrem să mergem undeva, Shane, bătrâne prieten, sus în şa.

— Shane? Cine-i Shane ăsta?

— O să-ţi spun şi asta altă dată. Până atunci, la drum cu noi.

Strânseră lucrurile pe care le aduseseră cu ei de la vechea tabără şi o luară înapoi, Susannah mergând din nou în scaunul cu rotile. Eddie bănuia că nu avea să mai meargă mult timp în el.

21

Cândva, înainte ca Eddie să devină prea interesat de heroină ca să-l mai intereseze orice altceva, el şi doi prieteni merseseră cu maşina în New Jersey ca să vadă două formaţii de speed-metal – Anthrax şi Megadeth – care concertau la Meadowlands. Considera că Anthrax fuseseră doar puţin mai zgomotoşi ca anunţul repetat ce venea dinspre ursul căzut la pământ, dar nu era sută la sută sigur de asta. Roland le ceru să se oprească pe când mai aveau un kilometru până la poiana din pădure şi rupse şase fâşii mici de pânză din vechea sa cămaşă. Şi le îndesară în urechi şi merseră mai departe. Nici aşa însă, vocea răsunătoare şi egală nu slăbi cu mult.

— *ACEST DISPOZITIV SE OPREŞTE!* răcni ursul când ei păşiră înapoi în poiană. Zăcea ca înainte, la rădăcina copacului în care se căţărase Eddie, un colos căzut, cu picioarele depărtate şi genunchii în aer, ca o femelă de gigant păros care murise pe când încerca să nască. *OPRIREA VA FI COMPLETĂ ÎN PATRUZECI ŞI ŞAPTE DE MINUTE! NU EXISTĂ*

PERICOL...

Ba există, gândi Eddie, culegând pieile risipite ce fuseseră sfâşiate fie în timpul atacului ursului, fie în zbaterile lui agonice, dinainte să moară. Există pericol *din belşug*. Pentru *urechile* mele, futu-i. Culese cureaua lui Roland şi, fără o vorbă, i-o înmână. Bucata de lemn la care lucrase era în apropiere; o luă în mână şi o îndesă în buzunarul din spatele scaunului lui Susannah, în timp ce pistolarul îşi legă încet cureaua lată de piele la şolduri şi înnodă nojiţele pe coapsă.

— ... ÎN FAZĂ DE OPRIRE, O CELULĂ SUBNUCLEARĂ OPEREAZĂ LA UN PROCENT DIN CAPACITATE. ACESTE CELULE...

Susannah îl urmă pe Eddie, ţinând în poală o taşcă pe care o cususe ea însăşi. Pe măsură ce el îi dădea pieile, ea le îndesa în taşcă. După ce toate fură strânse, Roland îl atinse pe braţ şi-i dădu o raniţă. Aceasta conţinea în principal carne de căprioară, puternic sărată la o sărărie naturală pe care Roland o găsise la cinci kilometri în susul pârâului. Pistolarul îşi pusese deja pe umăr o raniţă asemănătoare. Desaga sa – plină din nou şi umflată cu tot soiul de lucruri – îi atârna pe celălalt umăr.

De o ramură din apropiere era agăţat un straniu harnaşament artizanal, cu şezut din piele de căprioară. Roland îl luă, îl studie o clipă, apoi îl puse pe spate şi legă chingile sub stern. Susannah se strâmbă şi Roland observă. Nu încercă să vorbească – aşa aproape de urs, nu s-ar fi putut face auzit nici dacă striga din toţi rărunchii – dar ridică înţelegător din umeri şi depărtă braţele:

Ştii c-o să avem nevoie de el.

Ridică şi ea din umeri. *Ştiu... dar asta nu înseamnă că-mi şi place.*

Pistolarul arătă spre cealaltă parte a luminişului. Doi molizi înclinaţi şi zgâriaţi marcau locul unde Shardik, care fusese odinioară cunoscut drept Mir în părţile acelea, intrase în poiană.

Eddie se aplecă spre Susannah, formă un cerc cu arătătorul şi degetul mare, apoi ridică întrebător din sprâncene. *Okay?*

Ea aprobă din cap, apoi îşi apăsă podul palmelor pe urechi. *Okay – dar hai să plecăm de aici până ce nu asurzesc.*

Porniră toţi trei prin poiană, Eddie împingând-o pe Susannah, care ţinea geanta cu piei în poală. Buzunarul din spatele scaunului gemea de alte lucruri; bucata de lemn în care praştia încă stătea în bună parte ascunsă era doar unul dintre ele.

Din spatele lor, ursul continua să-şi mormăie ultimul mesaj către lume, spunându-le că oprirea va fi completă în patruzeci de minute. Eddie abia aştepta. Molizii rupţi stăteau aplecaţi unul spre celălalt, formând un fel de poartă, şi Eddie gândi: *Aici începe cu adevărat drumul spre Turnul Întunecat al lui Roland, cel puţin pentru noi.*

Se gândi din nou la visul său – geamurile urcând în spirală, din care ieşeau vălătuci de întuneric, vălătuci care se întindeau deasupra câmpului de trandafiri ca o molimă – şi când trecură pe sub copacii înclinaţi, un tremur puternic puse stăpânire pe el.

22

Reuşiră să folosească scaunul cu rotile mai mult timp decât se aşteptase Roland. Brazii din acea pădure erau foarte bătrâni şi ramurile lor întinse creaseră un covor gros de ace care stopa creşterea majorităţii ierburilor. Braţele lui Susannah erau puternice – mai puternice decât ale lui Eddie, deşi Roland nu credea că situaţia va mai sta aşa mult timp – şi se putea propulsa singură, fără probleme, pe solul drept şi umbros al pădurii. Când ajungeau la câte un copac dărâmat de urs, Roland o ridica din scaun şi Eddie trecea scaunul peste obstacol.

Din urma lor, doar puţin redus de distanţă, ursul le spunea, cât îl ţinea vocea lui artificială, că ultima celulă subnucleară operantă avea acum o capacitate neglijabilă.

— Sper să ţii harnaşamentul ăla nenorocit gol pe umeri toată ziua! strigă Susannah la pistolar.

Roland era de acord, dar peste mai puţin de cincisprezece minute terenul începu să se încline în jos şi porţiunea aceea veche a pădurii fu invadată de copaci mai mici, mai tineri: mesteceni, anini şi câţiva arţari pitici care-şi întinseseră rădăcinile voiniceşte, pentru a rămâne în picioare. Covorul de ace se subţie şi roţile scaunului începură să se agaţe în tufişurile joase şi tari care creşteau în spaţiile dintre copaci. Ramurile lor subţiri pocneau şi zăngăneau în spiţele din oţel inoxidabil. Eddie îşi lăsă greutatea pe mânere şi reuşiră să mai meargă aşa încă o jumătate de kilometru. Apoi povârnişul deveni mai abrupt şi pământul se înmuie.

— E timpul să te duc în cârcă, domniţă, zise Roland.

— Să mai încercăm puţin cu scaunul, nu vrei? S-ar putea să fie mai uşor mai încolo...

Roland clătină din cap.

— Dacă-ncerci să cobori panta asta, o să te dai... cum spui tu, Eddie?... o să te dai de-a bustugolu?

Eddie scutură din cap, rânjind.

— Se zice de-a rostogolul, Roland. Un termen din zilele mele de glorie deşartă.

— Oricum i-ai zice, înseamnă să cazi în cap. Haide, Susannah. Sus în cârcă.

— Urăsc că sunt oloagă, spuse Susannah bosumflată, dar se lăsă scoasă de Eddie din scaun şi îl ajută să o aşeze bine în harnaşamentul din spinarea lui Roland. Odată aşezată, atinse mânerul pistolului. Vrei tu mândreţea asta? îl întrebă pe Eddie.

Tânărul scutură din cap.

— Tu eşti mai iute. Ştii asta.

Ea icni şi îşi potrivi cureaua, aşa încât să-i fie uşor accesibilă la mâna dreaptă.

— Vă ţin în urmă, băieţi, şi *asta* ştiu... dar de vom ajunge cumva la o şosea asfaltată cu două benzi, vă iau faţa cât ai zice peşte.

— Nu mă îndoiesc, spuse Roland... şi înclină capul. În pădure se lăsase liniştea.

— Fratele Urs în sfârşit a aruncat prosopul, zise Susannah.

Slăvit fie Domnul.

— Credeam că mai are şapte minute, rosti Eddie. Roland ajustă chingile harnaşamentului.

— Poate că i-a rămas ceasul în urmă, în ultimii cinci sau şase sute de ani.

— Chiar crezi că era atât de bătrân, Roland?

Roland încuviinţă.

— Cel puţin. Iar acum s-a stins... ultimul dintre cei Doisprezece Gardieni, din câte ştim.

— Mda, vezi să nu-mi pese, replică Eddie şi Susannah râse.

— Stai comod? o întrebă Roland.

— Nu. Deja mă doare fundul. Dar dă-i bătaie. Numai să nu mă scapi.

Roland aprobă din cap şi porni pe pantă în jos. Eddie îl urmă, împingând scaunul gol şi încercând să nu-l lovească prea tare de bolovanii care începuseră să iasă din pământ aidoma unor cioate mari şi albe. Acum, că ursul în sfârşit tăcuse, i se părea că e prea multă linişte în pădure – aproape că se simţea ca un personaj dintr-un film din acela vechi de aventuri, cu canibali şi maimuţe uriaşe.

23

Urmele ursului fură uşor de găsit, dar greu de urmat. La şapte sau opt kilometri de poiană, îi conduseră printr-o zonă joasă, mlăştinoasă, deşi nu era tocmai o mlaştină. Când terenul reîncepu să urce şi să se întărească puţin, jeanşii spălăciţi ai lui Roland erau leoarcă până la genunchi şi el respira în reprize lungi şi egale. Totuşi, era într-o stare mai bună decât Eddie, care descoperise că lupta cu scaunul lui Susannah, ce trebuia împins prin mocirlă şi apă stagnantă, nu era uşoară.

— E timpul să ne odihnim şi să îmbucăm ceva, zise Roland.

— O, mamă, vreau potol, făcu Eddie, istovit. O ajută pe Susannah să coboare din harnaşament şi o aşeză pe trunchiul unui copac căzut, cu urme de gheare săpate adânc în scoarţa

sa. Apoi se aşează şi el pe jumătate, iar pe jumătate se prăbuşi, lângă ea.

— Mi-ai cam umplut scaunul de noroi, albule, zise Susannah. O să trec asta-n raport.

El ridică o sprânceană spre ea.

— Când dăm peste prima spălătorie de maşini, te împing înăuntru cu mâna mea. O să dau şi cu ceară pe blestemăţia aia. Okay?

Ea zâmbi.

— Batem palma, frumosule.

Eddie avea o ploscă a lui Roland legată la brâu. O atinse cu mâna.

— E-n ordine?

— Da, răspunse Roland. Dar nu multă acum; o să mai bem toţi înainte s-o luăm din nou la pas. În felul ăsta n-o să suferim de crampe la stomac.

— Roland, Vajnicul Cercetaş al lui Oz, proclamă Eddie şi râse în barbă, desprinzând plosca.

— Ce-i cu Oz ăsta?

— Un loc inventat, dintr-un film, explică Susannah.

— Oz era mai mult decât atât. Fratele meu Henry îmi citea poveştile alea din când în când. O să-ţi spun una într-o seară, Roland.

— Mi-ar face plăcere, replică pistolarul, serios. Vreau oricând să ştiu mai mult despre lumea voastră.

— Oz nu este lumea noastră. Cum a spus Susannah, e un loc inventat... Roland le dădu bucăţi de carne ce fuseseră înfăşurate în frunze late.

— Cel mai rapid mod de a afla despre un loc nou este să ştii la ce visează. Vreau să aud despre acest Oz.

— Okay, batem palma şi pe asta. Suze îţi poate spune povestea lui Dorothy şi Toto şi a Omului de Tinichea, iar eu ţi le voi spune pe celelalte.

Muşcă din bucata lui de carne şi dădu ochii peste cap, aprobator. Luase aroma frunzelor în care fusese rulată şi era delicioasă. Eddie îşi înfulecă porţia, tot timpul stomacul lui ghiorăind. Acum, că începea să-şi recapete suflul, se simţea

bine – minunat, de fapt. Un strat solid de muşchi începea să-i acopere corpul şi simţea că toate părţile lui trăiesc într-o armonie deplină.

Nu-ţi face griji, îşi spuse. *Până diseară se vor certa din nou. Cred că Roland o să tragă de noi până când o să fiu gata să cad din picioare.*

Susannah mâncă mai delicat, sorbind câte o gură de apă o dată la două sau trei muşcături, întorcând carnea în mâini, consumând-o din exterior spre interior.

— Termină ce ai început aseară, îl invită ea pe Roland. Spuneai că ai impresia că înţelegi aceste amintiri conflictuale ale tale.

Roland încuviinţă.

— Da. Cred că ambele seturi de amintiri sunt adevărate. Unele sunt mai adevărate decât celelalte, dar asta nu *neagă* adevărul celorlalte.

— Pentru mine n-are sens, grăi Eddie. Băiatul ăsta, Jake, fie s-a aflat la haltă, fie nu.

— E un paradox – ceva ce este şi nu este în acelaşi timp. Până când îl voi rezolva, voi continua să fiu divizat. Ca şi când asta n-ar fi de ajuns, falia se lărgeşte. Simt cum se întâmplă. Este... indescriptibil.

— Care crezi că a fost cauza? întrebă Susannah.

— V-am spus că băiatul a fost împins în faţa unei maşini. *Împins*. Acum, pe cine cunoaştem noi căruia îi plăcea să împingă oamenii în faţa vehiculelor?

Peste chipul ei se lăsă umbra înţelegerii.

— Pe Jack Mort. Vrei să spui că *el* a fost cel care l-a împins pe băiatul ăsta în stradă?

— Da.

— Dar ai spus că omul în negru a făcut-o, obiectă Eddie. Amicul tău, Walter. Ai spus că băiatul l-a *văzut* – un om care aducea cu un preot. Nu l-a auzit chiar puştiul *spunând* că asta este? „Lăsaţi-mă să trec, sunt preot“, ceva de felul ăsta?

— O, Walter a fost acolo. *Amândoi* au fost acolo şi amândoi l-au împins pe Jake.

— Cineva să aducă tubul de Thorazine şi cămaşa de forţă,

strigă Eddie. Roland tocmai a luat-o pe arătură.

Roland nu-i dădu atenţie; începea să înţeleagă că glumele şi clovneriile lui Eddie erau modul lui de a face faţă stresului. Cuthbert nu fusese diferit... aşa cum Susannah nu era, în felul ei, diferită de Alain.

— Ce mă exasperează la toate astea, spuse el, este că trebuia să *ştiu*. Am fost *în* Jack Mort, la urma urmei, şi am avut acces la gândurile lui, aşa cum am avut la ale tale, Eddie, şi ale tale, Susannah. L-am *văzut* pe Jake când eram în Mort. L-am văzut prin ochii lui Mort *şi am ştiut că Mort plănuieşte să-l împingă*. Nu doar asta; l-am *împiedicat* să o facă. N-a trebuit decât să intru în corpul lui. El n-a ştiut că despre asta a fost vorba; el se concentra atât de tare pe ceea ce voia să facă, încât a crezut de fapt că sunt o muscă aşezată pe gâtul lui.

Eddie începea să înţeleagă.

— Dacă Jake n-a fost împins în stradă, n-a murit. Şi dacă n-a murit, n-a venit niciodată în lumea asta. Şi dacă n-a venit niciodată în lumea asta, tu nu l-ai întâlnit la haltă. Corect?

— Corect. Mi-a trecut prin minte şi gândul că, dacă Jack Mort voia să-l ucidă pe băiat, eu ar trebui să stau deoparte şi să-i îngădui să o facă. Pentru a evita tocmai acest paradox care mă sfâşie. Dar n-am putut face asta. N-am... n-am...

— N-ai putut să-l ucizi pe puştiul ăsta de două ori, nu-i aşa? întrebă Eddie cu blândeţe. De fiecare dată când ajung la concluzia că eşti la fel de mecanic ca ursul acela, mă surprinzi cu ceva ce chiar pare uman. Fir-ar să fie.

— Termină, Eddie, îl apostrofă Susannah.

Eddie aruncă o privire la chipul uşor lăsat în jos al pistolarului şi făcu o grimasă.

— Scuze, Roland. Mama obişnuia să spună că mă ia gura pe dinainte.

— Nu face nimic. Am avut un prieten care păţea la fel.

— Cuthbert?

Roland încuviinţă. Se uită un moment lung la mâna sa dreaptă, împuţinată, apoi strânse degetele rămase în pumn, suspină şi ridică iarăşi privirea spre ei. Undeva în adâncul pădurii o ciocârlie cântă dulce.

— Uite ce cred eu. Dacă n-aş fi intrat în Jack Mort atunci, el *tot* nu l-ar fi împins pe Jake în ziua aceea. Nu atunci. De ce nu? *Ka-tet*. Simplu. Pentru prima dată de când a murit şi ultimul dintre prietenii alături de care am pornit pe drumul acesta, mă regăsesc în mijlocul lui *ka-tet*.

— Cvartet? întrebă Eddie cu îndoială. Pistolarul clătină din cap.

— *Ka* – cuvântul căruia tu îi spui „destin“, Eddie, deşi sensul adevărat este mult mai complex şi mai greu de definit, cum se întâmplă aproape de fiecare dată cu cuvintele din Limba Nobilă. Şi *tet*, care înseamnă grup de oameni animaţi de aceleaşi interese şi ţeluri. Noi trei suntem un *tet*, de pildă. *Ka-tet* este locul unde multe vieţi sunt unite de soartă.

— Ca în *The Bridge of San Luis Rey*, murmură Susannah.

— Asta ce-i? întrebă Roland.

— O poveste despre nişte oameni care au murit împreună când podul pe care îl traversau s-a prăbuşit. E celebră în lumea noastră.

Roland făcu semn din cap că înţelege.

— În acest caz, *ka-tet* ne lega pe Jake, Walter, Jack Mort şi pe mine. Nu era nicio capcană, cum am bănuit la început când am înţeles cine voia Jack Mort să-i fie următoarea victimă, întrucât *ka-tet* nu poate fi schimbat sau modificat după voinţa unei singure persoane. Dar *ka-tet* poate fi *văzut, cunoscut* şi *înţeles*. Walter a văzut şi Walter a ştiut. Pistolarul se lovi peste coapsă cu pumnul şi exclamă întristat: Ce mai râdea probabil în sinea lui când în sfârşit l-am dat în vileag!

— Hai să ne întoarcem la ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi dat peste cap planurile lui Jack Mort în ziua în care îl urmărea pe Jake, zise Eddie. Spui că, dacă *tu* nu l-ai fi oprit pe Mort, altcineva sau altceva ar fi făcut-o. Zic bine?

— Da – pentru că nu era ziua *potrivită* pentru ca Jake să moară. Era *aproape* de ziua potrivită, dar nu era ziua *aceea*. Am simţit şi asta. Poate chiar înainte să treacă la fapte, Mort ar fi văzut pe cineva stând cu ochii pe el. Sau ar fi intervenit un străin. Sau...

— Sau un sticlete, zise Susannah. Poate ar fi văzut un

sticlete în locul şi momentul nepotrivite.

— Da. Motivul exact – agentul lui *ka-tet* – nu are importanţă. Ştiu din experienţă personală că Mort era şiret ca o vulpe bătrână. Dacă ar fi simţit că cel mai mic detaliu era nelalocul lui, ar fi renunţat şi ar fi aşteptat altă zi.

Mai ştiu însă ceva. Ieşea la vânat deghizat. În ziua în care a aruncat cărămida în capul Dettei Holmes, purta o căciulă croşetată şi un sveter vechi, mai mare cu câteva măsuri. Voia să semene cu un beţivan, pentru că a aruncat cărămida dintr-o clădire unde îşi făceau veacul mulţi vagabonzi. Înţelegeţi?

Ei aprobară.

— Într-o zi, după mulţi ani, când te-a împins în faţa metroului, Susannah, era îmbrăcat în salopetă de constructor. Purta o cască de protecţie şi avea mustaţă falsă. În ziua când *avea* să-l împingă de fapt pe Jake în trafic, provocându-i moartea, *trebuia să fie îmbrăcat în preot.*

— Iisuse, aproape şopti Susannah. Omul care l-a împins în New York era Jack Mort şi cel pe care l-a văzut la haltă era individul pe care îl urmăreai tu – Walter.

— Da.

— Şi băiatul a crezut că era unul şi acelaşi om, pentru că amândoi purtau aceeaşi rasă neagră?

Roland aprobă cu o mişcare a capului.

— Între Walter şi Jack Mort era şi o asemănare fizică. Nu ca şi când ar fi fost fraţi, nu la asta mă refer, dar amândoi erau înalţi, cu păr negru şi ten foarte palid. Şi ţinând cont că Jake era pe moarte când l-a văzut bine pe Mort, prima şi singura dată, şi că se afla într-un loc straniu şi era speriat rău când l-a văzut bine pe Walter, prima şi singura dată, cred că greşeala lui este de înţeles şi, totodată, de iertat. Dacă în tot tabloul acesta se găseşte un tâmpit, acela sunt eu, că nu am văzut adevărul mai repede.

— Mort avea cum să ştie că este folosit? întrebă Eddie.

Gândindu-se la propria sa experienţă şi la gândurile demente pe care le avusese atunci când Roland îi invadase mintea, nu vedea cum era posibil ca Mort să *nu* fi ştiut... dar Roland clătina din cap.

— Walter trebuie să fi fost extrem de subtil. Mort trebuie să fi crezut că ideea straielor preoţeşti îi aparţinea lui... sau eu aşa zic. N-ar fi recunoscut vocea unui intrus – a lui Walter – şoptindu-i în adâncul minţii, spunându-i ce să facă.

— Jack Mort, se minună Eddie. A fost Jack Mort tot timpul.

— Da... cu ajutor din partea lui Walter. Aşa că eu totuşi am sfârşit salvând viaţa lui Jake. Când l-am făcut pe Mort să sară de pe peronul de metrou în faţa trenului, am schimbat totul.

Susannah întrebă:

— Dacă Walter ăsta putea intra în lumea noastră – utilizând la rândul lui o uşă, poate – când voia, nu este posibil să fi folosit pe altcineva pentru a-l împinge pe băieţelul tău? Dacă-i putea sugera lui Mort să se îmbrace în preot, atunci putea convinge şi pe altcineva să o facă... Ce-i, Eddie? De ce scuturi din cap?

— Pentru că nu cred că Walter ar fi vrut asta. Ce voia Walter să se întâmple este ceea ce *se întâmplă*... ca Roland să-şi piardă minţile, puţin câte puţin. Nu am dreptate?

Pistolarul aprobă mut.

— Walter n-ar fi putut proceda aşa nici dacă *ar fi vrut*, adăugă Eddie, fiindcă era mort cu mult înainte ca Roland să găsească uşile de pe plajă. Când Roland a trecut pragul ultimei, intrând în capul lui Jack Mort, zilele de năzdrăvănii ale lui moş Walt se terminaseră.

Susannah se gândi la asta, apoi aprobă şi ea.

— Înţeleg... *cred*. Treaba asta cu călătoritul în timp e al dracului de buimăcitoare, nu-i aşa?

Roland începu să-şi strângă lucrurile şi să le pună la locul lor.

— E timpul să mergem mai departe. Eddie se ridică şi luă raniţa în spate.

— Poţi fi liniştit măcar pentru un lucru, îi spuse el lui Roland. Tu – sau *ka-tet*-ul ăsta – ai reuşit totuşi să salvezi puştiul.

Roland înnoda chingile harnaşamentului pe piept. Acum ridică privirea şi claritatea radiantă a acelor ochi îl făcu pe Eddie să păşească în spate.

— Aşa spui? întrebă el aspru. Chiar l-am salvat? Mă apropii de nebunie centimetru cu centimetru, încercând să trăiesc cu două versiuni ale aceleiaşi realităţi. Sperasem la început că una sau cealaltă va începe să se şteargă, dar nu se întâmplă aşa. De fapt, se întâmplă exact opusul: acele două realităţi sunt din ce în ce mai vii în capul meu, se răstesc una la cealaltă ca două facţiuni opuse care-n scurt timp vor ajunge să se războiască. Aşa că, spune-mi un lucru, Eddie: Tu cum crezi că se simte Jake? Ce crezi că simţi când ştii că eşti mort într-o lume şi viu în alta?

Ciocârlia cântă din nou, dar niciunul dintre ei nu băgă de seamă. Eddie se uită fix în ochii albastru-deschis ce scăpărau pe chipul palid al lui Roland şi nu avea deloc habar ce să spună.

24

În noaptea aceea ridicară tabăra la aproximativ douăzeci de kilometri est de poiana în care zăcea cadavrul ursului, dormiră somnul celor istoviţi total (chiar şi Roland dormi toată noaptea, deşi visele lui fură adevărate curse de carnaval coşmareşti) şi a doua zi se treziră odată cu răsăritul soarelui. Eddie aţâţă un foc mic fără să scoată o vorbă şi aruncă o privire la Susannah, când un foc de pistol răsună aproape în pădure.

— Micul dejun, anunţă ea.

Roland se întoarse trei minute mai târziu cu o piele aruncată peste un umăr. Pe ea era întins corpul proaspăt eviscerat al unui iepure. Susannah îl găti. Mâncară şi plecară mai departe.

Eddie continua să încerce să-şi imagineze cum ar fi să deţii amintirea propriei tale morţi. La acest gând se bloca mereu.

25

La scurt timp după prânz, intrară într-o zonă unde

majoritatea copacilor fuseseră doborâţi şi tufişurile culcate la pământ – arăta ca şi când un ciclon s-ar fi abătut pe acolo cu mulţi ani în urmă, creând un culoar larg şi înfricoşător al distrugerii.

— Suntem aproape de locul pe care îl căutăm, anunţă Roland. A doborât totul pentru a elibera câmpul vizual. Prietenul nostru, ursul, nu-şi dorea nicio surpriză. O fi fost el mare, dar nu era prost.

— *Nouă* ne-o fi lăsat oare vreo surpriză? întrebă Eddie.

— Este posibil să ne fi lăsat. Roland surâse şi atinse umărul lui Eddie. Dar avem un atu – ar fi vorba de nişte surprize *vechi*.

Înaintarea prin zona aceea distrusă era lentă. Majoritatea copacilor căzuţi erau foarte bătrâni – mulţi se reîntorseseră deja în pământul din care răsăriseră – însă formau o reţea suficient de încâlcită ca să creeze un formidabil traseu cu obstacole. Ar fi fost destul de dificil şi dacă toţi trei erau întregi la corp, dar cu Susannah cocoţată în spinarea pistolarului, în harnaşament, totul devenea un exerciţiu de rezistenţă şi îndârjire.

Arbuştii şi tufişurile culcate la pământ ascundeau urmele lăsate de urs, iar acest lucru contribuia şi el la reducerea vitezei. Până la mijlocul zilei urmaseră zgârieturile de gheare, precise ca nişte semne cu vopsea, pe copaci. Aici însă, aproape de punctul lui de pornire, furia ursului nu ajunsese la apogeu şi acele utile semne ale trecerii lui dispăreau. Roland se mişca încet, uitându-se după excremente în tufişuri şi smocuri de blană pe trunchiurile copacilor pe care se căţărase ursul. Le luă toată după-amiaza să traverseze cei cinci kilometri ai acelui haos.

Eddie tocmai trăsese concluzia că vor pierde lumina zilei şi vor trebui să ridice tabăra în locul acela înfiorător, când ajunseră la un pâlc mic de anini. Dincolo de el, auzea clipocitul unui pârâu care curgea peste pietre. În spatele lor, soarele la apus împrăştia suliţe de lumină roşie, posacă, peste terenul accidentat pe care tocmai îl traversaseră, transformând copacii căzuţi în forme negre, încrucişate, aidoma unor

ideograme chinezeşti.

Roland ceru oprirea şi o coborî încet pe Susannah din spate. Îşi întinse spinarea, răsucindu-se dintr-o parte în alta, cu mâinile în şolduri.

— Gata pentru azi? întrebă Eddie. Roland clătină din cap.

— Dă-i lui Eddie pistolul tău, Susannah.

Femeia făcu întocmai, uitându-se la el întrebător.

— Haide, Eddie. Locul pe care îl căutăm e de cealaltă parte a copacilor ălora. O să aruncăm o ocheadă. Poate o să avem şi de lucru.

— Ce te face să crezi...

— Cască urechile.

Eddie ascultă şi îşi dădu seama că auzea maşinării. Îşi mai dădu seama şi că le auzea deja de o bucată de vreme.

— Nu vreau să o las singură pe Susannah.

— Nu mergem departe şi ea are voce bună, puternică. Pe deasupra, dacă există vreun pericol, în faţă e – noi ne vom afla între el şi ea.

Eddie se uită în jos, la Susannah.

— Duceţi-vă – aveţi grijă doar să nu întârziaţi. Privi înapoi, de unde veniseră, cu ochi îngânduraţi. Nu ştiu dacă sunt sau nu fantome pe aici, dar am *senzaţia* că sunt.

— Ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, promise Roland. O luă spre şirul de anini şi, după un moment, Eddie îl urmă.

26

După ce făcură cincisprezece metri printre copaci, Eddie înţelese că urmau o potecă, una pe care probabil o făcuse chiar ursul de-a lungul anilor. Aninii se aplecau deasupra lor, formând un tunel. Sunetele erau mai puternice acum şi el începu să le separe. Unul era un zumzet jos, profund. Îl simţea în picioare – o vibraţie slabă, ca şi când o maşinărie mare ar fi fost pornită sub pământ. Deasupra lui, mai aproape şi mai urgent, erau sunete încrucişate, ca nişte zgrepţănări ascuţite –

chelălăieli, cheunături, ciripituri.

Roland apropie gura de urechea lui Eddie şi zise:

— Cred că pericolul e mic dacă păstrăm liniştea.

Mai merseră cinci metri şi Roland se opri din nou. Scoase pistolul şi folosi ţeava ca să dea deoparte o ramură ce atârna împovărată de frunzele luminate de apus. Eddie se uită prin acea mică deschizătură în poieniţa în care ursul trăise atât de mult – baza de operaţiuni din care pornise în multele lui expediţii de prăduire şi semănare a terorii.

Nu erau deloc ierburi acolo; pământul fusese bătucit şi chelit de mult. Un pârâu izvora de la baza unui perete de stâncă înalt cam de cincisprezece metri şi curgea prin poiana în formă de săgeată. Pe malul lor, cu spatele lipit de perete, era o cutie metalică înaltă cam de trei metri. Acoperişul ei era boltit şi-i amintea lui Eddie de intrarea într-o gară de metrou. Partea din faţă era vopsită cu dungi diagonale galbene şi negre. Pământul din luminiş nu era negru, ca în pădure, ci un ciudat cenuşiu prăfos. Era presărat cu oase şi, după un moment, Eddie înţelese că ceea ce luase drept pământ cenuşiu era de fapt o pătură de oase, oase atât de vechi încât se preschimbau în praf.

În colb se mişca totuşi ceva – lucrurile care scoteau acele chelălăieli. Patru... ba nu, cinci la număr. Mici dispozitive metalice, cel mai mare de dimensiunea unui pui de collie. Erau roboţi, îşi dădu seama Eddie, sau ceva *ca* nişte roboţi. Semănau între ei şi semănau cu ursul pe care fără îndoială îl slujiseră într-un fel sau altul; pe fiecare, o antenă-radar micuţă se rotea cu viteză.

Alte tichii gânditoare, îşi spuse Eddie. *Dumnezeule, ce lume e asta, totuşi?*

Cel mai mare dintre dispozitive semăna cu tractorul Tonka pe care Eddie îl primise cadou de aniversare la şase ani; şenilele lui ridicau norişori cenuşii de praf de oase în timp ce rulau. Altul aducea cu un şobolan din inox. Un al treilea părea a fi un şarpe construit din segmente de oţel îmbinate – se zvârcolea şi înainta sincopat. Formau un cerc aproximativ de cealaltă parte a pârâului, parcurgând iar şi iar un traseu pe

care îl săpaseră adânc în pământ. Uitându-se la ei, pe Eddie îl duse gândul la benzile desenate pe care le văzuse în teancurile cu vechile reviste *Saturday Evening Post* pe care mama lui, cine ştie de ce, le păstrase şi le depozitase în holul din faţă al apartamentului lor.

În acele desene, bărbaţi îngrijoraţi săpau făgaşe în covor, tot plimbându-se şi fumând, aşteptând ca soţiile lor să nască.

Pe măsură ce ochii lui se obişnuiră cu geografia simplă a poienii, Eddie văzu că acolo nu erau doar acei cinci roboţei ciudaţi, ci mult mai mulţi. Erau cel puţin alţi doisprezece, din câte vedea, şi probabil mai erau unii ascunşi după osemintele vechilor prăzi ale ursului. Diferenţa era că ceilalţi nu se clinteau. Membrii alaiului mecanic al ursului muriseră, unul câte unul, de-a lungul anilor, până când nu mai rămăsese decât grupuleţul acela de cinci... şi nici ei nu păreau foarte sănătoşi, după cum chelăiau şi chirăiau şi scârţâiau. Şarpele în special avea un aer ezitant, schilod, în timp ce mergea după şobolanul mecanic, în cerc. Din când în când, dispozitivul care venea după şarpe – un bloc de oţel care umbla pe picioare mecanice boante – îl prindea din urmă şi îi dădea un ghiont, ca şi când i-ar fi spus să se grăbească dracului odată.

Eddie se întrebă care fusese rostul lor. Cu siguranţă nu să apere; ursul fusese construit să se apere singur, şi Eddie bănuia că dacă bătrânul Shardik i-ar fi atacat când era în floarea vârstei, i-ar fi mestecat şi i-ar fi scuipat cât ai zice peşte. Poate că roboţeii aceia fuseseră echipa de întreţinere, sau iscoade, sau mesageri. Bănuia că puteau fi periculoşi, dar numai dacă ar fi trebuit să se apere... sau să-şi apere stăpânul. Nu păreau foarte belicoşi.

Aveau, de fapt, un aer deplorabil. Bună parte din echipă era acum defectă, stăpânul era mort şi Eddie credea că roboţeii ştiau asta cumva. Nu ameninţare era ceea ce inspirau, ci o stranie, inumană, tristeţe. Bătrâni şi aproape epuizaţi, mărşăluiau şi rulau şi şerpuiau fără odihnă pe făgaşul pe care îl săpaseră în poiana aceea uitată de Dumnezeu, iar lui Eddie i se părea că le putea citi şirul confuz al gândurilor: *O, mamă, o, mamă, acum ce facem? Care e scopul nostru acum, că El e mort?*

Şi cine se va îngriji de noi acum, că El e mort? O, mamă, o, mamă, o, mamă...

Eddie simţi o atingere în spatele piciorului şi fu cât pe ce să strige de teamă şi surprindere. Se răsuci, armă pistolul lui Roland şi o văzu pe Susannah uitându-se în sus cu ochii ei mari. Eddie expiră prelung şi lăsă cocoşul armei, cu grijă, în poziţia iniţială. Îngenunche, puse mâinile pe umerii lui Susannah, o sărută pe obraz, apoi îi şopti la ureche:

— Puţin a lipsit să-ţi trag un glonţ în căpşorul ăsta prostuţ al tău... Ce cauţi aici?

— Am vrut să văd, şopti la rândul ei, nepărând câtuşi de puţin jenată. Ochii i se mutară la Roland, când şi acesta se lăsă pe vine lângă ea. Pe deasupra, continuă, m-au luat fiorii să stau acolo singură.

Se alesese cu câteva zgârieturi mici, când se târâse după ei prin ierburi, dar Roland trebuia să admită în sinea sa că femeia putea fi tăcută ca o nălucă, atunci când voia; nu auzise nici pâs. Luă o cârpă (ultima bucată rămasă din vechea sa cămaşă) din buzunarul de la spate şi şterse firicelele de sânge de pe braţele ei. Îşi examină lucrarea un moment, apoi îi tamponă şi crestătura mică de pe frunte.

— Uită-te, atunci, spuse el. Vocea lui abia depăşea mişcarea buzelor. Cred că ţi-ai câştigat dreptul ăsta.

Deschise cu o mână un culoar de vedere, la nivelul ei, prin tufişurile înverzite, apoi aşteptă cât timp ea se uită în poiană. În cele din urmă, femeia se trase înapoi şi Roland lăsă tufişurile să se închidă la loc.

— Îmi pare rău pentru ei, şopti ea. O prostie, nu-i aşa?

— Deloc, şopti Roland. Sunt creaturi extrem de triste, cred, în felul lor ciudat. Eddie le va cruţa suferinţa.

Eddie începu imediat să clatine din cap.

— Ba da, o vei face... doar dacă nu vrei să stai aici ghemuit în ceea ce tu numeşti „huci“ toată noaptea. Ţinteşte tichiile. Chestiile alea mici, rotitoare.

— Şi dacă *ratez?* şopti Eddie cu furie. Roland dădu din umeri.

Eddie se ridică în picioare şi, reticent, armă din nou

revolverul pistolarului. Se uită prin tufişuri la servomecanismele care mergeau în cerc, învârtindu-se iar şi iar, singure, inutil. *Ar fi ca şi cum aş trage în nişte pui de căţel*, gândi el amărât. Atunci văzu unul dintre roboţei – cel care semăna cu o cutie umblătoare – scoţând un dispozitiv urât, ca o pensetă, din mijlocul său şi ciupindu-l scurt pe şarpe. Speriat, şarpele scoase un bâzâit şi sări în faţă. Cutia umblătoare îşi trase penseta înapoi.

Ei... poate nu exact *ca şi cum aş trage în nişte pui de căţel*, decise Eddie. Se uită iar spre Roland. Acesta îl privi inexpresiv, cu braţele încrucişate.

Al naibii de ciudat moment ţi-ai ales, amice, să ţii o lecţie.

Eddie se gândi la Susannah, împuşcându-l pe urs întâi în fund, apoi făcându-i ţăndări dispozitivul senzorial în timp ce namila se apropia de ea şi de Roland, şi i se făcu puţin ruşine. Şi mai era ceva: o parte din el voia să treacă la acţiune, la fel cum o parte din el *voise* să se ia la trântă cu Balazar şi cu echipa lui de mardeiaşi în Turnul Înclinat. Impulsul era probabil nelalocul lui, însă asta nu schimba atracţia principală: *Să vedem care pe care... hai să vedem.*

Da, asta era nelalocul ei, sigur că da.

Prefă-te că e doar o galerie de tir şi că vrei să-i câştigi iubitei un căţeluş de pluş, gândi. *Sau un ursuleţ de pluş.* Luă cutia umblătoare în cătare şi apoi întoarse capul, deranjat, când Roland îl atinse pe umăr.

— Spune-ţi lecţia, Eddie. Şi fii sincer.

Eddie şuieră printre dinţi, enervat de deranj, dar ochii lui Roland nu tresăriră, aşa că inspiră adânc şi încercă să elimine totul din minte: cheunatul şi scârţâitul de aparat ce funcţiona de prea mult timp, durerile corpului său, conştiinţa faptului că Susannah era acolo, sprijinită în podul palmelor, privind, cunoştinţa *altui* fapt, anume că ea era mai aproape de sol şi că, dacă el rata roboţeii de acolo, ea avea să fie cea mai uşoară ţintă în eventualitatea în care aceştia se hotărau să riposteze.

— „Nu trag cu mâna mea; cel care trage cu mâna sa a uitat chipul tatălui.“ Asta era o glumă, gândi el; n-ar fi recunoscut chipul tatălui său nici dacă omul ar fi trecut pe lângă el pe

stradă. Simţea însă efectul cuvintelor, îi limpezeau mintea şi-i calmau nervii. Nu ştia dacă era clădit să fie pistolar – ideea i se părea fabulos de improbabilă, chiar dacă era conştient că reuşise să se achite de datorie binişor în schimbul de focuri de la clubul lui Balazar – dar *ştia* că unei părţi din el îi plăcea răceala care se lăsa asupra lui atunci când rostea cuvintele străvechiului catehism pe care îl învăţaseră de la pistolar; răceala şi felul în care lucrurile păreau să iasă în evidenţă cu o claritate aparte, ce-ţi tăia răsuflarea. Mai era o parte din el care înţelegea că acesta era doar un alt drog mortal, nu foarte diferit de heroina care îl ucisese pe Henry, şi puţin lipsise să-l ucidă şi pe el; totuşi asta nu reducea cu nimic plăcerea concentrată a momentului. Aceasta vibra în el asemenea unor cabluri întinse care zbârnâie în bătaia vântului puternic.

— „Nu ţintesc cu mâna mea; cel care ţinteşte cu mâna sa a uitat chipul tatălui. Eu ţintesc cu ochiul. Nu ucid cu arma mea; cel care ucide cu arma sa a uitat chipul tatălui.“ Atunci, fără a şti că asta voia să facă, ieşi dintre copaci şi li se adresă roboţeilor care se învârteau de cealaltă parte a poienii:

— *„Eu ucid cu inima.“*

Roboţii se opriră din mişcarea lor perpetuă. Unul dintre ei scoase un bâzâit ascuţit, ce putea fi un semnal de alarmă sau de avertizare. Antenele-radar, toate neavând dimensiuni mai mari decât ale unui baton de ciocolată Hershey, se întoarseră spre sunetul vocii lui.

Eddie deschise focul.

Senzorii explodară ca nişte porumbei de lut, unul după altul. Mila dispăru din sufletul lui Eddie; rămaseră doar acea răceală şi ştiinţa faptului că nu se va opri, nu se va *putea* opri, decât după ce va fi dus treaba la bun sfârşit.

Detunătura umplu poiana îmbăiată în lumina amurgului şi reverberă în peretele de rocă din capătul ei mai larg. Şarpele de oţel execută două tumbe prin aer şi ateriză în praf, zvâcnind. Cel mai mare dintre roboţi – cel care îi amintise lui Eddie de tractorul Tonka, din copilărie – încercă să scape cu fuga. Eddie îi făcu ţăndări antena-radar, tocmai când acesta alerga smucit pe marginea făgaşului. Robotul căzu în nasul

său pătrăţos, cu flăcări albastre subţiri ţâşnind din găvanele de oţel în care erau încastraţi ochii de sticlă.

Singurul senzor pe care îl rată fu cel al şobolanului de inox; glonţul ricoşă pe spinarea lui metalică, scoţând un ţiuit ca de ţânţar. Roboţelul sări din făgaş, ocoli pe jumătate obiectul în formă de cutie care mersese în urma şarpelui şi o luă la goană prin poiană cu o viteză uimitoare. Scotea un chiţăit furios şi, pe măsură ce reducea din distanţă, Eddie văzu că avea gura plină de ace lungi şi ascuţite. Nu aduceau cu nişte dinţi; semănau cu acele de maşină de cusut, care clănţăneau cu mare viteză. Nu, chiar nu mai credea că lucruşoarele acelea semănau cu nişte căţeluşi.

— *Doboară-l, Roland!* strigă el cu disperare, dar când aruncă iute privirea în spate, văzu că pistolarul stătea în continuare cu braţele încrucişate pe piept, cu o expresie senină şi distantă. Putea la fel de bine să se gândească la rezolvarea unor probleme de şah sau la vechi scrisori de amor.

Antena de pe spinarea şobolanului rămase dintr-odată nemişcată. Îşi schimbă uşor direcţia şi o luă drept spre Susannah Dean.

A mai rămas un glonţ, gândi Eddie. *Dacă ratez, pocitania aia o să-i sfâşie faţa.*

În loc să tragă, făcu un pas în faţă şi-l lovi pe şobolan cu piciorul cât de tare putu. Îşi schimbase pantofii cu o pereche de mocasini din piele de căprioară, şi simţi junghiul până în genunchi. Şobolanul scoase un ţipăt ruginit, sincopat, se dădu de-a berbeleacul prin ţărână şi rămase locului, pe spate. Eddie văzu ceva ce părea a fi o duzină de picioruşe mecanice pistonând necontenit. Fiecare avea în vârf o gheară ascuţită de oţel. Ghearele acelea se răsuceau iar şi iar pe giroscoape mari cât radiera de creion.

O tijă de oţel se iţi din pântecul robotului şi cu ajutorul ei şobolanul se redresă. Eddie coborî revolverul lui Roland, ignorând impulsul de moment de a-l echilibra cu mâna liberă. Poate că aşa erau învăţaţi să tragă poliţiştii din lumea lui, dar acolo nu se proceda aşa. *Când uiţi că pistolul există, când simţi că tragi de fapt cu degetul*, îi învăţase Roland, *atunci te vei fi*

apropiat de adevăr.

Eddie apăsă pe trăgaci. Mica antenă-radar, care reîncepuse să se învârtă, încercând să depisteze inamicii, dispăru într-un fulger albastru. Şobolanul scoase un sunet gâtuit – *Gâl!* – şi căzu, mort, pe o rână.

Eddie se întoarse, cu inima bubuindu-i în piept. Nu-şi amintea să mai fi fost atât de furios de când înţelesese că Roland intenţiona să-l ţină prizonier în lumea sa până ce afurisitul lui de Turn era cucerit sau pierdut... probabil până ce ajungeau cu toţii hrană pentru viermi, cu alte cuvinte.

Îndreptă pistolul gol spre inima lui Roland şi vorbi cu o voce groasă, pe care cu greu şi-o recunoscu el însuşi.

— Dacă ar mai fi rămas un glonţ pe ţeavă, ai fi putut scăpa de grija Turnului tău idiot chiar în clipa de faţă.

— Termină, Eddie! îl apostrofă tăios Susannah. Tânărul se uită la ea.

— *Ţie* voia să-ţi vină de hac, Susannah, şi voia să te facă chiseliţă.

— Dar n-a reuşit. I-ai venit *tu* de hac, Eddie. I-ai venit tu *lui*.

— Nu graţie lui Roland.

Eddie dădu să introducă pistolul înapoi în toc şi atunci se dumiri, cu şi mai mare dezgust, că nu avea în ce toc să-l introducă. Susannah purta tocul.

— El şi lecţiile lui. El şi nenorocitele lui de *lecţii*. Se întoarse spre pistolar. Îţi spun, fără preget...

Expresia vag interesată a lui Roland suferi o modificare bruscă. Ochii lui se mutară spre un punct deasupra umărului stâng al lui Eddie.

— *CULCAT!* strigă el.

Eddie nu puse întrebări. Furia şi confuzia i se şterseră complet din minte. Se lăsă la pământ şi, făcând asta, văzu mâna stângă a pistolarului coborând iute la şold. *Dumnezeule*, gândi el, încă în cădere, *NU SE POATE să fie atât de rapid,* nimeni *nu poate fi atât de rapid, nu-s vreun nepriceput, dar Susannah mă face să par încet, iar el o face pe Susannah să pară o ţestoasă care se căzneşte să urce o pantă de sticlă...*

Ceva trecu la mică distanţă pe deasupra capului său, ceva care şuieră la el cu o furie mecanică şi-i smulse un smoc de păr. Atunci pistolarul deschise focul de la nivelul şoldului, trei gloanţe grăbite ca trei pocnete de tunet, şi şuieratul încetă. O creatură care lui Eddie i se părea că seamănă cu un uriaş liliac mecanic pică greoaie la pământ între locul unde Eddie stătea acum lungit şi cel în care Susannah îngenunchea alături de Roland. Una dintre aripile lui modulare şi presărate cu rugină lovi pământul o dată, slab, parcă nervos că dăduse greş, după care încremeni locului.

Roland veni la Eddie, călcând lejer în cizmele lui vechi, scâlciate. Întinse o mână. Eddie o acceptă şi-i îngădui lui Roland să-l ajute să se ridice în picioare. Rămăsese fără suflare şi descoperi că nu putea vorbi. *Poate-i mai bine aşa... am impresia că de fiecare dată când deschid gura nu fac decât să debitez prostii.*

— Eddie! Eşti bine?

Susannah traversa poiana spre locul unde stătea el cu bărbia în piept şi mâinile înfipte în şolduri, încercând să respire.

— Da. Cuvântul ieşi ca un croncănit. Se îndreptă de spate cu mare efort. M-am ales doar cu o uşoară ajustare a tunsorii.

— Era într-un copac, zise Roland cu calm. Nici eu nu l-am văzut, la început. Lumina e înşelătoare în acest moment al zilei. Făcu o pauză şi apoi urmă pe acelaşi ton molcom: Ea n-a fost nicio clipă în pericol, Eddie.

Eddie încuviinţă. Roland, înţelese el acum, aproape că ar fi avut timp să mănânce un hamburger şi să bea un milkshake înainte să scoată pistolul. Atât era de rapid.

— Prea bine. Să spunem doar că dezaprob metoda ta de învăţare, bine? Nu-mi voi cere iertare însă, aşa că dacă asta aştepţi, las-o baltă.

Roland se aplecă, o ridică pe Susannah şi începu să o scuture de praf. Făcu asta cu un soi de afecţiune imparţială, ca o mamă care-şi scutură copilaşul după ce acesta a căzut, cum se întâmplă adesea, în praful din curtea din spate.

— Nu aştept să-ţi ceri iertare şi nici nu mi se pare necesar

să o faci, zise el. Eu şi Susannah am purtat o discuţie asemănătoare cu aceasta acum două zile. Nu-i aşa, Susannah?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Roland consideră că pistolarii începători care nu muşcă mâna care îi hrăneşte din când în când au nevoie de un şut bun în partea moale a corpului.

Eddie se uită în jur, la prăpăd, şi începu încet să-şi scuture praful de oase de pe pantaloni şi cămaşă.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau *să fiu* pistolar, Roland, bătrâne?

— Aş spune că nu prea contează ce vrei tu.

Roland se uita la ghereta de metal lipită de peretele de stâncă şi părea să-şi fi pierdut interesul pentru conversaţie. Eddie o păţise şi el, la rândul lui. Când discuţia ajungea la chestiuni ipotetice, Roland aproape mereu îşi pierdea interesul.

— *Ka?* întrebă Eddie, cu o urmă din vechea sa amărăciune.

— Aşa e. *Ka*. Roland se duse la gheretă şi trecu mâna peste dungile galbene şi negre vopsite pe partea din faţă. Am găsit unul dintre cele douăsprezece portaluri care înconjoară marginea lumii... una dintre cele şase cărări către Turnul Întunecat. Şi asta este de asemenea *ka*.

27

Eddie se duse înapoi, după scaunul lui Susannah. Nu trebuia să i-o ceară cineva; voia să fie un timp singur, să-şi recapete controlul. Acum, că se terminase cu focurile de armă, fiecare muşchi din corpul său părea că preluase o mică vibraţie proprie. Nu voia ca vreunul dintre ei să-l vadă în felul acesta – nu fiindcă ar fi putut crede, greşit, că-i este teamă, ci pentru că ar fi putut şti bine despre ce era de fapt vorba: exces de surescitare. Îi făcuse plăcere. Cu tot cu liliacul care lipsise puţin să-l scalpeze, lui îi făcuse plăcere.

Asta-i o bazaconie, amice. Şi ştii bine.

Problema era că *nu* ştia. Făcuse cunoştinţă cu ceva ce

Susannah aflase singură după ce împuşcase ursul: putea *vorbi* despre faptul că nu voia să fie pistolar, că nu voia să hoinărească prin lumea aceea aiuritoare în care ei trei păreau a fi singurele forme de viaţă umană, că ceea ce voia de fapt mai mult ca orice altceva era să stea la colţul lui Broadway cu 42nd Street, pocnind din degete, mâncând un chili-dog şi ascultând Creedence Clearwater Revival răsunând în căştile walkmanului în timp ce admira fetele care treceau prin faţa lui, fetele acelea uimitor de sexy din New York, cu gurile lor dispreţuitoare şi picioarele lungi, în fuste scurte. Putea vorbi despre lucrurile acestea până când se făcea albastru la faţă, dar inima lui ştia altceva. Ştia că-i *plăcuse* să facă ţăndări menajeria aceea electronică, cel puţin cât timp controlase jocul şi pistolul lui Roland fusese o furtună cu tunete proprie şi personală, în mâna lui. Îi *plăcuse* să-i tragă un şut şobolanului-robot, deşi îl duruse piciorul şi fusese speriat de moarte. Într-un fel straniu, partea aceea – partea cu speriatul – parcă îi sporise într-un fel plăcerea.

Toate acestea erau suficient de rele, totuşi inima lui ştia ceva şi mai rău: că dacă o uşă care ducea înapoi în New York ar fi apărut înaintea lui chiar în clipa aceea, era posibil ca el să nu-i treacă pragul. Cel puţin nu până când nu va fi văzut Turnul Întunecat cu ochii lui. Începea să creadă că boala lui Roland era transmisibilă.

În vreme ce se muncea cu scaunul lui Susannah prin încâlceala de anini sălbatici, înjurând crengile care îi biciuiau faţa şi încercau să-i scoată ochii, Eddie descoperi că putea accepta măcar unele dintre aceste lucruri, iar acceptarea îi temperă puţin furia. *Vreau să văd dacă arată aşa cum l-am văzut în vis*, gândi el. *Să vezi aşa ceva... asta ar fi cu adevărat fantastic.*

Se făcu auzită încă o voce. *Pun pariu că ceilalţi prieteni ai lui – cei cu nume care sună ca şi când ar fi aduse direct de la Masa Rotundă de la curtea regelui Arthur – pun pariu că şi ei voiau asta, Eddie. Şi toţi sunt morţi. Până la ultimul.*

Recunoscu vocea aceea, fie că-i plăcea, fie că nu. Îi aparţinea lui Henry şi asta făcea să fie o voce greu de ignorat.

28

Roland, cu Susannah în echilibru pe şoldul drept, stătea în faţa cutiei metalice care semăna cu o gură de metrou închisă peste noapte. Eddie lăsă scaunul cu rotile la marginea poienii şi se apropie de ei. În acest timp, zumzetul egal şi vibraţia de sub picioarele sale crescură. Maşinăria care producea acel sunet, pricepu el, se afla fie înăuntrul cutiei, fie sub ea. Avea impresia că-l auzea nu cu urechile, ci undeva adânc înăuntrul capului – şi în măruntaie.

— Deci ăsta este unul dintre cele douăsprezece portaluri. Unde duce, Roland? La Disney World?

Roland clătină din cap.

— Nu ştiu unde duce. Poate nicăieri... poate pretutindeni. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre lumea mea – sigur v-aţi dat seama amândoi de asta. Şi sunt lucruri pe care le ştiam şi care s-au schimbat.

— Pentru că lumea a mers mai departe?

— Da. Roland îi adresă o privire. Aici, asta nu e o figură de stil. Lumea *într-adevăr* merge mai departe, şi merge tot mai repede. În acelaşi timp, lucrurile se erodează... se destramă...

Lovi cu piciorul cadavrul mecanic al cutiei umblătoare, pentru a-şi ilustra ideea.

Eddie se gândi la sumara schemă a portalurilor pe care Roland o desenase în ţărână.

— Aceasta *este* marginea lumii? întrebă el, aproape timid. Adică, nu arată foarte diferit de orice alt loc. Râse puţin. Dacă o fi vreun hău pe aici, eu nu-l văd.

Roland clătină din cap.

— Nu e genul acesta de margine. Este locul unde începe una dintre Grinzi. Sau asta am fost învăţat să cred.

— Grinzi? întrebă Susannah. Ce Grinzi?

— Marii Străbuni nu au făurit lumea, ci au *re*făurit-o. Unii povestitori spun că Grinzile au salvat-o; alţii spun că ele sunt seminţele distrugerii lumii. Marii Străbuni au creat Grinzile. Sunt un fel de linii... linii care *leagă*... şi *susţin*...

— Vorbeşti cumva despre magnetism? întrebă Susannah cu

fereală.

Întregul lui chip se lumină, transformând suprafeţele şi făgaşele lui aspre în ceva nou şi uimitor şi, preţ de un moment, Eddie ştiu cum ar arăta Roland dacă *chiar* ar ajunge la Turnul său.

— Da! Nu *doar* despre magnetism, dar asta este o parte a chestiunii... şi gravitaţia... şi aliniamentul corect al spaţiului, mărimii şi dimensiunii. Grinzile sunt forţele care leagă aceste lucruri laolaltă.

— Bun venit la lecţia de fizică în casa de nebuni, rosti Eddie cu o voce joasă. Susannah îl ignoră.

— Şi Turnul Întunecat? E el vreun fel de generator? O sursă centrală de energie pentru Grinzile astea?

— Nu ştiu.

— Dar *ştii* că acesta este punctul A, zise Eddie. Dacă am merge destul de mult în linie dreaptă, am ajunge la alt portal – să-i spunem punctul C – în cealaltă parte a lumii. Dar înainte de asta, am ajunge la punctul B. Punctul central. Turnul Întunecat.

Pistolarul încuviinţă.

— Cât de lung ar fi drumul? Ai idee?

— Nu. Dar ştiu că e destul de lung şi că distanţa creşte cu fiecare zi care trece.

Eddie se aplecase pentru a examina cutia umblătoare. Acum, se îndreptă de spate şi se uită semeţ la Roland.

— Asta e imposibil. Părea un om care încearcă să-i explice unui copilaş că nu e niciun baubau în dulap, că e *imposibil* să fie, fiindcă baubaul nu există. Lumile nu *cresc*, Roland.

— Nu? Când eram mic, Eddie, existau hărţi. Mi-amintesc una în mod deosebit. Se numea Măreţele Regate ale Pământului de Vest. Înfăţişa ţinutul meu, căruia i se spunea Gilead. Înfăţişa Baroniile Colinare, care au fost cuprinse de revolte şi război civil la un an după ce eu mi-am câştigat pistoalele, şi dealurile, şi deşertul, şi munţii, şi Marea Vestului. Era mare distanţa între Gilead şi Marea Vestului – o mie cinci sute de kilometri sau mai mult – *dar mie mi-a luat peste douăzeci de ani să străbat acea distanţă.*

— Imposibil, făcu Susannah cu iuţeală, înfrigurată. Nici dacă mergeai *la pas* tot drumul nu putea să-ţi ia douăzeci de ani.

— Ei, mai trebuie să te şi opreşti, să trimiţi vederi şi să bei o bere, zise Eddie, dar amândoi îl ignorară.

— N-am mers la pas, ci am făcut cea mai mare parte din drum călare, zise Roland. Am fost... încetinit, să spunem... din când în când, dar cel mai mult am fost în mişcare. Mă îndepărtam de John Farson, conducătorul revoltei care a răsturnat lumea în care am crescut şi care-mi voia capul pe un stâlp în curtea lui – avea motive bune să dorească asta, presupun, dat fiind că eu şi compatrioţii mei eram răspunzători de moartea multor supuşi ai săi... şi fiindcă am furat ceva foarte drag lui.

— Ce? întrebă Eddie plin de curiozitate. Roland clătină din cap.

— Asta-i o poveste pentru altă zi... sau poate pentru niciodată. Acum nu vă gândiţi la asta, ci la următorul lucru: Am străbătut *multe* mii de kilometri. Pentru că lumea creşte continuu.

— Un astfel de lucru pur şi simplu nu se poate întâmpla, reiteră Eddie, însă era puternic zguduit. S-ar produce cutremure... inundaţii... tsunami... ştiu eu ce altceva...?

— *Uite!* zise Roland furios. Doar uită-te în jurul tău! Ce vezi? O lume a cărei rotire scade ca a titirezului unui copil, doar pentru a prinde viteză şi a se mişca într-un alt fel pe care niciunul dintre noi nu-l înţelege. Uită-te la victimele tale, Eddie! Uită-te la ele, pentru numele tatălui tău!

Făcu doi paşi mari spre pârâu, ridică şarpele de oţel, îl examină scurt şi i-l aruncă lui Eddie, care îl prinse cu mâna stângă. Atunci, şarpele se rupse în două.

— Vezi? E epuizat. *Toate* creaturile pe care le-am găsit aici au fost epuizate. Dacă n-am fi venit noi, oricum ar fi murit în scurt timp. Aşa cum ar fi murit şi ursul.

— Ursul suferea de o boală, zise Susannah.

Pistolarul aprobă din cap.

— Paraziţi care i-au atacat părţile naturale ale corpului.

Dar de ce nu i le-au atacat până acum?

Susannah nu răspunse.

Eddie examina şarpele. Spre deosebire de urs, părea a fi în totalitate artificial, un mecanism din metal, circuite şi metri (sau poate *kilometri*) de liţă.

Şi totuşi, se vedea praf de rugină, nu doar la suprafaţa jumătăţii care-i rămăsese în mână, ci şi pe măruntaiele lui. Şi era o pată de umezeală acolo unde fie se scursese ulei, fie se infiltrase apă. Umezeala aceea distrusese o parte din fire şi o materie verzuie care semăna cu muşchiul de copac crescuse peste mai multe plăci cu circuite integrate mari cât unghia.

Eddie întoarse şarpele pe cealaltă parte. O placă de oţel proclama că era produs de North Central Positronics, Ltd. Apărea un număr de serie, dar niciun nume. *Probabil prea puţin important pentru a fi amintit*, gândi el. *Doar o sofisticată vidanjă mecanică, al cărei scop era să-i facă bătrânului Frate Urs câte o clismă din când în când, să-l ţină curăţel, sau ceva la fel de dezgustător.*

Aruncă şarpele şi îşi şterse mâinile pe pantaloni.

Roland luase de jos dispozitivul-tractor. Trase de una dintre şenile. Aceasta se desprinse cu uşurinţă, presărând un nor de rugină între cizmele sale. Îl aruncă în lături.

— Totul în lumea asta fie stă locului, fie se destramă, spuse el fără nicio inflexiune. În acelaşi timp, forţele care se întrepătrund şi dau lumii coerenţă – în timp şi mărime, ca şi în spaţiu – slăbesc. Ştiam asta chiar şi în copilărie, dar nu aveam idee cum va fi timpul de la sfârşit. Cum am fi putut? Şi totuşi, acum trăiesc acele timpuri, şi nu cred că ele afectează doar lumea mea. O afectează şi pe a voastră, Eddie şi Susannah; e posibil să afecteze un miliard de altele. Grinzile se rup. Nu ştiu dacă asta este o cauză sau doar un alt simptom, dar ştiu că e adevărat. Veniţi! Apropiaţi-vă! Ascultaţi!

Când Eddie se apropie de cutia metalică brăzdată în diagonal de dungi galbene şi negre alternative, o amintire puternică şi neplăcută puse stăpânire pe el – pentru prima oară în ani de zile se trezi că se gândeşte la o ruină victoriană

din Dutch Hill, cam la un kilometru şi jumătate de cartierul în care el şi Henry crescuseră. Ruina aceea, cunoscută drept Conacul printre copiii din cartier, ocupa un teren buruienos, neîngrijit, pe Rhinehold Street. Eddie credea că toţi copiii din zonă, fără excepţie, auziseră poveşti înfricoşătoare despre Conac. Casa stătea gârbovită sub acoperişul ei abrupt, părând să arunce priviri aprige spre trecători din umbrele adânci aruncate de streşinile sale. Ferestrele lipseau, desigur – copiii pot arunca pietre în geamuri fără să se apropie prea mult de o casă – însă nu fusese acoperită cu inscripţii cu spray-ul şi nu devenise un loc favorit pentru giugiuleli sau trasul la ţintă. Cel mai straniu era simplul fapt al continuităţii existenţei sale: nimeni nu-i pusese foc pentru a încasa asigurarea sau doar ca să o vadă arzând. Copiii spuneau că este bântuită, sigur, şi într-o zi, când Eddie stătea pe trotuar cu Henry, uitându-se la ea (veniseră special pentru a vedea acel fabulos subiect al zvonurilor, deşi Henry îi spusese mamei lor că se duc doar să mănânce nişte îngheţată la Dahlberg's cu câţiva prieteni), *chiar* i se păruse că era bântuită. Nu simţise oare el o uriaşă şi neprietenoasă forţă ieşind pe geamurile acelea victoriene vechi şi umbroase, geamuri care păreau că se uită la el cu privirea fixă a unui lunatic periculos? Nu simţise oare o adiere vagă de vânt mişcându-i firele de păr de pe braţe şi de la ceafă? Nu avusese oare precisul sentiment că, dacă ar fi păşit înăuntrul acelei construcţii, uşa s-ar fi trântit şi încuiat după el şi pereţii ar fi începu să se apropie, măcinând oasele şoarecilor morţi, transformându-le în făină, dorind să sfarme şi oasele *lui* în acelaşi fel?

Bântuită. Bântuită.

Îl încerca acelaşi sentiment vechi de mister şi pericol acum, pe când se apropia de cutia metalică. Pe picioare şi braţe începea să i se facă piele de găină; părul de la ceafă se ridică şi deveni un darac aspru, cu dinţi suprapuşi. Simţi aceeaşi slabă adiere pe lângă el, deşi frunzele din copacii care împrejmuiau poiana stăteau perfect nemişcate.

Şi totuşi se îndreptă către uşă (căci asta era, sigur că da, o altă uşă, deşi era încuiată şi aşa avea să rămână mereu în faţa

celor ca el), neoprindu-se decât după ce îşi lipi urechea de ea.

Fu ca şi când ar fi luat o doză zdravănă de acid cu o jumătate de oră în urmă şi tocmai începea să-i simtă efectul. Culori ciudate zburară prin întunericul din spatele globilor săi oculari. I se păru că aude voci care murmurau din capătul unor holuri lungi ca nişte gâtlejuri de piatră, holuri luminate cu făclii electrice chioare. Cândva, acele facle ale epocii moderne aruncaseră o lumină puternică pretutindeni, dar acum erau doar nişte nuclee palide de lumină albastră. Simţi goliciune... părăsire... dezolare... moarte.

Maşinăria huruia neîncetat, dar nu se auzea oare un ton aspru dincolo de huruitul acela? Un fel de bufnet disperat, ca aritmia unei inimi bolnave? Un sentiment că maşinăria ce producea sunetul acela, deşi mult mai sofisticată chiar şi decât mecanismul dinăuntrul ursului, începea cumva să intre în dezacord cu sine însăşi?

— E tăcere deplină pe culoarele morţilor, se auzi Eddie şoptind cu o voce slabă, vlăguită. Toate sunt uitate pe culoarele de piatră ale morţilor. Păzea la scările scufundate în întuneric; păzea la încăperile ruinate. Acestea sunt culoarele morţilor, unde roiesc păianjenii şi marile circuite amuţesc, unul după altul.

Roland îl trase fără menajamente înapoi şi Eddie se uită la el cu ochi înceţoşaţi.

— Ajunge, zise Roland.

— Orice ar fi pus ei acolo înăuntru... nu-i merge prea bine, nu-i aşa? se auzi Eddie întrebând. Vocea lui tremurată părea să vină de departe. Încă mai simţea forţa care emana din cutia aceea. Îl chema.

— Nu. Nimic din lumea mea nu mai merge prea bine în zilele astea.

— Dacă voi, băieţi, aveţi de gând să rămâneţi aici peste noapte, va trebui să o faceţi fără plăcerea companiei mele, anunţă Susannah. Chipul ei era o pată albă în lumina cenuşie a apusului. Eu mă duc mai încolo. Nu-mi place cum mă face treaba aia să mă simt.

— Cu *toţii* vom dormi mai încolo, spuse Roland. Să

mergem.

— Ce idee bună, făcu Eddie.

Pe măsură ce se îndepărtară de cutie, sunetul de maşinărie începu să scadă. Eddie simţi cum scădea vraja în care îl ţinea prins, deşi continua să audă chemarea, invitaţia de a explora culoarele semiluminate, scările verticale, încăperile ruinate unde păianjenii roiau şi panourile de control se stingeau, unul după altul.

29

În visul din noaptea aceea, Eddie merse din nou la plimbare pe Second Avenue către Tom şi Gerry – Delicatese artistice, la colţul lui Second cu 46th. Trecu pe lângă un magazin de discuri şi muzica Rolling Stones bubui din difuzoare:

I see a red door and I want to paint it black,
No colours anymore, I want them to turn black,
I see the girls walk by dressed in their summer clothes,
I have to turn my head until my darkness goes... {2}

Merse mai departe, trecând pe lângă un magazin numit *Te reflectă,* între 49th şi 48th. Se văzu într-una dintre oglinzile agăţate în vitrină. Îşi spuse că arăta mai bine decât arătase de ani întregi – cu părul niţel prea lung, dar bronzat şi în formă. Hainele, totuşi... nţ-nţ, prietene. Costumaţie scorţoasă de la un capăt la altul. Blazer albastru, cămaşă albă, cravată roşu-închis, pantaloni de stofă gri... niciodată în viaţa lui nu avusese o asemenea garderobă de funcţionar descreierat.

Cineva îl scutura.

Eddie încercă să se înfigă mai adânc în vis. Nu voia să se trezească acum. Nu înainte să ajungă la restaurant şi să folosească cheia pentru a trece pragul uşii, în câmpul de trandafiri. Voia să vadă totul din nou – acea necuprinsă pătură roşie, cerul albastru boltit unde norii aceia albi şi mari, ca nişte vapoare, navigau, şi Turnul Întunecat. Se temea de

întunericul ce sălăşluia înăuntrul acelei coloane tainice, aşteptând să înghită pe orice se apropia prea tare, dar voia chiar şi aşa să-l vadă din nou. Avea *nevoie* să-l vadă.

Mâna, însă, refuza să se oprească din scuturat. Visul începu să se întunece şi izul de eşapament de pe Second Avenue deveni miros de fum – fiindcă focul aproape se stinsese.

Era Susannah. Părea speriată. Eddie se ridică în şezut şi o cuprinse cu braţul. Campaseră de cealaltă parte a crângului de anini, de unde puteau auzi clipocitul pârâului în poiana presărată cu oase. Dincolo de tăciunii aprinşi din fosta lor vatră, Roland dormea. Somnul lui nu era liniştit. Îşi aruncase deoparte pătura şi stătea cu genunchii traşi aproape până la piept. Fără cizme, picioarele lui arătau albe şi înguste şi fără apărare. Degetul mare de la piciorul drept lipsea, victimă a arătării-homar care-l văduvise şi de o parte a mâinii drepte.

Mormăia o frază nedesluşită, iar şi iar. După câteva repetări, Eddie înţelese că era fraza pe care o rostise înainte să capoteze în poiana în care Susannah împuşcase ursul: *Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea*. Cădea în tăcere un moment, apoi striga din nou numele băiatului: „Jake! Unde eşti? *Jake!“*

Dezolarea şi disperarea din vocea sa îl umpleau pe Eddie de oroare. Braţele lui se furişară pe după Susannah şi o traseră strâns lângă el. O simţea că tremură, deşi era o noapte călduţă.

Pistolarul se rostogoli pe spate. Lumina stelelor i se reflectă în ochii deschişi.

— *Jake, unde eşti?* strigă el în noapte. *Întoarce-te!*

— O, Iisuse – iar a luat-o razna. Ce ne facem, Suze?

— Nu ştiu. Ştiu doar că singură nu l-aş mai putea asculta. Pare rupt de lume. Rupt de orice.

— Du-te, atunci, murmură pistolarul, rostogolindu-se înapoi pe o parte şi trăgându-şi din nou genunchii la piept, există alte lumi în afară de astea.

Rămase tăcut un moment. Apoi pieptul i se umflă şi rosti numele băiatului într-un strigăt prelung, care-ţi îngheţa sângele în vene. În pădurea din spatele lor, o pasăre mare îşi

luă zborul, în fâlfâit sec de aripi, către o parte de lume mai puţin agitată.

— Ai vreo idee? întrebă Susannah. Ochii ei erau mari şi umezi de lacrimi. Poate ar trebui să-l trezim?

— Nu ştiu. Eddie văzu revolverul pistolarului, cel pe care îl purta la şoldul stâng. Fusese aşezat, în tocul lui, pe o piele împăturită frumos, aproape de locul în care zăcea Roland. Nu cred că îndrăznesc, adăugă el într-un târziu.

— Îl scoate din minţi. Eddie încuviinţă.

— Ce să facem în privinţa asta? Eddie, *ce să facem?*

Eddie nu ştia. Un antibiotic oprise infecţia provocată de muşcătura arătării-homar; acum, Roland ardea din nou din cauza infecţiei, dar Eddie nu credea că exista vreun antibiotic pe lume care să-l poată vindeca de ceea ce-l chinuia de data aceasta.

— Nu ştiu. Întinde-te cu mine, Suze.

Eddie aruncă o piele peste amândoi şi, după un timp, tremuratul ei se potoli.

— Dacă înnebuneşte, s-ar putea să ne facă rău, zise ea.

— O ştiu prea bine.

Această neplăcută idee îi veni în termenii ursului – ochii lui roşii, plini de furie (dar nu existase oare şi năuceală, îngropată adânc în profunzimile acelea roşii?) şi ghearele lui ameninţătoare, mortale. Ochii lui Eddie se îndreptară spre revolver, aşezat atât de aproape de mâna stângă a pistolarului, şi îşi aminti din nou cât de rapid fusese Roland când văzuse liliacul mecanic coborând spre ei. Atât de rapid, încât mâna lui păruse că dispare. Dacă pistolarul înnebunea, şi dacă el şi Susannah deveneau ţinta nebuniei lui, nu aveau nicio şansă. Absolut nicio şansă.

Îşi lipi faţa de scobitura călduţă a gâtului ei şi închise ochii.

Nu după mult timp, Roland termină cu bolboroselile. Eddie ridică fruntea şi se uită spre el. Aparent, pistolarul dormea din nou normal. Eddie se uită la Susannah şi văzu că şi pe ea o furase somnul. Se lăsă jos lângă ea, sărutând tandru umflătura sânului ei, şi închise ochii.

Nu tu, amice; tu o să stai treaz mult, mult *timp.*

Mergeau însă de două zile şi Eddie era sleit de puteri. Se lăsă învăluit de torpoare... tras în jos.

Înapoi în vis, gândi el în timp ce plana. *Vreau să mă întorc pe Second Avenue... înapoi la Tom şi Gerry. Asta vreau eu.*

Visul nu se întoarse, totuşi, în noaptea aceea.

30

Mâncară un mic dejun frugal la răsăritul soarelui, îşi strânseră lucrurile şi le redistribuiră, după care se întoarseră în poiana în formă de ic. În lumina clară a dimineţii nu mai avea un aspect atât de înfiorător, însă toţi trei se străduiau din răsputeri să nu se apropie de cutia metalică vopsită în dungi negru cu galben, rău-prevestitoare. Dacă Roland îşi amintea cât de cât visele urâte care îl bântuiseră în cursul nopţii, nu trăda niciun semn. Executase operaţiunile de dimineaţă aşa cum le executa mereu, într-o linişte grea, indiferentă.

— Cum ai de gând să o ţinem în linie dreaptă de aici? îl întrebă Susannah pe pistolar.

— Dacă legendele sunt adevărate, asta n-ar trebui să fie o problemă. Ţi-aminteşti când ai întrebat de magnetism?

Ea aprobă.

El scotoci adânc în desaga sa şi în cele din urmă scoase un pătrat mic de piele veche, maleabilă. În ea era înfipt un ac lung, argintiu.

— O busolă! făcu Eddie. Tu *chiar* că eşti un cercetaş! Roland clătină din cap.

— Nu-i busolă. Ştiu ce înseamnă, desigur, dar în zilele astea mă ghidez după soare şi stele, şi chiar şi acum îmi sunt de mare ajutor.

— *Chiar şi acum?* îngână Susannah, puţin nedumerită. El făcu semn din cap că da.

— Şi direcţiile lumii sunt în derivă.

— *Hristoase*, zise Eddie.

Încercă să-şi imagineze o lume în care nordul aluneca încet către est sau vest şi renunţă aproape imediat. Îl făcea să se

simtă niţel ameţit, aşa cum se simţea întotdeauna când se uita în jos din vârful unei clădiri înalte.

— Ăsta e doar un ac, dar *este* de oţel şi ar trebui să ne ajute la fel de bine ca o busolă. Grinda este traseul nostru acum, iar acul ni-l va indica.

Scotoci iarăşi în desagă şi scoase o cupă de lut ageamiu făcută. Pe o parte a ei se vedea o crăpătură. Roland lipise cu mâna lui acel artefact, pe care îl găsise la vechiul loc de tabără, cu răşină de pin. Acum se duse la pârâu, scufundă cupa în apă şi se întoarse cu ea acolo unde Susannah şedea în scaunul cu rotile. Puse cupa cu grijă pe mânerul scaunului şi, când suprafaţa apei se linişti, aruncă acul înăuntru. Acesta căzu până pe fund şi rămase acolo.

— Extra! făcu Eddie. Minunat! Ţi-aş cădea la picioare, Roland, dar nu vreau să-mi stric dunga de la pantaloni.

— Nu am terminat. Ţine cupa nemişcată, Susannah.

Ea o ţinu şi Roland o împinse încet prin luminiş. Când mai erau aproximativ doisprezece paşi până la uşă, întoarse încet scaunul cu spatele la ea.

— Eddie! strigă Susannah. Uită-te la asta!

El se aplecă deasupra cupei de lut, vag conştient că apa se scurgea deja prin lipitura încropită de Roland. Acul se ridica încet la suprafaţă. Ajunse sus şi tresăltă vesel, ca un dop de plută. Direcţia indicată era o linie dreaptă care pornea de la portalul din spatele lor şi mergea spre pădurea bătrână şi deasă din faţă.

— Dumnezeule mare – un ac plutitor. Acum *chiar* le-am văzut pe toate.

— Ţine cupa, Susannah.

Ea o ţinu nemişcată în timp ce Roland împinse scaunul mai departe în poiană, în unghi drept cu cutia. Acul îşi pierdu direcţia, ţopăi la întâmplare un moment, apoi se scufundă înapoi. Când Roland trase iarăşi scaunul la locul de pornire, acul se ridică din nou şi indică direcţia.

— Dacă am avea pilitură de fier şi o foaie de hârtie, zise pistolarul, am putea presăra pilitura pe suprafaţa hârtiei şi am vedea-o cum se strânge într-o linie care ar indica aceeaşi

direcţie.

— Asta se va întâmpla când vom lăsa portalul în urmă? întrebă Eddie.

Roland încuviinţă mut.

— Şi asta nu e tot. Putem chiar să *vedem* Grinda.

Susannah se uită peste umăr. Atunci, cotul ei atinse uşor cupa. Acul se roti fără ţintă în vreme ce apa clipoci... şi apoi se stabiliză înapoi, în poziţia iniţială.

— Nu într-acolo, spuse Roland. Uită-te în jos, amândoi uitaţi-vă – Eddie la picioarele tale, Susannah în poală.

Ei se executară.

— Când vă spun să ridicaţi ochii, uitaţi-vă drept în faţă, în direcţia indicată de ac. Nu vă uitaţi la nimic altceva; lăsaţi-vă ochii să vadă ce doresc. Acum... ridicaţi capul!

Asta făcură. Un moment, Eddie nu văzu decât pădurea. Încercă să-şi convingă ochii să se relaxeze... şi deodată era acolo, aşa cum fusese acolo forma praştiei, înăuntrul ciotului de lemn, şi ştiu de ce Roland le spusese să nu se uite la nimic în special. Efectul Grinzii era pretutindeni de-a lungul traseului ei, însă era subtil. Acele pinilor şi molizilor indicau direcţia aceea. Tufişurile creşteau uşor înclinat şi înclinaţia era pe direcţia Grinzii. Nu toţi copacii pe care ursul îi culcase la pământ pentru a-şi elibera câmpul vizual căzuseră de-a lungul acelei cărări camuflate – care mergea spre sud-est, dacă Eddie estima bine direcţiile – dar majoritatea o făcuseră, ca şi când forţa ce emana din cutie îi *împinsese* într-acolo, pe când stăteau să cadă. Cea mai clară dovadă era felul în care umbrele se întindeau peste pământ. Cum soarele răsărea la est, toate indicau vestul, desigur, dar când Eddie se uită la sud-est, văzu un desen aproximativ în zigzag, care exista doar de-a lungul liniei pe care o indicase acul din cupă.

— Poate văd *ceva*, spuse Susannah cu îndoială, dar...

— Uită-te la umbre! *Umbrele*, Suze!

Eddie o văzu cum face ochii mari, înţelegând totul.

— Dumnezeule! E acolo! *Chiar acolo!* E ca şi când cineva ar avea un cârlionţ natural în păr!

Acum, că Eddie o văzuse, nu se mai putea preface că n-o

vede; un culoar vag care brăzda încâlceala haotică ce înconjura luminişul, o linie dreaptă care era traseul Grinzii. Era dintr-odată conştient cât de mare trebuia să fie forţa ce plutea în jurul său (şi probabil trecea drept prin el, ca razele X) şi se văzu nevoit să-şi controleze pornirea de a păşi în lături, fie în stânga, fie în dreapta.

— Spune, Roland, asta n-o să mă facă steril, nu-i aşa?

Roland ridică din umeri, surâzând uşor.

— E ca matca unui râu, se minună Susannah. O albie năpădită de buruieni atât de tare, încât abia o mai vezi... dar ea tot acolo e. Modelul umbrelor nu se va schimba niciodată atât timp cât rămânem pe traseul Grinzii, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Roland. Îşi vor schimba direcţia după cum se mişcă soarele pe cer, sigur, dar vom putea întotdeauna să vedem traseul Grinzii. Trebuie să ţineţi minte că fluxul de forţă a urmat acelaşi drum mii – poate *zeci* de mii – de ani. Ridicaţi ochii, amândoi, spre cer!

Îi ridicară şi văzură că norişorii subţiri adoptaseră şi ei acel desen zigzagat de-a lungul traseului Grinzii... şi că norii dinăuntrul culoarului de putere înaintau mai repede decât cei de pe margine. Erau împinşi spre sud-est. Erau împinşi pe direcţia Turnului Întunecat.

— Vedeţi? Până şi norii trebuie să se supună.

Un stol mic de păsări se apropie de ei. Când ajunseră la traseul Grinzii, fură toate deturnate spre sud-est pentru un moment. Deşi Eddie văzu clar asta, abia îi veni să-şi creadă ochilor. După ce păsările străbătură coridorul îngust al influenţei Grinzii, îşi reluară direcţia anterioară.

— Ei, făcu Eddie, cred că ar trebui să o luăm din loc. Un drum de o mie cinci sute de kilometri începe cu un singur pas, cum se zice – şi toate celelalte bazaconii.

— Aşteaptă un minut. Susannah se uită la Roland. Dar *nu* sunt doar o mie cinci sute de kilometri, nu-i aşa? Nu mai sunt. Despre ce distanţă este vorba, Roland? Cinci mii de kilometri? Zece mii?

— Nu pot spune. Va fi foarte departe.

— Şi cum naiba o să ajungem acolo, cu voi doi

împingându-mă în scaunul ăsta blestemat? Vom fi norocoşi să facem cinci kilometri pe zi prin Vanele ‘celea, şi tu ştii asta.

— Calea a fost deschisă, spuse Roland înţelept, şi asta ajunge pentru moment. S-ar putea să vină un timp, Susannah Dean, când vom călători mai repede decât ţi-ar plăcea.

— O, da? Se uită la el încruntată şi amândoi bărbaţii o văzură pe Detta Walker cântând din nou periculos la drâmbă în ochii ei. Te aşteaptă cumva un bolid de curse? Dacă da, ar fi al naibii de fain s-avem ş-un drum pe care să merem cu el!

— Terenul şi felul de a merge pe el se vor schimba. Aşa e întotdeauna.

Susannah flutură o mână spre pistolar; *i-auzi la el*, spunea.

— Vorbeşti ca maică-mea bătrână, când zicea că Domnul va purta de grijă.

— Şi n-a purtat? întrebă Roland cu gravitate.

Ea îl privi preţ de un moment, cufundată într-o tăcere surprinsă, apoi lăsă capul pe spate şi râse către cer.

— Ei, presupun că depinde de felul în care priveşti problema. Tot ce spun e că, dacă asta-nseamnă să porţi de grijă, Roland, n-aş vrea să văd ce s-ar întâmpla dacă El s-ar decide să ne lase să facem foamea.

— Hai să trecem la fapte, spuse Eddie. Vreau să plec din locul ăsta. Nu-mi place.

Şi asta era adevărat, dar nu era totul. Simţea totodată o profundă dorinţă de a pune piciorul pe cărarea ascunsă, pe acea şosea tainică. Fiecare pas era un pas mai aproape de câmpul de trandafiri şi de Turnul care îl domina. Pricepu – nu fără un dram de mirare – că intenţiona să vadă Turnul acela... sau să moară încercând.

Felicitări, Roland, gândi el. *Ai reuşit. Sunt unul dintre convertiţi. Să spună cineva aleluia.*

— Mai e un lucru, înainte să pornim.

Roland se aplecă şi desfăcu nojiţa de la coapsa sa stângă. Apoi începu să-şi desfacă încet cureaua.

— Care-i şpilul aici? întrebă Eddie. Roland trase de curea şi i-o întinse.

— Ştii de ce fac asta, rosti el calm.

— Pune-o la loc, bătrâne! Eddie simţi că înăuntrul său fierbea un amestec teribil de sentimente contradictorii; simţea că-i tremură degetele, deşi ţinea pumnii strânşi. Ce crezi că *faci?*

— Îmi pierd mintea puţin câte puţin. Până ce rana din mine nu se închide – dacă se va închide vreodată – nu pot purta asta. Şi tu ştii.

— Ia-o, Eddie, îl îndemnă Susannah încet.

— Dacă seara trecută n-ai fi purtat blestemăţia asta, când m-a atacat liliacul, dimineaţa de azi m-ar fi găsit fără nimic de la nas în sus!

Pistolarul răspunse continuând să ţină pistolul îndreptat spre Eddie. Postura corpului său spunea că era pregătit să rămână aşa toată ziua, dacă era nevoie.

— Prea bine! strigă Eddie. Fir-ar să fie, *bine!*

Luă cu o mişcare iute cureaua din mâna lui Roland şi şi-o prinse la mijloc, cu o serie de gesturi smucite. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, bănuia – nu se uitase oare la arma aceasta, zăcând aproape de mâna lui Roland în mijlocul nopţii, şi nu se gândise la ce s-ar întâmpla dacă Roland *într-adevăr* şi-ar lua câmpii? Nu se gândiseră amândoi la asta, el şi Susannah? Nu simţea însă nicio uşurare. Ci doar teamă şi vinovăţie şi o stranie, dureroasă, tristeţe, mult prea intensă pentru a lăsa loc lacrimilor.

Bărbatul arăta atât de ciudat fără pistoalele lui. Atât de *nelalocul lui.*

— E bine? Acum, că ucenicii de două parale au armele şi maestrul e dezarmat, putem pleca, te rog? Dacă ne atacă ceva mare din tufişuri, Roland, poţi oricum să arunci cuţitul în el.

— O, asta, murmură el. Era să uit.

Luă cuţitul din desagă şi i-l întinse, cu plăselele înainte, lui Eddie.

— Asta-i *ridicol!* strigă Eddie.

— *Viaţa* e ridicolă.

— Mda, scrie asta pe o vedere şi trimite-o dracului la *Reader's Digest.* Eddie îndesă cuţitul la curea, după care se uită sfidător la Roland. *Acum* putem pleca?

— Mai *este* un ultim lucru, zise Roland.

— *Iisuse* Hristoase!

Zâmbetul atinse din nou buzele pistolarului.

— Glumeam doar, făcu el.

Eddie rămase gură-cască. Lângă el, Susannah reîncepu să râdă. Sunetul se înălţă, melodic ca nişte clopoţei, în nemişcarea dimineţii.

31

Le luă aproape toată dimineaţa ca să părăsească zona distrusă care îl protejase pe ursul cel mare, dar drumul era puţin mai uşor de-a lungul traseului Grinzii şi, odată ce lăsară în urmă copacii căzuţi şi tufişurile încâlcite, desişul pădurii se înstăpâni din nou şi ei putură să se mişte cu o viteză mai mare. Pârâiaşul care ieşea din peretele de rocă din poiană curgea sprinten în dreapta lor. I se alăturaseră mai multe firişoare de apă şi acum sunetul lui era mai puternic. Erau mai multe animale acolo – le auzeau mişcându-se printre copaci, văzându-şi de treburile lor zilnice – şi de două ori văzură grupuri mici de căprioare. Unul dintre animale, un cerb cu coarne nobile pe capul ridicat întrebător, părea să aibă cel puţin o sută patruzeci de kilograme. Pârâul se îndepărtă de drumul lor, când ei reîncepură să urce. Şi, când după-amiaza prinse să se-ndrepte spre seară, Eddie văzu ceva.

— Ne putem opri aici? Să ne odihnim un minut?

— Ce este? întrebă Susannah.

— Da, răspunse Roland. Ne putem opri.

Deodată, Eddie simţi din nou prezenţa lui Henry, ca o greutate aşezându-i-se pe umeri. *Oo, ui' la fetiţă. Vede fetiţa ceva-n copac? Vrea fetiţa să cioplească ceva? Vrea? Oo... ce FRUMOS!*

— Nu e *musai* să ne oprim. Adică, nu-i cine ştie ce. Doar că...

— ...ai văzut ceva, încheie Roland în locul lui. Orice ar fi, termină cu trăncănitul şi treci la fapte.

— Nu-i, de fapt, nimic.

Eddie simţi că-i urcă sângele cald în faţă. Încercă să-şi ia privirea de la frasinul care-i reţinuse atenţia.

— Ba este. E ceva ce îţi trebuie, iar asta nu-i nimic. Dacă *tu* ai nevoie de ceva, Eddie, atunci avem şi *noi* nevoie de acel ceva. Ce nu ne trebuie este un om care nu se poate descotorosi de inutila povară a amintirilor lui.

Sângele cald deveni fierbinte. Eddie rămase cu faţa înflăcărată îndreptată spre mocasinii săi un moment prelung, trăind impresia că Roland se uitase direct în sufletul său confuz, cu ochii lui albastru-pal, de bombardier.

— Eddie? întrebă Susannah curioasă. Ce este, scumpule?

Vocea ei îi dădu curajul de care avea nevoie. Se duse la frasinul subţire şi drept, scoţând cuţitul lui Roland de la curea.

— Poate nimic, murmură şi se forţă să adauge: Poate mult. Dacă n-o dau în bară, poate chiar mult.

— Frasinul e un copac nobil, plin de putere, remarcă Roland din spatele lui, dar Eddie abia îl auzi. Vocea dispreţuitoare, superioară, a lui Henry dispăruse; ruşinea lui dispăruse odată cu ea. Se gândea doar la creanga care îi reţinuse privirea. Se îngroşa şi se umfla puţin acolo unde se îmbina cu trunchiul. Exact acea bucată groasă, cu formă stranie, era cea pe care o voia Eddie.

Credea că forma cheii era îngropată în ea – cheia pe care o văzuse pentru scurt timp în foc, înainte ca rămăşiţele cuprinse de flăcări ale fălcii să se schimbe din nou şi să apară trandafirul. Trei V-uri inversate, cel din mijloc mai adânc şi mai lat decât celelalte două. Şi *s*-ul acela mic din capăt. Acela era secretul.

O adiere a visului său îl revizită: *Dad-a-chum, dud-a-chee, nicio grijă, ai tu cheia. Poate*, gândi el. *Dar acum va trebui să o scot cu totul. Cred că nouăzeci la sută pur şi simplu e inacceptabil.*

Lucrând cu mare grijă, tăie creanga din copac şi apoi reteză capătul îngust.

Îi rămase o bucată groasă de frasin lungă cam de douăzeci de centimetri. O simţea grea şi vitală în mână, plină de viaţă şi dispusă să-şi dezvăluie forma secretă... unui om suficient de

priceput să o ademenească la suprafaţă, desigur.

Era el omul acela? Şi avea oare importanţă?

Eddie Dean credea că răspunsul la ambele întrebări era afirmativ.

Mâna stângă, cea bună, a pistolarului strânse mâna dreaptă a lui Eddie.

— Cred că tu cunoşti un secret.

— Poate că da.

— Poţi vorbi?

El clătină din cap.

— Mai bine să nu, cred. Nu încă.

Roland cumpăni ideea, apoi încuviinţă.

— Bine. Vreau să-ţi pun o singură întrebare, apoi vom abandona subiectul. Ai găsit cumva un mod de a ajunge la miezul... problemei mele?

Eddie îşi spuse: *Mai mult de atât nu-şi va exprima niciodată disperarea care îl roade de viu.*

— Nu ştiu. Acum nu pot fi sigur. Dar sper că da, bătrâne. Sper sincer.

Roland aprobă iarăşi şi-i dădu drumul mâinii.

— Mulţumesc. Mai avem încă două ore de lumină bună – ce-ar fi să ne bucurăm de ele?

— N-am nimic împotrivă.

Merseră mai departe. Roland o împinse pe Susannah şi Eddie merse înaintea lor, ţinând în mână bucata de lemn în care era îngropată cheia. Părea că pulsează încărcată de propria-i căldură, secretă şi puternică.

32

În seara aceea, după ce mâncase de cină, Eddie luă cuţitul pistolarului de la curea şi începu să cioplească. Cuţitul era incredibil de ascuţit şi părea că nu se tocea niciodată. Eddie lucră încet şi cu grijă la lumina focului, întorcând bucata de frasin pe toate părţile în mâini, privind panglicile subţiri de lemne fin desprinzându-se în calea mişcărilor lui lungi şi

sigure.

Susannah se întinse pe pământ, îşi împleti mâinile sub cap şi se uită în sus la stelele care se mişcau încet pe cerul negru.

La marginea taberei, Roland stătea dincolo de strălucirea focului şi asculta cum vocile nebuniei se iscau din nou în mintea sa confuză, îndurerată.

A fost un băiat.

N-a fost niciun băiat.

A fost.

N-a fost.

A fost...

Închise ochii, îşi prinse fruntea îndurerată într-o palmă rece şi se întrebă cât va mai trece până ce va ceda pur şi simplu asemenea unei corzi de arc întinse prea tare.

O, Jake, gândi el. *Unde eşti? Unde eşti?*

Şi deasupra lor, Stea Bătrână şi Mamă Bătrână se înălţară la locurile lor şi se sfidară reciproc peste ruinele înstelate ale străvechii lor căsnicii eşuate.

II
CHEIA ŞI TRANDAFIRUL

1

Vreme de trei săptămâni, John „Jake“ Chambers se luptă curajos cu nebunia care creştea în el. În acest răstimp se simţi ca ultimul om rămas la bordul unui transatlantic ce se scufunda, acţionând pompele ca un apucat, încercând să ţină vasul pe linia de plutire până când furtuna se va fi oprit, cerul se va fi curăţat şi putea sosi ajutor... ajutor de undeva. Ajutor de *oriunde*. La 31 mai 1977, cu patru zile înaintea vacanţei de vară, recunoscu în sfârşit faptul că nu va veni niciun ajutor. Era timpul să se dea bătut; era timpul să se lase purtat de furtună.

Picătura care a umplut paharul a fost eseul final la Compunere.

John Chambers, căruia cei trei sau patru băieţi care-i erau aproape prieteni îi spuneau Jake (dacă tatăl lui ar fi cunoscut acest mic detaliu, fără-ndoială ar fi sărit până în tavan), încheia primul lui an la Piper School. Deşi avea unsprezece ani şi era într-a şasea, era mic pentru vârsta lui şi cei care îl întâlneau pentru prima dată deseori credeau că era mult mai tânăr. De fapt, fusese uneori confundat cu o fată, până acum un an sau aşa ceva, când făcuse atâta tărăboi cum că vrea să se tundă scurt, încât mama lui până la urmă se lăsase înduplecată şi acceptase. Cu tatăl lui, desigur, nu fusese nicio problemă legată de tunsoare. Tatăl lui doar rânjise în felul acela crispat şi de faţadă al său şi spusese: *Puştiul vrea să arate ca un puşcaş marin, Laurie. Bravo lui.*

Pentru tatăl lui, el nu era niciodată Jake şi rareori John. Pentru tatăl lui, el era de regulă doar „puştiul“.

Piper School, îi explicase tata cu o vară în urmă (Vara Bicentenară fusese aceea – peste tot numai fanioane şi panglici

şi portul New York plin de corăbii cu pânze), era, cât se poate de simplu, Cea Mai Bună Şcoală Din Ţară Pentru Un Băiat De Vârsta Ta. Faptul că Jake fusese acceptat acolo nu avea nimic a face cu banii, explicase Elmer Chambers... aproape *insistase*. Fusese al naibii de mândru de acest fapt, deşi, chit că avea zece ani, Jake bănuia că probabil nu era un fapt *adevărat*, că probabil era un hârdău de baliverne pe care tatăl lui îl *transformase* într-un fapt, astfel încât să-l poată aduce firesc în discuţie la prânz sau la câteva cocteiluri: *Puştiul meu? O, a intrat la Piper. Cea Mai Bună Şcoală Din Ţară Pentru Un Băiat De Vârsta Lui. Să ştiţi că-n şcoala aia nu se intră pe bani; la Piper intri doar dacă ai minte.*

Jake era perfect conştient că în furnalul creierului lui Elmer Chambers carbonul brut al dorinţei şi opiniei deseori se preschimba în diamante dure pe care el le numea fapte... sau, în împrejurări mai informale, „factoide“. Expresia lui favorită, rostită deseori şi cu reverenţă, era *Faptul este* şi o folosea ori de câte ori avea ocazia.

Faptul este că pe bani nimeni *nu intră la Piper School*, îi spusese tatăl lui în acea Vară Bicentenară, vara cerurilor albastre şi a fanioanelor şi a corăbiilor cu vele, o vară ce părea poleită cu aur în memoria lui Jake, întrucât pe atunci nu începuse încă să-şi piardă minţile şi nu avea altă grijă decât dacă se va descurca sau nu la Piper School, un loc care părea a fi un cuib pentru genii proaspăt ieşite din găoace. *Singurul lucru care te ajută să intri la Piper este ceea ce aici aici, sus*. Elmer Chambers se întinsese peste masa lui şi atinsese mijlocul frunţii fiului său cu un deget tare, pătat de nicotină. *Pricepi, puştiule?*

Jake încuviinţase tăcut. Nu era necesar să i se adreseze prin viu grai tatălui său, întrucât tatăl îi trata pe toţi – inclusiv pe soţia lui – aşa cum îşi trata subalternii la reţeaua TV unde răspundea de programe şi era un recunoscut maestru al Răfuielii. Nu trebuia decât să asculţi, să încuviinţezi din cap când se impunea şi, după un timp, te lăsa în pace.

Bun, zisese tatăl lui, aprinzându-şi una dintre cele optzeci de ţigări Camel pe care le fuma zi de zi, fără excepţie. *Suntem*

înţeleşi, deci. Va trebui să pui sănătos burta pe carte, dar eşti capabil de aşa ceva. Nu ne-ar fi trimis asta, dacă nu erai. Ridicase scrisoarea de acceptare la Piper School şi o scuturase. Era un triumf sălbatic în gestul acela, ca şi când scrisoarea ar fi fost un animal pe care-l ucisese el în junglă, un animal pe care acum urma să-l jupoaie şi să-l mănânce. *Aşa că învaţă pe brânci. Ia note bune. Fă-ne mândri, pe mine şi pe mama ta. Dacă termini anul cu media 10, te aşteaptă o excursie la Disney World. Merită să ţinteşti pentru asta, corect, puştiulică?*

Jake luase note bune – 10 pe linie (până în ultimele trei săptămâni, desigur).

Îşi făcuse, probabil, părinţii mândri de el, deşi ei erau atât de puţin prezenţi, încât îi venea greu să-şi dea seama. De regulă, nu era *nimeni* prezent când ajungea el acasă de la şcoală, decât Freta Shaw – menajera – aşa că-i arăta ei lucrările lui de nota 10. După aceea, ajungeau într-un colţ întunecat al camerei lui. Uneori, Jake se uita prin ele şi se întreba dacă însemnau ceva. *Voia* să însemne ceva, dar avea serioase îndoieli.

Jake nu credea că avea să meargă la Disney World vara aceea, cu sau fără medie de 10.

Credea că ospiciul era o posibilitate mai mare.

Când intră pe uşile duble de la Piper School la ora 8.45 în acea dimineaţă de 31 mai, avu o viziune teribilă. Îşi văzu tatăl în biroul lui de la Rockefeller Plaza nr. 70, aplecat peste masă cu un Camel în colţul gurii, vorbind cu un subaltern în vreme ce fumul albastru îi înfăşura capul. Întregul New York se întindea dincolo de tatăl lui, vuietul şi agitaţia lui fiind reduse la tăcere de două straturi de sticlă termopan.

Faptul e că pe bani nu intră nimeni *la Sunnyvale Sanitarium*, îi spunea tatăl lui subalternului pe un ton de sumbră satisfacţie. Întinse mâna şi atinse fruntea subalternului. *Singurul lucru care-ţi asigură intrarea într-un asemenea loc e că se petrece ceva grav aici, la mansardă. Asta s-a întâmplat cu puştiul. Dar el stă cu burta pe carte. E cel mai sârguincios de acolo, mi-au spus. Şi când îl vor pune pe liber – dacă-l vor pune vreodată – pe el îl aşteaptă o excursie. O excursie la...*

— ...haltă, murmură Jake, apoi îşi atinse fruntea cu o mână ce voia să tremure. Vocile se întorceau. Voci ţipătoare, răstite, care îl scoteau din minţi.

Eşti mort, Jake. Ai fost călcat de o maşină şi eşti mort.

Nu fi prost! Uite – vezi posterul ăla? ŢINE MINTE PICNICUL CU CLASA, scrie pe el. Crezi că în viaţa de apoi se organizează Picnicuri cu Clasa?

Nu ştiu. Dar ştiu că ai fost călcat de o maşină.

Nu!

Ba da. S-a întâmplat pe 9 mai la 8.25 dimineaţa. Ai murit după mai puţin de un minut.

Nu! Nu! Nu!

— John?

Se uită înapoi, speriat. Domnul Bissette, profesorul de franceză, stătea acolo, cu un aer puţin îngrijorat. În spatele lui, restul corpului studenţesc intra ordonat în sala de festivităţi pentru adunarea de dimineaţă. Se auzeau foarte puţine vociferări şi niciun strigăt. Probabil că şi acestor elevi, ca lui Jake însuşi, le spuseseră părinţii cât erau de norocoşi să fie acceptaţi la Piper, unde nu banii contau (deşi taxa de şcolarizare era de douăzeci şi două de mii de dolari pe an), ci doar mintea. Probabil că multora dintre ei li se promiseseră excursii în vara aceea dacă notele lor vor fi suficient de bune. Probabil că părinţii norocoşilor câştigători de excursii aveau chiar să-i însoţească, în unele cazuri. Probabil...

— John, te simţi bine? întrebă domnul Bissette.

— Sigur, răspunse Jake. Bine. Am dormit ceva mai mult azi-dimineaţă. Încă nu m-am trezit complet, cred.

Chipul domnului Bissette se relaxă şi omul surâse.

— Se întâmplă şi la case mai mari.

Nu şi tatălui meu. Stăpânul Răfuielii nu doarme niciodată mai mult decât trebuie.

— Eşti pregătit pentru examenul final la franceză? întrebă domnul Bissette.

Voulez-vous faire l'examen cet aprîes-midi?

— Aşa cred, spuse Jake.

De fapt, nu ştia dacă era pregătit sau nu pentru examen.

Nu-şi amintea nici măcar dacă *studiase* sau nu pentru examenul final la franceză. În ultimele zile nimic nu părea să mai conteze, cu excepţia vocilor din capul său.

— Vreau să-ţi spun din nou ce mult m-am bucurat să te am elev anul acesta, John. Am vrut să le-o spun şi alor tăi, dar n-au venit la Seara Părinţilor...

— Sunt foarte ocupaţi, îi scuză Jake. Domnul Bissette încuviinţă.

— Ei, m-am bucurat să te am elev. Voiam doar să spun asta... şi că abia aştept să te am din nou elev la franceză II, anul viitor.

— Mulţumesc, spuse Jake şi se întrebă ce ar spune domnul Bissette dacă ar adăuga: *Dar nu cred că voi urma cursul de franceză II anul viitor, decât poate dacă reuşesc să fac un curs prin corespondenţă de la bătrânul stabiliment Sunnyvale.*

Joanne Franks, secretara şcolii, apăru în uşa sălii de festivităţi cu clopoţelul ei argintiu în mână. La Piper School, *toţi* clopoţeii erau manuali. Jake bănuia că, dacă erai părinte, acesta era unul dintre farmecele şcolii. Amintiri legate de propria viaţă de şcolar şi tot restul. El, unul, ura asta. Sunetul clopoţelului ăluia i se părea că i se înfige drept în cap...

Nu mai rezist mult, gândi el cu disperare. *Regret, dar mă pierd cu firea. Mă pierd de-adevăratelea cu firea.*

Domnul Bissette o zărise pe doamna Franks. Se întoarse cu spatele, apoi se răsuci la loc.

— *Chiar* te simţi bine, John? Ai părut foarte preocupat în ultimele săptămâni. Supărat. Te macină ceva?

Jake aproape cedă auzind bunătatea din vocea domnului Bissette, dar apoi îşi imagină ce figură ar face profesorul dacă i-ar spune: *Da. Mă macină ceva. Un factoid mic şi enervant. Am murit, vedeţi, şi am ajuns într-o altă lume. Şi acolo am murit din nou. O să spuneţi că aşa ceva nu se poate întâmpla şi sigur că aveţi dreptate, o parte din mintea mea* ştie *că aveţi dreptate, dar cea mai mare parte a minţii mele ştie că vă înşelaţi. S-a întâmplat* cu adevărat. *Am murit* cu adevărat.

Dacă ar fi spus aşa ceva, domnul Bissette l-ar fi sunat numaidecât pe Elmer Chambers, iar Jake credea că Sunnyvale

Sanitarium probabil ar fi semănat cu o cură de odihnă după toate lucrurile pe care tatăl lui le-ar fi avut de spus pe subiectul puştilor cărora le intrau tot felul de idei ciudate în cap înaintea săptămânii examenelor finale. Al puştilor care făceau lucruri ce nu puteau fi discutate la cină sau la cocteiluri. Al Puştilor Care Călcau Pe Bec.

Jake se forţă să-i zâmbească domnului Bissette.

— Sunt puţin îngrijorat pentru examene, atâta tot. Domnul Bissette clipi zâmbind.

— O să te descurci bine.

Doamna Franks începu să sune Clopoţelul Adunării. Fiecare clinchet se înfipse în urechile lui Jake şi apoi păru să-i fulgere creierul ca o mică rachetă.

— Haide, spuse domnul Bissette. Să nu întârziem. Nu putem întârzia în prima zi din săptămâna examenelor finale, nu-i aşa?

Trecură pe lângă doamna Franks şi clopoţelul ei nesuferit. Domnul Bissette se îndreptă spre şirul de scaune numit Corul Profesorilor. Erau multe astfel de nume simpatice la Piper School; auditoriul era Sala de Festivităţi, pauza de prânz era Ieşirea, elevii din clasele a şaptea şi a opta erau Băieţii şi Fetele Mari şi, desigur, scaunele pliante de lângă pian (la care doamna Franks urma în scurt timp să cânte la fel de nemilos cum suna clopoţelul argintiu) erau Corul Profesorilor. Totul făcea parte din tradiţie, bănuia Jake. Dacă erai un părinte care ştia că plodul lui Iese la prânz în Sala de Festivităţi în loc să înfulece un sandvici cu ton în cantină, stăteai liniştit, convins că totul este de nota 10 în sectorul educaţional.

Se strecură pe un scaun în fundul sării şi lăsă anunţurile de dimineaţă să treacă pe lângă el. Teroarea curgea neîncetat în mintea sa, făcându-l să se simtă ca un şoarece prizonier într-o roată de exerciţii. Şi când încercă să se gândească în perspectivă la un moment mai bun, mai luminos, nu vedea decât întuneric.

Nava era luciditatea sa – şi se scufunda.

Domnul Harley, directorul, se apropie de podium şi ţinu un scurt discurs despre importanţa săptămânii examenelor finale

şi despre faptul că notele pe care le vor primi vor constitui un alt pas făcut pe Marele Drum al Vieţii. Le spuse că şcoala se baza pe ei, că *el* se baza pe ei şi că părinţii lor se bazau pe ei. Nu le spuse că întreaga lume liberă se baza pe ei, dar sugeră apăsat că aşa ar putea fi.

Încheie spunându-le că se va renunţa la clopoţel în cursul săptămânii examenelor finale (prima şi singura veste bună pe care Jake o primise în dimineaţa aceea).

Doamna Franks, care-şi luase în primire locul la pian, dădu tonul. Corpul studenţesc, şaptezeci de băieţi şi cincizeci de fete, se întoarse într-un fel ordonat şi sobru, care trăda gustul şi stabilitatea financiară a familiilor; toţi se ridicară într-un suflet şi începură să cânte imnul şcolii. Jake îngână cuvintele şi se gândi la locul unde se trezise după ce murise. La început crezuse că se află în iad... şi când venise omul în strai negru cu glugă, fusese sigur de asta.

Apoi, desigur, venise celălalt om. Un om pe care Jake ajunsese aproape să-l iubească.

Dar m-a lăsat să cad. M-a ucis.

Simţea că-i apăreau boabe mici de transpiraţie rece la ceafă şi între omoplaţi.

Aşadar, iubim sălile din Piper,
Ţinem stindardul lui sus;
Te iubim, a noastră alma mater,
Piper, în suflet noi te-am pus!

Doamne, ce imn căcăcios, îşi spuse Jake şi atunci îi trecu prin gând că tatălui lui i-ar fi plăcut.

2

Primul curs era cel de Compunere, singurul care nu presupunea un examen final. Tema lor de casă fusese să scrie un eseu final. Acesta trebuia să fie un document scris la maşină, cu lungimea cuprinsă între o mie cinci sute şi patru mii de cuvinte. Subiectul propus de doamna Avery era *Cum înţeleg eu adevărul*. Eseul final avea să însemne douăzeci şi

cinci la sută din nota finală pe semestru.

Jake intră şi îşi ocupă locul, în al treilea rând. Erau doar unsprezece elevi cu totul. Jake îşi amintea Ziua Orientării, în septembrie trecut, când domnul Harley le spusese că Piper are Cel Mai Mic Număr De Elevi Per Clasă Dintre Toate Gimnaziile Private Bune Din Est. Lovise cu pumnul în mod repetat în pupitru, în faţa sălii de festivităţi, pentru a sublinia acest fapt. Jake nu fusese extraordinar de impresionat, dar îi transmisese informaţia tatălui său. Credea că tatăl lui *va fi* impresionat – şi nu se înşelase.

Trase fermoarul ghiozdanului şi scoase încet din el dosarul albastru care conţinea eseul lui final. Îl puse pe masă, intenţionând să arunce o ultimă privire peste el, când atenţia îi fu atrasă spre uşa din partea stângă a sălii. Ştia că ducea la garderobă şi că azi era închisă, fiindcă erau douăzeci şi unu de grade în New York şi nimeni nu avea haine de pus la garderobă. Nu era nimic acolo înăuntru, decât o mulţime de cârlige de alamă dispuse în linie pe perete şi un covor lung de cauciuc pe podea, pentru cizme. Câteva cutii cu rechizite şcolare – cretă, manuale şi altele asemenea – erau depozitate într-un colţ din spate.

Nicio scofală.

Chiar şi aşa, Jake se ridică de la locul său, lăsând dosarul deschis pe masă, şi se îndreptă spre uşă. Îşi auzea colegii cum murmurau încet între ei şi foşnetul paginilor în timp ce îşi verificau eseurile finale, ca nu cumva să le fi scăpat vreun adverb scris greşit sau vreo expresie folosită aiurea, însă aceste sunete păreau îndepărtate.

Uşa era cea care îi reţinea atenţia.

În ultimele aproximativ zece zile, pe măsură ce vocile din mintea sa erau tot mai puternice, Jake devenise tot mai fascinat de uşi – tot soiul de uşi. Probabil că o deschisese pe cea dintre camera lui şi holul de la etaj de cinci sute de ori doar în ultima săptămână, iar pe cea dintre camera lui şi baie de o mie. De fiecare dată, simţea în piept o minge de speranţă şi anticipare, ca şi când răspunsul la toate problemele lui s-ar fi aflat undeva dincolo de una dintre cele două uşi şi el cu

siguranţă avea să îl afle... până la urmă. Dar de fiecare dată vedea doar holul sau baia sau trotuarul din faţă sau cine ştie ce altceva.

Joia trecută se întorsese de la şcoală, se aruncase în pat şi adormise – somnul, se părea, era singurul refugiu care-i mai rămânea. Doar că atunci când se trezise, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, stătea în cadrul uşii de la baie şi se uita ameţit înăuntru la nimic mai frapant decât vasul de toaletă şi chiuveta. Din fericire, nu-l văzuse nimeni.

Acum, apropiindu-se de uşa garderobei, simţea aceeaşi năucitoare acumulare de speranţă, o siguranţă că uşa nu se va deschide spre debaraua umbroasă în care se aflau doar mirosurile persistente ale iernii – flanelă, cauciuc şi lână udă –, ci spre o altă lume, unde el va fi *întreg* din nou. O lumină încinsă, orbitoare, va cădea peste podeaua sălii de clasă într-un triunghi tot mai mare şi el va vedea păsări zburând în cerc pe un cer albastru-estompat, de culoarea

(*ochilor lui*)

unei perechi de jeanşi vechi. Un vânt deşertic îi va sufla părul pe spate şi-i va usca transpiraţia de pe frunte.

Va păşi prin uşa aceea şi se va vindeca.

Jake răsuci clanţa şi deschise uşa. Înăuntru erau doar întuneric şi un rând de cârlige de alamă sclipitoare. O mănuşă cu un deget, de mult uitată, zăcea în apropierea teancurilor de manuale din colţ.

Îi stătu inima în loc şi, deodată, Jake simţi dorinţa de a se furişa în încăperea aceea întunecată, cu mirosurile ei triste de iarnă şi praf de cretă. Putea muta mănuşa şi să se aşeze în colţ, sub cârligele de haine. Se putea aşeza pe covoraşul de cauciuc pe care trebuia să-ţi pui ghetele pe timpul iernii. Putea sta acolo cu degetul mare în gură, cu genunchii strânşi la piept, cu ochii închişi şi...

Şi să se dea bătut, pur şi simplu.

Această idee – *uşurarea* adusă de această idee – era incredibil de atractivă. Ar fi însemnat sfârşitul terorii şi confuziei şi dislocării. Aceasta din urmă era, cumva, cea mai rea; sentimentul acela persistent că întreaga sa viaţă se

preschimbase într-un labirint de oglinzi, ca la bâlci.

Şi totuşi, Jake Chambers avea o voinţă de fier, aşa cum aveau Eddie şi Susannah. Şi acum îşi arunca lumina ei albastru-mohorât, ca un far în întuneric. A se da bătut ieşea din discuţie. Poate că orice ar fi fost nelalocul lui în el urma să-i destrame conştiinţa, totuşi el nu avea nicio intenţie să-i uşureze munca. Blestemat să fie dacă o va face.

Niciodată! gândi el aprig. *Niciodată! Nicio...*

— Când termini inventarul rechizitelor şcolare în garderobă, John, poate ni te alături, zise doamna Avery din spatele lui, cu o voce serioasă, cultivată.

Când Jake se întoarse cu spatele la garderobă, se auzi un val mic de chicoteli. Doamna Avery stătea la catedră cu buricele degetelor ei lungi aşezate pe tăblia mesei, uitându-se la el cu o expresie calmă şi inteligentă. Astăzi purta taiorul albastru şi îşi strânsese părul la spate, în coc. Nathaniel Hawthorne se uita peste umărul ei, încruntându-se la Jake de la locul lui de pe perete.

— Scuze, bâigui Jake şi închise uşa. Fu imediat stăpânit de un puternic impuls de a o deschide din nou, să verifice iarăşi, să vadă dacă de data *asta* lumea cealaltă, cu soarele ei dogoritor şi peisaje deşertice, nu era cumva acolo.

În schimb, se duse înapoi la locul lui. Petra Jesserling se uită la el cu ochi veseli, dănţuitori.

— Data viitoare ia-mă pe *mine* cu tine acolo înăuntru, şopti ea. Atunci o să ai la ce te uita.

Jake surâse într-un fel distrat şi se strecură în scaun.

— Mulţumesc, John, spuse doamna Avery cu vocea ei de un calm netulburat. Acum, înainte să predaţi eseurile finale – despre care presupun că vor fi toate foarte bune, foarte ordonate, foarte *clare* – aş vrea să vă comunic lista scurtă de lecturi pentru vacanţa de vară, propusă de catedra noastră de engleză. Voi avea un cuvânt de spus despre mai multe dintre aceste excelente cărţi...

În timp ce vorbea, îi dădu un teanc de foi şapirografiate lui David Surrey. David începu să le distribuie şi Jake îşi deschise dosarul pentru a arunca o ultimă privire peste ce scrisese

despre *Cum înţeleg eu adevărul*. Era sincer interesat de asta, întrucât nu-şi amintea când scrisese eseul final, mai mult decât îşi amintea cât studiase pentru examenul final la franceză.

Se uită la pagina de titlu cu buimăcire şi tot mai tulburat. *CUM ÎNŢELEG EU ADEVĂRUL, de John Chambers*, scria frumos, centrat, pe acea foaie, şi asta era în regulă, dar, cine ştie de ce, sub aceasta lipise două fotografii. Una înfăţişa o uşă – credea că era cea de pe Downing Street nr. 10, din Londra – şi cealaltă, un tren Amtrak. Erau poze color, fără-ndoială decupate dintr-o revistă.

De ce am făcut asta? Şi când *am făcut-o?*

Dădu pagina şi se uită la prima filă a eseului său de final de semestru, nevenindu-i să creadă şi neînţelegând ce vedea. Apoi, când înţelegerea începu să se infiltreze prin starea lui de şoc, încercă un sentiment puternic de groază.

În sfârşit, se întâmplase; în sfârşit, îşi pierduse destul de mult minţile, încât ceilalţi să-şi poată *da seama*.

3

CUM ÎNŢELEG EU ADEVĂRUL
de John Chambers
Am să-ţi arăt frica într-un pumn de ţărână.
— T.S. „BUTCH“ ELIOT

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate.
— ROBERT „SUNDANCE“ BROWNING

Pistolarul este adevărul.
Roland este adevărul.
Prizonierul este adevărul.
Stăpâna Umbrelor este adevărul.
Prizonierul şi Stăpâna sunt căsătoriţi. Ăsta e adevărul.
Halta este adevărul.
Demonul Vorbitor este adevărul.

Am intrat sub munţi şi ăsta e adevărul.
Erau monştri sub munţi. Ăsta e adevărul.
Unul dintre ei avea o pompă de bezină Amoco între picioare şi pretindea că este penisul lui. Ăsta e adevărul.
Roland m-a lăsat să mor. Ăsta e adevărul.
Eu încă îl iubesc.
Ăsta este adevărul.

— Şi este *foarte* important ca *toţi* să citiţi *Împăratul muştelor*, spunea doamna Avery cu vocea ei clară, dar cumva palidă. Şi trebuie să vă puneţi anumite întrebări. Un roman bun seamănă adesea cu o serie de ghicitori în ghicitori, iar acesta este un roman *foarte* bun – unul dintre cele mai bune scrise în a doua jumătate a secolului douăzeci. Aşa că întrebaţi-vă întâi care ar putea fi semnificaţia simbolică a scoicii. Apoi...

Departe, foarte, foarte departe. Jake întoarse a doua pagină a eseului său final, cu mâna tremurândă, lăsând o pată întunecată de sudoare pe prima pagină.

Când o uşă nu este o uşă? Când este uşa-raiului, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Blaine este adevărul.
Ce zboară pe sus şi nu-l vezi? Vântul, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Trebuie să fii mereu atent la Blaine, Blaine este hain, iar ăsta e adevărul.
Sunt aproape sigur că Blaine este periculos, iar ăsta e adevărul.
Ce este negru şi alb şi roşu din cap până-n picioare? O zebră îmbujorată, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Vreau să merg înapoi şi ăsta este adevărul.
Trebuie să merg înapoi şi ăsta este adevărul.
Voi înnebuni dacă nu merg înapoi şi ăsta este adevărul.
Nu mă pot întoarce acasă dacă nu găsesc o piatră un trandafir o uşă şi ăsta este adevărul.

Uu-uu, şi ăsta este adevărul.
Uu-uu. Uu-uu.
Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu.
Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu.
Mi-e teamă. Ăsta este adevărul.
Uu-uu.

Jake ridică încet privirea. Inima îi bătea atât de tare, încât văzu o lumină puternică, precum imaginea fantomatică a unui bec, dansând în faţa ochilor săi, o lumină care pulsa în ritmul bubuiturilor titanice ale inimii lui.

O văzu pe doamna Avery înmânând eseul final mamei şi tatălui lui. Domnul Bissette stătea lângă doamna Avery, cu un aer grav. O auzi pe doamna Avery spunând cu vocea ei clară, palidă: *Fiul dumneavoastră e grav bolnav. Dacă aveţi nevoie de o dovadă, uitaţi-vă la acest eseu final.*

John nu e în apele lui de vreo trei săptămâni, adăugă domnul Bissette. *Pare speriat o parte din timp şi năuc tot timpul... absent, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.* Je pense que John este fou... comprenez-vous?

Doamna Avery din nou: *Păstraţi, poate, antidepresive în casă, la care John ar putea avea acces?*

Jake nu ştia de antidepresive, dar ştia că tatăl lui ţinea mai multe grame de cocaină pe fundul sertarului mesei lui de birou. Tatăl lui cu certitudine ar crede că s-a servit din ea.

— Acum să vă spun o vorbă despre *Catch-22*, continuă doamna Avery din faţa clasei. Aceasta este o carte foarte *provocatoare* pentru elevii de clasa a şasea şi a şaptea. Totuşi, o veţi găsi fermecătoare, *dacă* vă deschideţi mintea spre *farmecul ei special*. Puteţi considera acest roman, dacă vreţi, ca o comedie a irealităţii.

Eu n-am nevoie să citesc *aşa ceva*, gândi Jake. *Eu* trăiesc *aşa ceva, şi nu e deloc o comedie.*

Întoarse la ultima pagină a eseului său final. Nu era niciun cuvânt acolo.

În schimb, lipise o altă fotografie pe foaie. Era o poză a Turnului Înclinat din Pisa. Îl umpluse cu mâzgăleli de cariocă

neagră. Liniile lucios-negre se curbau şi urcau într-o spirală nebunească.

Nu-şi amintea să fi făcut asta. Absolut *nimic* din toate astea.

Acum, îşi auzi tatăl spunându-i domnului Bissette: Fou. *Da, e categoric* fou. *Un puşti care şi-a ratat şansa la o şcoală precum Piper e MUSAI să fie* fou*, nu sunteţi de acord? Ei bine... rezolv eu problema. Cu asta mă ocup, de fapt. Răspunsul este Sunnyvale. E nevoie să petreacă un timp la Sunnyvale, unde să împletească din nuiele coşuri şi să-şi bage minţile în cap. Nu vă faceţi griji pentru puştiul nostru, oameni buni; poate el să fugă... dar n-are unde să se ascundă.*

Oare *ar fi fost* în stare să-l trimită la nebuni, dacă liftul său începea să dea semne că nu mai ajungea până la ultimul etaj? Jake credea că răspunsul la această chestiune era un categoric da. Nici în ruptul capului tatăl său n-ar fi înghiţit să aibă un nebun în casă. Poate că numele sanatoriului în care l-ar fi trimis nu avea să fie Sunnyvale, însă geamurile tot aveau să fie zăbrelite şi pe coridoare tot ar fi patrulat bărbaţi tineri în halate albe şi pantofi de crep. Bărbaţii tineri ar fi avut muşchi mari şi ochi vigilenţi şi acces la seringi hipodermice pline cu somn artificial.

Le vor spune tuturor că sunt plecat de acasă, gândi Jake. Vocile răstite din mintea lui fură pe moment reduse la tăcere de un val de panică. *Vor spune că am plecat să stau un an la mătuşa şi unchiul din Modesto... sau în Suedia, ca elev au-pair... sau să repar sateliţi în spaţiul extraterestru. Mamei nu-i va plăcea... va plânge... dar va fi de acord. Ea are iubiţii ei şi, pe deasupra,* întotdeauna *e de acord cu ce decide el. Ea... ei... eu...*

Simţi că-i vine să strige şi strânse tare din buze pentru a se stăpâni. Lăsă iar ochii în jos, la mâzgălelile negre făcute pe fotografia Turnului Înclinat şi gândi: *Trebuie să ies de aici. Trebuie să ies imediat.*

Ridică mâna.

— Da, John, ce este?

Doamna Avery se uita la el cu o expresie de uşoară exasperare, pe care o rezerva pentru elevii care o întrerupeau.

— Aş vrea să ies un moment, dacă se poate, spuse Jake.

Acesta era un alt exemplu al modului de adresare la Piper. Elevii de la Piper nu trebuiau niciodată să „se uşureze“, să-şi „golească vezica“ sau, feri, Doamne, să „facă treaba mare“. Toţi presupuneau, fără însă a şi spune, că elevii de la Piper erau prea rafinaţi pentru a produce excreţii în cursul graţioasei lor treceri prin viaţă. Din când în când, cineva cerea permisiunea de a „ieşi un moment“, şi asta era tot.

Doamna Avery suspină.

— E neapărat, John?

— Da, doamnă.

— Bine. Întoarce-te cât poţi de repede.

— Da, doamnă Avery.

Ridicându-se, închise dosarul, îl luă în mână, apoi – fără tragere de inimă – îl lăsă la loc. Nu era bine. Doamna Avery s-ar întreba de ce ia cu el la toaletă eseul final. Ar fi trebuit să scoată paginile alea nenorocite din dosar şi să şi le fi îndesat în buzunar înainte să ceară permisiunea de a ieşi. Acum era prea târziu.

Jake avansă pe interval spre uşă, lăsând dosarul pe masă şi ghiozdanul sub ea.

— Sper să-ţi iasă totul bine, Chambers, şopti David Surrey şi chicoti în palmă.

— Nu vorbi fără tine, David, îl admonestă doamna Avery, evident exasperată acum, şi toată clasa râse.

Jake ajunse la uşa care ducea în hol şi, apucând clanţa, sentimentul acela de speranţă şi siguranţă crescu iar în el: *Asta e – acum e acum. Voi deschide uşa şi soarele deşertului va străluci de după ea. Voi simţi vântul acela uscat pe faţă. Voi trece pragul şi nu voi mai vedea niciodată sala asta de clasă.*

Deschise uşa şi de partea cealaltă nu era decât holul. Totuşi, avusese dreptate în privinţa unui lucru: nu mai văzu niciodată sala de clasă a doamnei Avery.

4

Păşi încet de-a lungul coridorului lambrisat şi slab luminat,

transpirând uşor. Trecu pe lângă uşi pe care ar fi simţit dorinţa să le deschidă, dacă n-ar fi fost panourile de sticlă instalate în fiecare. Se uită în clasa de franceză II a domnului Bissette şi în clasa de introducere în geometrie a domnului Knopf.

În ambele săli, elevii şedeau cu creioanele în mână şi cu capetele aplecate peste manualele deschise. Se uită în clasa de arte oratorice a domnului Harvey şi-l văzu pe Stan Dorfman – un băiat pe care îl cunoştea, dar cu care nu era tocmai prieten – cum îşi începea discursul final. Stan părea speriat de moarte, însă Jake i-ar fi putut spune că habar nu avea ce însemna de fapt teama – teama *adevărată*.

Eu am murit.

Ba nu. N-am murit.

Ba da.

Ba nu.

Da.

Nu.

Ajunse la o uşă pe care scria FETE. O împinse, aşteptându-se să vadă cerul luminos al deşertului şi pâcla albastră a munţilor la orizont. În schimb, o văzu pe Belinda Stevens la o chiuvetă, uitându-se în oglindă şi storcându-şi un coş de pe frunte.

— Iisuse Hristoase, ce cauţi aici? întrebă ea.

— Scuze. Am greşit uşa. Am crezut că e deşertul.

— *Ce?*

Dar el dăduse deja drumul uşii, care se închise, trasă de braţul ei pneumatic. Trecu pe lângă ţâşnitoare şi deschise uşa pe care scria BĂIEŢI. *Asta* era, ştia, era sigur, asta era uşa care avea să-l ducă înapoi...

Trei pisoare sclipeau imaculate în lumina tuburilor cu neon. Un robinet picura solemn într-o chiuvetă. Asta era tot.

Jake lăsă uşa să se închidă. Merse mai departe pe hol, călcâiele lui scoţând ţăcănituri ferme pe gresie. Aruncă o privire în birou înainte să treacă prin faţa lui şi o văzu doar pe doamna Franks. Vorbea la telefon, răsucindu-se în scaunul rotativ şi jucându-se cu o şuviţă de păr. Clopoţelul placat cu

argint stătea pe masă, lângă ea. Jake aşteptă să ajungă cu spatele la uşă şi trecu grăbit mai departe. Peste treizeci de secunde ieşi în lumina puternică a dimineţii de mai târziu.

Am dezertat, gândi el. Nici tulburarea nu-l putea împiedica să fie uimit de această neaşteptată evoluţie a lucrurilor. *Când nu mă voi întoarce de la toaletă, în cinci minute sau aşa ceva, doamna Avery va trimite pe cineva să vadă ce-i cu mine... şi atunci vor şti. Vor şti toţi că am plecat de la şcoală, că am dezertat.*

Se gândi la dosarul rămas deschis pe masa lui.

Îl vor citi şi vor crede că sunt nebun. Fou. *Sigur că da. Sigur. Fiindcă asta sunt.*

O altă voce se făcu auzită. Era, credea el, vocea bărbatului cu ochi de bombardier, omul care purta două revolvere mari agăţate la şolduri. Vocea era rece... dar nu lipsită de confort.

Nu, Jake, zise Roland. *Nu eşti nebun. Eşti pierdut şi speriat, dar nu eşti nebun şi nu trebuie să te temi de propria-ţi umbră nici dimineaţa, când te urmăreşte grăbită, şi nici seara, când se întinde spre a-ţi veni în întâmpinare. Trebuie să-ţi găseşti drumul către casă, atâta tot.*

— Dar unde să merg? şopti Jake. Rămase pe trotuarul străzii 56th, între Park şi Madison, privind goana traficului. Un autobuz bârâi pe lângă el, lăsând în urmă o dâră subţire de gaz de eşapament albastru, înţepător, de motorină. Unde să merg? Unde mă-sa-i *uşa?*

Vocea pistolarului, însă, tăcuse.

Jake se întoarse la stânga, spre East River, şi începu să meargă orbeşte înainte. Nu avea idee încotro se ducea – nicio idee. Spera doar că picioarele îl vor purta la locul potrivit... aşa cum îl purtaseră la cel greşit nu cu mult timp în urmă.

5

Se întâmplase cu trei săptămâni în urmă.

Nu se putea spune că *Totul începuse cu trei săptămâni înainte*, fiindcă lăsa impresia că existase un soi de progresie, iar asta

nu era aşa. Exista o progresie a *vocilor*, a violenţei cu care fiecare insista asupra propriei sale versiuni a realităţii, dar restul se petrecuse dintr-odată.

Plecă de acasă la ora opt. Voia să meargă pe jos până la şcoală – întotdeauna făcea asta când era vreme bună, iar vremea în acest mai fusese absolut minunată. Tatăl lui plecase la Reţea, mama era încă în pat şi domnişoara Greta Shaw era în bucătărie, unde bea cafea şi citea *New York Post*.

— Pa, Greta, spuse el. Plec la şcoală.

Ea ridică o mână spre el, fără a-şi lua ochii din ziar.

— Să ai o zi bună, Johnny.

Totul conform rutinei. Doar o altă zi de viaţă.

Şi aşa fusese în următoarele o mie cinci sute de secunde. Apoi totul se schimbase pentru totdeauna.

Merse alene cu ghiozdanul într-o mână, cu sufertaşul în cealaltă, uitându-se în vitrine. Înainte cu şapte sute douăzeci de secunde de sfârşitul vieţii lui aşa cum o ştiuse întotdeauna, se opri pentru a se uita în vitrină la Brendio's, unde manechine îmbrăcate în haine de blană şi costume edwardiene stăteau în poziţii rigide, care mimau o discuţie. Jake se gândea doar la o partidă de popice după-amiază, după şcoală. Punctajul lui mediu era de 158, un punctaj mare pentru un puşti de doar unsprezece ani. Ambiţia lui era ca, într-o bună zi, să ajungă popicar în turneul profesionist (şi dacă tatăl lui ar fi ştiut *acest* mic factoid, *ar fi* făcut ca toate alea).

Se apropia acum – se apropia de momentul când sănătatea minţii sale va intra deodată în eclipsă.

Traversă 39th Street şi-i mai rămaseră patru sute de secunde. Trebui să aştepte verdele la semaforul de la 41st şi-i mai rămaseră două sute şaptezeci. Se opri pentru a se uita în magazinul de suvenire de la colţul lui 5th cu 42nd şi-i mai rămaseră o sută nouăzeci. Iar acum, când îi rămâneau puţin peste trei minute din viaţa sa normală, Jake Chambers intră sub nevăzuta umbrelă a acelei forţe pe care Roland o numea *ka-tet*.

Un sentiment straniu de nelinişte începu să pună stăpânire

pe el. La început, crezu că era sentimentul de a fi privit, apoi înţelese că nu era deloc asta... sau nu *tocmai* asta. Simţea că mai fusese acolo, că retrăia un vis pe care îl uitase aproape complet. Aşteptă să treacă sentimentul, dar nu trecu. Deveni mai puternic, iar acum începu să se amestece cu o senzaţie pe care cu reticenţă o recunoscu ca fiind teroare.

Înainte, la apropiatul colţ al 5th cu 43rd, un om negru cu pălărie Panama îşi instala ghereta cu covrigi şi sucuri.

El e cel care ţipă „O, Doamne, a murit!“ gândi Jake.

De colţul celălalt se apropia o doamnă masivă, cu o pungă Bloomingdale's în mână.

Ea va scăpa punga. O va scăpa şi va duce mâinile la gură şi va striga. Punga se va sparge. În pungă e o păpuşă. E înfăşurată într-un prosop roşu. Eu voi vedea asta din stradă. De unde voi zăcea, în stradă, cu sângele îmbibându-mi pantalonii şi întinzându-se în jurul meu, făcând baltă.

În spatele femeii masive era un bărbat înalt, într-un costum gri din stofă aspră. Avea o servietă.

El e cel care-şi va vomita pe pantofi. El e cel care-şi va scăpa servieta şi-şi va vomita pe pantofi. Ce mi se întâmplă?

Şi totuşi, picioarele îl purtau amorţite către intersecţie, unde oamenii traversau într-un torent sprinten, compact. Undeva în urma sa, apropiindu-se, era un preot ucigaş. *Ştia* asta la fel cum ştia că mâinile preotului se vor întinde peste un moment pentru a împinge... însă nu se putea uita înapoi. Era ca şi când ar fi fost prizonierul unui coşmar în care lucrurile pur şi simplu trebuia să-şi urmeze cursul.

Mai rămâneau cincizeci şi trei de secunde acum. Înaintea lui, vânzătorul de covrigi deschidea o uşiţă în lateralul gheretei.

Va scoate o sticlă de Yoo-Hoo, gândi Jake. *Nu o cutie, ci o sticlă. O va scutura şi o va bea dintr-o suflare.*

Vânzătorul de covrigi scoase o sticlă de Yoo-Hoo, o scutură viguros şi-i deşurubă capacul.

Patruzeci de secunde rămase.

Acum se va schimba culoarea semaforului.

Se aprinse verdele. Roşul începu să pâlpâie rapid. Şi

undeva, la mai puţin de o jumătate de cvartal distanţă, un Cadillac mare şi albastru rula spre intersecţia 5th cu 43rd. Jake *ştia* asta, la fel cum ştia că şoferul era un bărbat gras care purta o pălărie de un albastru aproape identic cu cel al maşinii sale.

Voi muri!

Voia să strige asta în gura mare celor care mergeau neabătuţi în jurul lui, dar maxilarele îi erau înţepenite. Picioarele îl duceau senine către intersecţie. Culoarea roşie a semaforului se opri din pâlpâit şi rămase aprinsă, imperativ. Vânzătorul de covrigi aruncă sticla goală de Yoo-Hoo în coşul de gunoi de la colţ. Doamna masivă se opri la colţul străzii, vizavi de Jake, ţinându-şi punga de cumpărături de mânere. Bărbatul în costum gri era direct în spatele ei. Acum mai rămâneau optsprezece secunde.

E timpul să apară camionul cu jucării, gândi Jake.

În faţa lui, o furgonetă cu imaginea unui hopa-mitică fericit şi cuvintele TOOKER'S – JUCĂRII PENTRU TOŢI pictate pe ea străbătu iute intersecţia, hurducându-se prin gropi. În spatele lui, ştia Jake, omul în mantie neagră începea să se mişte mai repede, reducând distanţa, întinzând acum mâinile lui lungi. Şi totuşi, el nu se putea uita înapoi, cum nu te poţi uita înapoi în vise, când ceva oribil se apropie de tine.

Fugi! Dacă nu poţi să fugi, pune-te jos şi ţine-te bine de un indicator cu Parcarea Interzisă! Numai nu lăsa să se întâmple!

Nu avea însă nicio putere să *se opună*. Înainte, la marginea curbei, era o tânără într-un sveter alb şi fustă neagră. În stânga ei era un tânăr cu o combină stereo. O piesă disco a Donnei Summer tocmai se încheia. Următorul cântec, Jake ştia, avea să fie „Dr. Love" de Kiss.

Se vor despărţi...

Chiar în timp ce avu acest gând, femeia făcu un pas în dreapta. Tânărul făcu un pas la stânga, creând un spaţiu între ei. Pe Jake îl trădară picioarele, făcându-l să intre în acel spaţiu. Nouăzeci de secunde acum.

Pe stradă, soarele puternic de mai scânteie pe sigla de pe capota unui Cadillac. Era, ştia Jake, un Sedan de Ville model

1976. Şase secunde. Cadillacul accelera. Culoarea semaforului se pregătea să se schimbe şi bărbatul de la volanul maşinii, cel gras cu pălărie albastră cu pană înfiptă şăgalnic la bor, intenţiona să treacă prin intersecţie înainte de asta. Trei secunde. În spatele lui Jake, omul în negru se avânta înainte. La combina stereo a tânărului, „Love to Love You, Baby“ se termină şi „Dr. Love“ începu.

Două.

Cadillacul trecu pe banda de pe marginea străzii unde stătea Jake şi porni în trombă prin intersecţie, grilajul lui ucigaş rânjind.

Una.

Lui Jake i se tăie răsuflarea. Niciuna.

— Ah! strigă Jake când mâinile îl loviră tare în spate, împingându-l, împingându-l în stradă, împingându-l afară din viaţa sa...

Doar că nu era *nicio* mână.

Cu toate acestea, se dezechilibră, fluturând mâinile în aer, descriind cu buzele un O negru de uimire. Tânărul cu combină stereo se întinse, îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

— Ai grijă, micule erou, spuse acesta. Maşinile alea or să te facă chiseliţă. Cadillacul pluti mai departe. Jake îl observă pe bărbatul gras cu pălărie albastră uitându-se cu ochii mijiţi prin parbriz, după care dispăru.

Şi acela fu momentul când se întâmplă; acela fu momentul când el suferi o dedublare şi deveni doi băieţi. Unul zăcea pe moarte în stradă. Celălalt stătea acolo, pe trotuar, uitându-se cu o năuceală tâmpă cum culoarea semaforului se schimbă iarăşi din roşu în verde şi cum oamenii începeau să treacă pe lângă el ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat... cum, la drept vorbind, nici nu se întâmplase.

Sunt în viaţă! jubilă jumătate din mintea lui, strigând uşurată.

Mort! ripostă cealaltă jumătate. *Mort în stradă! Se strâng toţi în jurul meu, iar omul în negru care m-a împins spune „Sunt preot. Lăsaţi-mă să trec.“*

Îl străbătură valuri de leşin care îi transformară gândurile

în paraşute de mătase umflate de vânt. O văzu pe doamna masivă apropiindu-se şi, când îl depăşi, Jake se uită în plasă. Văzu ochii albaştri ai unei păpuşi iscodind de după marginea unui prosop roşu, exact cum ştia că se va întâmpla. Apoi femeia dispăru. Vânzătorul de covrigi nu striga *O, Doamne, a murit,* ci continua să-şi instaleze ghereta în vreme ce fluiera piesa Donnei Summer, care se auzise la radioul tânărului.

Jake se întoarse, căutându-l agitat cu privirea pe preotul care nu era deloc preot. Nu era acolo.

Jake icni.

Termină odată! Ce problemă ai?

Nu ştia. Ştia doar că acum ar fi trebuit să se afle întins pe asfalt, pregătindu-se să moară în vreme ce o femeie masivă striga şi tipul în costum vomita şi omul în negru îşi croia drum prin mulţimea de curioşi.

Şi într-o parte a minţii sale, asta chiar părea că se întâmplă.

Senzaţia de leşin dădu să se întoarcă. Jake îşi aruncă deodată sufertaşul pe jos şi se pălmui peste faţă cât putu de tare. O femeie aflată în drum spre serviciu îi aruncă o privire contrariată. Jake o ignoră. Îşi lăsă merindele pe trotuar şi plonjă în intersecţie, ignorând lumina roşie a semaforului, care reîncepuse să pâlpâie. Nu mai conta acum. Moartea se apropiase... şi apoi trecuse mai departe fără a se uita măcar o clipă înapoi. Nu aşa fusese scris să se întâmple şi, la cel mai adânc nivel al existenţei lui el ştia asta, totuşi nu se întâmplase.

Poate că acum avea să trăiască veşnic. Gândul acesta îl făcu din nou să strige.

6

Când ajunse la şcoală, mintea îi era puţin mai limpede şi începuse munca de convingere că nimic nu era nelalocul lui, de fapt, absolut nimic. Poate că *avusese* loc ceva niţel ciudat, vreun fel de flash psihic, o ocheadă scurtă într-un viitor posibil, dar ce dacă? Nu era o mare scofală, nu? Ideea era de

fapt interesantă, într-un fel – genul de lucru care apărea mereu în ziarele cu ciudăţenii, care se vindeau la supermarket şi pe care obişnuia Greta Shaw să le citească atunci când era sigură că mama lui Jake nu era în preajmă – ziare precum *National Enquirer* şi *Inside View*. Doar că, desigur, în ziarele acelea flash-ul psihic era întotdeauna un soi de lovitură nucleară tactică – o femeie care visa prăbuşirea unui avion şi îşi schimba rezervarea de zbor sau un tip care visa că fratele lui e ţinut prizonier într-o fabrică de fursecuri chinezeşti cu răvaşe şi lucrul acesta se dovedea a fi adevărat. Când flash-ul psihic consta în a şti ce cântec al formaţiei Kiss urma să fie difuzat la radio, că o doamnă masivă avea o păpuşă înfăşurată într-un prosop roşu în plasa ei Bloomingdale's şi că un vânzător de covrigi va bea o sticlă şi nu o cutie de Yoo-Hoo, ce mare importanţă putea avea?

Las-o baltă, se sfătui el. *S-a terminat.*

Minunată idee, numai că în a treia oră de curs el ştia deja că *nu* se terminase; că abia începea. Stătu la cursul de pre-algebră, urmărindu-l pe domnul Knopf cum rezolva ecuaţii simple pe tablă, şi îşi dădu seama cu groază că un întreg nou set de amintiri îi ieşea la suprafaţa minţii. Era ca şi când ai urmări cum se ridică obiecte ciudate din adâncul apelor unui lac nămolos.

Sunt într-un loc pe care nu-l cunosc, gândi el. *Adică, îl* voi *cunoaşte – sau* l-aş fi *cunoscut, dacă m-ar fi lovit Cadillacul. E halta – dar partea din mine care e acolo nu ştie asta încă. Acea parte ştie doar că e în deşert undeva şi că nu e nici ţipenie de om. Am plâns, fiindcă sunt speriat. Sunt speriat că acesta ar putea fi iadul.*

La ora trei, când ajunse la pista de popice Oraşul de Mijloc, ştiu că găsise pompa în grajduri şi că apucase să bea o gură de apă. Apa era foarte rece şi avea gust puternic de minerale. În curând se va duce înăuntru şi va găsi o rezervă mică de carne uscată într-o încăpere care odinioară servise drept bucătărie. Ştiu asta la fel de clar şi sigur cum ştiuse că vânzătorul de covrigi va alege o sticlă de Yoo-Hoo şi că păpuşa care îl ochea din punga Bloomingdale's avea ochi albaştri.

Era ca şi când ar fi fost în stare să-şi amintească lucruri din viitor.

Jucă doar două mingi – prima înscrise 96, a doua, 87. Timmy se uită la foaia lui, atunci când Jake o predă la casă, şi clătină din cap.

— Azi ai o zi proastă, campionule, spuse el.

— Nici nu ştii cât de proastă, recunoscu Jake.

Timmy îl privi mai atent.

— Te simţi bine? Eşi foarte palid.

— Cred că mă paşte un virus.

Iar asta nu i se părea că e o minciună. În mod categoric îl păştea *ceva*.

— Du-te acasă şi bagă-te în pat, îl sfătui Timmy. Bea multe lichide transparente – gin, vodcă, ceva de genul ăsta.

Jake surâse îndatoritor.

— Poate că aşa am să fac.

Plecă acasă cu pas uşor. Întregul New York se desfăşura în jurul lui, New Yorkul în ce avea el mai seducător: o serenadă stradală de după-amiază târzie, cu câte un muzicant la fiecare colţ, toţi copacii în floare şi toată lumea părând binedispusă. Jake văzu toate acestea, dar văzu totodată şi *dincolo* de ele: se văzu pe sine ghemuit în umbrele bucătăriei, în vreme ce omul în negru bea ca un câine rânjitor de la pompa din grajd, se văzu pe sine suspinând de uşurare când omul – arătarea – plecă fără să-l descopere, se văzu pe sine căzând într-un somn adânc când soarele cobora la asfinţit şi stelele începeau să apară ca nişte bucăţi de gheaţă pe cerul aspru, purpuriu, al deşertului.

Intră în apartamentul duplex folosind cheia lui şi se duse în bucătărie să-şi ia ceva de mâncare. Nu-i era foame, însă aşa obişnuia. Se îndrepta spre frigider, când ochii îi căzură pe uşa cămării şi se opri. Înţelese pe dată că halta – şi tot restul acelei alte lumi stranii în care-i era acum locul – se afla în spatele ei. Nu trebuia decât să o împingă şi să se realăture lui Jake, cel care exista deja acolo. Strania dedublare a minţii sale se va sfârşi; vocile care se contraziceau neîncetat dacă era sau nu mort aveau să tacă.

Jake împinse uşa cămării cu ambele mâini, buzele lui începând deja să descrie un zâmbet solar de uşurare... şi atunci încremeni, când doamna Shaw, care stătea cocoţată pe un taburet în fundul cămării, strigă. Scăpă din mână cutia cu pastă de tomate. Femeia se clătină pe scaun şi Jake se grăbi să o ţină, ca nu cumva să se alăture pastei de tomate de pe jos.

— Doamne fereastră şi o bucat' de uşă albastră! icni ea, scuturându-şi rapid cu mâna partea din faţă a rochiei ei de casă. M-ai speriat de era să-mi sară sufletul, Johnny!

— Îmi pare rău, zise el.

Chiar îi părea, însă era şi foarte dezamăgit. Nu era decât cămara, până la urmă. Şi fusese atât de *sigur*...

— Ce cauţi aici, totuşi, aşa pe furiş? Azi e ziua de popice! Nu mă aşteptam să apari decât peste cel puţin o oră! Nici nu ţi-am pregătit gustărica încă, aşa că nu te aştepta la ea.

— Nu face nimic. Oricum, nu mi-e foarte foame. Se aplecă şi luă cutia pe care o scăpase femeia.

— N-aş fi zis, după cum ai dat buzna aici, mormăi ea.

— Mi s-a părut că aud un şoarece sau ceva. Se pare că erai doar tu.

— Aşa se pare. Coborî de pe taburet şi luă cutia. Arăţi ca şi când te-ar paşte gripa sau ceva, Johnny. Lipi mâna pe fruntea lui. Nu arde, dar asta nu înseamnă întotdeauna mare lucru.

— Cred că sunt doar obosit, spuse Jake şi gândi: *Măcar de ar fi asta totul*. Poate c-o să beau un suc şi o să mă uit puţin la TV.

Ea mormăi:

— Ai vreo hârtie pe care vrei să mi-o arăţi? Dacă da, grăbeşte-te. Am întârziat cu pregătirea cinei.

— Astăzi n-am, spuse el.

Ieşi din cămară, luă un suc, apoi se duse în living. Deschise televizorul la *Hollywood Squares* şi se uită în gol, în timp ce vocile se contraziceau şi noile amintiri ale celeilalte lumi deşertice continuau să urce la suprafaţă.

Părinţii lui nu observară nimic ciudat la el – tatăl nici măcar nu ajunse acasă înainte de nouă şi jumătate – şi asta îi conveni lui Jake. Se duse la culcare la zece şi zăcu treaz în întuneric, ascultând zgomotele oraşului, care intrau pe geam: frâne, claxoane, sirene tânguitoare.

Ai murit.

Ba nu. Sunt aici, la loc sigur, în propriu-mi pat.

Asta nu contează. Ai murit şi ştii bine.

Mai rău era că ştia ambele lucruri.

Nu ştiu care voce e adevărată, dar ştiu că aşa nu se mai poate. Aşa că, terminaţi amândouă. Nu vă mai contraziceţi şi lăsaţi-mă în pace. Bine? Vă rog!

Ele însă nu voiau. Sau nu *puteau* să-l lase în pace, din câte se părea. Şi lui Jake i se năzări că ar trebui să se ridice – *chiar acum* – şi să deschidă uşa de la baie. Cealaltă lume avea să fie acolo. Halta avea să fie acolo şi tot acolo avea să fie şi restul din *el,* ghemuit sub o pătură veche în grajd, încercând să doarmă şi întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Eu îi pot spune, gândi Jake surescitat. Aruncă deoparte cuvertura, ştiind brusc că uşa de lângă bibliotecă nu mai ducea în baie, ci într-o lume care mirosea a căldură şi salvie purpurie şi frică şi un pumn de ţărână, o lume care se afla acum la umbra aripii nopţii. *Eu îi pot spune, dar nu va trebui să o fac... fiindcă eu voi fi ÎN el... eu voi FI el!*

Străbătu grăbit încăperea întunecată, aproape râzând de uşurare, şi deschise uşa dintr-o mişcare. Şi...

Şi era baia lui. Doar baia lui, cu posterul Marvin Gaye înrămat pe perete şi forma storurilor veneţiene lungită pe gresia de pe jos, în dungi de lumină şi umbră.

Rămase acolo mult timp, încercând să-şi reprime dezamăgirea. Nu reuşi.

Şi asta îl duru.

Îl duru tare.

Cele trei săptămâni scurse între acel moment şi prezent se întindeau ca un pustiu sumbru în memoria lui Jake – un ţinut coşmaresc în care nu avusese pace, nici odihnă, nici răgaz de la durere. Privise, cum priveşte un prizonier neputincios avuţiile unui oraş pe care cândva l-a dominat, cum mintea lui ceda sub presiunea mereu mai mare a vocilor şi amintirilor-fantomă. Sperase că amintirile vor înceta atunci când va atinge acel moment când omul pe nume Roland îl lăsase să cadă în hăul de sub munţi, dar nu fusese aşa. În schimb, doar se reciclaseră şi reîncepuseră să se deruleze, ca o casetă pusă pe repetare continuă, până când fie se rupe, fie vine cineva şi o opreşte.

Pe măsură ce această teribilă falie se adâncea, percepţia sa asupra vieţii mai mult sau mai puţin reale de băiat care locuia în New York City deveni tot mai fragmentară. Îşi amintea că mergea la şcoală şi, în weekend, la filme, în oraş, duminica, să ia masa cu părinţii în urmă cu o săptămână (sau să fi fost două?), dar îşi amintea aceste lucruri aşa cum un om care a suferit de malarie îşi aminteşte cea mai profundă şi mai tenebroasă fază a bolii sale: oamenii deveneau umbre, vocile păreau să aibă ecou şi să se suprapună şi până şi un lucru simplu cum ar fi mâncatul unui sandvici sau cumpăratul unei cola de la automatul din sala de sport devenea o luptă. Jake trăise acele zile într-o nebunie de voci răstite şi amintiri duble. Obsesia lui pentru uşi – tot felul de uşi – se accentuă; speranţa că lumea pistolarului se află în spatele uneia dintre ele nu muri nicio clipă. Iar asta nu era deloc ciudat, căci era singura speranţă pe care o avea.

Începând de astăzi, însă, jocul se terminase. Oricum, nicio clipă nu avusese şanse să câştige. Nu avusese şanse *reale*. Renunţase. Dezertase. Jake se plimbă orbeşte către est de-a lungul reţelei de străzi, cu capul în pământ, fără idee încotro se îndrepta ori ce va face odată ajuns acolo.

După ce se plimbă o vreme, începu să iasă din acea visare tristă şi să observe cât de cât împrejurimile. Stătea la colţul lui Lexington Avenue cu 54th Street, neavând nici cea mai mică amintire a modului în care ajunsese acolo. Observă pentru întâia dată că era o dimineaţă splendidă. 9 mai, ziua în care începuse această nebunie, fusese frumoasă, dar ziua de azi era de trei ori mai bună – acea zi, poate, când primăvara se uită în jur şi vede vara stând în apropiere, vânjoasă şi frumoasă şi cu un surâs cuceritor pe chipu-i bronzat. Soarele se reflecta puternic în pereţii de sticlă ai clădirilor din centru; umbra fiecărui pieton era neagră şi precisă. Văzduhul era de un albastru clar şi sincer, punctat ici şi colo de nori durdulii, de vreme bună.

În lungul străzii, doi oameni de afaceri în costume scumpe, bine croite, stăteau lângă un zid de scânduri care fusese ridicat în jurul unui şantier. Râdeau şi-şi treceau ceva între ei. Curios, Jake porni în direcţia lor şi, apropiindu-se, văzu că cei doi afacerişti jucau X şi 0 pe perete, folosind un marker scump pentru a trasa careul şi a însemna X-urile şi 0-urile. Lui Jake, asta i se păru culmea culmilor. Când se apropie, unul dintre ei făcu un 0 în colţul din dreapta sus al careului şi apoi trase pe diagonală o linie, care trecu prin mijloc.

— Iar m-am fript! zise prietenul lui.

Apoi omul acela, care aducea cu un director de rang înalt sau un avocat sau un broker de bursă cu renume, luă markerul şi desenă un alt careu.

Primul afacerist, câştigătorul, aruncă o privire la stânga şi-l văzu pe Jake. Zâmbi.

— Ce zi frumoasă, nu-i aşa, puştiule?

— Chiar aşa, făcu Jake, încântat să descopere că vorbea din suflet.

— Prea frumoasă pentru a sta la şcoală, nu?

De data aceasta, Jake chiar râse. Piper School, unde pauza de prânz se numea Ieşire şi unde uneori te cereai afară, dar niciodată nu te duceai să faci treaba mare, păru dintr-odată foarte departe şi nicidecum importantă.

— Adevărat.

— Vrei să joci? Billy aici de faţă nu mă putea bate când eram în clasa a cincea şi nu mă poate bate nici acum.

— Lasă puştiul în pace, rosti al doilea afacerist, întinzând markerul. Acum te pun cu botul pe labe.

Îi făcu cu ochiul lui Jake şi Jake se uimi făcându-i şi el. Merse mai departe, lăsându-i pe cei doi să joace singuri. Sentimentul că ceva minunat urmează să se întâmple – că probabil deja *începuse* să se întâmple – continuă să se dezvolte şi nu i se mai părea că picioarele-i ating solul.

Culoarea verde a semaforului de la intersecţie se aprinse şi el începu să traverseze Lexington Avenue. Se opri în mijlocul străzii atât de brusc, încât un curier pe o bicicletă cu zece viteze fu cât pe ce să dea peste el. Era o minunată zi de primăvară – de acord cu asta. Însă el nu de aceea se simţea atât de bine, atât de brusc conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui, atât de sigur că un lucru măreţ era pe cale să se producă.

Vocile tăcuseră.

Nu dispăruseră de tot – ştia asta, cumva – dar pentru moment *tăcuseră*. De ce?

Jake se gândi imediat la doi oameni care se ceartă într-o cameră. Aceştia stau faţă în faţă, cu o masă între ei, încontrându-se tot mai tare. După un timp încep să se aplece unul spre celălalt, împingându-şi feţele belicos în faţă, îmbăindu-se reciproc cu o ploaie fină de salivă încinsă. În curând vor ajunge la pumni. Dar înainte să se întâmple asta, aud un bufnet monoton – sunetul unei tobe – şi apoi o înfloritură veselă de alămuri. Cei doi se opresc din ceartă şi se uită unul la altul, nedumeriţi.

Ce-i asta? întrebă unul.

Nu ştiu, răspunse celălalt. *Sună a paradă.*

Se duc degrabă la fereastră şi *într-adevăr* este o paradă – o fanfară în uniformă mărşăluieşte în cadenţă, cu soarele reflectându-se în instrumente, majorete frumoase răsucind bastoane şi ridicând picioarele lor lungi şi bronzate, cu maşini decapotabile pline de flori şi cu celebrităţi care fac semne din mână.

Cei doi se uită prostraţi pe geam. Au uitat cearta. Se vor întoarce fără-ndoială la ea, dar pentru moment stau umăr la umăr, ca buni prieteni, uitându-se la trecerea paradei...

10

Un claxon urlă, speriindu-l pe Jake, scoţându-l din această poveste la fel de vie ca un vis puternic. Observă că stătea şi acum în mijlocul lui Lexington şi că semaforul îşi schimbase culoarea. Se uită bezmetic în jur, aşteptându-se să vadă Cadillacul albastru năpustindu-se spre el, dar tipul care acţionase claxonul stătea la volanul unui Mustang galben decapotabil şi rânjea la el. Era ca şi când toată lumea în New York ar fi primit în ziua aceea o doză de gaz ilariant.

Jake flutură din mână spre şofer şi sprintă spre cealaltă parte a străzii. Tipul din Mustang răsuci un deget în jurul urechii pentru a arăta că Jake e nebun, apoi flutură şi el din mână şi demară.

Un moment, Jake rămase pe celălalt trotuar, cu faţa ridicată spre soarele de mai, surâzând, bucurându-se de zi. Bănuia că prizonierii condamnaţi la moarte în scaunul electric se simţeau la fel atunci când aflau că li s-a acordat un scurt răgaz.

Vocile amuţiseră.

Întrebarea era ce însemna acea paradă care le răpise temporar atenţia? Să fie doar neobişnuita frumuseţe a acelei dimineţi de primăvară?

Jake nu credea deloc asta. Nu credea, fiindcă senzaţia aceea de *cunoaştere* îl cuprindea şi-l străbătea din nou, cea care îl stăpânise cu trei săptămâni în urmă, când se apropia de colţul lui 5th cu 46th. Dar în 9 mai, fusese un sentiment de pericol iminent. Astăzi era un sentiment de strălucire, o senzaţie de bine şi de anticipare. Era ca şi când... ca şi când...

Alb. Acesta era cuvântul care-i veni în gând, şi-i răsună în minte cu claritate şi incontestabil adevăr.

— E vorba de Alb! exclamă el cu voce tare. Venirea

Albului!

Păşi pe 44th Street în jos şi, când ajunse la colţul lui 2nd cu 44th, trecu încă o dată pe sub umbrela lui *ka-tet*.

11

Coti la dreapta, se opri, se întoarse şi merse înapoi până la colţ. Simţea nevoia să meargă pe Second Avenue acum, da, indiscutabil, însă aceasta era din nou partea greşită. Când se schimbă culoarea semaforului, se grăbi să traverseze strada şi o luă iarăşi la dreapta. Sentimentul acela, senzaţia aceea de

(*Alb*)

adevăr creştea neîncetat, tot mai puternică. Se simţea înnebunit de bucurie şi de uşurare. Va fi bine. De data aceasta nu putea greşi. Se simţea sigur că în curând va începe să vadă oameni cunoscuţi, aşa cum îi recunoscuse pe doamna masivă şi pe vânzătorul de covrigi, şi că aceştia vor face lucruri pe care el şi le va aminti dinainte.

În schimb, ajunse la o librărie.

12

Restaurant Spiritual al Manhattanului, scria pe firma din vitrină. Jake se duse la uşă. Acolo era atârnată o tăbliţă care semăna cu cele pe care le vedeai pe pereţii restaurantelor şi cantinelor:

SPECIALITĂŢILE ZILEI

Din Florida! John D. MacDonald fiert în coajă
Ediţii cartonate 3 la 2,50 $
Ediţii de buzunar 9 la 5,00 $

Din Mississippi! William Faulkner prăjit la tigaie
Ediţii cartonate la preţul pieţei
Ediţii de buzunar vechi 75 cenţi bucata

Din California! Raymond Chandler fiert tare
Ediţii cartonate la preţul pieţei
Ediţii de buzunar 7 la 5,00 $

ASTÂMPĂRAŢI-VĂ POFTA DE LECTURĂ

Jake intră, conştient că, pentru prima oară în trei săptămâni, deschisese o uşă fără a spera cu toată fiinţa că va găsi o altă lume de cealaltă parte. Un clopoţel răsună deasupra capului său. Mirosul cald şi aromat de cărţi vechi îl lovi, şi mirosul era într-un fel ca o întoarcere acasă.

Şi înăuntru, librăria era amenajată ca un restaurant. Deşi pereţii erau tapetaţi cu rafturi cu cărţi, în mijlocul încăperii trona o tejghea. De partea lui Jake erau câteva mescioare cu scaune de cofetărie. Pe fiecare masă erau aranjate specialităţile zilei: romane cu Travis McGee de John D. MacDonald, romane cu Philip Marlowe de Raymond Chandler, trilogia *Snopes* de William Faulkner. Un bileţel de pe masa cu Faulkner anunţa: *Avem câteva ediţii princeps rare – vă rugăm întrebaţi.* Un alt bileţel, acesta pus pe tejghea, spunea doar: FRUNZĂRIŢI! Doi clienţi exact asta făceau. Şedeau la tejghea, bând cafea şi citind. Jake credea că aceasta era, fără umbră de îndoială, cea mai bună librărie în care intrase vreodată.

Întrebarea era de ce se afla el acolo. Din întâmplare sau era parte a acelui blând şi insistent sentiment că urmărea un traseu – un soi de rază a puterii care fusese lăsată tocmai cu scopul de a fi găsită de el?

Aruncă o privire la cărţile dispuse pe o mescioară în stânga sa şi ştiu răspunsul.

13

Erau cărţi pentru copii. Nu era mult loc pe masă, astfel încât cărţile nu erau decât vreo duzină – *Alice în Ţara Minunilor, Hobbitul, Tom Sawyer*, lucruri de genul acesta. Jake fusese atras de o carte cu poveşti care avea ca ţintă, evident,

copiii foarte mici. Pe coperta de un verde aprins apărea o locomotivă antropomorfă care pufăia, urcând un deal. Botul ei (de un roz-tare) purta un rânjet ferice, iar farul era un ochi vesel care părea să-l invite pe Jake Chambers să deschidă cartea şi să-i citească povestea. *Charlie, trenuleţul Uu-uu*, anunţa titlul. Poveste şi desene de Beryl Evans. Lui Jake îi zbură mintea înapoi la eseul său final, cu desenul trenului Amtrak de pe prima pagină şi cuvintele *uu-uu* scrise iar şi iar înăuntru.

Luă cartea şi o strânse tare, ca şi când ar fi putut să-i zboare din mână dacă slăbea prinsoarea. Şi, când se uită în jos la copertă, Jake descoperi că nu credea în zâmbetul de pe faţa lui Charlie, trenuleţul Uu-uu. *Pari fericit, dar eu cred că asta-i doar o mască*, îşi spuse el. *Nu cred nici cât negru sub unghie că eşti fericit. Şi nu cred nici că Charlie e adevăratul tău nume.*

Acestea erau gânduri nebuneşti, fără-ndoială nebuneşti, şi totuşi nu *simţea* că erau nebuneşti. Simţea că erau normale. Simţea că erau *adevărate.*

Alături de locul unde fusese *Charlie, trenuleţul Uu-uu* se afla o carte neîngrijită, cu coperte de hârtie. Coperta fusese ruptă şi lipită cu bandă adezivă, acum îngălbenită de vreme. Imaginea înfăţişa un băiat şi o fată pe al căror chip se citea nedumerirea şi deasupra cărora era un mănunchi de semne de întrebare. Titlul cărţii era *Ghici ghicitoare ce-i!* Autor nemenţionat.

Jake puse la subsuoară *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi luă cartea cu ghicitori. O deschise la întâmplare şi văzu aceasta:

Când o uşă nu este o uşă?

— Când e uşa raiului, murmură Jake.

Simţea că-i iese transpiraţia pe frunte... şi pe braţe... şi pe tot corpul.

— Când e *uşa raiului!*

— Ai găsit ceva, fiule? întrebă o voce blândă.

Jake se întoarse şi văzu un individ gras într-o cămaşă albă, descheiată la gât, stând la celălalt capăt al tejghelei. Avea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor vechi de gabardină. O pereche de ochelari în semilună erau ridicaţi pe

domul lucios al capului său chel.

— Da, răspunse pripit Jake. Astea două. Sunt de vânzare?

— Tot ce vezi este de vânzare, îi spuse tipul gras. Şi clădirea ar fi de vânzare, dacă ar fi a mea. Dar, vai, o am doar în chirie.

Întinse mâna după cărţi şi, un moment, Jake ezită. Apoi, cu fereală, i le dădu. O parte din el se aştepta ca tipul gras să fugă cu ele şi, dacă o făcea – dacă trăda cel mai mic semn că ar încerca – Jake avea de gând să-l placheze, să-i smulgă cărţile din mâini şi să se facă nevăzut. Avea *nevoie* de cărţile acelea.

— Bun, hai să vedem ce te interesează, zise individul gras. Apropo, eu sunt Tower. Calvin Tower.

Întinse mâna.

Jake căscă ochii şi făcu involuntar un pas înapoi.

— *Poftim?*

Insul gras se uită la el cu un strop de interes.

— Calvin Tower. Care dintre aceste două cuvinte e necuviincios în limba ta, o, Vagabond Hiperboreean?

— Hă?

— Doar că arăţi, puştiule, ca şi când cineva te-ar fi înjurat.

— O! Scuze.

Strânse mâna mare şi moale a domnului Tower, sperând că omul nu va duce discuţia mai departe. Numele îl făcuse *într-adevăr* să tresară, însă nu ştia de ce.

— Eu sunt Jake Chambers.

Calvin Tower îi strânse entuziast mâna.

— Sună bine, partenere. Pare numele unui erou de roman western – tipul care intră valvârtej în Black Fork, Arizona, face curăţenie în oraş şi merge mai departe. Ceva scris de Wayne D. Overholser, poate. Doar că tu nu aduci a erou, Jake. Tu arăţi ca un elev care s-a hotărât că-i o zi puţin prea frumoasă ca să şi-o piardă la şcoală.

— O... nu. Am primit vacanţă vinerea trecută.

Tower zâmbi larg.

— Îhî. Fac pariu. Şi e musai să ai cărţile astea două, nu? Ciudat ce ţin oamenii să aibă. Acum, tu... aş fi spus fără să

clipesc că eşti genul de puşti căruia îi place Robert Howard şi caută să obţină un preţ bun pentru una dintre ediţiile alea vechi şi arătoase scoase de Donald M. Grant – alea cu ilustraţii de Roy Krenkel. Săbii însângerate, muşchi umflaţi şi Conan Barbarul spintecând în stânga şi în dreapta, croindu-şi drum prin hoardele stygiene.

— Sincer să fiu, sună foarte bine. Acestea sunt pentru... ăă, fratele meu mai mic. Săptămâna viitoare e ziua lui.

Calvin Tower îşi trase cu degetul mare ochelarii pe nas şi-i aruncă lui Jake o privire scrutătoare.

— Serios? Mie-mi pari un copil singur la părinţi. Un copil singur la părinţi, da, unul care a chiulit de la şcoală ca să profite de mantia verde a domniţei Mai înainte de sosirea domnului Iunie şi a cortegiului său.

— Poftim?

— Nu contează. Primăvara îmi dă întotdeauna o dispoziţie poetică. Oamenii sunt ciudaţi, dar interesanţi, Tex... am dreptate?

— Aşa cred, zise Jake precaut.

Nu se putea decide dacă-i plăcea sau nu de omul acela straniu.

Unul dintre cititorii de la tejghea se răsuci pe scaun. Ţinea o cană de cafea într-o mână şi un exemplar şifonat din *Ciuma* în cealaltă.

— Nu-l mai lua pe puşti peste picior şi vinde-i cărţile alea, Cal, zise bărbatul. Dacă te grăbeşti, încă mai avem timp să terminăm partida asta de şah înainte să vină sfârşitul lumii.

— Graba e exact opusul firii mele, spuse Cal, dar deschise *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi miji ochii la preţul scris cu creionul pe pagina de gardă. Nu e deloc o raritate, dar exemplarul acesta e într-o stare neobişnuit de bună. Copiii de regulă fac ferfeniţă cărţile care le plac. Aş putea cere doisprezece dolari pe ea...

— Hoţ neruşinat, făcu bărbatul care citea *Ciuma,* şi celălalt cititor râse. Calvin Tower nu le dădu atenţie.

— ...dar nu mă îndur să te scutur de atâţia bani într-o zi ca aceasta. Şapte dolari şi e a ta. Plus TVA, desigur. Cartea cu

ghicitori o poţi lua gratis. Consider-o un cadou din partea mea pentru un copil destul de isteţ încât să urce-n şa şi s-o ia la galop spre teritorii în ultima zi adevărată de primăvară.

Jake îşi pescui portofelul şi îl deschise crispat, temându-se că plecase de acasă cu doar trei sau patru dolari la el. Avea noroc, însă. Găsi o bancnotă de cinci şi trei de unu. Îi întinse banii lui Tower, care vârî bancnotele frumos împăturite într-un buzunar şi din celălalt scoase restul.

— Nu te grăbi să pleci, Jake. Acum, că eşti aici, vino la tejghea şi bea o cană de cafea. O să faci ochii cât cepele de uimire când voi face harcea-parcea leşinata apărare Kiev a lui Aaron Deepneau.

— Ai vrea tu, zise omul care citea *Ciuma* – Aaron Deepneau, probabil.

— Aş vrea, dar nu pot. Ăă... trebuie să ajung undeva.

— Bine. Atât timp cât nu te duci înapoi la şcoală.

Jake surâse larg.

— Nu... nu la şcoală. Acolo domneşte nebunia.

Tower râse zgomotos şi îşi ridică iarăşi ochelarii pe cap.

— Nu-i rău! Nu-i deloc rău! Poate că totuşi tânăra generaţie nu se va duce dracului, Aaron – ce crezi?

— O, ba dracului se va duce, răspunse Aaron. Băiatul acesta e doar o excepţie de la regulă. Poate.

— Nu-l lua în seamă pe băşinosul ăsta bătrân şi cinic, îl sfătui Calvin Tower. La drum, o, Vagabond Hiperboreean. Ce mi-aş dori să am iar zece sau unsprezece ani şi-naintea mea să se întindă o zi frumoasă ca asta.

— Mulţumesc pentru cărţi, zise Jake.

— N-ai pentru ce. De aceea suntem aici. Mai treci pe la noi.

— Cu mare plăcere.

— Ei, ştii unde să ne găseşti.

Da, gândi Jake. *Acum de-aş şti măcar unde mă găsesc eu.*

14

Se opri în faţa librăriei şi deschise din nou cartea cu

ghicitori, de data aceasta la prima pagină, unde figura o scurtă introducere nesemnată.

„Ghicitorile sunt, poate, cele mai vechi jocuri pe care oamenii încă le mai joacă“, începu el. „Zeii şi zeiţele din mitologia greacă se tachinau reciproc cu ghicitori, iar în Roma antică acestea erau folosite ca mijloace de învăţare. Biblia conţine şi ea multe ghicitori. Una dintre cele mai celebre a fost spusă de Samson în ziua când s-a căsătorit cu Dalila:

Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă,
Şi din cel tare a ieşit dulceaţă!

Le-a spus această ghicitoare mai multor tineri care participau la nunta sa, convins că ei nu vor ghici răspunsul. Tinerii, însă, au tras-o pe Dalila deoparte şi ea le-a şoptit răspunsul. Samson s-a înfuriat şi tinerii au fost trimişi la moarte pentru trişare – în zilele de demult, înţelegeţi, ghicitorile erau luate mai în serios decât astăzi!

Apropo, răspunsul la ghicitoarea lui Samson – şi la toate celelalte ghicitori din cartea de faţă – poate fi găsit în secţiunea de la sfârşit. Vă cerem doar să faceţi o încercare de a răspunde singuri la ele înainte să trageţi cu ochiul la soluţii!“ Jake dădu paginile până la sfârşitul cărţii, ştiind cumva ce va găsi încă înainte să ajungă acolo. Dincolo de pagina pe care scria SOLUŢII nu erau decât cotorul gol şi coperta a patra. Răspunsurile fuseseră rupte.

Rămase acolo un moment, pe gânduri. Apoi, supunându-se unui impuls care nu lăsa de fapt deloc impresia unui impuls, Jake intră înapoi în *Restaurantul Spiritual al Manhattanului.*

Calvin Tower ridică privirea de la tabla de şah.

— Te-ai răzgândit în privinţa cănii de cafea, o, Vagabond Hiperboreean?

— Nu. Vreau să vă întreb dacă ştiţi răspunsul la o ghicitoare.

— Te ascult, îl invită Tower şi mută un pion.

— A spus-o Samson. Tipul forţos din Biblie. Zice aşa...

— „Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă“, zise Aaron

Deepneau, întorcându-se din nou cu faţa la Jake, „Şi din cel tare a ieşit dulceaţă.“ Asta?

— Da, asta, aprobă Jake. De unde ştiaţi...?

— O, nu-s pe faţa pământul de ieri, de alaltăieri. Ascultă aici. Lăsă capul pe spate şi cântă melodios cât îl ţinea vocea:

Într-o zi, Samson s-a luat la trântă c-un leu,
I-a sărit în spinare şi s-a ţinut ca un zmeu.
Labele unui leu sunt arme criminale,
Dar Samson a prins bestia de maxilare!
A călărit-o până când aceast-a murit,
Şi albinele-au făcut miere în ţeasta sa,
Unde s-au cuibărit.

Aaron trase cu ochiul şi apoi râse, văzând expresia surprinsă a lui Jake.

— Ţi-am răspuns la întrebare, prietene? Jake făcu ochii mari.

— O! Bun cântec! Unde l-aţi auzit?

— O, Aaron ştie toate cântecele, interveni Tower. Îşi făcea veacul pe Bleecker Street înainte ca Bob Dylan să-nveţe cum să scoată un acord la Hohner-ul lui. Cel puţin, aşa spune *el*.

— E un gospel vechi, îi spuse Aaron lui Jake, apoi i se adresă lui Tower: Apropo, ţi-am dat şah, burdihan.

— Nu pentru mult timp, zise Tower.

Îşi mută nebunul. Aaron îl captură imediat. Tower mormăi ceva în barbă. Jake avu puternica impresie că era cuvântul *jigodie*.

— Deci răspunsul este un leu, spuse Jake. Aaron clătină din cap.

— Doar *jumătate* de răspuns. Ghicitoarea lui Samson e *dublă*, prietene. Cealaltă jumătate de răspuns este mierea. Ai înţeles?

— Da, cred că da.

— Bine, acum ascult-o pe asta.

Aaron închise ochii un moment şi apoi recită:

Cine umblă, dar n-are picioare,
Cine are gură, dar nu vorbeşte,
Cine are pat, dar nu doarme,
Cine are braţe, dar n-are mâini?

— Deşteptule, mârâi Tower la Aaron.

Jake o întoarse în gând, apoi clătină din cap. Ar fi putut să se mai gândească – treaba asta cu ghicitorile i se părea fascinantă şi, totodată, fermecătoare – dar ceva îi spunea că trebuia să plece mai departe, că avea alte treburi de făcut pe Second Avenue în dimineaţa aceea.

— Mă dau bătut.

— Ba nu te dai, zise Aaron. Asta faci cu ghicitorile *moderne*. Dar ghicitorile *adevărate* nu sunt doar glume, ţâcă – sunt enigme. Reflectează la ea. Dacă tot nu găseşti soluţia, fă din asta o scuză să te întorci aici în altă zi. Dacă îţi trebuie altă scuză, burdihan aici de faţă *chiar* face o cafea a naibii de bună.

— Bine, zise Jake. Mulţumesc. O să vin.

Dar când ieşi din librărie avu o certitudine: că nu va mai intra niciodată în *Restaurantul Spiritual al Manhattanului*.

15

Jake păşi încet pe Second Avenue, ţinându-şi noile achiziţii în mâna stângă. La început, încercă să se gândească la ghicitoare – ce *avea* pat, dar nu dormea niciodată? – dar, încet-încet, întrebarea îi fu înlăturată din gând de un sentiment tot mai apăsat al anticipării. Simţurile lui păreau mai acute ca oricând; vedea miliarde de licăriri în pavaj, mirosea o mie de arome amestecate cu fiecare gură de aer pe care o lua şi avea impresia că aude alte sunete, sunete secrete, în fiecare zgomot pe care îl auzea. Se întrebă dacă asta simţeau căţeii înaintea furtunilor sau a cutremurelor de pământ, şi fu aproape sigur că răspunsul era afirmativ. Totuşi, senzaţia că întâmplarea iminentă nu era rea, ci bună, că va

echilibra lucrul teribil care i se întâmplase cu trei săptămâni în urmă, continua să se accentueze.

Iar acum, când se apropia de locul unde avea să i se decidă soarta, acel sentiment de cunoaştere-în-avans îl cotropi din nou.

Un vagabond îmi va cere nişte mărunţiş şi eu îi voi da banii primiţi ca rest de la domnul Tower. Acolo va fi un magazin de discuri. Uşa e deschisă pentru a lăsa să intre aerul proaspăt şi eu, trecând pe acolo, voi auzi un cântec de Rolling Stones. Şi îmi voi vedea reflexia într-o mulţime de oglinzi.

Traficul pe Second Avenue era în continuare lejer. Taxiurile claxonau şi avansau şerpuit printre maşinile şi camionetele care înaintau lent. Soarele de primăvară scânteia în parbrize şi-n caroseriile galben-aprins. În timp ce aştepta să se schimbe culoarea unui semafor, Jake îl văzu pe vagabond de cealaltă parte a străzii, la colţul lui 2nd cu 52nd. Şedea cu spatele lipit de zidul de cărămită al unui mic restaurant şi, când se apropie de el, Jake văzu că numele restaurantului era *Mama Chow-Chow*.

Uu-uu, gândi Jake. *Şi ăsta e adevărul.*

— N-ai ceva bişţari? întrebă vagabondul cu moleşeală şi Jake lăsă restul primit la librărie să cadă în poala lui, fără a întoarce măcar privirea. Acum urma să-i audă pe Rolling Stone, fix la timp:

I see a red door and I want to paint it black,
No colours anymore, I want them to turn black...

Trecând pe acolo, văzu – la fel de nesurprins – că numele magazinului era *Tower of Power*.{3}

Aparent, turnurile erau pretutindeni în ziua aceea.

Jake merse mai departe, indicatoarele stradale plutind pe lângă el ca într-un vis. Între 49th şi 48th, trecu prin faţa unui magazin numit *Te reflectă*. Întoarse capul şi surprinse o duzină de Jake în oglinzi, cum ştia că se va întâmpla – o duzină de băieţi pirpirii pentru vârsta lor, o duzină de băieţi îmbrăcaţi în haine curate de şcoală: blazere albastre, cămăşi albe, cravate

roşu-închis, pantaloni de stofă gri. Piper School nu avea o uniformă oficială, dar aceasta era cea mai puţin oficială ţinută acceptată.

Piper i se părea acum îndepărtată în timp şi spaţiu.

Deodată, Jake înţelese încotro se ducea. Acest lucru îi umplu mintea ca o apă dulce şi răcoroasă, care iese dintr-un izvor subteran. *E un bufet cu delicatese*, gândi el. *Cel puţin, asta pare a fi. De fapt, e cu totul altceva – o uşă spre o altă lume. Lumea* aceea. *Lumea* lui. *Lumea* cea bună.

Începu să alerge, uitându-se cu speranţă înainte. Semaforul de traversare a bulevardului 47th era pe roşu, dar el îl ignoră, sărind de pe trotuar şi gonind sprinten între liniile albe şi late ale zebrei, aruncând doar o privire scurtă la stânga. Furgoneta unui serviciu de apă şi canal frână brusc în scrâşnet de roţi, iar Jake o zbughi drept prin faţa ei.

— Hei! Ţi-ai pierdut cumva capul? ţipă şoferul, dar Jake îl ignoră.

Încă un cvartal.

Începu acum să sprinteze cu toate forţele. Cravata îi flutura în spate, pe umărul drept, părul îi era suflat de pe frunte; pantofii lui de şcoală bocăneau pe trotuar. Ignoră privirile – unele amuzate, altele doar curioase – ale trecătorilor, aşa cum ignorase strigătul disperat al şoferului.

Acolo – acolo, la colţ. Lângă papetărie.

Un comisionar UPS în salopetă maro-închis apăru împingând un cărucior plin cu pachete. Jake depărtă braţele şi sări peste el ca un alergător la cursa cu obstacole. Poalele cămăşii albe îi ieşiră din pantaloni şi fluturară pe sub blazer ca tivul unui jupon. Aterizâ şi fu cât pe ce să se lovească de căruţul cu copil în el pe care îl împingea o portoricană tânără. Îl driblă ca un mijlocaş care a văzut o spărtură în linia de apărare şi simte miros de glorie.

— Unde arde, frumosule? întrebă femeia tânără, dar Jake o ignoră şi pe ea. Trecu valvârtej prin faţa papetăriei cu vitrina ei plină de pixuri, carneţele şi calculatoare de birou.

Uşa! gândi el extatic. *Urmează să o văd! Şi să mă opresc în faţa ei? Nici nu mă gândesc! O să trec drept prin ea, iar dacă e*

încuiată, o s-o culc la pământ în faţa...

Atunci văzu ce se afla la colţul lui Second cu 46th şi se opri – se opri prin alunecare, de fapt, frânând cu tocurile pantofilor. Rămase acolo în mijlocul trotuarului, cu pumnii încleştaţi, respirând greu, cu părul căzându-i pe frunte în şuviţe transpirate.

— Nu, şopti. *Nu!*

Această negare aproape frenetică nu schimba însă ceea ce vedea, adică absolut nimic. Nu era nimic de văzut, decât un scurt gard de scânduri şi un teren plin de buruieni şi resturi dincolo de el.

Clădirea care se aflase acolo fusese demolată.

16

Jake rămase în faţa gardului fără să se mişte preţ de aproape două minute, scrutând terenul cu ochi trişti. Din când în când, un colţ al gurii îi tremura. Simţea că-l părăseşte speranţa, *convingerea absolută*. Sentimentul care o înlocuia era cea mai adâncă şi mai amară disperare pe care o cunoscuse el vreodată.

Doar o altă alarmă falsă, îşi spuse, după ce şocul scăzu destul cât să poată gândi. *Altă alarmă falsă, altă fundătură, alt puţ uscat. Acum, vocile o vor lua de la capăt, iar atunci, cred că o să-ncep să strig. Şi asta e în regulă. Fiindcă m-am săturat să opun rezistenţă. M-am săturat să-mi pierd minţile. Dacă asta înseamnă să-ţi pierzi minţile, atunci vreau doar să ne grăbim şi să ajungem la capătul drumului, şi cineva să mă ducă la spital şi să mi se dea ceva care să mă scoată din joc. Mă predau. Aici e capătul liniei – mi-a ajuns.*

Dar vocile nu se întoarseră – cel puţin, nu încă. Şi când începu să se gândească la ceea ce vedea, observă că terenul nu era, totuşi, complet gol. În mijlocul gunoaielor şi al bălăriilor era o pancartă.

SOMBRA CONTINUĂ RECONSTRUCŢIA MANHATTANULUI! ÎN CURÂND, AICI SE VA CONSTRUI: COMPLEXUL REZIDENŢIAL DE LUX TURTLE BAY! SUNAŢI LA 555-6712 PENTRU INFORMAŢII!
NU VEŢI REGRETA!

În curând? Poate… Totuşi, Jake se îndoia. Literele de pe pancartă erau şterse şi placajul cam umflat. Cel puţin un artist în arta graffiti, BRANGO SKANK pe numele lui, îşi lăsase urma pe schiţa viitorului Complex Rezidenţial de Lux Turtle Bay, cu vopsea albastru-fosforescent. Jake se întrebă dacă proiectul nu fusese cumva amânat sau dacă nu sucombase cu totul. Îşi amintea de tatăl lui vorbind la telefon cu consilierul său pe probleme de afaceri în urmă cu nici două săptămâni, ţipând la omul acela să nici nu se mai gândească la alte investiţii în complexuri rezidenţiale. „Mă doare în *cot* cât de profitabil e pe partea fiscală!“ aproape că strigase (acela era, din câte îşi dădea seama Jake, tonul normal pe care tatăl lui discuta chestiuni de afaceri – cocaina din sertarul mesei de scris probabil că jucase şi ea un rol în asta). „Când ţi se oferă un televizor nenorocit doar ca să vii să te uiţi la o *schiţă*, ceva e putred!“ Gardul de scânduri care împrejmuia terenul îi ajungea lui Jake până la bărbie. Fusese tapetat cu afişe – Olivia Newton-John la Radio City, o formaţie numită G. Gordon Liddy and the Grots la un club din East Village, un film intitulat *Războiul zombilor* care se lansase şi dispăruse fără urmă în primăvara aceea. Anunţuri cu TRECEREA INTERZISĂ fuseseră, de asemenea, bătute în cuie la intervale regulate de-a lungul gardului, dar peste majoritatea fuseseră lipite diverse postere exclamative. Ceva mai încolo, fusese aplicat un alt graffiti – în ceea ce fără-ndoială că fusese cândva un roşu-aprins, dar care se ştersese acum şi devenise un roz fad ca al trandafirilor la sfârşitul verii. Jake rosti cuvintele în şoaptă, cu ochii măriţi de fascinaţie:

— Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.

Să te joci voios de vrei,
Urmează GRINDA azi, ce stai?

Jake bănuia că sursa acestei poezioare ciudate (dacă nu şi sensul ei) era îndeajuns de clară. Partea aceea din East Side, din Manhattan, era cunoscută, în definitiv, ca Turtle Bay. Dar asta nu explica fiorii pe care îi simţea acum pe şira spinării sau senzaţia precisă că dăduse peste un alt indicator aflat de-a lungul unui fabulos drum ascuns.

Îşi descheie cămaşa şi îndesă înăuntru cele două cărţi recent cumpărate. Apoi se uită în jur, nu văzu pe nimeni care să-i dea atenţie şi se prinse cu mâinile de gard. Se săltă, trase un picior pe deasupra şi sări pe partea cealaltă. Piciorul stâng ateriză într-un morman de cărămizi care alunecară imediat sub el. Glezna cedă sub greutatea sa şi o flacără de durere îl săgetă pe picior în sus. Căzu cu un bufnet şi strigă într-un amestec de durere şi sperietură, în vreme ce alte cărămizi i se înfipseră între coaste aidoma unor pumni noduroşi, bădărani.

Rămase pur şi simplu acolo un moment, aşteptând să-şi recapete suflul. Nu credea că se rănise tare, dar îşi răsucise glezna şi probabil că urma să i se umfle. Când va ajunge acasă, va şchiopăta. Nu avea însă de ales decât să strângă din dinţi şi să îndure; bani de taxi clar nu avea.

Doar n-ai de gând să te duci acasă, nu? Or să te mănânce de viu.

Ei, poate că da şi poate că nu. După cum vedea el lucrurile, nu prea avea de ales în această privinţă. Iar grija asta era pentru mai târziu. În momentul de faţă voia să exploreze terenul acela care îl atrăsese la fel de tare cum un magnet atrage pilitura de fier. Sentimentul acela de putere continua să-l înconjoare, îşi dădu el seama, şi era mai intens ca oricând. Nu credea că era vorba de un simplu teren viran. Ceva se întâmpla acolo, ceva important. Simţea vibraţiile în aer, ca de curent electric scăpat din cea mai mare electrocentrală din lume.

Când se ridică, văzu că avusese de fapt noroc când căzuse. În apropiere era un morman urât de cioburi de sticlă. Dacă ar

fi căzut peste ele, s-ar fi tăiat foarte rău.

Aceea era vitrina, îşi spuse. *Când bufetul mai era aici, puteai să stai pe trotuar şi să te uiţi înăuntru la toate cărnurile şi brânzeturile. Le agăţau pe sfori.* Habar n-avea de unde ştia asta, dar o ştia – o ştia fără cea mai mică umbră de îndoială.

Se uită atent în jur şi apoi se aventură mai departe. Aproape de mijlocul terenului, căzută şi pe jumătate îngropată sub o pătură deasă de buruieni primăvăratice, era o altă pancartă. Jake îngenunche lângă ea, o ridică şi îndepărtă pământul de pe ea. Literele erau şterse, dar încă se mai puteau desluşi:

TOM ŞI GERRY – DELICATESE ARTISTICE
SPECIALITĂŢI PENTRU RECEPŢII!

Şi mai jos, scrisă cu spray-ul în aceeaşi culoare de roşu transformat în roz, apărea strania propoziţie: **NE ARE PE TOŢI ÎN A SA MINTE.**

Ăsta e locul, gândi Jake. *O, da.*

Lăsă pancarta să cadă, se ridică şi merse mai departe, mişcându-se încet, uitându-se peste tot. În timp ce se mişca, senzaţia aceea de putere creştea. Tot ce vedea – buruienile, sticla spartă, mormanele de cărămizi – părea să iasă în evidenţă cu o forţă teribilă. Până şi pungile de pufuleţi păreau frumoase, iar soarele transformase o sticlă de bere goală într-un cilindru de foc maroniu.

Jake era conştient de propria-i respiraţie şi de soarele care cădea peste toate cele din jur ca o greutate din aur. Înţelese pe dată că stătea la marginea unui mare mister şi se simţi străbătut de un tremur – jumătate de teroare şi jumătate de mirare.

Totul e aici. Totul. Totul e încă aici.

Buruienile i se frecau de pantaloni; brusturii i se lipeau de şosete. Briza suflă un ambalaj de Ring-Dong în faţa lui; soarele se reflectă în el şi, un moment, ambalajul se umplu de o minunată şi teribilă strălucire lăuntrică.

— Totul e încă aici, repetă el pentru sine, neştiind că şi

chipul lui se umplea de o strălucire lăuntrică. *Totul.*

Auzea un sunet – îl auzea de când intrase acolo. Era un murmur ascuţit, ademenitor, inexplicabil de clar şi inexplicabil de minunat. Ar fi putut fi sunetul unui vânt puternic pe o câmpie pustie, doar că era *viu*. Era, credea el, sunetul a o mie de voci cântând o arie măreaţă. Coborî privirea şi îşi dădu seama că erau *chipuri* în încâlceala de buruieni şi tufişuri pitice şi maldăre de cărămizi. *Chipuri.*

— Ce sunteţi voi? şopti Jake. *Cine* sunteţi voi?

Nu primi răspuns, dar i se păru că aude, dincolo de corul vocilor, sunet de copite pe pământul prăfos, şi foc de armă, şi îngeri ridicând osanale din umbre. Chipurile din dărâmături parcă se întoarseră după el. Parcă îi urmăreau înaintarea, fără însă a ascunde intenţii necurate. Jake vedea 46th Street şi marginea clădirii ONU dincolo de First Avenue, dar clădirile nu aveau importanţă – *New York* nu avea importanţă. Devenise la fel de palid ca o vitrină.

Murmurul se înteţi. Acum nu erau o mie de voci, ci un milion, o pâlnie deschisă de voci ridicându-se din cel mai adânc hău al universului. Desluşi nume în acea voce colectivă, dar n-ar fi putut spune care erau. Unul putea fi Marten. Unul putea fi Cuthbert. Altul putea fi Roland – Roland de Gilead.

Erau nume; era un vuiet de discuţii care putea însemna zece mii de poveşti întrepătrunse; dar mai presus de orice era acel murmur splendid, crescător, o vibraţie care voia să-i umple capul cu lumină albă, puternică. Era, înţelese Jake cu o bucurie atât de mare, încât ameninţa să-l spulbere, vocea lui *Da;* vocea lui *Alb;* vocea lui *Mereu*. Era un măreţ cor al afirmaţiei, şi răsuna pe acel teren viran. Cânta pentru el.

Apoi, într-un mănunchi de brusturi prăfoşi, Jake văzu cheia... şi mai încolo de ea, trandafirul.

17

Îl trădară picioarele şi căzu în genunchi. Era vag conştient că lăcrima şi era şi mai vag conştient că îşi udase puţin

pantalonii. Se târî înainte în genunchi şi întinse mâna spre cheia din tufa de brusturi. Forma ei simplă părea a fi cea pe care o văzuse în vise:

Gândi: *S-ul mic din capăt – acela e secretul.*

Când strânse mâna în jurul cheii, vocile urcară într-un strigăt armonic de triumf. Strigătul lui Jake se pierdu în vocea acelui cor. Văzu cum cheia scăpăra albă între degetele lui şi simţi cum un colosal fior electric îi fulgeră braţul. Era ca şi când ar fi apucat un cablu de înaltă tensiune, fără a simţi însă nicio durere.

Deschise *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi puse cheia înăuntru. Apoi ochii i se îndreptară din nou spre trandafir şi înţelese că el era *adevărata* cheie – cheia tuturor lucrurilor. Se târî spre el, cu faţa un nimb scăpărător de lumină, cu ochii izvoare orbitoare de foc albastru.

Trandafirul creştea într-un mănunchi de iarbă purpurie, nemaivăzută. Pe când Jake se apropia de acel mănunchi de iarbă stranie, trandafirul începu să se deschidă înaintea ochilor lui. Dezvălui un focar stacojiu-închis, petală după tainică petală, fiecare arzând cu propria-i tainică ardoare. Nu mai văzuse niciodată în viaţă un lucru atât de intens şi de neînchipuit de viu.

Iar acum, când întinse o mână murdară către acea minune, vocile începură să cânte numele lui... şi o teamă mortală dădu să-şi croiască drum, pe furiş, spre mijlocul inimii lui. Era rece ca gheaţa şi grea ca o stâncă.

Ceva nu era bine. Simţea zvâcnirea unui defect, ca o zgârietură adâncă şi urâtă pe o nepreţuită operă de artă sau ca o febră letală mocnind sub pielea rece a frunţii unui invalid.

Era ceva ca un vierme. Un vierme invadator. Şi o siluetă. Una care pândeşte imediat după prima cotitură.

Atunci, căldura trandafirului se deschise pentru el,

expunând o văpaie de lumină galbenă, şi toate gândurile îi fură măturate de un val de uimire. Jake crezu un moment că ceea ce vedea era doar polen dăruit cu strălucirea supranaturală aflată în miezul fiecărui obiect din acel loc pustiu – crezu asta chiar dacă nu auzise niciodată ca un trandafir să aibă polen. Se aplecă mai aproape şi văzu că cercul strâmt de galben scăpărător nu era polen. *Era un soare:* un focar uriaş arzând în mijocul acelui trandafir care creştea în iarba purpurie.

Teama se întoarse, doar că acum se preschimbase în teroare curată. *E bine*, gândi el, *totul aici e bine, dar poate s-o ia razna – a început deja s-o ia razna, cred. Mi se îngăduie să simt asta doar atât cât pot îndura... dar ce să fie? Şi ce pot face eu?*

Era ceva ca un vierme.

Îl simţea bătând ca o inimă bolnavă şi obscenă, în conflict cu frumuseţea senină a trandafirului, urlând blasfemii dure la adresa corului de voci care îl alinase şi îl înălţase atât de mult.

Se aplecă mai tare spre trandafir şi văzu că în miezul lui nu era un singur soare, ci mai mulţi... poate toţi sorii care puteau să încapă în acel receptacul fragil, şi totuşi sălbatic.

Dar e greşit. Totul e în pericol.

Ştiind că aproape sigur ar muri dacă ar atinge acel microcosmos strălucitor, dar neputându-se opri, Jake întinse mâna. În spatele gestului său nu se afla nici curiozitatea, nici teroarea, ci doar o mare şi inefabilă nevoie de a proteja trandafirul.

18

La început, când îşi recăpătă simţirea, fu conştient doar că trecuse mult timp şi că îl durea foarte tare capul.

Ce s-a întâmplat? M-a atacat cineva?

Se rostogoli şi se ridică în şezut. Un nou junghi de durere îi străbătu capul. Duse o mână la tâmpla stângă şi, când o luă, degetele îi erau mânjite cu sânge. Se uită în jos şi văzu o cărămidă iţindu-se dintre buruieni. Colţul ei rotunjit era şi el

roşu.

Dacă ar fi fost ascuţit, probabil că acum eram mort sau în comă.

Se uită la încheietura mâinii şi fu surprins să vadă că nu-i lipsea ceasul. Era un Seiko, nu foarte scump, dar în oraşul acela nu puteai moţăi într-un loc pustiu fără să-ţi pierzi bunurile personale. Scumpe sau nu, cineva ar fi fost mai mult decât fericit să te uşureze de ele. Aparent, de data aceasta avusese noroc.

Era patru şi un sfert după-amiaza. Zăcea acolo, neştiut de nimeni, de cel puţin cinci ore. Tatăl lui probabil că deja pusese poliţia să-l caute, însă asta nu părea să conteze cine ştie cât. Jake avea impresia că ieşise de la Piper School în urmă cu o mie de ani.

Străbătu jumătate din distanţa către gardul dintre terenul gol şi trotuarul de pe Second Avenue, apoi se opri.

Ce, *mai exact*, se întâmplase cu el?

Puţin câte puţin, amintirea îi reveni. Sărise gardul. Alunecase şi îşi răsucise glezna. Duse mâna jos, atinse şi se crispă. Da – asta, măcar, se întâmplase, sigur. Apoi ce?

Ceva magic.

Căută acel ceva ca un bătrân care pipăie pereţii unei camere întunecate. Totul fusese plin de o lumină proprie. *Totul* – până şi ambalajele şi sticlele de bere goale. Fuseseră voci – voci care cântau şi spuneau mii de poveşti suprapuse.

— Şi *chipuri*, murmură el.

Această amintire îl făcu să se uite temător în jur. Nu văzu niciun chip. Mormanele de cărămizi erau doar mormane de cărămizi, iar desişurile de buruieni erau doar desişuri de buruieni. Nu era niciun chip, dar...

...dar au fost aici. Nu ţi-a jucat feste imaginaţia.

Credea asta. Nu reuşea să captureze esenţa amintirii, frumuseţea şi calitatea ei transcendentală, însă părea perfect reală. Doar că amintirea acelor momente dinainte să-şi piardă cunoştinţa semăna cu nişte fotografii făcute în cea mai bună zi din viaţa lui. Îţi poţi aminti cum a fost ziua aceea – într-o anumită măsură, oricum – însă imaginile sunt plate şi aproape

lipsite de forţă.

Jake se uită de jur împrejur prin locul acela pustiu care acum se umplea de umbrele violete ale după-amiezii târzii şi gândi: *Vreau să revii. Doamne, cât de mult vreau să redevii cum ai fost.*

Atunci văzu trandafirul. Creştea în tufa de iarbă purpurie, foarte aproape de locul în care se prăbuşise el. Inima îi sări în gât. Se împletici înapoi spre el, nepăsându-i de zvâcnetele de durere pe care fiecare pas i le trezea în gleznă. Se lăsă să cadă în genunchi în faţa lui, ca un adorator în faţa altarului. Se aplecă înainte, cu ochii mari.

E doar un trandafir. Doar un tradafir, până la urmă. Şi iarba...

Iarba nu era nici ea purpurie, observă. Erau *pete* purpurii pe frunze, da, dar culoarea de dedesubt era un verde perfect normal. Se uită puţin mai încolo şi văzu pete albastre pe o altă tufă de buruieni. În dreapta, un tufiş de brusture prezenta urme deopotrivă de roşu şi galben. Şi în spatele brusturilor era un morman mic de cutii de vopsele goale. Pe etichete scria *Glidden Spread Satin*.

Doar asta a fost. Doar pete de vopsea. Doar că, aşa cu mintea încinsă cum erai, ai crezut că vezi...

Aiurea.

Ştia ce văzuse atunci şi ce vedea acum.

— Camuflaj, şopti el. Totul a fost aici. *Totul*. Şi... încă este.

Acum, că începeau să i se limpezească gândurile, simţea din nou puterea armonică şi constantă pe care o deţinea locul acela. Corul era tot acolo, vocea lui era la fel de muzicală, deşi acum mai stinsă şi mai îndepărtată. Se uită la o grămadă de cărămizi şi bucăţi vechi de tencuială şi văzu un chip abia întrezărit ascuns în ea. Era chipul unei femei cu o cicatrice pe frunte.

— Allie? murmură Jake. Nu te cheamă cumva Allie?

Nu primi răspuns. Chipul dispăruse. Se uita din nou doar la o grămadă banală de cărămizi şi tencuială.

Întoarse ochii înapoi spre trandafir. Era, observă el, nu de culoarea roşu-întunecat pe care o vezi în miezul unui furnal aprins, ci de un roz prăfuit, fanat. Era foarte frumos, dar nu

perfect. Unele petale se zbârciseră; marginile lor exterioare erau maro şi veştejite. Nu era genul de floare cultivată pe care o văzuse la florării; bănuia că era un trandafir sălbatic.

— Eşti foarte frumos, spuse el şi, din nou, întinse mâna să-l atingă.

Deşi nu sufla vântul, trandafirul se înclină spre el. Preţ de un singur moment, buricele degetelor lui îi atinseră suprafaţa, netetă şi catifelată şi minunat de vie, şi de jur împrejurul său vocea corului păru să crească.

— Eşti bolnav, trandafirule?

Nu primi răspuns, desigur. Când luă degetele de pe cupa roz-pal a florii, aceasta reveni în poziţia iniţială, dreaptă, ieşind din mănunchiul de buruieni stropite cu vopsea, în splendoarea ei liniştită, uitată.

Trandafirii înfloresc oare tot anul? se întrebă Jake. *Cei sălbatici? De ce ar creşte, totuşi, un trandafir sălbatic într-un loc pustiu? Şi dacă este unul, cum de nu sunt mai mulţi?*

Mai rămase puţin aşa, în mâini şi genunchi, apoi îşi dădu seama că ar putea sta acolo să se uite la trandafir tot restul după-amiezii (sau poate tot restul vieţii lui) şi tot să nu se apropie de rezolvarea misterului. Îl văzuse clar pentru un moment, aşa cum văzuse totul în acel colţ uitat, plin de mizerii, al oraşului; îl văzuse fără mască şi lipsit de orice camuflaj. Voia să vadă asta din nou, dar dorinţa nu era suficientă.

Venise timpul să meargă acasă.

Văzu cele două cărţi pe care le cumpărase de la *Restaurantul Spiritual al Manhattanului,* căzute în apropiere. Luându-le de jos, un obiect argintiu alunecă dintre paginile lui *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi căzu pe o porţiune cu ierburi uscate. Jake se aplecă, având grijă să nu-şi forţeze glezna scrântită, şi îl culese. Când făcu asta, corul păru să suspine mai tare, după care se întoarse la zumzetul lui aproape inaudibil.

— Deci şi partea aceea a fost aievea, murmură el.

Plimbă buricul degetului mare peste vârfurile boante ale cheii şi în adânciturile primitive în formă de V. Îl lăsă să

alunece peste curbura blândă a *s*-ului din capătul celei de-a treia scobituri. Apoi o vârî adânc în buzunarul drept din faţă al pantalonilor şi porni şontâcăind înapoi spre gard.

Ajunsese la el şi se pregătea să-l sară, când un gând teribil îi puse deodată stăpânire pe minte.

Trandafirul! Dacă vine cineva aici şi-l culege?

Un geamăt mic de groază îi scăpă printre buze. Se întoarse şi, după un moment, îl reperă cu privirea, deşi trandafirul era acum departe, în umbra unei clădiri din apropiere – o formă mică, rozalie, în penumbră, vulnerabilă, frumoasă şi singură.

Nu-l pot lăsa aici – trebuie să-l apăr!

Dar o voce se făcu auzită în mintea lui, o voce care aparţinea sigur omului pe care îl întâlnise la haltă în acea ciudată cealaltă viaţă. *Nu-l va culege nimeni. Şi nici nu-l va strivi sub călcâi vreun vandal, deoarece ochii săi nu pot îndura vederea frumuseţii lui. Nu acesta este pericolul. Se poate apăra singur de astfel de lucruri.*

Jake încercă o senzaţie de profundă uşurare.

Pot să mai vin aici şi să mă uit la el? întrebă băiatul voce-fantomă. *Când mă simt deprimat sau dacă se întorc vocile şi încep din nou să se certe? Pot să vin înapoi aici şi să mă liniştesc?*

Vocea nu răspunse şi, după ce stătu câteva momente cu urechile ciulite, Jake ajunse la concluzia că dispăruse. Îndesă *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi *Ghici ghicitoare ce-i!* la betelia pantalonilor – care, văzu el, erau murdari de pământ şi plini cu frunzuliţe de brusture –, după care se prinse cu mâinile de gard. Se săltă, trecu peste el şi ateriză înapoi pe Second Avenue, având grijă să sară pe piciorul teafăr.

Pe bulevard, traficul – cel pietonal şi, deopotrivă, cel auto – era mult mai intens acum, când oamenii se întorceau acasă de la serviciu. Câţiva trecători se uitară la băiatul murdar cu blazer rupt şi cămaşă scoasă din pantaloni când acesta sări stângaci peste gard, dar nu mulţi. Newyorkezii sunt obişnuiţi să vadă oameni care fac lucruri stranii.

Rămase acolo un moment, încercat de un sentiment al pierderii, dar înţelegând totodată un lucru: vocile certăreţe erau în continuare mute. Asta, măcar, era ceva.

Aruncă o privire la gardul de scânduri – şi versurile scrise cu spray-ul părură să sară la el, poate fiindcă vopseaua avea aceeaşi culoare cu trandafirul.

— Vezi ŢESTOASA cât e de mare, murmură Jake. Poartă lumea toată în spinare. Se cutremură. Ce mai zi! Mamă-mamă!

Se întoarse şi, şchiopătând, o luă încet spre casă.

19

Portarul probabil că anunţase prin telefon îndată ce Jake intrase în hol, fiindcă tatăl lui stătea în faţa liftului atunci când uşa acestuia se deschise la etajul al patrulea. Elmer Chambers purta jeanşi prespălaţi şi cizme de cowboy care-l săltau de la unu cincizeci şi cinci la ameţitoarea înălţime de unu optzeci. Părul lui negru, tuns scurt, îi stătea ridicat măciucă; de când se ştia Jake, tatăl lui arătase ca un om care tocmai a suferit un şoc teribil, electrizant. Imediat ce păşi afară din lift, Chambers îl apucă de braţ.

— Uită-te la tine!

Ochii tatălui lui se mişcară iute de sus în jos, observând faţa şi mâinile murdare ale fiului său, sângele care i se usca pe obraz şi la tâmplă, pantalonii prăfuiţi, blazerul rupt şi frunza de brusture care-i stătea lipită de cravată ca un ciudat ac.

— Treci înăuntru! Unde naiba ai fost? Maică-ta era să-şi iasă din minţi! Fără a-i oferi şansa de a răspunde, îl târî dincolo de uşa apartamentului.

Jake o văzu pe Greta Shaw stând sub arcada dintre sufragerie şi bucătărie. Femeia îi aruncă o privire de compasiune reţinută, apoi dispăru înainte ca ochii „stăpânului“ să cadă asupra ei.

Mama lui Jake şedea în balansoarul ei. Când îşi văzu băiatul, se ridică în picioare, dar nu *sări* în picioare; şi nici nu dădu fuga prin hol ca să-l acopere cu sărutări şi dojeni. În vreme ce se apropia de el, Jake îi studie ochii şi estimă că înghiţise cel puţin trei pastile de Valium de la prânz încoace. Poate patru. Părinţii săi credeau cu tărie că pastilele îţi

asigurau o viaţă mai bună.

— *Sângerezi!* Unde ai fost?

Rosti această întrebare pe tonul ei cultivat, de fostă studentă la Vassar, lungind inutil cuvântul „fost“. La fel de bine se putea adresa unei cunoştinţe implicate într-un minor accident de circulaţie.

— Afară, răspunse el.

Tatăl lui îl zgâlţâi fără milă. Jake nu se aştepta la asta. Se împiedică şi îşi lăsă greutatea pe glezna scrântită. Durerea se aprinse din nou. Dintr-odată, se simţi cuprins de furie. Jake nu credea că tatăl era nervos fiindcă fiul lui dispăruse de la şcoală, lăsând în urmă doar compunerea dementă; tatăl era nervos fiindcă fiul său avusese îndrăzneala să-i dea peste cap preţiosul lui program.

Până în acel moment al vieţii sale, Jake cunoscuse doar trei sentimente faţă de tatăl lui: nedumerire, teamă şi un soi de dragoste bleagă, confuză. Cu aceste sentimente neplăcute se amesteca senzaţia aceea de dor de casă. Aceasta era cea care ocupa acum cea mai mare parte a fiinţei sale, învăluind tot restul ca un fum. Se uită la obrajii înroşiţi ai tatălui şi la tunsoarea lui severă şi îşi dori să se afle înapoi pe terenul acela părăsit, uitându-se la trandafir şi ascultând vocea corului. *Nu aici mi-e locul*, gândi. *Nu mai e aici. Am treabă de făcut. De aş şti măcar care este aceea.*

— Dă-mi drumul, spuse el.

— *Ce* ai spus?

Ochii albaştri ai tatălui se căscară. Erau puternic injectaţi în seara aceea. Jake bănuia că babacul se înfipsese din greu în rezerva lui de pudră magică şi că asta, probabil, făcea ca momentul să nu fie tocmai propice pentru a-l contrazice, însă descoperi că tot avea de gând să-l contrazică. Refuza să se lase smucit ca un şoarece în fălcile unui motan sadic. Nu în seara aceasta. Poate niciodată de aici încolo. Descoperi dintr-odată că o bună parte a furiei sale izvora dintr-un singur fapt simplu: nu putea *discuta* cu ei despre ceea ce se întâmplase – ceea ce *încă* se întâmpla. Părinţii lui închiseseră toate uşile.

Dar eu am o cheie, îşi spuse şi atinse forma ei prin pânza

pantalonilor. Şi-i veni în gând restul acelor stranii versuri: *Să te joci voios de vrei / Urmează GRINDA azi, ce stai?*

— Am spus să-mi dai drumul, repetă el. Am glezna scrântită şi faci să mă doară.

— O să fac se te doară mai mult decât glezna, dacă nu...

Deodată, Jake se simţi animat de o forţă teribilă. Apucă mâna care-l strângea de braţ mai jos de umăr şi o împinse violent în lături. Tatăl lui rămase cu gura căscată.

— Nu sunt vreun *angajat* al tău, zise Jake. Sunt *fiul* tău, ţi-aminteşti? Dacă ai uitat, du-te şi uită-te la poza de pe masa ta de lucru.

Buza de sus a tatălui se subţire, dezgolindu-i dinţii perfect trataţi stomatologic într-un rânjet care exprima două părţi surprindere şi o parte furie.

— Nu-mi vorbi aşa, domnule. Unde dracu' ţi-e respectul?

— Nu ştiu. Poate l-am pierdut pe drumul spre casă.

— Toată ziua eşti absent nemotivat şi, când apari, îţi dai drumul la gură ca ultimul om...

— Terminaţi! Terminaţi amândoi! strigă mama lui Jake. Femeia părea în pragul lacrimilor, în ciuda tranchilizantelor.

Tatăl lui Jake se întinse iar să-l apuce de braţ, dar apoi se răzgândi. Poate că asta se datora surprinzătoarei forţe cu care fiul lui îi înlăturase mâna cu un moment în urmă. Sau poate că se datora privirii din ochii lui Jake.

— Vreau să ştiu unde ai fost.

— Afară. Ţi-am spus. Şi asta-i *tot* ce-ţi voi spune.

— La dracu' cu asta! Directorul şcolii a dat telefon, profesorul tău de franceză chiar *a venit aici* şi amândoi aveau *beaucoup* de întrebări pentru tine! La fel şi eu, şi vreau nişte *răspunsuri!*

— Ai hainele murdare, observă mama lui, după care adăugă timid: Ai fost atacat, Johnny? Ai chiulit cumva şi ai fost atacat?

— Sigur că n-a fost atacat, mârâi Elmer Chambers. Doar are ceasul la mână, nu?

— Dar are sânge pe faţă.

— Sunt bine, mamă. M-am lovit, atâta tot.

— Dar...

— Mă duc la culcare. Sunt foarte, foarte obosit. Dacă vreţi să vorbim despre asta dimineaţă, bine. Poate că atunci ne vom putea înţelege. Dar acum, n-am nimic de zis.

Tatăl lui făcu un pas după el, întinzând mâna.

— *Nu, Elmer!* aproape că strigă soţia lui.

Chambers o ignoră. Îl prinse pe Jake de spatele blazerului.

— Nu-mi întoarce spatele..., începu el, dar Jake se răsuci, smulgându-i blazerul din mână. Cusătura de la subsuoara braţului drept, deja întinsă, se rupse cu un pârâit puternic.

Tatăl îi văzu văpaia din ochi şi făcu un pas îndărăt. Furia de pe chipul lui se topi în ceva ce aducea a teroare. Văpaia nu era metaforică; ochii lui Jake păreau într-adevăr cuprinşi de flăcări. Mama lui dădu glas unui strigăt vlăguit, îşi acoperi gura cu palma, făcu doi paşi mari, împleticiţi, înapoi şi căzu în şezlongul ei cu un bufnet mic.

— *Lasă-mă... în... pace,* zise Jake.

— Ce *s-a întâmplat* cu tine? îl chestionă tatăl, şi acum tonul său era aproape rugător. Ce *naiba* s-a întâmplat cu tine? Fugi de la şcoală fără să sufli o vorbă cuiva, în prima zi de examene, te întorci acasă murdar din cap până-n picioare... şi te comporţi ca şi când ţi-ai fi pierdut minţile.

Ei, iată concluzia rostită cu glas tare – *te comporţi ca şi când ţi-ai fi pierdut minţile.* De asta se temea el de când vocile începuseră să se facă auzite, cu trei săptămâni în urmă. Temuta Acuzaţie. Doar că acum, odată articulată, Jake descoperi că nu-l mai speria atât de tare, poate pentru că în sfârşit se împăcase cu gândul. Da, ceva se întâmplase cu el. Încă se mai întâmpla cu el. Dar nu – *nu* îşi pierduse minţile. Cel puţin, nu încă.

— O să discutăm dimineaţă despre asta, repetă el.

Străbătu sufrageria şi, de data aceasta, tatăl lui nu mai încercă să-l oprească. Aproape ajunse în hol, când vocea mamei lui, îngrijorată, îl făcu să stea locului:

— Johnny... *chiar* eşti bine?

Ce putea să răspundă? Da? Nu? Ambele? Niciuna? Totuşi, vocile încetaseră, iar asta era ceva. Asta era, de fapt, destul de

mult.

— Sunt mai bine, rosti el într-un târziu.

Se duse în camera lui şi închise uşa ferm în urma sa. Sunetul pe care-l scoase aceasta când se trânti între el şi restul lumii îl umplu de o neţărmurită uşurare.

20

Rămase puţin lângă uşă, ascultând. Vocea mamei lui era doar un murmur, însă cea a tatălui se auzea mai tare.

Mama lui spuse ceva despre sânge. Şi un doctor.

Tatăl spuse că puştiul e bine; singurul lucru nelalocul lui era mizeria care-i ieşea pe gură, dar de asta se va ocupa el.

Mama spuse că ar trebui să se calmeze. Tatăl spuse că *este* calm.

Mama spuse...

El spuse, ea spuse, bla, bla, bla. Jake încă îi mai iubea – era aproape sigur că-i iubea, în orice caz – dar acum se întâmplaseră unele lucruri, iar aceste lucruri făcuseră să fie imperios necesar ca şi alte lucruri să se întâmple.

De ce? Pentru că ceva nu era în regulă cu trandafirul. Şi poate fiindcă el voia să se joace voios... şi să vadă din nou ochii *lui* – albaştri cum era cerul deasupra haltei.

Jake se duse încet la masa lui de lucru, dezbrăcându-se de blazer din mers. Era harcea-parcea: o mânecă era ruptă aproape complet, căptuşeala atârna ca o velă pleoştită. Îl agăţă pe spătarul scaunului, apoi se aşeză şi puse cărţile pe masă. În ultima săptămână şi jumătate dormise foarte prost, dar în noaptea aceea credea că va dormi bine. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de obosit. Când se va trezi, dimineaţă, poate că va şti ce să facă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Jake se întoarse, stors de puteri.

— Sunt doamna Shaw, John. Pot intra un minut?

Jake zâmbi. Doamna Shaw... sigur că ea era. Părinţii o desemnaseră ca intermediar. Sau poate că translator era un

termen mai potrivit.

Du-te tu la el, trebuie să fi spus mama lui. *Ţie îţi va spune care e problema. Eu sunt mama lui şi omul ăsta cu ochii injectaţi căruia-i curge nasul este tatăl lui, iar tu eşti menajera noastră, dar ţie îţi va spune ceea ce nouă nu vrea să ne spună. Pentru că tu te vezi cu el mai des decât ne vedem noi şi poate că vorbeşti pe limba lui.*

Va avea o tavă în mână, gândi Jake şi, când deschise uşa, zâmbi.

Doamna Shaw într-adevăr avea o tavă în mână. Pe ea erau două sandviciuri, o felie de plăcintă cu mere şi un pahar de lapte cu ciocolată. Se uita la el uşor neliniştită, ca şi când s-ar fi aşteptat ca băiatul să sară la ea, încercând să o muşte. Jake privi peste umărul ei, dar părinţii lui nu se vedeau nicăieri. Şi-i imagină stând în living, trăgând încordaţi cu urechea.

— M-am gândit că ai vrea să mănânci ceva, zise doamna Shaw.

— Da, mersi.

De fapt, îi era o foame de lup; nu mâncase nimic de la micul dejun. Se dădu într-o parte şi doamna Shaw intră (aruncându-i în trecere o altă privire precaută) şi puse tava pe masă.

— O, uite la asta, zise ea, luând în mână *Charlie, trenuleţul Uu-uu*. Am avut-o şi eu când eram mică. Azi ai cumpărat-o, Johnny?

— Da. Ţi-au cerut părinţii mei să afli ce am făcut?

Ea încuviinţă. Fără nicio prefăcătorie. Era doar o sarcină, cum era dusul gunoiului afară. *Poţi să-mi spui, dacă vrei*, zicea expresia de pe chipul ei, *sau poţi să nu. Îmi placi, Johnny, dar pentru mine e totuna, oricum ar fi. Eu doar lucrez aici şi am depăşit deja programul cu o oră.*

Jake nu se simţea jignit de mesajul pe care îl transmitea expresia femeii; dimpotrivă, îl calma. Doamna Shaw era o altă cunoştinţă care nu intra tocmai la categoria prieteni... dar credea că-i era un prieten mai apropiat decât oricare dintre colegii de şcoală, şi mult mai apropiată decât mama sau tatăl lui. Doamna Shaw era cel puţin sinceră. Nu era făţarnică. Ce

era în guşă era şi-n căpuşă şi *întotdeauna* tăia coaja sandviciurilor.

Jake luă un sandvici şi muşcă zdravăn din el. Salam şi brânză, combinaţia lui preferată. Alt punct în favoarea doamnei Shaw – ea îi cunoştea toate preferinţele. Mama lui încă mai avea impresia că lui îi plăcea porumbul pe ştiulete şi că ura varza de Bruxelles.

— Te rog, spune-le că sunt bine, o îndemnă el, şi spune-i tatei că-mi pare rău că am fost obraznic cu el.

Nu-i părea rău, însă tatăl doar atât aştepta, să-şi ceară el scuze. Odată ce doamna Shaw i le va fi transmis, el avea să se relaxeze şi să-şi spună vechea minciună: că şi-a făcut datoria de părinte şi totul e bine, totul e tine, că totul e bine de la un capăt la altul.

— Am învăţat din greu pentru examene, zise el, vorbind cu gura plină, şi cred că dimineaţă m-a prins oboseala din urmă. Am rămas blocat. Am avut impresia că dacă nu ies, o să mă sufoc. Atinse crusta de sânge uscat de pe frunte. Cât despre asta, te rog să-i spui mamei că nu e nimic. N-am fost atacat sau altceva; a fost doar un accident stupid. Mi-a ieşit în cale un comisionar UPS cu un cărucior şi am intrat direct în el. Tăietura nu e serioasă. Nu văd dublu sau altceva. Şi mi-a trecut şi durerea de cap acum.

Femeia încuviinţă.

— Înţeleg cum trebuie să fi fost... mergi la o şcoală cu standarde înalte şi toate alea. Doar te-ai speriat niţel. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine, Johnny. Dar sincer îţi spun că *n-ai* fost în apele tale în ultimele două săptămâni.

— Cred că acum va fi bine. Cred că va trebui să-mi refac eseul final la engleză, dar...

— O! făcu doamna Shaw. Chipul îi fu străbătut de o expresie uimită. Lăsă *Charlie, trenuleţul Uu-uu* înapoi pe masa lui Jake. Era să uit! Profesorul de franceză a lăsat ceva pentru tine. Mă duc să o aduc.

Femeia ieşi din cameră. Jake speră că nu-l făcuse pe domnul Bissette să se îngrijoreze, era un om de treabă, dar bănuia că oricum se îngrijorase, dat fiind că venise personal la

el acasă. Jake bănuia că vizitele la domiciliu erau lucruri destul de rare pentru profesorii de la Piper School. Se întrebă ce-i putuse lăsa domnul Bissette. Presupunea că o invitaţie la o discuţie cu domnul Hotchkiss, psihiatrul şcolii. Asta l-ar fi speriat dimineaţă; nu însă şi acum.

Acum doar trandafirul părea să conteze.

Se avântă asupra celui de-al doilea sandvici. Doamna Shaw lăsase uşa deschisă şi Jake o auzi discutând cu părinţii lui. Amândoi păreau acum ceva mai liniştiţi. Jake îşi bău laptele, apoi luă farfuria pe care era plăcinta cu mere. Câteva momente mai târziu, doamna Shaw se întoarse. Avea cu ea un dosar albastru, foarte cunoscut.

Jake descoperi că nu-l părăsiseră toate spaimele. Probabil că toţi ştiau acum, sigur că da, elevi şi profesori deopotrivă, şi era prea târziu să mai facă ceva în privinţa asta, însă nu-i plăcea gândul că toţi ştiau că îşi luase câmpii. Că toţi discutau despre el.

Un plic mic fusese prins cu o agrafă de coperta dosarului. Jake îl desprinse şi ridică privirea spre doamna Shaw, deschizându-l.

— Ce fac ai mei acum? întrebă el. Ea îşi permise un zâmbet scurt.

— Tatăl tău a vrut să te întreb de ce nu i-ai spus pur şi simplu că ai avut emoţii înaintea examenului. A spus că a simţit şi el asta o dată sau de două ori, când era copil.

Pe Jake îl luă prin surprindere vestea; tatăl lui nu fusese niciodată genul de om care să aducă în discuţie amintiri care începeau cu: *Ştii tu, când eu eram copil...* Încercă să şi-l imagineze copil, suferind de emoţii la examene, şi descoperi că-i era imposibil – nu reuşi decât să trezească neplăcuta imagine a unui pitic arţăgos într-un tricou Piper, un pitic în cizme de cowboy făcute la comandă, un pitic cu păr negru tuns scurt şi ridicat măciucă pe frunte.

Biletul era din partea domnului Bissette.

Dragă John,
Bonnie Avery mi-a spus că ai plecat mai devreme. E foarte

îngrijorată pentru tine. Şi eu sunt, deşi amândoi am mai trecut prin situaţii similare, mai ales în săptămâna examenelor. Te rog, vino să discutăm mâine la prima oră, bine? Putem rezolva orice problemă ai avea. Dacă te simţi surmenat – şi vreau să repet că lucrul acesta se întâmplă mereu – putem aranja amânarea examenelor. Întâia noastră grijă este starea ta de bine. Sună-mă în seara aceasta, dacă vrei; poţi da de mine la 555-7661. Voi fi treaz până târziu.

Ţine minte că ne eşti drag tuturor şi că toţi suntem de partea ta.

A votre santé

Len Bissette

Jake simţi că-i dau lacrimile. Compasiunea era clar exprimată în acele cuvinte, şi asta era minunat, dar mai erau unele lucruri, lucruri neexprimate direct, care erau şi mai plăcute – căldură, preocupare şi o încercare (chiar dacă greşită) de a înţelege şi consola.

Domnul Bissette făcuse o săgetuţă în partea de jos a biletului. Jake întoarse foaia şi citi:

Apropo, Bonnie m-a rugat să-ţi aduc asta – felicitări!!

Felicitări? Ce naiba însemna *asta?*

Deschise dosarul. O foaie de hârtie fusese prinsă de prima pagină a eseului său final. Purta antetul Bonitei Avery şi Jake citi rândurile drepte, scrise cu stiloul, cu o uimire crescândă.

John,

Leonard fără doar şi poate că îţi va transmite grija noastră, a tuturor – e extrem de priceput la asta – aşa că mie dă-mi voie să mă limitez la eseul tău final, pe care l-am citit şi notat în prima mea oră liberă. Este incredibil de original şi depăşeşte orice eseu pe care l-am citit în ultimii ani. Felul în care utilizezi repetiţia incrementală („…şi ăsta e adevărul“) este inspirat, dar sigur că repetiţia incrementală nu e de fapt decât un truc. Adevărata valoare a compunerii rezidă în calitatea ei

simbolică, exprimată prima dată în imaginea trenului şi a uşii de pe pagina de titlu şi continuată splendid în cuprinsul textului. Aceasta ajunge la concluzia ei logică odată cu imaginea „turnului întunecat“, pe care o interpretez ca pe afirmaţia ta că ambiţiile convenţionale nu sunt doar false, ci şi periculoase.

Nu pretind că înţeleg tot simbolismul (ex. „Stăpâna Umbrelor“, „pistolarul“), dar mi se pare clar că tu însuţi eşti „Prizonierul“ (şcolii, societăţii etc.) şi că sistemul educaţional este „Demonul Vorbitor“. Este posibil ca „Roland“ şi „pistolarul“ să fie una şi aceeaşi figură autoritară – tatăl tău, poate? Atât de tare m-a intrigat această posibilitate, încât i-am căutat numele în dosarul tău. Observ că îl cheamă Elmer, dar mai observ şi că iniţiala mijlocie este R.

Găsesc acest lucru extrem de provocator. Ori este acest nume un dublu simbol, inspirat deopotrivă de tatăl tău şi de poemul lui Robert Browning, Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a? Nu e o întrebare pe care aş adresa-o majorităţii studenţilor, dar sigur că ştiu cât de mult citeşti tu!

În orice caz, sunt extrem de impresionată. Elevii mai tineri sunt deseori tentaţi să scrie lucruri sub imperiul aşa-numitului „flux al conştiinţei“, însă rareori sunt capabili să-l controleze. Tu te-ai descurcat de minune să îmbini fluxul conştiinţei cu limbajul simbolic.

Bravo!

Treci pe la mine imediat ce „revii în şa“ – vreau să discutăm posibilitatea publicării acestui text în primul număr de anul viitor al revistei literare a elevilor.

B. Avery

P.S. Dacă azi ai plecat de la şcoală pentru că te-ai îndoit de puterea mea de a înţelege un eseu final de o bogăţie atât de neaşteptată, sper că ţi-am înlăturat temerile.

Jake scoase foaia din agrafă, expunând pagina de titlu a eseului său uimitor de original şi de bogat în simboluri. Nota 10+ era scrisă şi încercuită cu cerneala roşie a stiloului de

notat al doamnei Avery. Sub ea, profesoara scrisese *EXCELENT!!!*

Jake izbucni în râs.

Întreaga zi – ziua aceea lungă, înfricoşătoare, confuză, exuberantă, terifiantă, misterioasă – era concentrată în hohotele lui dezlănţuite de râs. Se trânti în scaun, cu capul pe spate, ţinându-se cu mâinile de burtă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Râse până ce răguşi. Fu cât pe ce să se oprească de câteva ori, apoi ochii îi căzdeau pe o exprimare din binevoitorul comentariu critic al doamnei Avery şi începea să râdă şi mai abitir. Nu-l văzu pe tatăl lui când veni la uşă, se uită la el nedumerit, cu ochi temători, după care plecă înapoi, clătinând din cap.

În cele din urmă, *deveni* conştient că doamna Shaw încă şedea pe patul lui, uitându-se la el cu o expresie de detaşare prietenească asezonată cu o vagă curiozitate. Jake încercă să vorbească, dar îl luă din nou râsul înainte să apuce.

Trebuie să mă opresc, îşi spuse. *Trebuie să mă opresc sau o să mor. O să fac o comoţie cerebrală sau un atac de cord, sau altceva.*

Apoi îşi spuse: *Mă-ntreb cum o fi interpretat „uu-uu, uu-uu“?* şi reîncepu să râdă cu toată fiinţa sa.

Până la urmă, spasmele începură să-i tempereze hohotele. Se şterse cu braţul la ochii înlăcrimaţi şi spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Shaw – doar că... ei bine... am primit un 10 plus pe eseul final. A fost o lucrare foarte... foarte bogată... şi foarte sim... sim...

Dar nu putu încheia. Se îndoi de râs, ţinându-se de burta care îl durea. Doamna Shaw se ridică, surâzând.

— Foarte frumos, John. Mă bucur că totul a ieşit bine şi sunt sigură că şi părinţii tăi se vor bucura. Am întârziat mult... cred că-i voi cere portarului să-mi cheme un taxi. Noapte bună şi somn uşor.

— Noapte bună, doamnă Shaw, zise Jake, controlându-se cu greu. Şi mulţumesc.

Îndată ce femeia plecă, băiatul începu din nou să râdă.

21

În următoarea jumătate de oră primi vizite separate din partea părinţilor.

Într-adevăr, se calmaseră, iar nota de 10+ pusă pe eseul lui final păru să-i calmeze şi mai tare. Jake îi primi cu textul la franceză deschis pe masă înaintea sa, însă nici nu se uitase la el, şi nici nu avea vreo intenţie să se uite. Aştepta să rămână singur ca să poată studia cele două cărţi pe care le cumpărase dimineaţă. Avea o bănuială că *adevăratele* examene finale încă aşteptau dincolo de orizont şi simţea o dorinţă disperată de a le trece.

Tatăl lui îşi vârî capul în cameră pe la zece şi un sfert, cam la douăzeci de minute după ce mama îşi încheiase scurta şi neclara vizită. Elmer Chambers ţinea o ţigară într-o mână şi un pahar de scotch în cealaltă. Părea nu doar mai calm, dar şi puţin cherchelit. Jake se întrebă scurt şi cu indiferenţă dacă nu dăduse iama cumva în rezerva de Valium a mamei lui.

— Eşti bine, puştiule?

— Da.

Jake era din nou băieţelul cuminte, care se stăpânea mereu. Ochii pe care îi întoarse spre tatăl lui nu erau arzători, ci opaci.

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru adineaori.

Tatăl lui nu era omul care să-şi ceară multe scuze, şi o făcea ca un ageamiu. Jake descoperi că-i era puţin milă de el.

— Nu face nimic.

— O zi grea, zise tatăl lui. Gesticulă cu paharul gol. Ce-ar fi să uităm amândoi ce s-a întâmplat?

Vorbi ca şi când tocmai îi venise această măreaţă şi logică idee.

— Eu am uitat deja.

— Bun. Tatăl lui părea uşurat. E timpul să te culci, nu-i aşa? Mâine vei avea de dat nişte explicaţii şi câteva teste.

— Aşa se pare, zise Jake. Mama e bine?

— Foarte. Foarte. Eu mă duc în birou. Am multe hârtii de completat în seara asta.

— Tată?

Bărbatul întoarse îngrijorat ochii spre el.

— Care-i numele tău mijlociu?

Ceva pe chipul tatălui îi spuse lui Jake că se uitase la nota de pe eseul lui final, dar nu se sinchisise să citească lucrarea în sine ori comentariul critic al doamnei Avery.

— N-am aşa ceva, zise el. E doar o iniţială, ca Harry S. Truman. Doar că a mea e R. Ce te-a făcut să întrebi asta?

— Simpla curiozitate, răspunse Jake.

Reuşi să-şi păstreze mina serioasă până ce plecă tatăl lui... dar imediat ce uşa se închise, dădu fuga la pat şi îşi îndesă faţa în pernă, ca să amortizeze un alt acces de râs sălbatic.

22

Când fu sigur că-i trecuse şi acest acces (deşi pufnete de râs încă-i mai urcau în gât, ca replicile unui cutremur) şi că tatăl lui va fi încuiat în siguranţă în biroul lui, cu ţigările, scotch-ul, hârtiile şi sticluţa lui cu pudră albă, Jake se întoarse la masa de scris, aprinse lampa şi deschise *Charlie, trenuleţul Uu-uu*. Aruncă o privire rapidă la pagina tehnică şi văzu că volumul fusese publicat prima dată în 1942; exemplarul lui era din a patra ediţie. Se uită pe coperta a patra, dar nu apărea nicio informaţie despre Beryl Evans, autorul cărţii.

Jake reveni la prima pagină, se uită la imaginea unui bărbat cu păr blond, care rânjea în cabina unei locomotive cu abur, studie rânjetul de mândrie de pe chipul omului, după care începu să citească.

> Bob Brooks era mecanic de locomotivă pentru compania de căi ferate Lumea de Mijloc, pe segmentul St Louis–Topeka. Mecanicul Bob era cel mai bun angajat pe care compania de căi ferate Lumea de Mijloc îl avusese vreodată, iar Charlie era cel mai bun tren!
>
> Charlie era o locomotivă cu abur 402 Big Boy şi mecanicul Bob era singurul căruia i se permisese să şadă în cabina ei şi să tragă de şnurul sirenei. Toată lumea cunoştea OUUU-UUU-ul sirenei lui Charlie şi de câte ori îl

auzeau răsunând peste câmpiile din Kansas, oamenii spuneau: „Ăştia-s Charlie şi mecanicul Bob, cea mai rapidă echipă dintre St Louis şi Topeka!“

Băieţi şi fete dădeau fuga în curte să-i vadă pe Charlie şi mecanicul Bob trecând. Mecanicul Bob le zâmbea şi flutura din mână. Copiii zâmbeau şi fluturau înapoi.

Mecanicul Bob avea un secret special. El era singurul care îl ştia. Charlie, trenuleţul Uu-uu, era de fapt viu. Într-o zi, pe când străbăteau distanţa dintre Topeka şi St Louis, mecanicul Bob a auzit o voce care cânta foarte încet şi blând.

— Cine-i în cabină cu mine? a zis sever mecanicul Bob.

— Tre’ să te duci la psihiatru, mecanicule Bob, murmură Jake şi întoarse pagina. Iată o imagine cu Bob aplecându-se pentru a se uita sub focarul automat al lui Charlie, trenuleţul Uu-uu. Jake se întrebă cine conducea trenul şi se uita după vaci (ca să nu mai zicem de băieţi şi fete) în timp ce Bob căuta pasageri clandestini, şi bănuia că Beryl Evans nu se prea pricepuse la trenuri.

— Nu-ţi face griji, zise o voce joasă, groasă. Sunt doar eu.

— Cine eu? întrebă mecanicul Bob.

Vorbi pe cel mai sigur şi răsunător ton al său, deoarece încă mai credea că cineva îi juca o festă.

— Charlie, răspunse vocea joasă, groasă.

— Fugi d-aci! făcu mecanicul Bob. Trenurile nu vorbesc! N-oi fi ştiind eu multe, dar asta ştiu! Dacă eşti Charlie, presupun că poţi să-ţi tragi singur sirena!

— Sigur că da, zise vocea joasă, groasă, şi tocmai atunci sirena îşi trimise sunetul prelung, rostogolitor, peste câmpiile din Missouri: OUUU-UUU!

— Sfinte Dumnezeule! zise mecanicul Bob. *Chiar* eşti tu!

— Ţi-am spus, rosti Charlie, trenuleţul Uu-uu.

— Cum de n-am ştiut până acum că eşti viu? întrebă mecanicul Bob. De ce nu mi-ai vorbit niciodată până acum?

Şi atunci Charlie îi cântă mecanicului Bob următorul cântec, cu vocea lui joasă, groasă.

Nu-mi pune întrebări copilăreşti,
N-am să joc jocuri prosteşti.
Sunt un simplu trenuleţ uu-uu
Şi asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Şi să fiu un trenuleţ uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

— O să mai vorbeşti cu mine când vom mai fi pe drum? întrebă mecanicul Bob. Mi-ar face mare plăcere.

— Sigur că da, zise Charlie. Te iubesc, mecanicule Bob.

— Şi eu te iubesc, Charlie, răspunse mecanicul Bob, după care trase sirena el însuşi, doar ca să arate cât era de fericit.

OUU-UUU! Era cel mai puternic şi mai robust sunet de sirenă pe care Charlie îl scosese *vreodată*, şi toţi cei care l-au auzit au venit să-l vadă.

Imaginea care ilustra această ultimă scenă era cea de pe coperta cărţii. În imaginile anterioare (erau nişte desene sumare care-i aminteau lui Jake de pozele din cartea lui preferată din grădiniţă, *Mike Mulligan şi lopata lui cu abur),* locomotiva era o simplă locomotivă – animată, indiscutabil interesantă pentru băieţii din anii ‘40 care formaseră publicul-ţintă al acelei cărţi, însă era doar o maşinărie. În această imagine însă, avea clare trăsături umane, iar asta îi trezi lui Jake un fior puternic, în ciuda zâmbetului lui Charlie şi a duioşiei cam prea trase de păr a poveştii.

Nu avea încredere în zâmbetul acela.

Se întoarse la eseul său final şi scrută textul. *Sunt aproape sigur că Blaine este periculos,* citi el, *iar ăsta e adevărul.*

Închise dosarul, lovi gânditor cu degetele în el câteva

momente, apoi se întoarse la *Charlie, trenuleţul Uu-uu*.

Mecanicul Bob şi Charlie petrecură multe zile fericite împreună şi discutară despre multe lucruri. Mecanicul Bob trăia singur, iar Charlie era primul prieten adevărat pe care îl avea de când îi murise soţia, cu mult timp în urmă, în New York.

Apoi, într-o bună zi, când Charlie şi mecanicul Bob se întoarseră la depoul din St Louis, găsiră o nouă locomotivă diesel în locul de staţionare al lui Charlie. Şi încă ce locomotivă diesel! Cinci mii de cai-putere! Tampoane din oţel nichelat! Motoare de tracţiune fabricate la Fabrica de Locomotive din Utica, New York! Şi pe acoperişul ei, în spatele generatorului, erau trei ventilatoare de răcire galben-aprins.

— Ce-i asta? întrebă mecanicul Bob îngrijorat, dar Charlie nu făcu decât să-şi cânte cântecul cu vocea lui joasă, groasă:

Nu-mi pune întrebări copilăreşti,
N-am să joc jocuri prosteşti.
Sunt un simplu trenuleţ uu-uu
Şi asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Şi să fiu un trenuleţ uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Domnul Briggs, directorul depoului, se apropie.

— Aceasta e o frumoasă locomotivă diesel, zise mecanicul Bob, dar va trebui să o mutaţi din locul de staţionare al lui Charlie, domnule Briggs. Charlie trebuie uns chiar în această după-amiază.

— Charlie nu va mai trebui uns niciodată, mecanicule Bob, spuse cu tristeţe în glas domnul Briggs. Va fi înlocuit cu ea – o locomotivă diesel Burlington Zephyr nou-nouţă.

Odată, Charlie a fost cea mai bună locomotivă din lume, dar acum este bătrân şi boilerele lui scapă apă. Mă tem că a venit timpul ca Charlie să iasă la pensie.

— Aiurea! Mecanicul Bob era furios! Charlie e încă plin de vlagă! Voi telegrafia la sediul central al companiei de căi ferate Lumea de Mijloc! Îi voi telegrafia preşedintelui, domnul Raymond Martin, eu însumi! Îl cunosc, pentru că o dată mi-a acordat un Premiul de Merit, şi după aceea eu şi Charlie i-am plimbat fiica cea mică. Am lăsat-o să tragă de şnur şi Charlie a şuierat cât a putut de tare pentru ea!

— Îmi pare rău, Bob, spuse domnul Briggs, dar domnul Martin însuşi a cerut noua locomotivă diesel.

Era adevărat. Aşa încât Charlie, trenuleţul Uu-uu, a fost tras pe o linie moartă în cel mai îndepărtat colţ al depoului Lumii de Mijloc din St Louis, să ruginească între buruieni. Şi astfel, pe traseul dintre St Louis şi Topeka se auzi TIIIT! TIIIT-ul lui Burlington Zephyr, iar Charlie tăcu pentru totdeauna. O familie de şoareci îşi găsi culcuş în scaunul pe care mecanicul Bob şezuse cândva atât de mândru, privind peisajul pe lângă care gonea cu viteză; o familie de rândunici îşi făcuse cuib în coşul lui de fum. Charlie rămase singur şi foarte trist. Ducea dorul şinelor de oţel şi al cerurilor albastre şi al spaţiilor largi, deschise. Uneori, noaptea târziu, se gândea la aceste lucruri şi plângea cu lacrimi negre de ulei. Asta făcea ca frumosul lui far Stratham să ruginească, dar lui nu-i păsa, întrucât acum farul Stratham era vechi şi nu se mai aprindea niciodată.

Domnul Martin, preşedintele companiei de căi ferate Lumea de Mijloc, îi scrise mecanicului Bob şi-i făcu oferta de a conduce noul Burlington Zephyr. „E o locomotivă bună, mecanicule Bob“, spunea domnul Martin, „plină de vlagă, şi tu ar trebui să fii cel care s-o conducă! Dintre toţi mecanicii care lucrează pentru Lumea de Mijloc, tu eşti cel mai bun. Iar fiica mea, Susannah, n-a uitat nicio clipă că ai lăsat-o să tragă vechea sirenă a lui Charlie.“

Dar mecanicul Bob spuse că, dacă nu-l mai poate conduce pe Charlie, zilele lui de mecanic s-au încheiat. „N-

aş putea înţelege o locomotivă diesel atât de nouă şi de performantă“, răspunse mecanicul Bob, „şi ea nu m-ar înţelege pe mine.“

Îi fu încredinţată sarcina de a întreţine locomotivele de la depoul din St Louis, şi mecanicul Bob deveni îngrijitorul Bob. Uneori, ceilalţi mecanici care conduceau noile locomotive diesel performante râdeau de el.

— Uite-l pe neghiobul ăla bătrân! ziceau eu. Nu poate înţelege că lumea a mers mai departe!

Alteori, noaptea târziu, mecanicul Bob se ducea în fundul curţii depoului, acolo unde Charlie, trenuleţul Uu-uu, stătea pe şinele ruginite ale liniei moarte care-i devenise casă. Printre roţile lui crescuseră buruieni; farul era ruginit şi orb. Mecanicul Bob îi vorbea mereu lui Charlie, însă Charlie îi răspundea din ce în ce mai rar. În multe nopţi nu scotea nicio vorbă.

Într-o noapte, mecanicului Bob îi veni o idee teribilă.

— Charlie, eşti pe moarte? întrebă el şi, cu vocea lui joasă, groasă, Charlie răspunse:

Nu-mi pune întrebări copilăreşti,
N-am să joc jocuri prosteşti.
Sunt un simplu trenuleţ uu-uu
Şi asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Şi să fiu un trenuleţ uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Jake privi îndelung imaginea care însoţea acest episod nu tocmai neaşteptat. Poate că era un desen sumar, însă era executat cu măiestrie. Charlie arăta bătrân, obosit şi uitat de toată lumea. Mecanicul Bob părea că şi-a pierdut ultimul prieten... ceea ce, potrivit poveştii, chiar aşa era. Jake îşi imagină copiii de pe tot cuprinsul Americii plângând din toţi rărunchii la acest episod, şi înţelese că erau *multe* poveşti

pentru copii care conţineau asemenea lucruri, ce-ţi terfeleau emoţiile. Hansel şi Gretel abandonaţi în pădure, mama lui Bambi doborâtă de un vânător, moartea lui Old Yeller. Era uşor să-i răneşti pe copilaşi, uşor să-i faci să plângă, iar asta arăta o pornire ciudat de sadică la majoritatea povestitorilor... inclusiv, aparent, la Beryl Evans.

Dar, descoperi Jake, *el* nu era întristat de izgonirea lui Charlie în ţinuturile pustii şi buruienoase de la maginea depoului Lumea de Mijloc din St Louis. Ba dimpotrivă. *Bravo*, gândi el. *Acolo îi e locul. Acolo, pentru că e periculos. N-are decât să putrezească acolo, şi nu te lăsa înşelat de lacrima din ochiul lui – se spune că şi crocodilii plâng.*

Citi repede restul poveştii. Avea un final fericit, desigur, deşi acel moment de disperare la marginea depoului era indiscutabil cel pe care copiii şi-l aminteau mult timp după ce finalul fericit cădea în uitare.

Domnul Martin, preşedintele companiei de căi ferate Lumea de Mijloc, veni în St Louis să vadă cum merge treaba. Planul lui era să meargă cu Burlington Zephyr până la Topeka, unde fiica lui ţinea primul ei recital de pian, chiar în acea după-amiază. Doar că Zephyr nu voia să pornească. Motorina din rezervor conţinea apă, din câte se părea.

(*Oare tu, mecanicule Bob, să fi pus apă în ea?* se întrebă Jake. *Fac pariu că da, vulpe vicleană ce eşti!*)

Toate celelalte trenuri erau plecate pe traseu! Ce să facă?

Cineva îl trase de braţ pe domnul Martin. Era îngrijitorul Bob, doar că nu mai arăta ca un îngrijitor de locomotive. Îşi scosese pantalonii pătaţi cu ulei şi îmbrăcase o salopetă curată. Pe cap avea vechea lui şapcă dungată, de mecanic.

— Charlie e mai încolo, pe linia moartă, zise el. Charlie poate face drumul până la Topeka, domnule Martin. Charlie vă poate duce acolo la timp pentru recitalul de pian al fiicei dumneavoastră.

— Locomotiva aia cu abur, veche? pufni domnul Briggs. Soarele va apune şi Charlie încă nu va fi nici la optzeci de kilometri de Topeka!

— Charlie poate să o facă, insistă mecanicul Bob. Fără garnituri în spate, ştiu că poate! Vedeţi dumneavoastră, în timpul meu liber i-am curăţat motorul şi boilerul.

— Să facem o încercare, acceptă domnul Martin. Mi-ar părea rău să pierd primul recital al lui Susannah!

Charlie era pregătit de drum; mecanicul Bob îi făcuse plinul cu cărbuni şi focarul era atât de cald, încât pereţii lui se înroşiseră. Îl ajută pe domnul Martin să urce în cabină şi-l scoase pe Charlie de pe linia moartă, ruginită şi uitată, punându-l pe linia principală pentru prima dată în ani de zile. Apoi, când cuplă în prima viteză, trase de şnur şi Charlie scoase vechiul lui strigăt curajos: *OUU-UUU!*

Pretutindeni în St Louis copiii auziră acel strigăt şi alergară din curţile lor ca să vadă vechea locomotivă cu abur trecând.

— Uite! strigau ei. E Charlie! Charlie, trenuleţul Uu-uu s-a întors! Ura! Fluturau toţi din mână şi, când Charlie ieşea pufăind din oraş, prinzând viteză, trase singur sirena, exact cum făcea în zilele de demult: *OUU-UUU!*

Clic-clac, clic-clac făceau roţile lui Charlie!

Puf-puf, puf-puf făcea fumul pe coşul lui Charlie!

Boc-boc, boc-boc făcea banda care alimenta cu cărbuni focarul!

Ce viteză! Ce mai vlagă! Charlie nu mai mersese niciodată atât de repede! Peisajul gonea alături neclar! Depăşea maşinile de pe Route 41 ca şi când acestea ar fi stat pe loc!

— Măiculiţă, maica mea! exclamă domnul Martin, fluturându-şi pălăria în aer. Asta zic şi eu locomotivă, Bob! Nu ştiu de ce am scos-o din funcţiune! Cum faci să ţii banda transportoare plină la viteza asta?

Mecanicul Bob zâmbi, întrucât el ştia că Charlie *se alimenta singur*. Şi, peste *clic-clac* şi *puf-puf* şi *boc-boc*, îl auzea cântându-şi vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă:

Nu-mi pune întrebări copilăreşti,
N-am să joc jocuri prosteşti.

Sunt un simplu trenuleţ uu-uu
Şi asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Şi să fiu un trenuleţ uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Charlie l-a dus pe domnul Martin la timp la recitalul de pian al fiicei sale (cum altfel?) şi Susannah s-a bucurat peste poate să-l revadă pe vechiul ei prieten, Charlie (cum altfel?), şi toţi s-au dus înapoi la St Louis împreună, Susannah trăgând cu toată forţa de şnurul sirenei cât a fost drumul de lung. Domnul Martin le-a găsit lui Charlie şi mecanicului Bob de lucru la nou-înfiinţatul parc de distracţii Lumea de Mijloc din California, să plimbe copiii, şi acolo îi veţi găsi şi astăzi, plimbând de colo-colo copii veseli în acea lume plină de lumini şi muzică şi distracţie pe cinste. Părul mecanicului Bob este alb, iar Charlie nu mai vorbeşte la fel de mult ca înainte, dar amândoi au încă destulă vlagă şi, din când în când, copiii îl aud pe Charlie cântându-şi vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă.

SFÂRŞIT

— Nu-mi pune întrebări copilăreşti, n-am să joc jocuri prosteşti, murmură Jake, uitându-se la ultima ilustraţie.

Îl înfăţişa pe Charlie, trenuleţul Uu-uu, trăgând două vagoane de pasageri descoperite, pline de copii veseli, de la *montagnes-russes* la roata Ferris. Mecanicul Bob stătea în cabină, trăgea şnurul sirenei şi părea fericit ca porcul în mocirlă. Jake bănuia că zâmbetul mecanicului Bob trebuia să exprime fericirea supremă, dar lui i se părea că era zâmbetul unui descreierat. Charlie şi mecanicul Bob arătau *amândoi* ca nişte descreieraţi... şi cu cât Jake se uita mai mult la copii, cu atât avea mai mult impresia că expresiile de pe chipurile lor aduceau cu nişte grimase de teroare. *Lăsaţi-ne să coborâm*,

păreau să spună chipurile lor. *Vă rugăm, lăsaţi-ne să coborâm teferi şi nevătămaţi.*

Şi să fiu un trenuleţ uu-uu ferice până în ziua când m-oi duce.

Jake închise cartea şi o privi căzut pe gânduri. Apoi o redeschise şi începu să o frunzărească, încercuind anumite cuvinte şi propoziţii care, i se părea lui, aveau o anumită importanţă.

Compania de căi ferate Lumea de Mijloc... mecanicul Bob... o voce joasă, groasă... OUU-UUU... primul prieten adevărat pe care îl avea de când îi murise soţia, cu mult timp în urmă, în New York... domnul Martin... lumea a mers mai departe... Susannah...

Lăsă pixul jos. *De ce* i se păreau importante aceste cuvinte şi propoziţii? Cea despre New York părea evidentă, dar celelalte? Şi, la urma urmei, de ce *cartea* aceasta? Faptul că îi fusese scris să o cumpere era incontestabil. Dacă n-ar fi avut bani în buzunar, era convins că ar fi luat-o pur şi simplu şi ar fi fugit cu ea din librărie. Dar *de ce?* Se simţea ca acul unei busole. Acul nu ştie nimic despre nordul magnetic; ştie doar că trebuie să indice într-o anumită direcţie, fie că-i place, fie că nu.

Singurul lucru pe care Jake îl ştia sigur era că se simţea foarte, foarte obosit şi că, dacă nu se aşeza în pat curând, va adormi la masă. Îşi dădu jos cămaşa, apoi aruncă încă o privire la coperta lui *Charlie, trenuleţul Uu-uu.*

Zâmbetul acela. Pur şi simplu nu avea încredere în zâmbetul acela. Nici cât negru sub unghie.

23

Somnul nu veni atât de repede pe când se aşteptase Jake. Vocile reîncepură să se contrazică dacă el era viu sau mort, şi îl ţinură treaz. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor cu ochii închişi şi apăsându-şi tâmplele cu pumnii încleştaţi.

Terminaţi! strigă la ele. *Terminaţi odată! Aţi tăcut toată ziua, tăceţi din nou! Eu aş tăcea dacă ar recunoaşte că sunt mort*, zise îmbufnată una dintre voci. *Aş tăcea şi eu dacă ar arunca naibii*

o privire în jur şi ar recunoaşte că sunt în mod evident viu, ricană cealaltă.

Îi venea să strige cât îl ţineau plămânii. Nu credea că se va mai putea controla; simţea că-i urca strigătul în gât ca voma. Deschise ochii, îşi văzu pantalonii aşezaţi pe spătarul scaunului de la birou şi-l fulgeră o idee. Coborî din pat, se duse la scaun şi pipăi în buzunarul drept din faţă al pantalonilor.

Cheia argintie era tot acolo şi imediat ce degetele i se strânseră în jurul ei, vocile încetară.

Spune-i, gândi el, neavând idee cui îi era adresat gândul. *Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.*

Se întoarse în pat şi adormi cu cheia strânsă în mână, la trei minute după ce puse capul pe pernă.

III
UŞA ŞI DEMONUL

1

Tocmai când era să-l fure somnul, Eddie auzi clar în ureche o voce: *Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.*

Se ridică ţeapăn în şezut, uitându-se speriat în jur. Susannah dormea buştean lângă el; vocea aceea nu putea să fi fost a ei.

Şi nici a altcuiva, aparent. Mergeau prin pădure, de-a lungul cărării Grinzii, deja de opt zile, şi-n seara aceasta ridicaseră tabără pe fundul unei văi adânci. Aproape, în stânga, vuia un pârâu mare, curgând în aceeaşi direcţie în care se îndreptau ei: sud-est. În dreapta, pe o costişă abruptă creşteau brazi. Nu era niciun intrus acolo; doar Susannah care dormea şi Roland care stătea de veghe. Pistolarul era ghemuit sub pătura sa pe malul pârâului şi se uita în întuneric.

Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.

Eddie ezită preţ de un singur moment. Sănătatea mentală a lui Roland era în balanţă acum, iar balanţa se înclina în direcţia greşită. Şi partea cea mai rea era că nimeni nu ştia asta mai bine decât el însuşi. În acest punct, Eddie era dispus să se agaţe de orice pai.

Folosea în chip de pernă o bucată împăturită de piele de căprioară. Băgă mâna sub ea şi scoase de acolo un pachet înfăşurat în piele. Se duse la Roland şi fu surprins că pistolarul nu-l observă decât în momentul în care era la mai puţin de patru paşi de spatele lui neprotejat. Fusese un timp – şi încă nu de mult – când Roland ar fi ştiut că Eddie era treaz încă dinainte ca el să se ridice în şezut. Ar fi sesizat schimbarea în respiraţia lui.

Era mai vigilent atunci când eram pe plajă, când era pe

jumătate mort din pricina muşcăturii homaroşeniei, gândi Eddie cu tristeţe.

Într-un târziu, Roland întoarse capul şi se uită la el. Ochii lui ardeau de durere şi istovire, dar Eddie recunoscu aceste lucruri ca fiind doar un licăr de suprafaţă. Dincolo de el intuia o confuzie scăpărătoare care avea aproape sigur să se transforme în nebunie, dacă ar fi continuat să evolueze de capul ei. Îşi simţi inima grea de milă.

— Nu poţi dormi? întrebă Roland. Vocea lui era moale, aproape amorţită.

— Aproape că adormisem, şi apoi m-am trezit, începu Eddie. Ascultă...

— Cred că mă pregătesc să mor.

Roland îl ţintui cu privirea. Strălucirea îi părăsi ochii şi acum, privindu-i, era ca şi când s-ar fi uitat în două hăuri adânci şi întunecate, aparent fără sfârşit. Eddie se cutremură, mai mult din cauza acelei priviri goale decât din cauza celor rostite de Roland.

— Şi ştii, Eddie, ce sper că se află în poiana unde se sfârşeşte drumul?

— Roland...

— Linişte, continuă celălalt. Doar linişte. Asta ar fi de ajuns. Un sfârşit pentru... asta.

Îşi apăsă tâmplele cu pumnii şi Eddie gândi: *Am mai văzut pe cineva făcând asta, şi nu de mult. Dar pe cine? Unde?*

Era ridicol, desigur; nu văzuse pe nimeni decât pe Roland şi Susannah de aproape două luni. Dar *simţea* că era adevărat.

— Roland, lucrez de un timp la ceva, zise el.

Pistolarul încuviinţă. Năluca unui zâmbet îi atinse buzele.

— Ştiu. Ce este? Eşti pregătit în sfârşit să-mi spui?

— Cred că poate fi o parte din treaba asta cu *ka-tet*-ul.

Uitătura goală părăsi ochii lui Roland. Îi aruncă lui Eddie o privire atentă, dar nu spuse nimic.

— Uite.

Eddie începu să despăturească bucata de piele.

Asta n-o să ajute la nimic! zise deodată vocea lui Henry pe un ton superior. Era atât de puternică, încât Eddie chiar

tresări. *Nu e decât o cioplitură fără noimă! O să râdă imediat ce o va vedea! O să râdă* de tine! *„Oo, ui' la asta!“ va spune. „A cioplit fetiţa ceva?“*

— Taci din gură, murmură Eddie. Pistolarul ridică din sprâncene.

— Nu tu.

Roland aprobă din cap, fără surprindere.

— Fratele tău te vizitează des, nu-i aşa, Eddie?

Un moment, Eddie nu făcu decât să se uite fix la el, cu obiectul lui cioplit încă ascuns în pătratul de piele. Apoi zâmbi. Nu era un zâmbet agreabil.

— Nu la fel de des ca înainte. Slavă Cerului pentru micile minuni.

— Da, zise Roland. Prea multe voci apasă tare pe sufletul unui om... Ce este, Eddie? Arată-mi, te rog.

Eddie ridică bucata de frasin. Cheia, aproape completă, ieşea din ea asemenea capului unei femei la prora unei corăbii... sau a mânerului unei săbii înfipte într-o stâncă. Eddie nu ştia cât de bine reuşise să reproducă forma cheii pe care o văzuse în foc (şi niciodată nu va şti, bănuia, decât dacă va găsi încuietoarea potrivită în care să o încerce), dar credea că o nimerise bine. De un singur lucru era cât se poate de sigur: era cea mai bună sculptură pe care o făcuse vreodată. De departe.

— Pe toţi zeii, Eddie, e frumoasă! făcu Roland. Apatia îi dispăruse din glas; vorbi pe un ton de reverenţă surprinsă, pe care Eddie nu-l mai auzise până atunci. E gata? Nu e, nu-i aşa?

— Nu... nu tocmai. Îşi plimbă degetul mare în a treia scobitură, apoi peste *s*-ul de la capătul ultimei scobituri. Mai am puţin de lucrat aici, iar curbura de la capăt încă nu a ieşit bine. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar aşa e.

— Ăsta este secretul tău.

Nu era o întrebare.

— Da. Acum, de aş şti măcar ce înseamnă!

Roland se uită în jur. Eddie îi urmări privirea şi o văzu pe Susannah. Se simţi puţin uşurat ştiind că Roland o auzise

primul.

— Ce faceţi, băieţi, atât de târziu? Trăncăniţi verzi şi uscate? Văzu cheia de lemn din mâna lui Eddie şi încuviinţă. Chiar mă întrebam când te vei hotărî să ne arăţi şi nouă aia. A ieşit bine. Nu ştiu la ce foloseşte, dar a ieşit al naibii de bine.

— N-ai idee ce uşă ar putea deschide? îl întrebă Roland pe Eddie. Asta n-a făcut parte din *khef*-ul tău?

— Nu... dar s-ar putea să ajute la ceva, chit că nu e terminată. Întinse cheia spre Roland. Vreau să o ţii tu.

Pistolarul nu făcu niciun gest de a o lua. Îl privi îndeaproape pe Eddie.

— De ce?

— Pentru că... ei bine... pentru că cineva cred că mi-a spus că aşa ar trebui.

— Cine?

Băiatul tău, gândi Eddie imediat şi, imediat ce avu gândul, ştiu că era adevărat. *Afurisitul tău de băiat*. Nu voia, totuşi, să o spună cu voce tare. Nu voia să amintească deloc numele băiatului. Asta nu putea decât să-i facă din nou rău lui Roland.

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să încerci.

Roland întinse încet mâna după cheie. Când degetele lui o atinseră, un licăr puternic păru să o lumineze, dar dispăru atât de repede, încât Eddie nu fu sigur dacă-l văzuse. Putea să fi fost doar lumina stelelor.

Mâna lui Roland strânse cheia cioplită în bucata de lemn. Un moment, pe chipul lui nu se văzu nimic. Apoi fruntea i se încreţi şi capul se lăsă puţin pe o parte, ca şi când ar fi ascultat ceva.

— Ce este? întrebă Susannah. Auzi...

— *Şşş!*

Nedumerirea de pe chipul lui Roland era înlocuită încet de mirare. Se uită de la Eddie la Susannah şi înapoi la Eddie. Ochii i se umpleau de o emoţie puternică, aşa cum o carafă se umple cu apă când e coborâtă într-un izvor.

— Roland? întrebă Eddie îngrijorat. Te simţi bine?

Roland şopti ceva. Eddie nu auzi ce. Susannah părea speriată. Aruncă o privire acuzatoare spre Eddie, ca pentru a-l

întreba: *Ce i-ai făcut?* Eddie îi luă mâna în ambele sale mâini.

— Cred că e bine.

Roland strângea atât de tare în mână bucata de lemn, încât Eddie se temu pe moment că o va rupe în două, dar lemnul era puternic şi Eddie îl cioplise gros. Gâtul pistolarului se umflă; mărul lui Adam urcă şi coborî, în timp ce bărbatul se străduia să vorbească. Şi, dintr-odată, strigă spre cer cu o voce puternică şi clară:

— *AU DISPĂRUT! VOCILE AU DISPĂRUT!*

Întoarse privirea spre ei şi Eddie văzu ceva ce nu s-ar fi aşteptat niciodată să vadă – nici dacă ar fi trăit o mie de ani.

Roland de Gilead plângea.

2

În noaptea aceea, pistolarul dormi neîntors şi avu un somn fără vise pentru prima dată de luni de zile, şi dormi strângând tare în mână cheia încă neterminată.

3

Într-o altă lume, dar sub umbra aceluiaşi *ka-tet*, Jake Chambers avea cel mai viu vis din viaţa sa.

Umbla printr-o pădure bătrână, distrusă – o zonă moartă de copaci căzuţi şi tufişuri sălbatice care-l prindeau de glezne şi încercau să-i fure tenişii. Ajunse la o centură subţire de copaci mai tineri (anini, credea el, sau poate fagi – el era băiat de la oraş şi singurul lucru pe care îl ştia sigur despre copaci era că unii aveau frunze şi alţii aveau ace) şi descoperi o cărare printre ei. Îşi croi drum de-a lungul ei, mişcându-se puţin mai repede. Înainte se vedea un fel de poiană.

Se opri o dată înainte să ajungă la ea, când zări un soi de indicator din piatră la dreapta. Părăsi cărarea pentru a-l studia. Erau litere cioplite în el, însă erau atât de erodate, încât nu reuşea să le desluşească. În cele din urmă, închise ochii (nu mai făcuse asta niciodată într-un vis) şi îşi lăsă

degetele să urmărească fiecare literă, ca un orb care citeşte Braille. Fiecare prinse formă în întunericul din spatele pleoapelor sale, până ce alcătuiră o propoziţie care apăru într-un nimb de lumină albastră:

CĂLĂTORULE, AICI ÎNCEPE LUMEA DE MIJLOC

Dormind în patul lui, Jake îşi trase genunchii la piept. Mâna în care ţinea cheia era sub pernă şi acum degetele o strânseră mai tare.

Lumea de mijloc, gândi el, *sigur că da. St Louis şi Topeka şi Oz şi Parcul de Distracţii şi Charlie, trenuleţul Uu-uu*.

Deschise ochii în vis şi merse mai departe. Poiana din spatele copacilor era pavată cu asfalt vechi, crăpat. Un cerc galben-şters fusese vopsit în mijloc. Jake îşi dădu seama că era un teren de baschet înainte să-l vadă pe băiatul din celălalt capăt, stând la linia de aruncare liberă şi dând la coş cu o minge Wilson veche. Le nimerea unul după altul, mingea intrând perfect prin cercul fără plasă al coşului. Coşul însuşi era fixat în ceva ce aducea cu un chioşc de metrou închis peste noapte. Uşa lui era vopsită în dungi galbene şi negre intercalate, pe diagonală. Din spatele ei – sau poate de sub ea – Jake auzea un murmur egal de maşinării puternice. Sunetul era cumva deranjant. Terifiant.

Nu călca pe roboţi, zise băiatul care arunca la coş, fără a se întoarce. *Cred că sunt toţi morţi, dar n-aş risca, în locul tău.*

Jake se uită în jur şi văzu împrăştiate pe jos mai multe dispozitive mecanice spulberate. Unul aducea cu un şoarece sau şobolan, altul cu un liliac. Un şarpe mecanic zăea rupt în două bucăţi ruginite, aproape de picioarele sale.

Tu EŞTI eu? întrebă Jake, făcând un pas spre băiatul de la coş, dar chiar înainte ca acesta să se întoarcă, Jake ştiu că răspunsul era negativ. Băiatul era mai înalt decât el şi avea cel puţin treisprezece ani. Avea părul mai închis la culoare şi, când se uită la el, Jake văzu că ochii străinului erau căprui. Ai săi erau albaştri.

Tu ce crezi? întrebă băiatul străin şi-i pasă mingea.

Nu, sigur că nu, spuse Jake, parcă scuzându-se. *Doar că de vreo trei săptămâni sunt rupt în două*. Bătu mingea şi o aruncă de la mijlocul terenului. Aceasta făcu o boltă înaltă şi căzu fără zgomot direct prin cerc. Jake fu bucuros... dar descoperi că, în acelaşi timp, se temea de ce avea să-i spună băiatul acela străin.

Ştiu, zise băiatul. *Ţi-a făcut viaţa un calvar, nu-i aşa*? Purta pantaloni scurţi ecosez şi un tricou galben pe care scria NU TE PLICTISEŞTI NICIODATĂ ÎN LUMEA DE MIJLOC. Îşi legase o bandană verde la frunte, ca să nu-i intre părul în ochi. *Şi-nainte să se-mbuneze lucrurile, se vor înrăutăţi şi mai tare.*

Ce-i locul acesta? întrebă Jake. *Şi tu cine eşti?*

E Portalul Ursului... dar este totodată Brooklyn.

Asta nu suna logic şi totuşi, într-un fel, suna. Jake îşi spuse că lucrurile de genul acesta întotdeauna păreau aşa în vis, doar că ăsta nu lăsa *impresia* unui vis.

Cât despre mine, eu nu contez cine ştie cât, spuse băiatul. Aruncă mingea peste umăr. Aceasta urcă, apoi coborî încet prin cercul coşului. *Eu trebuie să te conduc, atâta tot. Te voi duce unde trebuie să mergi şi-ţi voi arăta ce trebuie să vezi, dar tu trebuie să fii cu băgare de seamă pentru că eu nu te cunosc. Şi străinii îl enervează pe Henry. Şi Henry poate fi rău când e nervos, iar el e mai mare decât tine.*

Cine-i Henry? întrebă Jake.

Nu contează. Numai nu te lăsa văzut de el. Nu trebuie decât să rămâi pe aici... şi să vii după noi. Apoi, când vom pleca...

Băiatul se uită la Jake. Ochii aceia exprimau deopotrivă milă şi teamă. Jake înţelese pe dată că băiatul începea să se *estompeze* – putea să vadă dungile galbene şi negre de pe cutie direct prin tricoul galben al băiatului.

Cum te voi găsi? Jake era deodată îngrozit că băiatul se va evapora cu totul înainte să-i poată transmite ce avea nevoie să audă.

Fără probleme, răspunse băiatul. Vocea lui căpătase un ecou ciudat, metalic. *Ia doar metroul până la Co-Op City. O să mă găseşti.*

Ba n-o să te găsesc! protestă Jake. *Co-Op City e* uriaş! *Acolo*

probabil că locuiesc o sută de mii de oameni!

Acum, băiatul nu mai era decât un contur lăptos. Ochii lui căprui continuau totuşi să fie acolo, asemenea rânjetului pisicii de Cheshire din *Alice*.

Îl priveau cu compasiune şi anxietate. *Nu-ţi face probleme,* zise el. *Doar ai găsit cheia şi trandafirul, nu-i aşa? La fel mă vei găsi şi pe mine. În după-amiaza asta, Jake. Pe la ora trei ar trebui să fie bine. Va trebui să ai grijă şi va trebui să te mişti repede.* Făcu o pauză, un băiat-fantomă cu o minge veche de baschet aşezată lângă un picior transparent. *Acum trebuie să plec... dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Pari un puşti de treabă şi nu mă surprinde că el te iubeşte. Ţine minte, totuşi, că există pericole. Ai grijă... şi grăbeşte-te.*

Stai! strigă Jake şi străbătu în alergare terenul de baschet spre băiatul care dispărea. Lovi cu un picior într-un robot stricat care semăna cu un tractor de jucărie. Se împiedică şi căzu în genunchi, rupându-şi pantalonii. Ignoră arsura de durere. *Stai! Trebuie să-mi spui despre ce-i vorba aici! Trebuie să-mi spui de ce mi se întâmplă lucrurile astea!*

Din cauza Grinzii, răspunse băiatul care nu mai era acum decât o pereche de ochi agăţaţi în aer, *şi din cauza Turnului. În cele din urmă, toate lucrurile, până şi Grinzile, slujesc Turnul Întunecat. Credeai că tu vei fi diferit?*

Jake lovi din mâini şi se opinti în picioare. *Îl voi găsi? Îl voi găsi pe pistolar?*

Nu ştiu, răspunse băiatul. Vocea lui părea acum să vină de la un milion de kilometri depărtare. *Ştiu doar că trebuie să încerci. În privinţa asta nu ai de ales.* Băiatul dispăru.

Terenul de baschet din pădure era gol. Singurul sunet rămăsese murmurul acela vag de maşinării şi lui Jake nu-i plăcea. Ceva nu era în regulă cu sunetul acela şi el credea că ceea ce nu era în regulă cu maşinăria afecta trandafirul – sau invers. Totul se lega, cumva.

Luă de jos mingea de baschet veche şi roasă şi o aruncă. Intră perfect în coş... şi dispăru.

Râul, suspină vocea băiatului străin. Fusese ca o adiere de vânt. Venise de nicăieri şi de pretutindeni. *Răspunsul este râul*.

4

Jake se trezi în prima lumină lăptoasă a zorilor, cu ochii în tavanul camerei lui. Se gândea la tipul de la Restaurantul Spiritual al Manhattanului – Aaron Deepneau, cel care îşi făcea veacul pe Bleecker Street când Bob Dylan nici nu ştia să scoată un acord pe Hohner-ul lui. Aaron Deepneau îi dăduse o ghicitoare.

Cine umblă, dar n-are picioare,
Cine are gură, dar nu vorbeşte,
Cine are pat, dar nu doarme,
Cine are braţe, dar n-are mâini?

Acum ştia răspunsul. Râul umbla; râul avea gură; râul avea pat; râul avea braţe. Băiatul îi spusese răspunsul. Băiatul din vis.

Şi dintr-odată se gândi la altceva ce spusese Deepneau: *Asta e doar jumătate de răspuns. Ghicitoarea lui Samson e dublă, prietene.*

Jake aruncă o privire la ceasul de pe noptieră şi văzu că era şase şi douăzeci. Venise timpul să se mişte, dacă voia să iasă din casă înainte să se trezească părinţii. Astăzi nu avea să meargă la şcoală; Jake credea că, în ceea ce-l privea, şcoala se anulase pentru totdeauna.

Aruncă în lături cuvertura, coborî picioarele pe podea şi văzu că avea zgârieturi pe ambii genunchi. Zgârieturi proaspete. Partea stângă şi-o învineţise ieri, când alunecase pe cărămizi şi căzuse, şi la cap se lovise când leşinase lângă trandafir, însă nu păţise nimic la genunchi.

— Asta s-a întâmplat în vis, şopti el şi descoperi că nu era deloc surprins.

Începu să se îmbrace cu mişcări grăbite.

5

În fundul şifonierului, sub un amalgam de tenişi vechi fără

şireturi şi un maldăr de benzi desenate cu *Omul Păianjen*, găsi ghiozdanul cu care mergea la şcoală în clasele primare. Nimeni, nici picat cu ceară, n-ar fi venit cu ghiozdan la Piper – e prea, prea comun, scumpul meu – şi când Jake îl luă în mână, simţi un val de nostalgie pentru acele zile când viaţa păruse atât de simplă.

Îndesă în el o cămaşă curată, o pereche de jeanşi curaţi, nişte chiloţi şi şosete, apoi adăugă *Ghici ghicitoare ce-i!* şi *Charlie, trenuleţul Uu-uu*. Pusese cheia pe masă înainte să scotocească în şifonier după vechiul lui ghiozdan, şi vocile se întoarseră numaidecât, însă erau îndepărtate şi surde. Pe deasupra, era sigur că le putea face să dispară luând din nou cheia în mână, iar asta îl liniştea.

Bine, gândi el, uitându-se în ghiozdan. Rămăsese loc destul chiar şi după ce pusese cărţile. *Ce altceva?*

Un moment, îşi spuse că nu mai era nimic altceva... şi apoi ştiu.

6

Biroul tatălui mirosea a ţigări şi ambiţie.

Era dominat de o masă uriaşă din lemn de tec. Vizavi de intrare, încastrate într-un perete altfel plin de cărţi, erau trei televizoare Mitsubishi. Fiecare era setat pe una dintre reţelele rivale şi noaptea, când tatăl lui stătea acolo, toate-şi rulau imaginile de ultimă oră cu sonorul redus la minimum.

Draperiile erau închise şi Jake aprinse veioza de birou ca să vadă ceva. Se simţea agitat doar fiindcă era acolo, chiar şi aşa, cu tenişi în picioare. Dacă tatăl lui se trezea şi venea (lucru posibil; oricât de târziu se ducea la culcare sau cât de mult bea, Elmer Chambers dormea uşor şi se trezea devreme), avea să se enerveze. În cel mai bun caz, asta i-ar fi îngreunat evadarea altfel uşoară. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine avea să se simtă.

Sertarele mesei erau încuiate, dar tatăl lui nu făcuse niciodată un secret din locul în care ţinea cheia. Jake strecură

degetele sub sugativă şi o extrase. Deschise al treilea sertar, întinse mâna pe lângă dosare şi atinse metal rece.

O scândură scârţâi în hol şi el împietri. Trecură mai multe secunde. Când scârţâitul nu se repetă, Jake scoase arma pe care tatăl lui o ţinea pentru „protecţia domiciliului“ – un Ruger automat calibru 44. Tata îi arătase arma cu mare mândrie chiar în ziua când o cumpărase – cu doi ani în urmă. Fusese surd la cerinţele arzătoare ale soţiei de a o lăsa din mână înainte să fie rănit cineva.

Jake găsi butonul de pe lateral care elibera încărcătorul. Acesta îi căzu în mână cu un *pac!* metalic ce păru foarte puternic în apartamentul tăcut. Aruncă din nou o privire temătoare spre uşă, apoi îşi întoarse atenţia spre încărcător. Era plin. Dădu să-l introducă înapoi în pistol şi apoi îl scoase iar. Să ţii un pistol încuiat într-un sertar de birou era un lucru; să porţi unul cu tine prin New York City era cu totul altceva.

Vârî arma pe fundul ghiozdanului, apoi pipăi din nou în spatele dosarelor. De data aceasta scoase o cutie cu cartuşe, cam pe jumătate plină. Îşi amintea că tatăl lui exersase de câteva ori trasul la ţintă la poligonul poliţiei de pe First Avenue înainte să-şi piardă interesul.

Scândura scârţâi iar. Jake voia să plece.

Scoase una dintre cămăşile pe care le luase cu el, o aşeză pe masa tatălui şi înfăşură în ea încărcătorul şi cutia cu gloanţe. Apoi o puse înapoi în ghiozdan şi închise bine clapeta cu cataramele. Era pe cale să plece, când ochii îi căzură pe teancul mic de hârtii de lângă tăvile pentru corespondenţă. Ochelarii de soare Ray-Ban oglindiţi pe care tatălui îi plăcea să-i poarte erau împăturiţi peste ele. Jake luă o foaie de hârtie şi, după ce se gândi un moment, luă şi ochelarii de soare. Pe aceştia îi introduse în buzunarul de la piept. Apoi luă stiloul subţire, auriu, din stativul lui şi scrise *Dragă tată şi dragă mamă* sub antet.

Se opri, încruntându-se la această formulă de salut. Ce urma după ea? Ce avea el, mai exact, de spus? Că-i iubea? Da, însă nu destul – acest adevăr central era străpuns de tot soiul de alte adevăruri neplăcute, ca nişte ace de oţel înfipte într-un

ghem de aţă. Că îi va fi dor de ei? Nu ştia dacă asta era adevărat sau nu, lucru într-un fel oribil. Că spera că *lor* le va fi dor de *el?*

Înţelese deodată care era problema. Dacă ar fi avut de gând să lipsească doar pentru o zi, ar fi putut scrie ceva. Simţea însă o certitudine aproape absolută că *nu* era vorba doar de o zi, de o săptămână, de o lună, sau de vara aceea. Avea o idee că atunci când va ieşi din apartament, o va face pentru totdeauna.

Aproape mototoli foaia de hârtie, apoi se răzgândi. Scrise: *Vă rog să aveţi grijă de voi. Vă iubesc, J.* Cam sec, dar măcar era ceva.

Bine. Acum vrei să nu-ţi mai forţezi norocul şi să ieşi din casă?

Voia.

În apartament era o tăcere aproape mormântală. Traversă livingul pe vârfuri, auzind doar respiraţia părinţilor lui: sforăiturile slabe ale mamei, respiraţia mai grea a tatălui care, la fiecare umplere de plămâni, scotea un fluierat subţire. Frigiderul se cuplă tocmai când el ajunse la intrare şi Jake încremeni pentru moment, inima bubuindu-i în piept. Apoi ajunse la uşă. O descuie cât de încet putu, după care păşi afară şi o trase uşor după el.

Când limba încuietorii intră la locul ei simţi că i se ridică o piatră de pe inimă şi-l cuprinse un sentiment puternic de anticipare. Nu ştia ce-l aştepta şi avea motive să creadă că va fi periculos, însă avea unsprezece ani – era prea tânăr ca să-şi refuze plăcerea care-l umplu pe dată. Îl aştepta un drum – un drum ascuns care ducea adânc într-un teritoriu necunoscut. Erau secrete care puteau să i se dezvăluie, dacă el era deştept... şi dacă era norocos. Îşi părăsise casa în lumina lungă a zorilor şi ceea ce îl aştepta era o mare aventură.

Dacă rezist, dacă pot fi drept, voi vedea trandafirul, gândi el apăsând butonul de chemare a liftului. *Ştiu asta... şi-l voi vedea şi* pe el.

Acest gând îl umplu de o nerăbdare atât de mare, încât era aproape un extaz. Trei minute mai târziu ieşi de sub marchiza care ţinea umbră intrării în clădirea în care el îşi trăise toată

viaţa. Se opri un moment, apoi se întoarse la stânga. Decizia aceasta nu părea luată la întâmplare. Şi nici nu era. Se îndrepta spre sud-est, de-a lungul cărării Grinzii, reluându-şi propria călătorie întreruptă către Turnul Întunecat.

7

La două zile după ce Eddie îi dăduse lui Roland cheia neterminată, cei trei călători – transpiraţi, obosiţi şi răvăşiţi – răzbiră printr-o porţiune de tufişuri şi copaci pitici deosebit de deşi şi descoperiră ceea ce la prima vederea păreau a fi două cărări, mergând în tandem pe sub crengile împletite ale copacilor bătrâni care se îngrămădeau de o parte şi de alta. După câteva clipe de studiu, Eddie decise că nu erau simple cărări, ci urmele unui drum de mult abandonat. Tufişuri şi copaci pitici creşteau asemenea unor pene rebele de-a lungul a ceea ce fusese mijlocul lui. Adânciturile pline de iarbă erau făgaşele săpate de roţi şi ambele erau suficient de largi încât să poată încăpea scaunul cu rotile al lui Susannah.

— Aleluia! strigă el. Să bem pentru asta!

Roland încuviinţă fără cuvinte şi luă de la brâu plosca din piele. I-o întinse întâi lui Susannah, care şedea în ham, în spinarea sa. Cheia lui Eddie, legată acum la gâtul lui Roland pe o nojiţă, i se mişca sub cămaşă la fiecare mişcare. Susannah luă o înghiţitură şi-i dădu plosca lui Eddie. El bău, după care începu să desfacă scaunul. Ajunsese să urască drăcovenia aia; era ca o ancoră de fier, îi ţinea mereu în urmă. Cu excepţia unei spiţe rupte, încă era într-o stare bună. Uneori, Eddie credea că drăcovenia aceea le va supravieţui tuturor. Acum, însă, putea fi de folos... pentru o vreme, cel puţin.

Eddie o ajută pe Susannah să iasă din ham şi o aşeză în scaun. Ea duse mâinile la şale, se întinse şi surâse de plăcere. Eddie şi Roland auziră amândoi pârâitul uşor pe care îl scoase coloana ei, întinzându-se.

În faţă, o creatură mare care semăna cu un bursuc corcit cu un raton ieşi alene din pădure. Se uită la ei cu ochi mari, aurii

pe margine, zvâcni din botul ascuţit şi mustăcios ca pentru a spune *Ha! Mare scofală!*, apoi traversă nepăsător restul drumului şi dispăru din nou. Înainte de asta, Eddie îi observă coada – lungă şi încovrigată, semăna cu un arc îmblănit.

— Ce-a fost aia, Roland?

— Un billy-bumbler.

— E comestibil?

Roland clătină din cap.

— A tare. Acru. Mai degrabă aş mânca un câine.

— Ai mâncat? întrebă Sussanah. Câine, vreau să zic.

Roland încuviinţă, dar nu spuse mai mult. Eddie se trezi că se gândeşte la o replică dintr-un vechi film cu Paul Newman: *Aşa-i, doamnă – am mâncat căţei şi am dus o viaţă de căţel.*

Păsările cântau vesele în copaci. O briză uşoară sufla pe drum. Eddie şi Susannah întoarseră recunoscători feţele spre ea, apoi se uitară unul la celălalt şi zâmbiră. Eddie fu din nou copleşit de recunoştinţă faţă de ea – era înfricoşător să ai pe cineva pe care să-l iubeşti, însă era şi foarte plăcut.

— Cine a făcut drumul ăsta? întrebă Eddie.

— Oameni care au dispărut de mult, răspunse Roland.

— Aceiaşi care au făcut cupele şi farfuriile pe care le-am găsit? întrebă Susannah.

— Nu... nu ei. Ăsta era un drum de trăsuri, îmi închipui, şi dacă e încă aici, după atâţia ani de uitare, trebuie să fi fost unul foarte mare... poate *Marele* Drum. Dacă am săpa, îmi imaginez că am găsi pietriş şi poate şi sistemul de scurgere. Dacă tot suntem aici, hai să îmbucăm ceva.

— Mâncare! strigă Eddie. Adu-o aici! Pui florentin! Creveţi polinezieni! Soté de viţel cu ciuperci şi...

Susannah îl înghionti cu cotul.

— Termină, albule.

— Ce să fac dacă am o imaginaţie bogată? zise Eddie vesel.

Roland îşi dădu jos desaga de pe umăr, se lăsă pe vine şi începu să încropească un prânz mic, constând din carne uscată învelită în frunze măslinii. Eddie şi Susannah descoperiseră că acele frunze semănau puţin la gust cu spanacul, doar că aroma lor era mult mai pregnantă.

Eddie o împinse pe Susannah până la el şi Roland îi dădu trei „burritos à la pistolar“, cum le spunea Eddie. Ea începu să mănânce.

Când Eddie se întoarse, Roland îi întinse şi lui trei bucăţi de carne înfăşurate în frunze – şi încă ceva. Era bucata de frasin din care creştea cheia. Roland o luase de pe nojiţa care, acum, îi încercuia gâtul, goală.

— Hei, ai nevoie de asta, nu? întrebă Eddie.

— Când o dau jos, vocile revin, dar sunt foarte îndepărtate, spuse Roland. Pot să le suport. De fapt, le aud chiar şi când o port – ca vocile unor oameni care vorbesc încet de cealaltă parte a dealului. Asta, cred, pentru că încă nu e gata cheia. N-ai mai lucrat la ea de când mi-ai dat-o.

— Păi... o purtai, şi n-am vrut să...

Roland nu spuse nimic, dar ochii lui albaştri îl priveau pe Eddie în felul acela răbdător, ca un profesor.

— Bine, zise Eddie, mă tem să n-o dau în bară. Mulţumit?

— După fratele tău, ai dat-o în bară cu totul... nu-i aşa? întrebă Susannah.

— Susannah Dean, psiholoaga începătoare. Ţi-ai ratat vocaţia, dulceaţă.

Susannah nu se simţi afectată de această dovadă de sarcasm. Ridică plosca pe cot, ca un ţăran care dă sticla peste cap, şi bău cu nesaţ.

— Dar e adevărat, nu?

Eddie, care îşi aminti că nu terminase nici praştia – nu încă, cel puţin – ridică din umeri.

— Trebuie să o termini, zise Roland pe un ton blând. Cred că se apropie timpul când va fi nevoie să o foloseşti.

Eddie dădu să vorbească, apoi închise gura. Suna uşor când o spuneai aşa, pe şleau, dar niciunul dintre ei nu înţelegea cu adevărat problema. Iar problema era aceasta: şaptezeci la sută sau optzeci sau chiar nouăzeci şi opt şi jumătate pur şi simplu nu era de ajuns. Nu de data asta. Şi dacă *chiar* avea să o dea în bară, nu putea să arunce lemnul peste umăr şi să-şi vadă de drum. Pentru început, de când tăiase bucata aceea de lemn nu mai văzuse niciun frasin. Cel mai mult îl dădea însă peste cap

faptul că acum era totul sau nimic. Dacă greşea fie şi numai puţin, cheia nu avea să se rotească atunci când ei vor avea nevoie să se rotească. Şi avea tot mai multe emoţii din cauza *s*-ului aceluia mic de la capăt. Părea simplu, dar dacă formele nu erau exacte...

Aşa cum e acum, însă, nu va funcţiona; atâta lucru sigur ştii.

Suspină, uitându-se la cheie. Da, atâta lucru ştia. Va trebui să încerce să o termine. Teama de eşec îi va îngreuna lucrul mai mult decât era necesar, însă va trebui să-şi reprime teama şi să încerce. Poate că avea într-adevăr să reuşească. Dumnezeu ştie că reuşise multe în săptămânile de când Roland intrase în mintea lui într-un avion Delta care se îndrepta spre aeroportul JFK. Faptul că era încă viu şi cu mintea întreagă era în sine o realizare.

Eddie îi dădu cheia înapoi lui Roland.

— Poart-o deocamdată, spuse. O să mă reapuc de cioplit când ne oprim peste noapte.

— Promiţi?

— Da.

Roland aprobă, luă cheia şi începu să reînnoade nojiţa. Lucră încet, dar Eddie observă cu câtă dexteritate se mişcau degetele rămase la mâna sa dreaptă. Omul era culmea adaptabilităţii.

— Ceva *se va* întâmpla, nu-i aşa? întrebă Susannah dintr-odată. Eddie ridică privirea către ea.

— Ce te face să spui asta?

— Dorm cu tine, Eddie, şi ştiu că acum visezi în fiecare noapte. Uneori şi vorbeşti. Nu par a fi coşmaruri, nu tocmai, dar e cât se poate de clar că *ceva* se petrece în mintea ta.

— Da. Ceva se petrece. Doar că nu ştiu ce anume.

— Visele sunt puternice, remarcă Roland. Nu ţi le aminteşti deloc? Eddie pregetă.

— Puţin, dar sunt în ceaţă. Sunt din nou copil, asta ştiu. E după şcoală. Eu şi Henry frecăm menta pe vechiul teren de joacă de pe Markey Avenue, acolo unde acum este clădirea tribunalului pentru minori. Vreau ca Henry să mă ducă să văd ceva în Dutch Hill. O casă veche. Copiii obişnuiau să-i spună

Conacul şi toţi ziceau că era bântuită. Poate chiar aşa era. Ştiu însă că-ţi îngheţa sângele în vene. Ţi-l îngheţa *de tot*.

Eddie clătină din cap, amintindu-şi.

— M-am gândit la Conac pentru prima dată după atâţia ani când eram în poiana ursului şi am apropiat capul de cutia aia ciudată. Nu ştiu... poate din cauza asta am visul.

— Dar tu nu crezi că e aşa, zise Susannah.

— Nu. Cred că ceea ce s-a întâmplat e mult mai complicat decât o simplă amintire venită din senin.

— Tu şi fratele tău aţi fost până la urmă acolo? întrebă Roland.

— Da... l-am convins eu.

— Şi s-a întâmplat ceva?

— Nu. Dar a fost înfricoşător. Am stat acolo şi ne-am uitat la ea puţin, şi Henry m-a tachinat... spunând că mă va constrânge să intru şi să iau un suvenir, lucruri de felul ăsta... dar eu ştiam că nu vorbea serios. Era la fel de speriat ca mine de casa aceea.

— Şi asta e tot? întrebă Susannah. Doar visezi că te duci acolo? La Conac?

— E puţin mai mult decât atât. Vine cineva... şi doar stă acolo. Într-un vis l-am observat, dar numai puţin... cam cu colţul ochiului, ştii? Dar ştiam că trebuia să ne prefacem că nu ne cunoaştem.

— Chiar a fost persoana acolo în ziua aceea? întrebă Roland. Îl privea pe Roland cu interes. Sau e doar un personaj în visul tău?

— Ziua aceea a trecut de mult. Nu puteam avea mai mult de treisprezece ani. Cum aş putea să-mi amintesc cu precizie aşa ceva?

Roland nu spuse nimic.

— Bine, făcu Eddie într-un final. Da. Cred că *a fost* acolo în ziua aia. Un puşti care purta fie o geantă sport, fie un ghiozdan, nu-mi amintesc ce anume. Şi ochelari de soare prea mari pentru faţa lui. Din aceia cu lentile gen oglindă.

— Cine era persoana asta? întrebă Roland.

Eddie rămase tăcut mult timp. Ţinea ultimul burritos à la

Roland într-o mână, însă îşi pierduse pofta de mâncare.

— Cred că e puştiul pe care l-ai întâlnit tu la haltă, zise el până la urmă. Cred că vechiul tău prieten Jake stătea acolo, uitându-se la mine şi la Henry în după-amiaza în care ne-am dus la Dutch Hill. Cred că ne-a urmărit. Fiindcă el aude vocile, exact ca tine, Roland. Şi fiindcă împarte visele cu mine. Cred că ceea ce-mi amintesc este ceea ce se întâmplă acum, în când-ul lui Jake. Puştiul încearcă să se întoarcă aici. Şi dacă cheia nu e gata atunci când el face mişcarea – sau dacă e cioplită greşit – probabil că va muri.

Roland spuse:

— Poate are şi el o cheie. E posibil asta?

— Da, cred că este, răspunse Eddie, dar nu e de ajuns. Suspină şi îndesă ultimul burrito în buzunar pentru mai târziu. *Şi cred că el nu ştie asta.*

8

Merseră mai departe, Roland şi Eddie împingând cu schimbul scaunul lui Susannah. Aleseseră făgaşul din stânga. Scaunul sălta şi cobora şi, din când în când, Eddie şi Roland îl ridicau peste pietrele care ieşeau din ţărână ici şi colo, ca nişte dinţi bătrâni. Şi totuşi înaintau mai bine decât în ultima săptămână. Terenul urca şi, când Eddie se uită peste umăr, văzu pădurea desfăşurându-se în zare ca într-o serie de trepte blânde. Departe spre nord-vest, vedea o panglică de apă revărsându-se peste un perete de stâncă crăpat. Acela era, înţelese el cu uimire, locul pe care îl botezaseră „galeria de tir“. Acum era aproape pierdut în urma lor, în pâcla acelei după-amiezi de vară.

— Şi acum ce, băiete! strigă Susannah pe un ton tăios.

Eddie se întoarse la timp ca să nu intre cu căruciorul în Roland. Pistolarul se oprise şi se uita atent în tufişurile dese din stânga drumului.

— Dacă mai faci din astea, îţi suspend permisul de şofer, îl admonestă Susannah. Eddie o ignoră. Urmărea privirea lui

Roland.

— Ce este?

— Nu putem afla decât într-un fel. Se întoarse, o luă pe Susannah din scaun şi o aşeză pe şoldul său. Hai să aruncăm toţi o privire.

— Pune-mă jos, uriaşule... pot merge singură. Şi încă mai uşor decât voi, băieţi, dacă vreţi să ştiţi.

În timp ce Roland o lăsa încet jos în făgaşul cu iarbă, Eddie miji ochii spre pădure. Lumina târzie arunca acum cruci suprapuse de umbră, însă lui i se părea că vede ce-i reţinuse atenţia lui Roland. Era o stâncă înaltă şi gri, aproape complet ascunsă după o perdea de cârcei şi plante târâtoare.

Susannah se furişă în pădurea de pe marginea drumului cu mişcări sinuoase, de ţipar. Roland şi Eddie merseră după ea.

— E un indicator, nu-i aşa?

Susannah stătea sprijinită în mâini şi studia stânca dreptunghiulară. Cândva fusese perfect verticală, dar acum era înclinată în dreapta, ca o veche lespede funerară.

— Da. Dă-mi cuţitul tău, Eddie.

Eddie i-l dădu, apoi se aplecă lângă Susannah în timp ce pistolarul tăia cârceii. Când aceşti căzură la pământ, el văzu litere erodate săpate în piatră şi ştiu ce spuneau înainte ca Roland să dezvelească măcar jumătate din inscripţie:

CĂLĂTORULE, AICI ÎNCEPE LUMEA DE MIJLOC

9

— Ce înseamnă? întrebă Susannah.

Vocea îi era moale şi impresionată; ochii ei nu conteneau să măsoare bucata de stâncă gri.

— Înseamnă că ne apropiem de sfârşitul acestei prime etape. Chipul lui Roland era solemn şi gânditor. Îi dădu lui Eddie cuţitul înapoi. Cred că vom rămâne acum pe drumul ăsta vechi de trăsuri... sau, mai degrabă, el va rămâne cu noi. Merge pe calea Grinzii. Pădurea se va termina în curând. Mă

aştept la o mare schimbare.

— Ce este Lumea de Mijloc? întrebă Eddie.

— Unul dintre marile regate care au dominat pământul în timpurile dinaintea acestora. Un regat al speranţei şi cunoaşterii şi luminii – genul de lucruri pe care noi, în ţara mea, încercam să le păstrăm înainte ca întunericul să ne cotropească. Într-o zi, dacă vom avea timp, vă voi spune toate poveştile vechi... cele pe care le ştiu, cel puţin. Alcătuiesc un tablou mare, unul frumos, dar foarte trist.

Vechile poveşti spun că un mare oraş s-a aflat odată la marginea Lumii de Mijloc – poate la fel de mare ca oraşul vostru New York. Acum sigur e în ruină, dacă încă mai există. Dar s-ar putea să fie oameni... sau monştri... sau amândouă. Va trebui să fim în gardă.

Întinse mâna dreaptă cu trei degete şi atinse inscripţia.

— Lumea de Mijloc, rosti el cu o voce joasă, meditativă. Cine ar fi crezut... Lăsă vorba neterminată.

— Ei, nu putem face nimic, nu-i aşa? întrebă Eddie. Pistolarul clătină din cap.

— Nu, nu putem.

— *Ka*, zise Susannah deodată şi amândoi se uitară la ea.

10

Mai erau două ore de lumină, aşa că merseră mai departe. Drumul continua spre sud-est, de-a lungul căii Grinzii, şi alte două drumuri acoperite de ierburi – mai mici – se întâlniră cu cel pe care îl urmau ei. Pe o parte a celui de-al doilea erau rămăşiţele prăbuşite şi pline de muşchi a ceea ce trebuie să fi fost cândva un imens zid de piatră. În apropiere, o duzină de billy-bumbleri graşi stăteau cocoţaţi pe ruine şi priveau pelerinii cu ochii lor ciudaţi, încercuiţi cu auriu. Lui Eddie i se părea că semănau cu un juriu care stabilise deja pedeapsa prin spânzurătoare.

Drumul continuă să se lărgească şi să capete trăsături mai clare. De două ori trecură pe lângă pereţii unor clădiri de mult

părăsite. A doua, zisese Roland, probabil că fusese o moară de vânt. Susannah spuse că părea bântuită.

— Nu m-ar surprinde să fie aşa, răspunse pistolarul. Tonul lui dezinvolt îi înfrigură pe amândoi.

Când întunericul îi forţă să se oprească, arborii erau tot mai rari şi boarea care îi însoţise toată ziua deveni un vânticel cald. Înainte, terenul continua să urce.

— Într-o zi sau două vom ajunge pe culme, zise Roland. Atunci o să vedem.

— Ce o să vedem? întrebă Susannah, dar Roland ridică doar din umeri.

În noaptea aceea, Eddie reîncepu să cioplească, însă fără un sentiment real de inspiraţie. Încrederea şi bucuria pe care le simţise atunci când cheia începuse să-şi arate forma îl părăsiseră. Îşi simţea degetele nepricepute. Pentru prima dată în luni de zile se gândi cu dor ce bine ar fi dacă ar avea nişte heroină. Nu multă; era sigur că o punguţă şi o bancnotă rulată de un dolar l-ar face să termine sculptura asta cât ai zice peşte.

— De ce zâmbeşti, Eddie? întrebă Roland.

Şedea de cealaltă parte a focului din vatră; flăcările joase, mânate de vânt, dansau sprintene între ei.

— Zâmbeam?

— Da.

— Mă gândeam la cât de proşti pot fi unii oameni... îi pui într-o cameră cu şase uşi şi ei tot dau cu capul în pereţi. Şi apoi ar avea tupeul să se plângă de asta.

— Dacă te temi de ce s-ar găsi de cealaltă parte a uşilor, poate ţi se pare mai sigur să te dai cu capul de pereţi, zise Susannah.

Eddie încuviinţă.

— Poate că da.

Lucră încet, încercând să vadă formele în bucata de lemn – *s*-ul acela mic, în mod special. Descoperi că devenise foarte neclar.

Te rog, Doamne, ajută-mă să n-o dau în bară, gândi el, dar se temea foarte tare că deja începuse să facă asta. În cele din

urmă renunţă, îi dădu cheia (care abia suferise câteva mici schimbări) înapoi pistolarului şi se ghemui sub una dintre piei. Cinci minute mai târziu, visul cu băiatul şi vechiul teren de joacă de pe Markey Avenue începu din nou să se depene.

11

Jake ieşi din clădirea sa cu apartamente la aproximativ şapte fără un sfert, ceea ce însemna că avea opt ore de pierdut. Se gândi să ia trenul imediat şi să iasă din Brooklyn, apoi decise că era o idee rea. Un copil care se plimbă brambura, deşi ar trebui să fie la şcoală, ar fi atras mai mult atenţia la periferie decât în inima unui oraş mare, iar dacă trebuia să *caute* locul şi băiatul cu care urma să se întâlnească acolo, deja o încurcase.

Nu-ţi face probleme, zisese băiatul cu tricou galben şi bandană verde. *Doar ai găsit cheia şi trandafirul, nu-i aşa? La fel mă vei găsi şi pe mine.*

Doar că Jake nu-şi mai aducea aminte *cum* găsise cheia şi trandafirul. Îşi amintea doar bucuria şi siguranţa care-i umpluseră sufletul şi mintea. Nu avea încotro decât să spere că asta se va întâmpla din nou. Între timp, va merge fără oprire. Acesta era cel mai bun mod de a nu fi observat în New York.

Făcu aproape tot drumul până la First Avenue, apoi o luă înapoi pe unde venise, deviind doar câte puţin spre centru, profitând de culoarea verde a semafoarelor (şi ştiind poate, la un nivel profund, că şi ele slujeau Grinda).

În jurul orei zece, se afla în faţa Muzeului Metropolitan de Artă de pe Fifth Avenue. Era încins, obosit şi deprimat. Voia un suc, dar ştia că trebuia să ţină cât mai bine de puţinii bani pe care îi avea. Luase până la ultima leţcaie din cutia pe care o avea sub pat, însă tot nu strânsese decât opt dolari, plus sau minus câţiva cenţi.

Un grup de şcolari se încolonau pentru a începe o vizită cu ghid. Şcoală publică, Jake era aproape sigur – erau îmbrăcaţi

la fel de lejer ca el. Fără blazere de la Paul Stuart, fără cravate, fără fustiţe simple care costă o sută douăzeci şi cinci de dolari la Miss So Pretty sau Tweenity. Toţi membrii acelui grup erau îmbrăcaţi de la K-Mart. Dând ascultare unui impuls, Jake se aşeză la coadă şi-i urmă înăuntrul muzeului.

Turul luă o oră şi un sfert. Lui Jake îi plăcu. În muzeu era linişte. Şi mai bine, era aer condiţionat. Şi tablourile erau frumoase. A fost de-a dreptul fascinat de un mic grup de picturi ale lui Frederick Remington, intitulat *Vechiul Vest,* şi de un tablou mare de Thomas Hart Benton, în care apărea o locomotivă cu abur care traversa marile câmpii spre Chicago în vreme ce fermieri cărnoşi cu salopete şi pălării de pai stăteau pe ogoare şi priveau. N-a fost observat de niciunul dintre profesorii care însoţeau grupul – până la sfârşit. Atunci, o femeie de culoare frumuşică, într-un taior albastru sobru, îl atinse pe umăr şi-l întrebă cine este.

Jake n-o văzuse când se apropiase şi, preţ de un moment, mintea i se blocă. Fără să se gândească la ce făcea, duse mâna în buzunar şi strânse degetele pe cheia argintie. Mintea i se limpezi imediat şi se simţi din nou calm.

— Grupul meu este la etaj, zise el, zâmbind vinovat. Ar fi trebui să mergem la secţia de artă modernă, dar mie-mi plac mai mult tablourile de aici, pentru că ele reprezintă ceva. Aşa că am... în fine, ştiţi...

— Te-ai sustras? sugeră profesoara şi se forţă să nu surâdă.

— Păi, aş prefera să consider că mi-am luat o permisie. Pronunţă cuvintele fără să ştie ce voia să zică.

Elevii care se holbau acum la Jake păreau nedumeriţi, însă de data aceasta profesoara chiar râse.

— Fie nu ştii, fie ai uitat, spuse ea, dar în Legiunea Străină dezertorii erau împuşcaţi. Îţi sugerez să te întorci imediat la clasa ta, tinere.

— Da, doamnă. Mulţumesc. Oricum, probabil că deja sunt aproape de capăt.

— De la ce şcoală sunteţi?

— De la Markey Academy, răspunse Jake.

Şi aceasta îi veni pe negândite.

Urcă la etaj, ascultând ecoul acorporal al paşilor şi vocilor joase în spaţiul amplu al rotondei şi întrebându-se de ce răspunsese aşa. Nu auzise niciodată în viaţa lui de un loc numit Markey Academy.

12

Aşteptă o vreme în holul de la etaj, apoi observă un paznic care se uita la el cu o curiozitate crescândă şi decise că n-ar fi înţelept să mai stea acolo – nu putea decât să spere că grupul în care se infiltrase pentru scurt timp plecase.

Se uită la ceasul de la mână, afişă o expresie care voia să spună *Doamne! Uite ce târziu s-a făcut!* şi tropoti pe scări înapoi la parter. Clasa – şi frumuşica profesoară de culoare care râsese la ideea de permisie – plecase şi Jake hotărî că ar fi o idee bună să plece şi el. Se va mai plimba o vreme – încet, sfidând căldura – şi va lua un metrou.

Se opri la un stand cu hotdogi la colţul lui Broadway cu 42nd şi renunţă la o parte din micul său buget în schimbul unui cârnăcior dulce şi un suc Nehi. Se aşeză să-şi ia prânzul pe scările clădirii unei bănci şi asta se dovedi a fi o mare greşeală.

De el se apropie un poliţist. Îşi rotea bastonul cu gesturi de jongler. Nu părea să fie atent la altceva decât la asta, dar când ajunse în dreptul lui Jake îşi vârî brusc bastonul în bridă şi se întoarse spre el.

— Sal’tare, bărbate. N-ai şcoală azi?

Jake tocmai îşi înfuleca hotdogul şi ultima muşcătură îi rămase pe dată în gât. Ce mai ghinion... dacă de ghinion putea fi vorba. Se aflau în Times Square, capitala americană a depravării; peste tot erau numai dealeri, drogaţi, târfe şi gălbejiţi... şi sticletele ăla îi ignora *pe ei* în favoarea *lui*.

Înghiţi cu greu şi spuse:

— E săptămâna examenelor finale la şcoală la mine. Azi n-am avut decât un test. Apoi am avut voie să plec. Făcu o pauză, neplăcându-i privirea scrutătoare, atentă, din ochii

poliţistului. Am primit permisiune pentru asta, conchise el stânjenit.

— Îhî. Pot să văd un act de identitate?

Lui Jake îi stătu inima în loc. Să fi sunat deja la poliţie părinţii săi? Bănuia că, după aventura de ieri, era destul de probabil. În împrejurări normale, departamentul de poliţie din New York nu şi-ar fi bătut prea tare capul cu un alt copil dispărut, mai ales cu unul care lipsea de numai jumătate de zi, dar tatăl lui era mare mahăr la Reţea şi se fudulea cu câte sfori poate să tragă. Jake se îndoia că poliţistul acela avea poza lui... însă putea foarte bine să-i ştie numele.

— Păi, zise Jake cu fereală, am cardul de reducere pentru elevi de la pista de popice Lumea de Mijloc, dar asta e tot.

— Pista de popice Lumea de Mijloc? N-am auzit niciodată de ea. Unde e? În Queens?

— *Oraşul* de Mijloc, vreau să zic, se grăbi Jake să se corecteze. (Doamne, sar din lac în puţ... şi-ncă-mi iau avânt.) Ştiţi? Pe 33rd.

— Îhî. Mi-ajunge asta. Poliţistul întinse mâna.

Un negru cu codiţe împletite, revărsate peste costumul galben-canar, aruncă o privire spre ei.

— Umvlă-l, dom' ovizer! zise veselă arătarea. Umvlă-l p-albu' ista mic! Fă-ţ' datoria!

— Taci şi plimbă ursul, Eli, spuse poliţistul fără să întoarcă privirea. Eli râse, expunând mai mulţi dinţi de aur, şi merse mai departe.

— *Lui* de ce nu-i ceri actele de identitate? întrebă Jake.

— Pentru că acum sunt ocupat cu tine. Mişcă-te, fiule.

Poliţistul fie îi ştia numele, fie simţise ceva în neregulă cu el – lucru deloc surprinzător, poate, dat fiind că el era singurul alb din zonă care nu făcea trotuarul. În orice caz, concluzia era aceeaşi: fusese o idee stupidă să se aşeze acolo ca să mănânce. Dar îl dureau picioarele şi-i era foame, fir-ar să fie – *foame*.

N-o să mă opreşti tu, gândi Jake. *Nu te pot* lăsa *să mă opreşti. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în după-amiaza asta în Brooklyn... şi nu voi rata întâlnirea.*

În loc să ducă mâna după portofel, o duse în buzunarul din faţă şi scoase cheia. I-o întinse poliţistului; soarele de dimineaţă târzie reflectă pete mici de lumină pe obrajii şi fruntea bărbatului. Ochii i se lărgiră.

— Hei! zise el dintr-un suflu. Ce ai acolo, băiete?

Întinse mâna şi Jake trase cheia înapoi puţin. Petele de lumină reflectată dansară hipnotic pe chipul poliţistului.

— Nu e nevoie să-l luaţi, zise Jake. Îmi puteţi citi numele fără a pune mâna pe el, nu-i aşa?

— Da, sigur.

Curiozitatea se scursese de pe chipul poliţistului. Se uita doar la cheie. Privirea lui era fixă, dar nu tocmai goală. Jake citi deopotrivă uimire şi o neaşteptată fericire în privirea lui. *Ăsta sunt eu*, gândi Jake, *împart bucurie şi bună înţelegere pe oriunde mă duc. Întrebarea e ce mă fac acum.*

O femeie tânără (probabil nu era bibliotecară, judecând după pantalonaşii mulaţi de mătase verde, bluza transparentă şi pantofii violeţi cu tocuri cui) se apropie pe trotuar, unduind lasciv din şolduri. Aruncă întâi o privire la poliţist, apoi la Jake, pentru a vedea la ce se uita copoiul. Când văzu bine, se opri locului. Ridică încet o mână şi o lipi de gât. Un bărbat se lovi de ea şi îi spuse să se uite pe unde naiba merge. Tânăra care probabil că nu era bibliotecară nici nu-l băgă în seamă. Acum, Jake văzu că se mai opriseră patru sau cinci oameni. Toţi se uitau ţintă la cheie. Se strângeau cum fac de regulă oamenii în jurul unui prestidigitator ambulant foarte priceput la trucuri cu cărţi.

Te descurci de minune să treci neobservat, îşi spuse. *O, da.* Se uită peste umărul poliţistului şi ochii îi căzură pe o firmă aflată de cealaltă parte a străzii. Pe ea scria Denby's Discount Drug.

— Numele meu este Tom Denby, îi spuse el poliţistului. Chiar asta scrie aici, pe cardul meu de reducere la pista de popice... nu?

— Da, da, zise poliţistul fără suflu.

Îşi pierduse tot interesul faţă de Jake; îl interesa doar cheia. Petele de lumină reflectată ţopăiau şi se învârteau pe faţa lui.

— Şi nu căutaţi pe nimeni pe nume Tom Denby, aşa-i?

— Aşa-i, răspunse poliţistul. N-am auzit niciodată de el.

Acum erau cel puţin şase oameni strânşi în jurul copoiului, toţi uitându-se într-o tăcere înmărmurită la cheia argintie din mâna lui Jake.

— Deci pot să plec, nu?

— Hă? O! O, sigur... du-te, pentru numele tatălui tău!

— Mersi, spuse Jake, dar un moment nu fu sigur *cum* să plece.

Era înconjurat de o mulţime tăcută de zombie care creştea cu fiecare clipă. Veneau doar ca să vadă care era problema, înţelese el, dar cei care zăreau cheia rămâneau locului, cu privirea împietrită.

Se ridică în picioare şi păşi încet cu spatele pe scările băncii în sus, ţinând cheia în faţa lui, ca un îmblânzitor de lei cu un scaun în mână. Când ajunse în spaţiul mai larg de sus, o vârî înapoi în buzunarul pantalonilor, se întoarse şi o luă la fugă.

Se opri doar o dată de cealaltă parte a spaţiului din capul scărilor şi se uită înapoi. Micul grup de oameni din jurul locului în care stătuse el revenea încet la viaţă. Se uitau în jur unul la altul cu expresii năuce, apoi se împrăştiau. Poliţistul privi cu ochi goi în stânga, în dreapta, apoi drept în sus spre cer, ca şi când ar fi încercat să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo şi ce intenţionase să facă. Jake văzuse destul. Era timpul să găsească o staţie de metrou şi să plece spre Brooklyn înainte să se mai întâmple ceva ciudat.

13

La două şi un sfert în după-amiaza aceea, urcă încet scările staţiei de metrou şi rămase la colţul lui Castle cu Brooklyn Avenue, uitându-se la turnurile de gresie ale Co-Op City. Aşteptă să se simtă copleşit de sentimentul acela de certitudine şi direcţie – sentimentul acela care semăna cu abilitatea de a-şi aminti din viitor. Nu veni. *Nimic* nu veni. Era doar un copil care stătea în căldură la un colţ de stradă din

Brooklyn, cu umbra sa scurtă ghemuită la picioare, asemenea unui căţeluş obosit.

Ei, aici sunt... acum ce fac?

Jake descoperi că nu avea nici cea mai vagă idee.

14

Mica ceată de călători a lui Roland ajunse în vârful pantei lungi şi line a dealului pe care îl urcau şi rămase în loc, cu privirea spre sud-est. Mult timp, niciunul dintre ei nu vorbi. Susannah deschise gura de două ori, apoi o închise la loc. Pentru prima dată în viaţa ei de femeie, era complet fără cuvinte.

Înaintea lor, o câmpie aproape nesfârşită somnola în lumina aurie şi prelungă a după-amiezii de vară. Iarba era luxuriană, de un verde-smarald, şi foarte înaltă. Ici şi colo se aflau pâlcuri de copaci cu trunchiuri lungi şi suple şi cu coroane ample. Susannah văzuse odată copaci asemănători, credea ea, într-un film de călătorie prin Australia.

Drumul pe care îl urmaseră şerpuia în jos pe celălalt versant al dealului şi pornea în linie dreaptă spre sud-est, o alee de un alb intens, care brăzda iarba.

Înspre vest, la distanţă de câţiva kilometri, vedea o turmă de animale mari care păşteau în linişte. Semănau cu nişte bivoli. Spre est, liziera pădurii forma o peninsulă curbată, care pătrundea în ţinutul ierbii. Forma aceea întunecată şi alambicată semăna cu un antebraţ terminat cu un pumn.

Aceea era direcţia, îşi dădu ea seama, în care curseseră toate pâraiele şi râurile pe care le întâlniseră. Acelea erau afluenţi ai marelui fluviu care ieşea din braţul de pădure şi curgea, placid şi visător sub soarele verii, către marginea estică a lumii. Era larg fluviul acela – avea poate trei kilometri de la un mal la celălalt.

Şi se vedea oraşul.

Se afla drept în faţă, o adunătură neclară de turnuri care se ridicau deasupra orizontului. Acele metereze diafane puteau fi

la o sută de kilometri distanţă, sau la două sute, sau la patru sute. Aerul acelei lumi părea deosebit de pur şi tocmai de aceea era inutil să estimezi distanţele. Tot ce ştia sigur era că vederea acelor turnuri vagi o umplea de o mirare tăcută... şi un profund şi dureros dor de New York. Gândi: *Cred că aş face aproape orice doar să mai văd o dată Manhattanul de pe Triborough Bridge.*

Apoi trebui să zâmbească, fiindcă acesta nu era adevărul. Adevărul era că n-ar fi dat lumea lui Roland pe nimic. Misterul ei tăcut şi spaţiile goale erau ameţitoare. Şi iubirea ei era aici. În New York – New Yorkul timpului ei, cel puţin – ar fi fost ţinta batjocurii, subiectul glumelor tuturor ghiolbanilor: o negresă de douăzeci şi şase de ani şi iubitul ei alb cu trei ani mai tânăr şi cu tendinţa de a vorbi gura fără el când era surescitat. Iubitul ei alb care cu doar opt luni în urmă ducea în cârcă o maimuţă grea. Aici, nu era nimeni care să-i ia peste picior sau să râdă de ei. Aici, nimeni nu arăta cu degetul. Aici erau doar Roland, Eddie şi ea, ultimii trei pistolari de pe faţa pământului.

Luă mâna lui Eddie şi o simţi strângându-se într-a ei, caldă şi liniştitoare.

— Acela trebuie să fie Send River, spuse Roland cu voce joasă, arătând cu mâna. N-am crezut că-l voi vedea vreodată în viaţă... nu eram sigur nici măcar că există, aşa cum nu eram sigur nici de Gardieni.

— E atât de frumos, murmură Susannah.

Nu-şi putea desprinde ochii de la vastul peisaj care visa nestingherit în leagănul verii. Se pomeni urmărind umbrele copacilor întinse peste câmpie cale de kilometri întregi, aparent, în vreme ce soarele cobora spre linia orizontului.

— Aşa trebuie că au arătat Marile noastre Câmpii înainte să fie populate – chiar înainte de venirea indienilor.

Ridică mâna liberă şi arătă spre locul unde Drumul Mare se îngusta.

— Acela e oraşul despre care vorbeai, zise ea. Nu-i aşa?

— Da.

— Arată în bună regulă, spuse Eddie. E posibil asta,

Roland? Se poate să fi rămas în mare parte intact? Atât de buni constructori să fi fost strămunii?

— Orice e posibil în timpurile astea, spuse Roland, dar părea neîncrezător. N-ar trebui totuşi să-ţi faci multe speranţe, Eddie.

— Hă? Nu.

Dar speranţele lui erau *deja* erau multe. Profilul acela slab schiţat al unui oraş trezise dorul de casă în inima lui Susannah, dar în a lui Eddie aţâţase o neaşteptată flacără a supoziţiei. Dacă oraşul era încă acolo – şi era clar lucrul acesta – poate că era încă populat, şi poate nu doar de fiinţele subumane cu care Roland se întâlnise sub munţi. Orăşenii puteau fi

(*americani*, şopti subconştientul lui)

inteligenţi şi săritori; puteau, de fapt, să însemne diferenţa dintre reuşită şi eşec pentru călătoria pelerinilor... ori chiar dintre viaţă şi moarte. În mintea lui Eddie, o viziune (parţial influenţată de filme precum *The Last Starfighter* şi *The Dark Crystal*) scânteie luminos: un consiliu al Bătrânilor Oraşului, acri, dar demni, care le vor oferi o masă copioasă extrasă din rezervele oraşului (sau poate din grădini speciale, adăpostite în bule de mediu) şi care, în timp ce el şi Roland şi Susannah se ghiftuiau, le vor explica pe îndelete ce îi aşteaptă şi ce înseamnă fiecare lucru. Darul lor la plecare va fi o hartă turistică Michelin pe care cea mai bună rută spre Turnul Întunecat era marcată cu roşu.

Eddie nu cunoştea expresia *deus ex machina*, dar ştia – îl învăţase viaţa – că asemenea oameni înţelepţi şi buni existau cu precădere doar în cărţi şi filme de categorie B. Ideea era totuşi ademenitoare: o insulă de civilizaţie în lumea aceea periculoasă şi aproape pustie; oameni-elfi bătrâni şi înţelepţi care le vor spune ce mama naibii aveau ei de făcut. Şi formele fabuloase ale oraşului aşa cum le arătau conturul lui ceţos făceau ca ideea să pară cel puţin posibilă. Chiar dacă oraşul era complet gol, locuitorii exterminaţi de mult de ciumă sau de izbucnirea unui război chimic, tot le putea servi ca un soi de uriaşă trusă cu unelte – un gigantic magazin cu articole din

surplusul armatei unde se puteau echipa pentru drumul greu despre care Eddie era sigur că-i aştepta. Pe deasupra, el era un orăşean sadea, născut şi crescut într-o metropolă, şi vederea tuturor acelor turnuri înalte îi atinse în mod natural o coardă sensibilă.

— Foarte *bine!* spuse el, aproape râzând cu gura până la urechi de bucurie. Haida, hai! Să mergem odată în vizită la elfii ăia înţelepţi!

Susannah se uită la el nedumerită, dar zâmbind.

— Ce tot îndrugi acolo, albule?

— Nimic. Nu contează. Vreau doar să ne mişcăm. Ce spui, Roland? Vrei să... Dar ceva pe chipul pistolarului – sau privirea pierdută, visătoare, din ochii lui – îl făcu să tacă şi să o cuprindă pe Susannah cu braţul pe după umeri, ca pentru a o proteja.

15

După o privire scurtă şi neinteresată la profilul oraşului în zare, ochii lui Roland rămaseră aţintiţi spre ceva mult mai aproape de poziţia lor actuală, ceva ce îl umplu de nelinişte şi de un presentiment rău. Mai văzuse astfel de lucruri, şi ultima dată când întâlnise unul, Jake era cu el. Îşi amintea cum ieşiseră în sfârşit din deşert, urmele lăsate de omul în negru conducându-i printre dealuri, către munţi. Fusese un drum greu, dar măcar aveau din nou apă. Şi iarbă.

Într-o noapte, se trezise şi descoperise că Jake lipsea. Auzise strigăte gâtuite şi disperate venind dinspre un crâng de sălcii aflat lângă un pârâu mic. Până când să străbată el poiana, strigătele băiatului încetaseră. Roland îl găsise stând într-un loc exact ca acela care se afla acum în faţa lor, ceva mai jos. Un loc de stânci; un loc al sacrificiului; un loc unde trăia un Oracol... şi unde vorbea, când era forţat s-o facă... şi unde ucidea ori de câte ori putea.

— Roland? întrebă Eddie. Ce este? Care e problema?

— Vezi aia? arătă Roland. E un cerc al vorbelor. Formele pe

care le vezi sunt stânci înalte, puse în picioare.

Se trezi că se uită fix la Eddie, pe care îl întâlnise întâia dată în teribila, dar minunata caleaşcă zburătoare, în acea ciudată altă lume unde pistolarii purtau uniforme albastre şi existau rezerve nesfârşite de zahăr, hârtie şi medicamente extraordinare precum *astina*. O expresie stranie – o premoniţie – adumbrea chipul lui Eddie. Lumina speranţei care-i aprinsese ochii când admira oraşul se stinse, redându-i un aer deopotrivă cenuşiu şi sumbru. Era expresia unui om care studiază spânzurătoarea în care va atârna nu peste mult timp.

Întâi Jake, acum Eddie, gândi pistolarul. *Roata care ne face vieţile să se învârtă nu are remuşcări; se întoarce mereu în acelaşi loc.*

— O, la naiba, făcu Eddie. Vocea lui era seacă şi speriată. Cred că acela-i locul unde puştiul va încerca să treacă pragul.

Pistolarul încuviinţă.

— Foarte probabil. Sunt locuri subţiri şi sunt locuri *atractive*. L-am mai urmat o dată într-un asemenea loc. Oracolul care sălăşluia acolo a fost cât pe ce să-l ucidă.

— De unde *ştii* asta? îl întrebă Susannah pe Eddie. Ai visat-o? El clătină doar din cap.

— Nu ştiu. Dar în clipa în care Roland mi-a indicat locul acela... Se întrerupse şi se uită la pistolar. Trebuie să mergem acolo cât de repede putem.

Eddie părea deopotrivă înspăimântat şi nerăbdător.

— Se va întâmpla astăzi? întrebă Roland. În seara asta?

Eddie clătină iar din cap şi îşi umezi buzele.

— Nici asta nu ştiu. Nu sigur. Astă-seară? Nu cred. Timpul... nu e la fel aici, cum este acolo unde se află băiatul. Curge mai încet în unde-le şi când-ul lui. Poate mâine.

Se opunea panicii, dar acum aceasta birui. Se întoarse şi-l prinse pe Roland de cămaşă cu degete reci şi transpirate.

— Dar eu trebuia să termin cheia şi nu am terminat-o, şi mai trebuia să fac ceva, dar habar n-am ce. Şi dacă băiatul moare, va fi doar *vina mea!*

Pistolarul strânse mâinile lui Eddie într-ale sale şi le smulse de pe cămaşă.

— Stăpâneşte-te.

— Roland, nu înţelegi...

— Înţeleg că, dacă te smiorcăi, nu rezolvi problema. Înţeleg că ai uitat chipul tatălui tău.

— Termină cu bazaconiile astea! Mă doare în *cot* de tatăl meu! strigă Eddie isteric şi Roland îl plesni peste faţă.

Mâna lui scoase un sunet ca de creangă ruptă.

Capul lui Eddie se clătină pe spate; ochii i se căscară, şocaţi. Îl privi fix pe pistolar, apoi ridică încet palma să atingă amprenta roşie de pe obraz.

— *Nenorocitule!* şopti el.

Duse mâna la revolverul pe care încă-l mai purta la şoldul stâng. Susannah încercă să pună prima mâinile peste el; Eddie i le împinse în lături.

Şi acum trebuie să-i dau încă o lecţie, gândi Roland, *doar că acum o fac atât pentru viaţa mea, cred, cât şi pentru a lui.*

Undeva în depărtare o cioară sparse liniştea cu cârâitul ei aspru şi Roland se gândi pe moment la şoimul lui, David. Acum *Eddie* era şoimul lui... şi ca David, nu s-ar fi ferit să-i scoată ochiul dacă nu era atent fie şi numai o fracţiune de secundă.

Să-i scoată ochiul sau să-i taie gâtul.

— Vrei să mă împuşti? Aşa vrei să se termine totul, Eddie?

— Mamă, aşa m-am săturat de trăncănelile tale! zise Eddie. Ochii-i erau înceţoşaţi de lacrimi şi furie.

— N-ai terminat cheia, dar nu fiindcă te temi să o termini. Te temi să nu afli că *nu poţi* să o termini. Te temi să cobori la locul stâncilor, dar nu fiindcă te-ai teme de ce s-ar putea întâmpla odată intrat în cerul lor. Te temi de ce *nu* s-ar putea întâmpla. Nu te temi de lumea largă, Eddie, ci de lumea mică dinăuntrul tău. Nu ai uitat chipul tatălui tău. Aşa că, fă-o. Împuşcă-mă, dacă îndrăzneşti. M-am săturat să te văd cum te smiorcăi.

— Termină! strigă Susannah la el. Nu vezi că o va face? Nu vezi că-l *forţezi* să o facă?

Roland îşi mută iute ochii spre ea.

— Îl forţez să se *hotărască*. Se întoarse la Eddie, şi faţa lui

cu riduri adânci era serioasă. Ai ieşit de sub umbra heroinei şi de sub umbra fratelui tău, prietene. Ieşi şi de sub propria ta umbră, dacă ai curaj. Ieşi acum. Ieşi sau împuşcă-mă *şi pune punct odată.*

Preţ de un moment, crezu că Eddie chiar asta va face, şi că totul se va sfârşi acolo, pe creasta dealului, sub cerul fără nori al verii şi cu turlele oraşului scânteind la orizont aidoma unor năluci albastre. Apoi obrazul lui Eddie începu să zvâcnească. Linia fermă a buzelor lui se înmuie şi începu să tremure. Mâna lui căzu de pe mânerul din lemn de santal al pistolului lui Roland. Pieptul îi tresăltă o dată... de două ori... de trei ori. Deschise gura şi toată disperarea şi teroarea lui ieşiră într-un singur strigăt gros, în timp ce el se împletici spre pistolar.

— *Mi-e* teamă, *jigodie împuţită! Nu înţelegi asta? Roland,* mi-e teamă! Picioarele i se împiedicară unul în altul. Căzu în faţă. Roland îl prinse şi-l ţinu aproape, simţind mirosul transpiraţiei şi murdăriei de pe pielea lui, simţind mirosul lacrimilor şi terorii lui.

Pistolarul îl îmbrăţişă un moment, apoi îl întoarse spre Susannah. Eddie căzu în genunchi lângă scaunul ei, cu capul plecat trist în pământ. Ea puse o mână pe ceafa lui, lipindu-i capul de coapsa ei, şi-i spuse cu amar lui Roland:

— Uneori te urăsc, albule.

Roland îşi lipi podul palmelor de frunte şi apăsă tare.

— Uneori şi eu mă urăsc.

— Dar asta nu te face niciodată să te opreşti, nu-i aşa?

Roland nu răspunse. Se uită la Eddie, care stătea cu obrazul lipit de coapsa lui Susannah şi cu ochii strâns închişi. Chipul lui era un studiu al suferinţei. Roland se descotorosi de oboseala acumulată, din cauza căreia îi venea să lase acea fermecătoare discuţie pe altă zi. Dacă Eddie avea dreptate, altă zi nu avea să *existe*. Jake era aproape gata să facă mişcarea. Eddie fusese ales să joace rolul de moaşă şi să-l aducă pe băiat în lumea aceasta. Dacă nu era pregătit să facă asta, Jake avea să moară la punctul de intrare, la fel de sigur ca un prunc care se strangulează dacă are cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului atunci când încep contracţiile.

— Ridică-te, Eddie.

Un moment crezu că Eddie va continua să stea acolo ghemuit, ascunzându-şi faţa după piciorul femeii. Dacă aşa se întâmpla, totul era pierdut... dar şi asta era *ka*. Apoi, încet, Eddie se ridică în picioare. Rămase aşa cu toate – mâini, umeri, cap, păr – atârnând; nu era bine, dar era în picioare, iar ăsta era un început.

— Uită-te la mine.

Susannah se mişcă agitată, însă de data aceasta nu mai spuse nimic.

Încet, Eddie ridică fruntea şi îşi dădu părul deoparte din ochi cu o mână tremurândă.

— Asta e pentru tine. Am greşit luând-o, oricât de mare mi-ar fi durerea. Roland apucă nojiţa de la gât şi trase, rupând-o. Îi oferi cheia lui Eddie. Acesta întinse mâna după ea ca un om într-un vis, dar Roland nu-i dădu imediat drumul.

— Vei încerca să faci ceea ce este nevoie?

— Da.

Vocea lui era aproape inaudibilă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Îmi pare rău că mi-e teamă.

Era ceva teribil în glasul lui Eddie, ceva care îi rănea sufletul lui Roland, şi el bănuia că ştia ce era: asistau la ultimele zbateri ale copilăriei lui Eddie înainte să-şi dea obştescul sfârşit între ei trei. Lucrul acesta nu se vedea, însă Roland îi auzea strigătele tot mai slabe. Încercă să nu plece urechea la ele.

Încă o crimă comisă în numele Turnului. Scorul creşte continuu şi ziua când se va face totalul, ca factura unui beţiv notoriu într-o bodegă, se apropie tot mai mult. Cum voi putea plăti oare?

— Nu vreau scuzele tale, cu atât mai puţin fiindcă ţi-e teamă, spuse el. Fără teamă, ce am fi? Câini nebuni cu spumă la gură şi rahat uscat pe labele din spate.

— Ce *vrei*, atunci? strigă Eddie. Ai luat tot restul... tot ce aveam de dat! Nu, nici măcar asta, pentru că până la urmă, ţi-am dat totul! Aşa că, *ce altceva vrei de la mine?*

Roland ridică în lumină cheia care reprezenta jumătate din

salvarea lui Jake Chambers şi nu spuse nimic. Ochii lui îi susţinură pe ai lui Eddie, şi soarele străluci pe întinderea verde a câmpiei şi pe panglica albastru-gri a Send River, şi undeva în depărtare cioara croncăni din nou peste distanţele aurii ale acelei după-amiezi târzii de vară.

După o vreme, în ochii lui Eddie Dean începu să răsară lumina înţelegerii. Roland încuviinţă.

— Am uitat chipul...

Eddie se opri. Lăsă capul în pământ. Înghiţi. Ridică din nou ochii spre pistolar. Lucrul aflat pe moarte între ei se ridicase şi plecase mai departe – Roland ştia asta. Lucrul acela plecase. Aşa, pur şi simplu. Acolo, pe creasta însorită şi suflată de vânt a unui deal aflat la marginea lui pretutindeni, plecase definitiv.

— Am uitat chipul tatălui meu, pistolarule... şi-ţi spun iartă-mă, rogu-te. Roland deschise mâna şi dădu înapoi mica povară a cheii celui despre care *ka* hotărâse că trebuie să o poarte.

— Nu vorbi aşa, pistolarule, zise el în Limba Nobilă. Tatăl tău te vede prea bine... te iubeşte prea bine... la fel şi eu.

Eddie strânse cheia în mână şi se întoarse cu spatele, cu lacrimile uscându-i-se pe faţă.

— Să mergem, zise el, şi porniră toţi pe deal în jos, către câmpia care se întindea la poalele lui.

16

Jake păşea încet pe Castle Avenue, prin faţa pizzeriilor, a barurilor şi bodegilor unde femei bătrâne cu feţe acre împungeau cartofii şi storceau roşiile. Bretelele ghiozdanului îi iritaseră pielea la subsuori şi îl dureau picioarele. Trecu pe sub un termometru digital care anunţa că erau treizeci de grade. Lui i se părea că erau mai degrabă patruzeci.

În faţă, o maşină de poliţie intră pe bulevard. Jake deveni pe dată extrem de interesat de o vitrină în care erau expuse obiecte de grădinărit. Urmări trecerea patrulei în oglinda

vitrinei şi nu se mişcă până ce aceasta nu dispăru.

Hei, Jake, bătrâne... unde te duci, mai exact?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Era convins că băiatul pe care îl căuta – cel cu bandană verde şi tricou galben pe care scria *NU TE PLICTISEŞTI NICIODATĂ ÎN LUMEA DE MIJLOC* – era undeva aproape, dar ce dacă? Pentru Jake continua să nu fie decât un ac ascuns în carul cu fân reprezentat de Brooklyn.

Trecu pe lângă o alee împânzită de graffiti. În cea mai mare parte erau nume – **EL TIANTE 91, SPEEDY GONZALES, MOTORVAN MIKE** – dar ici şi colo fuseseră introduse câteva vorbe de duh, şi ochii lui Jake căzură pe două dintre acestea.

UN TRANDAFIR E UN TRANDAFIR E UN TRANDAFIR

fusese scris pe cărămizi cu un spray de o culoare care, datorită intemperiilor, ajunsese de acelaşi roz pal al trandafirului de pe terenul pustiu unde cândva se aflase restaurantul *Tom şi Gerry – Delicatese artistice*. Sub el, cu un albastru atât de întunecat, că era aproape negru, cineva scrisese această ciudăţenie:

IARTĂ-MĂ, ROGU-TE

Asta *ce mai înseamnă?* se întrebă Jake. Nu ştia – ceva din Biblie, poate – însă te vrăjea aşa cum se spune că un şarpe poate vrăji o pasăre. Într-un târziu, merse mai departe, încet şi căzut pe gânduri. Era aproape două treizeci şi umbra lui începea să crească.

Ceva mai în faţă, văzu un bătrân care mergea pe stradă, ţinându-se la umbră cât mai mult posibil şi sprijinindu-se într-un baston noduros. În spatele ochelarilor groşi pe care îi purta, ochii lui cafenii pluteau ca două ouă gigantice.

— Iertaţi-mă, rogu-vă, domnule, zise Jake fără să se gândească sau fără a se auzi măcar pe sine.

Bătrânul se întoarse către el, clipind a surprindere şi teamă.

— Las'mă-n pace, băiete, zise el.

Ridică bastonul şi-l agită neîndemânatic în direcţia lui Jake.

— Nu ştiţi cumva, domnule, dacă e pe aici o Markey Academy?

Era o încercare izvorâtă din disperare, însă altceva nu-i veni în gând să întrebe. Bătrânul lăsă bastonul jos. Folosirea apelativului „domnule“ îl calmase. Se uită la Jake cu interesul niţel nebun al celor bătrâni şi aproape senili.

— Cum de nu eşti la şcoală, băiete?

Jake zâmbi sictirit. Treaba asta cu şcoala începea să-l sece.

— E săptămâna examenelor finale. Am venit aici să caut un vechi prieten care frecventează Markey Academy, asta e tot. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

Trecu pe lângă bătrân (sperând că acesta nu va decide să-i ardă una peste fund cu bastonul, aşa, ca să-i poarte noroc) şi aproape ajunse la colţul străzii, când bătrânul strigă:

— Băiete! Băiet*eeee!*

Jake se întoarse pe loc.

— Nu e nicio Markey Akidimy p-acilea, zise bătrânul. Locuiesc aci de douăjdoi de ani, aşa că ştiu. Markey *Avenue*, da, dar nu Markey Akidimy.

Stomacul lui Jake se strânse de emoţie. Făcu un pas înapoi spre moşneag, care ridică imediat bastonul într-o poziţie de apărare. Jake se opri îndată, lăsând o zonă de siguranţă de douăzeci de paşi între ei.

— Şi unde e Markey Avenue, domnule? Îmi puteţi spune?

— Da’ *zigur*, făcu bătrânul. Nu ţ-am zis adineaori c-aci locuiesc de douăjdoi de ani? La două străzi mai încolo. Fă-o la stânga la cinemau’ Majestic. Da’-ţi zic sigur că nu există nicio Markey Akidimy.

— Vă mulţumesc, domnule! Vă mulţumesc!

Jake se întoarse şi se uită pe Castle Avenue. Da... vedea inconfundabilă formă a unei marchize de cinema întinsă pe trotuar la două străzi mai încolo. O luă la fugă într-acolo, apoi decise că asta ar putea atrage atenţia şi încetini pasul într-un marş forţat.

Bătrânul îl însoţi cu privirea.

— *Domnule!* zise el către sine pe un ton de vag amuzament.

Domnule, ce mai! Chicoti spart şi merse mai departe.

17

Ceata lui Roland se opri la apus. Pistolarul săpă o vatră superficială şi aprinse focul. Nu le trebuia pentru a găti, însă aveau nevoie de ea. Lui *Eddie* îi trebuia. Dacă voia să termine de cioplit, avea nevoie de lumină.

Pistolarul se uită în jur şi o văzu pe Susannah, o siluetă întunecată pe fundalul cerului albastru-matin, dar nu-l văzu pe Eddie.

— Unde-i? întrebă el.

— A rămas puţin în urmă. Să-l laşi în pace, Roland... Ai făcut destul.

Roland încuviinţă, se aplecă deasupra vetrei şi lovi o bucată de cremene cu un drug de fier tocit. În curând, vreascurile pe care le strânsese luară foc. Adăugă beţişoare, unul câte unul, şi aşteptă ca Eddie să se întoarcă.

18

Cam la un kilometru înapoi pe unde veniseră, Eddie şedea turceşte în mijlocul Marelui Drum, cu cheia neterminată într-o mână, uitându-se la cer.

Întoarse ochii de-a lungul drumului, văzu licăr de foc şi ştiu exact ce făcea Roland... şi de ce. Apoi reveni cu privirea către cer. Niciodată nu se mai simţise atât de singur sau atât de speriat.

Cerul era *uriaş* – nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată atâta spaţiu neîntrerupt, atâta gol pur. Îl făcea să se simtă foarte mic, şi bănuia că nu era nimic greşit în asta. În marea schemă a lucrurilor, el *chiar* era foarte mic.

Băiatul era aproape acum. Credea că ştie unde se afla Jake şi ce era pe cale să facă, şi asta îl umplea de o mirare tăcută. Susannah venise din 1963. El însuşi venise din 1987. Între ei... Jake. Încercând să treacă pragul. Încercând să se nască.

L-am întâlnit, gândi Eddie. Trebuie *să-l fi întâlnit, şi cred că-mi amintesc... cumva. Era chiar înainte ca Henry să intre în armată, nu-i aşa? Urma cursuri la Institutul Vocaţional Brooklyn şi-i plăcea foarte tare negrul – jeanşi negri, ghete negre de motociclist cu bombeuri de oţel, tricouri negre cu mânecile rulate.*

Ţinuta lui de James Dean. Rebelul fără cauză. Asta credeam despre el, dar n-am spus-o niciodată cu voce tare, pentru că nu voiam să se supere pe mine.

Îşi dădu seama că ceea ce aştepta se întâmplase în timp ce el gândea: Stea Bătrână răsărise. În cincisprezece minute, poate mai puţin, avea să i se alăture o întreagă galaxie de giuvaiere stelare, dar pentru moment strălucea singură în întunericul necuprins.

Eddie ridică încet cheia până când Stea Bătrână străluci în adâncitura ei centrală. Şi atunci recită vechea poezioară din lumea sa, cea pe care o învăţase de la mama lui pe când ea stătea îngenuncheată alături de el la geamul dormitorului, amândoi uitându-se spre luceafărul care domina întunericul ce urma să vină deasupra acoperişurilor din Brooklyn:

— Licăr de stea, foc de peruzea, prim astru ce apari noaptea; Ascultă bine dorinţa mea şi împlineşte-o, de s-o putea.

Stea Bătrână strălucea în scobitura cheii, un diamant încastrat în lemn de frasin.

— Ajută-mă să-mi adun curajul, zise Eddie. Asta e dorinţa mea. Ajută-mă să-mi adun curajul de a încerca să termin blestemăţia asta.

Rămase acolo încă un moment, apoi se ridică şi se duse încet în tabără. Se aşeză cât mai aproape de foc, luă cuţitul pistolarului fără a adresa vreun cuvânt către Roland sau Susannah, şi începu să lucreze. Din *s*-ul de la capătul cheii începură să se încovrige fâşiuţe de lemn. Lucră repede, întorcând cheia când pe o parte, când pe alta, închizând uneori ochii şi lăsând degetul mare să pipăie curburile blânde. Încercă să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă forma ar fi să iasă greşit – asta l-ar fi blocat cu siguranţă.

Roland şi Susannah şezură lângă el, privind în tăcere. În

cele din urmă, Eddie puse cuţitul deoparte. Faţa îi şiroia de transpiraţie.

— Puştiul ăsta de care tot vorbeşti, zise el. Jake ăsta. Tre' să fie un băiat dat naibii.

— A fost curajos sub munţi, spuse Roland. Se temea, dar n-a dat înapoi nici măcar un pas.

— Mi-aş dori să pot fi şi eu aşa. Roland ridică din umeri.

— La Balazar, ai luptat bine, deşi ţi se luaseră hainele. E foarte greu pentru oricine să lupte gol, dar tu ai făcut-o.

Eddie încercă să-şi amintească schimbul de focuri de la clubul de noapte, însă nu era decât o ceaţă în mintea sa – fum, zgomot şi lumină răzbătând printr-un perete în raze încrucişate, năucitoare. Credea că peretele acela fusese ciuruit de foc de armă automată, dar nu-şi aducea aminte bine.

Ridică cheia astfel încât relieful ei să iasă bine în evidenţă pe fundalul flăcărilor. O ţinu aşa mult timp, uitându-se la *s*-ul din final. Arăta exact cum şi-o amintea din vis şi din scurta imagine pe care o văzuse în foc... şi totuşi nu o *simţea* perfectă. Aproape, dar nu complet.

E doar vina lui Henry, din nou. Şi toţi aceşti ani când tu n-ai fost destul de bun... Acum ai reuşit, amice – doar că Henry din tine nu vrea s-o recunoască.

Lăsă cheia să cadă pe pătratul de piele şi împături cu grijă marginile peste ea.

— Am terminat. Nu ştiu dacă e bine sau nu, dar presupun că mai bine de atât nu sunt în stare.

Se simţea ciudat de gol acum, că nu mai avea de lucru la cheie – lipsit de ţel şi de direcţie.

— Vrei ceva de mâncare, Eddie? întrebă Susannah pe un ton scăzut.

Iată ţelul tău, gândi el. *Iată direcţia. Şade chiar acolo, cu mâinile împreunate în poală. Tot ţelul şi toată direcţia de care vei avea nevoie vreo...*

Dar îi mai veni ceva în gând – veni dintr-odată. Nu un vis... nu o viziune...

Nu, nu aşa ceva. E o amintire. Se întâmplă din nou – îţi aminteşti din viitor.

— Trebuie să fac altceva înainte, spuse el şi se ridică în picioare.

De cealaltă parte a focului, Roland clădise grămăjoase de lemne uscate. Eddie scormoni prin ele şi găsi un băţ lung cam de şaizeci de centimetri şi gros cam de zece la mijloc. Îl luă, se întoarse la locul său de lângă foc şi apucă iar cuţitul lui Roland. De data aceasta lucră mai repede, întrucât nu făcea decât să ascută băţul, transformându-l în ceva care aducea cu un mic ţăruş pentru cort.

— Putem să pornim la drum înaintea zorilor? îl întrebă el pe pistolar. Cred că trebuie să ajungem la cercul acela cât mai repede posibil.

— Da. Chiar mai repede, dacă e musai. Nu vreau să plec la drum pe întuneric – un cerc al vorbelor e un loc nesigur pe timp de noapte – dar dacă nu avem încotro, cu plăcere.

— După expresia de pe faţa ta, bătrâne, mă îndoiesc că *pe timp de zi* cercurile alea de pietre sunt foarte sigure, spuse Susannah.

Eddie puse cuţitul jos. Pământul pe care Roland îl scosese pentru a scobi locul de vatră era pus grămadă lângă piciorul drept al lui Eddie. Acum, el folosi vârful ascuţit al ţepuşei pentru a desena un semn de întrebare în el. Linia era perfect clară.

— Bine, zise el, ştergându-l. Am terminat.

— Atunci, mănâncă ceva, spuse Susannah.

Eddie încercă, dar nu-i era foame. Când în sfârşit adormi, ghemuit lângă trupul cald al lui Susannah, somnul lui fu lipsit de vise, însă superficial.

Până când pistolarul îl scuturã, trezindu-l la patru dimineaţa, auzi neîncetat vântul suflând cu putere peste câmpia de jos şi i se păru că se duce şi el pe aripile lui, că zboară sus în noapte, departe de grijile prezente, în vreme ce Stea Bătrână şi Mamă Bătrână pluteau senine deasupra sa, împodobindu-i obrajii cu gheaţă.

— E timpul, spuse Roland.

Eddie se ridică în şezut. Susannah se ridică şi ea, frecându-şi faţa cu palmele. Când i se limpeziră cât de cât gândurile, Eddie deveni conştient că timpul îi presa.

— Da. Să mergem, fără întârziere.

— Băiatul se apropie, nu-i aşa?

— Foarte tare.

Eddie se ridică în picioare, o prinse pe Susannah de mijloc şi o săltă în scaun. Ea îl privea cu un aer anxios.

— Avem destul timp să ajungem acolo? Eddie aprobă din cap.

— La limită.

Trei minute mai târziu, mergeau din nou pe Drumul Mare, care tremura înaintea lor ca o fantomă. Şi peste o oră, pe când primele raze ale zorilor începeau să atingă cerul la răsărit, un sunet ritmic începu departe, în faţa lor.

Sunet de tobe, îşi spuse Roland.

Maşinării, îşi spuse Eddie. Nişte maşinării enorme.

E o inimă, gândi Susannah. *O inimă enormă, bolnavă, care bate... şi e în oraş, acolo unde trebuie să mergem noi*.

Două ore mai târziu, sunetul încetă la fel de brusc cum începuse. Nori albi şi fără formă începuseră să umple cerul deasupra lor, întâi umbrind soarele de dimineaţă, apoi ascunzându-l cu totul. Cercul de stânci verticale se afla acum la mai puţin de şapte sau opt kilometri distanţă, lucind în lumina difuză, asemenea dinţilor unui monstru răpus.

20

SĂPTĂMÂNA WESTERNULUI SPAGHETTI LA MAJESTIC!

proclama marchiza ponosită şi tristă care se întindea peste colţul lui Brooklyn cu Markey Avenue.

2 FILME CLASICE DE SERGIO LEONE

PENTRU UN PUMN DE DOLARI
ŞI BUNUL, RĂUL ŞI URÂTUL!
AMBELE LA 99 c

O fetişcană frumoasă, cu părul blond pus pe bigudiuri, stătea la ghişeu şi molfăia gumă de mestecat, ascultând Led Zeppelin la un radio cu tranzistori şi citind unul dintre tabloidele după care se dădea în vânt doamna Shaw. În stânga ei, în cealaltă vitrină de prezentare a cinematografului, era un poster cu Clint Eastwood.

Jake ştia că ar trebui să meargă mai departe – nu mai era mult până la ora trei – dar se opri un moment pentru a se uita la posterul din spatele sticlei murdare şi crăpate. Eastwood purta un poncho mexican. Între dinţi strângea un trabuc. Ridicase poalele poncho-ului peste umăr, pentru a-şi elibera pistolul. Ochii lui erau de un albastru palid, şters. Ochi de bombardier.

Nu e el, gândi Jake, *dar e* aproape *el. Din pricina ochilor, în principal... ochii sunt aproape aceiaşi.*

— M-ai lăsat să cad, îi spuse omului din vechiul poster, omul care nu era Roland. M-ai lăsat să cad. De data asta ce o să se întâmple?

— Hei, băiete, strigă vânzătoarea blondă, făcându-l să tresară. Ai de gând să intri sau doar să stai acolo şi să vorbeşti singur?

— Nu, mulţumesc, refuză Jake. Am văzut deja filmele astea două.

Se puse din nou în mişcare, cotind-o la stânga, pe Markey Avenue. Aşteptă din nou să-l încerce sentimentul de *amintire din viitor*, dar nu se întâmplă nimic. Aceasta nu era decât o stradă însorită, toropită de căldură, mărginită de clădiri cu apartamente, care lui Jake i se părea că semănau cu blocurile de celule ale unei închisori. Câteva femei tinere împingeau cărucioare cu copii, două câte două, şi discutau când şi când, însă în rest strada era pustie. Era neobişnuit de cald pentru luna mai... prea cald pentru a face plimbări.

Ce caut eu aici? Ce?

Din spatele lui se auzi un râs aspru de bărbat. Fu urmat de un strigăt subţire, feminin:

— Dă-mi-l *înapoi!*

Jake tresări, crezând că lui i se adresa vocea.

— Dă-mi-l *înapoi*, Henry! Nu glumesc!

Jake se întoarse şi văzu doi băieţi, unul de cel puţin optsprezece ani şi celălalt mult mai tânăr... de doisprezece sau treisprezece. Când îi căzură ochii pe al doilea, inima îi execută parcă un triplu salt mortal în piept. Puştiul purta pantaloni scurţi verzi, nu ecosez, dar tricoul galben era acelaşi, şi avea la subsuoară o minge de baschet veche şi zgâriată. Deşi era cu spatele la el, Jake ştiu că-l găsise pe băiatul care-i apăruse noaptea trecută în vis.

21

Fata care strigase era frumuşica de la ghişeul cinematografului. Băiatul cel mare – care, după cum arăta, aproape că putea fi numit bărbat – ţinea ziarul ei în mâini. Ea dădu să-l apuce. Hoţul de ziare – purta jeanşi şi un tricou negru cu mânecile rulate – îl ridică deasupra capului şi rânji.

— Sari şi prinde-l, Maryanne! Sari, fată, sari!

Tânăra îl fixă cu ochi mânioşi, cu obrajii îmbujoraţi.

— Dă-mi-l! spuse ea. Nu te mai prosti şi dă-mi-l înapoi! *Nerodule!*

— Ooo, i-auzi *ata*, Eddie! făcu băiatul mai mare. Şe limbaj ulât! Lău, lău! Flutură, rânjind, ziarul prin faţa blondei vânzătoare de bilete şi Jake înţelese pe dată. Cei doi se întorceau de la şcoală împreună – deşi probabil că nu frecventau aceleaşi cursuri, dacă estimase bine diferenţa de vârstă – şi băiatul mai mare se dusese la ghişeu, prefăcându-se că are ceva interesant să-i spună blondinei. Apoi băgase mâna prin deschizătura ghişeului şi-i luase ziarul.

Chipul băiatului mai mare îi era cunoscut lui Jake; era chipul unui copil căruia i se pare culmea hazului să îmbibe coada unei pisici cu lichid de aprindere sau să-i dea unui căţel înfometat să mănânce un bulgăre de pâine în care a înfipt un cârlig de pescuit. Genul de copil care stătea în spatele clasei şi

le trăgea pe fete de bretelele sutienului şi apoi spunea „Cine, eu?“ cu o privire tâmpă, când cineva se plângea până la urmă. Nu erau mulţi copii ca el la Piper, însă nici nu lipseau cu desăvârşire. Jake bănuia că existau câţiva în fiecare şcoală. Se îmbrăcau mai bine la Piper, sigur, dar chipul lor era acelaşi. Bănuia că, în trecut, oamenii ar fi spus că acela era chipul unui băiat care s-a născut spre a fi spânzurat.

Maryanne sări după ziarul ei, pe care băiatul cel mare în pantaloni negri îl făcuse sul. Vlăjganul îl trase înapoi chiar când fata fu cât pe ce să-l prindă, apoi o plesni peste cap cu el, aşa cum ai plesni un căţel pentru că a făcut pipi pe covor. Fata începu să plângă acum – în mare parte de umilinţă, credea Jake. Faţa ei devenise atât de roşie, încât aproape strălucea.

— Ţine-l, atunci! ţipă ea la el. Ştiu că nu ştii să citeşti, dar poţi măcar să te uiţi la poze!

Dădu să se întoarcă.

— De ce nu i-l dai înapoi? spuse fără vlagă băiatul mai mic – baschetbalistul lui Jake.

Băiatul mai mare întinse ziarul făcut sul. Fata îl înşfăcă şi, chiar şi de la treizeci de paşi distanţă, Jake îl auzi rupându-se.

— Eşti un căcat, Henry Dean! strigă ea. Un căcat *cu ochi!*

— Hei, ce-i aşa mare lucru? Henry părea sincer rănit. A fost doar o glumă. Pe deasupra, s-a rupt doar într-un loc... încă-l mai poţi citi, pentru Dumnezeu. Ce te enervezi aşa?

Şi chiar aşa era, credea Jake. Cei de teapa lui Henry întotdeauna duceau gluma prea departe... apoi se arătau răniţi şi neînţeleşi, când cineva urla la ei.

Şi-ntotdeauna spuneau *Care-i problema?* şi *Nu ştii de glumă?* şi *Ce te enervezi aşa?*

Ce cauţi cu el, puştiule? se întrebă Jake. *Dacă eşti de partea mea, ce cauţi cu un ticălos ca ăsta?*

Dar când băiatul cel mic se întoarse şi îşi reluară amândoi drumul, Jake ştiu. Trăsăturile băiatului cel mare erau mai pronunţate, iar tenul lui era grav atacat de acnee, dar altminteri asemănarea era izbitoare. Cei doi băieţi erau fraţi.

22

Jake se întoarse şi începu să păşească alene pe trotuar, înaintea celor doi băieţi. Duse o mână nesigură în buzunarul de la piept, scoase ochelarii de soare ai tatălui său şi reuşi să şi-i aşeze pe nas.

Vocile creşteau în urma lui, ca şi când cineva ar fi dat treptat volumul unui radio mai tare.

— Nu trebuia să te legi de ea aşa, Henry. A fost urât din partea ta.

— I-a plăcut, Eddie. Vocea lui Henry era plină de sine şi indulgentă. O să înţelegi când o să mai creşti puţin.

— Dar *plângea*.

— Probabil că era la ciclu, spuse Henry pe un ton filosofic.

Erau foarte aproape acum. Jake se apropie de peretele clădirii. Ţinea capul în pământ şi mâinile adânc înfundate în buzunarele jeanşilor. Nu ştia de ce i se părea de o importanţă crucială să nu fie observat, dar aşa era. Henry nu conta, într-un fel sau altul, însă...

Cel mai mic nu are voie să-şi amintească de mine, gândi el. *Nu ştiu exact de ce, dar nu are voie.*

Trecură de el fără a-i arunca măcar o privire, cel pe care Henry îl numise Eddie mergând pe exterior, driblând mingea de baschet de lângă rigolă.

— Tre' să recunoşti că arăta comic, spunea Henry. Sprinţara Maryanne, sărind după ziar. Hau! Hau!

Eddie ridică privirea spre fratele său cu o expresie care se dorea a fi dojenitoare... dar apoi lăsă garda jos şi izbucni în râs. Jake văzu dragostea necondiţionată pe chipul acela şi bănui că Eddie avea să-i ierte multe fratelui său înainte să-şi dea seama că era o tactică greşită.

— Atunci, mergem? întrebă Eddie. Ai spus că da. După şcoală.

— Am spus *poate*. Nu ştiu dacă am chef să fac atâta drum până acolo. Mama deja tre' să fi ajuns acasă. Poate c-ar trebui s-o lăsăm baltă. Să mergem la etaj şi să ne uităm la televizor.

Erau acum cu zece paşi în faţa lui Jake şi distanţa creştea.

— O, haide! Ai *promis!*

Dincolo de clădirea prin faţa căreia treceau acum băieţii era un gard de plasă cu o uşă deschisă. În spatele ei, văzu Jake, era terenul de joacă pe care îl visase noaptea trecută... deşi puţin diferit. Nu era înconjurat de copaci şi nu se vedea niciun chioşc ciudat de metrou cu peretele frontal brăzdat de dungi galbene şi negre, însă cimentul crăpat era acelaşi. La fel şi liniile galbene, şterse, ale careului.

— Ei... poate. Nu ştiu. Jake îşi dădu seama că Henry îl tachina. Eddie însă nu; el era prea nerăbdător să ajungă acolo unde voia să meargă. Hai să dăm puţin la coş cât mă mai gândesc.

Fură mingea de la fratele lui mai mic, intră pe teren driblând cu neîndemânare şi efectuă un salt cu aruncare. Mingea se lovi de placă şi ricoşă fără a atinge măcar marginea coşului. Henry se pricepea să fure ziare de la adolescente, gândi Jake, dar pe terenul de baschet era cel mai mare papă-lapte.

Eddie intră pe poartă, descheindu-şi pantalonii de catifea şi dându-i jos. Sub ei avea pantalonii scurţi ecosez pe care îi purtase în visul lui Jake.

— O, ui' la el că poartă pantalonaşi! făcu Henry. Ţe *flumooos!*

Aşteptă ca fratele lui să-şi găsească echilibrul într-un picior pentru a-şi da jos pantalonii lungi, apoi aruncă mingea spre el. Eddie reuşi să se ferească, probabil scăpând astfel cu nasul nespart, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu grămadă la pământ. Nu se tăie, dar ar fi putut să se taie, observă Jake; o mulţime de cioburi de sticlă scânteiau în soare de-a lungul gardului.

— Haide, Henry, termină odată, zise el, dar fără un real reproş în glas. Jake bănuia că Henry îi făcea rahaturi din astea de atât de multă vreme, încât Eddie nu le mai băga de seamă decât atunci când Henry le făcea altcuiva – cum ar fi blondina vânzătoare de bilete.

— Haide, Henry, termină.

Eddie se ridică în picioare şi intră cu paşi siguri pe teren. Mingea lovise gardul de plasă şi se întorsese la Henry. Acesta

încercă acum să-l dribleze pe fratele său mai mic. Mâna lui Eddie se întinse, iute ca fulgerul, dar straniu de delicat, şi recuperă mingea. Se furişă cu uşurinţă pe sub braţul întins al lui Henry şi se îndreptă către coş. Henry o luă după el, încruntându-se furios, dar la fel de bine s-ar fi putut culca pe o ureche. Eddie îşi luă avânt, îndoi genunchii, sări şi introduse mingea în coş. Henry o luă şi driblă cu ea până la marginea careului.

Nu trebuia să faci asta, Eddie, gândi Jake. Stătea imediat după locul unde se termina gardul, uitându-se la cei doi băieţi. Asta i se părea sigur, cel puţin pentru moment. Purta ochelarii de soare ai tatei şi cei doi băieţi erau atât de prinşi de ceea ce făceau, încât nu ar fi observat nici dacă preşedintele Carter s-ar fi oprit să-i privească. Jake se îndoia, oricum, că Henry ştia măcar cine era preşedintele Carter.

Se aşteptase ca Henry să-şi faulteze fratele, poate chiar grav, ca răzbunare pentru că l-a deposedat de minge, dar subestimase agerimea lui Eddie. Henry făcu o fentă care n-ar fi păcălit-o nici pe mama lui Jake, dar Eddie se lăsă păcălit, aparent. Henry o zbughi pe lângă el, îndreptându-se către coş, ducând fără griji mingea în mână aproape tot drumul. Jake era cât se poate de sigur că Eddie l-ar fi putut prinde fără probleme şi l-ar fi putut deposeda din nou de minge, dar în loc să facă asta, puştiul rămase în urmă. Henry aruncă la coş – stângaci – şi mingea ricoşă în margine din nou. Eddie o recuperă... şi o lăsă să-i scape printre degete. Henry puse mâna pe ea, se întoarse şi o introduse în coşul fără plasă.

— Unu la zero, gâfâi Henry. Jucăm până la doişpe?

— Sigur.

Jake văzuse destul. Va fi un scor strâns, dar până la urmă va câştiga Henry. Va avea grijă Eddie de asta. L-ar fi ajutat nu doar să scape de bătăi; l-ar fi ajutat înveselindu-l pe Henry, făcându-l mai dispus să plece urechea la ceea ce Eddie voia să facă.

Hei, viteazule – cred că frăţiorul tău te joacă pe degete deja de mult timp şi tu n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i aşa?

Se trase înapoi până când clădirea de apartamente din

partea de nord a terenului îi tăie câmpul vizual spre fraţii Dean şi, în acelaşi timp, câmpul lor vizual spre el. Se sprijini de perete şi ascultă bubuitul mingii pe ciment. În scurt timp, Henry începu să pufăie precum Charlie, trenuleţul Uu-uu, urcând costişa unui deal abrupt. Era fumător, desigur; cei ca Henry erau întotdeauna fumători.

Meciul dură aproape zece minute şi, când Henry îşi savura victoria, strada se umplea deja de copii aflaţi în drum spre casă. Câţiva îi aruncară lui Jake priviri curioase.

— Bun meci, Henry, spuse Eddie.

— N-a fost rău, gâfâi Henry. Încă mai pui botul la fente.

Sigur că da, gândi Jake. *Cred că va mai pune botul până când va mai lua vreo patruzeci de kilograme în greutate. Atunci s-ar putea să ai o surpriză.*

— Se pare că da. Hei, Henry, nu putem, *te rog*, să mergem acolo şi să aruncăm o privire?

— Da, de ce nu? Să mergem.

— *Super!* strigă Eddie. Se auzi plesnet de carne pe carne; probabil că Eddie bătu palma cu fratele lui. Tu eşti şeful!

— Urcă până-n apartament. Spune-i mamei că ne-ntoarcem până la patru treizeci, cinci fără un sfert. Dar nu spune nimic despre Conac. Ar sări până-n tavan. Şi ea crede că-i bântuit.

— Vrei să-i zic că mergem la Dewey's?

Tăcere din partea lui Henry, cât timp se gândi.

— Nu. Ar putea-o suna pe doamna Bunkowski. Spune-i... spune-i că mergem la Dahlie's să mâncăm nişte îngheţată Hoodsie Rocket. Asta o să creadă. Cere-i şi nişte gologani.

— N-o să-mi dea nimic. Nu cu două zile înainte de salariu.

— Aiurea. Îi poţi tu stoarce de la ea. Du-te, acum.

— Bine. Dar Jake nu auzi că Eddie s-ar fi mişcat. Henry?

— *Ce-i?*

Enervat.

— Chiar *e* Conacul bântuit, tu ce crezi?

Jake se apropie puţin de terenul de joc. Nu voia să fie văzut, dar simţea cu toată fiinţa sa că trebuia să audă asta.

— Nu. Nu există case bântuite *de-adevăratelea*... doar în filme.

— O!

În vocea lui Eddie se simţea, inconfundabil, uşurarea.

— Dar dacă *a existat* vreodată una, reluă Henry (poate nu voia ca frăţiorul lui să se simtă *prea* uşurat, gândi Jake), aceea ar fi Conacul. Am auzit că acum vreo doi ani, doi copii de pe Norwood Street au intrat acolo ca să fumeze un joint şi copoii i-au găsit cu gâturile tăiate şi cadavrele complet golite de sânge. Însă nu era pic de sânge pe ei sau în jurul lor. Pricepi? Sângele *dispăruse tot*.

— Îţi baţi joc de mine? icni Eddie.

— Nu. Dar asta n-a fost nimic.

— Şi ce a fost?

— Aveau părul complet alb, zise Henry.

Vocea care ajunse la Jake era solemnă. Avea o bănuială că Henry nu mai glumea, că acum credea fiecare cuvânt pe care îl rostea. (Se îndoia de asemenea că Henry avea destulă minte cât să scornească o asemenea poveste.)

— Amândoi, urmă Henry. Şi ochii lor erau larg deschişi şi ficşi, ca şi când ar fi văzut cel mai îngrozitor lucru din lume.

— Ei, fugi de aici, făcu Eddie, dar vocea lui era moale, incredulă.

— Mai vrei să mergem?

— Sigur. Atât timp cât nu trebuie să... ştii tu, să ne apropiem prea tare.

— Atunci, du-te la mama. Şi încearcă s-o scuturi de vreo doi dolari. Îmi trebuie ţigări. Du sus şi mingea asta nenorocită.

Jake bătu în retragere şi păşi în intrândul celei mai apropiate clădiri cu apartamente, tocmai când Eddie ieşi pe poarta terenului de joacă.

Cu oroare văzu că băiatul în tricoul galben se întoarse în direcţia lui.

Fir-ar să fie! gândi el, disperat. *Dacă asta-i clădirea lui?*

Era. Jake avu timp doar cât să se întoarcă pe loc şi să-nceapă să scaneze numele de lângă şirul de sonerii înainte ca Eddie Dean să treacă pe lângă el atât de aproape, încât îi simţi transpiraţia adusă la suprafaţa pielii de efortul depus pe terenul de baschet. Pe jumătate simţi şi pe jumătate văzu

privirea curioasă pe care băiatul o aruncă în direcţia sa. Apoi Eddie ajunse în hol şi o luă spre lifturi, cu pantalonii de şcoală sub un braţ şi cu mingea de baschet sub celălalt.

Lui Jake îi bubuia inima în piept. În realitate, să urmăreşti pe cineva era mult mai greu decât în romanele cu detectivi pe care le citea el uneori. Traversă strada şi se opri între două blocuri, la jumătate de cvartal distanţă. De acolo putea să vadă deopotrivă intrarea în clădirea fraţilor Dean şi terenul de joacă. Acesta începea acum să se umple, în majoritate cu copii mici. Henry stătea sprijinit de plasa gardului, fumând o ţigară şi încercând să pară plin de furie adolescentină. Din când în când, întindea piciorul când câte un copil o zbughea la fugă spre el şi, înainte să se întoarcă Eddie, reuşi să împiedice trei. Ultimul plonjă pe burtă, lovindu-se cu faţa de ciment, şi o luă la picior pe stradă în sus, cu fruntea plină de sânge. Henry azvârli chiştocul după el şi râse vesel.

Iată un tip care se distrează, gândi Jake.

După aceea, copiii mici se învăţară minte şi începură să-l ocolească pe departe. Henry ieşi ţanţoş de pe terenul de joacă şi păşi de-a lungul străzii, spre clădirea în care Eddie intrase cu cinci minute înainte. Când ajunse acolo, uşa se deschise şi pe ea ieşi Eddie. Se schimbase într-o pereche de jeanşi şi un tricou nou; îşi legase, de asemenea, o bandană verde, cea pe care o purtase în visul lui Jake, la frunte. Flutura triumfal două bancnote de un dolar. Henry i le luă, apoi îl întrebă ceva. Eddie încuviinţă şi amândoi băieţii plecară la drum.

Rămânând la o distanţă de jumătate de cvartal, Jake merse după ei.

23

Stătea în iarba înaltă de pe marginea Drumului Mare, uitându-se la cercul vorbelor.

Stonehenge, gândi Susannah şi se cutremură. *Aşa arată. Ca Stonehenge.*

Deşi iarba deasă care acoperea câmpul creştea în jurul

monoliţilor înalţi şi cenuşii, cercul pe care îl descriau era din pământ gol, presărat ici şi colo cu lucruri albe.

— Ce-s alea? întrebă ea cu o voce pierită. Bucăţi de stâncă?

— Mai uită-te o dată, o invită Roland.

Ea se uită şi văzu că erau oase. Oase de animale mici, poate. Aşa spera ea. Eddie mută băţul ascuţit în mâna stângă, şterse palma dreaptă de cămaşă şi mută băţul înapoi. Deschise gura, dar niciun sunet nu ieşi din gâtul lui uscat. Îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Cred că trebuie să intru acolo şi să desenez ceva în ţărână.

Roland aprobă.

— Acum?

— Curând. Se uită la chipul lui Roland. E ceva aici, nu-i aşa? Ceva ce nu putem vedea.

— Nu e aici acum, zise Roland. Cel puţin, nu *cred* că este. Dar va veni. *Khef* – forţa noastră vitală – o va atrage. Şi, desigur, îşi va apăra crâncen teritoriul. Dă-mi pistolul înapoi, Eddie.

Eddie desfăcu catarama curelei şi i-l dădu. Apoi se întoarse la cercul de stânci înalte de şase metri. Ceva trăia acolo, fără-ndoială. Îi simţea mirosul, o putoare care îl duse cu gândul la tencuială umedă şi sofale mucegăite şi saltele vechi putrezind sub straturi de mucegai. Era un miros familiar.

Conacul... simt mirosul lui acolo. Ziua în care l-am convins pe Henry să mă ducă să văd Conacul de pe Rhinehold Street, în Dutch Hill.

Roland îşi prinse cureaua la brâu, apoi se aplecă să lege nojiţa pe picior. Făcând asta, ridică privirea spre Susannah.

— S-ar putea să avem nevoie de Detta Walker, spuse el. E prin preajmă?

— Jigodia aia-i întotdeauna prin preajmă.

— Bun. Unul dintre noi va trebui să-l protejeze pe Eddie cât timp el va face ceea ce are de făcut. Celălalt nu va ajuta la absolut nimic. Locul acesta aparţine unui demon. Demonii nu sunt umani, dar sunt de gen masculin şi feminin. Sexul este deopotrivă arma şi slăbiciunea lor. Indiferent de ce gen ar fi

demonul, îl va ataca pe Eddie. Pentru a-şi proteja locul. Pentru a împiedica folosirea lui de către un străin. Înţelegi?

Susannah aprobă. Eddie părea să nu asculte. Îşi îndesase în cămaşă pătratul de piele în care era învelită cheia şi acum se uita ca hipnotizat la cercul vorbelor.

— Nu avem timp s-o spun într-un fel blând sau ales, îi zise Roland. Unul dintre noi va...

— Unul dintre noi va trebui să se ia în gură cu el pentru a-l apăra pe Eddie, îl întrerupse Susannah. O creatură de felul ăsta nu poate refuza *niciodată* un futai gratuit. La asta baţi, nu-i aşa?

Roland încuviinţă mut.

Ochii ei străluceau. Erau ochii Dettei Walker acum, deopotrivă înţelepţi şi cruzi, amuzaţi şi cinici, şi vocea ei adoptă încet pretinsul accent de plantaţie sudistă, specific Dettei.

— De-i demon femeie, a ta-i. Da' de-i demon bărbat, e al meu. Cam asta-i treaba, nu?

Roland încuviinţă din nou.

— Da' dacă-i cu dublu filet? Ce zici de *asta*, moşule?

Buzele lui Roland se strânseră într-un zâmbet abia schiţat.

— Atunci ne vom ocupa de el împreună. Ţine doar minte...

Lângă ei, cu o voce slabă, distantă, Eddie murmură:

— Nu e tăcere deplină pe culoarele morţii. Păzea, cel ce doarme se trezeşte.

Îşi întoarse ochii terifiaţi, bântuiţi, spre Roland. Există un monstru.

— Demonul...

— Nu. Un *monstru*. Ceva între uşi... între *lumi*. Ceva ce aşteaptă. *Şi deschide ochii.*

Susannah aruncă o privire speriată spre Roland.

— Rezistă, Eddie, zise Roland. Fii drept. Eddie inspiră adânc.

— Voi rezista până ce mă va răpune, spuse el. Trebuie să merg acum. Începe să se întâmple.

— Mergem cu toţii, zise Susannah. Îşi arcui spatele şi coborî din scaun. Orice demon vrea s' ş-o tragă cu mine o să

afle că ş-o trage c-o maestră absolută. O să-i trag io un futai de n-o să-l uite-n *vecii vecilor*.

Când păşiră printre doi monoliţi şi pătrunseră în cercul vorbelor, începu să plouă.

24

Îndată ce Jake văzu casa, înţelese două lucruri: primul, că o mai văzuse înainte, în vise atât de teribile, încât partea raţională a minţii sale îi interzicea să şi le amintească; al doilea, că era un loc al morţii şi crimei şi nebuniei. Stătea la colţul îndepărtat al Rhinehold Street cu Brooklyn Avenue, cu şaptezeci de metri în urma lui Henry şi Eddie Dean, dar chiar şi de acolo putea simţi Conacul ignorându-i şi întinzând spre el hrăpăreţele sale mâini. Credea că la capătul acelor mâini avea gheare. Gheare ascuţite.

Mă vrea şi eu nu pot să fug. Dacă intru, mă aşteaptă moartea... dar dacă nu intru, mă aşteaptă nebunia. Pentru că undeva înăuntrul acelei construcţii există o uşă încuiată. Eu am cheia care o va deschide şi singura salvare la care pot spera se află de cealaltă parte.

Cu sufletul greu, se uită fix la Conac, o casă care emana anormalitate. Stătea în mijlocul curţii buruienoase, ca o tumoare.

Fraţii Dean străbătuseră nouă cvartale prin Brooklyn, mergând încet sub soarele dogoritor al după-amiezii, şi în cele din urmă intraseră într-o porţiune a oraşului care trebuia să fie Dutch Hill, date fiind numele prăvăliilor. Acum stăteau la jumătatea cvartalului, în faţa Conacului. Acesta arăta ca şi când ar fi fost părăsit de ani întregi. Şi totuşi, fusese victima unui număr remarcabil de mic de acte de vandalism. Şi odată, credea Jake, fusese *într-adevăr* un conac – căminul, poate, al unui neguţător bogat şi al marii lui familii. În zilele acelea de demult trebuie să fi fost alb, dar acum era de un cenuşiu mizer, o non-culoare. Ferestrele fuseseră scoase şi gardul din lemn scorojit fusese acoperit cu graffiti, însă casa în sine era intactă.

Stătea povârnită în lumina toropitoare, o relicvă coşcovită

cu acoperiş din ţigle, care creştea într-o curte plină de gunoaie, ducându-l cumva cu gândul pe Jake la un câine periculos, care se prefăcea că doarme. Acoperişul ei abrupt cobora peste veranda din faţă ca o sprânceană proeminentă. Scândurile verandei erau sparte şi răsucite. Obloanele care odinioară poate fuseseră verzi atârnau strâmb lângă geamurile fără sticlă; draperii antice încă se mai vedeau la unele dintre ele, legănându-se ca nişte fâşii de piele moartă.

În stânga, un spalier bătrân se desprinsese de clădire, ţinut acum nu de cuie, ci doar de încâlceala mizeră a vieţii care se împletise cu el. Pe peluză era o pancartă şi mai era una pe uşă. De unde stătea, Jake n-o putea citit pe niciuna.

Casa era *vie*. Ştia asta, îi simţea conştiinţa ieşind din spatele scândurilor şi acoperişului coşcovit, o simţea cum se revărsa în râuri din găvanele negre ale ferestrelor. Ideea de a se apropia de locul acela teribil îl umplea de spaimă; ideea de a *intra* acolo îl copleşea cu o groază de nedescris. Şi totuşi, nu avea încotro. Auzea un zumzet în urechi – sunetul unui stup într-o zi caniculară de vară – şi, pentru un moment, se temu că va leşina. Închise ochii... şi vocea *lui* îi umplu capul.

Trebuie *să vii, Jake. Aceasta este calea Grinzii, drumul Turnului, şi acesta este timpul Alegerii tale. Fii drept; rezistă; vino la mine.*

Teama nu trecuse, dar acel teribil sentiment de panică iminentă, da. Deschise iarăşi ochii şi văzu că nu era singurul care simţise puterea şi conştiinţa trezită la viaţă a locului. Eddie încerca să se îndepărteze de gard. Se întoarse către Jake, care îi văzu ochii: largi şi neliniştiţi sub bandana verde. Fratele lui mai mare îl prinse de mână şi îl împinse către poarta ruginită, dar gestul fu prea moale ca să constituie o constrângere; oricât de încăpăţânat ar fi fost, lui Henry nu-i plăcea Conacul mai mult decât lui Eddie.

Se traseră niţel într-o parte şi rămaseră un timp cu privirea aţintită către casă. Jake nu putea distinge ce-şi spuneau, dar tonul vocilor era mirat şi tulburat. Jake şi-l aminti imediat pe Eddie spunând în visul său: *Ţine minte, totuşi, că există pericole. Ai grijă... şi grăbeşte-te.*

Dintr-odată, Eddie cel real, cel de cealaltă parte a străzii, ridică vocea destul cât Jake să audă cuvintele:

— Putem merge acasă acum, Henry? Te rog! Nu-mi place. Vorbea pe un ton rugător.

— Fetiţă smiorcăită ce eşti, făcu Henry, dar lui Jake i se păru că aude nu doar indulgenţă, ci şi uşurare în vocea lui. Haide.

Întoarseră spatele casei ruinate care stătea ghemuită în spatele gardului prăbuşit şi se apropiară de stradă. Jake se dădu în spate, apoi se întoarse şi se uită în vitrina unei prăvălioare triste, Consignaţia Dutch Hill. Îi privi pe Henry şi pe Eddie, reflexii vagi şi fantomatice suprapuse pe un aspirator Hoover străvechi, cum traversară Rheinhold Street.

— Eşti *sigur* că nu e cu adevărat bântuit? întrebă Eddie când păşiră pe trotuarul de pe partea lui Jake.

— Ei, să-ţi spun ceva, zise Henry. Acum, că am venit aici, nu mai sunt chiar aşa de sigur.

Trecură direct prin spatele lui Jake, fără să se uite la el.

— Ai intra? întrebă Eddie.

— Nici pentru un milion de dolari, răspunse prompt Henry.

Dădură colţul. Jake se desprinse de lângă vitrină şi îi însoţi cu privirea. Mergeau înapoi pe unde veniseră, aproape unul de celălalt pe trotuar, Henry tropăind în bocancii lui cu bombeu de fier, cu umerii deja aplecaţi ca aceia ai unui om mult mai în vârstă, Eddie păşind pe lângă el cu o graţie ordonată, inconştientă. Umbrele lor, lungi şi proiectate peste drum, se suprapuneau.

Se duc acasă, gândi Jake şi simţi un val de singurătate atât de puternică, încât avu impresia că-l striveşte. *Se duc să mănânce de seară şi să-şi facă temele şi să se certe cine la ce seriale se uită şi apoi să se culce. O fi Henry un bătăuş neruşinat, dar au o viaţă cei doi, una care are sens... şi acum se întorc la ea. Mă întreb dacă au vreo idee cât sunt de norocoşi. Eddie poate că da.*

Jake se întoarse, îşi potrivi bretelele ghiozdanului şi traversă Rhinehold Street.

25

Susannah simţi mişcare pe terenul sterp dinăuntrul cercului de monoliţi: un suspin, un freamăt, o şoaptă.

— Vine ceva, zise ea încordată. Vine repede.

— Ai grijă, o sfătui Eddie, dar nu-l lăsa să se apropie de mine. Înţelegi? Nu-l lăsa să se apropie de mine.

— Te-am auzit, Eddie. Tu doar fă ce ai de făcut.

Eddie încuviinţă. Îngenunche în mijlocul cercului, ţinând băţul ascuţit în faţa sa, ca pentru a-i aprecia vârful. Apoi îl lăsă jos şi trasă o linie dreaptă în ţărână.

— Roland, ai grijă de ea...

— O să am dacă pot, Eddie.

— ...dar nu-l lăsa să se apropie de mine. Vine Jake. Nebunul ăla chiar vine. Susannah vedea acum ierburile de la nord de cercul vorbelor despărţindu-se într-o linie lungă, întunecată, creând un făgaş care ducea direct la cercul de piloni.

— Pregăteşte-te, spuse Roland. O să sară la Eddie. Unul dintre noi va trebui să-l prindă în ambuscadă.

Susannah se ridică pe cioturile picioarelor ca un şarpe care iese din coşul unui fachir hindus. Mâinile ei, cu degetele strânse în pumni cafenii, erau ridicate de o parte şi de cealaltă a feţei. Ochii îi scăpărau.

— Sunt pregătită, spuse ea şi apoi strigă: *Haide, uriaşule! Haide odată! Am un cadou pentru tine!*

Ploaia începu să cadă mai tare când demonul care locuia acolo reintră în cerc cu o viteză răsunătoare. Susannah avu timp doar să simtă masculinitatea lui vârtoasă şi nemiloasă – ajunse la ea sub forma unui miros de gin şi ienupăr care-ţi făcea ochii să lăcrimeze – şi apoi acesta ţâşni spre mijlocul cercului. Ea închise ochii şi se întinse după el, dar nu cu braţele sau cu mintea, ci cu toată forţa feminină care sălăşluia în mijlocul fiinţei sale: *Hei, uriaşule! Un' te duci? Păs'rica-i acilea!*

Demonul se răsuci. Ea îi simţi surprinderea... şi apoi foamea sălbatică, la fel de atavică şi de urgentă ca pulsaţia unei

artere. Sări asupra ei ca un violator ţâşnind din gura unei alei.

Susannah urlă şi se lăsă pe spate, cu muşchii încordaţi reliefându-i-se pe gât. Rochia pe care o purta i se lipi întâi de sâni şi stomac, după care începu să se rupă fâşii. Auzea un gâfâit care venea de peste tot, ca şi când aerul însuşi ar fi decis să se împerecheze cu ea.

— Suze! strigă Eddie şi dădu să se ridice în picioare.

— *Nu!* strigă ea înapoi. *Fă-o! Îl am pe ticălosul ăsta fix unde... fix unde vreau eu! Dă-i drumul, Eddie! Adu copilul! Adu...*

Ceva rece o lovi în carnea fragedă dintre picioare. Ea icni, căzu pe spate... apoi se susţinu într-o singură mână şi se împinse îndârjită înainte şi-n sus.

— *Adu-l de partea noastră!*

Eddie se uită nesigur la Roland, care aprobă din cap. Se uită apoi din nou la Susannah, cu ochii plini de o durere neagră şi o teamă şi mai neagră, după care le întoarse hotărât spatele amândurora şi recăzu în genunchi. Întinse băţul ascuţit, care se preschimbase într-un condei *ad hoc*, ignorând ploaia rece care-i cădea peste braţe şi ceafă. Băţul începu să se mişte, desenând linii şi unghiuri, creând o formă pe care Roland o recunoscu imediat.

Era o uşă.

26

Jake se întinse, puse mâinile pe poarta ponosită şi împinse. Aceasta se deschise încet, în scârţâit de balamale ruginite. Înaintea lui era o cărare de cărămizi inegală. În capătul ei era veranda. Dincolo de verandă era uşa. Şi uşa fusese bătută în scânduri.

Păşi încet către casă, auzindu-şi inima cum telegrafia puncte şi liniuţe în gâtul său. Printre cărămizile afundate crescuseră buruieni. Le auzea cum foşneau, frecându-se de jeanşii săi. Toate simţurile lui păreau să se fi acutizat. *Doar n-ai de gând să intri acolo, nu?* întrebă o voce gâtuită de panică în mintea sa.

Şi răspunsul care-i veni păru deopotrivă culmea nebuniei şi a raţiunii:

Toate lucrurile slujesc Grinda.

Pancarta de pe peluză spunea:

INTRAREA STRICT INTERZISĂ
PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA!

Bucata de hârtie îngălbenită şi pătată de rugină care fusese bătută în cuie pe una dintre scândurile care brăzdau uşa de la intrare era mai clară:

PROPRIETATE CONDAMNATĂ
PRIN ORDINUL AUTORITĂŢII MUNICIPALE ÎN CONSTRUCŢII

Jake se opri la baza scărilor, uitându-se în sus la uşă. Auzise voci pe terenul gol şi acum le auzea din nou... dar acesta era un cor al damnaţilor, o vociferare de ameninţări nebuneşti şi de promisiuni la fel de nebuneşti. Şi totuşi, el credea că toate erau o singură voce. Vocea casei; vocea unui gardian monstruos, trezit din lungul şi chinuitul lui somn.

Se gândi scurt la Ruger-ul tatălui său, se gândi chiar să-l scoată din ghiozdan, dar la ce l-ar fi ajutat? În spatele lui, traficul curgea în ambele direcţii pe Rhinehold Street şi o femeie ţipa la fiica ei să nu se mai ţină de mână cu băiatul ăla şi să aducă înăuntru rufele, dar acolo era o altă lume, una dominată de o făptură diabolică, asupra căreia armele n-ar fi avut nicio putere.

Fii drept, Jake – rezistă.

— Bine, zise el cu voce joasă, tremurată. Bine, o să încerc. Dar ai face bine să nu mă scapi din nou.

Încet, începu să urce scările verandei.

Scândurile cu care era acoperită uşa erau vechi şi putrezite, iar cuiele, ruginite. Jake le apucă pe cele două de sus acolo unde se suprapuneau şi trase. Acestea se desprinseră cu un scârţâit asemănător cu al porţii. Le aruncă peste balustrada verandei, în anticul rond de flori unde acum creşteau doar iarba-elefantului şi timoftică. Se aplecă, apucă scândurile încrucişate de jos... şi se opri un moment.

Prin uşă se auzi un sunet cavernos; sunetul unui animal lipăind înfometat dinăuntrul unei troace adânci de ciment. Jake simţi că pe obraji şi pe frunte îi iese o peliculă uleioasă de transpiraţie. Era atât de speriat, încât nu se mai simţi real; i se păru că devenise un personaj în coşmarul altcuiva.

Corul malefic, prezenţa malefică era îndărătul acelei uşi. Sunetul ei se prelingea afară, gros ca siropul.

Smuci scândurile de jos. Acestea se desprinseră cu uşurinţă.

Sigur că da. Vrea *să intru. Îi e foame şi eu s-ar presupune că sunt felul principal.* Atunci, din senin, îşi aminti o strofă dintr-un poem pe care li-l citise doamna Avery. Vorbea despre suferinţa omului modern, care era izolat de toate rădăcinile şi tradiţiile sale, dar lui Jake i se păru dintr-odată că autorul lui trebuie să fi văzut casa aceea: *Şi am să-ţi arăt ceva deosebit faţă de oricare / Din umbrele tale matinale care-ţi urmează cu paşi mari / Ori faţă de umbra ta vesperală, ridicându-se să-ţi vină în întâmpinare; / Am să-ţi arăt...*

— Am să-ţi arăt frica într-un pumn de ţărână, murmură Jake şi puse mâna pe clanţă.

În clipa aceea, sentimentul clar de uşurare şi siguranţă îl năpădi din nou, sentimentul că acum era acum, că de data aceasta uşa se va deschide spre acea altă lume, că va vedea un cer neatins de smog şi fum industrial şi, la orizont, nu munţii-i va vedea, ci turnurile albastru-ceţoase ale unui splendid oraş nemaiîntâlnit.

Strânse degetele pe cheia argintie din buzunar, sperând că uşa va fi încuiată, ca să o poată folosi. Nu era. Ţâţânile scârţâiră şi, când uşa se deschise, fire de rugină se scurseră de pe cilindrii lor. Mirosul degradării îl lovi ca un pumn: lemn ud, tencuială umflată, stinghii putrede, capitonaj străvechi. În

spatele acestor mirosuri era altul – izul bârlogului unei bestii. În faţă era un hol întunecos şi umed. În stânga, o scară urca periculos spre umbrele primului etaj. Balustrada ei prăbuşită zăcea ţăndări pe podeaua holului, dar Jake nu era atât de nesăbuit încât să creadă că ceea ce vedea erau *doar* ţăndări. Erau şi oase în grămada aceea – oase de animale mici. Unele nu arătau tocmai a oase de animal, iar la acelea Jake refuză să întârzie cu privirea; ştia că altfel nu-şi va putea strânge niciodată curajul necesar să meargă mai departe. Se opri în prag, îndemnându-se să facă primul pas. Auzi un sunet slab şi înfundat, rapid ca un foc de armă, şi îşi dădu seama că era clănţănitul propriilor lui dinţi.

De ce nu mă opreşte cineva? îşi spuse panicat. *De ce nu strigă cineva care trece pe trotuar „Hei, tu! N-ai ce căuta acolo... Nu ştii să citeşti?“*

Dar ştia de ce. Pietonii rămâneau cel mai des de cealaltă parte a străzii, iar cei care treceau prin faţa casei nu zăboveau.

Chiar dacă cineva ar fi să se uite, nu m-ar vedea, întrucât eu nu sunt cu adevărat aici. De bine, de rău, am lăsat deja lumea mea în urmă. Am început să trec dincolo. Lumea lui *este undeva înainte. Ăsta...*

Ăsta era iadul intermediar.

Jake păşi pe coridor şi, deşi strigă când uşa se închise în urma lui cu sunetul unei uşi de mausoleu care se trânteşte, nu fu surprins.

În adâncul său, nu fu câtuşi de puţin surprins.

28

Odată ca niciodată fusese o femeie tânără pe nume Detta Walker, căreia îi plăcea să frecventeze tavernele şi barurile de pe Ridgeline Road la ieşirea din Nutley şi cele de pe Route 88, lângă liniile de înaltă tensiune, la ieşirea din Amhigh. Avea picioare în zilele acelea şi, cum spune cântecul, ştia să le folosească. Purta rochii strâmte şi ieftine, care păreau a fi făcute din mătase, dar nu erau, şi dansa cu băieţi albi în

vreme ce formaţia cânta piese de petrecere precum „Double Shot of My Baby's Love“ şi „The Hippy-Hippy Shake“. În cele din urmă, alegea un chefliu din ceată şi-i permitea să o ducă la maşina lui din parcare. Acolo, se giugiulea cu el (nimeni nu ştia să mozolească mai bine ca Detta Walker, şi se pricepea de asemenea să-şi folosească mâinile fără a zgâria cu unghiile) până când îl aducea în pragul nebuniei... după care îi tăia macaroana. Ce se întâmpla apoi? Ei, asta era întrebarea, nu-i aşa? Ăsta era jocul. Unii dintre ei plângeau şi implorau – nu rău, dar nici perfect. Alţii se enervau şi făceau ca nebunii, ceea ce era mai bine.

Şi chiar dacă fusese pălmuită peste cap, lovită cu pumnul în ochi, scuipată şi, o dată, lovită cu piciorul în fund atât de tare, că se lungise pe pietrişul parcării de la The Red Windmill, niciodată nu fusese violată. Toţi se duseseră acasă cu boaşele albastre, toţi, până la ultima faţă palidă nenorocită. Ceea ce însemna, după Detta Walker, că ea era campioană supremă, regina neînfrântă. A cui? A *lor*. A tuturor acelor scursori cu părul tuns periuţă, cu cămaşa descheiată şi frustraţi.

Până acum.

Era imposibil să se opună demonului care locuia în cercul vorbelor. Nu avea o clanţă pe care să o prindă în mână, nici maşină din care să iasă, nici clădire în care să se înapoieze, nici obraz pe care să-l pălmuiască, nici faţă pe care să o gheruiască, nici boaşe în care să şuteze dacă scursura aia de faţă palidă nu pricepea mesajul.

Demonul era deasupra ei... şi, cât ai clipi, era în ea.

Simţea cum o apăsa în spate, chiar dacă nu-l vedea. Nu-i putea vedea mâinile, dar vedea acţiunile lor când fusta ei se rupse violent în mai multe locuri. Apoi, dintr-odată, durere. Avu impresia că este sfâşiată acolo jos şi, în agonia şi surprinderea ei, strigă. Eddie întoarse privirea, cu ochii îngustaţi.

— Sunt bine! ţipă ea. Dă-i drumul, Eddie, lasă-mă pe mine! Sunt bine!

Nu era, însă. Pentru prima dată de când Detta intrase pe câmpul de luptă sexuală la vârsta de treisprezece ani, pierdea.

O răceală oribilă şi învârtoşată se avântă în ea; era ca şi când ar fi fost penetrată de un sloi de gheaţă.

Vag, îl văzu pe Eddie întorcându-se şi reîncepând să deseneze în ţărână, expresia de caldă îngrijorare de pe chipul său redevenind acea răceală teribilă a concentrării pe care o simţea uneori la el. Ei, asta era în regulă, nu-i aşa? Doar ea îi spusese să meargă mai departe, să o lase pe ea, să facă ce trebuia făcut pentru a aduce băiatul de partea lor. Acesta era rolul ei în aducerea lui Jake şi nu avea niciun drept să-i urască pe cei doi bărbaţi, care nu o constrânseseră să facă asta, dar când răceala o îngheţă şi Eddie se întoarse cu spatele la ea, îi urî pe amândoi; ar fi fost în stare, de fapt, să le rupă naibii boaşele de albi borâţi.

Atunci Roland veni lângă ea, mâinile lui puternice erau pe umerii ei şi, cu toate că nu spuse nimic, ea îl auzi: *Nu te lupta. Nu poţi câştiga dacă te lupţi – poţi doar să mori. Sexul este arma lui, Susannah, dar este şi slăbiciunea lui.*

Da. *Întotdeauna* era slăbiciunea lor. Singura diferenţă era că de data aceasta va trebui să cedeze ceva mai mult – dar poate că asta era în regulă. Poate că, în cele din urmă, va reuşi să-l facă pe demonul ăsta invizibil să *plătească* ceva mai mult.

Se forţă să-şi relaxeze coapsele. Imediat, ele se depărtară, desenând evantaie lungi şi curbate în ţărână. Lăsă capul pe spate, cu faţa spre ploaia care cădea acum aprig şi simţi faţa demonului plutind deasupra ei, ochii lui înfruptându-se din fiecare grimasă care îi apărea ei pe chip.

Duse o mână sus ca pentru a pălmui... şi, în schimb, o strecură pe după ceafa demonului violator. Fu ca şi când ar fi prins o palmă de fum solid. Şi-l simţi oare zvâcnind înapoi, surprins de mângâierea ei? Săltă puţin din pelvis, folosind ca punct de sprijin priza pe acel gât invizibil. În acelaşi timp, depărtă picioarele şi mai tare, rupând ce mai rămăsese din rochia ei pe cusăturile laterale. Doamne, ce mare era!

— Haide, gâfâi ea. N-o să mă violezi tu. Nici *poveste*. Vrei s' mă fuţi? Te fut *io* pe *tine*. Ţ-arăt un futai cum n-ai mai văzut *niciodat'!* Te *omor* în futai!

Simţi când învârtoşarea din ea tremură; simţi când

demonul încercă, cel puţin pe moment, să se tragă înapoi şi să-şi recapete curajul.

— Nţ-nţ, scumpule, croncăni ea. Strânse din coapse, ţintuindu-l. Distracţi-abia a-*nceput*.

Porni să mişte ritmic, sus-jos, din fese, violând prezenţa invizibilă. Ridică mâna liberă, îşi împleti degetele cu degetele de la cealaltă mână şi se lăsă să cadă pe spate cu şoldurile ridicate, cu braţele încordate, părând să nu se ţină de absolut nimic. Îşi aruncă părul ud de transpiraţie din ochi; buzele i se depărtară într-un rânjet de rechin.

Dă-mi drumul! strigă o voce în mintea ei. Dar în acelaşi timp simţi proprietarul vocii răspunzând fără voia sa.

— Nici gând, iubire. Asta ai vrut... acuma asta o să primeşti. Zvâcni în sus, susţinându-se, concentrându-se puternic asupra răcelii de gheaţă dinăuntrul ei. O să-ţ' topesc sloiu' ăla, dulceaţă, şi ce-o s' te faci cân' nu l-oi mai avea?

Bazinul ei se ridica şi cobora, se ridica şi cobora. Strânse coapsele fără milă, închise ochii, îşi înfipse unghiile şi mai adânc în gâtul nevăzut şi se rugă ca Eddie să se grăbească.

Nu ştia cât timp putea să facă asta.

29

Problema, gândi Jake, era simplă: undeva în locul acela jilav şi teribil exista o uşă încuiată. Uşa *bună*. Tot ce trebuia să facă era să o găsească. Numai că era greu, întrucât simţea prezenţa din casă materializându-se. Sunetul acelor voci disonante începea să se unească într-un singur sunet – o şoaptă joasă, stridentă.

Şi se apropia.

În dreapta era o uşă deschisă. Lângă ea, prins cu pioneze pe perete, era un dagherotip estompat, care înfăţişa un spânzurat atârnând ca un rod putred într-un copac mort. Dincolo de uşă era o încăpere care cândva servise ca bucătărie. Soba dispăruse, dar un congelator străvechi – din acela cu tambur frigorific deasupra – stătea în partea opusă, pe linoleumul

umflat şi şters. Uşa lui se căsca deschisă. O materie neagră şi urât mirositoare se coagulase înăuntru şi se scursese pe podea, unde formase o baltă de mult solidificată. Dulăpioarele erau deschise şi ele. Într-unul văzu ceva ce probabil că era cea mai veche cutie de Snow's Clam Fry-Ettes din lume. Din altul se iţea capul unui şobolan mort. Ochii lui erau albi şi parcă mişcători, dar după un moment Jake îşi dădu seama că orbitele acelea goale erau de fapt pline de viermi sprinteni.

Ceva îi căzu în păr cu un pocnet înfundat. Luat prin surprindere, Jake strigă, duse mâna şi prinse ceva ce semăna cu o minge de cauciuc moale, păroasă. Îndepărtă mâna şi văzu că era un păianjen, cu corpul umflat de culoarea unei vânătăi proaspete. Ochii lui îl priveau cu o răutate tâmpă. Jake îl aruncă în perete. Insecta se sparse şi rămase împroşcată acolo, cu picioarele zvâcnind slab.

Altul îi căzu pe gât. Simţi imediat o muşcătură dureroasă puţin mai jos de linia părului. Dădu fuga înapoi în hol, se împiedică în balustrada prăbuşită, căzu greoi şi simţi păianjenul pocnind. Măruntaiele lui – umede, scârboase şi alunecoase – i se scurseră între omoplaţi ca gălbenuşul cald al unui ou. Acum vedea şi alţi păianjeni în uşa bucătăriei. Unii atârnau pe fire aproape invizibile, asemenea unor oribile globuri de Crăciun; alţii căzură pur şi simplu pe podea într-o serie de pocnete mocirloase şi mişunară degrabă în întâmpinarea lui.

Jake se ridică împleticit, încă strigând. Simţi ceva în minte, ceva ca o frânghie deşirată, începând să cedeze. Bănuia că era luciditatea sa şi, înţelegând asta, considerabilul lui curaj în sfârşit se destrămă. Nu mai suporta, oricare ar fi fost miza. Ţâşni din loc, intenţionând să fugă dacă mai putea, şi îşi dădu seama prea târziu că se întorsese în direcţia greşită şi că, în loc să alerge spre verandă, alerga în adâncul Conacului.

Dădu buzna într-un spaţiu prea mare pentru a fi un salon sau living; semăna cu o sală de bal. De pe tapet se hlizeau elfi cu ciudate zâmbete viclene pe chip, ochindu-l pe Jake de sub pălării verzi, ţuguiate. O canapea mucegăită era împinsă lângă un perete. În mijlocul podelei de lemn contorsionat zăcea un

candelabru distrus, cu lanţul ruginit încolăcit printre mărgelele de sticlă spiralate şi pandantivele prăfuite, sub formă de lacrimă. Jake ocoli grămada, aruncând o privire îngrozită înapoi, peste umăr. Nu văzu niciun păianjen; de n-ar fi fost materia vâscoasă care încă i se prelingea pe spate, ar fi putut crede că-şi imaginase totul.

Întoarse capul în faţă şi se opri brusc, patinând. În faţă, două uşi franţuzeşti stăteau pe jumătate deschise. Un alt hol se întindea dincolo de ele. În capătul celui de-al doilea coridor era o uşă închisă, cu mâner aurit. Pe tăblia ei – poate cioplit în ea – era cuvântul:

B Ă I A T U L

Mai jos de clanţă erau o placă argintie cu filigran şi o gaură de cheie.

Am găsit-o! gândi el. *În sfârşit am găsit-o! Asta e! Asta e uşa!*

În spatele lui se auzi un vaier scăzut, ca şi când casa ar fi început să se destrame. Jake se întoarse şi se uită prin sala de bal. Peretele din partea opusă începuse să se umfle, împingând canapeaua străveche. Tapetul vechi trepida; elfii începură să vălurească şi să danseze. În unele locuri, hârtia pur şi simplu se rupse, rulându-se în sus în fâşii lungi, ca nişte jaluzele eliberate prea repede. Tencuiala se bombă ca un pântece de gravidă. De sub el, Jake auzea pocnete uscate când stinghiile se rupeau, rearanjându-se într-o formă nouă, încă ascunsă. Iar sunetul creştea în intensitate. Doar că nu mai era un vaier; acum, suna ca un mârâit.

El se uită hipnotizat, neputându-şi desprinde ochii.

Tencuiala nu se crăpă şi nu se precipită la podea în bucăţi; părea să fi devenit plastică şi, în timp ce peretele continua să se umfle, formând o băşică albă neregulată de pe care încă mai atârnau bucăţi zdrenţuite, suprafaţa începu să ia forma unor deluşoare şi curbe şi vâlcele. Dintr-odată, Jake îşi dădu seama că se uita la o uriaşă faţă de tencuială, care se forţa să iasă din perete. Era ca şi când ai fi privit pe cineva care a intrat cu capul într-un cearşaf ud.

Se auzi un trosnet puternic când o bucată de stinghie ruptă se desprinse din peretele deformat. Deveni pupila longilină a unui ochi. Sub ea, peretele se schimonosi într-o gură rânjită, plină de dinţi ascuţiţi. Jake văzu fragmente de tapet atârnând de buzele şi gingiile ei.

O mână de tencuială se rupse din perete, trăgând după sine o brăţară deşirată, de fire electrice corodate. Apucă sofaua şi o aruncă în lături, lăsând urme albe de degete pe suprafaţa ei închisă la culoare. Când degetele de tencuială se îndoiră, alte stinghii plesniră la suprafaţă. Formară gheare ascuţite, aşchiate. Acum, chipul ieşise cu totul din perete şi se uita la Jake cu singurul lui ochi de lemn. Deasupra acestuia, în mijlocul frunţii, un elf încă mai dansa odată cu tapetul. Semăna cu un tatuaj ciudat. Se auzi un scrâşnet puternic când arătarea începu să alunece înainte. Uşa dinspre hol se desprinse şi deveni un umăr gârbovit. Singura mână liberă a arătării zgâria podeaua, împrăştiind lacrimile de sticlă ale candelabrului prăbuşit.

Starea de paralizie a lui Jake luă sfârşit. Se întoarse, ţâşni pe uşile franţuzeşti şi goni de-a lungul celui de-al doilea hol cu ghiozdanul săltând şi mâna dreaptă bâjbâind după cheie în buzunar. Inima lui bătea ca o fabrică plină de maşinării dereglate. În urma sa, arătarea care se târa din lemnăria Conacului urlă la el şi, chiar dacă nu articulă niciun cuvânt, Jake ştiu ce spunea; îi comanda să stea locului, îi zicea că nu are rost să fugă, îi zicea că nu are cale de scăpare. Întreaga casă părea acum vie; aerul răsuna de trosnet de lemn şi scârţâit de grinzi. Vocea dementă a Gardianului era pretutindeni.

Mâna lui reuşi să strângă cheia. Când dădu să o scoată din buzunar, un zimţ al ei se agăţă de pantaloni. Degetele lui, ude de transpiraţie, alunecară. Cheia căzu la podea, se roti, pică printr-o crăpătură dintre două scânduri deformate şi dispăru.

30

— E în pericol! auzi Susannah strigătul lui Eddie, dar sunetul vocii lui era îndepărtat. Şi ea era în pericol... numai că

ea, totuşi, credea că se va descurca.

O să-ţ' topesc sloiu' ăla, dulceaţă, îi spusese demonului. *O să-ţ' topesc sloiu', şi ce-o s' te faci cân' nu l-oi mai avea?*

Nu i-l topise, dar i-l *modificase*. Membrul dinăuntrul ei categoric nu-i provoca nicio plăcere, însă cel puţin teribila durere scăzuse şi nu mai era rece. Era blocat, incapabil să se extragă. Şi ea nici nu-l ţinea înăuntru prin forţă fizică. Nu tocmai. Roland spusese că sexul era slăbiciunea şi, totodată, arma demonului, şi avusese dreptate, ca de obicei. O supusese, dar *şi ea* îl supusese *pe el*, iar acum era ca şi când fiecare ar fi avut un deget îndesat într-un tub din acela chinezesc care, atunci când încerci să te eliberezi, nu face decât să te strângă şi mai tare.

Se agăţă cu toată fiinţa de o singură idee; nu avea *încotro*, fiindcă orice altă activitate a conştientului pierise. Trebuia să ţină făptura aceea detestabilă şi speriată în chingile propriei sale insaţiabile pofte carnale. Fremăta şi lovea şi se zbătea înăuntrul ei, strigând să fie lăsată să iasă în acelaşi timp în care îi folosea corpul cu o intensitate frenetică, dar ea refuza să-i dea drumul.

Şi ce-o să se întâmple când o să-i dau drumul? se întrebă ea cu disperare.

Cum o să se răzbune pe mine pentru ce i-am făcut?

Nu ştia.

31

Ploaia cădea în averse, ameninţând să transforme spaţiul dintre megaliţi într-o mare de noroi.

— *Ţine ceva deasupra uşii!* strigă Eddie. *Nu lăsa ploaia să o şteargă!*

Roland aruncă o privire spre Susannah şi văzu că ea încă se lupta cu demonul. Ochii săi erau pe jumătate închişi şi gura deformată într-un rictus. El, unul, nu vedea şi nici nu auzea demonul, dar îi simţea zbaterile furioase şi frenetice.

Eddie întoarse către el chipul şiroind de apă.

— *M-ai auzit?* strigă el. *Adu ceva deasupra uşii ăsteia blestemate şi adu IMEDIAT!*

Roland luă o piele din desagă şi prinse cu mâinile de câte un colţ. Apoi întinse braţele şi se aplecă peste Eddie, creând un soi de cort. Vârful băţului lui Eddie se umpluse de noroi. Îl şterse pe braţ, lăsând o dâră de culoarea ciocolatei, apoi strânse din nou mâna pe el şi se aplecă deasupra desenului. Nu era exact de dimensiunea uşii din partea lui Jake – scara era probabl de 75 la 1 – dar era destul de mare ca Jake să poată trece... *dacă* cheile se potriveau.

Dacă el are *o cheie, nu asta vrei de fapt să spui?* se întrebă el. *Dacă a scăpat-o... sau casa aceea* l-a făcut *să o scape?*

Desenă un chenar sub centrul care reprezenta clanţa, pregetă, apoi schiţă forma familiară a unei găuri de cheie în interiorul ei:

Ezită. Mai era un lucru, dar care? Îi era greu să gândească, întrucât avea impresia că-n capul său se iscase o tornadă, una care învârtea gânduri disparate în loc de hambare şi toalete şi coteţe.

— Haide, scumpule! strigă Susannah din spatele lui. Nu mai ţii ritmu'! Care-i baiu'? Te credeam un băiat cu sânge-n instalaţie!

Băiat. Asta era.

Încetişor, pe panoul superior al uşii scrise BĂIAT cu vârful băţului. Imediat ce termină de zgâriat litera T, desenul se transformă. Cercul de pământ întunecat de ploaie pe care îl desenase se întunecă şi mai tare... şi ieşi în relief, devenind o clanţă neagră, sclipitoare. Şi în loc de pământul brun şi ud din forma găurii de cheie, văzu un licăr slab de lumină.

În spatele lui, Susannah strigă din nou la demon, îndemnându-l să continue, dar acum vocea îi trăda oboseala.

Treaba asta trebuia să se termine, şi încă repede.

Eddie se aplecă în faţă ca un musulman care i se roagă lui Allah şi apropie ochiul de gaura de cheie pe care o desenase. Se uită prin ea în propria sa lume, în acea casă la care el şi Henry se duseseră în luna mai a anului 1977, neştiind (doar că el, Eddie, ştiuse totuşi; da, ştiuse cât de cât, chiar şi atunci) că un băiat din altă parte a oraşului îi urmărea.

Văzu un hol. Jake era în mâini şi genunchi, trăgând disperat de o scândură. Ceva venea după el. Eddie vedea arătarea şi, în acelaşi timp, nu o vedea – era ca şi când o parte din creierul său *refuza* să o vadă, ca şi când a o vedea ar fi dus la conştientizare şi conştientizarea la nebunie.

— *Grăbeşte-te, Jake!* strigă el în gaura cheii. *Pentru Hristos, grăbeşte-te!*

Deasupra cercului vorbelor, tunetul sfâşie cerul ca o lovitură de tun şi ploaia se transformă în grindină.

32

Pentru un moment după ce căzu cheia, Jake rămase locului, uitându-se prostrat la crăpătura îngustă dintre scânduri.

Incredibil, i se făcuse somn.

Asta nu trebuia să se întâmple, gândi el. *E deja prea mult. Nu mai pot îndura – niciun minut, nici măcar o secundă. O să mă ghemuiesc lângă uşa aia. O să mă culc imediat, într-o clipită, şi când mă va apuca şi mă va târî spre gura lui, nici n-o să mă trezesc.*

Atunci, arătarea care se desprindea din perete mormăi şi, când Jake ridică privirea, dorinţa lui de a se da bătut dispăru într-o singură clipă de teroare. Acum ieşise cu totul din perete, un cap uriaş de tencuială cu un singur ochi de lemn plesnit şi o mână întinsă. Tigva era împodobită cu bucăţi de stinghii, aşa cum un copil ar desena părul. Îl văzu pe Jake şi deschise gura, expunând dinţi de lemn inegali. Mormăi din nou. Praf de tencuială ieşi din gura căscată, aidoma fumului de trabuc.

Jake căzu în genunchi şi miji ochii în crăpătură. Cheia era

un licăr slab de lumină argintie în întunericul de jos, dar crăpătura era mult prea îngustă pentru a putea băga degetele în ea. Apucă în schimb o scândură şi smuci cu toată forţa. Cuiele care o ţineau scrâşniră... dar rezistară.

Se auzi o larmă de nedescris. Se uită de-a lungul holului şi văzu mâna, care era mai mare decât tot corpul său, apucând candelabrul prăbuşit şi azvârlindu-l în lături. Lanţul ruginit care odinioară îl ţinea suspendat se ridică aidoma unui bici şi apoi căzu cu un puternic răpăit metalic. O lampă stinsă, susţinută de un lanţ ruginit, zăngăni deasupra lui Jake, sticla ei murdară lovindu-se cristalin de braţele antice de bronz.

Capul Gardianului, ataşat de acel singur umăr gârbovit şi de braţul întins, plană mai departe deasupra podelei. În urma lui, rămăşiţele peretelui se prăbuşiră într-un nor de praf. Un moment mai târziu, fragmentele se ridicară şi deveniră spatele contorsionat şi osos al creaturii.

Gardianul îl văzu pe Jake că se uita şi păru să rânjească. Făcând asta, aşchii de lemn îi străpunseră obrajii zbârciţi. Se târî mai departe prin sala de bal plină de praf, deschizând şi închizând gura. Mâna lui uriaşă scormoni prin ruine, pipăind după ceva de care să se prindă, şi smulse de pe şine una dintre uşile franţuzeşti din capătul holului.

Jake strigă fără vlagă şi începu să smucească din nou de scândură. Nu voia să cedeze, dar vocea pistolarului îi spuse:

„Cealaltă, Jake! Încearc-o pe cealaltă!“

Lăsă scândura de care trăgea şi o apucă pe cealaltă. Când făcu asta, o altă voce se auzi. Pe aceasta o auzi nu cu gândul, ci cu urechile, şi înţelese că venea din cealaltă parte a uşii – uşa pe care o căuta încă din ziua când nu fusese călcat de maşină.

— Grăbeşte-te, Jake! Pentru Hristos, grăbeşte-te!

Când smuci cealaltă scândură, aceasta se desprinse atât de uşor, că el aproape se prăvăli pe spate.

33

Două femei stăteau în uşa consignaţiei aflate vizavi de Conac. Cea în vârstă era proprietara; tânăra fusese singura ei

clientă atunci când începuse larma de pereţi doborâţi şi grinzi rupte. Acum, fără să ştie ce fac, se prinseră reciproc cu braţele de mijloc şi rămaseră aşa, tremurând ca două copile care aud un zgomot noaptea.

Ceva mai încolo, trei băieţi aflaţi în drum spre terenul de sport al Ligii de Juniori Dutch Hill stăteau şi se uitau gură-cască la casă, căruciorul lor Red Ball Flyer plin cu mingi şi bâte de baseball fiind uitat în spate. Un şofer opri furgoneta de livrări lângă trotuar şi coborî să se uite. Clienţii prăvăliei lui Henry şi cei din Dutch Hill Pub veniră împleticit pe stradă în sus, uitându-se în jur, speriaţi.

Acum, pământul începu să se cutremure şi un evantai de crăpături fine se întinse pe Rhinehold Street.

— E cutremur? strigă şoferul la femeile care stăteau în faţa consignaţiei, dar în loc să aştepte răspunsul lor, sări înapoi la volan şi demară în trombă, virând pe contrasens pentru a ocoli casa ruinată care era epicentrul acelui seism.

Întreaga casă părea să se plieze în sine. Şindrila plesni, sări de pe faţadă şi căzu în curte. Cascade gri-închis de ţigle se revărsară de la streşini. Se auzi un bubuit asurzitor şi o crăpătură lungă, zigzagată, brăzdă mijlocul Conacului. Uşa dispăru în ea şi apoi toată casa începu să se autodevoreze din interior spre exterior.

Femeia tânără se desprinse brusc din braţele celei în vârstă.

— Eu am plecat de aici, zise ea şi o rupse la fugă pe stradă, fără a se uita înapoi.

34

Un vânt straniu începu să bată de-a lungul coridorului, suflându-i lui Jake părul pe spate tocmai când degetele lui se strânseră pe cheia argintie.

Înţelese acum la un nivel instinctual ce era locul acela şi ce se petrecea. Gardianul nu era doar *în* casă, el *era* casa: fiecare scândură, fiecare ţiglă, fiecare pervaz, fiecare streaşină. Şi acum forţa ieşirea, devenind o aiuritoare reprezentare haotică

a adevăratei sale forme. Intenţiona să-l prindă înainte ca el să poată folosi cheia. În spatele giganticului cap alb şi al umărului noduros, Jake vedea scânduri şi şipci şi fire şi bucăţi de sticlă – chiar şi uşa de la intrare şi balustrada ruptă – zburând pe holul principal către sala de bal, alăturându-se formei care creştea acolo, completând tot mai mult hidoasa arătare de tencuială care bâjbâia chiar în clipa aceea după el cu degetele sale inumane.

Jake smuci mâna din gaura din podea şi văzu că era acoperită de gândaci uriaşi. Lovi cu ea de perete pentru a-i face să cadă şi strigă când zidul întâi se deschise şi apoi încercă să se închidă în jurul încheieturii lui. Retrase mâna în ultima clipă, se răsuci şi înfipse cheia argintie în gaura din plăcuţa uşii.

Arătarea de tencuială răcni din nou, dar vocea ei fu pe moment acoperită de un strigăt armonic pe care Jake îl recunoscu: îl auzise pe terenul gol, însă atunci era slab, poate oniric. Acum era un inconfundabil strigăt de triumf. Senzaţia aceea de certitudine – copleşitoare, incontestabilă – îl umplu din nou şi de data aceasta fu sigur că nu va fi dezamăgit. Auzea toată asigurarea de care avea nevoie în vocea aceea. Era vocea trandafirului.

Lumina slabă din hol fu alungată când mâna de tencuială smulse şi cealaltă uşă franţuzească şi se îndesă în coridor. Chipul se înfipse în deschizătură deasupra mâinii, holbându-se la Jake. Degetele de tencuială se târâră către el aidoma picioarelor unui păianjen ciclopic.

Jake răsuci cheia şi simţi că braţul îi e străbătut de un neaşteptat curent electric. Auzi o bufnitură surdă, grea, când limba încuietorii se retrase în mecanism. Prinse de clanţă, o întoarse şi trase de uşă. Uşa se deschise larg. Văzând ce se afla dincolo de ea, Jake scoase un strigăt de oroare.

Uşa era blocată de pământ, de sus până jos şi de la stânga la dreapta. Rădăcinile ieşeau din el ca nişte mănunchiuri de cabluri. Râme, aparent la fel de confuze ca Jake însuşi, se târau de colo-colo pe pământul tasat de forma uşii. Unele se grăbiră să intre înapoi în el; altele continuară doar să se

târască, întrebându-se parcă unde a dispărut pământul care cu un moment în urmă era sub ele. Una căzu pe tenisul lui Jake.

Forma găurii de cheie se păstră un moment, aruncând un spot de lumină albă difuză pe cămaşa lui. De cealaltă parte a ei – atât de aproape şi totuşi atât de departe – auzea sunet de ploaie şi bubuit înfundat de tunet pe un cer necuprins. Apoi forma găurii fu şi ea acoperită şi degete de tencuială gigantice se strânseră în jurul gleznei lui.

35

Eddie nu simţi înţepătura grindinei când Roland lăsă pielea din mâini, se ridică în picioare şi alergă spre locul unde se afla Susannah.

Pistolarul o apucă de subsuori şi o târî – cât de blând fu în stare – până acolo unde Eddie stătea ghemuit.

— Dă-i drumul când îţi spun eu, Susannah! strigă Roland. Înţelegi? *Când îţi spun eu!*

Eddie nu văzu şi nu auzi nimic. El îl auzea doar pe Jake, care striga slab de cealaltă parte a uşii.

Venise timpul să folosească cheia.

O scoase din cămaşă şi o introduse în yala pe care o desenase. Încercă să o răsucească. Cheia nu voia să se clintească. Nici măcar un milimetru. Eddie ridică faţa spre grindina biciuitoare, nepăsându-i de gheaţa care îl lovea peste frunte şi obraji şi buze, lăsând umflături şi puncte roşii.

— *NU!* urlă el. *O, DOAMNE, TE ROG! NU!*

Dar Dumnezeu nu-i dădu niciun răspuns; primi doar un alt tunet şi dâra unui fulger pe cerul acoperit de nori grăbiţi.

36

Jake sări, prinse lanţul lămpii care atârna deasupra lui şi se eliberă din degetele hrăpăreţe ale Gardianului. Îşi luă avânt, folosindu-se de pământul tare din cadrul uşii pentru a se împinge, şi se avântă în faţă ca Tarzan pe o liană. Ridică picioarele şi, când se apropie, lovi degetele lacome. Tencuiala

explodă în bucăţi, dezvelind un schelet de şipci slab îmbinate. Făptura de tencuială răcni, cu un sunet de foame şi furie amestecate. Dincolo de strigăt, Jake auzi întreaga casă prăbuşindu-se, asemenea casei din povestea lui Edgar Allan Poe.

Pendulă înapoi pe lanţ, lovi peretele de pământ compactat care bloca uşa, apoi se avântă din nou în faţă. Mâna se întinse după el şi Jake o lovi nervos, forfecând din picioare. Simţi un junghi de durere în piciorul drept când degetele acelea de lemn se strânseră. Când avântul îl purtă înapoi, avea un tenis mai puţin.

Încercă să prindă lanţul mai de sus, reuşi şi începu să se caţere spre tavan. Deasupra lui se auzi un pocnet surd, sincopat. Praf de tencuială începu să-i cadă peste faţa transpirată, întoarsă în sus. Tavanul începuse să facă burtă; lanţul lămpii ieşea din el câte o za o dată. Din capătul holului se auzi un scrâşnet gros, când arătarea de tencuială izbuti în sfârşit să-şi vâre faţa înfometată prin deschizătură.

Strigând, Jake îşi luă având înapoi spre faţa aceea.

37

Teroarea şi panica lui Eddie se spulberară brusc. Mantia răcelii căzu peste el – o mantie pe care Roland de Gilead o purtase de multe ori. Era singura armură din dotarea unui adevărat pistolar... şi tot ce-i trebuia, de fapt. În acelaşi moment, o voce se făcu auzită în mintea sa. În ultimele trei săptămâni, astfel de voci îl tot bântuiseră; vocea mamei lui, a lui Roland şi, desigur, a lui Henry. Aceasta însă, îşi dădu seama cu uşurare, era chiar vocea sa, şi era cel puţin calmă şi raţională şi curajoasă.

Ai văzut forma cheii în foc, ai văzut-o din nou în lemn şi de ambele dăţi ai văzut-o perfect. Mai târziu, ţi-ai legat la ochi basmaua fricii. Dă-o jos. Dă-o jos şi uită-te din nou. S-ar putea să nu fie prea târziu – nici chiar acum.

Era vag conştient că pistolarul îl săgeta cu o privire aprigă;

vag conştient că Susannah ţipa la demon cu o voce mai slabă, dar încă îndârjită; vag conştient că, de cealaltă parte a uşii, Jake scotea strigăte de teroare – sau erau acum de agonie?

Eddie le ignoră pe toate. Scoase cheia de lemn din yala pe care o desenase, o scoase din uşa care acum era reală, şi se uită fix la ea, încercând să recapteureze bucuria inocentă pe care uneori o cunoscuse în copilărie – bucuria de a vedea o formă coerentă ascunsă într-un nonsens. Şi iată-l acolo, locul unde greşise, atât de vizibil, că nu putea înţelege cum de-l ratase până atunci. *Într-adevăr,* trebuie *să fi fost legat la ochi*, îşi spuse. Era vorba de *s*-ul din capăt, desigur. A doua curbură era puţin prea amplă. Doar puţin.

— Cuţitul, ceru el şi întinse mâna ca un chirurg în sala de operaţie. Roland i-l trânti în palmă fără un cuvânt.

Eddie apucă vârful lamei între degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă. Se aplecă deasupra cheii, nepăsându-i de grindina care-i răpăia pe gâtul descoperit, şi forma din lemn ieşi în evidenţă mai bine – ieşi în evidenţă cu propria-i incontestabilă şi încântătoare realitate.

Tăie.

O dată.

Cu delicateţe.

O singură aşchie de frasin, atât de subţire că era aproape transparentă, se buclă din pântecele *s*-ului din capăt.

De cealaltă parte a uşii, Jake Chambers strigă din nou.

38

Lanţul cedă cu un zăngănit apocaliptic şi Jake căzu greoi, aterizând în genunchi. Gardianul răcni triumfal. Mâna de tencuială îl prinse pe Jake deasupra şoldurilor şi începu să-l târască de-a lungul holului. Băiatul întinse picioarele în faţă şi înfipse călcâiele în podea, dar asta nu-l ajută cu nimic. Simţi aşchii şi cuie tocite de rugină pătrunzându-i în piele în timp ce mâna strânse mai tare şi continuă să-l târască.

Chipul părea blocat puţin după intrarea în hol, ca un dop

într-o sticlă. Presiunea exercitată ca să ajungă până acolo forţase trăsăturile rudimentare să ia o formă nouă, aceea a unui trol monstruos, malformat. Gura se căscă spre a-l primi. Jake bâjbâi înnebunit după cheie, vrând să o folosească drept talisman al ultimei speranţe, dar sigur că o lăsase în uşă.

— *Târâtură infectă ce eşti!* strigă el şi se aruncă îndărăt cu toată forţa, cabrându-şi spatele ca un înotător olimpic, nepăsându-i de scândurile rupte care îl strângeau ca o centură de cuie. Simţi că-i alunecau jeanşii pe şolduri în jos şi mâna scăpă un moment priza.

Jake se opinti din nou. Mâna strânse fără milă, dar jeanşii lui alunecară până la genunchi şi el se trânti cu spatele de podea, ghiozdanul amortizând căzătura. Strânsoarea mâinii slăbi, dorindu-şi poate să-şi apuce mai bine prada. Jake reuşi să-şi tragă puţin genunchii sus şi, când mâna strânse din nou, el lovi cu picioarele în faţă. Mâna se smuci înapoi în acelaşi timp şi ceea ce Jake sperase se întâmplă: jeanşii lui (şi tenisul rămas) îi fură smulşi, eliberându-l din nou, cel puţin pe moment. Văzu mâna rotindu-se pe încheietura ei de scânduri şi tencuială sfărâmicioasă şi îndesându-i nădragii în gură. Atunci, el începu să se târască spre uşa blocată pe mâini şi genunchi, nepăsându-i de cioburile lămpii căzute, dorindu-şi doar să ajungă înapoi la cheie.

Aproape ajunsese la uşă, când mâna îl prinse de picioarele goale şi începu să-l tragă iarăşi înapoi.

39

Acum, forma era acolo, în sfârşit era toată acolo.

Eddie vârî cheia înapoi în yală şi aplică presiune. Un moment, întâmpină rezistenţă... apoi i se răsuci în mână. Auzi mecanismul mişcându-se, auzi limba retrăgându-se, simţi cheia crăpându-se în două imediat ce-şi împlini scopul. Prinse de clanţa lucioasă cu ambele mâini şi trase. Simţi ca o mare greutate care se mişca pe un pivot nevăzut. Avu senzaţia că braţul lui fusese dăruit cu o forţă fără margini. Şi ştiinţa clară

că două lumi au intrat brusc în contact şi că o cale de comunicare s-a deschis între ele.

Încercă un moment de ameţeală şi dezorientare şi, când se uită la uşă, înţelese de ce: deşi privea în jos – pe verticală – vedea pe *orizontală*. Era ca o stranie iluzie optică creată de prisme şi oglinzi. Apoi îl văzu pe Jake tras înapoi pe coridorul plin de sticlă şi tencuială, cu coatele înfipte în pardoseală, cu gleznele strânse laolaltă de o mână gigantică. Şi văzu gura monstruoasă care îl aştepta şi din care ieşea ceva ce putea să fie fum sau praf.

— *Roland!* strigă Eddie. *Roland, l-a prins...*

Atunci fu împins în lături.

40

Susannah fu conştientă că era săltată şi răsucită în aer. Lumea era un carusel neclar: pilaştri verticali, cer cenuşiu, pământ presărat cu grindină... şi o gaură dreptunghiulară care aducea cu o trapă în pământ. Din ea ieşeau strigăte. Înăuntrul ei, demonul se zbătea disperat, dorindu-şi doar să scape, dar neputând s-o facă până ce nu-i dădea ea drumul.

— *Acum!* strigă Roland. *Dă-i drumul acum, Susannah! Pentru numele tatălui tău, dă-i drumul ACUM!*

Şi asta făcu.

Construise (cu ajutorul Dettei) o capcană pentru demon în mintea sa, ceva ca o plasă împletită din papură, şi acum o tăie. Simţi demonul ţâşnind imediat din ea şi urmă un moment de vid teribil. Această senzaţie fu pe dată copleşită de uşurare şi de un sentiment apăsător de pângărire.

Când greutatea invizibilă dispăru, ea îl zări: o formă inumană, ca un diavol cu aripi uriaşe şi ceva ce aducea cu un nemilos cârlig pe pântece. Ea simţi/văzu arătarea zburând pe deasupra găurii din pământ. Văzu cum Eddie întoarse ochii mari în sus. Îl văzu pe Roland depărtând tare braţele pentru a prinde demonul.

Pistolarul se împletici în spate, aproape doborât din

picioare de nevăzuta greutate a demonului. Apoi îşi recăpătă echilibrul, cu braţele pline de nimic vizibil.

Strângându-l bine, sări pe uşă şi dispăru.

41

Holul Conacului fu inundat cât ai clipi de o lumină albă; bucăţi de grindină loviră pereţii şi ricoşară în scândurile rupte ale duşumelei. Jake auzi strigăte confuze, apoi îl văzu pe pistolar trecând pragul. I se păru că *sări* pragul, ca şi când ar fi venit de sus. Ţinea braţele depărtate mult înaintea lui, cu vârfurile degetelor împletite.

Jake simţi că-i intrau picioarele în gura Gardianului.

— *Roland!* ţipă el. *Roland, ajută-mă!*

Mâinile pistolarului se desprinseră una de cealaltă şi braţele îi fură imediat aruncate în lături. Se împletici înapoi. Jake simţi dinţi zimţaţi pe piele, gata să-i sfâşie carnea şi să-i zgârie osul, apoi ceva mare trecu în goană pe deasupra capului său, ca o rafală de vânt. Un moment mai târziu, dinţii dispărură. Mâna care îi strângea picioarele laolaltă se relaxă. Auzi un urlet nepământean de durere începând să iasă din gâtlejul prăfos al Gardianului, un urlet care fu apoi reprimat, refulat.

Roland îl prinse pe Jake şi-l săltă în picioare.

— Ai venit! strigă el. Chiar ai venit!

— Am venit, da. Graţie zeilor şi curajului prietenilor mei, am venit.

Când Gardianul răcni din nou, Jake izbucni în lacrimi de uşurare şi teroare. Acum, casa scotea sunete ca un vapor care se scufundă pe o mare zbuciumată.

În jurul lor cădeau bucăţi de lemn şi tencuială. Roland îşi luă pe Jake în braţe şi fugi spre uşă. Mâna de tencuială, zvâcnind convulsiv, îl lovi peste un picior şi-l făcu să se izbească de perete, care încercă din nou să muşte. Roland se forţă să meargă mai departe, se întoarse şi scoase pistolul. Trase două gloanţe în mâna care se zvârcolea anapoda, spulberând unul dintre degetele ei de tencuială. În spatele lor,

chipul Gardianului se făcuse de un negru-vineţiu, ca şi când s-ar fi înecat cu ceva – ceva ce zburase atât de repede, că intrase în gura monstrului şi rămăsese blocat în gâtlejul lui înainte să-şi dea seama ce făcea.

Roland se întoarse înapoi şi trecu pragul uşii din alergare. Deşi acum nu mai exista vreo barieră vizibilă, rămase nemişcat un moment, ca şi când o plasă nevăzută ar fi fost aruncată peste pământ.

Apoi simţi mâinile lui Eddie în părul său şi fu tras nu înainte, ci în sus.

42

Ieşiră în aerul ud şi grindina mai potolită ca doi nounăscuţi. Eddie era moaşa, aşa cum pistolarul îi spusese că va fi. Era trântit pe burtă, cu braţele dincolo de cadrul uşii, cu mâinile înfipte în părul lui Roland.

— Suze! Ajută-mă!

Ea se târî în faţă, se întinse şi puse o mână sub bărbia lui Roland. Pistolarul se ridică spre ea cu capul lăsat pe spate şi cu buzele depărtate într-un rictus de durere şi efort.

Eddie simţi că ceva se smulge şi o mână a lui ieşi din pământ ţinând un mănunchi gros de păr cărunt.

— Alunecă!

— Ticălosul ăsta... nu se duce... *nicăieri!* icni Susannah şi trase cu toată forţa, ca şi când ar fi vrut să-i frângă gâtul lui Roland.

Două mâini mici ţâşniră prin deschizătura uşii în mijlocul cercului şi se prinseră de o margine. Eliberat de greutatea lui Jake, Roland scoase un cot şi, un moment mai târziu, se opinti la suprafaţă. Când făcu asta, Eddie îl prinse pe Jake de încheieturi şi-l săltă afară.

Jake se rostogoli pe spate şi rămase acolo, gâfâind.

Eddie se întoarse spre Susannah, o luă în braţe şi începu să o acopere cu sărutări pe frunte, obraji şi gât. Râdea şi plângea în acelaşi timp. Ea se agăţă de el, respirând greu... dar pe

buzele ei înflorise un zâmbet firav de satisfacţie şi o mână aluneca pe părul ud al lui Eddie, mângâindu-l încet, recunoscător.

Din adâncul pământului răzbătu o adevărată cacofonie de sunete: ţipete, răcnete, bufnituri, bubuituri.

Roland se târî departe de groapă, cu capul plecat. Părul îi stătea ridicat într-o chică rebelă. Fire de sânge îi şiroiau pe obraji.

— Închide-o! icni el spre Eddie. Închide-o, pentru numele tatălui tău! Eddie puse uşa în mişcare şi balamalele acelea mari, nevăzute, făcură restul.

Uşa se trânti cu un bubuit zdravăn, întrerupând toate sunetele care veneau de jos. Sub privirea lui, liniile care delimitau marginile ei redeveniră simple zgârieturi în pământ. Clanţa îşi pierdu a treia dimensiune şi fu din nou doar un cerc desenat cu un băţ. Acolo unde fusese gaura cheii era acum doar o formă în care era implântată o bucată de lemn, asemenea mânerului unei săbii înfipte într-o stâncă.

Susannah se duse la Jake şi-l ridică încet în şezut.

— Eşti bine, scumpule?

Băiatul o privi cu ochi năuci.

— Da, aşa, cred. Unde-i el? Pistolarul. Trebuie să-l întreb ceva.

— Aici sunt, Jake, spuse Roland.

Se ridică în picioare, se apropie nesigur de Jake şi se lăsă pe vine lângă el. Atinse obrazul neted al băiatului, aproape nevenindu-i să creadă.

— De data asta n-o să mă mai laşi să cad, nu-i aşa?

— Nu, zise Roland. Nici de data asta şi nici altă dată.

Dar în adâncul întunecat al inimii lui, se gândi la Turn şi se întrebă dacă într-adevăr aşa era.

43

Grindina se transformă într-o ploaie aprigă, în rafale, dar Eddie vedea deja porţiuni luminoase de cer albastru apărând de după nori, spre nord. Furtuna avea să se termine curând; între timp însă, ei se udau până la piele.

Descoperi că nu-i păsa. Nu-şi amintea când se mai simţise atât de calm, atât de împăcat cu sine, atât de sleit de puteri –, dar astăzi repurtaseră o mare victorie.

— Suze? Îi îndepărtă părul de pe faţă şi se uită în ochii ei negri. Eşti bine? Ţi-a făcut rău?

— Puţin, dar sunt bine. Cred că ticăloasa aia de Detta Walker încă e campioana de necontestat a birturilor, cu sau fără demon.

— Ce înseamnă asta?

Ea surâse maliţios.

— Nu mare lucru, acum... slavă Domnului. Dar tu, Eddie? Eşti bine? Eddie ciuli urechile după vocea lui Henry şi nu o auzi. Avea o bănuială că vocea lui tăcuse pentru totdeauna.

— Mai mult decât bine, spuse el şi, râzând, o cuprinse cu braţele din nou.

Peste umărul ei, văzu ce mai rămăsese din uşă: doar câteva linii şi unghiuri neclare. În curând, ploaia avea să le şteargă şi pe acelea.

44

— Cum te cheamă? o întrebă Jake pe femeia ale cărei picioare se terminau sub genunchi.

Dintr-odată, îşi dădu seama că-şi pierduse pantalonii în timp ce se lupta să scape de Gardian şi trase de poalele cămăşii în jos peste chiloţi. La o adică, nici din rochia ei nu mai rămăsese cine ştie ce.

— Susannah Dean, răspunse ea. Eu îţi ştiu deja numele.

— Susannah, rosti Jake gânditor. Tatăl tău e cumva proprietarul unei companii de căi ferate?

Ea afişă un moment o expresie surprinsă, apoi lăsă capul pe spate şi râse.

— O, nu, scumpule! A fost dentist. A inventat nişte lucruri şi s-a îmbogăţit. De ce întrebi asta?

Jake nu răspunse. Îşi întorsese atenţia spre Eddie. Teroarea i se scursese deja de pe chip şi ochii lui îşi recăpătaseră

privirea aceea sigură şi calculată pe care Roland şi-o amintea bine de la haltă.

— Salut, Jake, zise Eddie. Mă bucur să te văd, bătrâne.

— Salut, făcu Jake. Ne-am întâlnit azi, ceva mai devreme, dar erai mult mai tânăr atunci.

— Eram mult mai tânăr şi acum zece minute. Te simţi bine?

— Da, spuse Jake. Am doar câteva zgârieturi, nimic altceva. Se uită în jur. Încă n-aţi găsit trenul.

Nu era o întrebare.

Eddie şi Susannah schimbară priviri nedumerite, dar Roland clătină doar din cap.

— Nu l-am găsit.

— Te-au părăsit vocile?

Roland încuviinţă mut.

— Toate. Pe tine?

— S-au dus. Sunt din nou întreg. Ca tine.

Se uitară în acelaşi moment, sub imperiul aceluiaşi impuls. Când Roland îl luă pe Jake în braţe, nenaturala stăpânire de sine a băiatului se destrămă şi el începu să plângă – lacrimile de epuizare şi uşurare ale unui copil care a fost mult timp pierdut, care a suferit mult şi acum este, în sfârşit, din nou în siguranţă. Roland îl strânse de mijloc şi Jake îşi strecură braţele pe după gâtul lui, strângând la rândul său cu toată forţa.

— N-am să te mai las niciodată, spuse Roland şi acum îl podidiră şi pe el lacrimile. Ţi-o zic pe numele tuturor strămoşilor mei: *N-am să te mai las niciodată.*

Şi totuşi, sufletul său, acel tăcut şi vigilent prizonier pe viaţă al *ka*, primi cuvintele acestei promisiuni nu doar cu mirare, ci şi cu îndoială.

CARTEA A DOUA — LUD
UN MORMAN DE IMAGINI FRÂNTE

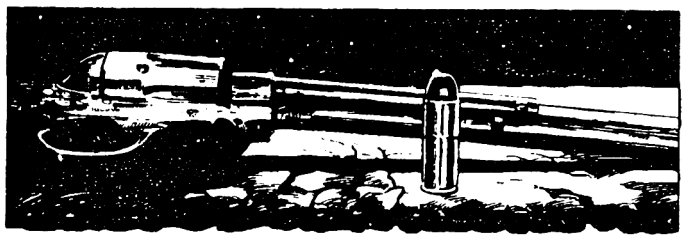

IV
ORAŞUL ŞI *KA-TET* -UL

1

La patru zile după ce Eddie îl scosese pe uşa dintre lumi, fără pantaloni şi tenişi, dar încă în posesia ghiozdanului şi a vieţii sale, Jake se trezi simţind ceva călduţ şi umed pipăindu-i faţa.

Dacă ar fi încercat o astfel de senzaţie în oricare dintre dimineţile anterioare, fără-ndoială că şi-ar fi trezit tovarăşii cu strigătele sale, întrucât fusese cuprins de febră şi somnul îi fusese bântuit de coşmaruri cu fiinţa de tencuială. În acele vise, pantalonii nu alunecau de pe el, Gardianul nu-l scăpa din mână şi îl îndesa în scârboasa lui gură, unde dinţii de închideau ca drugii temniţei unui castel. Jake se trezise din visele acelea tremurând din toate mădularele şi gemând neputincios.

Febra i-o provocase muşcătura de păianjen de la ceafă. Când Roland o examinase a doua zi şi văzuse că arăta mai rău ca înainte, se sfătuise scurt cu Eddie şi-i dăduse o pilulă roz.

— Va trebui să iei patru zilnic vreme de cel puţin o săptămână, zisese. Jake o privise cu îndoială.

— Ce este?

— *Cheflet*, răspunsese Roland, apoi se uitase dezgustat la Eddie. Spune-i tu. Mie *tot* nu-mi iese.

— Keflex. O poţi lua liniştit, Jake; le am dintr-o farmacie cu autorizaţie de funcţionare din bătrânul New York. Roland a înghiţit şi el un pumn din ele şi e sănătos ca un cal. După cum vezi, chiar seamănă puţin cu unul.

Jake se arătase uimit.

— Cum ai făcut să iei medicamente din New York?

— Poveste lungă, zisese pistolarul. Cu timpul o vei afla toată, dar deocamdată ia doar pilula.

Jake o luase. Reacţia fusese deopotrivă rapidă şi mulţumitoare. Umflătura roşie din jurul muşcăturii începuse să scadă în primele douăzeci şi patru de ore, iar acum scăpase şi de febră.

Lucrul acela călduţ îl mângâie din nou şi Jake se ridică în şezut dintr-o mişcare, deschizând brusc ochii.

Creatura care îl lingea pe obraz făcu doi paşi grăbiţi în spate. Era un billy-bumbler, dar Jake nu ştia asta; el nu văzuse niciodată unul până atunci. Era mai costeliv decât cel pe care ceata lui Roland îl văzuse mai devreme, iar blana lui cu dungi negre şi cenuşii era încâlcită şi mată. Pe o parte avea un cheag de sânge vechi. Ochii lui negri, încercuiţi cu auriu, îl priveau ager; fundul i se mişca plin de speranţă de la stânga la dreapta. Jake se relaxă. Bănuia că existau excepţii de la regulă, însă ceva îi spunea că o fiinţă care dădea din coadă – sau încerca să dea – probabil că nu era prea periculoasă.

Lumina apăruse de puţin timp, probabil că era în jur de cinci treizeci dimineaţa. Jake nu putea estima mai bine, întrucât ceasul lui digital Seiko nu mai funcţiona... sau, mai degrabă, funcţiona într-un mod extrem de haotic. Când se uitase prima dată la el după ce-şi venise în simţiri, ceasul susţinea că era 98:71:65, o oră care, din câte ştia Jake, nu exista. După ce se uită mai bine, observă că acele mergeau înapoi. Dacă făcea asta în mod constant, bănuia că totuşi i-ar fi fost de ajutor, dar nu era aşa. O vreme, cifrele se derulau invers aparent cu viteza normală (Jake verifică aceasta rostind cuvântul „Mississippi“ între fiecare cifră), după care afişajul fie încremenea preţ de zece sau douăzeci de secunde – făcându-l să-şi spună că ceasul îşi dăduse obştescul sfârşit – fie apărea o serie lungă de cifre, fulgerător, toate deodată.

Îi spusese de acest fapt ciudat lui Roland şi îi arătase ceasul, crezând că pistolarul va rămâne uimit, însă el îl examinase îndeaproape doar un moment sau două, apoi dăduse din cap într-un fel indiferent şi-i spusese că era un ceas interesant, dar, ca regulă, niciun orologiu nu mai funcţiona bine în zilele acelea. Aşa că Seiko al lui era inutil, însă lui Jake tot îi venea greu să-l arunce... pentru că, bănuia, era o

bucată din vechea lui viaţă, din care nu mai rămăseseră decât foarte puţine.

În clipa aceasta, Seiko susţinea că erau şaizeci şi două de minute trecute de patruzeci într-o marţi, miercuri şi sâmbătă din decembrie şi martie, deopotrivă.

Dimineaţa era extrem de înceţoşată; dincolo de un cerc cu raza de cincisprezece sau douăzeci de metri, lumea pur şi simplu nu exista. Dacă ziua aceasta se asemăna cu cele trei anterioare, soarele avea să apară ca un cerc alb vag, peste aproximativ două ore, iar pe la nouă treizeci, ziua avea să fie senină şi toropitoare. Jake se uită în jur şi văzu că tovarăşii lui de drum (nu îndrăznea să-i numească prieteni, cel puţin pentru moment) dormeau sub păturile lor de piele – Roland în apropiere, Eddie şi Susannah strânşi laolaltă de cealaltă parte a vetrei stinse.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre animalul care îl trezise. Semăna cu o combinaţie dintre un raton şi o marmotă, cu o genă sau două de teckel aşa, de sămânţă.

— Ce faci, băiete? întrebă el încet.

— *Ete!* răspunse billy-bumblerul imediat, continuând să-l privească ager. Vocea lui era joasă şi profundă, aproape un lătrat; vocea unui fotbalist englez suferind de angină.

Surprins, Jake se trase îndărăt. Billy-bumblerul, speriat de mişcarea lui pripită, făcu mai mulţi paşi în spate, păru pe cale să fugă, dar apoi rămase locului. Coada lui flutură mai aprig ca înainte şi ochii negri-aurii continuară să-l privească aprig. Mustăţile de la bot vibrau.

— Acesta e obişnuit cu oamenii, remarcă o voce peste umărul lui Jake. Băiatul se uită în spate şi-l văzu pe Roland stând pe vine la mică distanţă, cu antebraţele pe coapse şi cu palmele lui lungi atârnate între genunchi. Se uita la animal cu un interes mult mai mare decât manifestase pentru ceasul lui Jake.

— Ce este? întrebă Jake încet. Nu voia să-l sperie din nou; era fermecat. Are ochi frumoşi!

— Un billy-bumbler, zise Roland.

— *Umber!* scuipă creatura şi se mai retrase un pas.

— Vorbeşte!

— Nu chiar. Bumblerii repetă doar ce aud – sau aşa făceau. N-am mai auzit de mulţi ani unul care s-o facă. Mititelul ăsta pare aproape mort de foame. Probabil a venit să scormonească după hrană.

— Mă lingea pe faţă. Îi pot da de mâncare?

— N-o să mai scăpăm niciodată de el, dacă-i dai, îl avertiză Roland, apoi zâmbi vag şi pocni din degete. Hei! Billy!

Creatura imită cumva pocnetul degetelor; suna ca şi când ar fi cloncănit cu limba pe cerul gurii.

— Ei! rosti el cu vocea lui aspră. Ei, Illy!

Acum, coada lui încâlcită *flutura* de-a dreptul.

— Hai, dă-i o îmbucătură. Am cunoscut cândva un rândaş bătrân care spunea că un bumbler bun aduce noroc. Acesta mi se pare că e unul bun.

— Da, aprobă Jake. Pare.

— Cândva erau blânzi şi fiecare baronie avea o jumătate de duzină prin castel sau conac. Nu erau buni la altceva decât să-i amuze pe copii şi să împiedice înmulţirea şobolanilor. Pot fi foarte credincioşi – sau aşa erau atunci – deşi n-am auzit niciodată ca vreunul să rămână la fel de loial ca un câine bun. Cei sălbatici sunt necrofagi. Nu-s periculoşi, dar sunt deranjanţi.

— Anţi! strigă bumblerul.

Ochii lui ageri continuau să se mişte iute de la Jake la pistolar.

Jake duse mâna în ghiozdan încet, nedorind să sperie animăluţul, şi scoase ce-i mai rămăsese dintr-un burrito à la pistolar. I-l aruncă billy-bumblerului. Acesta sări înapoi şi se întoarse cu un strigăt firav, ca de copil, arătându-şi coada blănoasă, în tirbuşon. Jake fu sigur că va fugi, dar animalul se opri şi se uită nesigur peste umăr.

— Haide, zise Jake. Mănâncă, băiete.

— Ete, murmură bumblerul, dar nu se clinti.

— Nu-l grăbi, spuse Roland. O să vină el, cred.

Bumblerul se întinse în faţă, expunând un gât lung şi surprinzător de graţios. Nasul lui negru şi subţire zvâcni ca şi

când ar fi adulmecat hrana. În cele din urmă, se apropie şi Jake observă că şchiopăta uşor. Bumblerul mirosi mâncarea, apoi se folosi de o labă pentru a separa bucata de carne de căprioară de frunză. Execută această operaţiune cu o delicateţe şi o solemnitate ieşite din comun. Odată carnea îndepărtată de frunză, bumblerul o înfulecă dintr-o singură muşcătură, după care ridică ochii către Jake.

— Ete! zise el şi când băiatul râse, se retrase puţin în spate.

— Ce uscat e! făcu Eddie somnoros din spatele lor. La auzul vocii sale, bumblerul se întoarse imediat şi se făcu nevăzut în ceaţă.

— L-ai speriat! îl acuză Jake.

— Îmi pare rău, zise Eddie. Îşi trecu o mână prin părul ciufulit de somn. Dacă ştiam că-i unul dintre prietenii tăi apropiaţi, Jake, aş fi scos la bătaie un croasant, futu-i.

Roland îl lovi scurt pe Jake peste umăr.

— O să se întoarcă.

— Eşti sigur?

— Dacă nu-l omoară cineva, da. Doar i-am dat de mâncare, nu?

Înainte ca Jake să apuce să răspundă, ropotul de tobe se auzi din nou. Era a treia dimineaţă când îl auzeau şi de două ori sunetul ajunsese la ei când după-amiaza aluneca spre seară: un ropot slab, venind din direcţia oraşului. Deşi la fel de ininteligibil, sunetul era mai clar în dimineaţa aceasta. Jake îl ura. Era ca şi când undeva în cortina groasă şi amorfă a ceţii de dimineaţă ar fi bătut inima unui animal mare.

— Tot n-ai nicio idee despre ce poate fi asta, Roland? întrebă Susannah.

Îşi luase hainele pe ea, îşi legase părul la spate şi acum aduna păturile sub care dormiseră ea şi Eddie.

— Nu. Dar sunt sigur că vom afla.

— Foarte liniştitor, zise Eddie pe un ton acru. Roland se ridică în picioare.

— Haideţi. Să nu pierdem ziua.

2

Ceaţa începu să se risipească după ce ei erau pe drum deja de o oră sau mai bine. Împingeau cu schimbul scaunul lui Susannah, care sălta anevoie pe drumul presărat acum cu pietre mari şi dure. Până la mijlocul dimineţii, ziua deveni clară, călduroasă şi senină; relieful oraşului se vedea limpede la orizont, spre sud-est. Lui Jake nu i se părea foarte diferit de relieful New Yorkului, deşi bănuia că aceste clădiri nu erau la fel de înalte. Dacă se năruiseră cumva, aşa cum aparent se întâmplase cu aproape toată lumea lui Roland, categoric nu-ţi puteai da seama de acolo. Asemenea lui Eddie, Jake începuse să întreţină nerostita speranţă că vor găsi ajutor în oraş... sau măcar o masă caldă cum scrie la carte.

În stânga lor, la distanţă de cincizeci sau şaizeci de kilometri, vedeau panglica lată a râului Send. Stoluri mari de păsări zburau în cerc deasupra lui. Din când în când, una strângea aripile şi cădea ca o piatră, probabil pentru a prinde un peşte. Drumul şi râul se apropiau încet unul de celălalt, deşi punctul de întâlnire încă nu se putea vedea.

Înainte se vedeau în schimb clădiri. Majoritatea semănau cu nişte ferme şi toate păreau părăsite. Unele se năruiseră, însă aceasta era, aparent, acţiunea timpului mai mult decât a violenţei, şubrezind speranţele lui Eddie şi Jake că vor găsi ceva în oraş – speranţe pe care ambii le ţinuseră strict pentru ei, ca nu cumva ceilalţi să le dea peste nas. Turme mici de animale jigărite păşteau pe câmpii. Se ţineau la mare distanţă de drum, mai puţin atunci când trebuiau să-l traverseze, iar asta o făceau repede, în galop, ca nişte grupuri de copilaşi care se tem de trafic. Jake avea impresia că semănau cu nişte bizoni... doar că văzu mai mulţi cu două capete. Menţionă lucrul acesta şi Roland încuviinţă.

— Mutanţi.

— Ca sub munţi?

Jake auzi frica în propria-i voce şi ştiu că şi pistolarul trebuie s-o fi auzit, dar nu reuşi să şi-o reprime. Îşi amintea foarte bine acel nesfârşit drum de coşmar cu drezina.

— Cred că aici gena mutantă începe să dispară. Ce am văzut noi sub munţi erau în plină regresie.

— Dar acolo? Jake arătă spre oraş. Vom găsi mutanţi şi acolo sau... Descoperi că mai mult de atât nu putea da glas speranţei sale. Roland ridică din umeri.

— Nu ştiu, Jake. Ţi-aş spune dacă aş şti.

Tocmai treceau prin faţa unei clădiri goale – aproape sigur o casă de fermă – care fusese parţial arsă. *Dar asta s-ar putea să fi fost din cauza unui fulger*, gândi Jake şi se întrebă ce încerca să facă – să-şi dea o explicaţie sau să se păcălească singur?

Roland, citindu-i poate gândurile, puse un braţ pe după umerii lui.

— N-are rost să-ncerci să ghiceşti, Jake. Orice s-ar fi întâmplat aici, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Arătă cu degetul. Ăla de acolo a fost, probabil, un ţarc. Acum sunt doar câteva prăjini înfipte în iarbă.

— Lumea a mers mai departe, nu-i aşa?

Roland aprobă.

— Dar oamenii? Crezi că s-au dus în oraş?

— Unii s-ar putea să se fi dus, răspunse Roland. Alţii sunt încă pe aici.

— Poftim?

Susannah se răsuci brusc pentru a se uita, speriată, la el. Roland încuviinţă.

— În ultimele două zile, am fost urmăriţi. Nu sălăşluiesc mulţi în clădirile astea vechi, dar sunt câţiva. Numărul lor va creşte pe măsură ce ne apropiem de civilizaţie. Făcu o pauză. Sau ceea ce *era* civilizaţie.

— De unde ştii că sunt aici? întrebă Jake.

— Le simt mirosul. Am văzut câteva grădini în spatele unor bancuri de buruieni intenţionat lăsate să crească pentru a ascunde recoltele. Şi am mai văzut cel puţin o moară de vânt funcţională departe, într-un crâng. În cea mai mare parte, însă, e doar o senzaţie... ca atunci când peste chipul tău cade umbra, nu soarele. Îmi imaginez că o veţi avea şi voi trei cu timpul.

— Crezi că sunt periculoşi? întrebă Susannah.

Se apropiau de o clădire mare şi părăginită care odinioară putea să fi fost un hambar sau un obor abandonat, şi ea îl privi tulburată, ducând mâna la tocul pistolului pe care îl purta pe piept.

— Muşcă oare un câine străin? ricană pistolarul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Eddie. Nu-mi place deloc când începi cu rahaturile tale de budist zen, Roland.

— Înseamnă că nu ştiu, răspunse pistolarul. Şi ce e ăla budist zen? E un om la fel de înţelept ca mine?

Eddie se uită la el un moment foarte lung, apoi trase concluzia că pistolarul glumea, aşa cum făcea uneori.

— A, fugi de aici, zise el.

Înainte să se întoarcă, văzu un colţ al gurii lui Roland zvâcnind. Când Eddie reîncepu să împingă scaunul lui Susanah, privirea îi fu reţinută de altceva.

— Hei, Jake! strigă el. Cred că ţi-ai făcut un prieten!

Jake se uită înapoi şi un zâmbet larg îi lumină faţa. La patruzeci de metri în urma lor, billy-bumblerul răpănos şontâcăia anevoie după ei, adulmecând ierburile care creşteau între pietrele sparte ale Drumului Mare.

3

Peste câteva ore, Roland ordonă oprirea şi le spuse să fie pregătiţi.

— Pentru ce? întrebă Eddie.

Roland îi aruncă o privire.

— Pentru orice.

Era probabil ora trei după-amiază. Stăteau într-un punct unde Drumul Mare trecea peste o morenă lunguiaţă care brăzda câmpul pe diagonală, asemenea unui fald pe cea mai mare cuvertură din lume. Jos, drumul trecea prin primul oraş adevărat pe care îl văzuseră până atunci. Părea pustiu, dar Eddie nu uitase discuţia din acea dimineaţă. Întrebarea lui Roland – *Muşcă oare un câine străin?* – nu i se mai părea atât

de zen.

— Jake?

— Ce-i?

Eddie înclină din cap spre mânerul Rugerului, care se vedea la betelia jeanşilor lui Jake – perechea de schimb pe care o vârâse în ghiozdan înainte să plece de acasă.

— Vrei să-l duc eu?

Jake se uită la Roland. Pistolarul ridică doar din umeri, ca pentru a spune *Tu alegi*.

— Bine.

I-l dădu. Dădu jos ghiozdanul, scormoni în el şi scoase încărcătorul plin.

Îşi amintea când băgase mâna după el pe după dosarele din sertarul biroului tatălui său, dar asta i se părea că se întâmplase cu mult, mult timp în urmă.

În zilele acestea, când se gândea la viaţa lui în New York şi la statutul de elev la Piper, trăia impresia că se uită invers printr-un binoclu.

Eddie luă încărcătorul, îl examină, îl introduse în pistol, verifică siguranţa, apoi îndesă Rugerul la cureaua sa.

— Deschideţi bine urechile, spuse Roland. Dacă *sunt* oameni pe aici, cel mai probabil sunt bătrâni şi mai speriaţi decât noi de ei. Tinerii vor fi plecat de mult. Este puţin probabil ca aceia rămaşi să aibă arme de foc – de fapt, ale noastre s-ar putea să fie primele arme pe care mulţi dintre ei le-ar vedea, cu excepţia câtorva poze din cărţi vechi. Nu faceţi niciun gest ameninţător. Şi se aplică regula din copilărie: nu vorbiţi neîntrebaţi.

— Dar arcuri şi săgeţi? întrebă Susannah.

— Da, din astea s-ar putea să aibă. La fel şi suliţe şi bâte.

— Nu uita de pietre, zise Eddie pe un ton sumbru, uitându-se în jos la grupul de clădiri din lemn. Semăna cu un oraş-fantomă, dar cine putea şti sigur? Şi dacă sunt în pană de pietre brute, au oricând pietrele din pavajul drumului.

— Da, întotdeauna se găseşte ceva, fu Roland de acord. *Dar noi înşine nu vom provoca probleme* – e clar?

Aprobară din cap.

— Poate ar fi mai uşor să ocolim locul, propuse Susannah.

Roland încuviinţă mut, nedesprinzându-şi ochii de la geometria simplă din faţa lor. Un alt drum se intersecta cu Drumul Mare în mijlocul oraşului, făcând clădirile dărăpănate să semene cu un centru de ţintă în vizorul telescopic al unei puşti cu lunetă.

— Ar fi, dar nu o vom face. E uşor să te obişnuieşti cu ocolişurile. E întotdeauna mai bine să mergi drept înainte, decât dacă nu există un motiv temeinic să nu o faci. Eu nu văd aici vreun motiv să nu o facem. Şi dacă *sunt* oameni, ei bine, asta s-ar putea dovedi a fi un lucru bun. Ne-ar prinde bine nişte palavre.

Susannah reflectă că Roland părea diferit acum, şi nu credea că asta se datora doar faptului că vocile din mintea lui tăcuseră. *Aşa era el când încă avea războaie de purtat şi oameni de condus şi vechi prieteni împrejur*, gândi ea. *Aşa era înainte ca lumea să meargă mai departe şi el odată cu ea, pe urmele lui Walter ăla. Aşa era înainte ca Marele Vid să-l întoarcă în sine şi să-l transforme într-un străin.*

— Poate că ei ştiu ce sunt tobele alea, sugeră Jake.

Roland încuviinţă din nou.

— *Orice* ar şti ei – mai ales despre oraş – ne va prinde bine, dar nu are rost să ne gândim prea mult la oameni care s-ar putea să nici nu fie acolo.

— Îţi spun sincer, interveni Susannah, că *eu* nu m-aş arăta la faţă dacă ne-aş vedea pe noi. Patru oameni, dintre care trei înarmaţi? Probabil că arătăm ca o ceată de proscrişi din poveştile tale, Roland... cum le spune?

— Bandiţi. Mâna lui stângă căzu pe mânerul din lemn de santal al revolverului rămas şi îl scoase puţin din toc. Însă niciun bandit n-a purtat vreodată aşa ceva, şi dacă sunt niscai bătrâni în satul de acolo, vor şti asta. Să mergem.

Jake aruncă o privire în spate şi-l văzu pe bumbler întins pe drum, cu botul între labele scurte din faţă, privindu-i atent.

— Ete! strigă Jake.

— Ete! repetă bumblerul şi se ridică imediat în picioare.

O luară pe colină în jos spre oraş, Ete şontâcăind în urma

lor.

4

Două clădiri de la periferie fuseseră arse; restul oraşului, deşi acoperit de praf, părea intact. Trecură prin faţa unui grajd de han pe stânga, o clădire care putea să fi fost piaţă pe dreapta, şi apoi ajunseră în centrul oraşului – atât cât era el. De o parte şi cealaltă a drumului se ridicau poate douăsprezece clădiri şubrede. Printre unele dintre ele treceau alei. Celălalt drum, de pământ năpădit în bună parte de ierburile câmpiei, venea dinspre nord-est şi mergea spre sud-vest.

Susannah se uită la braţul lui de nord-est şi gândi: *Odinioară erau barje pe râu şi undeva pe drumul ăsta era un debarcader, şi probabil un alt orăşel, alcătuit aproape doar din cârciumi şi hoteluri, construit în jurul lui. Acela era ultimul punct de negoţ înainte ca barjele să pornească spre oraşul cel mare. Căruţele treceau pe aici spre locul acela şi tot pe aici se întorceau. Cât timp să se fi scurs de atunci?*

Nu ştia – dar, după cum arăta locul, trebuia să fi fost mult.

Undeva, o balama ruginită scârţâi monoton. Altundeva, un oblon bocănea trist, suflat de vântul câmpiei.

În faţa clădirilor erau bare pentru legat caii, majoritatea rupte. Cândva fuseseră trotuare de scânduri, dar acum majoritatea lemnelor lipseau şi iarba creştea prin locul rămas gol. Firmele de pe clădiri erau şterse, însă unele erau încă lizibile, scrise în versiunea barbară de engleză pe care, bănuia ea, Roland o numea limba de rând. ALIMENTE ŞI CEREALE, spunea una, şi ea bănuia că asta trebuia să însemne de fapt *furaje* şi cereale. Pe faţada falsă de alături, sub un desen stângaci întruchipând un bivol de câmpie culcat în iarbă, erau cuvintele ODIHNĂ MÂNCARE BĂUTURĂ. Sub firmă, două uşi batante atârnau strâmb, mişcându-se în vânt.

— Ăla-i un *saloon?*

Nu ştia prea bine de ce şoptea, doar că n-ar fi putut vorbi

pe un ton normal. Ar fi fost ca şi când ar fi cântat „Clinch Mountain Breakdown“ la banjo la o înmormântare.

— A fost, confirmă Roland.

El nu şopti, însă vocea lui era joasă şi meditativă. Jake mergea aproape lângă el, uitându-se în jur agitat. În urma lor, Ete redusese distanţa cu zece metri. Păşea cu iuţeală, legănând capul dintr-o parte în cealaltă ca un pendul, examinând clădirile.

Acum, începea să o încerce şi pe Susannah senzaţia că erau urmăriţi. Era exact cum spusese Roland că va fi, ca atunci când lumina soarelui dispare şi-n locul ei se lasă umbra.

— *Chiar* sunt oameni, nu-i aşa? şopti ea.

Roland încuviinţă.

La colţul dinspre nord-est al răscrucii se ridica o clădire purtând o firmă pe care ea o recunoscu: HAN, spunea, şi PATURI. Cu excepţia unei biserici cu o clopotniţă înclinată în faţă, era cea mai înaltă clădire din oraş – două etaje. Susannah ridică privirea la timp ca să vadă ceva alb şi indistinct, în mod sigur un chip, retrăgându-se repede de la una dintre ferestrele fără sticlă. Dintr-odată, simţi că vrea să plece de acolo. Roland impunea însă, intenţionat, un ritm lent de mers, şi ea bănuia de ce. Dacă se grăbeau, le puteau lăsa impresia celor care îi priveau că erau speriaţi... şi că puteau fi captuaţi. Cu toate acestea...

La răscruce, străzile se lărgeau, creând o piaţă centrală pe care, acum, iarba şi buruienile puseseră stăpânire. În centru era o bornă erodată. Deasupra ei, o cutie metalică atârna pe o bucată de cablu ruginit.

Roland, cu Jake alături, se apropie de bornă. Eddie împinse scaunul lui Susannah după ei. Iarba şoptea în spiţele lui şi vântul mişca o buclă din părul ei, gâdilându-i obrazul. Ceva mai încolo pe stradă, oblonul pocnea şi balamaua scârţâia. Ea se cutremură şi îndepărtă bucla de păr.

— Mi-aş dori să se grăbească, zise Eddie cu voce joasă. Locul ăsta îmi dă fiori. Susannah aprobă din cap. Se uită de jur împrejur prin piaţetă şi din nou văzu cum trebuia să fi fost într-o zi de târg – trotuarele pline de oameni, localnice cu

coşuri pe braţe, căruţaşi şi barcagii sumar îmbrăcaţi (nu ştia de ce era atât de sigură de barje şi barcagii, dar era); căruţele treceau prin centrul oraşului, cele de pe drumul nepavat ridicând nori de praf galben înecăcios în vreme ce căruţaşii biciuiau caii (*boii erau boi*) să meargă mai departe. Putea să *vadă* căruţele acelea, coviltire prăfuite legate peste suluri de pânze la unele şi piramide de butoaie sigilate cu catran la altele; vedea boii, legaţi în jug câte doi şi trăgând răbdători, zbătând din urechi ca să alunge muştele care le roiau în jurul capetelor; auzea voci şi râsete şi pianul din *saloon* cântând cu voioşie o piesă sprintenă precum „Buffalo Gals“ sau „Darlin' Katy“.

E ca şi când aş fi trăit aici într-o altă viaţă, gândi ea. Pistolarul se aplecă spre inscripţia de pe bornă.

— Drumul Mare, citi el. Lud, o sută şaizeci de roţi.

— Roţi? întrebă Jake.

— Un vechi sistem de măsură.

— Ai auzit de Lud? întrebă Eddie.

— Poate, răspunse pistolarul. Când eram foarte mic.

— Rimează cu zălud, zise Eddie. Poate nu-i un semn prea bun. Jake examina latura dinspre răsărit a pietrei.

— River Road. E scris ciudat, dar asta spune. Eddie se uită în partea apuseană a bornei.

— Aici spune Jimtown, patruzeci de roţi. Nu ăsta-i locul de baştină al lui Wayne Newton, Roland?

Pistolarul îi aruncă o privire aprigă.

— Gata, îmi ţin gura, făcu Eddie şi-şi dădu ochii peste cap.

În colţul sud-vestic al pieţei se găsea singura clădire de piatră din oraş – un cub mic, prăfuit, cu drugi ruginiţi la ferestre. Combinaţie de închisoare districtuală şi tribunal, îşi spuse Susannah. Văzuse unele asemănătoare în Sud; dacă adăugai câteva locuri de parcare în faţa ei, nu mai puteai face diferenţa. Ceva fusese scris pe faţada clădirii cu vopsea galbenă ştearsă. Putea citi cuvintele şi, cu toate că nu le înţelegea, îi sporiră şi mai mult dorinţa de a părăsi oraşul. MOARTE PUBERILOR, spunea.

— Roland! Când îi atrase atenţia, arătă spre graffiti. Ce

înseamnă asta? El îl citi, apoi clătină din cap.

— Nu ştiu.

Susannah se uită din nou în jur. Piaţa arăta acum mai mică, iar clădirile păreau să stea aplecate către ei.

— Putem pleca de aici?

— Imediat.

Se aplecă şi desprinse o piatră din pavajul drumului. O făcu să salte evaluator în mâna stângă, uitându-se în sus la cutia metalică ce atârna deasupra bornei. Trase braţul în spate şi Susannah îşi dădu seama, un moment prea târziu, ce voia să facă.

— Nu, Roland! strigă ea, apoi se crispă la auzul propriei sale voci îngrozite. El nu o băgă în seamă, ci aruncă piatra în sus. Ţinta lui era la fel de precisă ca oricând şi piatra nimeri cutia drept în mijloc cu un bubuit metalic, cavernos. Dinăuntru se auzi activitatea unui mecanism şi un steguleţ verde ruginit se desprinse dintr-o fantă laterală. Când se opri, un clopoţel sună cristalin. Pe steguleţ scria cu litere mari şi negre TRECEŢI.

— Fir-aş să fiu, făcu Eddie. E un semafor de modă veche. Dacă-l loveşti din nou, crezi că va spune STAŢI?

— Nu suntem singuri, zise Roland încet şi arătă spre clădirea despre care Susannah credea că era tribunalul districtual.

Un bărbat şi o femeie ieşiseră din ea şi coborau treptele de piatră. *Ai câştigat la puncte, Roland*, gândi Susannah. *Amândoi sunt mai bătrâni ca Dumnezeu.*

Bărbatul purta salopetă şi un sombrero uriaş de pai. Femeia mergea cu o mână pe umărul lui gol, ars de soare. Purta haine simple şi o bonetă ţuguiată şi, când se apropiară de piaţă, Susannah văzu că era oarbă şi că accidentul care îi răpise vederea trebuie să fi fost cumplit. În locul ochilor avea doar două scobituri cicatrizate. Părea deopotrivă speriată şi confuză.

— Crezi că-s bandiţi, Si? zise ea cu o voce spartă, tremurată. Or să ne omoare din cauza ta, îţi spun!

— Taci din gură, Mercy, răspunse el. Ca şi femeia, vorbea

cu un accent pronunţat, pe care Susannah abia îl putea înţelege. Nu-s bandiţi, nu ăştia. E un Puber cu ei, asta ţi-am spus... niciun bandit n-ar călători c-un Puber după el.

Oarbă sau nu, ea încercă să se desprindă de el. Bărbatul înjură şi o prinse de braţ.

— Termină, Mercy! Termină, îţi zic! O să cazi şi-o să te răneşti, fi-ar să fie!

— Nu vă vrem răul, anunţă pistolarul.

Folosi Limba Nobilă şi la auzul ei ochii bărbatului se luminară de incredulitate. Femeia se întoarse cu chipul ei orb în direcţia lor.

— Un pistolar! făcu bărbatul. Vocea lui era hodorogită şi nesigură de emoţie. Pentru Dumnezeu! Ştiam eu! Ştiam!

O luă la fugă prin piaţă către ei, trăgând-o pe femeie după el. Ea se împletici neputincioasă şi Susannah aşteptă inevitabilul moment când avea să cadă. Dar bărbatul căzu primul, lăsându-se greoi în genunchi, şi ea se lungi alături de el pe pietrele Drumului Mare.

5

Jake simţi ceva blănos pe gleznă şi coborî ochii. Ete stătea ghemuit lângă el, cu un aer mai nerăbdător ca oricând. Jake întinse mâna şi-l mângâie blând pe cap, dorindu-şi să dea confort la fel de mult cât îşi dorea să primească. Blana lui era mătăsoasă, incredibil de moale. Preţ de un moment, crezu că bumblerul va fugi, însă el nu făcu decât să ridice privirea spre el, să-l lingă pe mână şi apoi să întoarcă ochii spre cei doi nou-veniţi. Bărbatul încerca să o ajute pe femeie să se ridice în picioare şi nu reuşea prea bine. Mercy lungea gâtul, mişcând capul dintr-o parte în alta, într-o stare de mare confuzie.

Bărbatul pe nume Si se tăiase în palme pe pavaj, dar nu-l deranja. Renunţă s-o mai ajute pe femeie, îşi scoase sombreroul şi-l ţinu la piept. Lui Jake i se păru la fel de mare cât o baniţă.

— Îţi urăm bine ai venit, pistolarule! strigă el. Bine ai venit,

într-adevăr! Credeam că toţi de teapa ta au dispărut de pe faţa pământului, chiar aşa am crezut!

— Îţi mulţumesc pentru primire, rosti Roland în Limba Nobilă.

Puse cu blândeţe mâinile pe braţele femeii oarbe. Aceasta se crispă un moment, apoi se relaxă şi se lăsă ajutată de el.

— Pune-ţi pălăria, moşule. Soarele e puternic.

Şi-o puse, apoi rămase acolo, uitându-se la Roland cu o sclipire în ochi. După un moment sau două, Jake îşi dădu seama ce era acea sclipire. Si plângea.

— Un pistolar! Ţi-am spus eu, Mercy! Am văzut revolverul şi *ţi-am spus* eu!

— Nu-s bandiţi? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă. Eşti sigur, Si, că nu-s bandiţi?

Roland se întoarse către Eddie.

— Vezi să fie siguranţa pusă şi apoi dă-i ei arma lui Jake.

Eddie scoase Rugerul de la curea, verifică siguranţa şi apoi aşeză pistolul cu blândeţe în mâinile femeii oarbe. Bătrâna icni, aproape îl scăpă, apoi plimbă curioasă mâinile peste el. Întoarse orbitele goale în sus, spre bărbatul ei.

— Un pistol! şopti. Pe a mea sfântă pălărie!

— Aha, un fel de, răspunse bătrânul nepăsător, luându-l de la ea şi dându-i-l înapoi lui Eddie, dar pistolarul are unul *adevărat*, iar femeia are şi ea unul. Are şi pielea maronie, cum zicea tata că au oamenii din Garlan.

Ete scoase un lătrat subţire, fluierat. Jake se întoarse şi văzu alţi oameni venind pe stradă – cinci sau şase. Ca Si şi Mercy, toţi erau bătrâni, iar unul dintre ei, o femeie care înainta sprijinită în baston ca o vrăjitoare într-un basm, arăta de-a dreptul matusalemică. Pe măsură ce se apropiau, Jake îşi dădu seama că doi dintre bărbaţi erau gemeni identici. Părul lung şi alb se revărsa peste umerii cămăşilor peticite, ţesute în casă. Pielea lor era albă ca spuma laptelui, iar ochii – roz. *Albinoşi*, gândi el.

Baba părea să fie conducătorul lor. Bocăni spre ceata lui Roland cu bastonul ei, privindu-i cu ochi sfredelitori şi verzi ca smaraldele. Gura ei ştirbă era scofâlcită. Tivul năframei

vechi pe care o purta flutura în vântul de prerie. Ochii i se opriră la Roland.

— Salutare, pistolarule! Bine te-am găsit!

Vorbea Limba Nobilă şi, precum Eddie şi Susannah, Jake înţelese cuvintele perfect, deşi bănuia că ar fi fost o păsărească pentru el în lumea din care venea.

— Bun venit în River Crossing!

Pistolarul îşi scosese şi el pălăria şi făcu o plecăciune în faţa ei, atingându-şi gâtul de trei ori, repede, cu mâna dreaptă împuţinată.

— Mulţam-sai, Mamă Bătrână.

La aceasta, ea chicoti fără fereală şi Eddie înţelese imediat că Roland făcuse în acelaşi timp o glumă şi un compliment. Gândul pe care Susannah îl avusese deja îl vizită acum pe el: *Aşa era el înainte... şi aşa se comporta. În parte, măcar.*

— Oi fi tu pistolar, da' sub hainele alea nu eşti decât un alt nebun, zise ea, revenind la limba de rând.

Roland se aplecă din nou.

— Frumuseţea mi-a răpit întotdeauna minţile, Mamă.

De data aceasta, femeia râse de-a dreptul *în hohote*. Ete se strânse lângă piciorul lui Jake. Unul dintre gemenii albinoşi se grăbi s-o prindă pe bătrână când aceasta se lăsă pe spate pe încălţările ei scâlciate şi pline de praf. Reuşi totuşi să-şi recapete singură echilibrul şi făcu un gest imperios cu mâna. Albinosul se retrase.

— Pornit-ai oare-ntr-o căutare, pistolarule?

Ochii ei verzi sclipeau vicleni la el; buzele ei pungite intrau şi ieşeau din gură.

— Aha, făcu Roland. Suntem în căutarea Turnului Întunecat.

Ceilalţi afişară expresii nedumerite, însă bătrâna se trase în spate şi făcu semnul deochiului – nu spre ei, observă Jake, ci spre sud-est, de-a lungul căii Grinzii.

— Îmi pare rău să aud asta! zise ea. Căci nimeni care a plecat în căutarea acelui câine negru nu s-a mai întors vreodată! Aşa spus-a bunicul meu şi-nainte de asta bunicul lui! Nici măcar unul!

— *Ka*, rosti pistolarul cu răbdare, ca şi când asta ar fi explicat totul... iar Jake începea să înţeleagă că pentru Roland chiar explica.

— Aha, fu ea de acord, câinele ăla negru de *ka!* Ei, asta-i; o să faci ce ţi-e scris să faci, şi o să-ţi urmezi calea şi o să mori când ea va ajunge în poiană. Vrei să rupi pâine cu noi înainte să te duci mai departe, pistolarule? Tu şi ceata ta de cavaleri?

Roland se aplecă.

— Mult timp a trecut de când n-am mai rupt pâine în compania altora, Mamă Bătrână. Nu putem rămâne mult, dar da... vom mânca din hrana voastră cu mulţumiri şi plăcere.

Bătrâna se întoarse spre ceilalţi. Vorbi cu o voce hârâită şi răsunătoare – şi totuşi cuvintele pe care le rosti, şi nu tonul, fură cele care trimiseră fiori pe spinarea lui Jake:

— Fiţi atenţi la întoarcerea Albului! După zile grele şi rele, Albul se întoarce! Fiţi cu suflet bun şi ţineţi frunţile sus, căci aţi trăit să vedeţi cum roata *ka* se repune în mişcare!

6

Bătrâna, pe care o chema Tuşa Talitha, îi conduse prin piaţa oraşului spre biserica a cărei turlă era înclinată – Biserica Sângelui Veşnic, potrivit plăcii roase de pe peluza sălbăticită. Peste aceste cuvinte, cu vopsea verde estompată, fusese mâzgălit alt mesaj: MOARTE CĂRUNŢILOR.

Îi conduse prin biserica ruinată, şontâcăind repede pe culoarul central, pe lângă stranele răsturnate şi rupte, pe câteva scări în jos şi într-o bucătărie atât de diferită de ruina de sus, încât Susannah clipi surprinsă. Acolo, totul era la locul lui. Podeaua de lemn era foarte veche, dar fusese unsă cu străşnicie şi strălucea cu propria-i lumină lăuntrică. Soba neagră ocupa un colţ întreg. Era imaculată şi lemnele stivuite în alcovul din spate, alături de ea, păreau bine alese şi bine uscate.

Lor li se alăturaseră alţi trei cetăţeni seniori, două femei şi un bărbat care şchiopăta în cârjă, cu un picior de lemn. Două

dintre femei se duseră la dulapuri şi începură să-şi facă de lucru; o a treia deschise gura sobei şi atinse un chibrit lung cu sulf de lemnele deja aşezate frumos înăuntru; o a patra deschise o altă uşă şi coborî nişte scări înguste spre ceea ce părea a fi o cămară. Tuşa Talitha, între timp, îi conduse printr-o intrare spaţioasă din spatele bisericii. Flutură bastonul spre două mese aşezate pe capre şi puse la păstrare sub o prelată curată, dar răpciugoasă, şi cei doi albinoşi vârstnici se duseră imediat la ele şi se opintiră la prima.

— Haide, Jake, zise Eddie. Să le dăm o mână de ajutor.

— Nu! făcu Tuşa Talitha numaidecât. Om fi noi bătrâni, da' n-avem nevoie de ajutorul oaspeţilor! Nu încă, tinere!

— Lasă-i cu ale lor, zise Roland.

— Neghiobii ăia bătrâni or să-şi rupă şalele, murmură Eddie, dar îi urmă pe ceilalţi, lăsându-i pe bătrâni să rezolve treaba cu masa.

Susannah icni când Eddie o ridică din scaun şi o purtă pe uşa din spate. Aceea nu era o peluză, ci o grădină botanică veritabilă, cu ronduri de flori care scăpărau ca nişte torţe în iarba verde, moale. Văzu unele pe care le recunoscu – gălbenele, cârciumărese, brumărele – dar multe altele-i erau străine. Sub privirea ei, o muscă ateriză pe o petală albastră... care se răsuci imediat şi se rulă strâns.

— Uh! făcu Eddie, uitându-se în sus. Busch Gardens!

Si spuse:

— Acesta e singurul loc pe care îl păstrăm aşa cum era în zilele de demult, înainte ca lumea să meargă mai departe. Şi îl ţinem ascuns de cei care se află în trecere – Puberi, Cărunţi, bandiţi. Aceştia l-ar arde, dacă ar şti... şi ne-ar omorî pentru că îngrijim un asemenea loc. Ei urăsc tot ce este frumos – toţi, până la ultimul. E un lucru pe care toţi nemernicii ăia îl au în comun.

Femeia oarbă îl trase de braţ ca să-l reducă la tăcere.

— Nu mai sunt călători în zilele astea, spuse bătrânul cu picior de lemn. Nu mai sunt de mult timp. Rămân aproape de oraş. Presupun că acolo găsesc tot ce le trebuie pentru a-şi duce traiul.

Gemenii albinoşi ieşiră anevoie cu masa. Una dintre femeile bătrâne îi urma, dându-le ghes să se grăbească şi să se ferească naibii din calea ei. Avea în fiecare mână câte o carafă de piatră.

— Stai jos, pistolarule! îl pofti Tuşa Talitha, făcând un gest amplu cu mâna către iarbă. Staţi jos cu toţii!

Susannah putea simţi mirosul a o mie de parfumuri diferite. O făcură să se simtă ameţită şi ireală, ca şi când ar fi fost într-un vis. Cu greu îi venea să creadă în existenţa acelui colţ straniu de rai, bine ascuns în spatele faţadelor dărăpănate ale oraşului mort.

O altă femeie veni cu o tavă cu pahare. Nu erau din acelaşi set, însă arătau imaculate, scânteiau în soare aidoma celui mai pur cristal. Întinse tava întâi către Roland, apoi spre Tuşa Talitha, Eddie, Susannah şi, la urmă, spre Jake. Când fiecare îşi luă paharul, prima femeie turnă un lichid auriu-închis în ele.

Roland se aplecă spre Jake, care şedea cu picioarele încrucişate într-un rond oval de flori verde-aprins, cu Ete alături. Murmură:

— Bea doar cât să fii politicos, Jake, altfel o să te ducem pe sus afară din oraş. Ăsta-i *graf,* o bere de mere tare.

Jake aprobă din cap. Talitha ridică paharul şi, când Roland îi urmă exemplul, Eddie, Susannah şi Jake făcură la fel.

— Dar ceilalţi? îi şopti Eddie lui Roland.

— Vor fi serviţi după introducere. Taci, acum.

— Vrei să ne adresezi un cuvânt, pistolarule? întrebă Tuşa Talitha. Pistolarul se ridică în picioare, cu paharul în mână. Lăsă capul în jos, parcă gândind. Cei câţiva locuitori rămaşi îl priviră cu respect şi, crezu Jake, cu puţină teamă. Într-un târziu, ridică din nou capul.

— Vreţi să bem pentru pământ şi pentru zilele care au trecut peste noi? întrebă el. Vocea lui era aspră, tremura de emoţie. Vreţi să bem pentru plinătatea a ceea ce a fost şi pentru prietenii care ne-au părăsit? Vreţi să bem pentru buna tovărăşie, pentru buna întâlnire? Ne insuflă curaj lucrurile acestea, Mamă Bătrână?

Femeia plângea, văzu Jake, dar pe chipul ei apăru imediat un zâmbet de fericire radiantă... şi preţ de o clipă, fu aproape tânără. Jake se uită la ea cu mirare şi o bruscă, crescândă bucurie. Pentru întâia dată de când Eddie îl trăsese pe uşă, simţi că umbra Gardianului i se ridica într-adevăr de pe suflet.

— Da, pistolarule! zise ea. Bine ai vorbit! Ne vor insufla mult curaj, chiar aşa!

Înclină paharul şi bău până la ultima picătură. Când termină, Roland goli şi el paharul. Eddie şi Susannah băură şi ei, deşi nu până la fund.

Jake îşi gustă băutura şi fu surprins să descopere că-i plăcea – nu era amară, cum se aşteptase, ci deopotrivă dulce şi înţepătoare, ca un cidru. Simţi însă efectele aproape imediat şi puse cu grijă paharul deoparte. Ete îl mirosi, apoi se trase îndărăt şi lăsă botul pe glezna lui Jake.

În jurul lor, micul grup de bătrâni – ultimii locuitori din River Crossing – aplaudau. Majoritatea, precum Tuşa Talitha, lăcrimau fără a se ascunde. Şi acum fură distribuite alte pahare – nu la fel de arătoase, dar la fel de bune.

Începu petrecerea, şi ce petrecere straşnică fu în acea după-amiază de vară lungă, sub cerul larg de prerie!

7

Eddie era de părere că mâncarea din ziua aceea fusese cea mai bună pe care o mâncase de la legendarele ospeţe de aniversare din copilărie, când mama lui îşi făcea o datorie de onoare din a-l servi cu tot ce-i poftea sufletul – friptură şi cartofi copţi şi porumb pe ştiulete şi prăjitură diplomat cu îngheţată de vanilie alături.

Simpla diversitate a preparatelor – mai ales după lunile pe care le petrecuseră mâncând doar carne de homar, de căprioară şi câteva verdeţuri amare pe care Roland le declara sigure – fără-ndoială avu o influenţă asupra plăcerii pe care o încercă mâncând, dar Eddie nu credea că acela era singurul răspuns; observă că băiatul îndesa în el cu farfuria (şi, o dată

la câteva minute, mai dădea câte o bucată şi bumblerului ghemuit la picioarele lui), iar Jake nu era în lumea aceea decât de o săptămână.

Erau ceaune cu tocăniţe (bucăţi de carne de bivol pluteau într-un sos maroniu gros, plin de legume), platouri cu biscuţi proaspeţi, oale cu unt alb dulce şi boluri cu frunze care păreau a fi de spanac, dar nu erau... chiar. Eddie nu se dăduse niciodată în vânt după verdeţuri, însă când gustă prima oară din acestea, o parte înfometată din el se trezi şi le ceru ritos. Mâncă bine din toate, totuşi pofta pentru verdeaţa aceea se apropie de lăcomie, şi văzu că şi Susannah se servea mereu din ea. Luaţi laolaltă, toţi cei patru călători goliră trei boluri cu frunze.

Bătrânele şi gemenii albinoşi luară farfuriile şi se întoarseră cu bucăţi mari de prăjitură puse în grămezi pe două platouri albe şi cu un bol cu frişcă. Prăjitura împrăştia o aromă dulce, care-l făcu pe Eddie să creadă că a murit şi a ajuns în rai.

— N-avem decât frişcă de bivol, zise Tuşa Talitha cu regret. Nu mai sunt vaci – ultima a-ntins copita acum treizeci de ani. Frişca de bivol nu-i o delicatesă, da-i mai bună decât nimic, pe Daisy!

Prăjitura se dovedi a fi plină de afine. Eddie considera că întrecea de departe orice altă prăjitură pe care o mâncase el vreodată. Dădu gata trei bucăţi, se lăsă pe spate şi râgâi melodic înainte să apuce să-şi acopere gura cu mâna. Se uită în jur vinovat.

Mercy, femeia oarbă, râse în barbă.

— Te-am auzit! Cineva îi face complimente bucătarului, Tuşică!

— Aha, zise Tuşa Talitha, râzând şi ea. Chiar aşa.

Cele două femei care serviseră se întorceau încă o dată. Una aducea un urcior aburind; cealaltă ţinea în echilibru precar pe tavă un set de cupe din ceramică groasă.

Tuşa Talitha şedea în capul mesei, cu Roland la dreapta sa. Acum, el se aplecă şi-i murmură ceva în ureche. Ea ascultă, zâmbetul ofilindu-i-se puţin, şi aprobă din cap.

— Si, Bill şi Till, spuse ea. Voi trei rămâneţi. O să stăm niţel

la palavre cu pistolarul şi prietenii lui, căci vor să meargă mai departe-n după-amiaza aceasta. Voi, ceilalţi, luaţi-vă cafeaua în bucătărie şi terminaţi cu trăncăneala. Nu uitaţi însă de maniere înainte să plecaţi!

Bill şi Till, gemenii albinoşi, rămaseră aşezaţi la capătul mesei. Ceilalţi formară un rând şi trecură încet pe lângă călători. Dădură toţi mâna cu Eddie şi Susannah, apoi îl sărutară pe Jake pe obraz. Băiatul acceptă gestul cu eleganţă, dar Eddie observă că era surprins şi, în acelaşi timp, stânjenit.

Când ajunseră la Roland, oamenii îngenunchează şi atinseră mânerul din lemn de santal al revolverului ieşind din tocul pe care îl purta la şoldul stâng. El puse mâinile pe umerii lor şi le sărută frunţile bătrâne. Mercy fu ultima; ea îl cuprinse pe Roland cu mâinile de mijloc şi-i aplică pe obraz un sărut umed, zgomotos.

— Domnul să te binecuvânteze şi să te apere, pistolarule! De te-aş putea vedea, măcar!

— Poartă-te frumos, Mercy! o admonestă tăios Tuşa Talitha, însă Roland o ignoră şi se aplecă spre femeia oarbă.

Îl luă mâinile cu tandreţe, dar ferm, în mâinile sale şi le duse la faţă.

— Poţi să mă vezi cu acestea, frumoaso, zise el şi închise ochii în timp ce degetele femeii, ridate şi chircite de artrită, îi pipăiră încet fruntea, obrajii, buzele şi bărbia.

— Da, pistolarule! răsuflă ea, ridicând orbitele goale spre ochii lui albaştri. Te văd prea bine! Ai o faţă frumoasă, dar plină de tristeţe şi îngrijorare. Mă tem pentru tine şi ai tăi.

— Şi totuşi, suntem bucuroşi că ne-am întâlnit, nu-i aşa? întrebă el şi aplică un sărut uşor pe pielea netedă şi bătrână a frunţii ei.

— Da... suntem. Suntem. Mulţumescu-ţi pentru sărutare, pistolarule. Din adâncul sufletului îţi mulţumesc.

— Du-te, Mercy, spuse Tuşa Talitha, cu o voce mai blândă. Du-te şi bea-ţi cafeaua.

Mercy se ridică în picioare. Bătrânul cu cârjă şi picior de lemn îi ghidă mâna spre betelia pantalonilor săi. Ea o apucă şi, cu un ultim salut adresat lui Roland şi cetei sale, îngădui să

fie dusă de acolo.

Eddie se şterse la ochi. I se umeziseră.

— Cine a orbit-o? întrebă el gâtuit.

— Bandiţii, răspunse Tuşa Talitha. Au făcut-o cu un fier înroşit în foc, chiar aşa. Au zis c-o fac fiindcă s-a uitat la ei cu sfidare. Douăzeci şi cinci de ani au trecut de atunci, chiar atât. Beţi-vă, acum, cafeaua! Caldă, e rea, dar rece e şi mai rea, ca mâlul.

Eddie duse ceaşca la gură şi sorbi cu reţinere. N-ar fi mers atât de departe încât să-i spună mâl, însă nu era nici ambrozie.

Susannah gustă şi ea şi păru uimită.

— Ei, păi asta e cicoare?

Talitha întoarse ochii către ea.

— Asta nu ştiu. Ştiu doar că-i poşircă şi ştiu că doar asta avem de când am primit blestemul femeii... iar blestemul acela a fost ridicat acum mult, mult timp.

— Dar cât *sunteţi* de bătrână, doamnă? întrebă Jake deodată. Tuşa Talitha se uită surprinsă la el, apoi chicoti.

— Sinceră să fiu, flăcăule, nu-mi amintesc. Ţin minte că stăteam chiar în locul ăsta şi aveam o petrecere de aniversare, făceam optzeci de ani, dar erau peste cincizeci de oameni pe peluza asta, şi Mercy încă nu-şi pierduse vederea.

Coborî ochii spre bumblerul de la picioarele lui Jake. Ete nu-şi dezlipi botul de glezna băiatului, însă ridică ochii săi încercuiţi cu auriu spre a se uita la ea.

— Un billy-bumbler, pe Daisy! A trecut mult timp de când n-am mai văzut un bumbler în tovărăşia oamenilor... se pare că au pierdut amintirea zilelor când erau nedespărţiţi de noi.

Unul dintre gemenii albinoşi se aplecă să-l mângâie pe Ete, care se feri de el.

— Odinioară erau folosiţi la strânsul oilor, îi spuse Bill (sau poate era Till) lui Jake. Ştiai asta, tinere?

Jake clătină din cap.

— Vorbeşte? întrebă albinosul. Unii vorbeau.

— Da, vorbeşte. Se uită în jos la bumblerul care-şi lipise iar capul de glezna lui Jake imediat ce mâna străină dispăruse din

apropierea sa. Spune-ţi numele, Ete.

Ete nu făcu decât să se uite în sus la el.

— Ete! îl îndemnă Jake, dar bumblerul rămase tăcut. Jake se uită la Tuşa Talitha şi la gemeni, puţin mâhnit. Vorbeşte... dar cred că numai atunci când vrea.

— Băiatul nu pare să fie de pe aici, observă Tuşa Talitha, adresându-i-se lui Roland. Are straie ciudate... şi are *ochi* ciudaţi.

— Nu e aici de mult timp. Roland îi zâmbi lui Jake şi Jake îi răspunse nesigur, zâmbind şi el. Peste o lună sau două, nimeni nu va mai vedea ceva ciudat la el.

— Da? Mă-ndoiesc, sincer zic. Şi de unde vine?

— De departe, răspunse pistolarul. De foarte departe. Femeia încuviinţă.

— Şi când se va duce înapoi?

— Niciodată, interveni Jake. Acum, asta e casa mea.

— Zeii aibă milă de tine, atunci, spuse ea, căci soarele apune peste lumea asta. Şi apune pentru totdeauna.

Susannah se foi neliniştită; duse o mână la pântece, ca şi când ar fi avut stomacul deranjat.

— Suze? făcu Eddie. Te simţi bine?

Ea încercă să zâmbească, dar nu avu sorţi de izbândă; obişnuita ei încredere şi stăpânirea de sine păreau să o fi părăsit pentru moment.

— Da, sigur că da. A trecut o gâscă peste mormântul meu, atâta tot.

Tuşa Talitha îi adresă o privire lungă, ce păru să o stânjenească pe Susannah... şi apoi zâmbi.

— „O gâscă pe mormântul meu“ – ha! Pe asta n-am mai auzit-o de un car de ani.

— Tata obişnuia să o spună mereu. Susannah îi zâmbi lui Eddie – un zâmbet mai sigur de data aceasta. Şi oricum, orice ar fi fost, acum a trecut. Sunt bine.

— Ce ştii despre oraş şi despre pământurile dintre aici şi acolo? întrebă Roland, după care ridică ceaşca de cafea şi sorbi din ea. Sunt bandiţi? Şi cine-s ceilalţi? Cărunţii şi Puberii ăia?

Tuşa Talitha suspină din adâncul fiinţei sale.

8

— Nu ştim multe lucruri, pistolarule, iar tu ai multe întrebări. Un lucru pe care îl ştiu sigur e următorul: oraşul e un loc al răului, mai ales pentru tinerelul acesta. Pentru *orice* tinerel. Nu e posibil să găsiţi o cale de a-l ocoli?

Roland ridică privirea şi observă forma acum familiară a norilor care pluteau de-a lungul căii Grinzii. Pe cerul vast de câmpie, forma aceea, ca un râu care curgea în văzduh, era imposibil de ratat.

— Poate, zise el într-un târziu, dar vocea lui era reţinută, într-un chip straniu. Presupun că am putea ocoli Ludul spre sud-vest şi să reluăm drumul Grinzii pe partea cealaltă.

— Urmăriţi Grinda, deci, zise ea. Aha, mă gândeam eu.

Eddie, când venea vorba de oraş, nutrea măreaţa speranţă că, atunci când aveau să ajungă acolo – dacă aveau să ajungă – vor găsi ajutor – bunuri abandonate care îi puteau ajuta în drumul lor sau poate chiar o mână de oameni care să le spună mai multe despre Turnul Întunecat şi ce era de aşteptat din partea lor să facă odată ajunşi la el. Cei numiţi Cărunţi, de pildă... după nume, păreau a fi genul de elfi bătrâni şi înţelepţi la care îl tot purta imaginaţia.

Tobele îi dădeau fiori, sigur că da, îi aminteau de o sută de filme cu buget redus a căror acţiune se petrecea în junglă (majoritatea urmărite la TV alături de Henry, cu un bol cu popcorn între ei), unde fabuloasele oraşe pierdute pe care le căutau exploratorii erau în ruină şi băştinaşii degeneraseră în triburi de canibali însetaţi de sânge, însă lui Eddie îi venea greu să creadă că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla într-un oraş care semăna atât de mult, cel puţin de la distanţă, cu New Yorkul. Dacă elfi bătrâni şi înţelepţi sau bunuri abandonate nu erau, aveau să fie cu siguranţă cel puţin *cărţi;* îl ascultase pe Roland când vorbise despre cât de rară era hârtia acolo, dar toate oraşele în care fusese Eddie vreodată se înecau de-a

dreptul în cărţi. Era posibil să găsească până şi un mijloc de transport funcţional; echivalentul unui Land Rover ar fi prins bine. Acesta era, probabil, doar un vis prostesc, însă când aveai de străbătut mii de kilometri de teritoriu necunoscut, câteva vise proteşti erau indiscutabil normale, fie şi numai pentru a-ţi ţine moralul ridicat. Şi, fir-ar să fie, nu erau oare aceste lucruri măcar *posibile?*

Deschise gura să vorbească, dar Jake i-o luă înainte.

— Nu cred că putem ocoli, spuse el, apoi roşi puţin când se întoarseră toţi spre el. Ete îşi schimbă poziţia la picioarele lui.

— Nu? zise Tuşa Talitha. Şi de ce crezi asta, spune-mi, rogu-te?

— Ştiţi ce sunt trenurile? întrebă Jake.

Urmă o tăcere lungă. Bill şi Till schimbară o privire neliniştită. Tuşa Talitha îndreptă spre el o privire sigură. Jake nu-şi feri ochii.

— Am auzit de unul, spuse ea. S-ar putea chiar să-l fi văzut. Uite acolo. Arătă în direcţia râului Send. Acum mult timp, când nu eram decât o copilă şi lumea nu mersese mai departe... sau cel puţin nu atât de departe cât a mers acum. De Blaine vorbeşti, băiete?

Ochii lui Jake scăpărară a surpriză şi recunoaştere.

— Da! Blaine!

Roland îl studia îndeaproape.

— Şi de unde ştii tu de Monoul Blaine? întrebă Tuşa Talitha.

— Mono?

Jake avea o privire indecisă.

— Aha, aşa i se spunea. De unde ştii tu de hardughia aia veche? Jake se uită neputincios la Roland şi înapoi la Tuşa Talitha.

— Nu ştiu *de unde* ştiu.

Şi ăsta e adevărul, gândi Eddie deodată, *dar ăsta nu e* tot *adevărul. Ştie mai multe decât vrea să ne spună aici... şi cred că e speriat.*

— Asta e treaba noastră, cred, interveni Roland cu o voce rigidă. Trebuie să ne laşi să o descâlcim singuri, Mamă

Bătrână.

— Aha, făcu ea iute. Vă sfătuiţi voi între voi. Mai bine ca alde noi să nu ştie nimic.

— Şi oraşul? reveni Roland. Ce ştii despre Lud?

— Puţine lucruri, în prezent, dar ceea ce ştim vă vom spune.

Şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

9

Gemenii Bill şi Till fură cei care vorbiră, de fapt, mai mult, fiecare continuând firesc povestea atunci când celălalt se întrerupea. Din când în când, Tuşa Talitha adăuga câte ceva sau aducea corecţii, şi gemenii aşteptau respectuoşi până ce erau siguri că bătrâna terminase de vorbit. Si nu deschise deloc gura – şezu doar cu cafeaua neatinsă în faţă, trăgând de paiele care ieşeau din borul larg al sombreroului său.

Ştiau puţine, într-adevăr, îşi dădu Roland seama degrabă, chiar şi despre istoria propriului lor oraş (asta însă nu-l surprinse; în zilele acelea, amintirile se ştergeau repede şi toate, mai puţin cele recente, păreau să nici nu fi existat), însă ceea ce ştiau erau lucruri tulburătoare. Pe Roland nici asta nu-l surprinse.

Pe vremea stră-stră-străbunicilor lor, River Crossing fusese oraşul pe care Susannah şi-l imaginase: un loc de negoţ pe traseul Drumului Mare, prosper într-un mod modest, un loc unde bunurile se vindeau uneori, dar cel mai des se dădeau la schimb. Făcuse parte măcar cu numele din Baronia Râului, deşi chiar de pe atunci baroniile şi moşiile căzuseră deja în desuetudine.

Existau în vremurile acelea vânători de bivoli, deşi negoţul cu ei era în scădere; cirezile erau mici şi suferiseră grave mutaţii genetice. Carnea acelor bestii mutante nu era otrăvită, însă era tare şi amară. Şi totuşi, River Crossing, amplasat între un loc pe care îl numeau simplu Debarcaderul şi satul Jimtown, se bucurase de o anumită notorietate. Era situat pe

Drumul Mare şi la distanţă de doar şase zile de mers pe jos şi trei cu barja faţă de oraşul cel mare.

— Mai puţin atunci când râul era scăzut, spuse unul dintre gemeni. Atunci lua mai mult, şi bunicu' spunea că uneori erau barje eşuate în amonte până la Tom's Neck.

Bătrânii nu ştiau nimic despre primii locuitori ai oraşului, desigur, sau despre tehnologiile folosite de ei la clădirea turnurilor; aceia erau Marii Străbuni şi istoria lor se pierduse în cea mai deasă negură a vremii încă de când stră-străbunicul Tuşei Talitha era copil.

— Clădirile stau încă în picioare, observă Eddie. Mă întreb dacă maşinăriile folosite de Marii Străbuni la ridicarea lor încă mai funcţionează.

— S-ar putea, spuse unul dintre gemeni. Dacă e aşa, tinere, nu mai există nimeni pe acolo care să ştie cum să le opereze... sau aşa cred eu, cel puţin.

— Nu, făcu fratele lui, argumentativ, mă îndoiesc că vechile ştiinţe s-au pierdut pentru Cărunţi şi Puberi. Se uită la Eddie. Tata spunea că odată existau lumânări electrice în oraş. Unii susţin că acestea ar putea încă să ardă.

— Ca să vezi, răspunse Eddie a mirare şi Susannah îl ciupi tare de picior, pe sub masă.

— Da, făcu celălalt frate. Vorbi pe un ton serios, neatins de sarcasmul lui Eddie. Apăsai un buton şi se aprindeau – lumânări puternice, care nu degajă căldură, fără fitil sau rezervor pentru ulei. Şi am auzit spunându-se că odată, în zilele vechi, Quick, prinţul surghiunit, chiar s-a ridicat spre cer într-o pasăre mecanică. Dar una dintre aripile ei s-a rupt şi prinţul a murit, prăbuşindu-se ca Icar.

Susannah rămase cu gura căscată.

— Cunoşti povestea lui Icar?

— Da, doamnă, făcu el, evident surprins că femeia găsea acest lucru ciudat. Cel cu aripi de ceară.

— Poveşti pentru copii, amândouă, spuse Tuşa Talitha, pufnind. Ştiu că povestea luminilor nesfârşite este adevărată, căci le-am văzut cu ochii mei când eram fetişcană şi da, s-ar putea să strălucească şi acum din când în când; oameni în care

am încredere spun că le-au văzut în nopţile senine, deşi au trecut mulţi ani de când eu însămi nu le-am mai zărit. Însă nimeni n-a zburat niciodată, nici măcar Marii Străbuni.

Cu toate acestea, *erau* maşinării ciudate în oraş, fabricate pentru a face lucruri stranii şi uneori periculoase. Multe dintre ele poate că încă funcţionau, însă gemenii vârstnici îşi făceau socoteala că niciunul dintre cei aflaţi acum în oraş nu ştia cum să le pornească, căci ele nu mai fuseseră auzite de ani întregi.

Poate că asta se va schimba, totuşi, gândi Eddie, cu ochii scăpărând. *Desigur, dacă va apărea un tânăr întreprinzător, pus pe călătorii, priceput întru câtva la maşinării ciudate şi la lumini veşnice. Ar putea fi doar o chestiune de găsire a comutatorului. Serios, s-ar putea să nu fie altceva mai complicat. Sau poate că doar au sărit câteva siguranţe – gândiţi-vă la asta, prieteni şi vecini! Înlocuim vreo şase siguranţe de patru sute de amperi şi totul începe să lumineze ca Reno într-o noapte de sâmbătă!*

Susannah îi trase un cot şi întrebă, cu voce joasă, ce era aşa de comic. Eddie clătină din cap şi duse un deget la buze, ceea ce-i aduse o privire iritată din partea marii sale iubiri. Albinoşii, între timp, îşi continuau povestea, predându-şi ştafeta cu uşurinţa inconştientă pe care probabil că doar apropierea lor strânsă de o viaţă o putea oferi.

În urmă cu patru sau cinci generaţii, spuneau ei, oraşul era încă bine populat şi civilizat, deşi locuitorii conduceau căruţe şi şarete pe largile bulevarde pe care Marii Străbuni le construiseră pentru fabuloasele lor vehicule fără cai. Orăşenii erau artizani şi ceea ce gemenii numeau „manufacturi“ şi negoţul – atât pe râu, cât şi deasupra lui – erau înfloritoare.

— Deasupra lui? întrebă Roland.

— Podul peste Send încă stă în picioare, spuse Tuşa Talitha, sau stătea acum douăzeci de ani.

— Da, bătrânul Bill Muffin şi băiatul lui l-au văzut acum zece ani, confirmă Si, aducându-şi prima contribuţie la conversaţie.

— Ce fel de pod? întrebă pistolarul.

— O măreţie din cabluri de oţel, spuse unul dintre gemeni. Se ridică spre cer ca pânza unui păianjen uriaş. Adăugă timid:

Mi-ar plăcea să-l văd din nou înainte să mor.

— Probabil s-a prăbuşit deja, zise Tuşa Talitha cu un gest nepăsător, şi mai bine e aşa. Lucrarea diavolului. Se întoarse către gemeni. Spuneţi-le ce s-a întâmplat de atunci şi de ce e atât de periculos oraşul acum – în afară de fantomele care bântuie pe acolo, desigur, şi v-avertizez că sunt destule. Oamenii aceştia vor să-şi vadă de drum, iar soarele se duce la culcare.

10

Restul poveştii nu se dovedi altceva decât o altă versiune a celei pe care Roland de Gilead o auzise de multe ori şi pe care, într-o anumită măsură, o trăise personal. Era fragmentară şi incompletă, fără-ndoială altoită cu mituri şi dezinformări, desfăşurarea ei liniară fiind distorsionată de straniile schimbări – atât ale timpului, cât şi ale direcţiei – care se produceau acum în lume, şi putea fi rezumată printr-o singură frază: *Odată a fost o lume pe care o cunoşteam, dar lumea aceea a mers mai departe.*

Bătrânii din River Crossing nu ştiau despre Gilead mai multe decât ştia Roland despre Baronia Râului, iar numele lui John Farson, omul care adusese ruină şi anarhie în regiunea lui Roland, nu le spunea nimic, însă toate poveştile despre dispariţia vechii lumi erau asemănătoare... prea asemănătoare, gândea Roland, pentru a fi coincidenţe.

Un mare război civil – poate în Garlan, poate într-o regiune mai îndepărtată numită Porla – izbucnise cu trei sau chiar patru sute de ani în urmă. Undele lui se propagaseră încet spre exterior, împingând înaintea lor anarhia şi disensiunile. Puţine regate, dacă nu cumva niciunul, reuşiseră să reziste în calea acelor valuri lente şi anarhia ajunsese în partea aceea de lume cu caracterul inexorabil cu care noaptea vine după apus. La un moment dat, întregi armii se aflaseră pe drumuri, uneori înaintând, alteori în retragere, mereu confuze şi fără scopuri pe termen lung. Pe măsură ce trecuse timpul, se spărseseră în

grupuri mici, iar acestea degeneraseră în cete hoinare de bandiţi. Comerţul scăzuse, apoi dispăruse complet. A călători devenise din ceva dificil ceva periculos. În cele din urmă, ajunsese aproape imposibil să mai călătoreşti. Comunicarea cu oraşul se redusese constant şi se întrerupsese definitiv în urmă cu o sută douăzeci de ani.

Ca o sută de alte oraşe prin care Roland trecuse – întâi alături de Cuthbert şi ceilalţi pistolari izgoniţi din Gilead, apoi singur, pe urmele omului în negru – River Crossing fusese izolat şi lăsat să se descurce singur.

În acest punct, Si se ridică în picioare şi vocea lui reţinu imediat atenţia călătorilor. Vorbi pe tonul aspru şi cadenţat al unui povestitor de vocaţie – unul dintre acei neghiobi divini născuţi să îmbine amintirea şi scorneala în visuri de o splendoare la fel de aleasă precum pânzele de păianjen împodobite cu picături de rouă.

— Ultima dată am trimis tribut la castelul Baroniei pe timpul străbunicului meu, spuse el. Douăzeci şi şase de oameni s-au dus cu o căruţă de piei – pe atunci nu mai exista monedă bătută, sigur, iar asta era tot ce puteau oferi. A fost o călătorie lungă şi periculoasă, de aproape optzeci de roţi, şi şase au murit pe drum. Jumătate au căzut pradă bandiţilor porniţi să se alăture războiului din oraş; cealaltă jumătate au murit fie de boli, fie de iarba-diavolului.

Când în sfârşit au ajuns, au găsit castelul pustiu, cu excepţia corbilor şi a mierlelor. Zidurile fuseseră sparte; buruienile năpădiseră Curtea Statului. Pe câmpiile dinspre vest avusese loc un mare măcel; era alb de oase şi roşu de rugina armurilor, aşa spus-a străbunicul meu, şi vocile demonilor urlau ca vântul de est prin maxilarele celor căzuţi acolo. Satul din spatele castelului fusese ars din temelii şi o mie sau mai bine de tigve erau puse de-a lungul zidurilor fortăreţei. Oamenii noştri şi-au lăsat birul de piei în faţa porţii spulberate – căci niciunul nu voia să se aventureze în locul acela al fantomelor şi vocilor tânguitoare – şi au pornit înapoi spre casă. Alţi zece au căzut pe drumul de întoarcere, astfel că dintre cei şaizeci şi doi plecaţi doar zece s-au întors, printre ei

şi străbunicul meu... dar a făcut un impetigo la gât şi piept, care nu s-a vindecat nici până în ziua morţii lui. Era boala radiaţiilor, sau aşa se spunea. După aceea, pistolarule, nimeni n-a mai ieşit din oraş. Am fost pe cont propriu.

Se obişnuiseră cu prădăciunile bandiţilor, continuă Si cu vocea lui spartă, dar melodioasă. Fuseseră postate santinele; când hoarde de prădători erau văzute că se apropie – aproape întotdeauna mergând spre sud-est de-a lungul Marelui Drum şi al căii Grinzii, mergând la războiul care se purta la nesfârşit în Lud – orăşenii se ascundeau într-un adăpost mare, pe care îl săpaseră sub biserică. Stricăciunile cauzate oraşului nu erau remediate, ca să nu trezească curiozitatea bandiţilor. Şi pe cei mai mulţi curiozitatea îi ocolea; goneau în galop, cu arcurile şi securile de război agăţate de umeri, îndreptându-se spre zonele de conflict.

— Despre ce război vorbeşti? întrebă Roland.

— Da, făcu Eddie, şi ce-i cu ropotul ăla de tobe?

Gemenii schimbară din nou o privire scurtă, aproape superstiţioasă.

— Nu ştim nimic de tobele zeilor, le spuse Si. Nici cel mai mic lucru. Cât despre războiul din oraş...

La început, războiul se purtase între bandiţi şi proscrişi şi o confederaţie dezbinată de artizani şi „manufacturieri“, locuitori ai oraşului. Aceştia hotărâseră să lupte în loc să se lase prădaţi de bandiţi, în loc să permită să le fie arse prăvăliile şi apoi supravieţuitorii trimişi în Marele Vid, unde aproape sigur aveau să moară. Şi pentru câţiva ani apăraseră cu succes oraşul Lud de aprigele, dar prost organizatele grupuri de prădători care încercau să atace traversând podul sau venind cu barca ori barja.

— Orăşenii au folosit vechile arme, spuse unul dintre gemeni, şi cu toate că numărul lor era mic, bandiţii nu au putut rezista acelei artilerii cu arcurile şi macetele şi topoarele lor de război.

— Vrei să spui că orăşenii au folosit arme de foc? întrebă Eddie. Unul dintre albinoşi încuviinţă.

— Da, arme de foc, dar nu *doar* din acestea. Erau unele

care aruncau proiectile la un kilometru sau mai bine. Făceau explozii ca de dinamită, doar că mult mai puternice. Proscrişii – care acum sunt Cărunţii, cum probabil ştiţi – nu puteau face altceva decât să instituie asediu dincolo de râu, şi exact asta au făcut.

Lud devenise, la drept vorbind, ultimul refugiu fortificat pentru lumea din urmă. Cei mai deştepţi şi mai puternici veneau acolo din zonele înconjurătoare, singuri sau câte doi. Ca test de inteligenţă, ultimul examen al noilor veniţi era să se furişeze prin taberele haotice şi primele linii ale asediatorilor. Majoritatea traversau neînarmaţi ţinutul nimănui reprezentat de pod, iar cei care izbuteau să ajungă până acolo erau lăsaţi să treacă. Unii erau găsiţi inapţi şi trimişi înapoi, desigur, însă celor care aveau o meserie sau un talent (sau minte să înveţe ceva) li se permitea să rămână. Ştiinţa cultivării pământului era deosebit de apreciată; potrivit poveştilor, toate marile parcuri din Lud fuseseră transformate în grădini de legume. Cum oraşul era izolat de zonele agricole, dacă nu-şi cultivau singuri pământul, pe orăşeni îi aştepta moartea pe aleile dintre turnurile de sticlă şi metal. Marii Străbuni nu mai erau, maşinăriile lor reprezentau un mister, iar miracolele tăcute rămase erau necomestibile.

Încetul cu încetul, natura războiului se schimbase. Balanţa de putere înclinase în favoarea Cărunţilor asediatori – numiţi aşa pentru că ei erau, în medie, mult mai bătrâni decât orăşenii. Şi aceştia îmbătrâneau, desigur, dar tot Puberi li se spunea, deşi în majoritatea cazurilor depăşiseră de mult vârsta pubertăţii. Şi până la urmă au uitat cum funcţionau vechile arme sau le-au epuizat.

— Probabil amândouă, mormăi Roland.

Cu aproximativ nouăzeci de ani în urmă – după ce veniseră pe lume Si şi Tuşa Talitha – apăruse o ultimă ceată de proscrişi, una atât de mare, încât avangarda traversase River Crossing la răsărit şi ariergarda nu trecuse decât aproape când soarele era la apus. Era ultima armie văzută prin părţile acelea şi era condusă de un prinţ războinic pe nume David Quick – acelaşi individ despre care se spunea că mai târziu îşi aflase

moartea căzând din cer. El organizase ceea ce mai rămăsese din cetele disparate de proscrişi care încă îşi mai făceau veacul la porţile oraşului, ucigând pe orice se opunea planurilor sale. Armata de Cărunţi a lui Quick nu a folosit nici bărci şi nici podul pentru a forţa intrarea în oraş, ci a construit un pod de pontoane lung de cincisprezece kilometri şi a atacat pe flanc.

— De atunci, războiul mocneşte ca un foc în vatră, încheie Tuşa Talitha. Din când în când primim veşti de la cei care reuşesc să plece, da, aşa e. Acestea vin mai des acum, căci podul, se spune, e neapărat şi cred că focul aproape s-a stins. În oraş, Puberii şi Cărunţii se hărţuiesc reciproc pentru ce a mai rămas de jefuit, doar că eu cred că descendenţii bandiţilor care l-au urmat pe Quick peste podul de pontoare sunt adevăraţii Puberi acum, deşi încă li se spune Cărunţi. Descendenţii primilor orăşeni trebuie să fie acum la fel de bătrâni ca noi, deşi încă mai sunt câţiva tineri printre ei, atraşi de vechile poveşti şi de ispita cunoaşterii care s-ar mai putea afla acolo.

Aceste două tabere continuă să ducă mai departe vechea vrajbă, pistolarule, şi ambele l-ar vrea pe tânărul acesta căruia tu-i spui Eddie. Dacă femeia cu piele neagră e fertilă, n-ar ucide-o chiar dacă picioarele ei sunt scurtate; ar ţine-o să poarte rod, căci copiii sunt puţini acum şi, chiar dacă vechile boli dispar, unii încă se nasc cu anomalii.

La aceasta, Susannah se foi, păru pe cale să spună ceva, apoi se mulţumi să bea ce mai rămăsese din cafea şi să-şi reia poziţia, atentă la ce se spunea.

— Dar dacă le-ar plăcea să pună mâna pe tânărul şi pe femeia aceasta, pistolarule, pentru a-l înhăţa pe băiat cred că ar face orice.

Jake se aplecă şi începu să-l mângâie din nou pe Ete. Roland îi văzu faţa şi ştiu la ce se gândea: trăia din nou episodul trecerii pe sub munţi, doar că acum era vorba de o altă versiune a Mutanţilor Leneşi.

— Pe tine te-ar ucide numaidecât, spuse Tuşa Talitha, căci tu eşti un pistolar, un om ieşit din timpul şi locul său, nici

peşte şi nici orătanie, de niciun folos pentru nicio tabără. Dar un băiat poate fi luat, folosit, învăţat să ţină minte unele lucruri şi să le uite pe toate celelalte. *Ei* oricum au uitat motivul pentru care au început să lupte; lumea a mers mai departe de atunci. Acum luptă doar pe sunetul acelui îngrozitor ropot de tobe, câţiva încă relativ tineri, majoritatea destul de bătrâni, ca noi, cei de aici, încât să picotească într-un şezlong, toţi nişte troglodiţi proşti care nu trăiesc decât ca să ucidă şi ucid ca să trăiască. Făcu o pauză. Acum, că ne-aţi ascultat până la capăt, nu credeţi că ar fi mai bine să ocoliţi Ludul şi să-i lăsaţi în plata lor?

Înainte ca Roland să poată răspunde, Jake spuse cu o voce clară şi fermă:

— Spuneţi-ne ce ştiţi despre Monoul Blaine. Vorbiţi despre Blaine şi mecanicul Bob.

11

— Mecanicul *cine?* întrebă Eddie, dar Jake nu-şi abătu privirea de la bătrâni.

— Şina e acolo, răspunse Si într-un târziu. Arătă spre râu. O singură şină, montată sus pe un soclu de piatră făcut de om, cum obişnuiau Bătrânii să-şi facă străzile şi zidurile.

— Un monorai! exclamă Susannah. Monoraiul Blaine!

— Blaine este hain, murmură Jake.

Roland întoarse ochii spre el, dar nu spuse nimic.

— Trenul ăsta mai circulă? îl întrebă Eddie pe Si.

Acesta clătină încet din cap. Pe chip avea o expresie neliniştită.

— Nu, tinere domn – dar de când sunt eu pe lume, şi de când e Tuşica, a circulat. Când eram juni şi războiul din oraş încă făcea ravagii. Îl auzeam înainte să-l vedem – un murmur jos, un sunet cum auzi uneori când se apropie o furtună aprigă de vară – una care aduce cu ea fulgere grămadă.

— Mda, făcu Tuşa Talitha. Chipul ei era rătăcit şi visător.

— Şi atunci venea – Monoul Blaine, scânteind în soare, cu

un bot ca un glonţ din revolverul tău, pistolarule. Lung de, poate, două roţi. Ştiu că pare imposibil şi poate chiar era (eram şi noi tineri, ţineţi minte, şi asta contează), dar eu încă cred că ăsta e adevărul, întrucât atunci când venea, părea să se întindă cât era orizontul de lung. Rapid, scund, se făcea nevăzut înainte s-apuci să-l admiri bine!

Uneori, în zilele când vremea era rea şi aerul îmbâcsit, ţipa ca o harpie apărând dinspre vest. Alteori venea noaptea cu un fascicul lung de lumină albă împrăştiat înaintea lui şi ţipătul acela ne trezea pe toţi. Era ca trompeta care se spune că-i va ridica pe morţi din morminte la sfârşitul lumii, da, aşa era.

— Spune-le de bubuit, Si! rosti Bill sau Till cu o voce care tremura de veneraţie. Spune-le de bubuitul infernal care venea întotdeauna după!

— Da, ajung şi la asta, răspunse Si, niţel deranjat. După ce trecea, câteva secunde... uneori poate chiar şi un minut... era linişte, după care se auzea o explozie care zguduia dulapurile şi dobora cănile de pe rafturi şi, uneori, chiar spărgea sticla din geamuri. Nimeni însă n-a văzut vreodată un fulger. Era ca o explozie din lumea spiritelor.

Eddie o atinse pe Susannah pe umăr şi, când ea se întoarse spre el, rosti inaudibil două cuvinte: *Bum sonic*. Era o nebunie – nu se auzise niciodată de un tren care să depăşească viteza sunetului – însă era, în acelaşi timp, singurul lucru conform cu logica.

Ea încuviinţă şi se întoarse iar spre Si.

— E singura maşinărie construită de Marii Străbuni pe care am văzut-o cu ochii mei funcţionând, rosti el cu o voce moale, şi dacă aceea nu era opera diavolului, atunci înseamnă că diavolul nu există. Ultima odată l-am văzut în primăvara când m-am luat cu Mercy, iar asta tre' să fi fost acum şaizeci de ani.

— Şaptezeci, îl corectă Tuşa Talitha cu autoritate.

— Şi trenul acesta *intra* în oraş, spuse Roland. Venind din direcţia de unde venim noi... dinspre vest... din pădure.

— Da, făcu pe neaşteptate o voce nouă, dar mai era unul... unul care *ieşea* din oraş... şi s-ar putea ca acela încă să funcţioneze.

12

Se întoarseră cu toţii. Mercy stătea lângă un rond de flori, între biserică şi masa la care se aflau ei. Venea încet spre sunetul vocilor lor, cu braţele întinse înainte.

Si se ridică în picioare, se duse la ea cât putu de repede şi o luă de mână. Ea îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui şi rămaseră amândoi aşa, părând cel mai bătrân cuplu din lume.

— Tuşica ţi-a spus să-ţi bei cafeaua înăuntru! o dojeni el.

— Mi-am terminat de mult cafeaua, spuse Mercy. E o băutură amară, pe care o urăsc. Pe deasupra, voiam să aud palavrele. Ridică un deget nesigur şi-l îndreptă în direcţia lui Roland. Voiam să aud vocea *lui*. E blândă şi uşoară, chiar aşa.

— Iart-o, rogu-te, Tuşică, spuse Si, uitându-se la bătrână puţin temător. N-a fost niciodată întreagă la minte, iar anii n-au ajutat-o cu nimic.

Tuşa Talitha se uită la Roland. Acesta încuviinţă aproape imperceptibil.

— Las-o să vină alături de noi, îi spuse ea.

Si o conduse la masă, mustrând-o continuu. Mercy se uita peste umărul lui cu ochii ei lipsiţi de vedere, cu gura strânsă într-o linie neuniformă.

După ce Si o aşeză, Tuşa Talitha se aplecă în faţă şi întrebă:

— Acum, ai ceva de spus, soră-sai, sau numai îţi aeriseai gura?

— Ştiu ce aud. Auzul mi-e la fel de ascuţit ca oricând, Talitha... ba şi mai ascuţit! Mâna lui Roland coborî pentru un moment la curea. Când o puse înapoi pe masă, ţinea un cartuş între degete. I-l aruncă lui Susannah, care îl prinse.

— Aşa să fie, sai? întrebă el.

— Aud destul de bine, spuse ea, întorcându-se spre el, ca să ştiu că tocmai ai aruncat ceva. Femeii tale, cred – cea cu piele tuciurie. Ceva mic. Ce-a fost, pistolarule? Un biscuit?

— Pe aproape, zise el, zâmbind. Auzi atât de bine cum te lauzi. Acum, spune-ne ce ai de spus.

— Mai există un mono, zise ea, dacă nu cumva e acelaşi, mergând în direcţia opusă. Oricum, în direcţia cealaltă mergea

un mono... până acum şapte sau opt ani, cel puţin. Îl auzeam când ieşea din oraş şi intra în ţinuturile pustii care încep de acolo.

— Rahat pe băţ! îi scăpă unuia dintre gemenii albinoşi. *Nimeni* nu merge în ţinuturile pustii! Nimic nu poate trăi acolo!

Femea întoarse faţa către el.

— Un tren are viaţă, Till Tudbury? întrebă ea. Se poate îmbolnăvi o maşină, să facă băşici şi să aibă accese de vomă?

Păi, vru Eddie să spună, *am întâlnit noi un urs...* Se gândi însă mai bine şi decise că ar fi preferabil să tacă.

— L-am fi auzit şi noi, insistă celălalt geamăn. Un zgomot ca acela pe care îl descrie Si...

— Acesta nu scoatea niciun bubuit, recunoscu ea, dar auzeam celălalt sunet, zumzetul pe care îl auzi după ce fulgerul a lovit undeva aproape. Îl auzeam când vântul era puternic şi sufla dinspre oraş. Scoase bărbia în faţă şi adăugă: Am auzit *totuşi* şi bubuitul o dată. De foarte departe. În noptea când a venit Marele Vânt Charlie şi a fost cât pe ce să dărâme clopotniţa bisericii. Tre' să fi fost la două sute de roţi de aici. Poate două sute cincizeci.

— Rahat ambalat! strigă geamănul. Ai mestecat iarba-diavolului sau ce?

— O să te mestec eu *pe tine*, Bill Tudbury, dacă nu-ţi ţii fleanca. Şi n-ai dreptul să-i vorbeşti aşa unei doamne. De ce...

— Termină, Mercy! şuieră Si, dar Eddie nici nu mai asculta acest schimb de amabilităţi rurale.

Ceea ce spusese femeia oarbă avea logică pentru el. *Sigur* că nu exista bum sonic, nu din partea unui tren care *pornea* din Lud; nu-şi amintea bine care era viteza sunetului, dar bănuia că era undeva aproape de o mie de kilometri la oră. Unui tren care abia pleca de pe loc îi lua ceva timp să capete viteză, iar pe când o atingea, se afla deja în afara razei auditive... decât dacă nu se întâmpla să fie condiţii meteo favorabile, cum susţinea Mercy că fuseseră în noaptea când venise Marele Vânt Charlie – orice ar fi fost asta.

Aici erau posibilităţi demne de analizat. Monoul Blaine nu

era un Land Rover, dar poate... poate...

— Spui, sai, că n-ai mai auzit acest al doilea tren de şapte sau opt ani? întrebă Roland. Eşti sigur că nu mai mult?

— Imposibil, spuse ea, căci ultima dată a fost în anul când bătrânul Bill Muffin a făcut septicemie. Sărmanul Bill!

— Asta a fost acum aproape zece ani, zise Tuşa Talitha şi vocea ei fu straniu de blândă.

— De ce n-ai spus niciodată ce ai auzit? întrebă Si, care se uită apoi spre pistolar. Nu poţi crede tot ce zice ea, domnule... Mercy a mea-şi doreşte mereu să fie în centrul atenţiei.

— Asta-i bună, nerod bătrân! strigă ea şi-l lovi peste braţ. N-am spus nimic pentru că n-am vrut să-ţi iau faţa... erai atât de mândru de povestea ta... dar acum, că are importanţă ce am auzit, nu pot să nu vorbesc!

— Te cred, sai, spuse Roland, dar eşti sigură că de atunci n-ai mai auzit monoul?

— Da, de atunci n-am mai auzit nimic. Îmi închipui că a ajuns în sfârşit la capătul drumului lui.

— Oare...? făcu Roland. Tare curios sunt dacă e aşa.

Coborî privirea la masă, gânditor, dintr-odată departe de toţi ceilalţi.

Uu-uu, gândi Jake şi se cutremură.

13

O jumătate de oră mai târziu, erau din nou în piaţa oraşului, Susannah în scaunul ei cu rotile, Jake potrivindu-şi bretelele ghiozdanului, cu Ete care îl privea atent de jos. Se părea că doar bătrânii oraşului participaseră la cina din micul Eden din spatele Bisericii Sângelui Veşnic, întrucât, atunci când se întoarseră în piaţă, acolo îi aşteptau vreo zece de oameni. Aceştia se uitară la Susannah şi apoi ceva mai mult la Jake (tinereţea lui fiind, aparent, mai interesantă pentru ei decât pielea neagră a femeii), însă era evident că pe Roland veniseră de fapt să-l vadă; ochii lor miraţi erau plini de o veche veneraţie.

Pistolarul e un vestigiu în viaţă al unui trecut pe care ei îl cunosc doar din poveşti, gândi Susannah. *Îl privesc aşa cum habotnicii s-ar uita la un sfânt – Petru sau Pavel sau Matei – dacă acesta s-ar decide să vină pe nepusă masă la cina de sâmbătă şi să le spună poveşti despre cum a fost să hoinărească în jurul Mării Galileii împreună cu Iisus dulgherul.*

Ritualul care încheiase masa se repetă acum, doar că de data aceasta participă toată suflarea omenească rămasă în River Crossing. Se apropiară încet în şir indian, dând mâna cu Eddie şi Susannah, sărutându-l pe Jake pe obraz ori frunte, apoi îngenunchind în faţa lui Roland pentru a primi atingerea şi binecuvântarea lui. Mercy îl cuprinse în braţe şi îşi lipi chipul orb de stomacul său. Roland o îmbrăţişă, la rândul lui, şi-i mulţumi pentru veştile aduse.

— Nu vrei să rămâi peste noapte cu noi, pistolarule? Apusul se apropie repede şi-s sigură c-a trecut mult de când tu şi ai tăi n-aţi mai petrecut o noapte sub un acoperiş.

— Într-adevăr, a trecut, dar e mai bine să ne vedem de drum. Mulţam, sai.

— Ne vom revedea, pistolarule?

— Da, spuse Roland, dar Eddie nu avea nevoie să se uite la chipul neobişnuitului său prieten ca să ştie că şansele erau mici. Dacă vom putea.

— Da. Îl îmbrăţişă o ultimă dată, apoi se îndepărtă cu mâna pe umărul ars de soare al lui Si. Rămas-bun!

Tuşa Talitha veni ultima. Când dădu să îngenuncheze, Roland o prinse de umeri.

— Nu, sai. Nu face asta.

Şi în faţa ochilor uimiţi ai lui Eddie, Roland îngenunche înaintea ei, în colbul din piaţa oraşului.

— Mă binecuvântezi, Mamă Bătrână? Ne binecuvântezi pe toţi, înainte să pornim la drum?

— Da, răspunse ea. Nu se simţea pic de surpriză în vocea ei, nu era urmă de lacrimă în ochii ei, însă glasu-i tremura de emoţie. Văd că sufletul tău e curat, pistolarule, şi că respecţi vechile rânduieli ale stirpei tale; da, le respecţi cu sfinţenie. Te binecuvântez şi-i binecuvântez pe oamenii tăi şi am să mă rog

ca niciun rău să nu se abată asupra voastră. Acum, ia asta, de pofteşti.

Vârî mâna în corsajul rochiei sale ponosite şi scoase o cruce argintie agăţată pe un lănţişor argintiu subţire.

Acum era rândul lui Roland să se arate surprins.

— Eşti sigură? N-am venit să iau lucruri de la tine şi-ai tăi, Mamă Bătrână.

— Mai sigură n-am cum să fiu. O port zi şi noapte de peste o sută de ani, pistolarule. Acum o vei purta tu şi o vei pune la baza Turnului Întunecat, şi vei rosti numele Talithei Unwin la celălalt capăt al pământului.

Bătrâna îi strecură lănţişorul peste cap. Cruciuliţa căzu în gulerul descheiat al cămăşii lui de velur, ca şi când acolo i-ar fi fost locul.

— Duceţi-vă, acum. Am rupt pâine împreună, am stat la palavre, am primit binecuvântarea voastră şi voi pe a noastră. Duceţi-vă în siguranţă pe drumul vostru. Răzbiţi şi fiţi drepţi.

Vocea-i tremură şi se frânse la ultimul cuvânt.

Roland se ridică în picioare, apoi se înclină şi îşi atinse gâtul de trei ori.

— Mulţam, sai.

Ea se înclină, dar nu spuse nimic. Acum, obrajii ei erau îmbăiaţi în lacrimi.

— Sunteţi gata? întrebă Roland.

Eddie aprobă din cap. Nu avea încredere să vorbească.

— Prea bine. Să mergem.

Porniră de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din strada principală, Jake împingând scaunul lui Susannah. Când treceau prin faţa ultimei clădiri (NEGOŢ ŞI BURSĂ, scria pe firma ştearsă), băiatul se uită înapoi. Bătrânii rămăseseră strânşi în jurul bornei de piatră, o mână de oameni uitaţi de timp în mijlocul acelei câmpii vaste şi goale. Jake ridică palma. Până atunci izbutise să se ţină sub control, dar când mai mulţi bătrâni – printre ei Si, Bill şi Till – ridicară mâinile ca răspuns, băiatul izbucni şi el în lacrimi.

Eddie îl prinse cu braţul pe după umeri.

— Numai să nu te opreşti, băiete, spuse el cu o voce

tulburată. Doar aşa poţi reuşi.

— Dar sunt atât de *bătrâni!* suspină Jake. Cum putem să-i lăsăm aşa, pur şi simplu? Nu e corect!

— E *ka*, rosti Eddie fără să gândească.

— Da? Ei bine, *ka* e de rahat!

— Mda, din belşug, fu Eddie de acord..., dar merse mai departe.

La fel făcu şi Jake, şi nu se mai uită înapoi. Se temea că bătrânii tot acolo vor fi, în mijlocul oraşului lor uitat, însoţindu-i cu privirea până când Roland şi prietenii lui aveau să dispară din vedere. Şi ar fi avut dreptate.

14

Parcurseră mai puţin de doisprezece kilometri înainte să înceapă să se întunece şi apusul să coloreze bolta într-un portocaliu aprins. În apropiere era o pădurice de eucalipţi; Jake şi Eddie se duseră să caute lemne.

— Nu înţeleg nicicum de ce n-am rămas, spuse Jake. Doamna oarbă ne-a invitat şi, oricum, n-am ajuns foarte departe. Sunt atât de sătul, încât abia mă târăsc.

Eddie surâse.

— Şi eu. Şi-ţi mai pot spune ceva: bunul tău prieten, Edward Cantor Dean, abia aşteaptă să se uşureze pe îndelete în pădurica asta mâine dimineaţă la prima oră. Habar n-ai cât sunt de sătul să mănânc carne de căprioară şi să mă răhăţesc ca un iepure. Dacă mi-ai fi spus acum un an că cel mai bun moment al unei zile din viaţa mea va fi să mă răhăţesc straşnic, ţi-aş fi râs în nas.

— Numele tău mijlociu chiar este Cantor?

— Da, însă ţi-aş rămâne recunoscător dacă n-ai bate toba cu asta.

— N-o voi face. De ce nu am rămas, Eddie? Tânărul suspină.

— Pentru că am fi aflat că au nevoie de lemne de foc.

— Hă?

— Şi după ce am fi adus lemnele de foc, am fi aflat că *le mai trebuie* carne proaspătă, pentru că ne-au servit pe noi cu

ultima. Şi am fi fost nişte ticăloşi dacă nu le-am fi făcut rost de alta în schimb, nu-i aşa? Mai ales că noi suntem înarmaţi, iar ei n-au decât, în cel mai bun caz, arcuri cu săgeţi vechi de cincizeci sau o sută de ani. Aşa că ne-am fi dus la vânătoare în locul lor. Dar deja probabil că ar fi fost din nou noapte, iar când ne-am fi trezit a doua zi, Susannah ar fi spus că ar trebui cel puţin să facem nişte reparaţii înainte să mergem mai departe – o, nu la *faţada* oraşului, asta ar fi fost periculos, dar poate în hotel sau unde locuiesc ei. Doar câteva zile, şi ce înseamnă câteva zile, corect?

Roland se materializă din beznă. Se mişca la fel de repede ca oricând, însă părea obosit şi preocupat.

— Mă temeam că aţi căzut într-o râpă sau ceva, spuse el.

— Nu. Tocmai îi spuneam lui Jake cum văd eu lucrurile.

— Şi *ce*-ar fi fost rău în asta? întrebă Jake. Turnul Întunecat ăsta e ceea ce e de foarte mult timp, nu-i aşa? Doar nu se duce nicăieri, nu?

— Câteva zile, apoi alte câteva, apoi alte câteva.

Eddie se uită la creanga pe care tocmai o culesese de pe jos şi o aruncă în lături, dezgustat. *Încep să vorbesc exact ca el*, gândi. Şi totuşi ştia că nu rostea decât adevărul.

— Poate am fi observat că izvorul lor se colmatează şi n-ar fi fost politicos să plecăm până ce nu-l vom fi curăţat. Dar de ce să ne oprim la asta, când am mai fi putut rămâne două săptămâni ca să construim o roată hidraulică, zic bine? Doar sunt bătrâni şi nu mai au forţă să lucreze. Se uită la Roland şi vocea lui se strânse de reproş. Îţi spun ceva... când mă gândesc la Bill şi Till gonind o turmă de bivoli sălbatici, mă ia cu friguri.

— Fac asta de mult timp, spuse Roland, şi-mi imaginez că ne-ar putea învăţa un lucru sau două. Se vor descurca. Până una, alta, hai să strângem lemne... Va fi o noapte răcoroasă.

Jake însă nu epuizase subiectul. Se uita fix – aproape sever – la Eddie.

— Vrei să spui că n-am fi putut face niciodată destule pentru ei? Eddie îşi răsfrânse buza de jos şi-şi suflă părul de pe frunte.

— Nu tocmai. Vreau să spun că niciodată nu ne-ar fi fost mai uşor să-i părăsim decât ne-a fost astăzi. Mai greu, poate, dar nu mai uşor.

— Mie *tot* nu mi se pare corect.

Ajunseră la locul care avea să devină, odată ce focul era aprins, o altă tabără pe drumul spre Turnul Întunecat. Susannah coborâse singură din scaun şi stătea întinsă pe spate, cu mâinile sub cap, şi admira stelele. Acum, se ridică în şezut şi începu să aranjeze lemnele aşa cum Roland îi arătase cu luni în urmă.

— Toată strădania noastră la corectitudine se reduce, spuse Roland. Dar dacă eşti prea atent la micile corectitudini, Jake – cele aflate sub ochii noştri – e uşor să le pierzi din vedere pe cele mari, care se află mai departe. Lucrurile sunt dezarticulate – merg din rău în mai rău. Vedem asta peste tot în jurul nostru, dar încă mai avem de mers pentru a găsi răspunsurile. În vreme ce i-am fi ajutat pe cei douăzeci sau treizeci de oameni rămaşi în River Crossing, alţi douăzeci sau treizeci de mii ar fi putut suferi sau agoniza în altă parte. Şi dacă există vreun loc în univers unde lucrurile acestea pot fi îndreptate, atunci acela este Turnul Întunecat.

— De ce? Cum? întrebă Jake. Ce *este* acest Turn, totuşi?

Roland se lăsă pe vine lângă lemnele de foc clădite de Susannah, scoase amnarul şi începu să scapere scântei lângă vreascuri. În scurt timp, flăcări mici prinseră viaţă între rămurele şi ghemele de iarbă uscată.

— Nu pot răspunde la întrebările astea, replică el. Mi-aş dori să pot.

Un răspuns extraordinar de inteligent, gândi Eddie. Roland spusese *Nu pot răspunde...* dar asta nu era la fel cu a zice *Nu ştiu*. Departe de aşa ceva.

15

Cina constă din apă şi verdeţuri. Încă îşi reveneau cu toţii de pe urma copioasei mese pe care o luaseră la River Crossing;

după primele două sau trei firimituri oferite de Jake, până şi Ete refuză să mai mănânce.

— Cum de n-ai vrut să vorbeşti în oraş? îl certă Jake pe bumbler. M-ai făcut să par un idiot!

— Id-it! repetă Ete şi-şi lipi botul de glezna băiatului.

— Vorbeşte din ce în ce mai bine, remarcă Roland. Începe chiar şi la voce să semene cu tine, Jake.

— Ake, fu Ete de acord, fără a-şi ridica botul.

Jake era fascinat de inelele aurii din jurul ochilor lui; în lumina pâlpâitoare a focului, acestea păreau să se învârtă încet.

— Dar n-a vrut să le spună o iotă bătrânilor.

— Bumblerii sunt mofturoşi în privinţa genului ăsta de lucruri, zise Roland. Sunt creaturi ciudate. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că cel de aici a fost alungat de propria lui haită.

— De ce crezi asta?

Roland arătă spre laba lui Ete. Jake curăţase sângele (lui Ete nu-i plăcuse, dar îndurase) şi muşcătura se vindeca, deşi bumblerul încă şchiopăta puţin.

— Pun rămăşag pe un vultur că aia-i muşcătura unui alt bumbler.

— Dar de ce l-ar alunga propria...

— Poate s-au sictirit de flecăreala lui, propuse Eddie, care se întinsese alături de Susannah şi o cuprinsese cu braţul pe după umeri.

— Da, poate că aşa e, spuse Roland, mai ales dacă el era singurul dintre ei care încă mai încerca să vorbească. Ceilalţi poate au tras concluzia că e prea deştept – sau prea cu nasul pe sus – pentru gustul lor. Animalele nu ştiu atâtea despre invidie ca oamenii, însă nici nu le este străină.

Subiectul discuţiei lor închise ochii şi păru să adoarmă... dar Jake observă că urechile lui începură să tremure atunci când conversaţia se reluă.

— *Cât* sunt de deştepţi? întrebă Jake. Roland ridică din umeri.

— Bătrânul rândaş de care îţi spuneam – cel care zicea că

un bumbler bun aduce noroc – jura că a avut unul în copilărie care ştia să facă adunări matematice. Spunea că-i dădea rezultatul fie zgâriind pe podeaua grajdului, fie împingând pietre laolaltă cu botul. Rânji. Asta îi lumină toată faţa, izgonind umbrele adânci care apăruseră după plecarea lor din River Crossing. Sigur că rândaşii şi pescarii sunt nişte mincinoşi înnăscuţi, adăugă el.

O linişte plăcută se lăsă între ei şi Jake simţi că-l cuprinde moleşeala somnului. Credea că-n scurt timp urma să adoarmă, şi nu avea nimic împotrivă.

Atunci începură tobele: veneau dinspre sud-est în valuri ritmice. Se ridică iute în şezut. Ascultară fără a scoate o vorbă.

— E un tempo de rock'n'roll, spuse Eddie dintr-odată. Sunt sigur. Dacă înlături chitarele, asta rămâne. De fapt, seamănă mult cu Z.Z. Top.

— Z.Z. *cine?* întrebă Susannah.

Eddie rânji cu toţi dinţii.

— Nu existau în când-ul tău, spuse el. Adică, probabil existau, dar în '63 nu erau decât nişte puşti care mergeau la şcoală în Texas. Al naibii să fiu dacă asta nu sună ca tempo-ul unor piese ca „Sharp-Dressed Man" sau „Velctro Fly".

— „Velcro Fly"? spuse Jake. Ce nume idiot pentru un cântec!

— Dimpotrivă, e comic, zise Eddie. L-ai ratat cu vreo zece ani, băiete.

— Ar fi mai bine să punem geană pe geană, zise Roland. Dimineaţa vine devreme.

— Eu nu pot dormi în gălăgia asta, făcu Eddie. Ezită, apoi spuse ceva care-i stătuse în minte încă din dimineaţa în care îl scoseseră pe Jake, alb la faţă şi ţipând, prin uşa dintre cele două lumi. Nu crezi, Roland, că e timpul să facem schimb de poveşti? S-ar putea să descoperim că ştim mai multe decât credem.

— Da, aproape a venit timpul pentru asta. Dar nu pe întuneric.

Roland se întoarse pe o parte, trase de pătură în sus şi păru să adoarmă.

— Iisuse! exclamă Eddie. Aşa, pur şi simplu. Fluieră scurt şi dizgraţios printre dinţi.

— Are dreptate, spuse Susannah. Haide, Eddie... culcă-te. Tânărul surâse larg şi-i sărută vârful nasului.

— Da, mami.

Cinci minute mai târziu, el şi Susannah dormeau duşi, cu sau fără zgomot de tobe. Jake descoperi că, oricum, îi trecuse somnul. Rămase treaz, uitându-se în sus la stelele stranii şi ascultând ropotul acela ritmic, constant, care venea din întuneric. Poate erau Puberii, destrăbălându-se pe un cântec intitulat „Velcro Fly“ în vreme ce intrau într-o dispoziţie criminală.

Se gândi la Monoul Blaine, un tren atât de rapid, încât străbătea lumea aceea mare şi bântuită lăsând în urmă un bum sonic, şi asta îl duse în mod natural la gânduri legate de Charlie, trenuleţul Uu-uu, care fusese tras pe o uitată linie moartă atunci când sosise noul Burlington Zephyr şi el devenise de domeniul trecutului. Se gândi la expresia de pe faţa lui Charlie, cea care se voia a fi veselă şi agreabilă, dar din cine ştie ce pricină nu era. Se gândi la Compania de căi ferate Lumea de Mijloc şi la terenurile goale dintre St Louis şi Topeka. Se gândi la Charlie care fusese gata de drum atunci când domnul Martin avusese nevoie de el, şi care trăsese sirena şi se alimentase singur. Se întrebă din nou dacă mecanicul Bob nu sabotase cumva locomotiva Burlington Zephyr pentru a-i dat scumpului său Charlie o a doua şansă.

Într-un târziu – şi la fel de brusc cum începuse – bubuitul ritmic de tobe încetă şi pe Jake îl fură somnul.

16

Visă, dar nu cu omul de tencuială.

Visă că stătea pe o porţiune de şosea undeva în Marele Vid din Missouri. Ete era cu el. Drumul era flancat de indicatoare de semnalizare la nivel cu calea ferată – X-uri albe cu lumini roşii în mijloc. Luminile pâlpâiau şi clopoţeii sunau.

Atunci, un uruit începu să crească treptat dinspre sud-est. Suna ca un fulger într-o sticlă.

Acum vine, îi spuse lui Ete.

Ine! fu Ete de acord.

Şi deodată, o uriaşă formă roz, lungă de două roţi, săgetă câmpia către ei. Era scundă şi de forma unui glonţ, şi când Jake o văzu, o teamă teribilă îi umplu inima. Cele două geamuri mari care scăpărau în soare pe faţa trenului semănau cu nişte ochi.

Nu-i pune întrebări copilăreşti, îl instrui Jake pe Ete. *N-are să joace jocuri prosteşti. E doar un simplu trenuleţ uu-uu sinistru, şi numele lui e Blaine cel Hain.*

Dintr-odată, Ete sări pe şine şi se ghemui cu urechile culcate pe spate. Ochii lui aurii scăpărau. Dinţii erau dezgoliţi într-un rânjet disperat.

Nu! strigă Jake. *Nu, Ete!*

Ete însă nu-i dădu atenţie. Glonţul roz se apropia ameninţător de forma mititică şi dârză a billy-bumblerului, iar uruitul acela părea să i se târască lui Jake pe tot corpul, făcându-i nasul să sângereze şi spulberându-i plombele de la dinţi.

Sări după Ete, Monoul Blaine (sau să fi fost Charlie, trenuleţul Uu-uu?) se năpusti spre el – şi Jake se trezi brusc, tremurând, lac de sudoare. Noaptea părea să-l apese ca o greutate fizică. Se rostogoli pe o parte şi căută speriat după Ete. Preţ de un moment teribil, crezu că bumblerul nu mai era acolo, dar apoi degetele lui găsiră blana mătăsoasă a acestuia. Ete scoase un chiuit şi se uită la el cu o curiozitate somnoroasă.

— E-n regulă, şopti Jake cu voce uscată. Nu există trenul. A fost doar un vis. Culcă-te la loc, băiete.

— Ete, fu bumblerul de acord şi închise ochii la loc.

Jake se rostogoli pe spate şi rămase cu ochii aţintiţi la stele. *Blaine e mai mult decât hain*, gândi el. *E periculos.* Foarte *periculos.*

Da, poate.

Nu încape niciun poate aici! insistă aprig mintea sa.

Bine, Blaine era hain – de acord. Doar că eseul său final avusese ceva de spus pe tema lui Blaine, nu?

Blaine este adevărul. Blaine este adevărul. Blaine este adevărul.

— O, Iisuse, ce încâlceală, şopti Jake.

Închise ochii şi adormi în câteva secunde. De data aceasta nu visă nimic.

17

A doua zi, în jurul prânzului, ajunseră pe culmea altei coline şi văzură podul pentru prima oară. Traversa râul Send la un punct unde acesta se îngusta, cotea spre sud şi trecea prin faţa oraşului.

— Iisuse Hristoase, făcu Eddie încet. Nu ţi se pare familiar, Suze?

— Ba da.

— Jake?

— Da... seamănă cu podul George Washington.

— Cum te văd şi cum mă vezi, aprobă Eddie.

— Dar ce să caute podul George Washington în Missouri? întrebă Jake. Eddie se uită la el.

— *Cum* zici, băiete?

Jake păru confuz.

— Lumea de Mijloc, adică. Ştii tu. Eddie îl privea mai atent ca oricând.

— De unde ştii *tu* că asta e Lumea de Mijloc? Nu erai cu noi când am întâlnit indicatorul ăla.

Jake îşi îndesă mâinile în buzunare şi coborî privirea spre mocasinii săi.

— Am visat, recunoscu el dintr-o suflare. Doar nu crezi că m-am înscris pentru excursia asta la agentul de voiaj al tatei, nu?

Roland atinse umărul lui Eddie.

— Lasă asta acum.

Eddie aruncă o privire scurtă spre Roland şi încuviinţă.

Rămaseră încă puţin cu privirea aţintită spre pod. Cu

relieful oraşului avuseseră timp să se obişnuiască, dar acesta era ceva nou. Visa în zare, o formă vag schiţată pe fundalul albastru al cerului de la mijlocul dimineţii. Roland distingea patru seturi de turnuri metalice imposibil de înalte – câte unul la fiecare capăt al podului şi două în mijloc. Între ele, cabluri gigantice descriau prin aer arce lungi. Între aceste arce şi baza podului erau multe linii verticale – fie alte cabluri, fie grinzi metalice, nu-şi dădea seama ce. Vedea însă şi spaţii goale şi înţelese după mult timp că podul nu mai era perfect echilibrat.

— Podul cela cred că-n scurt timp va sfârşi în râu, spuse Roland.

— Ei, poate, admise reticent Eddie, dar mie nu mi se pare că arată atât de rău. Roland suspină.

— Nu-ţi pune prea multe speranţe în asta, Eddie.

— Ce vrei să spui?

Eddie auzi iritarea din propria-i voce, dar era prea târziu ca să mai facă ceva în privinţa ei.

— Adică vreau să-ţi crezi ochilor, Eddie – atâta tot. Când eram mic umbla o vorbă: „Numai un nerod crede că visează înainte să se trezească.“ Înţelegi?

Eddie simţi o replică sarcastică pe vârful limbii şi o înghiţi cu câteva mici eforturi. Doar că Roland avea un mod al său – neintenţionat, era sigur, dar asta nu-l ajuta să i-l treacă cu vederea – de a-l face să se simtă ca un *ţânc*.

— Cred că da, spuse el, într-un sfârşit. Înseamnă acelaşi lucru ca vorba preferată a mamei mele.

— Şi care era aceea?

— Speră la ce e mai bine şi aşteaptă-te la ce e mai rău, recită Eddie cu tristeţe. Pe chipul lui Roland înflori un surâs.

— Cred că-mi place mai mult vorba mamei tale.

— Dar încă *este* în picioare! răbufni Eddie. De acord că nu e într-o formă fantastică – probabil nimeni n-a mai făcut o revizie ca lumea de o mie de ani sau mai bine – dar încă *este* acolo. Tot oraşul este! Ar fi o greşeală să sperăm că vom găsi acolo unele lucruri de folos pentru noi? Sau nişte oameni care să ne dea de mâncare şi să discute cu noi, ca bătrânii din

River Crossing, în loc să ne împuşte? Ar fi o greşeală să sperăm că norocul va fi iarăşi de partea noastră?

În liniştea care urmă, Eddie îşi dădu seama cu stânjeneală că ţinuse un discurs.

— Nu.

Nu era pic de bunătate în vocea lui Roland – bunătatea aceea care îl surprindea întotdeauna pe Eddie atunci când se manifesta.

— Nu e niciodată greşit să speri.

Se uită la Eddie şi la ceilalţi ca un om care iese dintr-un vis adânc.

— Am terminat cu mersul pe ziua de azi. E timpul să stăm la palavre, cred, şi asta o să ne ia o vreme.

Pistolarul părăsi drumul şi păşi în iarba înaltă fără a se uita în urmă. După un moment, ceilalţi trei îl urmară.

18

Până să-i întâlnească pe bătrânii din River Crossing, Susannah îl văzuse pe Roland strict în termenii serialelor de televiziune pe care rareori le urmărea: *Cheyenne, The Rifleman* şi, desigur, arhetipul absolut, *Gunsmoke.* Mai fusese unul pe care îl ascultase uneori la radio cu tatăl ei, înainte să se lanseze versiunea televizată (se gândi la cât de străină ar fi fost pentru Eddie şi Jake ideea de serial radiofonic – lumea lui Roland nu era, totuşi, singura care mersese mai departe). Încă-şi mai amintea ce spunea naratorul la începutul fiecărui episod: „Te face vigilent... şi puţin solitar.“

Până la River Crossing, asta îl rezumase perfect pe Roland pentru ea. Nu era el lat în umeri, cum fusese Marshal Dillon, şi nici pe departe la fel de înalt, iar chipul lui i se părea că aduce mai mult cu acela al unui poet istovit decât cu al unui şerif din Vestul Sălbatic, însă tot îl văzuse ca pe o versiune existenţială a acelui fictiv reprezentant al legii din Kansas, a cărui singură misiune în viaţă (în afară de a bea din când în când la The Longbranch cu prietenii lui, Doc şi Kitty) era de a

face ordine în Dodge.

Acum înţelegea că Roland fusese mult mai mult decât un copoi care bătea la picior un peisaj suprarealist à la Dalí către capătul lumii. Fusese un diplomat; un mediator; poate chiar un învăţător. Mai mult ca orice, fusese un soldat a ceea ce oamenii aceştia numeau „albul“, termen prin care bănuia că se refereau la forţele civilizatoare care-i împiedică pe oameni să se ucidă între ei pe perioade destul de lungi cât să se poată înregistra un progres. La vremea lui, fusese mai degrabă un cavaler rătăcitor decât un vânător de recompense. Şi în multe feluri, aceasta încă *era* vremea lui; locuitorii din River Crossing categoric credeau asta. Altfel, de ce-ar fi îngenuncheat în praf pentru a primi binecuvântarea lui?

În lumina acestei noi percepţii, Susannah vedea cu câtă isteţime îi manipulase pistolarul din acea îngrozitoare dimineaţă a cercului vorbelor. De fiecare dată când adoptau un subiect de discuţie care ar fi dus la compararea notiţelor – şi ce putea fi mai natural, dată fiind cataclismica şi inexplicabila „alegere“ prin care trecuseră toţi? – Roland era prezent, intervenea repede şi îndrepta conversaţia spre alte lucruri cu atâta uşurinţă, încât niciunul dintre ei (nici ea, care petrecuse aproape patru ani implicată până la gât în mişcarea de revendicare a drepturilor civile) nu observase ce făcea.

Susannah credea că înţelege de ce... O făcuse pentru a-i lăsa lui Jake timp să se vindece. Înţelegerea motivelor lui nu-i schimba totuşi sentimentele – uluire, mâhnire – faţă de modul elegant în care îi manipulase. Îşi amintea de ceva ce Andrew, şoferul ei, spusese cu scurt timp înainte ca Roland să o aducă în lumea lui. Ceva despre preşedintele Kennedy, cum că el era ultimul pistolar al lumii vestice. Atunci pufnise superior, dar acum credea că înţelege. Roland se regăsea mai mult în JFK decât în Matt Dillon. Bănuia că poseda puţin din imaginaţia lui Kennedy, însă când venea vorba de romantism... dedicare... charismă...

Şi viclenie, gândi ea. *Nu uita de viclenie*.

Se surprinse, izbucnind pe nepusă masă în râs.

Roland se aşezase cu picioarele încrucişate. Acum, se

întoarse către ea cu sprâncenele ridicate.

— Ceva comic?

— Foarte. Spune-mi ceva... Câte limbi ştii să vorbeşti?

Pistolarul se gândi.

— Cinci, zise el apoi. Odinioară vorbeam dialectele selliane destul de bine, dar cred că am uitat totul, mai puţin înjurăturile.

Susannah râse din nou. Era un sunet zglobiu.

— Eşti un vulpoi, Roland, zise ea. Chiar eşti. Jake păru interesat.

— Spune o înjurătură în strellerană, îl pofti el.

— *Selliană*, îl corectă Roland.

Se gândi un minut, după care rosti ceva foarte repede şi alunecos – lui Eddie i se păru că suna niţel ca şi când pistolarul ar fi făcut gargară cu un lichid foarte gros. Cafea veche de o săptămână, să spunem. În timp ce vorbi, Roland zâmbi. Jake zâmbi şi el.

— Ce înseamnă?

Roland îl cuprinse un moment cu braţul pe după umeri.

— Că avem multe lucruri de vorbit.

19

— Noi suntem *ka-tet*, începu Roland, ceea ce înseamnă un grup de oameni pe care îi uneşte soarta. Filosofii din regiunea mea spuneau că un *ka-tet* nu poate fi destrămat decât de moarte sau de trădare. Învăţătorul meu, Cort, spunea că din moment ce moartea şi trădarea sunt şi ele spiţe la roata lui *ka*, o astfel de unitate nu poate fi niciodată destrămată. Pe măsură ce trec anii şi eu văd mai multe lucruri, ajung să împărtăşesc din ce în ce mai mult părerea lui Cort.

Fiecare membru al unui *ka-tet* e ca o piesă de puzzle. Luată singură, fiecare piesă este un mister, dar când sunt puse laolaltă, alcătuiesc o imagine... sau o *parte* a unei imagini. S-ar putea să fie nevoie de foarte multe *ka-tet*-uri pentru a definitiva o imagine. Nu trebuie să fiţi surprinşi dacă

descoperiţi că vieţile voastre s-au atins în moduri pe care până acum nu le-aţi mai văzut. Pentru început, fiecare dintre voi trei este capabil să cunoască gândurile celorlalţi...

— Poftim? făcu Eddie.

— Aşa e. Împărţiţi atât de natural gândurile, încât nici nu v-aţi dat seama de asta, dar aşa este. Fără îndoială, pentru mine e mai uşor să văd, întrucât eu nu sunt un membru plin al acestui *ka-tet* – poate findcă nu sunt din lumea voastră – şi astfel nu deţin complet acest dar. *Pot* totuşi să vă trimit gânduri. Susannah... ţi-aduci aminte când eram în cerc?

— Da. Mi-ai spus să dau drumul demonului la comanda ta. Dar nu ai spus-o cu voce tare.

— Eddie... ţi-aminteşti când eram în poiana ursului şi te-a atacat liliacul mecanic?

— Da. Mi-ai spus să mă las jos.

— Nici n-a deschis gura, Eddie, replică Susannah.

— Ba da, a deschis-o! Ai *ţipat!* Te-am *auzit*, bătrâne!

— Sigur că am ţipat, dar am făcut-o cu *mintea*. Pistolarul se întoarse către Jake.

— Tu-ţi aduci aminte? În casă?

— Când scândura de care trăgeam nu voia să se desprindă, mi-ai spus să trag de cealaltă. Dar dacă tu nu-mi poţi citi gândurile, Roland, de unde ai ştiut în ce bucluc sunt?

— Am *văzut*. N-am auzit nimic, dar am *văzut* – doar puţin, ca printr-un geam murdar. Ochii lui îi scrutară atent. Aceste apropieri şi suprapuneri a minţilor se numesc *khef*, un cuvânt care înseamnă multe alte lucruri în limba originară a Vechii Lumi – apă, naştere şi forţă a vieţii sunt doar trei dintre ele. Fiţi conştienţi de el. Deocamdată, asta-i tot ce vreau.

— Poţi fi conştient de un lucru în care nu crezi? întrebă Eddie. Roland zâmbi.

— Fiţi doar cu mintea deschisă.

— Asta pot face.

— Roland? interveni Jake. Crezi că Ete ar putea să facă parte din *ka-tet*-ul nostru? Susannah surâse. Roland, nu.

— Acum nu sunt pregătit nici să presupun, dar îţi spun un lucru, Jake: mă gândesc de o bună bucată de vreme la

prietenul tău blănos. *Ka* nu e în toţi şi toate, iar coincidenţele încă există... dar brusca apariţie a unui billy-bumbler care încă-şi aminteşte de oameni mie nu mi se pare tocmai întâmplătoare.

Aruncă fiecăruia câte o privire.

— Voi începe eu. Eddie va vorbi după mine, continuându-mi povestea. Apoi Susannah. Jake, tu vei vorbi la urmă. Bine?

Toţi încuviinţară mut.

— Bun, zise Roland. Noi suntem *ka-tet* – unul dintre multele. Să înceapă palavrele.

20

Discuţia se prelungi până la apus, întrerupându-se doar cât ei să mănânce hrană rece şi, când se încheie, Eddie se simţea ca şi când ar fi rezistat douăsprezece runde grele împotriva lui Sugar Ray Leonard. Nu se mai îndoia că „împărţeau acelaşi *khef*“, cum spunea Roland; el şi Jake chiar păreau să fi trăit unul viaţa celuilalt în visele lor, ca şi când ar fi fost două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Roland începu cu ce se întâmplase sub munţi, unde se încheiase prima viaţă a lui Jake în lumea aceea. Povesti despre vorbele schimbate cu omul în negru şi cuvintele ocolite ale lui Walter despre o Bestie şi despre cineva pe care el îl numise Străinul Fără Vârstă. Vorbi despre straniul şi derutantul vis pe care îl avusese, un vis în care întregul univers fusese înghiţit de o rază de fantastică lumină albă. Şi despre felul în care, la capătul acelui vis, fusese un singur fir de iarbă purpurie.

Eddie se uită la Jake şi fu uimit să vadă ştiinţa – *recunoaşterea* – din ochii băiatului.

21

Părţi din această poveste Eddie le auzise bolborosite de Roland în perioada lui de delir, dar pentru Susannah era ceva

nou, aşa că ascultă cu ochii mari cât cepele. Când Roland repetă lucrurile pe care i le spusese Walter, recunoscu frânturi din propria sa lume, asemenea unor reflexii într-o oglindă spartă: automobile, cancer, rachete către lună, inseminare artificială. Nu avea idee cine putea fi Bestia, dar recunoştea numele Străinului Fără Vârstă drept o variaţiune a numelui Merlin, magicianul despre care se bănuia că dirijase din umbră acţiunile regelui Arthur. Din ce în ce mai curios.

Roland povesti cum se trezise şi-l găsise pe Walter mort de mulţi ani – timpul zburase cumva, poate o sută de ani, poate cinci sute. Jake ascultă, cufundat într-o tăcere născută din fascinaţie, când pistolarul povesti cum ajunsese la marginea Mării Vestului, cum pierduse două degete de la mâna dreaptă şi cum îi alesese pe Eddie şi Susannah înainte să-l întâlnească pe Jack Mort, al treilea membru.

Pistolarul făcu semn spre Eddie, care continuă povestea cu venirea ursului mare.

— Shardik?! exclamă Jake interogativ. Dar ăsta e numele unei *cărţi!* O carte din lumea *noastră!* A fost scrisă de un om care a scris şi cartea aia celebră despre iepuri...

— Richard Adams! strigă Eddie. Şi cartea despre iepuri se chema *Watership Down! Ştiam* eu că ştiu numele de undeva! Dar cum e posibil asta, Roland? Cum se face că oameni din lumea ta ştiu despre lucruri din lumea noastră?

— Doar există uşi, nu-i aşa? răspunse Roland. N-am văzut noi oare deja patru dintre ele? Crezi că înainte n-au existat sau că nu vor mai exista de aici încolo?

— Dar...

— Toţi am văzut urmele lăsate de lumea voastră în a mea, iar când am fost în oraşul vostru New York, am văzut urme ale lumii mele în a voastră. Am văzut *pistolari*. Majoritatea erau molcomi şi lenţi, dar tot pistolari erau, evident membri ai propriului lor *ka-tet* străvechi.

— Roland, nu erau decât poliţişti. Le dai prea mult credit.

— Nu şi ultimul. Când eu şi Jack Mort eram în staţia de metrou, acela aproape m-a doborât. De n-aş fi avut un noroc chior – amnarul lui Mort – ar fi şi făcut-o. Acela... i-am văzut

ochii. Ştia chipul tatălui lui. Cred că-l ştia foarte bine. Şi atunci... ţi-aminteşti numele clubului lui Balazar?

— Sigur, spuse Eddie. Turnul Înclinat. Dar putea fi o coincidenţă; tu însuţi ai spus-o: *ka* nu e în toţi şi-n toate.

Roland aprobă cu o mişcare a capului.

— Chiar că semeni cu Cuthbert... Mi-amintesc ceva ce a spus când eram copii. Plănuiam o expediţie nocturnă în cimitir şi Alain nu voia să vină. Spunea că se teme să nu ofenseze umbrele strămoşilor lui. Cuthbert a râs de el. A spus că refuză să creadă în fantome până când nu prinde una cu dinţii.

— Bravo lui! exclamă Eddie. Bravo! Roland zâmbi.

— Mă gândeam eu c-o să-ţi placă. Oricum, să lăsăm fantoma asta deocamdată. Mergi mai departe cu povestea.

Eddie descrise viziunea pe care o avusese atunci când Roland aruncase falca în foc – cea cu cheia şi trandafirul. Îşi povesti visul şi cum intrase pe uşa restaurantului Tom şi Gerry – Delicatese artistice şi pătrunsese pe un câmp de trandafiri dominat de un Turn înalt de culoarea funinginei. Vorbi despre întunericul care ieşise pe geamurile lui, alcătuind o formă pe cer, adresându-i-se direct lui Jake acum, întrucât Jake asculta cu o concentrare avidă şi o mirare crescândă. Încercă să transmită o parte din exaltarea şi teroarea care caracterizaseră visul şi văzu în ochii lor – în ai lui Jake, cel mai mult – fie că strădania sa avea un efect mai mare decât cel sperat... fie că şi ei înşişi avuseseră visul acela.

Povesti cum merseseră înapoi pe urmele lăsate de Shardik spre Portalul Ursului şi cum, atunci când lipise urechea de el, îşi amintise de ziua când îşi convinsese fratele să-l ducă la Dutch Hill ca să vadă Conacul. Vorbi despre cupă şi despre ac, şi despre faptul că indicaţiile acului deveniseră inutile odată ce îşi dăduseră seama că puteau vedea efectul Grinzii asupra lucrurilor pe care ea le atingea, până şi asupra păsărilor din înaltul cerului.

Din acest punct, povestea fu continuată de Susannah. Cât timp vorbi ea despre felul în care Eddie începuse să cioplească o versiune a cheii, Jake stătu întins pe spate, cu mâinile

împletite sub cap, şi privi curgerea lentă a norilor spre oraş, urmând un neabătut traseu pe direcţia sud-est. Forma lor precisă demonstra prezenţa Grinzii la fel de clar cum fumul care iese dintr-un horn arată direcţia vântului.

Încheie cu povestea modului în care, în sfârşit, îl aduseseră pe Jake în lumea lui Roland, închizând falia care brăzda amintirile băiatului şi ale pistolarului la fel de brusc şi de complet cum închisese Eddie uşa din cercul vorbelor. Singurul lucru pe care îl lăsă pe dinafară nu era de fapt unul important – cel puţin, nu încă. În definitiv, nu suferise greţuri dimineaţă şi o menstruaţie lipsă nu însemna, în sine, nimic. Cum ar fi spus Roland, aceea era o poveste care putea rămâne mai bine pentru altă zi.

Şi totuşi, când încheie, o surprinse dorinţa de a putea uita ce spusese Tuşa Talitha atunci când Jake afirmase că acum aceasta era casa lui: *Zeii aibă milă de tine, atunci, căci soarele apune peste lumea asta. Şi apune pentru totdeauna.*

— Şi acum e rândul tău, Jake, spuse Roland.

Băiatul se ridică în capul oaselor şi se uită spre Lud, unde ferestrele turnurilor vestice reflectau lumina de după-amiază târzie în falduri aurii.

— Totul e o nebunie, murmură el, însă aproape că are logică. Ca un vis atunci când te trezeşti.

— Cred că te putem ajuta să-i dai un sens, spuse Susannah.

— Poate că da. Cel puţin, mă puteţi ajuta să mă gândesc la tren. Eu, unul, m-am săturat să-ncerc să-i dau de cap lui Blaine. Ştiţi prin ce a trecut Roland când trăia două vieţi în acelaşi timp, aşa că peste partea asta pot sări. Oricum, nu cred că aş putea explica vreodată ce a însemnat, şi nici nu vreau s-o fac. A fost oribil. Cred că ar fi mai bine să încep cu eseul meu final, pentru că atunci am început în sfârşit să-mi spun că poate toată treaba asta nu va dispărea pur şi simplu.

Se uită solemn la ei, pe rând.

— Atunci m-am dat bătut.

Jake vorbi până dincolo de apusul soarelui.

Le spuse tot ce-şi putea aminti, începând cu eseul *Cum înţeleg eu adevărul* şi terminând cu monstruosul Gardian care ieşise literalmente din lemnăria casei pentru a-l ataca. Ceilalţi trei ascultară fără a-l întrerupe măcar o dată.

Când încheie, Roland se întoarse spre Eddie, cu ochii luminaţi de un amestec de emoţii pe care acesta îl luă la început drept mirare. Apoi îşi dădu seama că vedea o surescitare puternică... şi o teamă profundă. I se uscă gura. Deoarece dacă *Roland* se temea...

— Te mai îndoieşti, Eddie, că lumile noastre se suprapun? El clătină din cap.

— Sigur că nu. Am umblat pe aceeaşi stradă *şi am făcut-o în hainele lui!* Dar... Jake, pot să văd cartea aia? *Charlie, trenuleţul Uu-uu?*

Jake se întinse după ghiozdan, dar Roland îi opri mâna.

— Nu încă, zise el. Întoarce-te la terenul gol, Jake. Mai spune o dată partea aia. Încearcă să-ţi aminteşti totul.

— Poate că ar trebui să mă hipnotizezi, rosti Jake ezitant. Cum ai mai făcut-o o dată la haltă.

Roland clătină din cap.

— Nu e nevoie. Ce ţi s-a întâmplat pe terenul acela a fost cel mai important lucru din viaţa ta, Jake. Din toate vieţile noastre. Îţi poţi aminti singur totul.

Aşa că Jake mai povesti o dată. Le era clar tuturor că experienţa trăită de el pe terenul viran unde se aflase cândva restaurantul Tom şi Gerry era inima secretă a *ka-tet*-ului pe care îl împărţeau cu toţii. În visul lui Eddie, Delicatese artistice era încă în picioare; în realitatea lui Jake, fusese demolat, dar în ambele cazuri era un loc cu o putere enormă, talismanică. Roland nu se îndoia nici că terenul gol, cu cărămizile lui sparte şi cioburile de sticlă, era o altă versiune a ceea ce Susannah cunoştea drept Vanele şi a locului pe care îl văzuse el la finele viziunii pe care o avusese în locul oaselor.

În timp ce depăna pentru a doua oară această parte a poveştii sale, vorbind foarte încet acum, Jake descoperi că ceea ce spusese pistolarul era adevărat: îşi amintea *într-adevăr*

totul. Memoria i se îmbunătăţi până într-atât încât aproape i se păru că retrăieşte experienţa. Le spuse de pancarta pe care scria că un complex rezidenţial de lux numit Turtle Bay era programat să se ridice pe locul unde înainte se aflase restaurantul Tom şi Gerry. Îşi aminti chiar şi poezioara scrisă cu spray-ul pe gard, şi le-o recită:

Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Să te joci voios de vrei
Urmează GRINDA azi, ce stai!

Susannah murmură:

— „Gândeşte-ncet şi totuşi blând; În mintea ei noi stăm oricând...“ Nu aşa continua, Roland?

— Poftim? întrebă Jake. Ce să continue?

— O poezie pe care am învăţat-o în copilărie, spuse Roland. E o altă conexiune, una care ne spune cu adevărat ceva, deşi nu sunt sigur că e un lucru pe care avem nevoie să-l ştim... Totuşi, nu ştii niciodată când îţi prinde bine o informaţie în plus.

— Douăsprezece portaluri legate între ele de şase Grinzi, spuse Eddie. Noi am început de la Urs. Nu mergem decât până în mijloc – la Turn – dar dacă ne-am duce până la celălalt capăt, am ajunge la Portalul Ţestoasei, nu-i aşa?

Roland aprobă din cap.

— Sunt sigur de asta.

— Portalul Ţestoasei, rosti Jake gânditor, rostogolind cuvintele în gură, părând să le guste.

Apoi încheie spunându-le din nou de minunata voce a corului, de înţelegerea faptului că erau chipuri şi poveşti şi istorii pretutindeni, şi de credinţa sa tot mai fermă că dăduse peste ceva foarte aproape de sâmburele întregii existenţe. La sfârşit, le spuse din nou cum găsise cheia şi văzuse trandafirul. Când amintirea se completă, Jake începu să plângă, deşi nu părea conştient de asta.

— Când s-a deschis, am observat că mijlocul era de cel mai

luminos galben pe care l-am văzut în viaţa mea. La început am crezut că era polen şi că părea luminos doar fiindcă *totul* pe terenul acela părea aşa. Până şi a te uita la ambalajele vechi de batoane de ciocolată şi la sticlele goale de bere era ca şi când te-ai uita la cele mai reuşite tablouri pe care le-ai văzut vreodată. Doar atunci mi-am dat seama că era un soare. Ştiu că sună deplasat, dar asta era. Şi nu era doar unul, ci mai mulţi. Erau...

— Erau *toţi* sorii, murmură Roland. Era tot ce este *real*.

— Da! Şi era *corect* – dar era şi *greşit*. Nu pot explica în ce *fel* era greşit, dar era. Erau ca două bătăi de inimă, una înăuntrul celeilalte, iar cea dinăuntru era bolnavă. Sau infectată. Şi atunci am leşinat.

23

— Tu ai văzut acelaşi lucru în finalul visului tău, Roland, nu-i aşa? întrebă Susannah cu o voce îndulcită de mirare. Firul de iarbă pe care l-ai văzut la sfârşitul lui... ai crezut că firul acela era purpuriu fiindcă era stropit cu vopsea.

— Nu înţelegi, spuse Jake. *Într-adevăr* era purpuriu. Când l-am văzut aşa cum era de fapt, era *purpuriu*. Nu semăna cu niciun alt fir de iarbă. Vopseaua era doar un camuflaj. Aşa cum Gardianul s-a camuflat ca să arate ca o casă veche şi părăsită.

Soarele ajunsese la orizont. Roland îl întrebă pe Jake dacă le putea arăta acum cărticica *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi apoi să le-o citească. Jake le-o dădu. Atât Eddie, cât şi Susannah priviră coperta îndelung.

— Am avut cartea asta când eram mic, spuse Eddie până la urmă. Vorbi pe tonul plat al siguranţei depline. Apoi ne-am mutat din Queens în Brooklyn – nu aveam nici patru ani – şi am pierdut-o. Dar mi-amintesc imaginea de pe copertă. Şi simţeam ce simţi şi tu, Jake. Nu-mi plăcea. Nu aveam încredere în el.

Susannah ridică privirea spre Eddie.

— Şi eu am avut-o – cum aş putea uita vreodată fetiţa cu numele meu... deşi, desigur, pe atunci era numele meu mijlociu. Şi trenul îmi trezea aceleaşi sentimente. Nu-mi plăcea şi nu aveam încredere în el. Lovi coperta cărţii cu degetul, apoi i-o dădu lui Roland. Mi se părea că zâmbetul acela era fals de la un capăt la celălalt.

Roland îi aruncă o privire pasageră, după care întoarse ochii spre Susannah.

— Şi tu ai pierdut exemplarul tău?

— Da.

— Şi pun pariu că ştiu când, zise Eddie. Susannah încuviinţă.

— Pun pariu că ştii. A fost după ce omul acela mi-a aruncat cărămida în cap. O aveam când am pornit spre nord, la nunta mătuşii Albastre. O aveam în tren. Mi-amintesc, pentru că-l tot întrebam pe tata dacă ne trage Charlie. Nu *voiam* să fie Charlie, întrucât noi trebuia să ajungem la Elizabeth, New Jersey, şi credeam că Charlie nu putea duce oriunde. N-a ajuns el cumva să plimbe copii în jurul unei fabrici de jucării sau ceva asemănător, Jake?

— La un parc de distracţii.

— Da, sigur că da. E o ilustraţie cu el plimbând copii prin parcul acela, la sfârşitul cărţii, nu-i aşa? Toţi zâmbesc şi râd, doar că mie întotdeauna mi s-a părut că de fapt strigau să fie lăsaţi să coboare.

— Da! făcu Jake. Da, chiar aşa! *Exact* aşa!

— Credeam că Charlie ne va duce acasă *la el* – oriunde ar fi fost asta – şi nu la nunta mătuşii mele, şi că niciodată nu ne va permite să ne întoarcem acasă la noi.

— Nici nu te mai poţi întoarce acasă, murmură Eddie şi îşi trecu, agitat, mâinile prin păr.

— Cât am stat în trenul acela, n-am vrut să dau drumul cărţii din mână. Mi-amintesc chiar ce gândeam: „Dacă încearcă să ne răpească, o să-i rup paginile până se dă bătut.“ Dar sigur că am ajuns acolo unde trebuia, şi încă la timp. Tati m-a dus în faţă, ca să văd locomotiva. Era una diesel, nu cu abur, şi îmi amintesc că asta m-a bucurat. Apoi, după nuntă,

Mort acela mi-a aruncat cărămida în cap şi am stat în comă mult timp. După aceea nu l-am mai văzut niciodată pe *Charlie, trenuleţul Uu-uu*. Până acum. Ezită, apoi adăugă: Din câte ştiu, ăsta ar putea fi exemplarul meu... sau al lui Eddie.

— Da, şi probabil că este, spuse Eddie. Era palid la faţă şi solemn... şi apoi rânji ca un copil. „Vezi ŢESTOASA, e şireată, da? Toate lucrurile slujesc Grinda.“

Roland se uită spre vest.

— Soarele merge la culcare. Citeşte povestea, Jake, înainte să pierdem lumina. Jake întoarse la prima pagină, le arătă desenul cu mecanicul Bob în cabina lui Charlie şi începu:

— „Bob Brooks era mecanic de locomotivă pentru compania de căi ferate Lumea de Mijloc, pe segmentul St Louis–Topeka...“

24

— „...şi, din când în când, copiii îl aud pe Charlie cântându-şi vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă“, încheie Jake.

Le arătă ultima ilustraţie – copiii veseli care poate că, de fapt, strigau – şi apoi închise cartea. Soarele se dusese la culcare; cerul era purpuriu.

— Ei, nu se potriveşte *perfect*, spuse Eddie, ci e mai mult ca un vis în care apa curge uneori la deal; totuşi, se potriveşte destul de bine cât să mă sperie zdravăn. Aceasta este Lumea de Mijloc – teritoriul lui Charlie. Doar că aici numele lui nu e Charlie. Aici, numele lui este Monoul Blaine.

Roland se uita la Jake.

— Tu ce crezi? întrebă el. Ar trebui să ocolim oraşul? Să nu ne apropiem de trenul ăsta?

Jake se gândi, cu capul plecat, cu mâinile mişcându-i-se prin blana deasă şi mătăsoasă a lui Ete.

— Mi-ar plăcea, rosti el într-un final, dar dacă am înţeles eu bine cum stă treaba cu *ka*-ul, cred că n-ar trebui să facem asta.

Roland încuviinţă tăcut.

— Dacă aşa este *ka*-ul, nici nu se mai pune problema dacă

trebuie sau nu să facem asta; dacă am încerca să-l ocolim, am constata că suntem forţaţi să facem cale întoarsă. În cazul ăsta, e mai bine să îmbrăţişăm direct inevitabilul, decât să-l amânăm. Tu ce crezi, Eddie?

Eddie medită la fel de mult ca Jake. Nu voia să aibă de-a face cu un tren vorbitor care mergea singur şi, indiferent dacă-i spuneai Charlie, trenuleţul Uu-uu, sau Monoul Blaine, tot ce le povestise şi citise Jake sugera că era o treabă tare nasoală. Aveau însă de parcurs o distanţă considerabilă şi undeva, la capătul drumului, se afla lucrul pe care îl căutau ei. Şi când avu gândul acesta, Eddie descoperi cu uimire că ştia exact ce credea şi ce voia. Ridică privirea şi poate pentru întâia oară de când venise pe lumea aceea, îşi aţinti ochii căprui în cei albaştri ai lui Roland.

— Vreau să stau pe acel câmp de trandafiri şi vreau să văd Turnul de acolo. Nu ştiu ce urmează după aia. Probabil ne aşteaptă pe toţi moartea, dar nu-mi pasă. Vreau să stau acolo. Presupun că nu-mi pasă dacă Blaine e diavolul şi dacă trenul străbate iadul în drum spre Turn. Votez să mergem.

Roland încuviinţă şi se întoarse spre Susannah.

— Păi, eu n-am avut vise cu Turnul Întunecat, spuse ea, ca să pot analiza problema la nivelul acesta – nivelul dorinţei, cred că s-ar numi. Dar am ajuns să cred în *ka* şi nu-s atât de insensibilă încât să nu-mi dau seama când cineva mă bate cu cioturile degetelor în cap şi-mi spune: „Într-acolo, idioato.“ Dar tu, Roland? Tu ce crezi?

— Cred că am vorbit destul pe ziua de azi şi că e timpul să luăm o pauză până mâine.

— Cum rămâne cu *Ghici ghicitoare ce-i!...?* întrebă Jake. Vrei să te uiţi la ea?

— Vom avea timp pentru asta în altă zi, răspunse Roland. Hai să ne culcăm.

25

Dar pistolarul rămase treaz mult timp, şi când ropotul

ritmic de tobe reîncepu, el se ridică şi se înapoie la drum. Rămase cu privirea îndreptată către pod şi oraş. Într-adevăr, era diplomat, aşa cum bănuia Susannah, şi ştiuse că trenul era următorul pas pe drumul pe care îl aveau de făcut, aproape din momentul în care auzise de el... dar simţise că ar fi imprudent să o spună cu voce tare. Eddie, în special, ura să fie împins de la spate; când simţea că se întâmpla asta, lăsa pur şi simplu bărbia în piept, înfigea picioarele în pământ, făcea glume prosteşti şi se încăpăţâna ca un catâr. De data aceasta voinţa lui era şi a lui Roland, totuşi asta nu însemna că nu-l putea contrazice oricând pe pistolar. Era mai sigur să lucreze cu mănuşi şi era şi mai sigur să întrebe în loc să proclame.

Se întoarse pentru a merge înapoi... şi mâna-i zbură la armă când văzu o siluetă întunecată stând la marginea drumului şi uitându-se la el. Nu scosese pistolul, dar nici mult nu mai avusese pentru a o face.

— Mă gândeam eu că nu vei putea dormi după micul spectacol de adineaori, spuse Eddie.

— Nu te-am auzit. Începi să înveţi... doar că de data asta puţin a lipsit să nu te alegi cu un glonţ în burtă.

— Nu m-ai auzit fiindcă eşti preocupat de prea multe lucruri.

Eddie i se alătură şi Roland văzu, chiar şi la lumina stelelor, că nu-l păcălise câtuşi de puţin. Respectul lui faţă de Eddie continua să crească. De Cuthbert îi aducea el aminte, dar în multe feluri Eddie îl depăşise deja.

Dacă-l subestimez, gândi Roland, *m-aş putea frige oricând. Iar dacă îl dezamăgesc ori dacă fac ceva care lui îi va mirosi a trădare, probabil că va încerca să mă ucidă.*

— *Tu* la ce te gândeşti, Eddie?

— La tine. La noi. Vreau să ştii ceva. Cred că până-n seara aceasta am presupus că deja ştii. Acum nu mai sunt sigur.

— Spune-mi, atunci.

Gândi din nou: *Ce bine seamănă cu Cuthbert!*

— Suntem cu tine pentru că aşa trebuie să fie – ăsta e *ka*-ul tău afurisit. Dar suntem cu tine şi pentru că *vrem* să fim. Ştiu că aşa stau lucrurile în privinţa mea şi a lui Susannah, şi sunt

aproape sigur că şi-n privinţa lui Jake. Ai o minte straşnică, bătrânul meu amic întru *khef*, dar cred că o ţii într-un adăpost antiaerian, fiindcă e al naibii de greu să ajungi la ea. Vreau să-l văd, Roland. Pricepi ce-ţi spun? *Vreau să văd Turnul.*

Se uită atent la chipul lui Roland, aparent nu văzu ce sperase să găsească acolo şi ridică mâinile a exasperare.

— Ce vreau să spun e că te rog să mă laşi de urechi.

— Să te las de urechi?

— Da. Pentru că nu mai trebuie să mă tragi după tine. Vin şi singur. *Venim* şi singuri. Dacă ai muri în somn noaptea asta, te-am îngropa şi am merge mai departe. Probabil că n-am rezista mult timp, dar măcar am muri pe drumul Grinzii. *Acum* înţelegi?

— Da. Acum înţeleg.

— Spui că mă înţelegi şi eu cred că aşa e... Dar mă şi crezi?

Sigur că da, gândi el. *Unde altundeva ai tu de mers, Eddie, în lumea asta atât de străină pentru tine? Şi ce altceva ai putea să faci? Ai fi un fermier de râsul curcilor.*

Asta era o răutate şi o nedreptate, ştia bine. Denigrarea liberului-arbitru confundându-l cu *ka* era mai rău decât o blasfemie; era o prostie inutilă.

— Da, spuse el. Te cred. Pe sufletul meu, te cred.

— Atunci, nu te mai comporta ca şi când am fi o turmă de oi şi tu ai fi ciobanul care merge în urma noastră, fluturând toiagul ca nu cumva proştii de noi să ieşim de pe drum şi să intrăm într-o zonă cu nisip mişcător. Deschide-ţi mintea către noi. Dacă va fi să murim în oraş sau în trenul acela, vreau să mor ştiind că am fost mai mult decât un pion pe tabla ta de joc.

Roland simţi că i se aprind obrajii de furie, însă niciodată nu ştiuse să se mintă singur. Nu era furios fiindcă Eddie greşea, ci fiindcă îl citise bine. Roland fusese atent la evoluţia lui, văzuse cum îşi lăsase închisoarea tot mai în spate – la fel şi Susannah, căci şi ea fusese închisă – şi totuşi sufletul său nu acceptase nicio clipă pe deplin dovada simţurilor. Sufletul lui voia, aparent, să-i vadă mai departe ca pe nişte creaturi diferite, inferioare.

Roland trase adânc aer în piept.

— Pistolarule, iartă-mă, rogu-te.

Eddie acceptă, dând afirmativ din cap.

— Ne paşte un uragan de probleme... o simt şi sunt speriat de moarte. Dar nu sunt problemele *tale*, ci ale *noastre*. Bine?

— Da.

— Cât de gravă crezi că poate ajunge situaţia în oraş?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să facem tot posibilul să-l protejăm pe Jake, fiindcă tuşica bătrână zicea că ambele tabere îl vor vrea. În parte, totul depinde de cât ne va lua ca să găsim trenul ăla. În şi mai mare parte depinde de ce se întâmplă când îl găsim. Dacă am mai avea doi oameni, l-aş pune pe Jake într-o cutie şi l-aş păzi cu arme în ambele părţi. Cum nu avem, vom merge încolonaţi – eu primul, Jake împingând-o pe Susannah după mine şi tu în coadă.

— Cât de mari pot fi problemele, Roland? Fă o presupunere.

— Nu pot.

— Ba eu cred că poţi. Nu cunoşti oraşul, dar ştii cum s-au comportat oamenii din lumea ta de când totul a-nceput să se ducă de râpă. Cât de mari pot fi problemele?

Roland se întoarse spre ropotul continuu al tobelor şi căzu pe gânduri.

— Poate nu foarte mari. Presupun că luptătorii care au mai rămas sunt bătrâni şi demoralizaţi. S-ar putea ca tu chiar s-o fi nimerit şi unii să ne ofere ajutor pe drum, cum a făcut *ka-tet*-ul din River Crossing. S-ar putea să nici nu-i vedem – ne vor vedea *ei*, în schimb, vor vedea că suntem înarmaţi, aşa că vor coborî capetele în pământ şi ne vor lăsa să ne vedem de drum. De nu va fi aşa, sper că se vor împrăştia ca şobolanii, dacă doborâm câţiva.

— Şi dacă hotărăsc să riposteze? Roland zâmbi sumbru.

— Atunci, Eddie, ne vom aminti *cu toţii* chipurile taţilor noştri.

Ochii lui Eddie sclipeau în întuneric. Roland îşi aminti din nou de Cuthbert – Cuthbert care spusese că va crede în fantome doar atunci când va prinde una în dinţi, Cuthbert

împreună cu care împrăştiase odată firimituri de pâine sub braţul spânzurătorii.

— Ţi-am răspuns la toate întrebările?

— Nu... dar cred că acum ai fost sincer cu mine.

— Atunci, noapte bună, Eddie.

— Noapte bună.

Eddie se întoarse şi plecă. Roland îl însoţi cu privirea. Acum, că era atent, îl auzea... dar foarte slab. O luă şi el înapoi, după care se întoarse spre întunericul unde se afla oraşul Lud.

E ceea ce bătrâna a numit Puber. A spus că ambele tabere îl vor vrea. De data asta n-o să mă mai laşi să cad, nu-i aşa?

Nu. Nici de data asta şi nici altă dată.

El ştia însă ceva ce niciunul dintre ei nu mai ştia. Poate că, după discuţia pe care tocmai o avusese cu Eddie, ar fi trebuit să le spună... şi totuşi, credea că va mai păstra secretul puţin timp.

În vechea limbă care odinioară fusese *lingua franca* a lumii sale, majoritatea cuvintelor, precum *khef* şi *ka*, aveau multe semnificaţii. Cuvântul *char*, însă – *char* din Charlie, trenuleţul Uu-uu, de pildă – avea doar una.

Char însemna moarte.

V
PODUL ŞI ORAŞUL

1

Întâlniră avionul prăbuşit trei zile mai târziu.

Jake îl arătă cu degetul primul, la mijlocul dimineţii – un licăr de lumină cam la şaisprezece kilometri depărtare, ca şi când o oglindă s-ar fi aflat în iarbă. Pe măsură ce se apropiară, văzură un obiect mare şi întunecat pe marginea Drumului Mare.

— Seamănă cu o pasăre moartă, spuse Roland. Una uriaşă.

— Aia nu-i pasăre, zise Eddie. Ăla-i un avion. Sunt mai mult ca sigur că licărul e lumina care se reflectă în parbrizul carlingii.

O oră mai târziu, stăteau în linişte pe marginea drumului şi se uitau la antica epavă. Trei ciori durdulii şedeau cocoţate pe suprafaţa cojită a fuzelajului, holbându-se insolent la nou-veniţi. Jake desprinse o piatră de pe drum şi o aruncă spre ele. Ciorile se ridicară greoaie în aer, cârâind cu indignare.

O aripă se rupsese în urma prăbuşirii şi zăcea la treizeci de metri distanţă, o umbră ca o placă de surf în iarba înaltă. Restul avionului era aproape intact. Parbrizul se crăpase într-o explozie de firicele acolo unde îl lovise capul pilotului. În epicentru era o pată mare, de culoarea ruginii.

Ete merse săltat spre locul unde palele ruginite ale elicelor se ridicau din iarbă, le adulmecă, apoi se întoarse degrabă la Jake.

Omul din carlingă era o mumie acoperită de praf, îmbrăcată într-o vestă de piele căptuşită şi o cască ce avea o ţintă în creştet. Buzele-i dispăruseră şi dinţii erau expuşi într-o grimasă finală a disperării. Degete care odată fuseseră mari cât nişte cârnaţi, dar care acum nu erau decât oase acoperite de piele, strângeau manşa. Ţeasta era adâncită acolo unde se

lovise de parbriz şi Roland bănuia că solzii verzui-gri care-i acopereau partea stângă a feţei erau tot ce mai rămăsese din creier. Capul mortului era lăsat pe spate, ca şi când ar fi fost sigur, chiar şi-n clipa morţii, că ar putea recuceri cerul. Aripa rămasă se iţea din iarba biruitoare. Pe ea era o emblemă ştearsă, înfăţişând un pumn care strângea un fulger.

— Se pare că Tuşa Talitha a greşit, totuşi, şi că bătrânul albinos a avut dreptate, spuse Susannah cu o voce mirată. Acesta trebuie să fie David Quick, prinţul proscris. Uită-te cât e de mare, Roland – trebuie să-l fi uns cu alifii ca să-l poată îndesa în carlingă!

Roland încuviinţă. Căldura şi anii scurşi transformaseră omul din pasărea mecanică într-un simplu schelet înfăşurat în piele uscată, însă el încă vedea ce lat fusese în umeri şi ce masiv era capul lui deformat.

— Astfel căzu Lord Perth, rosti el, şi pământul s-a cutremurat sub tunet. Jake se uită la el întrebător.

— E dintr-un poem vechi. Lord Perth a fost un uriaş care s-a dus la război cu o mie de oameni, dar se afla încă în ţara lui când un băieţel a aruncat cu o piatră în el şi l-a nimerit în genunchi. Uriaşul s-a împleticit, greutatea armurii l-a biruit şi şi-a frânt grumazul în cădere.

Jake spuse:

— Ca-n povestea noastră cu David şi Goliat.

— N-a fost niciun incendiu, observă Eddie. Fac pariu că a rămas pur şi simplu fără combustibil şi a încercat să efectueze o aterizare forţată pe drum. O fi fost el proscris sau barbar, însă avea curaj cu toptanul.

Roland aprobă şi se uită la Jake.

— Te simţi bine?

— Da. Dacă tipul ar fi încă, ştii, viu, poate că n-aş fi.

Jake se uită de la omul mort la oraş. Lud era mult mai aproape şi se vedea mult mai bine acum, şi chiar dacă se zăreau multe geamuri sparte în turnuri, el, ca şi Eddie, nu renunţase complet la speranţa de a găsi ajutor acolo.

— Pun pariu că lucrurile pur şi simplu au luat-o razna în oraş odată cu moartea lui.

— Cred că ai câştiga pariul, spuse Roland.

— Ştii ceva? Jake studia din nou avionul. Oamenii care au construit oraşul poate că au construit şi avioane, dar sunt aproape sigur că acesta este unul de-al nostru. În clasa a cincea, am scris o compunere despre lupta aeriană şi cred că-l recunosc. Roland, pot să mă uit mai de aproape?

Roland dădu afirmativ din cap.

— Vin cu tine.

Împreună, se apropiară de avion, iarba înaltă frecându-se de pantalonii lor şi foşnind.

— Uite, zise Jake. Vezi mitraliera de sub aripă? E un model nemţesc cu răcire pe aer, iar ăsta e un Focke-Wulf dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Sunt sigur de asta. Şi atunci, ce caută aici?

— Multe avioane dispar, interveni Eddie. Ia, de pildă, Triunghiul Bermudelor. Ăsta, Roland, e un loc deasupra unuia dintre oceanele noastre. Se spune că e o făcătură. Poate că e o uşă uriaşă între lumile noastre – una aproape întotdeauna deschisă. Eddie îşi strânse umerii şi efectuă o imitaţie proastă a lui Rod Serling: Legaţi-vă centurile de siguranţă şi pregătiţi-vă pentru turbulenţe: tocmai intraţi în... Zona Roland!

Jake şi pistolarul, care stăteau acum sub singura aripă a avionului, îl ignorară.

— Ridică-mă, Roland.

Pistolarul scutură din cap.

— Aripa asta pare solidă, dar nu e... chestia asta e aici de foarte mult timp, Jake. O să cazi.

— Ţine-mi scara, atunci.

Eddie spuse:

— Îi ţin eu, Roland.

Roland îşi studie preţ de o clipă mâna dreaptă împuţinată, ridică din umeri, apoi împleti degetele.

— Ajunge aşa. E uşor.

Jake îşi dădu jos mocasinul şi apoi călcă în scara făcută de Roland. Ete începu să latre ascuţit, însă Roland nu-şi dădea seama dacă e de emoţie sau de panică.

Pieptul lui Jake era lipit acum de un flaps ruginit al

avionului şi băiatul se uita direct la desenul cu pumnul şi fulgerul. Pe o parte, se dezlipise puţin de pe aripă. Prinse de partea aceea şi trase. Abţibildul se desprinse atât de uşor, încât Jake ar fi căzut dacă Eddie, care stătea direct în spatele lui, nu l-ar fi echilibrat cu o mână pe fund.

— *Ştiam* eu, zise Jake.

Mai era un simbol sub cel cu pumnul şi fulgerul, iar acum era vizibil aproape complet. Era o svastică.

— Voiam doar s-o văd cu ochii mei. Acum mă poţi lăsa jos.

Porniră din nou la drum, dar putură să vadă coada avionului de fiecare dată când se uitară înapoi în după-amiaza aceea, ridicându-se din iarba înaltă aidoma monumentului funerar al lui Lord Perth.

2

În seara aceea fu rândul lui Jake să facă focul. Când lemnele erau aranjate pe placul pistolarului, acesta îi dădu băiatului amnarul.

— Să vedem cum te descurci.

Eddie şi Susannah şedeau într-o parte, cu braţele împletite afectuos pe după mijloc. Aproape de capătul zilei, Eddie găsise o floare galben-deschis alături de drum şi o culesese pentru ea. Astă-seară, Susannah o purta în păr şi de fiecare dată când se uita la Eddie, buzele i se curbau într-un zâmbet mic şi ochii i se umpleau de lumină. Roland observase aceste lucruri, şi-l bucurau. Iubirea lor se adâncea, se întărea. Asta era bine. Trebuia să fie foarte adâncă şi tare ca să reziste lunilor şi anilor care urmau.

Jake scoase o scânteie, care se stinse la câţiva centimetri buni de vreascuri.

— Ţine piatra aproape, îl instrui Roland, şi ţine-o nemişcată. Şi n-o *lovi* cu fierul, Jake, ci abia *atinge-o*.

Jake încercă din nou şi de data aceasta scânteia sări direct în vreascuri. Ieşi un firicel de fum, dar focul nu se aprinse.

— Nu cred că mă pricep prea bine.

— O să te pricepi. Între timp, gândeşte-te la asta. Ce se îmbracă la căderea nopţii şi se dezbracă la ivirea zorilor?

— Hă?

Roland mută mâinile lui Jake şi mai aproape de mormanul mic de vreascuri.

— Cred că asta nu e-n cărţulia ta.

— O, e o ghicitoare!

Jake mai scăpără o scânteie. De data aceasta, o flacără mică licări în vreascuri înainte să se stingă.

— Ştii şi din astea?

Roland aprobă din cap.

— Şi nu puţine. Când eram mic, cred că ştiam o mie. Făceau parte din educaţia mea.

— Serios? De ce să studiezi ghicitori?

— Vannay, profesorul meu, a spus că un băiat care ştie să rezolve ghicitori e un băiat care ştie să gândească prin ricoşeu. Ţinea concursuri de ghicitori la fiecare amiază de vineri, şi băiatul sau fata care câştiga putea pleca de la şcoală mai devreme.

— Tu, Roland, ai plecat deseori mai devreme? întrebă Susannah. Pistolarul clătină din cap, surâzând în barbă.

— Îmi plăceau ghicitorile, dar n-am fost niciodată bun la rezolvarea lor. Vannay spunea că de vină e faptul că gândesc prea adânc. Tata spunea, dimpotrivă, că am prea puţină imaginaţie. Cred că amândoi aveau dreptate..., dar cred că tata avea ceva mai multă. Am putut întotdeauna să scot arma mai repede decât colegii mei, şi să trag mai drept, dar nu m-am descurcat niciodată prea bine la gândirea prin ricoşeu.

Susannah, care fusese atentă la modul în care Roland relaţionase cu bătrânii din River Crossing, credea că pistolarul se subestima, dar nu spuse nimic.

— Uneori, în nopţile de iarnă, se ţineau concursuri de ghicitori în sala mare. Când erau doar tinerii, Alain câştiga mereu. Când jucau şi adulţii, câştigător ieşea Cort. El uitase mai multe ghicitori decât ştiuserăm noi vreodată şi, după Ziua Sărbătorii Ghicitorilor, Cort ducea întotdeauna gâsca acasă. Ghicitorile au mare putere şi toţi ştiu una sau două.

— Până şi eu, spuse Eddie. De pildă, de ce a trecut drumul copilul mort?

— Asta-i o prostie, Eddie, zise Susannah, dar surâdea.

— Pentru că era capsat de pui! ţipă Eddie şi rânji când Jake izbucni în râs, lovind şi împrăştiind grămăjoara de vreascuri. Hi, hi, hi, am un milion de din astea, oameni buni!

Roland, totuşi, nu râdea. El părea, de fapt, niţel ofensat.

— Iartă-mă c-o spun, Eddie, dar asta *chiar* că-i o prostie.

— Iisuse, Roland, îmi pare rău, făcu Eddie. Încă zâmbea, însă părea uşurel iritat. Uit mereu că ţi-ai pierdut simţul umorului în Cruciada Copiilor sau ce-o fi fost aia.

— Doar că eu iau ghicitorile în serios. Am fost învăţat că abilitatea de a le rezolva e semnul unei minţi sănătoase şi raţionale.

— Ei, n-or să înlocuiască niciodată operele lui Shakespeare, zise Eddie. Adică, hai să nu exagerăm.

Jake se uita gânditor la Roland.

— În cartea mea scrie că ghicitorile sunt cel mai vechi joc pe care oamenii încă-l mai joacă. În lumea noastră, adică. Iar ghicitorile erau în trecut ceva foarte serios, nu doar simple glume. Oamenii se omorau din cauza lor.

Roland se uita în zare, în întunericul tot mai adânc.

— Da. Am văzut asta cu ochii mei.

Îşi amintea o Zi a Sărbătorii Ghicitorilor care se încheiase nu cu oferirea gâştei ca premiu, ci cu omul saşiu cu pălărie înzorzonată prăbuşit în ţărână, cu un pumnal înfipt în piept. Pumnalul lui Cort. Omul fusese un cântăreţ şi acrobat ambulant care încercase să-l înşele pe Cort furând carneţelul arbitrului în care erau ţinute răspunsurile, pe fâşii mici de scoarţă.

— Ei, iartă-mă *tare*, făcu Eddie. Susannah se uita la Jake.

— Am uitat complet de cartea cu ghicitori pe care ai adus-o cu tine. Pot să mă uit la ea acum?

— Sigur. E-n ghiozdanul meu. Răspunsurile lipsesc, însă. Poate de aia mi-a dat-o domnul Tower...

O mână îl prinse deodată de umăr, cu forţă.

— *Cum* îl chema? întrebă Roland.

— Domnul Tower, zise Jake. Calvin Tower. Nu ţi-am spus?

— Nu. Roland relaxă încet strânsoarea de pe umărul băiatului. Dar acum, că-l aud, presupun că nu mă surprinde.

Eddie deschisese ghiozdanul lui Jake şi găsise *Ghici ghicitoare ce-i!* I-o dădu lui Susannah.

— Ştii, zise el, întotdeauna am crezut că gluma cu copilul mort e bunicică. De prost-gust, poate, dar bunicică.

— Mie nu-mi pasă de gust, spuse Roland. N-are sens şi e imposibil de rezolvat, şi asta o face să fie o prostie. O ghicitoare bună n-are caracteristicile astea două.

— Iisuse! Da' *chiar* că voi luaţi în serios treburile astea, nu-i aşa?

— Da.

Jake, între timp, reaşezase vreascurile şi se gândise la ghicitoarea care stârnise discuţia. Acum, zâmbi brusc.

— Focul. Ăsta-i răspunsul, nu-i aşa? Îl îmbraci noaptea, îl dezbraci dimineaţa. Dacă pui în loc de „a îmbrăca", „a face", răspunsul e simplu.

— Aşa-i.

Roland îi întoarse zâmbetul lui Jake, dar ochii îi rămaseră la Susannah, privind-o cum frunzărea cărţulia zdrenţuită. Văzând-o cum se încrunta şi observând felul cum îşi rearanjă floarea galbenă din păr atunci când aceasta dădu să cadă, crezu că doar ea ar simţi, eventual, că ponosita cărţulie cu ghicitori ar putea fi la fel de importantă ca *Charlie, trenuleţul Uu-uu...* poate chiar mai importantă. Se uită de la ea la Eddie şi se simţi din nou iritat de nerozia ghicitorii tânărului. Acesta se mai asemăna într-un fel cu Cuthbert, un fel cam nefericit: lui Roland îi venea uneori să-l scuture până când să facă să-i sângereze nasul şi să-i cadă dinţii din gură.

Uşurel, pistolarule... uşurel! Vocea lui Cort, aproape râzând, se făcu auzită în mintea sa şi Roland îşi înlătură fără tragere de inimă sentimentele puternice. Era mai uşor să facă asta atunci când îşi amintea că Eddie nu se putea împotrivi ocazionalelor expediţii pe tărâmul nonsensului; caracterul era şi el, măcar în parte, format de *ka*, şi Roland ştia bine că pe Eddie nu îl caracteriza doar nonsensul. De fiecare dată când

făcea greşeala de a crede că aşa stăteau lucrurile, era bine să-şi aducă aminte de conversaţia lor de pe marginea drumului, cu trei nopţi în urmă, când Eddie îl acuzase că-i foloseşte ca pioni pe tabla lui de joc. Asta îl mâniase... dar se şi apropiase de adevăr destul de mult, încât să-l ruşineze.

Din fericire nebănuind aceste gânduri, Eddie întrebă:

— Ce e verde, cântăreşte o sută de tone şi trăieşte pe fundul oceanului?

— Ştiu eu, spuse Jake. Moby Muci, Marea Balenă Verde.

— O idioţie, murmură Roland.

— Mda... şi tocmai de aici efectul comic, zise Eddie. Şi *glumele* urmăresc să te facă să gândeşti prin ricoşeu. Vezi tu... Se uită la chipul lui Roland, râse şi ridică mâinile în aer. Nu contează. Mă dau bătut. N-ai înţelege. Nici într-un milion de ani. Hai să ne uităm la cartea aia afurisită. O să-ncerc chiar să o iau în serios... dacă putem mânca înainte ceva la cină.

— Fii atent la mine, zise pistolarul cu un zâmbet scurt.

— Hă?

— Asta înseamnă că ne-am înţeles.

Jake frecă fierul de cremene. O scânteie sări şi de data aceasta vreascurile prinseră foc. Băiatul se aşeză satisfăcut mai în spate şi privi flăcările cum se întindeau, ţinând un braţ pe după gâtul lui Ete. Se simţea foarte mulţumit de sine. Aţâţase focul de seară... şi ghicise răspunsul la ghicitoarea lui Roland.

3

— Am eu una, spuse Jake când mâncau burritos de la cină.

— E cumva una prostească? întrebă Roland.

— Nu. E una adevărată.

— Atunci, încearcă-mă cu ea.

— Bine. Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbeşte; cine are pat, dar nu doarme; cine are braţe, dar n-are mâini?

— E bună, spuse Roland bonom, dar e veche. Râul. Jake rămase puţin descumpănit.

— Da’ ştiu că eşti greu de încuiat.

Roland aruncă ultima bucată de burrito lui Ete, care o acceptă vesel.

— Eu, nu. Eu sunt ceea ce Eddie numeşte mator. Trebuia să-l vezi pe Alain. El colecţiona ghicitori aşa cum o doamnă colecţionează evantaie.

— Amator, Roland, bătrâne, zise Eddie.

— Mulţumesc. Încearcă asta: Cine stă culcată-n pat / Şi în picioare? / Întâi albă, apoi roşie pielea o are / Cu cât se face mai rotofeie / Cu atât place mai mult la femeie?

Eddie izbucni în râs.

— Un penis! urlă el. Vulgar, Roland! Dar îmi place! Îmi *plaaaace!*

Roland clătină din cap.

— Răspuns greşit. O ghicitoare bună este uneori un puzzle în cuvinte, ca a lui Jake despre râu, dar alteori e mai mult ca un truc de magician, te face să te uiţi într-o direcţie şi acţiunea e în altă parte.

— E una dublă, spuse Jake. Explică ce spusese Aaron Deepneau despre Ghicitoarea lui Samson.

Roland încuviinţă.

— E cumva căpşuna? întrebă Susannah, apoi îşi răspunse singură: Sigur că este. E ca ghicitoarea cu focul. Conţine o metaforă ascunsă. Odată ce înţelegi metafora, poţi rezolva ghicitoarea.

— Am metaforizat sexul, dar ea m-a plesnit peste faţă şi mi-a întors spatele când am întrebat-o, le zise Eddie cu tristeţe. Toţi îl ignorară.

— Dacă înlocuieşti „se face“ cu „creşte“, continuă Susannah, e uşor. Întâi albă, apoi roşie pielea o are. Cu cât creşte mai rotofeie, cu atât place mai mult la femeie.

Arăta mândră de sine. Roland aprobă cu o mişcare a capului.

— Răspunsul auzit de mine mereu era *gruşună*, dar sunt sigur că amândouă răspunsurile înseamnă acelaşi lucru.

Eddie luă *Ghici ghicitoare ce-i!* şi începu să o frunzărească.

— Ce zici de asta, Roland? Când o uşă nu e o uşă? Roland

se încruntă.

— Asta-i altă stupizenie de a ta? Pentru că răbdarea mea...

— Nu. Am promis să le iau în serios şi asta fac... asta *încerc*, cel puţin. E-n cartea asta şi întâmplarea face să ştiu răspunsul. Am auzit-o când eram mic.

Jake, care ştia şi el răspunsul, îi făcu cu ochiul lui Eddie. Eddie îi făcu şi el cu ochiul şi îl amuză să vadă că Ete încerca să-i imite. Bumblerul închidea însă ambii ochi şi, până la urmă, se dădu bătut.

Roland şi Susannah, între timp, se frământau cu problema.

— Trebuie să aibă ceva de-a face cu iubirea, spuse Roland. *A door, adore.*{4} Când adorarea nu e adorare... Hmm...

— Hmm... făcu şi Ete.

Felul în care imită tonul gânditor al lui Roland era perfect. Eddie îi făcu iarăşi cu ochiul lui Jake. Jake îşi acoperi gura pentru a ascunde un zâmbet.

— Răspunsul e iubirea falsă? întrebă Roland într-un târziu.

— Nu.

— Fereastra, spuse Susannah brusc şi hotărât. Când o uşă nu e o uşă? Când e fereastră.

— Nu.

Eddie surâdea cu gura până la urechi acum. Pe Jake însă îl uimea cât de departe de adevăr nimeriseră amândoi. Acolo acţiona magia, gândi el. O magie destul de banală, nici vorbă de covoare zburătoare sau elefanţi care dispar, însă era vorba de magie. Dintr-odată, văzu ceea ce făceau ei – un simplu joc de ghicitori în jurul focului – într-o lumină cu totul nouă. Era ca şi când ai juca baba oarba, doar că în jocul acesta ochii erau legaţi cu cuvinte.

— Mă dau bătută, zise Susannah.

— Şi eu, făcu Roland. Spune-ne răspunsul, dacă-l ştii.

— Răspunsul e uşa raiului. O uşă nu e o uşă când e uşa raiului. Pricepeţi? Eddie observă cum înţelegerea îşi lăsă amprenta pe trăsăturile lui Roland şi întrebă, puţin temător:

— Ţi se pare că e una rea? Încercam să fiu serios de data asta, Roland... sincer.

— Nu-i deloc rea. Dimpotrivă, e foarte bună. Cort ar fi

rezolvat-o, sunt sigur... probabil şi Alain. E foarte inteligentă. Am făcut ceea ce făceam întotdeauna la şcoală: am complicat-o mai mult decât era nevoie şi am sărit peste răspuns.

— Chiar e ceva de capul ei, nu-i aşa? făcu Eddie gânditor.

Roland încuviinţă, dar Eddie nu văzu; se uita în adâncul focului, unde zeci de trandafiri înfloreau şi se ofileau în tăciuni.

Roland spuse:

— Încă una şi ne culcăm. Doar că de acum încolo vom sta de strajă. Tu primul, Eddie, apoi Susannah. Eu iau ultimul cart.

— Şi eu? întrebă Jake.

— Poate mai târziu îţi vine şi ţie rândul. Acum, însă, e mai important să te odihneşti.

— Chiar crezi că e necesar să stăm de pază? întrebă Susannah.

— Nu ştiu. Şi ăsta-i cel mai bun motiv s-o facem. Jake, alege-ne o ghicitoare din cartea ta.

Eddie îi dădu băiatului *Ghici ghicitoare ce-i!* Acesta o frunzări şi se opri aproape de final.

— Ha! Asta-i bestială.

— S-o auzim, spuse Eddie. Dacă n-o descâlcesc eu, o descâlceşte Suze. Ne ştiu toţi la toate sărbătorile de pretutindeni ca Eddie Dean şi Regina Ghicitorilor.

— Ce spirituali suntem în seara asta, făcu Susannah. Mai vedem noi cât de spiritual o să fii după ce vei sta pe marginea drumului până la miezul nopţii, scumpişor.

Jake citi:

— „Este şi totuşi nu există, dar are un nume. E uneori lungă, alteori scurtă, stă cu voi şi vă ascultă.“

Discutară ghicitoarea preţ de aproape cincisprezece minute, însă niciunul nu se încumetă să dea un răspuns.

— Poate o descâlcim în somn, propuse Jake. Aşa am rezolvat-o pe cea cu râul.

— Ce carte ieftină, cu răspunsurile rupte, spuse Eddie.

Se ridică şi îşi înfăşură pătura de piele în jurul umerilor ca pe o mantie.

— Păi, chiar a fost ieftină. Domnul Tower mi-a dat-o gratis.

— La ce să fiu atent, Roland? întrebă Eddie. Pistolarul ridică din umeri şi se întinse pe spate.

— Nu ştiu, dar cred c-o să-ţi dai seama când o să vezi sau o să auzi ceva.

— Trezeşte-mă când începe să te ia somnul, zise Susannah.

— Fii sigură de asta.

4

Un şanţ năpădit de iarbă însoţea drumul pe o parte şi Eddie se aşeză de cealaltă parte a lui, cu pătura pe umeri. Un văl subţire de nori acoperise cerul nopţii, ascunzând o parte dintre stele. Un vânt puternic sufla dinspre vest. Când Eddie întoarse faţa în acea direcţie, simţi clar mirosul bivolilor care stăpâneau acum câmpiile acelea – un iz de blană încinsă şi balegă proaspătă. Ascuţimea simţurilor pe care o recăpătase în ultimele câteva luni era uimitoare... şi, în astfel de momente, totodată puţin înfricoşătoare.

Foarte slab, auzi mugetul unui bivol.

Se întoarse spre oraş şi, după un timp, începu să i se pară că vede scântei de lumină în depărtare – lumânările electrice din povestea gemenilor – însă era perfect conştient că probabil nu vedea decât ceea ce-şi dorea să vadă.

Eşti foarte departe de 42nd Street, iubire – speranţa e un lucru mare, orice ar spune oamenii, dar nu spera atât de tare încât să pierzi din vedere ideea asta: eşti foarte departe de 42nd Street. Acolo în faţă nu e New Yorkul, oricât de mult ţi-ai dori tu să fie. Acela e Lud, şi nimeni nu ştie ce este, de fapt. Iar dacă ţii minte asta, poate că nu vei păţi nimic.

Îşi petrecu timpul de pază încercând să găsească răspuns la ultima ghicitoare a serii. Perdaful pe care i-l trăsese Roland pentru gluma cu copilul mort nu-i picase bine şi i-ar fi plăcut să poată începe dimineaţa dându-le răspunsul corect. Sigur că nu puteau verifica *niciun* răspuns la sfârşitul cărţii, dar avea o bănuială că, în cazul ghicitorilor bune, un răspuns corect era

de regulă evident.

Uneori lungă, alteori scurtă. Considera că aceasta era cheia şi tot restul nu erau probabil decât indicaţii false. Ce *era* uneori lung şi alteori scurt? Pantalonii? Nu. Nu puteau fi pantalonii. Poveştile? Ca pantalonii, nu i se părea că sună bine. *Băuturile* erau uneori lungi şi alteori scurte...

— Comanda, murmură el şi, preţ de un moment, crezu că găsise soluţia – ambele adjective se potriveau ca o mănuşă. O comandă lungă era un meniu complet; una scurtă era ceva ce îmbucai pe fugă la un restaurant – un hamburger sau o salată cu ton. Doar că nici comenzile lungi şi nici salatele cu ton nu *stau cu voi şi vă ascultă.*

Simţi un val de frustrare şi nu putu să nu zâmbească în sinea sa, văzând cum se frământa pentru un joc de cuvinte dintr-o cărţulie pentru copii. Chiar şi aşa, găsea ceva mai uşor de crezut că oamenii chiar s-ar putea ucide unii pe alţii din cauza unor ghicitori... dacă miza era destul de mare şi dacă se trişa.

Las-o baltă... faci exact ce a spus Roland, exagerezi problema.

Totuşi, la ce altceva se putea gândi?

Atunci, ropotul de tobe din oraş reîncepu şi el avu ceva la care să se gândească. Nu era în crescendo; într-un moment nu era acolo şi-n următorul bubuia cu forţă maximă, ca şi când ar fi fost apăsat un buton. Eddie se duse la marginea drumului, se întoarse către oraş şi ascultă. După câteva momente, se uită înapoi să vadă dacă tobele nu-i treziseră pe ceilalţi, dar era tot singur. Se răsuci spre Lud şi făcu palmele pâlnie la urechi.

Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum. Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum.

Eddie era din ce în ce mai convins că avusese dreptate privind ce anume era; că rezolvase măcar ghicitoarea aceasta.

Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum.

Ideea că stătea pe marginea unui drum pustiu într-o lume aproape pustie, că stătea la aproximativ două sute şaptezeci de kilometri depărtare de un oraş construit de o fabuloasă civilizaţie pierdută şi că asculta răpăit de tobe rock'n'roll... era o nebunie, însă era oare o nebunie mai mare decât un semafor

care clincănea şi scotea un steguleţ verde ruginit pe care scria TRECEŢI? Era oare o nebunie mai mare decât să descoperi epava unui avion nemţesc din anii 1930?

Eddie cântă în şoaptă versurile piesei Z.Z. Top:

You need just enough of that sticky stuff
To hold the seam on your fine blue-jeans
I say yeah, yeah...

Se potriveau perfect cu ritmul. Era percuţia disco a piesei „Velcro Fly“. Eddie era sigur de asta.

Peste scurt timp, sunetul se opri la fel de brusc cum începuse, şi el mai auzi doar vântul şi, mai slab, râul Send, care avea pat, dar nu dormea niciodată.

5

Următoarele patru zile fură lipsite de evenimente. Merseră; observară cum podul şi oraşul creşteau în dimensiune şi se vedeau tot mai clar; ridicară tabăra; mâncară; îşi spuseră ghicitori; stătură de strajă cu rândul (Jake îl bătuse la cap pe Roland să-l lase şi pe el să stea de pază cele două ore dinaintea zorilor); dormiră. Singurul incident remarcabil avu legătură cu albinele.

În jurul prânzului, în a treia zi de la descoperirea avionului prăbuşit, ajunse la ei un bâzâit care crescu şi tot crescu, până ce doar asta se mai auzea.

În cele din urmă, Roland se opri.

— Acolo, spuse el şi arătă spre un pâlc de eucalipţi.

— Par a fi albine, zise Susannah.

Ochii albastru-şters ai lui Roland sclipiră.

— Poate o s-avem un mic desert astă-seară.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Roland, zise Eddie, dar mie nu-mi place să fiu înţepat.

— Nimănui nu-i place, fu Roland de acord, dar azi nu suflă deloc vântul. Cred că le putem adormi cu fum şi să furăm

fagurele de sub ele fără să dăm foc la o jumătate de lume. Hai să aruncăm o privire.

O duse pe Susannah, care abia aştepta aventura, la fel ca pistolarul, spre pâlc. Eddie şi Jake veniră după ei şi Ete, trăgând aparent concluzia că discreţia era mai bună, rămase pe marginea Drumului Mare, gâfâind ca un căţel şi uitându-se după ei cu băgare de seamă.

Roland se opri la marginea copacilor.

— Rămâneţi unde sunteţi, le spuse el lui Eddie şi Jake, pe un ton moale. Mergem să aruncăm o privire. Vă fac eu semn să veniţi, dacă totul e bine.

O purtă pe Susannah în umbrele pestriţe ale crângului, iar Eddie şi Jake rămaseră la soare, mijind ochii după ei.

Era mai răcoare la umbră. Bâzâitul albinelor era un sunet egal, hipnotic.

— Sunt prea multe, murmură Roland. Vara e pe sfârşite; ar trebui să fie plecate la cules. Nu ştiu...

Zări un cuib, o umflătură ca o tumoare în scobitura unui copac din mijlocul poienii, şi se întrerupse.

— Ce-o fi cu ele? întrebă Susannah cu o voce moale, îngrozită. Roland, care o fi *problema* cu ele?

O albină, durdulie şi leneşă ca o muscă ţeţe în octombrie, bâzâi pe lângă capul ei. Susannah se feri.

Roland le făcu semn celorlalţi să vină. Aceştia se apropiară şi rămaseră cu privirea aţintită la cuib, fără a scoate o vorbă. Despărţiturile nu erau hexagoane perfecte, ci găuri făcute la întâmplare, de toate formele şi mărimile; cuibul în sine părea topit în chip ciudat, ca şi când cineva l-ar fi pârlit cu aruncătorul de flăcări. Albinele care se târau leneşe pe suprafaţa lui erau albe ca zăpada.

— N-o să avem miere-n seara asta, anunţă Roland. Ce am putea lua din fagurele ăla o fi dulce, dar ne-ar otrăvi la fel de sigur cum noaptea vine după zi.

Una dintre groteştile albine albe zbură greoi pe lângă capul lui Jake. Băiatul se feri, cu o expresie de scârbă pe faţă.

— Ce le-a făcut asta? întrebă Eddie. Ce le-a făcut-o, Roland?

— Acelaşi lucru care a pustiit totul în jur; lucrul care încă-i face pe mulţi bivoli să vină pe lume ca nişte monştri sterili. L-am auzit numit Războiul Vechi, Marele Foc, Cataclismul şi Marea Otrăvire. Orice ar fi fost, a fost începutul tuturor problemelor noastre şi s-a petrecut cu mult timp în urmă, cu o mie de ani înainte ca stră-străbunicii locuitorilor din River Crossing să se fi născut. Efectele fizice – bivolii cu două capetele, albinele albe şi altele asemenea – s-au împuţinat odată cu trecerea timpului. Am văzut asta cu ochii mei. Celelalte modificări sunt mai mari, dar mai greu de văzut, şi încă mai continuă.

Priviră albinele albe cum se târau, ameţite şi neputincioase, pe suprafaţa cuibului lor. Unele încercau, aparent, să lucreze; majoritatea doar se plimbau, lovindu-se cap în cap şi căţărându-se una peste cealaltă. Eddie îşi aminti dintr-odată o secvenţă de film pe care o văzuse cândva. Prezenta o ceată de supravieţuitori care părăseau zona în care explodase o magistrală de gaz, culcând la pământ aproape un întreg cvartal dintr-un oraş californian. Albinele îi aduceau aminte de acei supravieţuitori năuci, prostraţi.

— Aţi avut un război nuclear, nu-i aşa? întrebă el aproape acuzator. Marii Străbuni ăştia despre care-ţi place să vorbeşti... şi-au aruncat în aer fundurile mari şi bătrâne de nu s-au văzut, nu-i aşa?

— Nu *ştiu* ce s-a întâmplat. Nimeni nu ştie. Înscrisurile acelor vremuri s-au pierdut şi puţinele poveşti rămase sunt confuze şi contradictorii.

— Hai să plecăm de aici, propuse Jake cu voce tremurată. Mi se face rău să mă uit la insectele alea.

— Şi mie, scumpule, spuse Susannah.

Aşa că lăsară albinele să-şi vadă de viaţa lor dezaxată în pâlcul de copaci străvechi şi nu mâncară miere în acea seară.

6

— Când ai de gând să ne spui ceea ce *ştii?* întrebă Eddie a

doua zi dimineaţă. Ziua era luminoasă şi albastră, însă aerul era muşcător; prima toamnă petrecută în lumea acea era aproape de ei.

Roland se uită în jur.

— Cum adică?

— Aş vrea să aud toată povestea ta, de la un capăt la altul, începând cu Gilead. Cum ai crescut acolo şi ce s-a întâmplat de s-a sfârşit totul. Vreau să ştiu cum ai aflat de Turnul Întunecat şi de ce ai plecat în căutarea lui. Vreau să aflu şi despre primul tău grup de prieteni. Şi ce s-a întâmplat cu ei.

Roland îşi dădu jos pălăria, îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi o puse la loc.

— Ai tot dreptul să ştii lucrurile astea, presupun, şi ţi le voi spune... dar nu acum. E o poveste foarte lungă. Nu mă aşteptam să o spun cuiva şi o voi spune doar o dată.

— Când? insistă Eddie.

— La momentul potrivit, răspunse Roland şi cu asta trebui să se mulţumească.

7

Roland se trezi cu un moment înainte ca Jake să-nceapă să-l scuture. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, dar Eddie şi Susannah încă dormeau adânc şi, la prima lumină palidă a dimineţii, pistolarul nu vedea nimic nelalocul lui.

— Ce este? întrebă cu voce joasă.

— Nu ştiu. Lupte, poate. Vino să auzi.

Roland aruncă pătura deoparte şi-l urmă pe Jake. Socotea că mai aveau doar trei zile de mers până la locul unde râul Send trecea prin faţa oraşului şi unde podul – construit drept pe traseul Grinzii – domina orizontul. Înclinarea lui pronunţată era mai vizibilă ca oricând şi pistolarul vedea cel puţin o duzină de goluri acolo unde cablurile, supuse la prea mare tensiune, se rupseseră asemenea corzilor unei lire.

Astă-seară, vântul sufla direct spre ei, cum stăteau aşa, întorşi spre oraş, şi sunetul pe care îl aducea cu el era slab,

dar clar.

— Lupte *să fie?* întrebă Jake.

Roland încuviinţă şi duse un deget la buze.

Auzi strigăte slabe, un uruit ca de obiect mare căzând şi – sigur – tobele. Acum se auzi încă un uruit, mai muzical: sunet de sticlă spartă.

— Măiculiţă, şopti Jake şi se apropie de pistolar.

Apoi răsunară sunetele pe care Roland sperase să nu le audă: răpăit grăbit şi sec de foc de arme mici, urmat de un bubuit puternic, spart – evident, o explozie de un fel sau altul. Se rostogoli pe câmpii spre ei ca o minge de bowling invizibilă. După aceea, strigătele, bufnetele şi zăngăniturile scăzură repede sub nivelul sonor al tobelor. După câteva secunde, tăcură şi tobele la fel de brusc ca până atunci şi oraşul se cufundă din nou în tăcere. Acum însă acea tăcere era încărcată de ameninţare.

Roland cuprinse umerii lui Jack cu un braţ.

— Încă nu e prea târziu să ocolim, spuse el.

— Nu putem.

— Din cauza trenului?

Jake încuviinţă şi replică:

— Blaine e hain, dar e *musai* să luăm trenul. Şi doar în oraş putem urca în el. Roland se uită meditativ la băiat.

— De ce spui că e *musai?* Asta e *ka?* Fiindcă, Jake, trebuie să înţelegi că tu încă nu ştii multe despre *ka* – e genul de lucru despre care înveţi cât trăieşti.

— Nu ştiu dacă e sau nu *ka*, dar ştiu că nu putem intra neprotejaţi în ţinuturile pustii, iar protecţie înseamnă Blaine. Fără el, vom muri, aşa cum albinele alea pe care le-am văzut vor muri la venirea iernii. Trebuie să fim protejaţi. Fiindcă ţinuturile pustii sunt otravă.

— De unde ştii lucrurile astea?

— Nu *ştiu!* zise Jake aproape mânios. Pur şi simplu, aşa *e*.

— Bine, spuse Roland împăciuitor. Se uită din nou spre Lud. Dar va trebui să fim al naibii de atenţi. E puţin probabil să mai aibă încă praf de puşcă. Dacă au, totuşi, s-ar putea să aibă lucruri chiar şi mai puternice. Mă îndoiesc că ştiu să le

folosească, dar asta nu face decât să crească pericolul. S-ar putea aprinde la mânie şi să ne arunce pe toţi în aer.

— Er, rosti o voce gravă înapoia lor.

Întoarseră amândoi privirea şi-l văzură pe Ete stând pe marginea drumului şi uitându-se la ei.

8

Mai târziu în ziua aceea, ajunseră la un drum nou, care venea spre ei dinspre vest şi se unea cu drumul lor. Dincolo de acel punct, Drumul Mare – acum mult mai larg şi brăzdat pe mijloc de un despărţitor dintr-o piatră neagră, lucioasă – începea să se afunde şi rambleurile năruite de ciment care se ridicau de o parte şi de alta le dădeau pelerinilor un sentiment de claustrofobie. Se opriră într-un loc unde unul dintre acele diguri de ciment fusese spart, deschizând câmpul vizual spre terenul liber de dincolo, şi luară o masă uşoară, nesatisfăcătoare.

— De ce crezi că au afundat drumul în felul ăsta, Eddie? întrebă Jake. Vreau să zic că cineva *l-a făcut* intenţionat aşa, nu?

Eddie se uită prin spărtura din ciment, unde câmpiile se întindeau mai netede ca oricând, şi încuviinţă.

— Atunci, de ce?

— Nu ştiu, băiete, răspunse Eddie, însă credea că ştie.

Aruncă o privire spre Roland şi bănuia că şi el ştia. Drumul afundat care ducea la pod fusese o măsură de apărare. Soldaţii puşi în vârful pantelor de ciment puteau controla cele două redute bine concepute. Dacă apărătorilor nu le plăcea cum arătau oamenii care se apropiau de Lud pe Drumul Mare, puteau să dezlănţuie potopul distrugerii asupra lor.

— Eşti *sigur* că nu ştii? insistă Jake.

Eddie îi adresă un zâmbet şi încercă să nu-şi mai imagineze că exista acolo un descreierat chiar în clipa aceea, unul care se pregătea să rostogolească spre ei, pe una dintre rampele acelea de ciment bătute de vreme, o bombă mare şi ruginită.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse el. Susannah şuieră dezgustător printre dinţi.

— Drumul ăsta se duce dracului, Roland. Speram să terminăm cu harnaşamentul ăla nenorocit, da' n-ar fi rău să-l scoţi din nou.

El aprobă şi scotoci în desagă, fără alte cuvinte.

Starea Drumului Mare se deteriora pe măsură ce alte drumuri mai mici se uneau cu el, ca afluenţii unui râu. Pe când se apropiau de pod, pietrele de pavaj fură înlocuite de o suprafaţă pe care Roland o crezu de metal şi ceilalţi de asfalt. Nu rezistase la fel de bine ca pavajul. Scurgerea timpului îşi spusese cuvântul; trecerea a nenumăraţi cai şi căruţe de când se făcuseră ultimele reparaţii şi-l spusese şi mai tare. Suprafaţa fusese transformată în pietriş înşelător. A merge pe jos avea să fie dificil, iar ideea de a împinge scaunul lui Susannah pe acolo era ridicolă.

Malurile de pe ambele laturi se făcuseră tot mai abrupte, iar acum, pe culmea lor, se vedeau forme subţiri şi ascuţite profilate pe cer. Roland se gândi la vârfuri de săgeată – unele uriaşe, arme făcute de un trib de uriaşi. Tovarăşilor lui li se părea că semănau cu nişte rachete sau proiectile ghidate. Susannah se gândi la rachetele Redstone lansate de la Cape Canaveral; Eddie se gândi la rachetele SAM, unele construite spre a fi lansate de pe platformele camioanelor, depozitate pe tot cuprinsul Europei; Jake se gândi la rachetele ICBM ascunse în silozuri de beton ranforsat sub câmpiile din Kansas şi-n munţii nepopulaţi din Nevada, programate să riposteze la un atac venit din China sau URSS, în eventualitatea armaghedonului nuclear. Toţi simţiră ca şi când ar fi intrat într-o întunecată şi crâncenă zonă de umbră ori într-o regiune aflată sub un blestem vechi, dar încă puternic.

La câteva ore după ce ajunseră în zona aceea – Jake o boteză Gauntlet – rambleurile de ciment se întrerupseră într-un loc unde se întâlneau şase drumuri de acces, ca firele unei pânze de păianjen, şi acolo terenul se deschidea din nou... lucru care îi linişti pe toţi, deşi niciunul n-o spuse cu voce tare. Deasupra intersecţiei atârna un alt semafor. Acesta le era

mai familiar lui Eddie, Susannah şi Jake; cândva avusese lentile pe cele patru laturi, deşi sticla se spărsese cu mult timp în urmă.

— Odinioară, fac pariu că drumul ăsta era a opta minune a lumii, spuse Susannah, şi uitaţi-vă la el acum. E un teren minat.

— Vechile drumuri sunt uneori cele mai bune, aprobă Roland. Eddie arătă spre vest.

— Uite!

Acum, că barierele înalte de ciment nu mai erau, puteau vedea exact ceea ce bătrânul Si le descrisese în faţa ceştilor de cafea amară în River Crossing.

„O singură şină“, spusese el, „montată sus pe un soclu de piatră făcută de om, cum obişnuiau Bătrânii să-şi facă străzile şi zidurile.“ Şina venea spre ei dinspre vest într-o linie subţire şi dreaptă, apoi urma cursul râului Send şi intra în oraş pe un postament auriu îngust. Era o construcţie simplă şi elegantă – şi singura pe care o văzuseră până acum pe care n-o atinsese deloc rugina – însă era, chiar şi aşa, puternic deteriorată. La jumătatea distanţei, o bucată mare din postament căzuse în râul învolburat. Ce rămăsese erau doi piloni lungi îndreptaţi unul către celălalt ca două degete acuzatoare. Din apă, mai jos de spărtură, ieşea un tub de metal. Odată fusese albastru-deschis, dar acum culoarea era estompată de solzii ruginii. Arăta foarte mic de la acea distanţă.

— S-a zis cu Blaine, glăsui Eddie. Nu-i de mirare că nu l-au mai auzit. Pilonii au cedat până la urmă pe când el traversa râul şi a căzut în apă. Trebuie că decelera când s-a întâmplat, căci altfel ar fi zburat drept înainte şi n-am fi văzut decât o gaură mare ca un crater de bombă în malul opus. Ei, a fost o idee frumoasă, cât a durat.

— Mercy spunea că mai este unul, îi reaminti Susannah.

— Da. A mai spus şi că nu l-a mai auzit de şapte sau opt ani, iar Tuşa Talitha a zis că mai degrabă de zece. Tu ce crezi, Jake... Jake? Pământul către Jake, Pământul către Jake, răspunde, prietene.

Jake, care se uita fix la rămăşiţele din râu ale trenului,

ridică doar din umeri.

— Eşti de mare ajutor, Jake, spuse Eddie. Un aport valoros – de aceea te iubesc eu. De aceea te iubim *toţi*.

Jake nu-i dădu atenţie. Ştia ce vedea, şi nu era Blaine. Rămăşiţele monoului care se iţeau din râu erau albastre. În visul său, Blaine fusese de un roz dulceag, ca guma de mestecat cu poze ale jucătorilor de baseball, cu care puteai face schimb.

Roland, între timp, îşi strânsese pe piept curelele harnaşamentului lui Susannah.

— Eddie, saltă-ţi doamna în drăcia asta. E timpul să mergem mai departe şi să vedem cu ochii noştri.

Jake îşi mută acum privirea, uitându-se nervos către podul care se profila în faţă. Auzea un uruit puternic, fantomatic, în depărtare – sunetul vântului prin agăţătoarele de oţel care conectau cablurile de puntea de ciment.

— Crezi că putem traversa în siguranţă? întrebă Jake.

— O să aflăm mâine, răspunse Roland.

9

A doua zi dimineaţă, ceata de călători a lui Roland stătea la capătul podului lung şi ruginit, uitându-se peste el spre Lud. Visul lui Eddie de a întâlni elfi bătrâni şi înţelepţi care păstraseră utilaje funcţionale de care pelerinii se puteau folosi începea să se risipească. Acum, că erau atât de aproape, vedea găuri în peisajul urban acolo unde întregi cvartale de clădiri păreau să fi fost fie arse, fie aruncate în aer. Relieful acoperişurilor îi amintea de un maxilar bolnav, din care căzuseră deja mulţi dinţi.

Era adevărat că majoritatea clădirilor încă stăteau în picioare, însă aveau un aspect precar, care-l umplea pe Eddie de o tristeţe necaracteristică, iar podul dintre călători şi acel labirint distrus de oţel şi ciment putea fi oricum, numai solid şi etern nu. Agăţătoarele verticale din partea stângă atârnau moi; cele rămase pe partea dreaptă erau atât de încordate, încât aproape urlau. Puntea fusese construită din cutii goale de ciment turnate în formă de trapez. Unele dintre acestea se

înclinaseră, arătându-şi interiorul negru şi gol; altele alunecaseră din poziţie. Multe dintre ele se crăpaseră, dar altele erau de-a dreptul sparte, lăsând goluri suficient de mari încât să înghită camioane – camioane *mari*. Pe alocuri, acolo unde părţile inferioare şi cele superioare se spărseseră, puteau vedea malul noroios al râului şi apa gri-verzuie care îl uda. Eddie estima că distanţa dintre punte şi apă era de nouăzeci de metri în mijlocul podului. Şi aceasta era, probabil, o estimare indulgentă.

Eddie se uită atent la chesoanele uriaşe de care erau ancorate cablurile principale şi i se păru că cel din dreapta podului arăta ca şi când ar fi fost parţial smuls din pământ. Decise că ar fi mai bine să nu le atragă atenţia şi celorlalţi asupra acestui fapt; era şi aşa destul de rău că podul se legăna încet, dar perceptibil. Doar privindu-l îl lua cu rău la stomac.

— Ei? îl întrebă pe Roland. Ce crezi?

Pistolarul indică spre dreapta podului. Acolo era un trotuar înclinat, lat de aproximativ un metru şi jumătate. Fusese construit pe o serie de cutii mici de ciment şi era, în fapt, o punte separată. Puntea aceea segmentată părea susţinută de jos de un cablu – sau poate era un drug gros de oţel – ancorat de cablurile principale de susţinere cu nişte coliere uriaşe. Eddie îl inspectă pe cel din apropiere cu interesul avid al unuia care în scurt timp avea să-şi încredinţeze viaţa obiectului astfel studiat. Colierul părea ruginit, dar încă solid. În metal fuseseră ştanţate cuvintele TURNĂTORIA LaMERK. Eddie descoperi cu fascinaţie că nu mai ştia dacă acele cuvinte erau în Limba Nobilă sau în engleză.

— Cred că putem folosi trotuarul, spuse Roland. E afectat doar într-un loc. Vedeţi?

— Da... nu prea ai cum să nu vezi.

Podul, care trebuia că era lung de cel puţin un kilometru, poate că nu fusese îngrijit cum trebuie de peste o mie de ani, dar Roland bănuia că adevărata lui degradare avusese loc doar în ultimii cincizeci sau cam aşa ceva. Pe măsură ce agăţătoarele din partea dreaptă plesniseră, podul se înclinase din ce în ce mai tare în stânga. Torsiunea maximă se

exercitase în mijlocul lui, între cele două turnuri de o sută douăzeci de metri, formate din cabluri. Acolo, în punte, se căscase o gaură în formă de ochi. Spărtura din trotuar era mai îngustă, dar chiar şi aşa, cel puţin două secţiuni de beton alăturate căzuseră în Send, lăsând un gol de minimum şase sau şapte metri lăţime. Acolo unde fuseseră acele secţiuni, se vedea clar drugul sau cablul de oţel ruginit care susţinea trotuarul. Pentru a trece, vor fi nevoiţi să calce pe el.

— Cred că putem traversa, zise Roland, arătând calm cu degetul. Golul e un inconvenient, dar încă există balustrada laterală şi ne vom putea ţine de ea.

Eddie încuviinţă, deşi simţea că inima-i bătea de să-i spargă pieptul. Porţiunea de armătură care susţinea trotuarul semăna cu o conductă mare din oţel sudat şi avea, poate, un metru lăţime în partea de sus. Cu ochiul minţii vedea cum urmau să-şi croiască drum pe acolo, călcând pe suprafaţa curbată a armăturii, strângând balustrada în mână, în timp ce podul se legăna încet, ca un vas pe o mare agitată.

— Iisuse, spuse el. Încercă să scuipe, dar nu ieşi nimic. Avea gura prea uscată. Eşti sigur, Roland?

— Din câte văd, e singura variantă.

Pistolarul arătă în aval şi Eddie văzu un al doilea pod. Acela se prăbuşise în Send cu mult timp în urmă. Rămăşiţele se iţeau din apă într-o încâlceală ruginită de oţel vechi.

— Dar tu, Jake? întrebă Susannah.

— Hei, nicio problemă, făcu el imediat.

Băiatul chiar surâdea.

— Te urăsc, puştiule, îi spuse Eddie.

Roland se uita la Eddie cu o urmă de îngrijorare.

— Dacă nu te simţi în stare s-o faci, spune. Să nu pornim la drum şi la jumătate să rămâi înlemnit.

Eddie se uită îndelung la suprafaţa contorsionată a podului, apoi înclină din cap.

— Cred că am să mă descurc. Nu m-am înţeles niciodată bine cu înălţimile, dar am să mă descurc.

— Bine. Roland îi scrută cu privirea. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Merg eu primul, cu Susannah. Apoi

Jake şi Eddie la urmă. Te descurci cu scaunul?

— Hei, nicio problemă, zise Eddie înviorat.

— Să mergem, atunci.

10

Îndată ce păşi pe trotuar, teama umplu toate locurile goale ale fiinţei lui Eddie ca o apă rece şi el începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală foarte periculoasă. Văzut de pe pământ solid, podul părea că se clătina doar puţin, însă odată ce pusese piciorul pe el, avea impresia că stătea pe pendulul celui mai mare orologiu din lume. Deşi foarte uşoară, mişcarea era neregulată, iar amploarea ei era mult mai mare decât anticipase. Suprafaţa trotuarului era extrem de crăpată şi înclinată cu cel puţin zece grade spre stânga. Betonul sfărâmicios scrâşnea sub picioarele lui şi scârţâitul segmentelor care se frecau unul de celălalt era constant. Dincolo de pod, acoperişurile oraşului se înclinau încet când pe o parte, când pe cealaltă, ca un orizont artificial în cel mai lent joc video din lume.

Deasupra capului, vântul vâjâia constant în cablurile întinse. Jos, terenul cobora brusc spre malul nordic, mocirlos, al râului. Se afla la nouă metri înălţime... apoi la optsprezece... apoi la treizeci. Peste puţin timp ajunse deasupra apei. Scaunul cu rotile se lovea de piciorul lui stâng la fiecare pas.

Ceva îmblănit alergă printre picioarele sale şi el se agăţă voiniceşte de balustrada ruginită cu mâna dreaptă, abia reţinându-şi un strigăt. Ete îl depăşi împleticit, aruncând o scurtă privire în sus, ca pentru a spune *Iartă-mă... doar vreau să trec.*

— Animal tâmpit! pufni el printre dinţii strânşi.

Descoperi că, deşi nu-i plăcea să se uite în jos, avea o spaimă şi mai mare să se uite la agăţătoarele care încă mai reuşeau să ţină puntea şi cablurile de deasupra laolaltă. Erau acoperite de rugină şi Eddie vedea ghimpi de metal ieşind din

majoritatea – ghimpii aceia semănau cu nişte fire de bumbac. Ştia de la unchiul lui, Reg, care lucrase atât la podul George Washington, cât şi la Triborough ca vopsitor, că agăţătoarele şi cablurile de sus erau „împletituri“ din mii de fire de oţel. La podul acela, împletitura începea să cedeze. Agăţătoarele de deşirau de-a dreptul şi firele plesneau.

Dacă a rezistat până acum, o să mai reziste puţin. Crezi că podul ăsta o să cadă în râu doar fiindcă treci tu pe el? Nu te flata.

Asta, totuşi, nu-l liniştea. Din câte ştia el, ei puteau fi primii oameni care încercau să treacă *de zeci de ani*. Iar podul, în definitiv, tot *urma* să se prăbuşească, şi judecând după cum arătau lucrurile, momentul nu era departe. Greutatea lor, însumată, putea fi ultima picătură.

Lovi cu mocasinul o bucată de beton şi privi timorat, dar neputându-şi desprinde ochii, cum bucata căzu şi iar căzu, întorcându-se în aer. Se auzi un plescăit mic – *foarte* mic – atunci când ajunse în apă. O pală de vânt răcoros suflă şi-i lipi cămaşa de pielea asudată. Podul gemu şi se clătină. Eddie încercă să-şi ia mâinile de pe balustradă, însă palmele păreau lipite de metalul măcinat.

Închise ochii un moment. *N-o să te blochezi acum.* Nu *o să te blochezi. Ţi-o… ţi-o interzic. Dacă simţi nevoia să te uiţi la ceva, uită-te lung înainte.* Eddie redeschise ochii, îi aţinti spre pistolar, îşi forţă mâinile să se descleşteze şi se repuse în mişcare.

11

Roland ajunse la spărtură şi se uită înapoi. Jake era la cinci paşi în urma lui. Ete era la picioarele sale. Bumblerul stătea ghemuit, cu gâtul lungit înainte.

Vântul era mult mai puternic, direct deasupra râului, şi Roland vedea cum unduia blana animalului. Eddie era cam la şapte metri în spatele lui Jake. Era tras la faţă, însă continua să păşească împleticit, ducând în mâna stângă scaunul pliat al lui Susannah. Mâna dreaptă strângea cu forţă balustrada.

— Susannah?

— Da, răspunse ea imediat. Sunt bine.

— Jake?

Băiatul ridică ochii. Încă surâdea şi pistolarul văzu că din partea lui nu avea să fie nicio problemă. Jake se distra ca niciodată în viaţă. Părul îi era suflat în valuri de pe fruntea netedă şi ochii-i scăpărau. Ridică în aer degetul mare. Roland zâmbi şi-i răspunse cu acelaşi gest.

— Eddie?

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Eddie părea că se uită la Roland, însă pistolarul conchise că se uita de fapt pe lângă el, la clădirile de cărămidă fără geamuri care se îngrămădeau pe malul apei, de cealaltă parte a podului. Asta era în regulă; dată fiind evidenta lui teamă de înălţimi, probabil că doar aşa se putea ţine sub stăpânire.

— Bine, n-o să-mi fac, murmură Roland. Acum vom trece peste spărtură, Susannah. Stai nemişcată. Nu face mişcări pripite. Înţeles?

— Da.

— Dacă vrei să te aşezi mai bine, fă-o acum.

— Sunt bine aşa, Roland, spuse ea cu calm. Sper doar că Eddie va fi bine.

— Eddie e un pistolar acum. O să se comporte în consecinţă.

Roland se întoarse spre dreapta, cu faţa direct spre râul de jos, şi se prinse de balustradă. Apoi începu să traverseze golul, călcând cu paşi mici pe cablul ruginit.

12

Jake aşteptă ca Roland şi Susannah să ajungă ceva mai încolo, după care porni şi el. Vântul sufla în rafale şi podul se clătina înainte şi înapoi, însă el nu simţea pic de teamă. Era, de fapt, în culmea extazului. Spre deosebire de Eddie, el nu suferise niciodată de teamă de înălţimi; lui îi plăcea acolo sus, de unde putea să vadă râul desfăşurat ca o panglică oţelită,

sub un cer care începea să se acopere de nori.

La jumătatea găurii din pod (Roland şi Susannah ajunseseră la locul unde reîncepea trotuarul şi stăteau cu ochii la ceilalţi), Jake se uită înapoi şi i se opri inima. Uitaseră de un membru al grupului atunci când discutaseră despre modul în care vor traversa. Ete stătea ghemuit, încremenit şi evident îngrozit, de cealaltă parte a găurii din trotuar. Adulmeca locul unde se termina betonul şi începea armătura ruginită şi curbată.

— Haide, Ete! strigă Jake.

— Ete! strigă bumblerul înapoi şi tremurul vocii lui aspre fu aproape uman.

Întinse gâtul către Jake, dar nu se clinti. Ochii lui încercuiţi cu auriu erau bulbucaţi şi speriaţi.

O altă pală de vânt lovi podul, făcându-l să se legene şi să scârţâie. Ceva vâjâi lângă capul lui Jake – ca sunetul unei corzi de chitară întinse până ce s-a rupt. Un fir de oţel plesnise la cel mai apropiat agăţător vertical, aproape zgâriindu-i obrazul. La trei metri distanţă, Ete se strânse temător, cu ochii aţintiţi la Jake.

— Haide! strigă Roland. Se înteţeşte vântul! Haide, Jake!

— Nu vin fără Ete!

Jake o luă încet înapoi pe unde veniseră. Nici nu apucă să facă doi paşi, că Ete păşi precaut pe drugul de susţinere. Ghearele de la capătul picioruşelor lui crăcănate şi ţepene zgâriară suprafaţa rotunjită de metal. Eddie stătea în spatele bumblerului acum, simţindu-se neputincios şi speriat de moarte.

— Asta e, Ete! îl încurajă Jake. Vino!

— Ete-Ete! Ake-Ake! strigă bumblerul şi alergă pe drug.

Aproape ajunse la Jake, când veni o nouă rafală de vânt. Podul se clătină.

Îngrozit, Ete zgârie cu ghearele drugul de susţinere, căutând sprijin, însă fără sorţi de izbândă. Labele din spate alunecară în gol. Încercă să se agaţe cu cele din faţă, dar nu avea de ce să se prindă.

Jake dădu drumul balustradei şi sări după el, conştient de

nimic altceva decât de ochii înconjuraţi cu auriu ai lui Ete.

— *Nu, Jake!* strigară Roland şi Eddie într-un glas de pe o parte şi de cealaltă a golului, amândoi prea departe pentru a face altceva decât să privească.

Jake ateriză pe cablu cu pieptul şi burta. Ghiozdanul îi săltă în spate şi el îşi auzi clănţănitul dinţilor, un sunet ca o bilă de biliard lovind în plin altă bilă. O nouă rafală. Se lăsă în voia ei, încolăcind mâna dreaptă pe drugul de susţinere şi întinzându-se cu stânga după Ete. Bumblerul dădu să cadă, şi prinse tare cu dinţii de mâna întinsă a băiatului. Durerea se manifestă imediat, cu o forţă cotropitoare. Jake strigă, dar îndură, rămânând pe poziţie, cu braţul drept strângând drugul, cu genunchii apăsând tare suprafaţa netedă. Ete atârna de mâna lui stângă aidoma unui acrobat de circ, uitându-se în sus cu ochii lui aurii, şi atunci Jake îşi văzu sângele curgând pe o parte şi pe cealaltă a capului bumblerului, în pârâiaşe.

Apoi veni o nouă rafală de vânt şi Jake începu să alunece.

13

Pe Eddie îl părăsi teama. În locul ei se instală acea stranie şi totuşi bine-venită răceală. Lăsă scaunul lui Susannah să cadă pe betonul crăpat şi alergă pe cablul de susţinere, fără a se mai sinchisi de balustradă. Jake atârna cu capul în jos deasupra golului, cu Ete legănându-se la capătul mâinii sale stângi, ca un pendul îmblănit. Şi mâna dreaptă a băiatului aluneca.

Eddie depărtă picioarele şi se aşeză/prăbuşi în şezut. Boaşele sale neprotejate fură strivite, dureros, de osul pelvian, dar pentru moment şi această durere ascuţită i se păru ceva străin, ca un zvon dintr-o ţară îndepărtată. Îl apucă pe Jake de păr cu o mână şi de o bretea a ghiozdanului cu cealaltă. Simţi că-ncepea să se încline şi el spre exterior şi, preţ de o clipă de coşmar, crezu că toţi trei voi plonja prin aer, ca un lanţ uman.

Dădu drumul părului lui Jake şi strânse mai tare breteaua

ghiozdanului, rugându-se ca băiatul să nu şi-l fi cumpărat de la un magazin cu produse ieftine. Flutura cu mâna liberă deasupra capului, după balustradă. După un moment interminabil, în care alunecarea lor combinată continuă, o găsi şi se apucă de ea.

— *ROLAND!* urlă el. *MI-AR PRINDE BINE PUŢIN AJUTOR!*

Roland era deja acolo, cu Susannah cocoţată încă în spinarea sa. Când se aplecă, ea încleştă braţele pe după gâtul său, ca să nu cadă din harnaşament. Pistolarul îl cuprinse pe Jack cu un braţ şi-l trase sus. Când picioarele lui erau din nou pe drugul de susţinere, Jake încolăci un braţ pe după trupuşorul scuturat de tremurături al lui Ete. Mâna lui stângă era o agonie de foc şi gheaţă.

— Dă-mi drumul, Ete, icni el. Acum îmi poţi da drumul... suntem în siguranţă. O clipă teribilă, crezu că billy-bumblerul nu-l va asculta. Apoi, încet, maxilarele lui Ete se relaxară şi Jake îşi putu extrage mâna. Era plină de sânge şi prezenta un semicerc de găuri întunecate.

— Ete, zise bumblerul fără vlagă şi Eddie văzu mirat că ochii ciudaţi ai animalului erau plini de lacrimi. Îşi întinse spatele şi-l linse pe Jake pe faţă cu limba însângerată.

— E-n regulă, spuse Jake, lipindu-şi faţa de blana caldă. Plângea şi el, cu o expresie şocată şi îndurerată pe chip. Nu-ţi face griji, e-n regulă. N-ai avut de ales şi te înţeleg.

Eddie se ridică încet în picioare. Era gri-murdar la faţă şi se simţea ca şi când cineva l-ar fi lovit în stomac cu o bilă de popice. Duse lent mâna stângă între picioare şi se pipăi.

— A dracu' vasectomie, zise el gâtuit.

— O să leşini, Eddie? întrebă Roland.

O nouă pală de vânt îi zbură pălăria de pe cap şi o aruncă în faţa lui Susannah. Ea o prinse şi i-o îndesă înapoi până la urechi, dându-i aspectul unui ţăran căzut în cap.

— Nu, răspunse Eddie. Mai că mi-aş dori să pot, dar...

— Uită-te la Jake, spuse Susannah. Sângerează rău.

— Sunt bine, zise băiatul şi încercă să-şi ascundă mâna.

Înainte să apuce, Roland i-o luă cu blândeţe în mâinile sale. Jake suferise cel puţin o duzină de împunsături pe dosul

mâinii, în palmă şi pe degete. Majoritatea erau adânci. Era imposibil de spus dacă avea şi oase rupte sau tendoane secţionate până ce nu avea să-ncerce să o flexeze, iar acum nu era nici momentul, nici locul pentru astfel de experimente.

Roland se uită la Ete. Billy-bumblerul îi întoarse privirea, în ochii săi expresivi citindu-se tristeţe şi frică. Nu se linsese pe bot de sângele lui Jake, deşi acesta ar fi fost cel mai natural lucru din lume pentru el.

— Lasă-l în pace, îl instrui Jake şi strânse mai tare braţul cu care îl ţinea pe Ete. N-a fost vina lui. A fost a mea, fiindcă am uitat de el. L-a dezechilibrat vântul.

— N-am să-i fac nimic, spuse Roland.

Deşi era sigur că billy-bumblerul nu suferea de turbare, tot nu avea de gând să-i permită să guste din sângele lui Jake mai mult decât o făcuse deja. Cât despre vreo altă boală pe care bumblerul o putea purta în sânge... ei bine, *ka* avea să decidă, aşa cum, în cele din urmă, făcea mereu. Roland îşi scoase eşarfa de la gât şi-l şterse pe Ete la bot.

— Poftim, spuse. Bravo, amice. Bravo, băiete.

— Ete, rosti billy-bumblerul fără vlagă şi Susannah, care se uita peste umărul pistolarului, ar fi putut jura că auzise recunoştinţă în vocea lui.

Îi lovi încă o pală de vânt. Vremea se înrăutăţea cu rapiditate.

— Eddie, trebuie să coborâm de pe pod. Poţi să umbli?

— Nu, stăpâne; da' mi-oi târî picioarele după mine.

Încă-l durea groaznic în zona pelviană şi-n capul stomacului, dar nu la fel de rău ca în urmă cu câteva minute.

— Prea bine. Să ne mişcăm. Cât de repede putem.

Roland se întoarse, dădu să facă un pas şi se opri. Un om stătea acum de cealaltă parte a golului, uitându-se inexpresiv la ei.

Nou-venitul se apropiase cât timp atenţia lor fusese îndreptată spre Jake şi Ete. Avea un arc în spate. Purta o eşarfă galben-aprins legată la cap; capetele ei fluturau ca nişte fanioane în vântul puternic. La urechi îi atârnau cercei aurii rotunzi, cu cruci în centru. Un ochi era acoperit cu un petic

alb de mătase. Faţa-i era plină de pustule purpurii, unele deschise şi supurânde. Putea să aibă treizeci, patruzeci sau şaizeci de ani. Ţinea o mână ridicată deasupra capului. În ea avea ceva ce Roland nu reuşea să distingă. Ştia doar că, judecând după forma ei regulată, nu putea fi o piatră.

În spatele acestei apariţii, oraşul se profila cu o claritate bizară în lumina tot mai puţină a zilei. Când Eddie se uită peste grupurile de clădiri de pe celălalt mal – depozite de mult prădate de jefuitori, fără îndoială – la canioanele umbroase şi labirinturile de piatră, înţelese pentru prima dată ce tare se înşelase, ce greşeală teribil de prostească făcuse, sperând că vor găsi ajutor. Acum vedea faţadele spulberate şi acoperişurile sparte; acum vedea cuiburile de păsări clădite pe cornişe şi în geamurile fără sticlă, holbate; acum îşi permise să *adulmece* de-a dreptul oraşul, şi acel miros nu era de mirodenii fabuloase şi mâncăruri savuroase de felul celor pe care mama lui le aducea uneori acasă de la Zabar's, ci mai degrabă miasma unei saltele care a luat foc, a ars în voie şi apoi a fost stinsă cu apă de canal. Înţelese deodată oraşul Lud, îl înţelese pe deplin. Piratul rânjitor care apăruse în timp ce atenţia lor era în altă parte probabil că era cea mai apropiată versiune de elf bătrân şi înţelept care exista în locul acela pustiit, aflat pe moarte.

Roland scoase revolverul.

— Lasă-l jos, pretinu' mieu, zise bărbatul cu eşarfă galbenă, cu un accent atât de pronunţat, încât sensul cuvintelor lui aproape că se pierdu. Lasă-l jos, sufletu' mieu. Ăi fi tu aprig, îhî, aiasta-i clar, da' acuma ai pierdut.

14

Pantalonii nou-venitului erau din catifea verde şi peticiţi. Cum stătea aşa, pe marginea găurii din pod, semăna cu un corsar aflat la apusul carierei lui de jefuitor: bolnav, răpciugos şi încă periculos.

— Şi dacă nu mă supun? întrebă Roland. Dacă aleg să-ţi

trag pur şi simplu un glonţ în capul ăla bolnav?

— Atuncia oi ajunge-n iad numa' cu atât mai repede-naintea ta cât să-ţi ţiu de uşă, spuse omul cu eşarfă galbenă, şi chicoti amical. Flutură mâna pe care o ţinea în aer. Pen' mine-i oricum acelaşi drac.

Roland bănuia că acesta era adevărul. Omul arăta ca şi când ar mai avut cel mult un an de trăit... şi că ultimele luni ale acelui an aveau să fie probabil foarte neplăcute. Pustulele supurânde de pe faţa lui nu aveau nicio legătură cu radiaţiile; dacă Roland nu se înşela amarnic, omul acela era în ultima fază a ceea ce doctorii numeau blenoragie şi restul lumii numea boala curvăsăriei. Când erai în faţa unui om periculos, era întotdeauna de rău, dar măcar îţi puteai calcula şansele într-o astfel de întâlnire. Când erai în faţa unui mort, însă, totul se schimba.

— Ştiţ' voi oare ce am io acilea, scumpii miei? întrebă piratul. Aveţ' idee pe ce a pus mâna pretinu' vost Gasher? E o grenado, ceva mumos ce-or lăsat în urmă Bătrânii, şi io i-am dat deja jos căciulia... fiindc-a sta acoperit 'nainte ca prezentările să fie făcute-i dovadă de proastă purtare, chiar aşa!

Chicoti vesel un moment, apoi chipul îi rămase din nou imobil şi grav.

Îl părăsi orice urmă de umor, ca şi când un buton ar fi fost apăsat undeva în creierul lui degenerat.

— Acuma, scumpilor, numa' deştu' mieu ce mai ţine cuiu'. De mă-mpuşti, o s-urmeze o bubuitură a dracu' de puternică. Tu şi fofoloanca de maimucă din spatele tău o să fiţ' făcuţ' pulbere. Cre' că şi plodu', da. Junele care stă-napoia ta şi-ndreaptă spre mine pistolu' ăla de jucărie ar putea să trăiască, da' numa' pân-o să atingă apa... şi o s-o atingă sigur, pen' că podu' asta atârnă de un fir deja de patrujde ani, şi nu-i trebe decât un bobârnac ca să cadă. Aşa că vrei să pui revolveru' cela deoparte sau vrei să ne ducem tăţ' dracului în acelaş' căruţ?

Roland se gândi o clipă să încerce să tragă în obiectul pe care Gasher îl numea grenado şi să i-l zboare din mână, dar

văzu cât de tare îl strângea şi puse arma la loc.

— A, bun! făcu Gasher, din nou vesel. Ştiam io că ieşti om de omenie, numa' ce te-am văzut! O, da! Chiar aşe!

— Ce vrei? întrebă Roland, deşi credea că ştia deja asta.

Gasher ridică mâna liberă şi arătă cu un deget murdar spre Jake.

— Plodu'. Dă-mi plodu' şi restu' puteţ' pleca.

— Du-te şi te fute singur, zise Susannah imediat.

— De ce nu? cârâi piratul. Dă-mi o bucată dă oglinză şi mi-o tai acuş şi-o vâr 'napoi – de ce nu, la cât îmi foloseşte-n zilele astea? Păi, nu pot nici să mă uşurez făr' să mă ardă până-n gât! Ochii lui, care aveau o nuanţă calmă de cenuşiu, nu se desprinseră nicio clipă de pe faţa lui Roland. *Tu* ce spui, pretinu' mieu?

— Ce se va întâmpla cu noi, ceilalţi, dacă ţi-l dau pe băiat?

— Păi, vă vedeţ' liniştiţ' de drum făr' nicio problemă din partea noastră! răspunse prompt bărbatul cu eşarfă galbenă. Ai cuvântu' lu' Tic-Tac pentru asta. Că doară vorba lui v-o zic, chiar aşe, iar Tic-Tac e un om pe cinste, nu-ş' calcă vorba odată ce ş-o dat-o. Sigur, asta n-o pot zice şi despre Puberii peste care-o să daţ', da' din partea lu' Cărunţii lu' Tic-Tac n-o s-aveţ' probleme.

— Ce naiba *vorbeşti*, Roland? sări Eddie. Doar nu te gândeşti să faci asta, nu? Roland nu se uită în jos la Jake şi buzele nu i se mişcară când murmură:

— O să-mi ţin promisiunea.

— Da... ştiu că o vei ţine. Apoi Jake ridică glasul şi spuse: Pune pistolul deoparte, Eddie. Eu voi decide.

— Jake, ţi-ai ieşit din *minţi!*

Piratul scoase un horcăit vesel.

— Nici vorbă, pretine! *Tu* ţ-ai ieşit din minţ' de nu mă crezi. Cu noi măcar ar fi păzit de tobe, nu-i aşe? Gândeşte-te: de n-aş vorbi serios, v-aş fi zis din prima s-aruncaţ' armele peste bord! Nimic mai uşor! Da' am zis io asta? Noo!

Susannah auzise schimbul de replici dintre Jake şi Roland. Avusese, de asemenea, ocazia să înţeleagă cât de sumbre le erau opţiunile.

— Pune-l deoparte, Eddie.

— De unde să ştim că n-o să arunci grenada în noi imediat ce o să ai băiatul? strigă Eddie.

— O împuşc în aer, dacă încearcă, spuse Roland. O pot face, şi el *ştie* că pot.

— Da, s-ar putea. Pari om dintr-o bucată, chiar aşe.

— Dacă spune adevărul, continuă Roland, s-ar frige şi dacă n-aş nimeri jucărioara lui, pentru că podul s-ar prăbuşi şi am cădea cu toţii în râu.

— Foarte dăştept, fiu' mieu! zise Gasher. *Chiar* eşti dintr-o bucată, aşe-i? Râse hârâit, apoi redeveni serios şi sigur pe sine. Gata cu vorbăria, pretinu' mieu. Alege. Îmi dai băietu' sau ne-aflăm sfârşitu' toţ' deodată?

Înainte ca Roland să poată spune un cuvânt, Jake se furişă pe lângă el, pe drugul de susţinere. Încă îl strângea pe Ete cu braţul drept. Îşi ţinea mâna stângă însângerată drept în faţă.

— Jake, *nu!* strigă Eddie cu disperare.

— O să vin după tine, zise Roland cu aceeaşi voce joasă.

— Ştiu, răspunse Jake.

Vântul suflă din nou. Podul se legănă şi gemu. Râul Send era presărat acum cu pete de spumă şi apa fierbea albă în jurul epavei monoului albastru care ieşea la suprafaţă în amonte.

— Aşe, pretine! ugui Gasher. Buzele i se lăţiră, expunând puţinii dinţi rămaşi în gingiile albe, asemenea unor lespezi funerare roase. Aşe, plodu' mieu! Vino numa'.

— Roland, poate blufează! ţipă Eddie. Grenada aia ar putea fi moartă! Pistolarul nu răspunse.

În timp ce Jake se apropia de cealaltă parte a găurii din trotuar, Ete îşi dezgoli şi el dinţii şi începu să mârâie la Gasher.

— Azvârle jigărania aia vorbitoare, spuse piratul.

— Du-te dracului, răspunse Jake cu aceeaşi voce calmă. Gasher păru surprins pentru un moment, apoi încuviinţă.

— Ţii la el, aşe-i? Bine atuncia. Făcu doi paşi înapoi. Pune-l jos imediat ce-ajungi pe beton. Şi dacă sare la mine, promit că-i trag un şut de o să-i iasă creierii pe gaura din fund.

— Gaura din fund, repetă Ete printre dinţii dezgoliţi.

— Taci, Ete, îl apostrofă Jake în şoaptă.

Ajunse la beton tocmai când cea mai puternică rafală de până atunci lovi podul. De data aceasta, ţiuitul firelor de cablu care se rupeau părea să vină de peste tot. Jake aruncă o privire înapoi şi-i văzu pe Roland şi pe Eddie ţinându-se de balustradă. Susannah îl privea peste umărul pistolarului, cu părul ei creţ suflat de vânt. Jake ridică mâna către ei. Roland o ridică şi el.

De data asta n-o să mă mai laşi să cad, nu-i aşa? întrebase el.

Nu – nici de data asta şi nici altă dată, răspunsese Roland. Jake îl credea... Se temea totuşi foarte tare de ce se putea întâmpla înainte să vină Roland. Îl puse pe Ete jos. Gasher se apropie degrabă în clipa următoare, lovind cu piciorul în micuţul animal. Ete se dădu într-o parte, ferindu-se de gheată.

— Fugi! strigă Jake.

Ete fugi, ţâşnind pe lângă ei şi luând-o spre capătul podului dinspre Lud cu capul în jos, ocolind găurile şi sărind peste crăpăturile din asfalt. Nu se uită înapoi. O clipă mai târziu, Gasher îl prinse pe Jake cu braţul pe după gât. Puţea a mizerie şi carne putredă, cele două izuri combinându-se într-o singură miasmă grea, pestilenţială. Îi ridică lui Jake stomacul în gât.

Piratul lovi cu pelvisul în fesele lui Jake.

— Poate că nu-s aşa d-amorţit cum credeam. Nu se zice oare că tinereţea-i vinu' care-i îmbată pe bătrâni? Ne-om distra bine, aşe-i, pruncu' mieu? Aha, ne-om distra atât de bine că i-om face pe înjeri să cânte.

O, Iisuse, gândi Jake. Gasher ridică iarăşi vocea.

— Acuma, noi plecăm, straşnicu' mieu pretin... Avem lucruri mari de făcut şi oameni mari de-ntâlnit, chiar aşe, da' io-mi ţiu cuvântu'. Cât despre tine, o să stai acolo unde eşti încă v'o cinşpe minute bune, de ai minte-n cap. De te văd că faci o mişcare, ne ducem toţi pe copcă. Înţelesu-m-ai?

— Da, spuse Roland.

— Mă-nţelegi când zic că n-am ni'ca de pierdut?

— Da.

— Asta-i foarte bine, atuncia. Mişcă, băiete! Un-doi!

Mâna lui Gasher îl strânse tot mai tare pe Jake de gât, până ce băiatul abia mai putea respira. În acelaşi timp, era tras înapoi. Se îndepărtară în felul acesta, cu faţa spre spărtura la care Roland stătea cu Susannah în cârcă şi Eddie puţin în spatele lui, încă ţinând în mână Rugerul pe care Gasher îl numise pistol de jucărie. Jake simţea cum răsuflarea caldă a piratului îl lovea în ureche în reprize scurte. Mai rău chiar, îi simţea mirosul.

— Nu-ncerca nimic, şopti Gasher, c-altfel îţ' smulg bijuteriile şi ţi le-ndes în cur. Ş-ar fi păcat să le piezi 'nainte s-apuci să le foloseşti, nu-i aşe? Foarte păcat, da.

Ajunseră la capătul podului. Jake se crispă, crezând că Gasher va arunca totuşi grenada, dar piratul n-o făcu... cel puţin, nu imediat. Îl împinse pe Jake cu spatele prin spaţiul strâmt dintre două cubicule mici care probabil că serviseră, cândva, ca gherete de taxare. Dincolo de ele, depozitele din cărămidă se profilau aidoma unor blocuri cu celule de închisoare.

— Acuma, pretine, o să-ţi iau mâna de pe gât, c-altfel te sufoci. Da' o să te ţin de braţ şi, dac-o iei la fugă ca vântu' şi ca gându', promit că ţi-o smulg din umăr şi te bat cu ea ca şi c-o bâtă. Înţelesu-m-ai?

Jake încuviinţă şi, dintr-odată, presiunea teribilă dispăru de pe traheea sa. Imediat după aceea, îşi simţi din nou mâna – o simţi caldă şi umflată şi plină de foc. Apoi Gasher îl apucă de biceps cu degete ca de fier, şi uită complet de mână.

— Tai-tai! făcu piratul într-un falsetto grotesc şi agită grenada în direcţia celorlalţi. Pa-pa, scumpilor! Apoi mârâi spre Jake: Acuma *fugi*, plodu' mă-tii! *Fugi!*

Jake fu întâi răsucit şi apoi smuls din loc, forţat să alerge. Zburau amândoi pe o rampă curbată în jos, spre nivelul străzii. Primul gând confuz al lui Jake fu că aşa ar fi arătat East River Drive la două sau trei sute de ani după ce o stranie ciumă a creierului ar fi ucis toţi oamenii raţionali de pe faţa pământului.

Epavele antice şi ruginite ale ceea ce cu siguranţă fuseseră automobile stăteau la intervale de-a lungul ambelor borduri.

Majoritatea erau roadstere în formă de bulă, care nu semănau cu nicio maşină dintre cele pe care le văzuse Jake vreodată (decât, poate, cu acelea pe care personajele cu mănuşi albe ale lui Walt Disney le conduceau în benzile desenate), dar printre ele zări o broscuţă Volkswagen veche, o maşină care putea fi un Chevrolet Corsair şi ceva ce credea că era un Ford model A. Niciuna dintre aceste bizare epave nu avea pneuri; fie fuseseră furate, fie se făcuseră de mult praf şi pulbere. Şi tot ce era din sticlă fusese spart, ca şi când cetăţenii rămaşi în acel oraş ar fi dispreţuit orice le-ar fi putut arăta reflexiile, chiar şi accidental.

Sub şi între maşinile abandonate, rigolele erau pline cu grămezi de metal neidentificat şi licăriri puternice de sticlă. Copacii fuseseră plantaţi de-a lungul trotuarelor într-un timp îndepărtat şi mai ferice, însă acum erau atât de uscaţi, încât aduceau cu nişte sculpturi de metal, văzute pe fundalul cerului noros. Unele dintre depozite fuseseră fie bombardate, fie se prăbuşiseră de la sine, şi dincolo de maldărele de cărămizi care reprezentau tot ce mai rămăsese din ele, Jake vedea râul şi pilonii ruginiţi şi îndoiţi ai podului peste Send. Mirosul de putreziciune jilavă – un miros ce părea să ţi se înfigă aproape fizic în nas – era mai puternic ca oricând.

Strada se îndrepta către est, depărtându-se de calea Grinzii, şi Jake văzu că era din ce în ce mai gâtuită de moloz şi deşeuri. La distanţă de şase sau şapte cvartale, părea că se gâtuia complet, şi totuşi în direcţia aceea îl târa Gasher. La început, ţinu pasul cu el, dar piratul impunea un ritm incredibil. Jake începu să gâfâie şi rămase un pas în urmă. Gasher aproape îl ridică de la sol, trăgându-l spre bariera de gunoaie şi ciment şi bârne ruginite care-i aştepta în faţă. Dopul – care lui Jake îi lăsa impresia unei construcţii – se afla între două clădiri late, cu faţade de marmură prăfuită. În faţa celei din stânga era o statuie pe care Jake o recunoscu imediat: era femeia numită Justiţia Oarbă, iar acesta era un semn aproape sigur că clădirea pe care o străjuia fusese un tribunal. Însă nu avu decât un moment ca să se uite; Gasher îl târa fără zăbavă către baricadă, şi nici prin gând nu-i trecea să

încetinească pasul.

O să ne omoare pe amândoi, dacă încearcă să trecem pe acolo! gândi Jake, dar Gasher – care fugea ca vântul în pofida bolii care-şi arăta prezenţa pe faţa lui – îngropă pur şi simplu degetele mai adânc în braţul lui şi-l trase mai departe. Iar acum Jake văzu o alee îngustă în mormanul nu chiar atât de haotic de beton, mobilă spartă, ţevi corodate şi bucăţi de camioane şi automobile.

Înţelese imediat. Labirintul acela avea să-l întârzie câteva ore bune pe Roland... însă pentru Gasher era o joacă de copii, şi ştia *exact* încotro se ducea.

Gura mică şi întunecată a aleii era pe partea stângă o mormanului de reziduuri. Când ajunseră la ea, Gasher aruncă obiectul verde înapoi peste umăr.

— Lasă capu' jos, şcumpule! strigă el şi scoase o serie de chicote ascuţite, isterice. Un moment mai târziu, o explozie uriaşă zgudui strada. Una dintre maşinile în formă de bulă sări şase metri în aer şi apoi ateriză pe capotă. Un potop de cărămizi şuieră pe deasupra capului lui Jake şi ceva îl lovi tare în omoplatul stâng. Se împletici şi ar fi căzut, dacă piratul nu l-ar fi smucit în picioare, trăgându-l în deschizătura îngustă din gunoaie. Odată intraţi în pasajul de dincolo, umbre lungi se întinseră pofticioase şi-l înconjurară.

Când dispărură din vedere, o formă mică şi blănoasă se furişă din spatele unui bolovan de beton. Era Ete. Rămase în gura pasajului un moment, cu gâtul întins înainte, cu ochii scânteind. Apoi merse pe urmele lor, ţinând nasul aproape de pământ şi adulmecând conştiincios.

15

— Haide, spuse Roland, imediat ce Gasher îşi luă picioarele la spinare.

— Cum ai putut face asta? îl admonestă Eddie. Cum l-ai putut lăsa pe monstrul ăla să-l ia?

— Pentru că n-am avut de ales. Adu scaunul cu rotile. O să

avem nevoie de el. Ajunseseră la betonul aflat de cealaltă parte a spărturii, când o explozie zgudui podul, împroşcând moloz spre cerul întunecat.

— Hristoase! făcu Eddie şi întoarse chipul palid şi speriat spre Roland.

— Nu-ţi face încă griji, rosti Roland calm. Cei de teapa lui Gasher sunt rareori neatenţi cu jucăriile lor explozive.

Ajunseră la gheretele de taxare din capătul podului. Roland se opri imediat după ele, în capul rampei curbate.

— Ştiai că individul nu blufează, nu-i aşa? întrebă Eddie. Vreau să zic că nu bănuiai, doar... *ştiai*.

— E un mort ambulant şi oamenii ca el nu au nevoie să blufeze.

Vocea lui Roland era suficient de calmă, însă tot se simţea în ea o undă de amărăciune şi tristeţe.

— Ştiam că se poate întâmpla aşa ceva şi, dacă l-am fi văzut pe individ mai repede, cât încă ne aflam în afara razei oului lui exploziv, l-am fi putut ţine la distanţă. Dar Jake a căzut şi el s-a apropiat prea tare. Îmi imaginez că-şi spune că motivul pentru care am adus băiatul cu noi a fost ca să plătim tributul trecerii sigure prin oraş. La naiba! La naiba, ce ghinion!

Roland se lovi cu pumnul în picior.

— Ei, asta-i, hai să mergem după el! Pistolarul clătină din cap.

— Aici, drumurile noastre se despart. Nu o putem duce pe Susannah acolo unde s-a dus ticălosul şi nici n-o putem lăsa singură.

— Dar...

— Ascultă şi nu te împotrivi... dacă vrei să-l salvăm pe Jake. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât i se răcesc mai tare urmele. Şi e greu să mergi pe urme reci. Voi aveţi propria voastră misiune de îndeplinit. Dacă mai există un Blaine, şi sunt sigur că Jake crede că există, atunci tu şi Susannah trebuie să-l găsiţi. Trebuie să fie o gară sau ceea ce odinioară, pe tărâmurile îndepărtate, se numea leagăn. Înţelegi?

În sfârşit, din fericire, Eddie nu se împotrivi.

— Da. O să-l găsim. Şi atunci?

— Trage câte un glonţ la fiecare jumătate de oră. O să vin după ce-l recuperez pe Jake.

— Împuşcăturile vor atrage şi alţi oameni, spuse Susannah.

Eddie o ajutase să coboare din harnaşament şi ea se făcea comodă în scaunul cu rotile.

Roland îi scrută cu o privire rece.

— Descurcă-te cu ei.

— Bine.

Eddie întinse mâna şi pistolarul i-o strânse scurt.

— Găseşte-l, Roland.

— O, îl voi găsi. Numai roagă-te zeilor tăi să-l găsesc destul de repede. Şi ţineţi minte amândoi chipurile taţilor voştri.

Susannah încuviinţă:

— Vom încerca.

Roland se întoarse şi alergă în pas lejer pe rampă în jos. Când dispăru din vedere, Eddie se uită la Susannah şi nu fu surprins să vadă că femeia plângea.

Şi lui îi venea să plângă. În urmă cu o jumătate de oră, erau o ceată strâns unită de prieteni. Frăţia lor fusese făcută fărâme în doar câteva minute – Jake răpit, Roland plecat după el. Până şi Ete fugise. Eddie nu se simţise niciodată atât de singur.

— Am sentimentul că nu-i vom mai revedea niciodată, spuse Susannah.

— Ba sigur că-i vom revedea! replică Eddie aprig, dar ştia la ce se referea ea, întrucât şi el simţea la fel.

Presentimentul că drumul lor ajunsese la sfârşit înainte să înceapă bine îi apăsa greu pe suflet.

— Într-o luptă cu Attila Hunul, i-aş da trei şanse la două lui Roland Barbarul. Haide, Suze... avem de prins un tren.

— Dar unde? întrebă ea, mâhnită.

— Nu ştiu. Poate c-ar trebui să-l oprim pe primul elf bătrân şi înţelept pe care-l întâlnim în cale şi să-l întrebăm, nu?

— Ce tot vorbeşti acolo, Edward Dean?

— Nimic, spuse el şi, cum asta era atât de al naibii de adevărat încât simţea că-i dau lacrimile, apucă mânerele

scaunului cu rotile şi începu să-l împingă în jos pe rampa crăpată şi plină de sticlă spartă care ducea în oraşul Lud.

16

Jake descinse repede într-o lume pâcloasă în care suferinţa constituia singurul reper: mâna care pulsa, bicepsul în care Gasher îşi înfipsese degetele ca nişte piroane de oţel, plămânii care-l ardeau. Înainte să ajungă prea departe, acestor dureri întâi li se alătură şi apoi le luă locul o usturime arzătoare în partea stângă a corpului. Se întrebă dacă Roland pornise deja după ei. Se mai întrebă şi cât timp va putea Ete să trăiască în lumea aceea atât de diferită de câmpiile şi pădurea pe care le cunoscuse el până acum. Apoi Gasher îl pocni peste faţă, însângerându-i nasul, şi gândurile i se pierdură într-un val de durere roşie.

— Haide, bastard mic ce eşti! Mişcă-ţ' bucile!

— Fug... cât pot de repede, gemu Jake şi abia reuşi să ocolească un ciob gros de sticlă care ieşea ca un dinte lung şi transparent din peretele de gunoaie din stânga sa.

— Bine ar fi să nu fie aşa, fiin'c-atunci îţ' trag una de să-ţ' pierzi cunoştinţa şi te trag mai departe de păr! Hai odată, *un-doi*, bastard mic ce eşti!

Jake găsi cumva resurse să fugă mai tare. Intrase pe alee cu ideea că-n scurt timp vor ieşi din nou pe bulevard, dar acum îşi dădea seama cu tristeţe că nu va fi aşa. Aceea era mai mult decât o alee; era un drum camuflat şi fortificat care ducea şi mai adânc pe teritoriul Cărunţilor. Zidurile înalte şi nesigure care se apropiau continuu de ei fuseseră clădite dintr-o gamă extraordinar de variată de materiale: maşini parţial sau complet turtite de calupurile de granit şi oţel aşezate peste ele; stâlpi de marmură; utilaje de fabrică înroşite de rugină acolo unde nu erau înnegrite de ulei; un peşte din crom şi cristal mare cât un avion particular, cu un cuvânt criptic în Limba Nobilă – ÎNCÂNTARE – inscripţionat delicat pe suprafaţa lui solzoasă; lanţuri încrucişate, cu fiecare verigă mare cât capul

lui Jake, înfăşurate în jurul unui amalgam indistinct de mobile ce păreau să stea deasupra lor într-un echilibru precar, ca nişte elefanţi de circ pe platformele lor mici de oţel.

Ajunseră la un loc unde cărarea aceea incredibilă se ramifica, şi Gasher alese braţul stâng fără nicio ezitare. Ceva mai departe, alte trei alei, atât de înguste încât erau aproape nişte tunele, se îndepărtau în direcţii diferite. De data aceasta, Gasher alese braţul din dreapta. Noua cărare, ce părea formată din bancuri de cutii putrede şi blocuri uriaşe de hârtie veche – hârtie care putea să fi fost cândva cărţi ori reviste – era prea îngustă pentru a le permite să alerge umăr la umăr. Gasher îl împinse pe Jake în faţă şi începu să-l lovească necontenit în spate pentru a-l face să meargă mai repede. *Probabil că aşa se simte un juncan atunci când e împins spre abator*, gândi Jake şi jură că, de va fi să scape cu viaţă, nu va mai mânca niciodată carne de vită.

— Fugi, păsărică dulce de băiat! *Fugi!*

Jake pierdu în scurt timp socoteala curbelor pe care le luau şi, pe măsură ce Gasher îl împingea mai adânc în acel haos de oţel contorsionat, mobile sparte şi utilaje dezafectate, începu să-şi piardă orice speranţă că va fi salvat. Nici chiar Roland nu-l va mai putea găsi acum. Dacă pistolarul încerca, avea să se piardă şi să hoinărească pe cărările gâtuite ale acelei lumi de coşmar până la moarte.

Acum mergeau la vale şi zidurile de hârtie tasată făcuseră loc unor metereze de fişete, mormane de maşini de calcul şi grămezi de echipament IT. Era ca şi când ar fi alergat printr-o versiune de coşmar a unui depozit Radio Shack. Preţ de un minut întreg, peretele care gonea în stânga lui Jake păru construit doar din televizoare ori terminale video aruncate de-a valma. Se holbau la el aidoma ochilor opaci ai unor morţi. Şi-n vreme ce solul de sub picioarele lor continua să coboare, Jake îşi dădu seama că acum *chiar* erau într-un tunel. Fâşia de cer noros de deasupra lor se îngustase, devenind o panglică, iar panglica devenise şnur, după care şnurul devenise un fir de aţă. Se aflau într-o întunecată lume subpământeană, alergând ca doi şobolani printr-o gigantică groapă de gunoi.

Dacă se prăbuşeşte totul peste noi? se întrebă Jake, dar în starea lui actuală de epuizare, acea posibilitate nu-l speria prea tare. Dacă se năruia acoperişul, putea măcar să se odihnească.

Gasher îl mâna aşa cum un fermier îşi mână catârul, lovindu-l peste umărul stâng pentru a-l înştiinţa să o ia la stânga şi peste cel drept pentru a o lua la dreapta. Când drumul mergea în faţă, îl pocnea peste ceafă. Jake încercă să ocolească o ţeavă ieşită din pământ şi nu reuşi prea bine. Aceasta îl nimeri în şold şi-l făcu să se împleticească, fluturând din braţe prin pasajul îngust, către un amalgam de sticlă şi scânduri crăpate. Gasher îl prinse şi-l împinse iarăşi în faţă.

— Fugi, plod împiedicat ce eşti! Nu ştii să fugi! De n-ar fi Omu' Tic-Tac, ţ-aş da la buci chiar aci şi ţ-aş lua gâtu-n acelaşi timp, chiar aşe aş face!

Jake alergă învăluit într-o pâclă roşie în care nu existau decât durerea şi bufnetul des al pumnilor lui Gasher, care-l loveau în umeri sau în ceafă. În cele din urmă, când fu sigur că nu mai putea fugi, Gasher îl apucă de gât şi-l opri atât de brusc, încât Jake se lovi de el cu un gâjâit strangulat.

— Vezi *aci* un truc mic! gâfâi Gasher jovial. Uită-te drept 'nainte şi-o să vezi două cabluri întinse-n X puţin deasupra pământului. Le vezi?

La început, Jake nu le văzu. Era foarte întuneric acolo; mormane de ibrice uriaşe de cupru se ridicau în stânga, iar în dreapta erau maldăre de tuburi din oţel care păreau a face parte din echipamentul de scufundări. Jake credea că pe acestea din urmă le putea transforma într-o avalanşă dacă ar fi suflat o singură dată tare. Se şterse cu antebraţul la ochi, înlăturând şuviţe încâlcite de păr, şi încercă să nu se gândească la felul în care ar arăta el îngropat sub aproximativ şaisprezece tone de tuburi. Miji ochii în direcţia indicată de Gasher. Da, desluşea – cu greu – două linii subţiri şi argintii care aduceau cu corzile de chitară sau banjo. Coborau de pe marginile pasajului şi se încrucişau cam la şaizeci de centimetri deasupra pământului.

— Târăşte-te pe dedesubt, scumpişor. Şi fii tare atent, că dacă atingi numa' puţin unu' din cablurile alea, jumate din oţelu' şi betonu' din oraş o să-ţ' cadă-n scumpu' tău căpşor. Şi-n al meu, deşi mă-ndoiesc că asta ţ-ar provoca v-o tresărire, zic bine? Acuma, târăşte-te!

Jake îşi dădu jos ghiozdanul din spate, se întinse la pământ şi-l împinse prin spaţiul dinaintea sa. Pe când îşi croia drum pe sub cablurile subţiri şi bine întinse, descoperi că totuşi voia să mai trăiască puţin. I se părea că poate să simtă toate acele tone de gunoaie aşezate într-un echilibru precar, aşteptând să se prăvălească peste el. *Cablurile astea probabil că ţin în loc două chei de boltă atent alese*, gândi el. *Dacă una dintre ele se rupe... pa şi pusi, ne-am dus dracului*. Atinse cu spatele unul dintre cabluri şi, undeva sus, ceva scârţâi.

— Ai grijă, ţâcă! gemu Gasher. Ai maaare grijă!

Jake se împinse pe sub cablurile încrucişate, folosindu-se de picioare şi coate. Părul ud de sudoare şi murdar îi căzu iar în ochi, dar el nu mai îndrăzni să-l dea la o parte.

— Ai scăpat, icni Gasher într-un târziu şi se strecură pe sub cabluri cu uşurinţa mişcării îndelung exersate. Se ridică în picioare şi luă ghiozdanul lui Jake înainte ca băiatul să şi-l poată pune înapoi în spate. Ce ai acilea, ţâcă? întrebă el, desfăcând curelele şi uitându-se înăuntru. Ai ceva bun pentru bătrânu' tău pretin? Fiin'că lu' Gasher îi plac bunătăţile, chiar aşe!

— N-am nimic acolo, decât...

Mâna piratului se mişcă iute şi-i dădu capul pe spate cu o palmă zdravănă, care iscă un norişor de sânge înspumat în nasul lui.

— De ce ai făcut asta? se plânse Jake, rănit şi enervat.

— Ca să-nveţi să nu-mi mai zici ce pot să văd cu ochii mei! ţipă Gasher şi aruncă ghiozdanul în lături. Îşi dezgoli dinţii rămaşi într-un rânjet teribil şi periculos. Şi fiin'că era cât pe ce să ne-arunci în cap tot căcatu' de deasupra noastră! Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce mai cumpătată: Şi fiin'c-aşe am vrut io – tre' să recunosc asta. Moaca ta de oaie proastă-mi trezeşte pofta să te plesnesc, 'ţi zic sincer. Rânjetul se lăţi,

expunându-i gingiile albicioase şi supurânde, o imagine de care Jake s-ar fi putut lipsi. Dacă duru' de pretin al tău vine după noi pân-aci, o s-aibă o surpriză cân' o să dea peste cablurile astea, zic bine? Gasher se uită în sus, rânjind în continuare. Undeva acolo sus, dacă-mi amintesc bine, e aşezat în echilibru un autobuz.

Jake începu să verse lacrimi – lacrimi de sfârşeală şi deznădejde, care săpau canale înguste în murdăria de pe obrajii lui.

Gasher ridică ameninţător palma desfăcută.

— Mişcă-te, ţâcă, 'nainte să mă pun şi io pe plâns... fiin'că bătrânu' tău pretin e un tip foarte sentimental, chiar aşe, şi cân' l-apucă bocitu', numa' de aplică palme-n stânga şi-n dreapta-i mai apare un zâmbet pe buze. *Fugi!*

Fugiră. Gasher alese aparent la întâmplare cărări care duceau mai adânc în labirintul acela urât mirositor şi plin de scârţâieli periculoase, anunţându-şi alegerile cu pumni tari în umerii băiatului. La un moment dat, sunetul de tobe reîncepu. Venea parcă de peste tot şi de nicăieri, iar pentru Jake aceasta fu ultima picătură. Abandonă orice speranţă şi orice judecată logică, şi îşi îngădui să se afunde până la capăt în coşmar.

17

Roland se opri în faţa baricadei care gâtuia strada dintr-o parte în cealaltă şi de sus până jos. Spre deosebire de Jake, el nu nutrea nicio speranţă că va ieşi la lumină dincolo. Clădirile care se întindeau la răsărit aveau să fie insule ocupate de santinele ieşind la suprafaţă dintr-o mare de gunoi, ustensile, artefacte... şi capcane, nu se îndoia. Unele dintre acele reziduuri erau acolo de cinci sau şapte sau o mie de ani, dar Roland credea că majoritatea fuseseră aduse de Cărunţi, bucată cu bucată. Partea răsăriteană a oraşului Lud devenise, de fapt, reduta Cărunţilor, şi Roland stătea acum în faţa zidului ei.

Merse înainte încet şi văzu gura pasajului pe jumătate

ascunsă în spatele unui bolovan de beton măcinat pe la colţuri. Erau urme de paşi în praful fin – două perechi, unele mari, celelalte mici. Pistolarul dădu să se ridice în picioare, se uită din nou şi se lăsă înapoi pe vine. Nu două prechi, ci trei, cea din urmă lăsată de lăbuţele unui animal mic.

— Ete! strigă Roland încet.

Un moment, nu primi niciun răspuns, dar apoi un lătrat solitar se auzi dintre umbre. Roland păşi în pasaj şi văzu ochii încercuiţi cu auriu uitându-se la el de după primul colţ. Pistolarul se apropie cu paşi siguri de bumbler. Ete, căruia încă nu-i plăcea să se apropie prea tare de altcineva în afară de Jake, se dădu un pas înapoi şi rămase pe poziţie, uitându-se temător în sus, la Roland.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă pistolarul.

Simţea cortina roşie a febrei luptei asaltându-l, dar acum nu era timp pentru asta. Avea să vină şi timpul acela, dar acum nu trebuia să-şi permită acea inexprimabilă uşurare.

— Să mă ajuţi să-l găsesc pe Jake?

— Ake! lătră Ete, scrutându-l în continuare pe Roland cu ochii lui temători.

— Du-te, atunci. Găseşte-l.

Ete se întoarse imediat şi alergă cu viteză de-a lungul aleii, adulmecând cu botul pe jos. Roland îl urmă, aruncând doar rareori privirea în faţă, după Ete. În rest, rămase cu ochii aţintiţi spre trotuarul antic, căutând semne.

18

— Iisuse, spuse Eddie. Ce *fel* de oameni sunt ăştia?

Urmaseră bulevardul de la baza rampei cale de vreo două cvartale, văzuseră baricada (ratând intrarea lui Roland în pasajul parţial ascuns cu mai puţin de un minut) şi cotiseră la nord pe o arteră lată, care semăna cu Fifth Avenue. Nu îndrăznise să-i spună lui Susannah asta; era încă prea dezamăgit de oraşul acela ruinat şi urât mirositor ca să dea glas unei speranţe, fie ea cât de mică.

„Fifth Avenue“ îi duse la o zonă cu clădiri mari de piatră albă, care-i amintea lui Eddie de felul cum arăta Roma în filmele acelea cu gladiatori pe care le urmărea la TV când era mic. Erau austere şi, în mare parte, încă într-o stare bună. Era aproape sigur că fuseseră clădiri publice – galerii, biblioteci, poate muzee. Una, cu un acoperiş mare în cupolă, care se crăpase ca un ou de granit, era posibil să fi fost un observator, deşi Eddie citise undeva că astronomilor le plăcea să fie *departe* de marile oraşe, întrucât luminile electrice îi încurcau în studierea stelelor.

Erau spaţii deschise între acele edificii impunătoare şi, cu toate că iarba şi florile care creşteau odinioară acolo fuseseră sufocate de buruieni şi tufişuri încâlcite, zona încă păstra un aer grandios, iar Eddie se întrebă dacă nu cumva fusese centrul vieţii culturale din Lud. Sigur că zilele acelea apuseseră de mult; Eddie se îndoia că pe Gasher şi pe amicii lui îi interesa prea tare baletul sau muzica de cameră.

El şi Susannah ajunseseră la o intersecţie mare, din care se desprindeau patru bulevarde late, radiind ca spiţele unei roţi. În mijlocul roţii era o piaţetă mare, pavată. Pe marginea ei erau dispuse difuzoare în vârful unor stâlpi de oţel înalţi de doisprezece metri. În mijlocul piaţetei era un piedestal cu rămăşiţele unei statui – un aprig cal de luptă din cupru, verde de cocleală, cabrat, cu picioarele din faţă în aer. Războinicul care-l călărise cândva zăcea prăvălit, strângând într-o mână ceva ce aducea cu o mitralieră şi-n cealaltă o sabie. Picioarele lui erau încovoiate după forma calului pe care stătuse cândva, însă cizmele rămâneau sudate în marginile monturii de metal. MOARTE CĂRUNŢILOR! era scris pe piedestal, cu litere de un portocaliu spălăcit.

Uitându-se de-a lungul străzilor, Eddie văzu alţi stâlpi cu difuzoare. Câţiva căzuseră la pământ, dar majoritatea erau încă în picioare şi fiecare dintre ei fusese împodobit cu o sumbră ghirlandă de cadavre. Ca rezultat, piaţeta în care dădea „Fifth Avenue“ şi străzile care porneau de acolo erau toate străjuite de o mică armată de morţi.

— Ce *fel* de oameni sunt ăştia? repetă Eddie întrebarea.

Nu se aştepta la un răspuns şi Susannah nici nu i-l oferi... deşi ar fi putut. Mai avusese ocazii să zărească crâmpeie din lumea lui Roland, dar niciodată nu văzuse ceva atât de clar şi de precis ca acum. În toate ocaziile anterioare, ca atunci, în River Crossing, încercase ceva aproape de viziune; acum însă avu o singură străfulgerare, şi fu ca şi când ar fi văzut chipul contorsionat al unui maniac periculos, iluminat de o lovitură de fulger.

Difuzoarele... cadavrele atârnate... tobele. Înţelese pe dată cum se potriveau toate, cu claritatea cu care înţelesese că trăsurile încărcate din greu care traversau River Crossing în drum spre Jimtown erau trase de boi şi nu de catâri ori cai.

— Lasă gunoaiele astea, spuse ea şi vocea ei tremură doar puţin. Pe noi ne interesează trenul... Încotro crezi că trebuie să ne îndreptăm?

Eddie ridică ochii spre cerul tot mai întunecat şi observă fără probleme calea Grinzii în forma norilor grăbiţi. Coborî privirea şi nu fu foarte surprins să vadă că intrarea străzii care urma cel mai aproape cărarea Grinzii era păzită de o ţestoasă mare din piatră. Capul ei de reptilă se iţea de sub buza de granit a carapacei; ochii ei afundaţi păreau să-i scruteze cu mare curiozitate. Eddie înclină din cap spre ea şi izbuti să schiţeze un zâmbet anemic.

— Vezi ţestoasa cât e de mare?

Susannah aruncă şi ea o privire şi încuviinţă. El o împinse prin piaţeta oraşului şi mai departe, pe Strada Ţestoasei. Leşurile care o mărgineau emanau un miros uscat de scorţişoară, care-i făcu lui Eddie stomacul să se strângă... nu fiindcă ar fi fost insuportabil, ci fiindcă era mai degrabă chiar plăcut – aroma de mirodenie dulceagă pe care unui copil i-ar face plăcere să şi-o presare peste pâinea prăjită de la micul dejun.

Strada Ţestoasei era largă, din fericire, şi chiar dacă majoritatea cadavrelor atârnate de stâlpii cu difuzoare erau aproape nişte mumii, Susannah văzu câteva relativ proaspete, cu muşte încă târându-se grăbite pe pielea înnegrită a feţelor umflate şi cu viermi încă mişunând în orbitele cu pupile

putrezite.

Şi după fiecare difuzor era câte un morman mic de oase.

— Trebuie că sunt mii, spuse Eddie. Bărbaţi, femei şi copii.

— Da. Glasul calm al lui Susannah i se părea chiar şi ei ciudat de distant. Au avut mult timp ca să ucidă. Şi l-au folosit fix pentru asta, ca să se omoare între ei.

— Unde mă-sa or fi elfii ăia înţelepţi? întrebă Eddie şi râsul care urmă sună prea tare a suspin.

Credea că începea în sfârşit să înţeleagă pe deplin ce însemna cu adevărat expresia aceea banală – *lumea a mers mai departe*. Câtă ignoranţă şi cât rău cuprindea în ea.

Şi ce profunzime avea.

Difuzoarele au fost o măsură pe timp de război, gândi Susannah. *Sigur că asta au fost. Numai Dumnezeu ştie ce război, sau acum cât timp, dar trebuie să fi fost devastator. Stăpânii din Lud au folosit difuzoarele pentru a face anunţuri în tot oraşul din cine ştie ce loc central, fortificat – un buncăr ca acela în care s-au retras Hitler şi înalţii lui comandanţi la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.*

Auzea în urechi vocea autoritară care se rostogolise din acele difuzoare – o auzea la fel de clar cum auzise scârţâitul căruţelor care treceau prin River Crossing, la fel de clar cum auzise pocnetul de bici pe spinările boilor istoviţi.

Centrele A şi D de distribuire a raţiilor vor fi închise astăzi; vă rugăm să veniţi la centrele B, C, E şi F, prezentând cupoanele obligatorii.

Echipele de miliţie Nouă, Zece şi Doisprezece să se prezinte la Sendside. Bombardament aerian prevăzut între orele opt şi zece. Toţi cetăţenii noncombatanţi trebuie să se retragă în adăposturile la care au fost repartizaţi. Luaţi cu voi măştile antigaz. Repet, luaţi cu voi măştile antigaz.

Anunţuri, da... şi o versiune denaturată de ştiri – o versiune militantă, propagandistică, pe care George Orwell ar fi numit-o limbă dublă. Şi între buletinele de ştiri şi anunţuri, muzică militară stridentă şi îndemnuri de a-i respecta pe cei căzuţi, trimiţând alţi bărbaţi şi alte femei în gâtlejul însângerat al abatorului.

Apoi războiul luase sfârşit şi se lăsase tăcerea... pentru o vreme. Dar la un moment dat, difuzoarele reîncepuseră să funcţioneze. Cu cât timp în urmă? O sută de ani? Cincizeci? Avea importanţă? Susannah credea că nu. Importanţă avea faptul că atunci când difuzoarele fuseseră reactivate, singurul lucru pe care îl difuzau fusese o singură bandă rulată în buclă... banda cu înregistrarea tobelor. Iar descendenţii primilor cetăţeni ai oraşului o luaseră drept... ce? Vocea Ţestoasei? Voinţa Grinzii?

Susannah se forţă să-şi amintească momentul când îşi întrebase tatăl, un om tăcut, dar cinic, dacă credea că există un Dumnezeu în ceruri care dirijează cursul evenimentelor umane. *Păi*, spusese el, *da şi nu, Odetta. Sunt sigur că există un Dumnezeu, dar nu cred că El mai are vreo legătură cu noi în ultima vreme; cred că după ce I-am ucis fiul, I-a intrat în sfârşit în cap că nu poate face nimic cu fiii lui Adam şi cu fiicele Evei, aşa că s-a spălat pe mâini de noi. Deştept tipul.*

Ea răspunsese (la aceste vorbe la care se aşteptase pe deplin; avea unsprezece ani atunci şi ştia destul de bine cum gândeşte tatăl ei) arătându-i o casetă din pagina Bisericilor Comunitare a ziarului local. Acolo se spunea că reverendul Murdock de la Biserica Metodistă a Slavei Cereşti va predica în duminica următoare pe marginea subiectului intitulat „Dumnezeu ne vorbeşte zi de zi“ – cu trimiteri la un text din Întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni. Tatăl lui râsese atât de tare, că-i ieşiseră lacrimi la colţurile ochilor. *Ei, presupun că auzim cu toţi vocea* cuiva, spusese el într-un târziu, *şi poţi fi sigură de un lucru, scumpa mea: fiecare dintre noi – inclusiv acest reverend Murdock – aude vocea aceea spunând exact ceea ce vrea el să audă. E mai convenabil în felul ăsta.*

Ceea ce oamenii *aceştia* voiseră să audă, aparent, la ropotul de tobe înregistrat pe bandă era o invitaţie să comită uciderи ritualice. Şi acum, când tobele începeau să bubuie în sutele sau miile de difuzoare – o partitură zbuciumată care era doar linia de percuţie a unui cântec al formaţiei Z.Z. Top intitulat „Velcro Fly“, dacă Eddie avea dreptate – acesta era semnalul lor pentru a scoate laţurile şi a mai spânzura câţiva cetăţeni

de cei mai apropiaţi stâlpi cu difuzoare.

Câţi? se întrebă ea în timp ce Eddie o împingea în scaunul cu rotile, cauciucurile lui dure scrâşnind peste cioburi de sticlă şi foşnind printre grămezile de hârtii. *Câţi vor fi fost ucişi de-a lungul anilor din cauză că un circuit electric aflat undeva sub oraş începuse să sughită? Să fi început totul deoarece ei recunoscuseră alteritatea esenţială a muzicii, care venea cine ştie cum – ca noi, ca avionul şi ca unele dintre maşinile de pe străzile acestea – dintr-o altă lume?*

Nu ştia, dar ştia că ajunsese să împărtăşească punctul de vedere cinic al tatălui ei pe subiectul legat de Dumnezeu şi de fiicele Evei. Oamenii aceia căutaseră cu lumânarea un motiv de a se ucide între ei, atâta tot, iar tobele fuseseră un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Gândul i se întoarse la stupul pe care îl găsiseră – stupul deformat, cu albine albe, a căror miere i-ar fi otrăvit, dacă ar fi fost atât de nechibzuiţi încât să o mănânce. Acolo, de partea aceea a Sendului, se afla un alt stup muribund şi alte albine albe mutante, a căror înţepătură n-ar fi fost cu nimic mai puţin mortală, cu toată confuzia, precaritatea şi perplexitatea lor.

Şi câţi alţii vor trebui să moară înainte ca banda în sfârşit să se rupă?

Ca şi când gândul ei ar fi influenţat realitatea, difuzoarele începură dintr-odată să transmită bătăile neobosite şi sincopate ale tobelor. Luat prin surprindere, Eddie strigă. Susannah strigă şi ea şi-şi acoperi urechile cu mâinile – dar înainte de asta, auzi vag restul muzicii: pista sau pistele care fuseseră amuţite cu zeci de ani în urmă, când cineva (probabil accidental) lovise butonul de „balance“, dându-l complet într-o parte şi reducând la tăcere chitarele şi vocea.

Eddie continuă să o împingă pe Strada Ţestoasei, de-a lungul Căii Grinzii, încercând să se uite în toate direcţiile deodată şi să nu simtă izul de putrefacţie.

Slavă Cerului pentru vânt, îşi spuse el.

Începu să împingă scaunul mai repede, scanând spaţiile năpădite de buruieni dintre clădirile mari şi albe, după linia

graţioasă a unei şine de monorai suspendate. Abia aştepta să iasă din acel nesfârşit culoar al morţilor. Când mai trase o dată adânc în piept o gură de aer cu acel miros dulce de scorţişoară, i se păru că niciodată în viaţă nu-şi dorise ceva cu mai multă ardoare.

19

Jake ieşi brusc din torpoare atunci când Gasher îl apucă de guler şi-l smuci cu toată forţa unui călăreţ nemilos, care frânează un cal în galop. În acelaşi timp, întinse un picior şi Jake se prăbuşi în spate peste el. Se lovi cu capul de caldarâm şi, preţ de o clipă, se făcu întuneric. Gasher, brutal cum era, îl aduse degrabă în simţiri, prinzându-l de buza de jos şi trăgând de ea în sus şi în afară.

Jake strigă şi sări în şezut, lovind orbeşte cu pumnii. Gasher se feri cu uşurinţă, vârî cealaltă mână la subsuoara băiatului şi-l săltă în picioare. Jake rămase acolo, clătinându-se ca un beţiv înainte şi înapoi. Nu mai putea protesta acum; aproape că nu mai putea nici înţelege. Tot ce ştia era că fiecare muşchi din corpul său părea zdrobit şi că mâna rănită ţipa ca un animal prins în capcană.

Aparent, Gasher avea nevoie de o pauză de respiraţie, şi de data aceasta îşi recăpătă suflul ceva mai greu. Rămase îndoit de mijloc, cu mâinile înfipte în genunchii pantalonilor săi verzi, gâfâind în reprize scurte, şuierătoare. Eşarfa galbenă se strâmbase pe capul lui. Ochiul teafăr sclipea ca un diamant fără valoare. Peticul de mătase albă era acum strâns şi fire de materie vâscoasă galbenă, cu aspect urât, îi curgeau pe obraji de sub el.

— Uită-te deasupra, ţâcă, ş-o să vezi de ce te-am oprit aşa. Uită-te bine! Jake lăsă capul pe spate şi, în adâncurile şocului său, nu fu deloc surprins să vadă o fântână de marmură mare cât o rulotă, atârnată la un metru şi jumătate deasupra lor. El şi Gasher se aflau aproape direct sub ea. Fântâna era agăţată cu două cabluri ruginite, în mare parte ascunse în stive uriaşe şi nesigure de strane de biserică. Până şi-n starea lui nu tocmai ageră, Jake observă că acele cabluri erau mai roase

decât fuseseră agăţătoarele rămase ale podului.

— Vezi? întrebă Gasher, rânjind. Duse mâna stângă la ochiul acoperit, adună un cheag de materie purulentă de dedesubt şi o aruncă indiferent într-o parte. O mândreţe, aşe-i? O, Omu' Tic-Tac e un glumeţ, chiar aşe, unu' care nu glumeşte. (Unde-s tobele ale futute? Ar fi trebuit să-nceapă deja – dacă Viper-a uitat de ele, o să-i bag un băţ atât de adânc în cur, c-o să simtă gust de scoarţă.) Acuma, uită-te în faţă, plodu' mieu delicios.

Jake se uită şi Gasher îl plesni imediat atât de tare, că el se împletici în spate şi căzu.

— Nu-n *aer*, prostovane! *Jos!* Vezi alea doo pietre de pavaj negre? După un moment, Jake le văzu. Încuviinţă apatic.

— N-ai vrea să calci p-alea, c-atunci ne-ar cădea totu-n cap, ţâcă, ş-apoi cine o vrea să te adune o s-aibă nevoie de o sugativă. 'Ţeles?

Jake încuviinţă din nou.

— Bun. Gasher trase aer pentru ultima dată adânc în piept şi-l plesni pe Jake peste umăr. Dă-i drumu', atuncia, ce mai aştepţi? *Un-doi!*

Jake păşi peste prima piatră neagră şi văzu că nu era deloc o piatră de pavaj, ci o placă de metal rotunjită ca să semene cu una. A doua era chiar în faţa ei, viclean aşezată astfel încât, dacă un intrus neştiutor se întâmpla să o rateze pe prima, să calce aproape sigur pe a doua.

Dă-i, atunci, drumul şi calcă, gândi el. *De ce nu? Pistolarul n-o să te găsească niciodată în labirintul ăsta, aşa că dă-i drumul şi fă totul să cadă. Nu poate fi mai groaznic decât ceea ce-ţi pregătesc Gasher şi prietenii lui. Va fi însă mai rapid.*

Mocasinul său prăfuit ezită în aer deasupra capcanei. Gasher îl lovi cu pumnul în mijlocul spatelui, dar nu tare.

— Te gândeşti să ne vii de petrecanie, aşe-i, ţâcă? întrebă el. Cruzimea veselă din vocea lui fusese înlocuită de o simplă curiozitate. Dacă se mai simţea în ea o altă emoţie, atunci era vorba nu de teamă, ci de amuzament. Dă-i drumu', dacă asta vrei să faci, că io am deja bilet luat. Numa' grăbeşte-te! Zeii spargă-ţi ochii!

Piciorul lui Jake coborî lângă declanşatorul capcanei. Decizia sa de a mai trăi puţin nu se baza pe vreo speranţă că Roland îl va găsi; doar că asta ar fi făcut şi pistolarul – ar fi mers mai departe până când l-ar fi împiedicat cineva, şi atunci ar mai fi mers câţiva metri, dacă ar fi putut.

Dacă o făcea acum, îl putea lua pe Gasher cu el, dar Gasher singur nu era de ajuns – o singură privire era suficientă ca să ştii precis că piratul spunea adevărul când afirma că oricum era deja pe moarte. Dacă mergea mai departe, poate că i se va ivi ocazia să-i ia cu el şi pe unii dintre prietenii lui Gasher – poate chiar pe aşa-numitul Om Tic-Tac.

Dacă tot e să le vin de petrecanie, cum spune el, gândi Jake, *mai bine s-o fac împreună cu cât mai multă lume.*

Roland ar fi înţeles.

20

Jake greşea cu privire la capacitatea pistolarului de a-i urma prin labirint; ghiozdanul lui era cea mai evidentă dovadă lăsată în urma lor, dar Roland înţelese degrabă că nu era nevoie să se oprească pentru a căuta semne. Trebuia doar să meargă după Ete.

Se opri totuşi la mai multe pasaje care se intersectau, vrând să se asigure, şi de fiecare dată Ete se uita înapoi şi lătra o dată în felul lui jos şi nerăbdător, care părea să spună: *Grăbeşte-te! Vrei să-i pierdem?* După ce semnele pe care le văzu – o urmă, o bucată din cămaşa lui Jake, o fâşie de pânză galbenă de la eşarfa lui Gasher – îi confirmară de trei ori alegerile bumblerului, Roland se mulţumi să-l urmeze. Nu renunţă să se uite după semne, dar nu se mai opri pentru a le depista. Apoi începuseră tobele şi tocmai ele – plus curiozitatea lui Gasher pentru ce avea Jake în ghiozdan – fură cele care-i salvară viaţa în acea după-amiază.

Se opri brusc, cizmele lui prăfuite alunecând, şi avea pistolul deja în mână înainte să-şi dea seama ce era acel sunet. Când înţelese, puse revolverul înapoi în toc, cu un geamăt

nervos. Era gata să o ia din nou la pas, când privirea îi căzu pe ghiozdanul băiatului... şi apoi pe două dungi vagi care sclipeau în aer puţin la stânga. Îngustă ochii şi desluşi două fire subţiri care se încrucişau la nivelul genunchilor, la nici trei paşi în faţa lui. Ete, care era mic de statură, se furişase fără probleme prin V-ul inversat format de fire, dar de n-ar fi fost tobele şi ghiozdanul abandonat al lui Jake, Roland ar fi intrat direct în ele. Când ridică ochii, urmărind stivele aranjate nu chiar la întâmplare de o parte şi de cealaltă a pasajului în acel punct, gura lui se strânse. Fusese cât pe ce, şi doar *ka* îl salvase.

Ete lătră agitat.

Roland se lăsă pe burtă şi se târî pe sub cabluri, mişcându-se încet şi cu băgare de seamă – era mai mare decât Jake şi Gasher, şi îşi dădu seama că un om cu adevărat masiv n-ar fi putut trece pe dedesubt fără să declanşeze avalanşa atent pregătită. Tobele pompau şi-i bubuiau în urechi. *Mă întreb dacă au înnebunit cu toţii*, gândi el. *Dacă ar trebui să ascult asta zi de zi, cred că eu aş înnebuni*.

Ajunse de cealaltă parte a cablurilor, luă ghiozdanul de jos şi se uită în el. Cărţile lui Jake şi câteva articole de îmbrăcăminte erau încă acolo, la fel şi comorile pe care le culesese băiatul de-a lungul drumului – o piatră cu reflexe galbene care păreau de aur, dar nu erau; un vârf de săgeată, probabil rămas de la bătrânii oameni ai pădurii, pe care Jake îl găsise într-un crâng la o zi după aducerea sa în lumea pistolarului; câteva monede din lumea lui; ochelarii de soare ai tatălui său; alte câteva lucruri pe care doar un băiat aflat în preadolescenţă le putea iubi şi înţelege la valoarea lor. Lucruri pe care le-ar fi vrut înapoi... asta, desigur, dacă Roland ajungea la el înainte ca Gasher şi prietenii lui să-l poată schimba, să-l rănească în feluri care-l puteau face să-şi piardă interesul pentru toate curiozităţile inocente ale unui băiat de vârsta lui.

Chipul rânjit al lui Gasher pluti în mintea lui Roland aidoma chipului unui demon sau al unui djinn ieşit dintr-o sticlă: dinţii stricaţi, ochii goi, urmele sifilisului de pe obraji şi

de sub liniile ţepoase ale maxilarelor. *Dacă-i faci ceva...* gândi el şi alungă imaginea, întrucât direcţia acelui gând ducea într-o fundătură. Dacă Gasher îi făcea ceva băiatului (*Jake!* insistă cu tărie mintea sa... *Nu doar băiatul, ci Jake! Jake!),* Roland avea să-l omoare, da. Actul în sine n-ar fi însemnat însă nimic, căci Gasher era deja un om mort.

Pistolarul lungi curelele ghiozdanului, minunându-se de ingeniozitatea cataramelor care permiteau lucrul acesta, îl luă în spate şi se ridică în picioare. Ete se întoarse pentru a merge mai departe, dar Roland îl strigă pe nume şi bumblerul se uită înapoi.

— La mine, Ete.

Roland nu ştia dacă bumblerul putea înţelege (sau dacă va da ascultare, în cazul în care înţelegea), însă era mai bine – mai sigur – dacă stătea aproape de el. Acolo unde se afla o capcană, era posibil să se mai afle şi altele. Data viitoare, Ete putea să nu aibă la fel de mult noroc.

— Ake! lătră Ete, neclintindu-se din loc.

Lătratul era hotărât, dar lui Roland i se păru că ochii lui exprimau mai bine sentimentul pe care îl încerca – ochii erau întunecaţi de teamă.

— Da, dar e periculos, spuse Roland. La mine, Ete.

Înapoi de unde veneau, se auzi bufnitura unui lucru greu căzând, probabil desprins din loc de vibraţia tobelor. Roland vedea acum stâlpi cu difuzoare ici şi colo, ieşind din deşeuri asemenea unor stranii animale cu gât lung.

Ete se întoarse la el cu paşi mari şi ridică privirea, gâfâind.

— Rămâi aproape.

— Ake! Ake-Ake!

— Da. Jake.

O luă din nou la fugă şi Ete alergă alături de el, mai ascultător decât orice câine.

21

Pentru Eddie, cum spusese un om deştept cândva, totul era

un *déjaî -vu:* alerga cu scaunul cu rotile, luându-se la întrecere cu timpul. Plaja fusese înlocuită de Strada Ţestoasei, dar altminteri totul era la fel. O, mai era *totuşi* o diferenţă relevantă: acum căuta o gară (sau leagăn) şi nu o uşă stând în aer.

Susannah şedea dreaptă, cu părul suflat de vânt în spate şi revolverul lui Roland în mâna dreaptă, cu ţeava îndreptată în sus, către cerul înnorat şi trist. Tobele ropoteau, atacându-i cu sunetul lor. Un obiect gigantic, în formă de disc, zăcea în stradă înaintea lor şi mintea surmenată a lui Eddie, poate influenţată de clădirile clasice din jurul lor, produse o imagine cu Jupiter şi Thor jucând frisbee. Jupiter efectuează o lansare superbă şi Thor lasă să cadă discul printr-un nor... Ce naiba, e timpul pentru o bere pe muntele Olimp, oricum.

Frisbee pentru zei, gândi el, împingând-o pe Susannah printre două maşini ruginite. *Ce concept!*

Săltă scaunul pe trotuar pentru a ocoli artefactul, care semăna cu un soi de antenă de telecomunicaţii acum, că ajunseseră foarte aproape de el. Tocmai cobora încet scaunul de pe bordură înapoi în stradă – trotuarul era prea plin de mizerii ca să poată înainta – când tobele amuţiră brusc. Reverberaţiile se stinseră într-o nouă tăcere, doar că nu era deloc o tăcere, înţelese Eddie. În faţă, intrarea boltită a unei clădiri de marmură stătea la intersecţia Străzii Ţestoasei cu un alt bulevard. Clădirea aceea fusese acoperită de viţă-de-vie şi o plantă verde, hirsută, care semăna cu bărbile chiparoşilor, însă tot îşi păstra aerul magnific şi cumva demn. După ea, dincolo de colţ, o mulţime de oameni vociferau cu însufleţire.

— Nu te opri! se răsti Susannah. Nu avem timp să...

Un chiot isteric străbătu vociferările. Fu însoţit de ţipete de aprobare şi, incredibil, de genul de aplauze pe care Eddie le auzise în cazinourile hotelurilor din Atlantic City după prestaţia pianistului de serviciu. Chiotul se pierdu într-un gâlgâit lung, care semăna cu bâzâitul unei cicade. Eddie simţi că i se ridică părul pe ceafă. Aruncă o privire la cadavrele spânzurate de cel mai apropiat stâlp cu difuzor şi înţelese că Puberii petrecăreţi din Lud aveau încă o execuţie publică.

Splendid, gândi el. *Le mai lipseşte Tony Orlando şi Dawn care să cânte „Knock Three Times“, ca să poată muri fericiţi.*

Eddie se uită curios la mormanul de pietre din colţ. Aşa, de aproape, lujerii care îl năpădiseră aveau un miros puternic de iarbă. Mirosul era amar de-ţi făcea ochii să lăcrimeze, însă lui tot îi plăcea mai mult decât duhoarea dulce-scorţişoară a cadavrelor mumificate. Bărbile de verdeaţă care creşteau din lujeri cădeau în valuri, creând cascade de vegetaţie acolo unde cândva fuseseră o serie de intrări boltite. Dintr-una dintre aceste cascade ieşi o siluetă, care se apropie iute de ei. Era un copil, îşi dădu seama Eddie, unul care scăpase de scutece nu de mulţi ani, judecând după cât era de mic. Purta o costumaţie ciudată, de Micul Lord Fantleroy, cu tot cu cămaşă albă cu volănaşe şi pantalonaşi din diftină. Avea panglici în păr. Eddie simţi pe neaşteptate o dorinţă aiuritoare de a flutura palma deasupra capului şi a striga: *Şe şpun e banal:*

„Lud e şenzazional!“

— Haideţi! strigă copilul pe o voce ascuţită, piţigăiată. Mai multe bucăţi de verdeaţă îi rămăseseră prinse în păr; le înlătură absent cu mâna stângă, din alergare. Or să-l spânzure pe Spanker! E rândul lui Spanker să meargă în ţara tobelor! Haideţi, altfel pierdeţi tot spectacolul, pe cinstea zeilor!

Susannah era la fel de bulversată de aspectul copilului, dar când acesta se apropie, i se păru ceva extrem de ciudat şi de nelalocul lui în felul în care băiatul se curăţa de verdeaţa care i se agăţase în părul legat cu panglici: se folosea doar de o mână. Pe cealaltă, când ieşise în fugă prin cascada verde, o ţinuse la spate şi acolo o ţinea în continuare.

Ce incomod trebuie să fie! gândi ea şi atunci o casetă se derulă în mintea ei şi-l auzi pe Roland cum vorbise la capătul podului. *Ştiam că se poate întâmpla aşa ceva... dacă l-am fi văzut pe individ mai repede, cât încă ne aflam în afara razei oului lui exploziv... La naiba, ce ghinion!*

Îndreptă pistolul lui Roland spre copilul care sărise deja de pe trotuar şi alerga spre ei.

— *Stai aşa!* strigă ea. *Tu, nu te mişca!*

— Ce *faci,* Suze? ţipă Eddie.

Susannah îl ignoră. Într-un sens foarte real, Susannah Dean nici nu mai era acolo; acum, în scaun se afla Detta Walker, şi ochii ei sclipeau bănuitori, înfocaţi.

— *Stai sau trag!*

Micul Lord Fauntleroy putea fi şi surd, la efectul pe care-l avu avertismentul ei.

— Lasă arma jos! strigă el vesel. O să pierdeţi tot spectacolul! Spanker o să... Mâna lui dreaptă începu în sfârşit să iasă de la spate. Atunci, Eddie îşi dădu seama că nu se uitau la un copil, ci la un pitic deformat, care depăşise de mult copilăria. Expresia pe care el o luase la început drept voioşie infantilă era, de fapt, un amestec înfiorător de ură şi furie. Obrajii şi fruntea piticului erau acoperite de petele decolorate şi supurânde ale afecţiunii pe care Roland o numise boala curvăsăriei.

Susannah nici nu-i văzu faţa. Atenţia ei era îndreptată spre mâna dreaptă în mişcare şi spre sfera verde-mat pe care o ţinea. Altceva nu avea nevoie să vadă. Pistolul lui Roland răsună. Piticul fu aruncat în spate. Când ateriză pe trotuar, din gura lui mică ieşi un strigăt de durere şi furie. Grenada îi căzu din mână şi se rostogoli prin aer, descriind invers arcul de cerc pe care îl trasase piticul în cădere.

Detta dispăru ca un vis şi Susannah se uită de la pistolul din care ieşea fum la silueta mică şi răşchirată pe trotuar. Se uită la ea cu surprindere, oroare şi panică.

— O, Iisuse! L-am împuşcat! Eddie, l-am împuşcat!

— Moarte... *Cărunţilor!*

Micul Lord Fauntleroy încercă să strige aceste cuvinte cu pizmă, însă ele ieşiră însoţite de o tuse înecată în sânge, sânge care-i îmbibă şi ultimele locuri încă albe ale cămăşii cu volănaşe. Se auzi o explozie înfundată în piaţeta interioară a clădirii de pe colţ şi cortinele răpănoase de verdeaţă care atârnau la arcade se umflară în exterior asemenea unor flamuri într-o vijelie. Odată cu ele ieşiră nori de fum gros, înţepător. Eddie se aruncă peste Susannah pentru a o proteja şi simţi o ploaie aspră de fragmente de ciment – toate de mici dimensiuni, din fericire – căzându-i pe spate, gât şi creştetul

capului. În stânga sa se auziră o serie de plescăituri dizgraţioase. Deschise ochii puţin, se uită în acea direcţie şi văzu capul Micului Lord Fauntleroy oprindu-se în rigolă. Ochii piticului erau încă deschişi, gura lui descriind acel ultim rictus.

Acum se auzeau alte voci, unele urlând, altele chiuind, toate furioase. Eddie se rostogoli de pe scaunul lui Susannah – care se clătină pe o roată înainte să se decidă să rămână în picioare – şi se uită în direcţia din care venise piticul. O ceată dezorganizată de aproximativ douăzeci de bărbaţi şi femei apăruse, unii venind de după colţ, alţii ieşind prin cortinele de frunze care ascundeau arcadele clădirii de pe colţ, materializându-se din fumul grenadei aidoma unor spirite malefice. Majoritatea purtau eşarfe albastre pe cap şi toţi aveau arme – o gamă diversificată (şi cumva demnă de milă), care includea săbii ruginite, cuţite tocite şi bâte roase. Eddie văzu un bărbat care legăna ameninţător un ciocan. *Puberi*, gândi Eddie. *Le-am întrerupt petrecerea de legare a nodului la gât şi sunt nervoşi din cauza asta până la cer şi-napoi.*

O cacofonie de strigăte – *Moarte Cărunţilor! Ucideţi-i pe amândoi! I-au făcut felul lui Luster, Domnul să le ia ochii!* – se ridică din acel grup fascinant atunci când îi zăriră pe Susannah în scaunul ei cu rotile şi pe Eddie, care stătea într-un genunchi în faţa lui. Bărbatul din frunte purta o fustă ca un kilt şi agita o macetă. O flutură bezmetic prin aer (şi ar fi decapitat-o pe femeia corpolentă din apropierea lui, dacă aceasta nu s-ar fi lăsat în jos) şi apoi atacă. Ceilalţi îl urmară, chiuind veseli.

Pistolul lui Roland tună în ziua vântoasă şi creştetul Puberului purtător de kilt se făcu pulbere. Pielea palidă a femeii care fusese cât pe ce să fie decapitată de macetă fu împroşcată de o ploaie roşie şi ea dădu glas unui lătrat de disperare. Ceilalţi trecură pe lângă ea şi bărbatul mort, făcând ca toate visele urâte, cu priviri bezmetice.

— Eddie! strigă Susannah şi trase din nou.

Un bărbat care purta o mantie cu căptuşeală de mătase şi cizme până la genunchi se prăbuşi în stradă.

Eddie căută Rugerul pe pipăite şi trăi un moment de panică atunci când crezu că-l pierduse. Mânerul pistolului alunecase, cine ştie cum, după betelia pantalonilor. Strânse mâna pe el şi trase tare. Afurisitul nu voia să iasă. Cătarea de la capătul ţevii se agăţase în chiloţii lui.

Susannah trase trei focuri unul după altul. Fiecare glonţ îşi găsi ţinta, însă Puberii tot nu încetiniră pasul.

— *Eddie, ajută-mă!*

Eddie îşi rupse pantalonii, simţindu-se ca o versiune de mâna a doua a lui Superman, şi izbuti în sfârşit să elibereze Rugerul. Trase siguranţa cu podul palmei stângi, aşeză cotul pe picior mai jos de genunchi şi începu să tragă. Nu era nevoie să gândească – nu era nevoie nici să ţintească. Roland le spusese că, în luptă, mâinile unui pistolar lucrează singure, şi Eddie descoperi acum că aşa era. Oricum, nici chiar un orb n-ar fi putut rata de la distanţa aceea. Susannah redusese numărul Puberilor porniţi la atac la cincisprezece; Eddie îi seceră pe cei rămaşi ca o vântoasă care culcă la pământ un lan de grâu, doborând patru în mai puţin de două secunde.

Acum, chipul unic al cetei, acea expresie de sete oarbă, începu să se destrame. Bărbatul cu ciocanul îşi aruncă arma şi o rupse la fugă, şchiopătând pronunţat pe picioarele-i schimonosite de artrită. Îl urmară alţi doi. Ceilalţi se opriră nesiguri în stradă.

— Haideţi, pămpălăilor! mârâi un bărbat relativ tânăr.

Purta eşarfa albastră legată la gât, ca un pilot de curse. Era chel, cu excepţia a doi zulufi de păr roşcat, câte unul de fiecare parte a capului. Lui Susannah, tipul i se părea că seamănă cu Clovnul Clarabell; lui Eddie – cu Ronald McDonald; amândurora li se părea că nu prevestea nimic bun. Omul aruncă o suliţă artizanală care probabil că la origini fusese un picior de masă din oţel. Acesta ateriză în stradă, în dreapta lui Eddie şi a lui Susannah, zăngănind inofensiv.

— Haideţi, vă zic! Le putem veni de hac dacă rămânem uni...

— Scuze, băiete, murmură Eddie, şi-l împuşcă în piept.

Clarabell/Ronald se împletici în spate, ducând o mână la

cămaşă. Se holbă la Eddie cu ochi mari, ce-i spuneau povestea cu o claritate sfâşietoare: asta nu trebuia să se întâmple. Mâna îi căzu greu de o parte a corpului. Un singur pârâiaş de sânge, incredibil de roşu în ziua cenuşie, i se scurse de la colţul gurii. Când tânărul căzu în genunchi, cei câţiva Puberi rămaşi se chiorâră la el muţi, apoi unul dintre ei se întoarse pe călcâie, vrând să spele putina.

— Nici nu te gândi, îl opri Eddie. Rămâi pe loc, prietenul meu retardat, altfel o să ai ocazia să vezi bine poiana în care ţi se termină cărarea. Ridică vocea: Lăsaţi armele jos, băieţi şi fete! Pe toate! Acum!

— Tu... şopti omul pe moarte. Tu... pistolar?

— Aşa-i, răspunse Eddie.

Ochii lui îi scrutară pe Puberii rămaşi, cu o privire aprigă.

— Iartă-mă... rogu-te, gâfâi bărbatul cu şuviţe roşcovane, apoi căzu cu faţa înainte.

— *Pistolari?* întrebă unul dintre ceilalţi.

În tonul lui se citea un început de groază şi înţelegere.

— Ei, sunteţi voi proşti, da' nu şi surzi, spuse Susannah. E şi asta ceva, totuşi. Mişcă ţeava pistolului care, Eddie era aproape sigur, nu mai conţinea niciun glonţ. Dacă se gândea bine, câte mai rămăseseră oare în Ruger? Îşi dădu seama că nu avea idee câte cartuşe conţinea încărcătorul şi se blestemă în gând pentru această scăpare... dar se gândise el vreodată că se va ajunge la aşa ceva? Răspunsul era negativ.

— L-aţi auzit, oameni buni. Lăsaţi-le jos. Recreaţia e gata.

Unul câte unul, oamenii se conformară. Femeia care avea pe faţă aproximativ o halbă de sânge spuse:

— Nu t'ebuia să-l omori pă Winston, doamnă... era ziua lui, chiar aşa.

— Ei, ar fi trebuit, atunci, să stea acasă şi să mai bage sub nas nişte tort, spuse Eddie.

Dată fiind natura generală a acelei experienţe, nu găsi nici comentariul femeii şi nici răspunsul său deloc deplasate.

Între Puberii rămaşi mai era o femeie, o aschimodie căreia părul lung şi blond îi cădea cu pumnii, ca şi când ar fi suferit de râie. Eddie observă că se apropia pe furiş de piticul mort –

şi de adăpostul potenţial al arcadelor năpădite de iarbă de mai încolo – şi trase un glonţ în betonul crăpat, aproape de piciorul ei. Habar n-avea de ce făcuse asta, dar ştia că n-avea chef ca vreunul să le dea celorlalţi idei. Pentru început, se temea de ce ar putea face mâinile lui dacă oamenii bolnavi şi tâmpi din faţă ar fi încercat să fugă. Indiferent ce credea mintea sa despre pistolăritul acesta, mâinile lui descoperiseră că le plăcea la nebunie.

— Rămâi pe loc, frumoaso. Ofiţerul Om-Bun îţi spune să fii chibzuită. Aruncă o privire la Susannah şi îl tulbură cenuşiul tenului ei. Suze, eşti bine? întrebă el cu o voce joasă.

— Da.

— N-o să leşini sau altceva, nu-i aşa? Pentru că...

— Nu. Se uită la el cu ochi atât de întunecaţi, că erau ca nişte peşteri. Doar că n-am mai împuşcat pe nimeni până acum... pricepi?

Păi, ar fi bine să te obişnuieşti cu asta – îi stătu pe limbă să spună. Îşi înghiţi însă cuvintele şi întoarse privirea la cei cinci oameni rămaşi înaintea lor. Aceştia se uitau la el şi la Susannah cu un soi de teamă tâmpă care, totuşi, nu atingea nivelul terorii.

La dracu', cei mai mulţi dintre ei au uitat ce este teroarea, gândi el. *Bucurie, tristeţe, iubire... totu-i o apă şi un pământ. Cred că nu mai simt aproape nimic. Trăiesc în purgatoriu de prea mult timp.*

Apoi îşi aminti râsetele, chiotele de bucurie, aplauzele de salon, şi îşi revizui judecata. Mai era totuşi un lucru care le punea motoarele în mişcare, un lucru care îi stârnea. Spanker ar fi putut depune mărturie pentru asta.

— Cine-i şeful aici? întrebă Eddie.

Supraveghea cu mare atenţie intersecţia din spatele grupului, în caz că ceilalţi îşi adunau din nou curajul. Până acum nu văzuse şi nu auzise nimic alarmant de acolo. Probabil că ceilalţi îi lăsaseră pe nefericiţii aceştia în voia sorţii.

Oamenii se uitară nesiguri unii la alţii şi, în cele din urmă, femeia cu faţa stropită de sânge glăsui:

— Spanker era, dar când s-au auzit de data asta tobele divine, piatra lui Spanker a ieşit din pălărie şi l-am pus să danseze. Cred că Winston ar fi fost următorul, da' i-aţi făcut felul cu pistoalele voastre puturoase, chiar aşa aţi făcut.

Îşi şterse teatral sângele de pe obraz, se uită la el, apoi întoarse privirea posacă spre Eddie.

— Păi, şi tu ce gânduri crezi că avea Winston pentru mine cu suliţa aia puturoasă a lui? întrebă Eddie. Era dezgustat să descopere că femeia chiar reuşise să-l facă să se simtă vinovat. Crezi că voia să-mi aranjeze puţin favoriţii?

— I-aţi ucis şi pe Frank şi Luster, continuă ea pe un ton smiorcăit. Şi ce sunteţi voi? Fie Cărunţi, ceea ce-i rău, fie doi străini puturoşi, ceea ce-i şi mai rău. Cine a mai rămas pentru Puberii din Oraşul de Nord? Topsy, presupun... Topsy Marinarul. Da' el nu-i aci, nu? Şi-a luat barca şi a pornit pe râu în jos, aha, chiar aşa a făcut. Domnul putrezească-l pentru asta, aşa zic io!

Susannah renunţase să mai asculte; mintea ei se fixase cu o fascinaţie îngrozită pe ceva ce spusese femeia înainte. *Piatra lui Spanker a ieşit din pălărie şi l-am pus să danseze*. Îşi aminti că citise în colegiu povestirea „Loteria" a lui Shirley Jackson şi înţelese că oamenii aceia, descendenţii degeneraţi ai primilor Puberi, trăiau coşmarul imaginat de Jackson. Nicio mirare, atunci, că nu erau capabili de emoţii puternice, când ştiau că trebuie să participe la o astfel de extragere criminală nu o dată pe an, ca în povestire, ci de două sau de trei ori în fiecare zi.

— De ce? o întrebă ea pe femeia plină de sânge cu o voce aspră, oripilată. De ce faceţi asta?

Femeia se uită la Susannah ca şi când ar fi fost cel mai prost om din lume.

— De ce?! Pentru ca duhurile care trăiesc în maşinării să nu intre în trupurile celor care au murit aici – Puberi şi Cărunţi deopotrivă – şi să-i trimită sus prin găurile din stradă, ca să ne mănânce. Orice prost ştie asta.

— Nu există duhuri, spuse Susannah şi glasul îi sună chiar şi ei a nesiguranţă. Ba sigur că existau. În lumea aceea, duhuri

existau pretutindeni. Cu toate acestea, merse mai departe.

— Ceea ce voi numiţi tobe divine nu e decât o bandă înregistrată, blocată într-un aparat. Doar asta e. O lovi brusc inspiraţia şi adăugă: Sau poate Cărunţii o fac intenţionat – v-aţi gândit vreodată la asta? Ei locuiesc în cealaltă parte a oraşului, nu-i aşa? Dar şi sub pământ, nu? Dintotdeauna au vrut să vă distrugă. Poate că în sfârşit au găsit un mod eficient de a vă convinge să o faceţi singuri.

Femeia însângerată stătea lângă un vârstnic care purta ceva ce părea a fi cel mai vechi melon din lume şi o pereche de pantaloni kaki scurţi, zdrenţuiţi. Acum, acesta făcu un pas în faţă şi i se adresă cu o brumă de bună-cuviinţă care-i transforma dispreţul latent într-un pumnal cu tăişuri ascuţite ca briciul.

— Te înşeli amarnic, Madam Pistolar. Sunt o mulţime de maşinării mari sub Lud, şi-n toate sunt duhuri – spirite demonice care nu vor decât răul muritorilor de rând, bărbaţi şi femei deopotrivă. Aceste duhuri diabolice sunt *foarte* capabile să-i scoale pe morţi... iar în Lud, aceştia sunt legiuni întregi.

— Ascultă, zise Eddie. Ai văzut vreodată un zombie din acesta cu ochii tăi, Jeeves? A văzut *vreunul* dintre voi?

Jeeves îşi răsfrânse buza şi nu spuse nimic – totuşi, buza aceea răsfrântă spunea, de fapt, totul. La ce să te aştepţi, întreba ea, de la nişte străini care pun armele înaintea bunei înţelegeri?

Eddie decise că cel mai bine era să pună capăt discuţiei. Oricum, nu era el croit pentru munca de misionar. Flutură Rugerul spre femeia stropită cu sânge.

— Tu şi prietenul tău de colo – cel care arată ca un majordom englez într-o zi liberă – o să ne duceţi la gară. După aceea, ne putem lua toţi rămas-bun, şi să-ţi spun un adevăr: asta o să fie cea mai mare bucurie pentru mine.

— Gară? întrebă individul care semăna cu majordomul Jeeves. Ce este o gară?

— Duceţi-ne la leagăn, spuse Susannah. Duceţi-ne la Blaine.

Asta îl zgudui, în sfârşit, pe Jeeves; o expresie de şoc şi

groază înlocui dispreţul cu care îi tratase până atunci.

— Nu puteţi merge acolo! strigă el. Leagănul e pământ interzis, iar Blaine este cel mai periculos dintre toate duhurile din Lud!

Pământ interzis? gândi Eddie. *Splendid. Dacă e adevărat, măcar n-o să mai fie nevoie să ne facem griji din cauza voastră, găozarilor.* Era, în acelaşi timp, plăcut să audă că încă mai *exista* un Blaine... sau cel puţin că oamenii aceia credeau că el exista.

Ceilalţi se holbau la Eddie şi Susannah cu expresii de amuzament năuc; era ca şi când intruşii ar fi sugerat unei adunături de creştini renăscuţi că au găsit Chivotul Legământului şi l-au transformat într-o toaletă cu plată.

Eddie ridică Rugerul până când mijlocul frunţii lui Jeeves ajunse în cătarea lui.

— Noi oricum mergem, spuse el, şi dacă nu vreţi să vă alăturaţi strămoşilor voştri aici şi acum, vă sugerez să terminaţi cu codeala şi să ne duceţi acolo.

Jeeves şi femeia însângerată schimbară o privire nesigură, dar când bărbatul cu melon întoarse ochii spre Eddie şi Susannah, chipul lui era serios.

— Împuşcaţi-ne, dacă vreţi, spuse el. Preferăm să murim aici decât acolo.

— Sunteţi o şleahtă de cretini cărora le stă mintea doar la moarte! strigă Susannah la el. *Nimeni* nu trebuie să moară! Duceţi-ne doar unde vrem să mergem, pentru numele lui Dumnezeu!

Femeia rosti mohotârâ:

— Dar *înseamnă* moarte să intri în leagănul lui Blaine, doamnă, chiar aşa. Căci Blaine doarme, iar cel care-i strică odihna are de plătit un preţ mare.

— Haide, frumoaso, se răsti Eddie. N-ai cum să simţi mirosul cafelei dacă stai cu capu-n fund.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse femeia cu o demnitate bizară şi descumpănitoare.

— Înseamnă că ne puteţi duce la leagăn şi să riscaţi Mânia lui Blaine, sau vă puteţi încăpăţâna să staţi aici şi să simţiţi

Mânia lui Eddie. Să ştiţi că nu e musai să fie o execuţie curată, cu un glonţ în cap. Vă pot rezolva câte o bucată o dată, şi chiar mă simt destul de întărâtat încât să o fac. Am o zi foarte proastă în oraşul vostru – muzica e de rahat, toată lumea duhneşte şi primul individ pe care l-am văzut a aruncat cu o grenadă în noi şi ne-a răpit un prieten. Aşa că, ce spuneţi?

— De ce vreţi, totuşi, să mergeţi la Blaine? întrebă unul dintre ceilalţi. Nu s-a mai clintit de ani buni din locul lui din leagăn. Ba nici de vorbit pe multele lui voci n-a mai vorbit, şi nici de râs n-a mai râs.

De vorbit pe multele lui voci şi de râs? gândi Eddie. Se uită la Susannah. Ea îi întoarse privirea şi ridică din umeri.

— Ardis a fost ultimul care s-a apropiat de Blaine, rosti femeia însângerată. Jeeves încuviinţă sobru.

— Ardis făcea mereu prostii la beţie. Blaine i-a pus câteva întrebări. Le-am auzit, dar pentru mine n-au avut nicio noimă – ceva despre mama corbilor, cred – şi când Ardis n-a răspuns, Blaine l-a nimicit cu foc albastru.

— Electricitate? întrebă Eddie.

Jeeves şi femeia însângerată aprobară la unison.

— Da, zise femeia. Electricitate, aşa i se spunea în zilele de demult, chiar aşa.

— Nu e nevoie să intraţi cu noi, propuse Susannah atunci. Duceţi-ne doar până unde putem vedea locul. Mergem restul drumului singuri.

Femeia se uită la ea neîncrezătoare, după care Jeeves îi trase capul aproape de buzele lui şi-i şuşoti în ureche un timp. Ceilalţi Puberi rămaseră în spatele lor într-o linie inegală, uitându-se la Eddie şi Susannah cu ochii buimăciţi ai unor oameni care au supravieţuit unui puternic raid aerian.

În cele din urmă, femeia întoarse privirea.

— Da, făcu ea. Vă ducem până aproape de leagăn şi apoi ne scăpăm de puturoşeniile voastre.

— Exact asta gândeam şi eu, spuse Eddie. Tu şi Jeeves. Voi, ceilalţi, împrăştierea. Îşi plimbă privirea peste grup, de la un capăt la celălalt. Dar ţineţi minte asta: dacă aruncaţi o singură suliţă pe neaşteptate, o singură săgeată, o singură cărămidă,

ăştia doi mor.

Ameninţarea păru atât de slabă şi fără sens, încât Eddie îşi dori să n-o fi făcut. Cum era posibil să le pese lor de cei doi, sau de orice alt membru al clanului lor, când le făceau felul la doi sau mai mulţi dintre ei în fiecare zi? Ei bine, gândi el, privindu-i pe ceilalţi cum se risipesc fără a arunca măcar o privire înapoi, era prea târziu să-şi facă griji pentru asta acum.

— Haideţi, spuse femeia. Vreau să termin odată cu voi.

— Sentimentul e reciproc, răspunse Eddie.

Dar înainte ca ea şi Jeeves să-i conducă, femeia făcu ceva ce trezi în Eddie un sentiment de căinţă pentru gândurile sale: îngenunche, dădu pe spate părul bărbatului în kilt şi-i sărută obrazul murdar.

— Rămas-bun, Winston, spuse ea. Aşteaptă-mă acolo unde copacii se dau în lături şi apa e dulce. Voi veni la tine, da, voi veni cu siguranţă, aşa cum zorii fac umbrele să fugă spre vest.

— N-am vrut să-l ucid, explică Susannah. Vreau să ştii asta. Voiam însă şi mai puţin să mor eu însămi.

— Da.

Chipul care se întoarse spre Susannah era de piatră, fără urmă de lacrimi.

— Dar dacă vrei să intri în leagănul lui Blaine, o să mori oricum. Şi sunt toate şansele să mori invidiindu-l pe sărmanul Winston. E nemilos, aşa e Blaine. Cel mai nemilos dintre toţi demonii din locul ăsta nemilos la culme.

— Haide, Maud, spuse Jeeves şi o ajută să se ridice.

— Da. Hai să terminăm cu ei. Îi scrută din nou pe Susannah şi pe Eddie, cu ochi aspri şi-n acelaşi timp cumva confuzi. Zeii să-mi afurisească ochii fiindc-au dat de voi. Şi zeii afurisească armele pe care le purtaţi, căci ele au fost mereu sursa nenorocirilor noastre.

Şi cu atitudinea asta, gândi Susannah, *nenorocirile voastre vor dura cel puţin o mie de ani, scumpo.*

Maud impuse un pas iute de-a lungul Străzii Ţestoasei. Jeeves păşea sprinten alături de ea. Eddie, care o împingea pe Susannah în scaunul cu rotile, ajunse în scurt timp să gâfâie şi să facă eforturi pentru a se ţine după ei. Clădirile impunătoare

care mărgineau drumul se depărtară până ce ajunseră să semene cu nişte case de ţară acoperite de iederă, la capătul unor peluze uriaşe, căzute pradă buruienilor. Eddie îşi dădu seama că intraseră în ceea ce odinioară fusese un cartier de lux. Înaintea lor, o clădire se ridica deasupra tuturor celorlalte. Era o construcţie pătrată, incredibil de simplă, ridicată din blocuri de piatră albă, al cărei acoperiş pronunţat se sprijinea pe nenumăraţi stâlpi. Eddie se gândi din nou la filmele cu gladiatori care-i bucuraseră copilăria. Lui Susannah, cu educaţia ei mai formală, îi amintea de Parthenon. Amândoi văzură şi se minunară de splendidul bestiar sculptat – Urs şi Ţestoasă, Peşte şi Şobolan, Cal şi Câine – care încercuia, în perechi, etajul clădirii şi înţeleseră că acela era locul pe care îl căutau.

Sentimentul neplăcut că erau supravegheaţi de mulţi ochi – ochi plini de ură şi mirare, în părţi egale – nu-i părăsi nicio clipă. Tunetul bubui când zăriră şina monoraiului; asemenea furtunii, şina venea dinspre sud, intra pe Strada Ţestoasei şi o lua drept spre Leagănul din Lud. Şi pe măsură ce se apropiau de ea, de o parte şi de alta a lor, leşuri vechi începură să se răsucească şi să danseze în vântul înteţit.

22

După ce alergară Dumnezeu ştie cât timp (tot ce ştia Jake sigur era că tobele se opriseră din nou), Gasher îl smuci iarăşi, făcându-l să se oprească.

De data aceasta, reuşi să rămână în picioare. Îşi găsise ritmul. Gasher, care niciodată nu mai avea unsprezece ani, nu putea spune acelaşi lucru.

— Hoo! Pompa mea bătrână dă rateuri, dulceaţă.

— Păcat, zise Jake insensibil, apoi se împletici în spate când mâna noduroasă a piratului intră în contact cu obrazul său.

— Mda, îs sigur c-ai vărsa lacrimi amare dac-aş pica mort aici, nu-i aşe? Absolut! Da' n-ai tu norocul ăsta, plodu' mieu –

moş Gasher a văzut de toate şi nu m-am născut eu să cad lat la picioarele unui mucos mic ca tine.

Jake ascultă impasibil aceste vorbe incoerente. Intenţiona să-l vadă mort înainte să se termine ziua. Gasher poate că avea să-l ia cu el, dar lui nu-i mai păsa de asta. Îşi şterse sângele de la buza proaspăt crăpată şi se uită la el meditativ, întrebându-se cât de repede putea dorinţa de a ucide să invadeze şi să cucerească sufletul unui om.

Gasher observă că se uita la degetele însângerate şi rânji.

— 'Ţi curge bulionu', eh? N-o să fie ultima oară când vechiu' tău amic Gasher o să te ia la scatoalce, dacă-ţi mai uiţi lungu' nasului... aşa că fii cu ochii pe el.

Arătă cu degetul jos, la suprafaţa pietruită a aleii înguste pe care se aflau acum. Acolo se vedea un capac ruginit de canal şi Jake îşi dădu seama că mai văzuse cuvintele ştanţate în el nu cu mult timp în urmă: TURNĂTORIA LaMERK.

— E un mâner pe margine, zise Gasher. Vezi? Apucă-l şi trage. Hai, mai cu talent şi poate o să ai încă toţi dinţii-n gură cân' o să te-ntâlneşti cu Tic-Tac.

Jake prinse de capacul de oţel şi trase. Trase tare, dar nu atât de tare cât ar fi fost în stare. Labirintul de străzi şi alei prin care îl alergase Gasher fusese rău, dar cel puţin putuse să vadă. Nici nu îndrăznea să-şi imagineze cum avea să fie în lumea de sub oraş, unde întunericul alunga şi visele evadării, şi nu intenţiona să afle decât dacă chiar nu mai avea încotro.

Gasher îi demonstră imediat cât se putea de clar că el era de altă părere.

— E prea greu pentru..., începu băiatul şi atunci piratul îl prinse gât şi-l ridică până ce ajunseră faţă în faţă.

Lunga alergătură pe alei adusese o roşeaţă uşor asudată în obrajii săi şi dăduse pustulelor care-i săpau carnea o nuanţă urâtă, galben-purpurie. Cele deschise supurau o materie groasă, infectată, şi fire de sânge, în pulsaţii egale. Jake simţi doar o adiere a putorii lui dense înainte ca respiraţia să-i fie tăiată de mâna care-l prinsese de gât.

— Ascultă, mucea prost ce eşti, şi ascultă bine, fiin'că ăsta-i ultimu' avertisment. Ridică imediat capacu' ăla idiot, c-altfel

îţ’ bag mâna-n gură şi-ţ’ smulg limba cât ai zice peşte. Şi n-ai decât să mă muşti cât pofteşti, fiin’că boala ce-o am îmi curge-n sânge şi o să vezi primii boboci pe moaca ta-nainte să se gate săptămâna... de o fi să trăieşti atâta. Ei, înţelegi acuma?

Jake aprobă frenetic din cap. Faţa lui Gasher dispărea în falduri tot mai adânci de cenuşiu şi vocea lui părea să vină de la mare depărtare.

— Bine, atuncia.

Gasher îl împinse în spate. Jake căzu grămadă lângă capacul de canal, tuşind şi scuipând. Reuşi până la urmă să tragă adânc în piept o gură de aer care-l arse pe gât ca un foc lichid. Scuipă un ghem de salivă vâscoasă cu fire de sânge în ea şi puţin lipsi să nu vomite văzând-o.

— Acuma trage de capac, bucuria sufletului mieu, şi hai să terminăm cu codeala. Jake se târî spre canal, strecură mâna sub mâner şi de data aceasta trase cu toată forţa. Preţ de un moment teribil, crezu că nu va reuşi să-l urnească din loc. Apoi îşi imagină degetele lui Gasher vârându-i-se în gură şi apucându-i limba, şi găsi un strop de forţă în plus. Simţi o durere agonică, surdă şi tot mai extinsă, la nivelul şalelor, când ceva cedă acolo, dar capacul circular alunecă încet într-o parte, scrâşnind pe pietrele pavajului şi expunând o semilună rânjită de întuneric.

— Bun, ţâcă, bun! strigă Gasher vesel. Ce măgăruş eşti tu! Mai tare... nu te da bătut acuma!

Când semiluna deveni o lună şi durerea de la şale deveni un foc alb, Gasher îl lovi cu gheata în fund, făcându-l să se lungească la pământ.

— Foarte bine! zise piratul, trăgând cu ochiul înăuntru. Acuma, ţâcă, coboară uşurel pe scara de pe margine. Ai numa’ grijă să nu aluneci şi să cazi naibii, fiin’că treptele alea-s al naibii de alunecoase. Îs v’o douăzeci, dacă ţiu bine minte. Şi cân’ ajungi jos, stai cuminte locului ş-aşteaptă-mă. S-ar putea să te apuce chefu’ s-o iei la fugă de bătrânu’ tău amic, da’ crezi c-asta ar fi o idee bună?

— Nu, răspunse Jake. Presupun că nu.

— Foarte intelijent, fiu’ mieu! Buzele lui Gasher se lăţiră în

zâmbetul lui hidos, expunându-i iarăşi cei câţiva dinţi rămaşi. E-ntuneric acolo jos şi-s o mie de tunele care se duc în toate direcţiile. Bătrânu' tău amic Gasher le cunoaşte ca pe propriu-i buzunar, chiar aşe, da' tu te-ai pierde cât ai clipi. Şi mai îs şobolanii – foarte mari şi foarte înfometaţi. Aşa că tu aşteaptă-mă numa'.

— Aşa o să fac.

Gasher îl scrută cu ochii mijiţi.

— Vorbeşti ca o mogâldeaţă, da' nu eşti un Puber – aş pune pariu p-orice c-aşa-i. De unde eşti tu, ţâcă?

Jake tăcu.

— Ţ-a mâncat bumbleru' limba, cumva? Ei, n-are nimic; Tic-Tac o să scoată totu' de la tine, pariu. Are el un dar, aşa; le dezleagă el limbile la toţi. Ş-odată ce-i face să vorbească, oamenii vorbesc uneori atât de repede şi strig-atât de tare, că cineva tre' să-i lovească peste cap ca să-i tempereze. Bumblerii n-au voie să ţină pe nime' de limbă în preajma lu' Omu' Tic-Tac, nici pe plozii ca tine. Acuma, coboară dracu' odată pe scară. *Un-doi!*

Lovi iute cu piciorul. De data aceasta, Jake fu pe fază şi se feri. Se uită în gaura de canal pe jumătate descoperită, văzu scara şi începu să coboare. Încă era cu jumătate de corp deasupra solului când o bubuitură incredibilă, ca de piatră sfărâmată, zgudui aerul. Veni de la o distanţă de aproximativ doi kilometri. Jake ştiu ce era fără a i se spune. Un strigăt de suferinţă pură i se desprinse de pe buze.

Un rictus apăru la colţurile gurii lui Gasher.

— Pretinu' tău ăl dur ţ-a găsit urma mai bine decât te aşteptai tu, nu-i aşe? Nu mai bine decât m-aşteptam *io*, ţâcă, fiin'că io i-am văzut ochii – plini de neobrăzare şi impertinenţă. Io m-aşteptam să vină după bombonica lui dulce imediat, dacă tot era să vină, şi chiar a venit. A observat cablurile, da' fântâna i-a venit de hac, aşa c-*asta*-i bine. Coboară, sufleţel.

Lovi cu piciorul în direcţia capului lui Jake. Băiatul se feri, dar un picior îi alunecă pe scara prinsă de peretele canalului şi reuşi să se salveze de la cădere doar fiindcă se apucă de glezna

râioasă a lui Gasher. Ridică privirea, rugător, şi nu văzu pic de duioşie pe chipul acela infect, muribund.

— Te rog, spuse el şi auzi cuvintele încercând să se transforme în suspin.

Îl vedea tot timpul pe Roland zăcând strivit sub uriaşa fântână. Ce spusese Gasher? Dacă va vrea să-l culeagă cineva, va trebui să folosească sugativa.

— Roagă-te dacă vrei, scumpule. Da' nu te aştepta să rezolvi ceva cu asta, fiin'că mila n-are ce căuta de partea asta a podului, chiar aşe. Acuma, coboară sau îţi trag la şuturi în cap până-ţi zboară creierii pe urechi.

Aşa că Jake coborî şi, când ajunse la apa stătută de pe fundul canalului, pornirea de a plânge trecuse. Aşteptă, cu umerii lăsaţi şi cu capul în pământ, ca Gasher să coboare şi el şi să-l ducă spre destinul său.

23

Puţin lipsise ca Roland să acţioneze cablurile încrucişate care ţineau sub control avalanşa de reziduuri, dar fântâna atârnată era ceva absurd – o capcană care putea foarte bine să fi fost pregătită de un copil prost. Cort îi învăţase să fie tot timpul cu ochii în patru când se mişcau pe teritoriul inamic, iar asta însemna să te uiţi în sus la fel de des ca în spate şi în jos.

— Stai, îi spuse lui Ete, ridicând vocea pentru a se face auzit peste tobe.

— Ai! aprobă Ete, apoi se uită în faţă şi adăugă imediat: Ake!

— Da.

Pistolarul mai aruncă o privire în sus, la fântâna de marmură suspendată, apoi examină strada, căutând declanşatorul. Erau două, observă el. Poate că odinioară camuflajul lor ca pietre de pavaj fusese eficient, dar timpul acela trecuse de mult. Roland se aplecă, ţinând mâinile pe genunchi, şi vorbi spre faţa întoarsă în sus a lui Ete.

— O să te iau în braţe un minut. Să nu te zbaţi, Ete.

— Ete!

Roland îl cuprinse cu braţele. La început, Ete înţepeni şi încercă să se ferească. Apoi însă Roland simţi cum animalul se lăsă în voia lui. Deşi nu-i făcea plăcere să fie atât de aproape de cineva care nu era Jake, era clar că avea de gând să îndure. Roland se trezi din nou întrebându-se cât de inteligent era, de fapt, Ete.

Îl purtă de-a lungul pasajului şi pe sub Fântâna Atârnată din Lud, călcând cu grijă peste pietrele false de pavaj. Odată ajunşi în siguranţă pe partea cealaltă, pistolarul se lăsă jos pentru a-l elibera pe Ete. În clipa aceea, tobele se opriră.

— Ake! zise Ete agitat. Ake-Ake!

— Da... dar întâi mai avem ceva de făcut.

Îl conduse pe Ete cincisprezece metri mai departe pe alee, apoi se aplecă şi luă de jos o bucată de beton. O aruncă meditativ dintr-o mână în cealaltă şi, făcând asta, auzi dinspre est sunetul unui foc de pistol. Bubuitul amplificat al tobelor acoperise sunetul luptei lui Eddie şi Susannah cu ceata răpciugoasă de Puberi, însă această împuşcătură o auzi cu claritate şi zâmbi – aproape sigur însemna că soţii Dean ajunseseră la leagăn, şi asta era prima veste bună din ziua aceea, care deja părea lungă de cel puţin o săptămână.

Roland se întoarse şi aruncă bucata de beton. Ţinta lui fu la fel de sigură cum fusese atunci când nimerise străvechiul semafor din River Crossing; proiectilul lovi drept în mijloc unul dintre declanşatorii decoloraţi şi un cablu ruginit plesni cu un zbârnâit aspru. Fântâna de marmură căzu, rostogolindu-se în aer când celălalt cablu mai rezistă un moment – destul cât un om cu reflexe iuţi să se poată, oricum, pune la adăpost, socoti Roland. Apoi cedă şi el şi fântâna se prăvăli aidoma unei stânci rozalii, deformate.

Pistolarul se lăsă pe vine în spatele unui morman de grinzi de oţel ruginit şi Ete îi sări numaidecât în poală, când fântâna ateriză în stradă cu un bubuit puternic. Bucăţi de marmură roz, unele mari cât un car, zburară prin aer. Mai multe aşchii mici înţepară faţa lui Roland. Pe altele le curăţă din blana lui

Ete. Se uită peste baricada de ocazie. Fântâna se spărsese în două ca un platou uriaş. *N-o să ne întoarcem pe aici*, îşi spuse Roland. Pasajul, deja îngust, era acum blocat complet.

Se întrebă dacă Jake auzise prăbuşirea fântânii şi, dacă da, ce crezuse că s-a întâmplat. Nu-şi pierdu vremea întrebându-se acelaşi lucru despre Gasher; piratul va fi crezut că el fusese făcut chiseliţă, adică exact ceea ce Roland voia ca el să creadă. Oare şi Jake credea asta? Băiatul trebuia să ştie că un pistolar nu poate fi ucis de un dispozitiv atât de rudimentar, dar dacă Gasher îl terorizase destul, probabil că nu mai gândea atât de clar. Ei bine, era prea târziu să-şi facă griji pentru asta acum, şi dacă ar fi fost s-o ia de la capăt, ar fi făcut exact acelaşi lucru. Muribund sau nu, Gasher dovedise deopotrivă curaj şi viclenie animalică. Dacă acum piratul era cu garda jos, trucul merita încercat.

Roland se ridică în picioare.

— Ete... găseşte-l pe Jake.

— Ake!

Ete îşi întinse gâtul lung, adulmecă în semicerc, găsi mirosul lui Jake şi o luă din nou la fugă, cu Roland după el. Zece minute mai târziu se opri la un capac de canal din stradă, mirosi de jur împrejurul lui, apoi ridică privirea spre Roland şi lătră ascuţit.

Pistolarul se lăsă într-un genunchi şi observă deopotrivă amalgamul de urme şi zgârieturile din pavaj. Trase concluzia că gura aceea de canal era folosită destul de des. Îngustă ochii când văzu ghemul de flegmă însângerată în scobitura dintre două pietre din apropiere.

— Nemernicul îl loveşte continuu, murmură el.

Trase de capac, se uită în jos, apoi desfăcu nojiţele cu care i se închidea cămaşa. Îl luă pe bumbler şi-l vârî la sân. Ete îşi dezgoli dinţii şi, pentru un moment, Roland îi simţi ghearele pe pielea pieptului şi burţii sale, ca nişte cuţitaşe ascuţite. Apoi se retraseră şi Ete se mulţumi să stea cu ochii larg deschişi, uitându-se de după cămaşa lui Roland şi pufăind ca un motor pe abur. Pistolarul simţea bătăile iuţi ale inimii lui aproape de inima sa. Scoase nojiţa din găicile cămăşii şi mai

găsi una, mai lungă, în desagă.

— O să te leg în lesă. Nu-mi face plăcere şi ţie o să-ţi facă plăcere şi mai puţin, dar va fi întuneric acolo jos.

Legă nojiţele una de cealaltă şi formă un laţ larg la un capăt, pe care îl strecură peste capul lui Ete. Se aşteptă ca bumblerul să-şi dezgolească dinţii din nou, poate chiar să-l muşte, dar Ete n-o făcu. Se uită doar în sus la Roland, cu ochii lui încercuiţi cu auriu, şi lătră „Ake!“ din nou, cu vocea lui nerăbdătoare.

Pistolarul prinse cu dinţii capătul liber al lesei artizanale, apoi se aşeză pe marginea gurii de canal... dacă într-adevăr asta era. Bâjbâi după prima treaptă a scării şi o găsi. Coborî încet şi cu băgare de seamă, mai conştient ca oricând că-i lipseau două degete de la o mână şi că treptele de oţel erau unse cu ulei şi acoperite cu ceva mai gros, care probabil era muşchi. Ete era o greutate caldă între cămaşa şi pieptul său, gâfâind din greu. Cercurile aurii ale ochilor lui sclipeau ca nişte medalioane în lumina slabă.

În cele din urmă, piciorul precaut al pistolarului călcă în apa de pe fundul puţului. Aruncă o privire scurtă în sus la inelul de lumină albă de deasupra. *De aici începe greul*, gândi el. În tunel era cald şi umed şi mirosea ca într-un osuar antic. Undeva în apropiere, apa picura monoton, cavernos. Mai departe, Roland auzea uruit de maşinării. Îl scoase pe Ete din cămaşă, care se bucură să fie scos, şi-l aşeză în apa puţin adâncă ce susura leneş pe fundul tunelului de scurgere.

— Acum de tine depinde totul, murmură el în urechea bumblerului. La Jake, Ete. La Jake!

— Ake! lătră bumblerul şi o luă iute la picior prin apă şi întuneric, mişcând capul dintr-o parte în cealaltă ca un pendul. Roland îl urmă, cu capătul lesei înfăşurat în jurul mâinii sale drepte, împuţinate.

24

Leagănul – era destul de mare încât să fi dobândit fără

probleme statut de substantiv propriu în mintea lor – se afla în mijlocul unei pieţe de cinci ori mai mare decât aceea în care întâlniseră statuia năruită, şi când se uită atent la el, Susannah înţelese cât de vechi şi cenuşiu şi ponosit era de fapt restul oraşului Lud. Leagănul era atât de curat, încât aproape te dureau ochii. Nicio plantă agăţătoare nu-l luase în stăpânire; niciun graffiti nu-i mânjea pereţii albi şi scările şi coloanele. Praful galben de câmpie care acoperise totul lipsea acolo. Când se apropiară, Susannah văzu şi de ce: pe marginile Leagănului curgeau fără oprire şiroaie de apă, ieşind din duze ascunse în umbrele streşinilor placate cu cupru. Scările erau spălate şi ele la intervale regulate de apă împroşcată din alte duze ascunse, transformându-le în cascade intermitente.

— Ha, făcu Eddie. Pe lângă asta, Grand Central seamănă cu o autogară Greyhound din Fundulumii, Nebraska.

— Ce poetic eşti, dragule, i-o întoarse Susannah sec.

Scările înconjurau întreaga clădire şi duceau la un hol mare, deschis. Acolo nu era nici urmă de cortină vegetală, dar Eddie şi Susannah descoperiră că tot nu puteau vedea bine înăuntru; umbrele aruncate de acoperişul pronunţat erau prea adânci. Totemurile Grinzii mărşăluiau de jur împrejurul clădirii, două câte două, dar colţurile erau rezervate unor creaturi pe care Susannah spera din tot sufletul să nu le întâlnească niciodată în afara ocazionalelor coşmaruri – hidoşi dragoni de piatră cu trupuri solzoase, cu mâini încleştate, prevăzute cu gheare, şi ochi scrutători, răuvoitori.

Eddie o atinse pe umăr şi arătă mai sus. Susannah se uită... şi simţi că i se taie respiraţia. Pe muchia acoperişului, mult deasupra Totemurilor Grinzii şi a garguielor draconice, parcă dominându-le, stătea ca în şa un războinic auriu înalt de cel puţin douăzeci de metri. O pălărie răpciugoasă de cowboy era împinsă pe spate pentru a-i expune fruntea ridată şi împovărată de griji; o bandană îi atârna strâmb la gât, ca şi când tocmai fusese trasă jos după ce slujise îndelung ca apărătoare de gură şi nas împotriva prafului.

Într-un pumn ridicat în aer ţinea un revolver; în celălalt, ceva ce semăna cu o ramură de măslin.

Roland de Gilead stătea deasupra Legănului din Lud, îmbrăcat în auriu.

Nu, gândi ea, amintindu-şi să respire din nou. *Nu e el... dar într-un alt fel, el este. Omul acela a fost pistolar, iar asemănarea dintre el, care probabil e mort de o mie de ani sau mai bine, şi Roland exprimă tot adevărul* ka-tet-*ului pe care vei avea nevoie vreodată să-l cunoşti.*

Tunetul bubui spre sud. Fulgerul săgetă norii care goneau pe cer. Ea îşi dorea să aibă mai mult timp să studieze deopotrivă statuia aurită de deasupra Leagănului şi animalele care o înconjurau; fiecare dintre acestea păreau să aibă cuvinte cioplite şi Susannah bănuia că lucrurile scrise acolo puteau fi informaţii valoroase. În acele împrejurări, totuşi, nu era timp de pierdut.

Pe pardoseală, în locul unde Strada Ţestoasei intra în Piaţa Leagănului, fusese trasată cu vopsea roşie o dungă lată. Maud şi individul pe care Eddie îl numea Jeeves Majordomul se opriră, prudenţi, la distanţă de ea.

— Până aici, nu mai departe, le spuse Maud pe un ton plat. Puteţi să ne duceţi spre moarte, oricum fiecare om le este dator zeilor cu o moarte, dar eu voi muri de partea asta a liniei morţii, orice ar fi. Nu-l voi sfida pe Blaine pentru nişte venetici.

— Nici eu, spuse Jeeves.

Îşi dăduse jos melonul prăfuit şi-l ţinea la pieptul gol. Pe chipul lui se citea o expresie de reverenţă temătoare.

— Bine, zise Susannah. Acum, ştergeţi-o amândoi de aici.

— O să ne-mpuşcaţi în spate imediat ce ne-ntoarcem, spuse Jeeves cu voce tremurată. Pun pariu pe orice, chiar aşa.

Maud clătină din cap. Sângele de pe faţa ei se uscase într-un desen maroniu grotesc.

— N-a existat niciodată sub soare un pistolar care să te-mpuşte în spate... asta o *pot* zice sigur.

— N-avem decât cuvântul *lor* că asta sunt.

Maud arătă spre revolverul cel mare cu mâner din lemn de santal pe care Susannah îl ţinea în mână. Jeeves se uită... şi, după un moment, întinse palma spre femeie. Când Maud i-o

luă, imaginea pe care Susannah şi-o făcuse despre ei ca ucigaşi periculoşi se nărui. Aduceau mai mult cu Hansel şi Gretel decât cu Bonnie şi Clyde; osteniţi, speriaţi, confuzi şi rătăciţi de atât timp în pădure, încât au îmbătrânit acolo. Ura şi teama ei faţă de cei doi se risipiră. Ce le înlocui fu mila şi o tristeţe profundă, dureroasă.

— Rămâneţi cu bine amândoi, spuse ea cu blândeţe. Mergeţi în pace şi nu vă temeţi de rău din partea mea şi a bărbatului meu.

Maud încuviinţă.

— Vă cred că nu ne vreţi răul şi vă iert că l-aţi împuşcat pe Winston. Dar ascultaţi la mine şi ascultaţi bine: *nu intraţi în Leagăn*. Orice motive credeţi că aveţi ca să intraţi, nu sunt destul de bune. A intra-n Leagănul lui Blaine înseamnă moarte.

— Nu avem de ales, zise Eddie şi tunetul hurui din nou în înaltul cerului, parcă aprobator. Acum daţi-mi voie să vă spun *eu* ceva. Nu ştiu ce se află sub Lud şi ce nu, dar ştiu că tobele alea care vă sucesc minţile sunt parte a unei înregistrări – a unei *melodii* – care a fost făcută în lumea din care venim eu şi soţia mea. Se uită la chipurile lor năuce şi ridică braţele a frustrare. Iisuse Hristoase, taie şi spânzură, nu pricepeţi? Vă omorâţi unul pe altul pentru o piesă muzicală care nici măcar n-a fost lansată vreodată ca single!

Susannah puse mâna pe umărul lui şi-i murmură numele. El o ignoră pentru un moment, ochii lui scăpărând de la Jeeves la Maud şi înapoi.

— Vreţi să vedeţi monştri? Uitaţi-vă bine, atunci, unul la celălalt. Şi când vă-ntoarceţi la azilul de nebuni căruia-i spuneţi casă, uitaţi-vă bine la prietenii şi la rudele voastre.

— Nu înţelegi, spuse Maud. Ochii ei erau întunecaţi şi sobri. Dar vei înţelege. Da... vei înţelege.

— Duceţi-vă, acum, îi îndemnă Susannah încet. N-are rost să stăm la vorbe; irosim cuvintele. Duceţi-vă pe drumul vostru şi încercaţi să vă amintiţi chipurile taţilor voştri, căci cred că le-aţi pierdut din vedere de prea mult timp.

Cei doi porniră înapoi pe unde veniseră, fără alte cuvinte.

Se uitară însă peste umăr de câteva ori şi continuară să se ţină de mână: Hansel şi Gretel pierduţi în pădurea deasă şi întunecată.

— Vreau să plec de aici, zise Eddie apăsat. Coborî siguranţa Rugerului, îl îndesă înapoi la betelia pantalonilor, apoi se frecă la ochii înroşiţi, cu podul palmelor. Nu vreau decât să plec, nu cer altceva.

— Ştiu ce spui, frumosule.

Era în mod evident speriată şi totuşi ţinea capul înclinat în felul acela sfidător pe care el ajunsese să-l recunoască şi să-l iubească. Îşi puse mâinile pe umerii ei, se aplecă şi o sărută. Nu îngădui nici ca locul şi nici ca furtuna care se pregătea să-l împiedice să facă o treabă cum scrie la carte. Când în sfârşit se îndepărtă, ea îl studie cu ochi largi, zglobii.

— Uh! Pentru ce a fost asta?

— Pentru că te iubesc, spuse el, şi cred că asta-i tot ce contează. Nu ajunge? Privirea ei se înmuie. Un moment, se gândi să-i spună secretul pe care se putea sau nu să-l aibă, dar sigur că timpul şi locul erau nepotrivite – nu putea să-i spună acum că era posibil să fie însărcinată, aşa cum nu putea nici să stea să citească slovele săpate în piatra Totemurilor.

— Ajunge, Eddie, spuse ea.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ochii lui căprui o priveau cu maximă concentrare. Îmi vine greu să spun lucruri de genul ăsta – viaţa cu Henry a făcut să fie aşa, cred – dar e adevărat. Cred că am început să te iubesc pentru tu reprezinţi lumea de care m-a despărţit Roland – New Yorkul, adică – însă acum e mai mult decât atât, întrucât nu-mi mai doresc să merg înapoi. Tu?

Ea se uită la Leagăn. O îngrozea ce puteau să găsească acolo. Şi totuşi... întoarse privirea către el.

— Nu, nu vreau să merg înapoi. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii mergând înainte. Atât timp cât eşti cu mine. E ciudat, ştii, să spui că ai început să mă iubeşti datorită tuturor lucrurilor de care te-a despărţit el.

— De ce e ciudat?

— Eu am început să te iubesc fiindcă m-ai eliberat de Detta

Walker. Făcu o pauză, gândi, apoi clătină uşor din cap. Ba nu – e mai mult decât atât. Am început să te iubesc fiindcă m-ai eliberat de *amândouă* otrepele alea. Una era o hoaţă spurcată la gură care se lua de bărbaţi şi cealaltă o nesuferită înţepată. În ce mă priveşte, erau amândouă o apă şi-un pământ. Susannah Dean îmi place mai mult decât oricare dintre ele... şi tu ai fost cel care m-a eliberat.

De data aceasta ea întinse mâna. Îi puse palma pe obrazul ţepos, îl trase spre ea şi-l sărută tandru. Când el îi aşeză o mână uşoară pe sân, ea suspină şi o acoperi cu mâna ei.

— Cred că ar fi mai bine să mergem mai departe, spuse ea, altfel o să ne întindem chiar aici în stradă... şi o să ne udăm, după cum se pare.

Eddie se uită o ultimă dată în jur la turnurile tăcute, la ferestrele sparte, la pereţii acoperiţi de viţă. Apoi aprobă.

— Da. Oricum, nu cred că oraşul ăsta are un viitor.

O împinse înainte şi se crispară amândoi când roţile scaunului trecură peste ceea ce Maud numise linia morţii, temându-se că vor declanşa cine ştie ce dispozitiv de protecţie antic şi vor muri împreună. Dar nu se întâmplă nimic. Eddie o împinse în piaţă şi, când se apropiau de scările care urcau spre Leagăn, o ploaie rece începu să cadă în averse.

Deşi niciunul dintre ei n-o ştia, venise prima dintre marile furtuni de toamnă din Lumea de Mijloc.

25

Odată intraţi în bezna puturoasă a canalizării, Gasher încetini ritmul criminal pe care îl menţinuse la suprafaţă. Jake nu credea că asta avea vreo legătură cu întunericul; Gasher ştia, aparent, fiecare cotitură a drumului pe care îl urmau, exact aşa cum spusese. Probabil că asta se datora satisfacţiei călăului pentru faptul că Roland fusese strivit sub greutatea fântânii-capcană.

El însuşi începuse să-şi pună întrebări.

Dacă Roland observase cablurile – o capcană mult mai

subtilă decât cea care urma – era oare posibil să nu fi zărit fântâna? Jake bănuia că era posibil, dar nu prea avea sens. Mai probabil era că Roland făcuse fântâna să cadă intenţionat, pentru a amorţi atenţia lui Gasher şi, poate, a-l încetini. Nu credea că Roland îi putea urma prin acel labirint de sub străzi – întunericul deplin ar fi biruit până şi abilităţile excepţionale ale pistolarului – totuşi sufletul îi surâdea la gândul că Roland poate că nu murise în încercarea de a-şi ţine promisiunea.

Cotiră la dreapta, apoi iar la stânga. Pe măsură ce celelalte simţuri ale lui Jake se ascuţiră într-o încercare de compensare a pierderii vederii, avu o vagă percepţie a altor tunele în jurul său. Sunetele înfundate ale unor maşinării vechi şi hodorogite creşteau preţ de o clipă, apoi se estompau când fundaţiile de piatră ale oraşului se strângeau din nou în jurul lor. Pale de aer îi loveau cu intermitenţă pielea, uneori calde, alteori răcoroase. Plescăitul paşilor lor răsuna scurt atunci când treceau pe lângă tunelele perpendiculare din care suflau palele acelea urât mirositoare, şi o dată Jake fu cât pe ce să-şi piardă capul lovindu-se de un obiect metalic care cobora din tavan. Lovi cu palma în el şi simţi ceva ce putea fi o valvă mare. După aceea flutură mâinile în faţă la fiecare pas, încercând să preîntâmpine alte incidente.

Gasher îl ghida cu ghionturi în umeri, aşa cum un căruţaş şi-ar ghida boii. Se mişcau cu un ritm bun. Nu alergau, ci făceau doar paşi mari. Gasher îşi recăpătă suflul destul cât, la început, să fredoneze şi apoi să înceapă să cânte cu o voce joasă, de tenor, surprinzător de melodică.

Rible-ti-tible-ti-ting-ting-ting,
Am găsit serviciu şi o să-ţi iau un inel,
O să m-apropii de tine-ncetinel,
Ş-atunci ţâţele o să ţi le ating,
Rible-ti-tible-ti-ting-ting-ting!

O, rible-ti-tible,
S-ar putea să te gâdile,
Da’ eu tot mă joc cu ale tale ting-ting-ting!

Şi urmau încă cinci sau şase versuri cam în aceeaşi linie.

— Acuma cântă *tu* ceva, ţâcă.

— Nu ştiu nimic, gâfâi Jake.

Spera să sune mai obosit decât era de fapt. Nu ştia dacă asta-l va ajuta cu ceva sau nu, dar acolo, în întuneric, orice variantă merita încercată.

Gasher coborî cotul în mijlocul spatelui său, aproape destul de tare ca să-l lungească în apa adâncă până la glezne care curgea leneş prin tunelul pe care îl traversau.

— Ba *să ştii* ceva, dacă nu vrei să-ţ' zmulg şira spinării. Făcu o pauză, apoi adăugă: Acilea jos îs fantome, băiete. Trăiesc în maşinării, fute-m-aş, chiar aşe. Dacă le cânţi le ţii la distanţă... nu ştii atâta lucru? Acum *cântă!*

Jake se gândi intens, nedorindu-şi încă o lovitură de iubire din partea lui Gasher, şi îşi aminti un cântecel pe care îl învăţase în tabăra de vară, la vârsta de şapte sau opt ani. Deschise gura şi începu să-l urle în întuneric, ascultând ecourile cum se întorceau între sunetele apei care curgea, ale celei care cădea şi ale maşinăriilor străvechi care uruiau.

Iubita mea e coafeză, ea e newyorkeză,
Îi cumpăr orice ca să fie la modă,
Are şolduri mari
Ca două corăbii de corsari,
O, mamă, aşa mă scutur eu de bani.

Iubita mea e dili, vine din Philly,
Îi cumpăr orice ca să fie la modă,
Are ochi mari
Ca două funduri de ochelari,
O, mamă, aşa mă...

Gasher întinse mâinile, îl prinse de urechi ca şi când ar fi fost două mânere de urcior şi-l scutură, făcându-l să se oprească.

— E o groapă chiar 'naintea ta, zise el. La ce voce ai, ţâcă, aş face un bine lumii de te-aş lăsa să cazi în ea, da' Tic-Tac n-

ar fi deloc de acord cu asta, aşe că mai ieşti în siguranţă niţeluş.

Mâinile lui Gasher lăsară urechile băiatului, care ardeau ca focul, şi se agăţară de spatele cămăşii lui.

— Acuma apleacă-te înainte pân' o să simţi scara de p-ailaltă parte. Ş-ai grijă să nu aluneci şi să ne tragi p-amândoi jos!

Jake se aplecă precaut în faţă, cu mâinile întinse, îngrozit că va cădea într-o groapă pe care n-o vedea. Când bâjbâi după scară, simţi aer cald – curat şi aproape aromat – suflându-i pe lângă faţă şi văzu jos licărul slab al unei lumini trandafirii. Degetele lui atinseră o treaptă de oţel şi se strânseră pe ea. Rănile de muşcătură de la mâna stângă se deschiseră din nou şi simţi sânge cald curgându-i în palmă.

— Te-ai prins? întrebă Gasher.

— Da.

— Atuncia, coboară! Ce mai aştepţi, fiţ-ar zeii ai naibii!

Gasher dădu drumul cămăşii şi Jake şi el şi-l imagină trăgând piciorul în spate, intenţionând să-l grăbească cu un şut un fund. Păşi peste groapa slab iluminată şi începu să coboare pe scară, folosindu-şi mâna rănită cât mai puţin posibil. De data aceasta, treptele nu aveau muşchi pe ele şi nici ulei, şi nu erau aproape deloc ruginite. Puţul era foarte lung şi, în timp ce cobora, grăbindu-se pentru ca Gasher să nu-l calce pe mâini cu ghetele lui cu talpă groasă, descoperi în amintire un film pe care-l văzuse odată la televizor – *Călătorie spre centrul pământului*.

Uruitul de maşinării crescu în intensitate şi strălucirea trandafirie deveni mai puternică. Vuietul mecanic tot nu-i suna bine, dar urechile îi spuneau că utilajele acelea erau într-o stare mai bună decât cele de deasupra. Şi când în sfârşit ajunse la fund, descoperi că podeaua era uscată. Noul puţ orizontal era pătrat, înalt cam de un metru optzeci, şi era placat cu inox nituit. Se întindea cât vedea Jake cu ochii în ambele direcţii, perfect drept. Ştiu instinctiv, fără a fi nevoie să se gândească la asta, că tunelul acela (care trebuia să se afle la cel puţin douăzeci de metri sub Lud) urma şi el calea

Grinzii. Şi undeva la suprafaţă – Jake era sigur de asta, deşi n-ar fi putut spune de ce – trenul pe care veniseră să-l caute se afla direct deasupra lor.

Grilaje înguste de ventilaţie erau încastrate de-a lungul pereţilor, puţin sub tavanul puţului; din ele ieşea aerul curat şi uscat. De unele atârnau muşchi în bărbi albastre-verzui, însă majoritatea erau neobturate. Sub fiecare al doilea grilaj era câte o săgeată galbenă cu un simbol care semăna cu un *t* mic. Săgeţile indicau direcţia în care mergeau ei.

Lumina trandafirie venea de la tuburile de sticlă dispuse pe tavan în şiruri paralele. Unele – cam tot al treilea – erau stinse, altele pâlpâiau, dar cel puţin jumătate din ele erau încă funcţionale. *Tuburi cu neon*, gândi Jake, uimit. *Ca să vezi!*

Gasher veni lângă el. Văzu expresia de surprindere de pe chipul lui şi rânji.

— Frumos, aşe-i? Răcoare vara, călduros iarna, şi-atâta mâncare, că cinci sute de oameni n-ar putea-o mânca în cinci sute de ani. Şi ştii care-i partea mai bună, ţâcă? Partea cea mai bună din toată tărăşenia asta?

Jake clătină din cap.

— Puberii ăia idioţ' n-au nici a mai mică idee că locu' ista există. Iei crede c-aci jos îs monştri. Niciun Puber nu s-apropie la mai mult de şase metri de o gură de canal, decât dacă n-are-ncotro!

Îşi azvârli capul pe spate şi râse cu poftă. Jake nu i se alătură, deşi o voce rece din spatele minţii îi spuse că aşa ar fi politicos să facă. Nu i se alătură întrucât ştia exact ce simţeau Puberii. *Erau* monştri sub oraş – troli şi korrigani şi orci. Nu fusese el oare capturat de unul?

Gasher îl împinse în stânga.

— Io-te... aproape am ajuns. *Un-doi!*

Alergară lejer mai departe, sunetul paşilor lor urmându-i într-o serie de ecouri. După zece sau cincisprezece minute astfel consumate, Jake văzu o trapă etanşă cam la două sute de metri în faţă. Apropiindu-se, zări o roată mare de valvă ieşind din ea. O cutie de comunicaţii era instalată pe perete, în dreapta.

— Îs gata, gemu Gasher când ajunseră la uşa de la capătul tunelului. Genu' ăsta de activităţi ie prea mult pentr-un invalid ca bătrânu' tău amic, chiar aşe! Apăsă butonul interfonului şi răcni: L-am adus, Tic-Tac... îi teafăr cum îl voiai! Nu-i lipseşte niciun fir de păr! Nu ţ-am zis c-aşa oi face? Ai încredere-n Gasher, am zis, că ţi l-o aduce cât ai zice peşte! Acuma, deschide şi lasă-ne să intrăm!

Eliberă butonul şi se uită nerăbdător la uşă. Roata de valvă nu se învârti.

În schimb, o voce plată şi tărăgănată se auzi din interfon:

— Care-i parola?

Gasher se încruntă oribil, se scărpină în barbă cu unghiile-i lungi şi mizerabile, apoi ridică peticul de la ochi şi scobi de acolo încă un cheag de mucilagii verzi-gălbui.

— Tic-Tac şi parolele lui! i se adresă el lui Jake. Părea îngrijorat şi, totodată, iritat. E un tip şmecher, da' asta le întrece pe toate, dacă mă-ntrebi pe mine, chiar aşe.

Apăsă butonul şi ţipă:

— Haide, Tic-Tac! Dacă nu-mi recunoşti vocea, ai nevoie de aparat auditiv!

— O, dar ţi-o recunosc, se întoarse vocea tărăgănată. Lui Jake i se părea că semăna cu vocea lui Jerry Reed, cel care jucase alături de Burt Reynolds în *Smokey şi banditul.* Nu ştiu însă cine e cu tine, am dreptate? Sau ai uitat că videocamera de acolo s-a întors cu cracii-n sus anul trecut? Dă-mi parola, Gasher, că altfel acolo o să-ţi putrezească oasele!

Gasher îşi îndesă degetul în nas, extrase un ghemuleţ de muci de culoarea jeleului cu mentă şi-l strivi în grilajul difuzorului. Jake urmări acest gest copilăresc de enervare cu o fascinaţie mută şi simţi un râs isteric, nelalocul lui, cum creştea în el. Să fi bătut atâta drum prin labirinturi minate şi tunele întunecoase ca să rămână blocaţi la uşa aceea etanşă doar pentru că Gasher nu-şi amintea parola Omului Tic-Tac?

Piratul se uită la el plin de ură, apoi îşi plimbă mâna peste tigvă, dându-şi jos eşarfa galbenă leoarcă de sudoare. Craniul era chel dedesubt, cu excepţia câtorva peri negri ca ţepii unui porc spinos, şi adâncit tare deasupra tâmplei stângi. Gasher

aruncă o privire în eşarfă şi scoase din ea o bucată de hârtie.

— Domnu' binecuvânteze-l pe Hoots, murmură el. Hoots are grijă de mine ca o mamă, chiar aşe.

Miji ochii spre hârtie, întorcând-o pe toate părţile, apoi i-o întinse lui Jake. Menţinu un ton scăzut, ca şi când Omul Tic-Tac l-ar fi putut auzi chiar dacă butonul interfonului nu era apăsat.

— Ieşti un gentleman adevărat, aşe-i? Şi primu' lucru pe care un gentleman îl învaţă după ce-a fo' învăţat să nu-şi halească rahatu' e să citească. Aşa că citeşte-mi cuvântu' de pe hârtia asta, că mie mi s-o şters din cap... aşe-i cum zic.

Jake luă hârtia, se uită la ea, apoi ridică iarăşi ochii spre Gasher.

— Şi dacă refuz? întrebă el dârz.

Gasher fu pe moment descumpănit de răspunsul lui... şi apoi începu să rânjească cu o bună-dispoziţie periculoasă.

— Păi, o să te iau de gât şi o să bat în uşă cu capu' tău, spuse el. Mă-ndoiesc că l-o convinge pe bătrânu Tic să-mi dea drumu' înăuntru – fiindcă-i încă nervos pe amicu' tău cel dur, aşe-i, da, da' io m-aş simţi al dracu' de uşurat să-ţ' văd creierii picurând pe roata aia.

Jake se gândi la spusele lui, râsul acela bolnăvicios continuând să crească în el. Omul Tic-Tac era un tip într-adevăr şmecher – ştiuse că va fi dificil să-l convingi pe Gasher, care oricum era pe moarte, să rostească parola, chiar dacă Roland l-ar fi luat prizonier. Ce nu luase în calcul Tic-Tac era memoria defectuoasă a piratului.

Să nu râzi. Dacă râzi, chiar o să te bată să-ţi zboare creierii.

În ciuda bravelor lui cuvinte, Gasher îl privea cu reală anxietate, şi Jake înţelese un fapt cu potenţial puternic: poate că Gasher nu se temea de moarte... dar *se temea* de umilinţă.

— Bine, Gasher, rosti el calm. Cuvântul de pe bucata asta de hârtie este *generos.*

— Dă-mi-o aicea.

Gasher smulse hârtia, o puse înapoi în eşarfă şi îşi înfăşură iute pânza galbenă în jurul capului. Apăsă cu degetul mare butonul interfonului.

— Tic-Tac? Mai eşti acolo?

— Unde altundeva să fiu? La marginea apuseană a lumii? Vocea tărăgănată suna acum uşor amuzată.

Gasher scoase limba albicioasă la difuzor, însă glasul său era linguşitor, aproape servil.

— Parola-i „generos“, şi ce cuvânt frumos e ăsta! Acuma, lasă-mă să intru, pe tăţi zeii!

— Desigur, spuse Omul Tic-Tac.

Un angrenaj se puse în mişcare undeva în apropiere, făcându-l pe Jake să tresară. Roata de valvă din mijlocul uşii se învârti. Când se opri, Gasher apucă de ea, o trase spre el, îl înşfăcă pe Jake de braţ şi-l împinse peste buza ridicată a uşii, în cea mai ciudată încăpere pe care o văzuse în viaţa lui.

26

Roland coborî în lumina roz, difuză. Ochii luminoşi ai lui Ete se uitau din V-ul deschis al cămăşii sale; ţinea gâtul întins cât era el de lung, şi era destul de lung, în timp ce adulmeca aerul cald care sufla prin grilajele de ventilaţie. Roland se bazase complet pe nasul bumblerului în pasajul întunecat de deasupra şi se temuse teribil că animalul va pierde mirosul lui Jake în apa care curgea... dar când auzise zvon de cântec – întâi Gasher, apoi Jake – venind spre ei prin conducte, se mai relaxase. Ete nu-l condusese în direcţia greşită.

Şi Ete îl auzise. Până atunci se mişcase încet, precaut, chiar reluându-şi paşii din când în când pentru a se asigura, dar când auzi vocea lui Jake, o rupse la fugă, întinzând lesa de piele. Roland se temea că-l va striga pe Jake cu vocea lui ascuţită – *Ake! Ake!* – însă n-o făcuse. Şi tocmai când ajunseră la puţul care ducea la nivelurile inferioare ale acelui labirint al Minotaurului, Roland auzise sunet de maşinării noi – un fel de pompă, poate – urmat de bufnetul metalic, răsunător, al unei uşi trântite.

Ajunse la baza tunelului pătrat şi aruncă o privire scurtă la şirurile paralele de tuburi luminoase care duceau în ambele

direcţii. În ele ardea focul-de-mlaştină, observă el, ca în cazul firmei din faţa localului lui Balazar din oraşul New York. Se uită mai atent la găurile înguste de ventilaţie, cromate, din partea de sus a fiecărui perete, şi la săgeţile de sub ele, apoi scoase laţul nojiţei de după gâtul lui Ete. Acesta scuturã imediat din cap, în mod clar bucuros că scăpase de ea.

— Suntem aproape, murmură el în urechea ciulită a bumblerului, aşa că trebuie să facem linişte. Înţelegi, Ete? Foarte multă linişte.

— In-şte, răspunse Ete într-o şoaptă aspră, care ar fi fost comică în alte împrejurări.

Roland îl puse jos şi Ete o luă imediat de-a lungul tunelului, cu gâtul întins, cu botul la podeaua de oţel. Pistolarul îl auzea cum murmura *Ake-Ake! Ake-Ake!* pe un ton jos. Îşi scoase pistolul din toc şi porni după el.

27

Când cerurile se deschiseră şi ploaia începu să cadă în torente, Eddie şi Susannah ridicară ochii spre vastul Leagăn al lui Blaine.

— A naibii de mare clădirea asta, dar au uitat de rampele pentru handicapaţi! ţipă Eddie, ridicând vocea pentru a se face auzit peste ploaie şi tunete.

— Lasă asta, zise Susannah grăbită, coborând din scaunul cu rotile. Hai să urcăm scările şi să ne adăpostim de ploaie.

Eddie se uită neîncrezător în sus. Treptele erau mici... dar erau o grămadă.

— Eşti sigură, Suze?

— Ne luăm la întrecere, albule, spuse ea şi începu să urce târâş cu o uşurinţă ireală, folosindu-se de mâini, de antebraţele ei musculoase şi de cioturile picioarelor.

Şi aproape că-l întrecu; Eddie trebuia să urce şi scaunul, şi asta îl încetini. Amândoi gâfâiau când ajunseră în vârf, şi fuioare de abur se ridicau din hainele lor ude. Eddie o apucă de sub braţe, o ridică în aer şi apoi o ţinu aşa, cu mâinile încleştate la nivelul şalelor ei, în loc să o pună înapoi în scaun, cum intenţionase. Se simţea excitat şi pe jumătate nebun, fără

a avea nici cea mai vagă idee de ce.

O, mai lasă-mă-n pace, gândi el. *Ai ajuns până aici în viaţă; asta ţi-a pus glandele pe foc şi gata de distracţie.*

Susannah îşi linse buza plină de jos şi îşi înfipse degetele puternice în părul lui. Trase. Îl duru... şi în acelaşi timp i se păru minunat.

— Ţi-am spus că te întrec, albule, rosti ea cu voce joasă, aspră.

— Fugi de aici. Te-am luat... cu jumătate de pas.

Încercă să nu pară aşa epuizat cum era şi descoperi că-i era imposibil.

— Poate... dar am stors totul din tine, nu-i aşa?

O mână îi ieşi din păr, alunecă în jos şi strânse cu tandreţe. Un surâs licări în ochii ei.

— *Ceva* însă nu e stors.

Tunetul zgudui cerul. Ei tresăriră, apoi râseră deodată.

— Haide, spuse el. E o nebunie. Nu e deloc momentul.

Ea nu-l contrazise, dar mai strânse o dată înainte să pună mâna înapoi pe umărul lui. Eddie simţi un junghi de regret când o aşeză în scaun şi o împinse pe lespezile mari de piatră, spre adăpostul acoperişului. Avu impresia că vedea acelaşi regret şi în ochii ei.

Când scăpară de ploaie, Eddie se opri şi se uitară amândoi în spate. Piaţa Leagănului, Strada Ţestoasei şi întreg oraşul de dincolo de ele dispăreau cu rapiditate într-o cortină cenuşie mişcătoare. Lui nu-i părea câtuşi de puţin rău. Lud nu-şi câştigase un loc în clasorul său mental cu amintiri plăcute.

— Uite, murmură Susannah.

Arăta spre un burlan din apropiere. Avea jos un cap mare şi solzos de peşte care putea fi rudă apropiată cu garguiele-dragon care decorau colţurile Leagănului. Apa curgea din gura lui într-un torent argintiu.

— Asta nu e doar o ploicică trecătoare, nu-i aşa? întrebă Eddie.

— Nu. O să plouă până când o să se sature, şi atunci o să mai plouă puţin, doar de ciudă. Poate o săptămână; poate o lună. Nu că pentru noi va avea vreo importanţă, dacă Blaine

se decide că nu îi place cum arătăm şi ne prăjeşte. Trage un foc ca să-i dai de ştire lui Roland că am ajuns aici, scumpule, şi apoi o să aruncăm o privire înăuntru. Să vedem ce e de văzut.

Eddie îndreptă Rugerul către cerul cenuşiu, apăsă trăgaciul şi trase focul pe care Roland îl auzi la distanţă de aproape doi kilometri, în timp ce mergea pe urmele lui Jake şi Gasher prin labirintul minat. Eddie mai rămase un moment pe loc, încercând să se convingă că era posibil ca totul să iasă bine, că sufletul lui greşea insistând cu încăpăţânare că nu-i vor mai vedea niciodată pe pistolar şi pe băiatul Jake. Apoi coborî piedica pistolului, îl puse înapoi la centura pantalonilor şi se întoarse la Susannah. Răsuci scaunul ei cu spatele la scări şi o împinse pe culoarul de coloane care ducea în adâncul clădirii. Ea desfăcu cilindrul armei lui Roland şi-l reumplu din mers.

Sub acoperiş, ploaia scotea un sunet tainic, fantomatic; până şi bubuiturile tunetului erau mai slabe. Coloanele care susţineau structura aveau un diametru de cel puţin trei metri, iar vârfurile lor se pierdeau în semiîntuneric. De acolo sus, dintre umbre, Eddie auzea conversaţii uguite de porumbei.

Acum, o pancartă ce atârna pe lanţuri groase de crom argintiu ieşi din penumbră:

NORTH CENTRAL POSITRONICS
VĂ UREAZĂ BUN VENIT
ÎN LEAGĂNUL DIN LUD
<—— DIRECŢIA SUD-EST (BLAINE)
DIRECŢIA NORD-VEST (PATRICIA) ——>

— Acum ştim numele celui căzut în râu, spuse Eddie. Patricia. S-au încurcat însă la culori. Rozul ar trebui să fie pentru fete şi albastrul pentru băieţi, nu invers.

— Poate că sunt *amândoi* albaştri.

— Nu sunt. Blaine e roz.

— De unde ştii?

Eddie afişă un aer confuz.

— Nu ştiu cum... dar ştiu.

Urmară săgeata care indica peronul lui Blaine, intrând în ceea ce trebuia să fie o sală mare de aşteptare. Eddie nu avea abilitatea lui Susannah de a vedea trecutul în străfulgerări clare, vizionare, dar imaginaţia sa umplu acel spaţiu vast, sprijinit pe piloni, cu o mie de oameni grăbiţi; auzi ţăcănit de tocuri şi murmur de voci, văzu îmbrăţişări de întoarcere acasă şi de despărţire. Şi peste toate acestea, difuzoarele susurând ştiri despre zeci de destinaţii diferite.

Patricia urmează să plece spre Baroniile din Nord-Vest...

Pasagerul Killington, pasagerul Killington este rugat să se prezinte la biroul de informaţii de la nivelul inferior!

Blaine soseşte la linia 2... Acum erau doar porumbeii. Eddie se cutremură.

— Uită-te la chipurile lor, murmură Susannah. Nu ştiu dacă ţie îţi dau fiori, dar mie sigur îmi dau.

Arăta în dreapta. Sus pe perete, o serie de capete sculptate păreau să se desprindă din marmură, holbându-se în jos la ei dintre umbre – oameni aspri cu chipuri de călăi mulţumiţi de serviciul lor. Unele feţe căzuseră şi zăceau în bucăţi de granit cam la douăzeci de metri mai jos de semenii lor. Cele rămase erau împânzite de crăpături şi împroşcate cu găinaţ de porumbel.

— Trebuie să fi fost Curtea Supremă sau ceva asemănător, opină Eddie, scrutând timorat toate acele buze subţiri şi toţi acei ochi crăpaţi şi goi. Numai nişte judecători pot avea un aer atât de sever şi, în acelaşi timp, să pară atât de enervaţi – ţi-o spune un om care ştie. Nu există unul care să pară că ar da doi bani pe tine.

— „Doar un morman de imagini, frânte în lumina soarelui, unde copacii morţii nu-ţi dăruie adăpost“, murmură Susannah şi, la aceste cuvinte, Eddie simţi că i se face pielea de găină pe braţe şi pe piept şi pe picioare.

— Ce-i asta, Suze?

— Un poem scris de un om care trebuie să fi văzut oraşul Lud în vise, rosti ea. Haide, Eddie. Lasă-i în pace.

— Uşor de zis, greu de făcut.

Dar începu să o împingă din nou.

În faţă, o barieră mare cu grilaj, ca o fortificaţie de castel, ieşi din semiîntuneric... şi dincolo de ea zăriră primele detalii ale Monoului Blaine. Era roz, exact cum spusese Eddie că va fi, o nuanţă delicată care se potrivea cu striaţiile din marmura stâlpilor. Blaine plutea deasupra peronului larg. Avea formă netedă şi aerodinamică de glonţ şi părea făcut mai degrabă din carne decât din metal. Suprafaţa lui era întreruptă doar o dată – de un geam triunghiular dotat cu un ştergător mare. Eddie ştia că va mai fi un geam triunghiular cu încă un ştergător mare de cealaltă parte a botului său, astfel încât dacă îl priveai din faţă, ar fi părut că Blaine avea un chip, exact ca Charlie, trenuleţul Uu-uu. Ştergătoarele ar fi semănat cu două pleoape coborâte uşor, exprimând viclenie.

O lumină albă, care venea de la luminatorul de sud-est al Leagănului, cădea peste Blaine într-un dreptunghi lung, distorsionat. Lui Eddie, corpul trenului îi amintea de spinarea unei fabuloase balene roz – una aflată într-o nemişcare perfectă.

— Ha, făcu el în şoaptă. L-am găsit.

— Da. Monoul Blaine.

— Crezi că o fi mort? *Pare* a fi mort.

— Nu este. Doarme, poate, dar nu e nici pe departe mort.

— Eşti sigură?

— Tu erai sigur că va fi roz?

Nu era o întrebare la care Eddie trebuia să răspundă, aşa că n-o făcu. Chipul pe care Susannah îl ridică spre el era crispat şi purta amprenta vizibilă a spaimei.

— Doarme, şi ştii ceva? Mă tem să-l trezesc.

— Păi, o să-i aşteptăm pe ceilalţi, atunci. Ea clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să-ncercăm să fim pregătiţi pentru momentul când vor ajunge ei aici... fiindcă am o bănuială că vor veni pe fugă. Împinge-mă până la cutia de pe barele acelea. Seamănă cu un interfon. O vezi?

O vedea, şi o împinse încet către ea. Era instalată de o parte a unei porţi închise, în mijlocul barierei care se întindea pe toată lungimea Leagănului. Barele verticale ale barierei erau

fabricate din ceva ce semăna cu inoxul; cele ale porţii păreau a fi fier ornamental, iar capetele de jos dispăreau în găuri placate cu oţel, în podea. Le-ar fi fost imposibil, observă Eddie, să le mişte din loc. Golul dintre ele nu era mai mare de zece centimetri. Până şi lui Ete i-ar fi fost greu să se strecoare pe acolo.

Porumbeii se foiau şi uguiau deasupra lor. Roata stângă a scaunului cu rotile scârţâia monoton. *Un regat pentru o cutie cu ulei*, gândi Eddie şi-şi dădu seama că nu era doar speriat. Ultima dată când simţise aşa o teroare fusese în ziua când el şi Henry stătuseră pe trotuarul de pe Rhinehold Street din Dutch Hill, uitându-se la ruina coşcovită a Conacului. În acea zi din 1977, nu intraseră, ci întorseseră spatele casei bântuite şi-şi văzuseră de drum, iar el îşi amintea că-şi jurase că niciodată, niciodată, *niciodată* nu se va mai întoarce acolo. Aceea fusese o promisiune pe care şi-o respectase, şi totuşi iată-l aici, într-o altă casă bântuită, iar sursa bântuirii se afla la mică distanţă de el – Monoul Blaine, o siluetă lungă şi joasă, de culoare roz, cu un geam ce se zgâia la el ca ochiul unui animal periculos, care se preface că doarme.

Nu s-a mai clintit de ani buni din locul lui din Leagăn... Ba nici de vorbit pe multele lui voci n-a mai vorbit, şi nici de râs n-a mai râs... Ardis a fost ultimul care s-a apropiat de Blaine... şi când Ardis n-a răspuns, Blaine l-a nimicit cu foc albastru.

Dacă-mi vorbeşte, probabil c-o să înnebunesc, gândi Eddie.

Vântul sufla în rafale afară şi un val de picături fine intră pe uşa înaltă din lateralul clădirii. Văzu picăturile lovind geamul lui Blaine şi formând mărgele pe el.

Eddie se cutremură deodată şi se uită în jur.

— Suntem priviţi... simt.

— Nu m-ar surprinde prea tare. Împinge-mă mai aproape de poartă, Eddie. Vreau să văd mai bine cutia.

— Bine, dar nu o atinge. Dacă e electrificată...

— Dacă Blaine vrea să ne prăjească, o va face, zise Susannah, uitându-se printre bare la spatele lui Blaine. Ştii asta, şi o ştiu şi eu.

Şi fiindcă Eddie ştia că acesta era purul adevăr, nu spuse

nimic.

Cutia semăna cu o combinaţie între un interfon şi o alarmă antifurt. În jumătatea superioară era montat un difuzor prevăzut, alături, cu un buton de VORBIRE/ASCULTARE. Sub acesta erau cifre aranjate în formă de romb:

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10
11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35 36
37 38 39 40 41 42 43 44 45
46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
56 57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79
80 81 82 83 84 85
86 87 88 89 90
91 92 93 94
95 96 97
98 99
100

Sub romb erau alte două butoane deasupra cărora erau imprimate cuvinte în Limba Nobilă: COMANDĂ şi INTRĂ.

Susannah părea dezorientată şi sceptică.

— Ce crezi că o fi chestia asta? Seamănă cu un aparat dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

Sigur că aşa era, înţelese Eddie. Susannah probabil că văzuse, la vremea ei, unul sau două sisteme de siguranţă – locuise, totuşi, printre bogaţii din Manhattan, chiar dacă nu fusese primită cu braţele deschise de ei – însă exista o diferenţă ca de la cer la pământ între electronicele din când-ul ei, 1963, şi cele din al său, adică 1987. *N-am discutat prea mult*

despre diferenţe, gândi el. *Mă întreb ce ar crede dacă i-aş spune că Ronald Reagan era preşedintele Statelor Unite atunci când m-a luat Roland? Probabil ar zice că sunt nebun.*

— E un sistem de securitate, spuse el.

Apoi, deşi nervii şi instinctele clamau să nu o facă, se forţă să întindă mâna dreaptă şi apăsă butonul VORBEŞTE/ASCULTĂ.

Nu se auzi niciun pârâit electric; niciun foc albastru mortal nu-i străbătu braţul. Niciun semn că aparatul era măcar conectat.

Poate că Blaine este mort. Poate că totuşi este mort.

Nu credea însă asta.

— Alo? făcu el şi îl văzu cu ochiul minţii pe nefericitul Ardis, strigând în timp ce era pârjolit de focul albastru care-i străbătea faţa şi corpul, topindu-i ochii şi aprinzându-i părul. Alo... Blaine? E *cineva* aici?

Eliberă butonul şi aşteptă, încordat de tensiune. Mâna lui Susannah se furişă în a sa, rece şi mică. Nu veni niciun răspuns şi Eddie – acum mai precaut ca oricând – apăsă iarăşi butonul.

— Blaine?

Luă degetul. Aşteptă. Şi când tot nu primi răspuns, o veselie periculoasă îl cuprinse, cum se întâmpla deseori în clipe de stres şi teamă. Când veselia aceea punea stăpânire pe el, preţul ce trebuia plătit nu părea să mai conteze. *Nimic* nu mai conta. Aşa fusese atunci când îl păcălise pe omul de legătură pământiu la faţă al lui Balazar în Nassau, şi aşa era acum. Iar dacă Roland l-ar fi văzut în clipa când nerăbdarea aceasta lunatică îl subjugase, ar fi văzut mai mult decât o simplă asemănare între Eddie şi Cuthbert; ar fi putut jura că Eddie *era* Cuthbert.

Apăsă butonul cu degetul mare şi începu să urle în difuzor, adoptând un accent britanic apăsat (şi complet fals).

— Salve, Blaine! Sal'tare, bătrâne! Sunt Robin Leanch, gazda emisiunii *Vieţile celor bogaţi şi fără minte*, şi am venit să-ţi spun că *ai câştigat* şase miliarde de dolari şi un nou Ford Escort la tragerea la sorţi organizată de *Reader's Digest!*

Porumbeii îşi luară zborul deasupra lor în explozii neaşteptate de aripi. Susannah icni. Chipul ei purta expresia năucă a unei credincioase care tocmai şi-a auzit soţul înjurând într-o catedrală.

— Eddie, termină! *Termină!*

Eddie nu se putea opri. Gura lui zâmbea, dar ochii sclipeau cu un amestec de teamă, isterie şi furie născută din frustrare.

— Tu şi iubita ta monorai, Patricia, veţi petrece o lună în cel mai mare *lux* în pitorescul Jimtown, unde veţi bea doar cele mai fine vinuri şi veţi mânca doar cele mai fine virgine? Veţi...

— ...*şşş*...

Eddie se întrerupse, uitându-se la Susannah. Era sigur că ea fusese cea care îl şâşâise – nu doar fiindcă încercase deja s-o facă, ci fiindcă ea era singura persoană alături de el – şi totuşi, în acelaşi timp, ştia că *nu* fusese Susannah. Că fusese *o altă* voce: vocea unui copil foarte mic şi foarte speriat.

— Suze? Ai...

Susannah clătină din cap şi ridică în acelaşi timp o mână în aer. Arătă în direcţia cutiei interfonului şi Eddie văzu că butonul purtând inscripţia COMANDĂ strălucea într-un ton palid de roz. Era aceeaşi culoare a monoului care dormea în cala lui, de cealaltă parte a barierei.

— *Şşş... nu-l treziţi*, se tângui vocea de copil. Pluti dinspre difuzor, blândă ca o briză de seară.

— Cum...? începu Eddie.

Apoi scutură din cap, întinse mâna spre butonul VORBEŞTE/ASCULTĂ şi-l apăsă uşor. Când vorbi din nou, n-o mai făcu în acea imitaţie ţipătoare de Robin Leach, ci în şoaptă, ca un conspirator.

— Ce eşti tu? Cine eşti tu?

Lăsă butonul. El şi Susannah se priviră reciproc cu ochii mari ai unor copii care ştiu că împart casa cu un adult periculos – poate chiar psihotic. De unde le venise ideea asta? Păi, le-o dăduse un alt copil, unul care a trăit cu un adult psihotic mult timp, ascunzându-se în colţuri şi furişându-se afară doar când ştia că adultul doarme; un copil speriat, care

se întâmplă să fie aproape invizibil.

Nu veni niciun răspuns. Eddie lăsă secundele să se scurgă. Fiecare părea destul de lungă cât să-ţi permită să duci la capăt un roman întreg. Tocmai întindea mâna din nou spre buton, când lumina roz reapăru.

— *Eu sunt Micul Blaine*, şopti vocea copilului. *Cel pe care el nu-l vede. Cel pe care l-a uitat. Cel pe care crede că l-a lăsat în urmă, în încăperile ruinate şi pe culoarele morţilor.*

Eddie apăsă iarăşi butonul cu o mână care începuse să tremure. Auzea un tremur şi-n propria-i voce.

— *Cine? Cine* este cel care nu vede? Ursul?

Nu – nu ursul; nu el. Shardik zăcea mort în pădure, cu mulţi kilometri în urma lor; lumea mersese mai departe chiar şi de atunci. Eddie îşi aminti pe dată cum se simţise când lipise urechea de acea stranie uşă nedescoperită din poiana în care ursul îşi dusese violenta semiviaţă, acea uşă cu dungile ei teribile galbene şi negre. Totul era un întreg, înţelese el acum; totul făcea parte din acelaşi îngrozitor întreg decrepit, o reţea franjurată în al cărei mijloc se afla Turnul Întunecat, ca un incomprehensibil păianjen de piatră. Întreaga Lume de Mijloc devenise un singur conac bântuit în aceste bizare zile din urmă; întreaga Lume de Mijloc se preschimbase în Vane; întreaga Lume de Mijloc devenise un ţinut pustiu, bântuit şi bântuitor.

Văzu buzele lui Susannah formând cuvintele adevăratului răspuns înainte ca vocea din interfon să poată vorbi din nou, şi acele cuvinte erau la fel de evidente ca rezolvarea unei ghicitori odată ce s-a găsit răspunsul.

— *Marele Blaine*, şopti vocea acorporală. *Marele Blaine este duhul din maşină – duhul din* toate *maşinile.*

Susannah dusese mâna la gât şi strânse, ca şi când ar fi avut de gând să se stranguleze. Ochii ei erau plini de teroare, însă nu erau sticloşi, nu erau uluiţi, ci ageri, ştiutori. Poate că ştia o voce ca aceea din când-ul ei – când-ul în care întregul reprezentat de Susannah fusese aruncat în umbră de personalităţile antagonice ale Dettei şi Odettei. Vocea copilărească o surprinsese la fel de tare ca pe el, însă ochii ei

spuneau că nu era străină de conceptul enunţat.

Susannah ştia foarte bine ce însemna nebunia dualităţii.

— Eddie trebuie să plecăm, spuse ea.

Teroarea transformase cuvintele într-un şuvoi auditiv fără inflexiuni. Eddie auzea aerul şuierând în gâtlejul ei ca un vânt rece într-un horn.

— Eddie trebuie să plecăm Eddie trebuie să plecăm Eddie...

— *Prea târziu*, zise vocea plăpândă, tânguitor. *S-a trezit. Marele Blaine s-a trezit. Ştie că sunteţi aici. Şi vine.*

Dintr-odată, lumini – lămpi cu sodiu, de un portocaliu tare – începură să se aprindă câte două deasupra lor, îmbăind întinderea punctată de piloni a Leagănului într-o strălucire orbitoare care izgoni toate umbrele. Sute de porumbei plonjară şi se răsuciră în picaj, într-un zbor fără ţintă, speriaţi, goniţi din reţeaua lor de cuiburi împletite în înalt.

— Stai! strigă Eddie. Te rog, stai!

Agitat cum era, uită să apese butonul, dar asta nu mai conta; Micul Blaine răspunse oricum.

— *Nu! Nu-l pot lăsa să mă prindă! Nu-l pot lăsa să mă ucidă şi pe mine!*

Becul de pe cutia interfonului se stinse, însă doar pentru un moment. De data aceasta, se aprinseră şi COMANDĂ şi INTRĂ, iar culoarea lor nu era roz, ci roşul-închis al forjei unui fierar.

— CINE SUNTEŢI VOI? răcni o voce, şi veni nu doar din cutie, ci din fiecare difuzor încă funcţional din oraş.

Leşurile putrezite care atârnau de stâlpi tremurară sub vibraţiile acelei voci puternice; lăsa impresia că până şi morţii ar fi fugit de Blaine, dacă ar fi putut.

Susannah se strânse în scaun, cu palmele apăsate pe urechi, cu faţa lungă de spaimă, cu gura schimonosită într-un strigăt mut. Eddie simţi că revine la toate terorile fantastice şi halucinatorii ale vârstei de unsprezece ani. Oare de vocea aceasta să se fi temut atunci când el şi Henry stăteau în faţa Conacului? Cea pe care, poate, chiar o *anticipase?* Nu ştia... dar *ştia* cum trebuia să se fi simţit Jack din povestea aceea veche atunci când îşi dăduse seama că scuturase vrejul de fasole de prea multe ori şi că-l trezise pe uriaş.

— CUM ÎNDRĂZNIŢI SĂ-MI DERANJAŢI SOMNUL? SPUNEŢI-MI ACUM, ALTFEL VEŢI MURI PE LOC.

Ar fi putut înlemni acolo, lăsându-l pe Blaine – pe Marele Blaine – să le facă orice-i făcuse lui Ardis (sau ceva şi mai rău); poate că *ar fi trebuit* să înlemnească, prizonier al acelei terori de basm, incredibile ca lumea de dincolo de vizuina iepurelui. Amintirea vocii plăpânde care vorbise întâi fu, însă, cea care-i permise să se mişte. Aceea fusese vocea unui copil îngrozit, un copil care încercase totuşi să-i ajute, îngrozit sau nu.

Aşa că acum trebuie să te ajuţi singur, gândi el. *Tu l-ai trezit; rezolvă situaţia, pentru Hristos!*

Eddie întinse mâna şi apăsă iarăşi butonul.

— Numele meu este Eddie Dean. Femeia care e cu mine este soţia mea, Susannah. Suntem...

Se uită la Susannah, care încuviinţă şi-i făcu semne frenetice să continue.

— Suntem plecaţi la drum. Căutăm Turnul Întunecat, care se află pe Cărarea Grinzii. Suntem în tovărăşia altor doi, Roland de Gilead şi... şi Jake din New York. Şi noi suntem din New York. Dacă tu eşti...

Pregetă un moment, reprimându-şi cuvintele *Marele Blaine*. Dacă le folosea, putea face ca inteligenţa aflată în spatele vocii să devină conştientă de faptul că ei mai auziseră o voce; un duh dinăuntrul duhului, se putea spune.

Susannah gesticulă din nou cu ambele mâini, îndemnându-l să continue.

— Dacă tu eşti Monoul Blaine... ei bine... vrem să ne duci tu.

Eliberă butonul. Nu veni niciun răspuns preţ de, aparent, foarte mult timp. Se auzi doar fâlfâitul agitat al porumbeilor de sus. Când Blaine vorbi din nou, vocea lui veni doar din difuzorul instalat pe poartă şi păru aproape umană.

— NU-MI PUNE RĂBDAREA LA ÎNCERCARE. TOATE UŞILE ACELUI UNDE SUNT ÎNCHISE. GILEAD NU MAI EXISTĂ, IAR CEI CUNOSCUŢI CA PISTOLARI SUNT MORŢI CU TOŢII. ACUM, RĂSPUNDE-MI LA ÎNTREBARE: CINE SUNTEŢI? ASTA

E ULTIMA VOASTRĂ ŞANSĂ.

Se auzi un sfârâit. O rază de lumină albastră-albă coborî din tavan şi arse o gaură de mărimea unei mingi de golf în podeaua de marmură, la mai puţin de un metru şi jumătate în stânga scaunului lui Susannah. Din ea se ridică leneş fum care mirosea cum miroase aerul după ce a lovit fulgerul. Un moment, Susannah şi Eddie se uitară unul la celălalt cu o teroare mută, apoi Eddie sări la cutia de comunicare şi apăsă butonul.

— Te înşeli. *Într-adevăr* venim din New York! Am venit pe uşile de pe plajă acum câteva săptămâni!

— E adevărat! strigă Susannah. Jur că este!

Tăcere. Dincolo de bariera lungă, spinarea roz a lui Blaine se curbă uşor. Geamul din faţă părea să-i privească aidoma unui ochi de sticlă inexpresiv.

Ştergătorul ar fi putut fi o pleoapă pe jumătate închisă, ca şi când trenul ar fi făcut şmecher cu ochiul.

— DEMONSTRAŢI-O, zise Blaine într-un târziu.

— Hristoase, cum să fac asta? o întrebă Eddie pe Susannah.

— Nu ştiu.

Eddie apăsă din nou butonul.

— Statuia Libertăţii! Îţi sună cunoscut?

— CONTINUĂ, îl îndemnă Blaine. Acum, vocea părea aproape meditativă.

— Empire State Building! Wall Street! World Trade Center! Coney Island! Radio City Music Hall! East Vil...

Blaine îl întrerupse... Şi acum, incredibil, vocea care ieşi din difuzor era vocea tărăgănată a lui John Wayne:

— BINE, PELERINULE. TE CRED.

Eddie şi Susannah schimbară o altă privire, de confuzie şi uşurare. Dar când Blaine vorbi din nou, vocea lui era iar rece şi lipsită de emoţie.

— PUNE-MI O ÎNTREBARE, EDDIE DEAN DIN NEW YORK. ŞI AR FI BINE SĂ FIE UNA BUNĂ. Urmă o pauză, după care Blaine adăugă: PENTRU CĂ DACĂ NU E, TU ŞI FEMEIA TA VEŢI MURI, INDIFERENT DE UNDE VENIŢI.

Susannah se uită de la cutia de pe poartă la Eddie.

— Despre *ce* vorbeşte? şuieră ea. Eddie clătină din cap.
— N-am nici cea mai vagă idee.

28

Lui Jake, încăperea în care îl trăsese Gasher i se părea că aducea cu un siloz de rachete Minuteman decorat de pacienţii unui azil de nebuni: parte muzeu, parte living, parte cuib de hippie. Deasupra capului, spaţiul se curba până la un tavan rotunjit şi, sub el, cobora douăzeci şi cinci sau treizeci de metri spre o bază la fel de rotunjită. Tuburi cu neon erau dispuse în linii verticale de-a lungul singurului perete curbat, în culori alternative: roşu, albastru, verde, galben, portocaliu, piersică, roz. Aceste tuburi lungi se întâlneau în grupuri ţipătoare în partea de sus şi-n cea de jos a silozului... dacă într-adevăr asta era.

Încăperea ocupa o înălţime de aproximativ trei sferturi din vastul spaţiu în formă de capsulă şi planşeul ei era format dintr-un grilaj de fier ruginit. Covoare turceşti, după aspect (mai târziu, află că ele proveneau de fapt dintr-o baronie numită Kashmir), erau întinse ici şi colo pe podeaua de grilaj. Colţurile lor erau ţinute în loc de cufere cu ferecături de alamă ori lămpi cu picior sau de picioarele scurte ale unor fotolii tapisate. Altfel, ar fi fâlfâit asemenea unor fâşii de hârtie legate de un ventilator electric, întrucât un curent constant de aer cald venea cu viteză de jos. Un alt curent, ieşind dintr-un grup rotund de guri de ventilaţie asemenea celor din tunelul care-i adusese acolo, se învârtea cam la un metru şi jumătate deasupra capului lui Jake. De cealaltă parte a camerei era o uşă identică cu aceea pe care intraseră el şi Gasher, iar Jake bănuia că dincolo de ea se continua coridorul subteran care urma Calea Grinzii.

În încăpere erau şase persoane, patru bărbaţi şi două femei. Jake bănuia că avea în faţa ochilor înaltul comandament al Cărunţilor – asta, desigur, dacă mai rămăseseră destui Cărunţi ca un înalt comandament să-şi aibă rostul. Niciunul nu era tânăr, dar toţi erau încă în floarea vârstei. Îl cercetau pe Jake cu aceeaşi curiozitate cu care îi cerceta şi el.

În centrul camerei, cu un picior masiv aruncat lejer peste braţul unui fotoliu destul de mare ca să se poată numi tron, şedea un bărbat ce părea a fi o corcitură de luptător viking şi uriaş dintr-o poveste pentru copii. Bustul său musculos era gol, cu excepţia unei brăţări argintii la un biceps, o teacă de cuţit legată peste un umăr şi o amuletă ciudată la gât. De la brâu în jos era înveşmântat în nădragi mulaţi de piele moale, îndesaţi în cizme înalte. În jurul unei cizme purta o eşarfă galbenă. Părul lui, un blond-gri murdar, curgea în cascadă aproape până la mijlocul spatelui lat; ochii erau la fel de verzi şi de curioşi ca ochii unui motan destul de bătrân ca să fie înţelept, dar nu destul încât să-şi fi pierdut acel rafinat simţ al cruzimii care trece drept distracţie în cercurile de feline. Pe spătarul fotoliului era agăţată o curea şi de ea atârna ceva ce aducea a mitralieră foarte veche.

Jake studie mai atent podoaba de pe pieptul vikingului şi văzu că era o cutiuţă de sticlă în formă de sicriu pusă pe un lanţ de argint. Înăuntrul ei, un cadran mic de ceas auriu anunţa că era trei şi cinci minute. Sub cadran, un pendul minuscul de aur se mişca de la stânga la dreapta şi, în ciuda vuietului aerului care circula de sus şi de jos, Jake reuşea să audă tic-tac-ul pe care îl scotea. Braţele ceasului se mişcau mai repede decât ar fi trebuit şi Jake nu fu foarte surprins să vadă că se roteau înapoi.

Se gândi la crocodilul din *Peter Pan*, cel care fugea mereu după căpitanul Hook, şi un zâmbet mic îi întinse buzele. Gasher văzu şi ridică mâna. Jake se feri, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Omul Tic-Tac scutură din deget la Gasher; un gest amuzant, ca de profesoară severă.

— Ei, ei... nu-i nevoie de asta, Gasher, spuse el.

Piratul lăsă imediat mâna jos. Chipul i se schimbă complet. Înainte, alternase între furie stupidă şi un soi de umor viclean, aproape existenţial.

Acum, exprima doar adoraţie şi servilism. Asemenea celorlalţi din încăpere (şi lui Jake însuşi), Gasher nu-şi putea lua mult timp ochii de la Tic-Tac; privirea îi era atrasă

inexorabil spre el. Jake înţelegea de ce. Omul Tic-Tac era singura persoană de acolo care părea să debordeze de energie, de sănătate şi de viaţă.

— Dacă zici tu că nu-i nevoie, atuncia nu-i, rosti Gasher, dar îi aruncă lui Jake o privire întunecată înainte să-şi mute ochii înapoi la blondul uriaş de pe tron. Totuşi, ie foarte obraznic, Ticky. Foarte obraznic, Ticky. Foarte, foarte obraznic, chiar aşe, şi de vrei s-auzi părerea mea, o s-aibe nevoie de un dresaj serios!

— Când o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer, i-o întoarse Omul Tic-Tac. Acum, închide uşa, Gash... Te-ai născut în grajd?

O femeie cu păr negru râse piţigăiat, un sunet asemănător cu croncănitul unei ciori. Tic-Tac întoarse iute ochii către ea; femeia tăcu numaidecât şi lăsă ochii în grilajul podelei.

Uşa pe care îl târâse Gasher era de fapt formată din două uşi. Dispozitivul îi amintea lui Jake de ecluzele pneumatice ale navelor spaţiale în filmele SF ceva mai inteligente. Gasher le închise pe amândouă şi se întoarse spre Tic-Tac, făcând semnul cu degetul mare ridicat. Omul Tic-Tac încuviinţă şi se întinse languros în sus, pentru a apăsa un buton montat într-o piesă de mobilier care semăna cu un podium de orator. O pompă se puse în mişcare în perete şi lumina tuburilor cu neon scăzu perceptibil. Se auzi un şuierat uşor de aer şi roata de valvă a uşii interioare se învârti. Jake bănuia că acelaşi lucru făcea şi cea a uşii exterioare. Deci era, de fapt, un soi de adăpost antibombă, nu încăpea îndoială. Când pompa se opri, lumina tuburilor lungi cu neon reveni la normal.

— Poftim, spuse Tic-Tac satisfăcut. Ochii lui începură să-l măsoare pe Jake de sus până jos. Băiatul avu un sentiment clar şi foarte incomod că era catalogat de un expert. Acum suntem în deplină siguranţă. Stă bine, ca puricii-n blana unui câine. Aşa-i, Hoots?

— Mda! răspunse prompt un bărbat înalt şi slab, într-un costum negru. Faţa lui era plină de un fel de urticarie pe care o scărpina obsesiv.

— L-am adus, zise Gasher. Ţ-am zis că poţ’ avea-ncredere în

mine pentru treaba asta, n-am zis?

— Ai zis, confirmă Tic-Tac. Şi aşa a fost. M-am îndoit puţin la sfârşit, nu ştiam dacă-ţi vei aminti parola, dar...

Femeia cu păr negru scoase încă un croncănit piţigăiat. Omul Tic-Tac se întoarse pe jumătate spre ea, zâmbetul acela leneş scobindu-i gropiţe în obraji, şi înainte ca Jake să poată înţelege ce se întâmpla – ce se întâmplase *deja* – ea se împletici în spate, cu ochii bulbucaţi de surprindere şi durere, pipăind cu mâinile o stranie umflătură din mijlocul pieptului, care cu o secundă înainte nu fusese acolo.

Jake îşi dădu seama că Omul Tic-Tac făcuse o mişcare de un fel sau altul în timp ce se întorsese, o mişcare atât de iute, încât nu fusese decât o străfulgerare. Plăselele albe şi subţiri care înainte ieşeau din teaca prinsă pe umărul lui lipseau acum. Cuţitul ajunsese în cealaltă parte a încăperii, ieşind din pieptul femeii cu păr negru. Tic-Tac îl scosese şi-l aruncase cu o viteză incredibilă, pe care Jake era sigur că nici Roland n-ar fi întrecut-o. Fusese ca un truc de magie neagră.

Ceilalţi priviră în tăcere cum femeia se împletici spre Tic-Tac, gâlgâind aspru, cu mâinile încleştate în jurul plăselelor. Şoldul ei se lovi de o lampă cu picior şi cel pe nume Hoots sări să o prindă înainte de a cădea. Tic-Tac nu se clinti; rămase cu piciorul aruncat peste braţul tronului, uitându-se la femeie cu zâmbetul lui leneş pe buze.

Piciorul ei se agăţă sub un covor şi femeia se prăvăli cu capul înainte. Omul Tic-Tac se mişcă din nou cu viteza aceea înfricoşătoare, trăgându-şi piciorul de pe braţul fotoliului şi împingându-l apoi în faţă ca un piston. Se afundă în stomacul femeii cu păr negru, care schimbă direcţia, zburând în spate. Sângele îi ţâşni pe gură şi stropi mobila. Femeia se lovi de perete, alunecă la podea şi rămase cu bărbia sprijinită în stern. Lui Jake i se părea că semăna cu un mexican dintr-un film, care-şi făcea siesta tolănit lângă peretele unui bordei. Îi venea greu să creadă că femeia îşi pierduse viaţa cu o aşa rapiditate teribilă. Tuburile cu neon îi transformau părul într-un halou jumătate roşu şi jumătate albastru. Ochii ei pâcloşi îl fixau pe Omul Tic-Tac cu o stupefacţie finală.

— I-am *spus* de râsul ăla, grăi Tic-Tac. Ochii i se mutară la cealaltă femeie, o roşcată corpolentă, care aducea cu un camionagiu de cursă lungă. Nu-i aşa, Tilly?

— Da, făcu Tilly imediat. În ochii ei licăreau teama şi surescitarea, şi îşi lingea obsesiv buzele. I-ai spus, da, de multe, multe ori. Pun pariu pe orice c-aşa a fost.

— Te-aş crede, dacă ţi-ai putea scoate capul din fundul ăla cât o baniţă, spuse Tic-Tac. Adu-mi cuţitul, Brandon, şi nu uita să-l ştergi de putoarea curvei ăleia înainte să mi-l pui în mână.

Un om scund şi crăcănat sări să execute ordinul. La început, cuţitul nu vru să iasă; părea înţepenit în sternul nefericitei femei cu păr negru. Brandon aruncă îngrozit o privire peste umăr la Omul Tic-Tac şi apoi trase mai tare.

Tic-Tac părea însă că uitase deopotrivă de Brandon şi de femeia pe care moartea o găsise, la propriu, râzând. Sclipitorii lui ochi verzi se aţintiseră asupra altui lucru, care îl interesa mai mult decât femeia moartă.

— Vino aici, ţâcă, spuse el. Vreau să te văd mai bine.

Gasher îi dădu un brânci. Jake se împletici în faţă. Ar fi căzut, dacă mâinile vânjoase ale lui Tic-Tac nu l-ar fi prins de umeri. Apoi, când fu sigur că Jake nu-şi va pierde din nou echilibrul, Tic-Tac apucă încheietura stângă a băiatului şi o ridică. Ceea ce-i stârnise interesul era ceasul Seiko.

— Dacă asta-i ce cred eu că este, atunci cu siguranţă e o prevestire, zise Tic-Tac. Spune-mi, băiete... ce-i acest *siglu* pe care îl porţi?

Jake, care habar nu avea ce era un *siglu*, putea doar să spere.

— E un ceas. Dar nu funcţionează, domnule Tic-Tac.

Hoots chicoti la cuvintele lui, apoi îşi acoperi gura cu ambele mâini, când Omul Tic-Tac întoarse privirea spre el. După un moment, Tic-Tac se uită înapoi la Jake şi un surâs solar îi înlocui încruntarea. Văzând acel surâs aproape uitai că lângă perete zăcea o femeie moartă, şi nu un mexican care-şi făcea siesta, dintr-un film. Văzându-l, aproape uitai că oamenii aceia erau nebuni şi că Tic-Tac era foarte probabil cel mai nebun din tot azilul.

— *Ceas*, repetă Tic-Tac, încuviinţând din cap. Aha, potrivit nume; în definitiv, la ce-ţi trebuie un orologiu dacă nu să te uiţi la el din când în când?{5}

Aşa-i, Brandon? Aşa-i, Tilly? Aşa-i, Gasher?

Aceştia aprobară numaidecât. Omul Tic-Tac îi cadorisi cu surâsul lui cuceritor, după care se întoarse la Jake. Acum, băiatul observă că zâmbetul, cuceritor ori nu, nu atingea şi ochii verzi ai bărbatului. Aceştia erau aşa cum fuseseră de la bun început: reci, cruzi şi curioşi.

Întinse un deget spre Seiko-ul care susţinea că ora era şapte şi nouăzeci şi unu de minute – dimineaţa *şi* seara – şi-l trase înapoi chiar înainte să atingă sticla de deasupra afişajului cu cristale lichide.

— Spune-mi, dragă băiete... ceasul ăsta al tău e minat?

— Hă? O! Nu. Nu, nu e minat.

Jake atinse cu degetul lui cadranul ceasului.

— Asta nu înseamnă nimic, dacă e setat pe frecvenţa corpului tău, zise Omul Tic-Tac.

Vorbi pe tonul tăios şi dispreţuitor pe care îl folosea şi tatăl lui Jake atunci când nu voia ca oamenii să-şi dea seama că nu avea nici cea mai palidă idee despre ce vorbea. Tic-Tac aruncă o privire scurtă spre Brandon şi Jake îl văzu cum cântărea avantajele şi dezavantajele desemnării bărbatului crăcănat ca „degustător“ personal. Apoi abandonă gândul şi reveni la Jake.

— Dacă trebuşoara asta îmi dă un şoc, micul meu prieten, o să mori sufocat cu propriile-ţi boaşe în treizeci de secunde.

Jake înghiţi greu, dar nu spuse nimic. Omul Tic-Tac întinse iarăşi degetul şi de data aceasta îl lăsă să atingă cadranul ceasului Seiko. În clipa aceea, toate cifrele se mutară la zero şi numărătoarea reîncepu.

Când Tic-Tac atinsese ceasul, ochii lui se îngustaseră într-o grimasă de durere aşteptată. Acum, colţurile lor se ridară sub efectul primului zâmbet veritabil pe care Jake îl văzuse din partea lui. Credea că asta se datora în parte propriului său curaj, însă cel mai mult se datora mirării şi interesului.

— Mi-l dai mie? îl întrebă el pe Jake, mieros. Ca gest de

bunăvoinţă din partea ta, să zicem? Îmi plac mult ceasurile, dragul meu flăcău... chiar aşa.

— Cu mare plăcere.

Jake îşi dădu jos ceasul de la mână şi-l lăsă să cadă în palma întinsă a Omului Tic-Tac.

— Vorbeşte ca un mic jentleman cu buci netede, nu-i aşe? zise Gasher vesel. În trecut, răsplata ar fi fost mare pentru ăl de aducea pe unu' ca el, Ticky, da, chiar aşe-ar fi fost. Păi, tatăl mieu...

— Taică-tău a murit atât de măcinat de sifilis, încât nici câinii nu voiau să-l mănânce, îl întrerupse Omul Tic-Tac. Taci odată, idiotule.

La început, Gasher păru furios... şi apoi doar jenat. Se afundă într-un scaun din apropiere şi închise gura.

Tic-Tac, între timp, examina brăţara elastică a ceasului Seiko cu o expresie de mirare. O lărgea, o lăsa să revină la poziţia iniţială, o lărgea din nou, o lăsa iarăşi să revină la poziţia iniţială. Lăsă o şuviţă de păr să cadă între verigile deschise, apoi râse când acestea se închiseră pe ea. Într-un final, strecură ceasul pe mâna sa şi-l împinse până la jumătatea antebraţului. Lui Jake i se părea că acel suvenir din New York arăta foarte ciudat acolo, dar nu spuse nimic.

— Deosebit! exclamă Tic-Tac. De unde-l ai, ţâcă?

— L-am primit de ziua mea de la părinţi, răspunse Jake.

Gasher se aplecă înainte, dorind poate să readucă în discuţie ideea recompensei. Dacă aşa era, mina serioasă a Omului Tic-Tac îl făcu să se răzgândească şi se aşeză înapoi fără a spune nimic.

— *Adevărat?* se minună Tic-Tac, ridicând sprâncenele.

Descoperise butonaşul care lumina cadranul şi-l tot apăsa, aprinzând şi stingând luminiţa. Apoi întoarse privirea la Jake şi ochii lui erau îngustaţi, din nou două tăieturi de un verde-deschis.

— Spune-mi ceva, ţâcă... ăsta funcţionează cu circuit dipolar sau unipolar?

— Cu niciunul, zise Jake, neştiind că evitând să-şi recunoască ignoranţa asupra acelor termeni avea să-şi atragă

multe probleme pe viitor. Funcţionează cu o baterie nichel-cadmiu. Cel puţin, eu aşa ştiu. N-a trebuit s-o înlocuiesc până acum şi am pierdut de mult pliantul cu instrucţiuni.

Omul Tic-Tac îl privi îndelung fără să vorbească şi Jake îşi dădu seama cu uimire că blondul încerca să decidă dacă îl luase sau nu peste picior. Dacă ajungea la concluzia că *îl luase*, Jake bănuia că bătaia mâncată pe drum până acolo avea să pară o gâdilătură în comparaţie cu ce-i putea face Omul Tic-Tac. Deodată, jindui să-i distragă gândul de la asta – şi-o dorea mai mult ca orice pe lume. Şi spuse primul lucru despre care credea că-l va ajuta.

— El a fost bunicul tău, nu-i aşa?

Omul Tic-Tac ridică întrebător din sprâncene. Mâinile lui se întoarseră pe umerii lui Jake şi, deşi nu strângea tare, băiatul simţi fenomenala lui forţă. Dacă Tic-Tac alegea să strângă şi să tragă brusc în faţă, îi putea rupe claviculele ca pe nişte creioane. Dacă împingea, probabil că-i putea rupe spatele.

— *Cine* a fost bunicul meu, ţâcă?

Ochii lui Jake măsurară încă o dată capul masiv şi nobil şi umerii laţi ai Omului Tic-Tac. Îşi aminti ce spusese Susannah: *Uită-te cât e de mare, Roland – trebuie să-l fi uns cu alifii ca să-l poată îndesa în carlingă!*

— Omul din avion. David Quick.

Ochii lui Tic-Tac se căscară a surprindere şi uimire. Apoi el lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de râs care reverberă în tavanul boltit. Ceilalţi zâmbiră crispat. Niciunul, însă, nu îndrăzni să râdă liber... nu după ce păţise femeia cu păr negru.

— Oricine ai fi şi de oriunde ai veni, băiete, eşti cel mai şmecher om pe care bătrânul Tic-Tac l-a văzut de mulţi ani. Quick a fost străbunicul, nu bunicul meu, dar ai nimerit-o pe aproape... Tu ce părere ai, Gasher, dragule?

— Da, încuviinţă piratul. E şmecher, aşe-i, ţ-aş fi putut zice şi io asta. Da' foarte obraznic, totuş'.

— Da, spuse Omul Tic-Tac, pe gânduri. Mâinile i se strânseră pe umerii băiatului şi-l trase mai aproape de faţa aceea zâmbitoare, chipeşă, de lunatic. Văd şi eu că e obraznic. I se citeşte în ochi. Dar o să ne ocupăm noi de asta, nu-i aşa,

Gasher?

Nu lui Gasher i se adresează, gândi Jake. *Ci mie. Crede că mă poate hipnotiza... şi s-ar putea să aibă dreptate.*

— Da, şopti piratul.

Jake avea impresia că se îneacă în ochii aceia verzi şi mari. Deşi strânsoarea lui Tic-Tac nu era încă foarte puternică, el tot nu reuşea să tragă suficient aer în plămâni. Îşi adună toată forţa într-o încercare de a se elibera de influenţa blondului şi rosti din nou primele cuvinte care-i veniră în minte:

— Astfel căzu Lord Perth, şi pământul s-a cutremurat sub tunet.

Avu asupra lui Tic-Tac efectul unei lovituri peste faţă. Se trase înapoi, îngustând ochii verzi, strângând dureros mâinile pe umerii lui Jake.

— *Ce* spui acolo? De unde ai auzit asta?

— Mi-a şoptit o păsărică, răspunse Jake cu o obrăznicie calculată şi-n clipa următoare se trezi că zbura prin încăpere.

Dacă s-ar fi lovit de peretele curbat cu capul, şi-ar fi pierdut cunoştinţa sau ar fi murit. Dar se lovi cu un şold, sări înapoi şi ateriză grămadă pe grilajul de fier. Scutură ameţit capul, se uită în jur şi se trezi faţă în faţă cu femeia care nu-şi făcea siesta. Scoase un strigăt speriat şi se târî pe mâini şi genunchi.

Hoots îl lovi cu piciorul în piept, aruncându-l pe spate. Jake rămase aşa, gâfâind, uitându-se în sus la grupul de culori acolo unde se întâlneau tuburile cu neon. Un moment mai târziu, chipul lui Tic-Tac îi umplu câmpul vizual. Buzele omului erau strâns unite într-o linie dreaptă, dură, obrajii erau îmbujoraţi şi i se citea teama în ochi. Podoaba de sticlă în formă de sicriu pe care o purta la gât atârna direct în faţa ochilor lui Jake, legănându-se încet înainte şi înapoi pe lănţişorul ei argintiu, ca şi când ar fi imitat pendulul orologiului minuscul dinăuntrul ei.

— Gasher are dreptate, spuse el. Strânse cămaşa lui Jake în pumn şi-l trase sus. Eşti obraznic. Dar cu mine nu e bine să fii obraznic, ţâcă. Cu mine *niciodată* nu e bine să fii obraznic. Ai auzit de oameni cărora le lipseşte o doagă? Ei bine, mie-mi lipsesc toate doagele, şi ar fi o mie de oameni care ar putea

depune mărturie pentru asta, dacă nu i-aş fi scurtat deja de limbă. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de Lord Perth... niciodată, niciodată, *niciodată*... Altfel te scalpez şi-ţi mănânc creierii. În Leagănul Cărunţilor nu vreau să aud povestea aia ghinionistă. *M-ai înţeles?*

Îl scutura pe Jake înainte şi înapoi ca pe o cârpă, şi băiatul izbucni în lacrimi.

— *Ai înţeles?*

— D-D-Da!

— Bun.

Îl aşeză în picioare, iar el se clătină ameţit, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi şi lăsând pe obraji dâre de mizerie atât de neagră, încât semănau cu urme de rimel.

— Acum, plodul meu micuţ, o să ţinem o şedinţă de întrebări şi răspunsuri. Eu o să-ţi pun întrebările şi tu o să dai răspunsurile. Înţelegi?

Jake nu răspunse. Se uita la un panou al grilajului de ventilaţie care punea în mişcare aerul din încăpere.

Omul Tic-Tac îi prinse nasul între două degete şi strânse fără milă.

— *M-ai înţeles?*

— *Da!* strigă Jake.

Ochii săi, udaţi acum de lacrimi nu doar de durere, ci şi de teroare, se întoarseră la faţa lui Tic-Tac. Voia să se uite înapoi la grilajul de ventilaţie, voia cu disperare să se convingă că ceea ce văzuse acolo nu era un simplu truc al minţii sale speriate şi suprasolicitate, dar nu îndrăznea. Se temea că altcineva – Tic-Tac însuşi, cel mai probabil – îi va urma privirea şi va vedea ce văzuse el.

— Bun.

Bărbatul blond îl trase de nas înapoi la fotoliul său, se aşeză şi îşi aruncă din nou piciorul peste mâner.

— Haide atunci, să purtăm o discuţie scurtă. Să începem cu numele tău, ce zici? Care ar putea fi el, ţâcă?

— Jake Chambers.

Cu nările strânse, vocea i se auzea nazal şi neclară.

— Şi eşti tu, Jake Chambers, un nasist?

Preţ de o clipă, Jake se întrebă dacă acesta era un mod ciudat de a-l întreba dacă are nasul lung... dar, sigur că toţi puteau să vadă că nu-l avea.

— Nu înţeleg ce...

Tic-Tac îl scutură înainte şi înapoi de nas.

— Nasist! Nasist! Nu te mai juca cu mine, băiete!

— *Nu înţeleg...* începu Jake şi atunci se uită la mitraliera veche care atârna pe fotoliu şi se mai gândi o dată la aeronava Focke-Wulf prăbuşită. Elementele se uniră în mintea sa.

— Nu... nu sunt nazist. Sunt american. Povestea asta s-a sfârşit cu mult înainte să mă nasc eu!

Omul Tic-Tac dădu drumul nasului său, din care începură imediat să curgă şiroaie de sânge.

— Puteai să-mi spui asta din prima şi n-ai mai fi suferit aşa, Jake Chambers... Dar măcar acum înţelegi cum procedăm aici, nu-i aşa?

Jake aprobă din cap.

— Aha. Foarte bine! Începem cu întrebările simple.

Ochii lui Jake alunecară înapoi la grilajul de ventilaţie. Ceea ce văzuse înainte era tot acolo; nu fusese doar un joc al imaginaţiei lui. Doi ochi încercuiţi cu auriu pluteau în întunericul din spatele fantelor cromate.

Ete.

Tic-Tac îl plesni peste faţă, făcându-l să cadă pe spate în braţele lui Gasher, care îl împinse imediat înainte.

— A venit ora şcolii, scumpule, şopti Gasher. Fii atent la lecţii, acuma! Fii foarte atent!

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, îl admonestă Tic-Tac. Dacă nu văd respect la tine, Jake Chambers, îţi tai coaiele.

— Bine.

Ochii verzi ai lui Tic-Tac sclipeau periculos.

— Bine *ce?*

Jake căută răspunsul corect, împingând în lături amalgamul de întrebări şi brusca speranţă care-i răsărise în minte. Şi găsi ceva ce i-ar fi folosit la propriul său Leagăn al Puberilor... cunoscut şi sub numele de Piper School.

— Bine, *domnule?*

Tic-Tac surâse.

— E şi ăsta un început, băiete, spuse el şi se aplecă înainte, cu antebraţele pe coapse. Acum... ce e acela american?

Jake începu să vorbească, străduindu-se din toate forţele să nu se uite spre grilajul de ventilaţie.

29

Roland puse pistolul în toc, prinse roata de valvă cu ambele mâini şi încercă să o răsucească. Nici nu se clinti. Asta nu-l surprinse prea tare, însă ridica probleme serioase.

Ete stătea lângă cizma lui stângă, uitându-se în sus fără stare, aşteptând ca Roland să deschidă uşa şi ei să poată continua căutarea lui Jake. Pistolarul îşi dorea să fie atât de simplu. Nu-i ajuta cu nimic să stea acolo şi să aştepte să iasă cineva; puteau trece ore sau chiar zile înainte ca unul dintre Cărunţi să se decidă să folosească din nou ieşirea aceea. Cât timp pistolarul aştepta să se întâmple aşa ceva, Gasher şi prietenii lui îşi puteau pune în cap să-l jupoaie pe Jake de viu.

Apropie capul de oţelul uşii, da nu auzi nimic. Nici asta nu-l surprinse. Văzuse uşi precum aceea cu mult timp în urmă – nu puteai să le spargi încuietorile trăgând în ele şi-n mod clar nu puteai auzi nimic prin ele. Putea fi una singură; puteau fi două aşezate faţă în faţă, cu un spaţiu de aer mort între ele. Undeva, însă, trebuia să existe un buton care să facă roata din mijlocul uşii să se mişte şi, astfel, să elibereze încuietorile. Dacă Jake putea ajunge la acel buton, totul putea fi bine.

Roland înţelegea că nu era membru deplin al acestui *ka-tet;* bănuia că până şi Ete era mai conştient decât el de viaţa secretă care exista în inima lui (se îndoia foarte tare că bumblerul mersese pe urma lui Jake ajutându-se doar de nas, străbătând tuneluri prin care apa curgea în pâraie poluate). Cu toate acestea, fusese capabil să-l ajute atunci când băiatul încerca să treacă din lumea lui în aceasta. Fusese capabil să *vadă*... şi atunci când Jake încercase să recupereze cheia pe

care o scăpase, fusese capabil să-i trimită un mesaj.

De data aceasta trebuia să fie foarte precaut cu trimisul de mesaje. În cel mai bun caz, Cărunţii aveau să-şi dea seama că se întâmpla ceva. În cel mai rău, Jake putea interpreta greşit ceea ce Roland încerca să-i spună şi risca să facă o prostie.

Dar dacă putea *să vadă*...

Roland închise ochii şi îşi direcţionă concentrarea spre Jake. Se gândi la ochii băiatului şi îşi trimise *ka*-ul în căutarea lor.

La început, nu se întâmplă nimic, dar în cele din urmă o imagine începu să se formeze. Era un chip încadrat de păr lung, blond-gri. Ochi verzi străluceau în orbite adânci ca nişte focuri-palide într-o peşteră. Roland înţelese degrabă că acela era Omul Tic-Tac şi că era un descendent al bărbatului care murise în caleaşca zburătoare – interesant, însă fără nicio valoare practică în situaţia dată. Încercă să se uite dincolo de Omul Tic-Tac, la restul încăperii în care era ţinut Jake şi la oamenii din ea.

— Ake, şopti Ete, parcă reamintindu-i că nu era nici timpul şi nici locul să tragă un pui de somn.

— Şşş, făcu pistolarul, fără a deschide ochii.

Dar nu ajută la nimic. Văzu doar secvenţe înceţoşate, probabil fiindcă Jake se concentra atât de tare asupra Omului Tic-Tac; toţi şi toate celelalte nu erau decât o serie de forme învăluite în aure gri, la marginea percepţiei lui Jake.

Roland redeschise ochii şi lovi uşor cu pumnul stâng în palma deschisă a mâinii drepte. Ceva îi spunea că putea insista să vadă mai multe... însă aşa îi putea anunţa băiatului prezenţa sa. Şi asta ar fi fost periculos. Gasher putea mirosi ceva nelalocul lui, iar dacă n-o făcea el, o făcea Omul Tic-Tac.

Ridică privirea spre grilajele înguste de ventilaţie, apoi o coborî spre Ete. Se întrebase de multe ori cât era bumblerul de deştept, de fapt; acum părea că urma să afle.

Pistolarul întinse în sus mâna stângă, cea teafără, îşi strecură degetele între lamelele orizontale ale grilajului de lângă trapa prin care fusese dus Jake, şi trase. Grilajul se desprinse într-o ploaie de rugină şi muşchi uscat. Gaura

rămasă era mult prea mică pentru un om... dar nu şi pentru un billy-bumbler. Puse grilajul jos, îl ridică pe Ete şi-i vorbi încet în ureche.

— Du-te... vezi... întoarce-te. Înţelegi? Nu te lăsa văzut. Doar du-te şi vezi şi întoarce-te.

Ete se uită în sus, la chipul său. Nu spuse nimic, nu rosti nici măcar numele lui Jake. Roland nu avea idee dacă înţelesese sau nu, dar a pierde timpul nu-i ajuta cu nimic. Îl puse pe Ete în tubul de ventilaţie. Bumblerul adulmecă bucăţile de muşchi uscat, strănută uşor, apoi rămase ghemuit acolo. Curentul de aer îi sufla blana lungă şi mătăsoasă. Se uita nesigur la Roland cu ochii lui ciudaţi.

— Du-te şi vezi şi întoarce-te, repetă Roland în şoaptă, şi Ete dispăru printre umbre, păşind fără zgomot, cu ghearele retrase, pe perniţele labelor.

Roland scoase iarăşi pistolul şi făcu cel mai greu lucru. Aşteptă.

Ete se întoarse în mai puţin de trei minute. Roland îl luă din tub şi-l puse pe podea. Ete se uită în sus la el, cu gâtu-i lung întins.

— Câţi, Ete? întrebă pistolarul. Câţi ai văzut?

Un moment lung, crezu că bumblerul nu va face decât să se uite fix la el în felul lui anxios. Apoi Ete ridică nesigur laba dreaptă în aer, scoase ghearele şi se uită la ele, încercând parcă să-şi amintească ceva foarte dificil. În cele din urmă, începu să lovească în podeaua de oţel.

O dată... de două... de trei... de patru ori. O pauză. Apoi încă de două ori, repede şi delicat, ghearele scoase păcănind uşor pe oţel: cinci, şase. Ete făcu o nouă pauză, cu capul plecat, semănând cu un copil pierdut în ghearele unei titanice lupte mentale. Apoi lovi cu ghearele o ultimă dată, ridicând în acelaşi timp ochii spre Roland.

— Ake!

Şase Cărunţi... şi Jake.

Roland îl luă în braţe şi-l mângâie.

— Bravo! murmură în urechea lui.

De fapt, era aproape copleşit de surprindere şi recunoştinţă.

Sperase ceva, dar răspunsul primit era uimitor. Şi nu avea îndoieli mari cu privire la acurateţea numărătorii.

— Bravo, băiete!

— Ete! Ake!

Da, Jake. Jake era problema. Jake, căruia îi făcuse o promisiune pe care avea de gând s-o respecte.

Pistolarul gândi intens în felul lui straniu – acea combinaţie de pragmatism sec şi intuiţie sălbatică, pe care probabil o moştenise de la strania lui bunică, Nebuna Deidre, şi care îl ţinuse în viaţă atâţia ani după dispariţia vechilor lui camarazi. Acum se baza pe ea pentru a-l ţine în viaţă pe Jake.

Îl luă iarăşi pe Ete în braţe, ştiind că Jake poate va trăi – *poate* –, dar că bumblerul avea aproape sigur să moară. Şopti câteva cuvinte simple în urechea ciulită a animalului, repetându-le iar şi iar. În cele din urmă, termină de vorbit şi îl puse înapoi în tubul de ventilaţie.

— Bravo, băiete, şopti el. Du-te, acum. Rezolvă treaba. Inima mea merge cu tine.

— Ete! Ima! Ake! şopti bumblerul, după care dispăru iarăşi în întuneric. Roland aşteptă să se dezlănţuie iadul.

30

Pune-mi o întrebare, Eddie Dean din New York. Şi ar fi bine să fie una bună... dacă nu e, tu şi femeia ta veţi muri, indiferent de unde veniţi.

Dumnezeule mare, cum să răspunzi la aşa ceva?

Luminiţa roşu-închis se stinsese; acum se aprinse cea roz.

— *Grăbiţi-vă,* îi îndemnă vocea Micului Blaine. *E mai rău ca oricând... grăbiţi-vă, altfel vă omoară!*

Eddie era vag conştient că stoluri de porumbei agitaţi încă zburau fără ţintă prin Leagăn şi că unii dintre ei intraseră cu capul în piloni şi căzuseră morţi la podea.

— Ce vrea? şuieră Susannah spre difuzor şi spre vocea Micului Blaine, aflată undeva dincolo de acesta. Pentru Dumnezeu, *ce vrea?*

Niciun răspuns. Şi Eddie simţi că perioada de graţie pe care poate c-o avuseseră se apropia repede de sfârşit. Apăsă butonul VORBEŞTE/ASCULTĂ şi spuse cu o vitalitate frenetică, în timp ce transpiraţia îi şiroia pe obraji şi pe gât.

Pune-mi o întrebare.

— Deci... Blaine! Ce ai mai făcut în ultimii ani? Se pare că n-ai mai mers pe traseul de sud-est, hă? Vreun motiv? N-ai mai avut chef?

Niciun sunet, decât fâlfâitul porumbeilor. În mintea sa îl văzu pe Ardis încercând să strige în timp ce obrajii i se topeau şi limba-i lua foc. Îşi simţi părul de la ceafă cum i se ridică. Teamă? Ori acumularea de electricitate?

Grăbiţi-vă... e mai rău ca oricând.

— Cine te-a construit, totuşi? întrebă Eddie agitat, gândind: *De-aş şti măcar ce* vrea *blestemăţia asta!* Vrei să vorbim despre asta? Cărunţii au fost? Nu... probabil Marii Străbuni, nu? Sau...

Lăsă vorba neterminată. Acum simţea tăcerea lui Blaine ca o greutate fizică pe pielea sa, ca nişte mâini cărnoase, tatonante.

— Ce *vrei?* strigă el. Ce mama naibii vrei să *auzi?*

Niciun răspuns – dar butoanele de pe cutie străluceau din nou cu o nuanţă mânioasă de roşu şi Eddie ştia că timpul se scursese aproape cu totul. Auzea un zumzăit scăzut în apropiere – un sunet ca de generator electric – şi nu credea că-şi imagina doar, oricât de mult şi-ar fi dorit asta.

— Blaine! strigă dintr-odată Susannah. Blaine, mă auzi?

Niciun răspuns... şi Eddie simţi cum aerul se umplu de electricitate la fel cum un bol se umple cu apă când e ţinut sub robinet. Simţea pârâitul ei muşcător în nări la fiecare respiraţie; îşi simţea plombele bâzâind ca nişte insecte nervoase.

— Blaine, am *eu* o întrebare şi *este* una destul de bună! Ascultă! Susannah închise ochii pentru un moment, frecându-se cu degetele grăbit la tâmple, apoi îi redeschise. „Este şi totuşi... ăă... nu există, dar are un nume. E uneori lungă... alteori scurtă...“

Se întrerupse şi se uită la Eddie cu ochi mari, agonici.

— Ajută-mă! Nu-mi amintesc cum e mai departe!

Eddie nu făcu decât să se holbeze la ea ca şi când ar fi luat-o razna. Despre ce Dumnezeu vorbea? Apoi îşi aminti şi totul avu o logică stranie perfectă, iar restul ghicitorii îşi găsi locul în mintea sa la fel de uşor ca ultimele două piese ale unui puzzle. Se aplecă iarăşi către difuzor.

— „Stă cu voi şi vă ascultă.“ Ce este? Iată întrebarea noastră, Blaine... Ce este? Lumina roşie de pe butoanele COMANDĂ şi INTRĂ de sub cifrele aranjate în romb se stinse. Urmă un moment nesfârşit de tăcere înainte ca Blaine să vorbească din nou... dar Eddie era conştient că senzaţia de electricitate care i se târa pe piele scădea în intensitate.

— UMBRA, DESIGUR, răspunse vocea lui Blaine. UNA UŞOARĂ... DAR NU REA. NU, DELOC REA.

Vocea care se auzea din difuzor era marcată de o trăsătură meditativă... şi de altceva. Plăcere? Nostalgie? Eddie nu se putea decide, însă *ştia* că era ceva în voce care-i reamintea de Micul Blaine. Şi mai ştia ceva: Susannah le salvase pielea, cel puţin pentru moment. Se aplecă şi îi sărută fruntea rece, transpirată.

— MAI ŞTIŢI ŞI ALTE GHICITORI? întrebă Blaine.

— Da, o mulţime, zise Susannah deodată. Tovarăşul nostru, Jake, are o carte întreagă cu ghicitori.

— DIN ACEL NEW YORK? întrebă Blaine şi acum tonul lui era perfect clar, cel puţin pentru Eddie. Blaine poate că era o maşină, însă Eddie fusese ani la rând dependent de heroină şi recunoştea semnele sevrajului atunci când le întâlnea.

— Din New York, da, spuse el. Dar Jake a fost luat prizonier. L-a luat un om pe nume Gasher.

Niciun răspuns... şi apoi butoanele se luminară din nou în nuanţa aceea ştearsă de roz-trandafiriu.

— *Bine până acum*, şopti vocea Micului Blaine. *Dar trebuie să aveţi grijă... e şmecher...*

Luminile roşii reapărură cât ai clipi.

— A VORBIT VREUNUL DINTRE VOI?

Vocea lui Blaine era rece şi – Eddie ar fi putut jura asta –

bănuitoare.

Se uită la Susannah. Femeia îl privi la rândul ei cu ochii largi şi speriaţi ai unei fetiţe care a auzit ceva indescriptibil mişcându-se încet sub pat.

— Mi-am dres eu vocea, Blaine, spuse Eddie. Înghiţi şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu antebraţul. Sunt... rahat, la naiba cu bravura! Sunt speriat de moarte.

— FOARTE INTELIGENT DIN PARTEA TA. GHICITORILE DESPRE CARE VORBIŢI... SUNT STUPIDE? N-AŞ ÎNGĂDUI SĂ-MI FIE PUSĂ RĂBDAREA LA ÎNCERCARE CU GHICITORI STUPIDE.

— Majoritatea sunt inteligente, spuse Susannah, dar se uită temătoare la Eddie când o spuse.

— MINŢI. NICI NU ŞTII CUM SUNT GHICITORILE ACELEA.

— Cum poţi să...?

— ANALIZĂ A VOCII. FRICATIVELE ŞI ACCENTUAREA EXAGERATĂ A DIFTONGILOR OFERĂ UN COEFICIENT VIABIL AL ADEVĂRULUI/NEADEVĂRULUI. FIABILITATEA PRONOSTICULUI ESTE DE 97 LA SUTĂ, PLUS SAU MINUS 0,5 LA SUTĂ.

Vocea tăcu un moment şi, când vorbi din nou, o făcu într-o tărăgănare ameninţătoare, pe care Eddie o găsi foarte familiară. Era vocea lui Humphrey Bogart.

— ÎŢI ŞUGEREZ SĂ TE LIMITEZI LA CE CUNOŞTI, ŞCUMPO. ULTIMUL CARE A-NCERCAT SĂ ASCUNDĂ ADEVĂRUL DE MINE A AJUNS PE FUNDUL RÂULUI ŞEND CU O PERECHE DE CIZME DE COWBOY DIN CIMENT ÎN PICIOARE.

— Hristoase, făcu Eddie. Am bătut şase sute de kilometri ca să întâlnim versiunea electronică a lui Rich Little. Cum poţi să imiţi oameni precum John Wayne şi Humphrey Bogard, Blaine? Oameni din lumea noastră?

Nimic.

— Bine, la asta nu vrei să răspunzi. Ce zici de următoarea: dacă voiai ghicitori, de ce n-ai spus aşa?

Nu veni nici acum vreun răspuns, însă Eddie descoperi că nu-i trebuia de fapt unul. Lui Blaine îi plăceau ghicitorile, aşa

că le spusese *lor* una. Susannah o rezolvase. Eddie bănuia că, dacă ea n-ar fi făcut-o, amândoi ar fi semănat acum cu două calupuri de cărbune mărime supereconomică zăcând pe podeaua Leagănului din Lud.

— Blaine? întrebă Susannah cu fereală. Nu primi răspuns. Blaine, mai eşti acolo?

— DA. SPUNE-MI ÎNCĂ UNA.

— Când o uşă nu este o uşă? întrebă Eddie.

— CÂND ESTE UŞA RAIULUI. VA TREBUI SĂ GĂSIŢI UNELE MAI BUNE, DACĂ CHIAR VĂ AŞTEPTAŢI SĂ VĂ DUC UNDEVA. *PUTEŢI* GĂSI UNELE MAI BUNE?

— Dacă ajunge Roland aici, sunt sigură că putem, spuse Susannah. Indiferent cât de bune or fi ghicitorile din cartea lui Jake, Roland ştie cu sutele – el le-a studiat, de fapt, în copilărie.

După ce spuse acestea, Susannah îşi dădu seama că nu şi-l putea imagina pe Roland copil.

— *Ne vei* duce, Blaine?

— S-AR PUTEA, spuse Blaine şi Eddie fu cât se poate de sigur că auzise un ton slab de cruzime în vocea lui. DAR VA TREBUI SĂ ACTIVAŢI POMPA CA SĂ MĂ PUNEŢI ÎN MIŞCARE, IAR POMPA MEA SE ACTIVEAZĂ INVERS.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Eddie, uitându-se printre zăbrele la linia netedă şi roz a spatelui lui Blaine.

Blaine însă nu răspunse nici la aceasta, nici la celelalte întrebări pe care i le mai puseră ei. Luminile portocaliu-deschis rămaseră aprinse, dar atât Marele Blaine, cât şi Micul Blaine păreau să fi intrat în hibernare. Eddie, totuşi, ştia că nu era aşa. Blaine era treaz. Blaine stătea cu ochii pe ei. Blaine le asculta fricativele şi accentuarea diftongilor.

Se uită la Susannah.

— „Va trebui să activaţi pompa, dar pompa mea se activează invers“, rosti el măsurat. E o ghicitoare, nu-i aşa?

— Da, sigur. Se uită la geamul triunghiular, atât de asemănător cu un ochi semiînchis, viclean, şi apoi îl trase aproape ca să-i poată şopti în ureche. E nebun de legat, Eddie – schizofrenic, paranoic, probabil psihotic.

— Mie-mi spui! făcu el tot în şoaptă. Avem de-a face cu un monorai duh-din-computer genial şi lunatic, căruia-i plac ghicitorile şi călătoreşte mai repede decât viteza sunetului. Bun venit în *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* versiunea fantasy.

— Ai idee care e răspunsul?

Eddie clătină din cap.

— Tu?

— O furnicătură mică, în spatele minţii. O lumină falsă, probabil. Mă tot gândesc la ce a spus Roland: o ghicitoare bună e întotdeauna logică şi întotdeauna rezolvabilă. E ca trucul unui magician.

— Înşelătoare. Ea încuviinţă.

— Du-te să mai tragi un foc, Eddie... Anunţă-i că tot aici suntem.

— Mda. Măcar dacă am putea fi siguri că şi ei sunt tot acolo...

— Crezi că sunt, Eddie?

Tânărul porni spre ieşire şi vorbi fără a se opri ori a se uita înapoi.

— Nu ştiu – asta-i o ghicitoare la care nici măcar Blaine nu poate răspunde.

31

— Aş putea primi ceva de băut? întrebă Jake.

Vocea lui se auzi înfundată şi nazală. Deopotrivă gura şi vata din nările abuzate se umflau. Semăna cu cineva care a fost bumbăcit zdravăn într-o încăierare de stradă.

— O, da, răspunse Tic-Tac judicios. *Ai putea*. Categoric, aş spune că *ai putea*. Avem multe de băut, nu-i aşa, Viperă?

— Aha, zise un bărbat înalt, purtător de ochelari, într-o cămaşă de mătase albă şi o pereche de pantaloni de mătase neagră. Semăna cu un profesor de colegiu dintr-un desen *Punch*, de la pragul dintre secole. Nu bem cu raţia aici.

Omul Tic-Tac, din nou aşezat lejer în fotoliul său ca un tron, se uită ironic la Jake.

— Avem vin, bere, suc şi, desigur, apă curată. Uneori n-ai nevoie de altceva, nu-i aşa? Apă rece, curată, acidulată. Cum îţi sună, ţâcă?

Gâtul lui Jake, umflat şi el şi uscat ca iasca, îl înţepa dureros.

— Sună bine, şopti el.

— Da' ştiu că mi s-a făcut *şi mie* sete, mărturisi Tic-Tac. Buzele i se lăţiră într-un zâmbet. Ochii verzi scăpărară. Adu-mi un urcior de apă, Tilly – al naibii să fiu dacă ştiu unde mi-am lăsat bunele maniere.

Tilly păşi printr-o trapă din cealaltă parte a încăperii – opusă celei prin care intraseră Jake şi Gasher. Jake o însoţi cu privirea şi îşi linse buzele umflate.

— Acum, spuse Tic-Tac, întorcându-şi ochii la Jake, spui că oraşul american din care vii – New Yorkul ăsta – seamănă mult cu Lud.

— Păi... nu tocmai...

— Dar *recunoşti* unele dintre maşini, insistă Tic-Tac. Valve şi pompe şi altele. Ca să nu mai amintesc de tuburile cu foc-palid.

— Da. Noi le spunem neon, dar e acelaşi lucru.

Tic-Tac întinse mâna spre el. Jake se crispă, dar blondul îl mângâie doar pe umăr.

— Da, da; pe aproape. Ochii-i scăpărau. *Şi* ai auzit de computere?

— Sigur, dar...

Tilly se întoarse cu urciorul şi se apropie cu teamă de tronul Omului Tic-Tac. Acesta îl luă şi i-l întinse lui Jake. Când băiatul vru să-l ia, Tic-Tac îl trase înapoi şi bău el. În timp ce privea apa cum şiroia de la gura lui Tic-Tac şi se scurgea pe pieptul lui gol, Jake începu să tremure. Nu se putu abţine.

Omul Tic-Tac se uită peste urcior la el, parcă tocmai amintindu-şi că Jake era încă acolo. În spatele lui, Gasher, Viperă, Brandon şi Hoots rânjeau ca nişte şcolari care tocmai au auzit o glumă vulgară amuzantă.

— Ei, m-am luat cu setea *mea* şi am uitat complet de *tine!*

strigă Tic-Tac. Ce urât din partea mea, zeii blesteme-mi ochii! Dar, sigur, arăta atât de bine... şi *chiar* este bună... rece... curată...

Întinse urciorul spre Jake. Când băiatul se întinse după el, Tic-Tac îl trase înapoi.

— Întâi, ţâcă, spune-mi ce ştii despre computerele dipolare şi circuitele cu diode, rosti el cu răceală.

— Ce...

Jake se uită spre grilajul gurii de ventilaţie, dar ochii aurii încă lipseau.

Începea să creadă că şi-i imaginase, totuşi. Îşi mută privirea înapoi la Omul Tic-Tac, înţelegând clar un lucru: nu avea să primească niciun strop de apă. Fusese o prostie să viseze că va primi.

— Ce sunt computerele dipolare?

Chipul Omului Tic-Tac se contorsionă de furie; aruncă apa rămasă în faţa învineţită şi umflată a băiatului.

— *Nu face pe prostul cu mine!* ţipă el. Îşi dădu jos ceasul Seiko şi-l scutură în faţa lui Jake. *Când te-am întrebat dacă ăsta funcţionează cu circuit dipolar, ai spus că nu! Aşa că nu-mi spune că nu ştii despre ce vorbesc, când deja ai zis foarte clar că ştii!*

— Dar... dar...

Jake nu putea să continue. Capul i se învârtea de teamă şi confuzie. Era conştient, într-un fel îndepărtat, că-şi lingea cât de multă apă putea de pe buze.

— *Sunt o mie de computere d-astea dipolare fututе chiar sub oraşul ăsta futut, poate o SUTĂ de mii, şi singurul care încă funcţionează nu face altceva decât să joace Fiţi atenţi la mine şi să difuzeze tobele alea!* Vreau *computerele! Vreau să funcţioneze pentru MINE!*

Omul Tic-Tac sări în faţă de pe tron, îl apucă pe Jake, îl scutură înainte şi înapoi, după care îl aruncă la podea. Jake lovi o lampă, o răsturnă şi becul se sparse cu un pocnet sec. Tilly scoase un ţipăt scurt şi făcu un pas înapoi, cu ochii mari, speriată. Viperă şi Brandon se uitară nesiguri unul la celălalt.

Tic-Tac se aplecă în faţă, cu coatele pe coapse, şi strigă în faţa lui Jake:

— *Le vreau ŞI INTENŢIONEZ SĂ LE AM!*

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vuietul moale al aerului cald care ieşea din gurile de ventilaţie. Apoi furia schimonosită de pe chipul Omului Tic-Tac dispăru atât de repede, încât păru că nici nu existase vreodată. Fu înlocuită de un alt surâs fermecător. Se aplecă şi mai tare în faţă şi-l ajută pe Jake să se ridice în picioare.

— Scuze. Când încep să mă gândesc la potenţialul locului ăstuia, uneori mă las purtat de val. Te rog, ţâcă, să-mi accepţi scuzele. Luă de jos urciorul răsturnat şi i-l aruncă lui Tilly. Umple-l, căţea nefolositoare! Ce-i cu tine?

Îşi întoarse atenţia spre Jake, continuând să arboreze zâmbetul acela de prezentator de emisiune-concurs TV.

— Bine; ţi-ai făcut jocul şi eu mi l-am făcut pe al meu. Acum, spune-mi tot ce ştii despre computerele dipolare şi circuitele cu diode. După aceea poţi să bei.

Jake deschise gura să spună ceva – nu avea idee ce – şi atunci, incredibil, vocea lui Roland era în mintea sa, umplând-o.

Distrage-le atenţia, Jake – şi dacă e vreun buton care deschide uşa, apropie-te de el.

Omul Tic-Tac îl privea cu atenţie.

— Tocmai ţi-a venit ceva în minte, nu-i aşa, ţâcă? Întotdeauna îmi dau seama. Aşa că hai, nu păstra secretul; spune-i bătrânului tău prieten, Ticky.

Jake observă o mişcare cu colţul ochiului. Deşi nu cuteza să se uite în sus la panoul de ventilaţie – nu când atenţia lui Tic-Tac era îndreptată asupra sa – ştia că Ete se întorsese şi că trăgea cu ochiul printre lamele.

Să le distragă atenţia... şi, dintr-odată, Jake ştiu exact cum să procedeze.

— Într-adevăr, m-am gândit la ceva, spuse el, dar nu are legătură cu computerele. Are legătură cu vechiul meu amic, Gasher. Şi cu vechiul *lui* amic, Hoots.

— I-auzi! I-auzi! strigă Gasher. Ce tot îndrugi acolo, băiete?

— De ce nu-i spui lui Tic-Tac cine ţi-a dat *de fapt* parola, Gasher? Apoi *eu* îi voi spune lui Tic-Tac unde o ţii.

Privirea întrebătoare a Omului Tic-Tac se mută de la Jake la Gasher.

— Despre ce vorbeşte?

— Ni'ca! făcu Gasher, însă nu-şi putu opri o privire iute aruncată spre Hoots. Bate numa' din gură, încearcă să scape de belea aruncând-o asupra mea, Ticky. Ţ-am zis io că-i şmecher! Nu ţ-am...

— Uită-te în eşarfa lui, bine? zise Jake. Are o bucată de hârtie pe care e scris cuvântul. A trebuit să i-l citesc eu, fiindcă el nici de asta n-a fost în stare.

Furia lui Tic-Tac nu se manifestă brusc; chipul i se întunecă treptat, ca un cer de vară înaintea unei furtuni teribile.

— Dă-mi să-ţi văd eşarfa, Gasher, spuse el cu o voce groasă, mătăsoasă. Lasă-l pe vechiul tău amic să arunce o ocheadă.

— Minte, 'ţi spun! se văicări Gasher, punând mâinile pe eşarfă şi făcând doi paşi înapoi spre perete. Direct deasupra sa sclipeau ochii încercuiţi cu auriu ai lui Ete. Nu tre' decât să te uiţ' la faţa lui ca să ştii c-un ţâcă jmecher ca aista numa' de minciuni se ţine!

Omul Tic-Tac îşi mută privirea la Hoots, care părea bolnav de teamă.

— Ce spui de asta? întrebă blondul cu aceeaşi voce mătăsoasă, teribilă. Ce spui, Hoots? Ştiu că tu şi Gasher sunteţi nedespărţiţi de mult şi mai ştiu că ai mintea unei gâşte, dar cu siguranţă nici tu n-ai putea fi atât de prost încât să scrii pe hârtie parola de intrare în încăperea interioară... Mă înşel? Mă *înşel?*

— Am... am chezut numa'..., începu Hoots.

— Taci! strigă Gasher. Îl săgetă pe Jake cu o privire de ură pură. O să te omor pentru asta, bombonel... să vezi de nu.

— Dă-ţi jos eşarfa, Gasher, îi porunci Omul Tic-Tac. Vreau să mă uit în ea. Jake făcu un pas lateral, mai aproape de podiumul cu butoanele de control.

— Nu! Mâinile lui Gasher se întoarseră la eşarfă şi o apăsară ca şi când aceasta şi-ar fi putut lua zborul de una singură. Al naibii să fiu dacă ţ-o dau!

— Brandon, apucă-l, zise Tic-Tac.

Brandon sări la Gasher. Mişcarea piratului nu fusese la fel de rapidă ca a lui Tic-Tac, dar fusese suficient de iute; se aplecă, scoase un cuţit din cizmă şi-l îngropă în braţul lui Brandon.

— *O, ticălosule!* strigă Brandon surprins, simţind durerea, în timp ce sângele începea să-i ţâşnească din braţ.

— *Uite ce-ai făcut!* ţipă Tilly.

— Chiar trebuie să fac *totul* aici de unul singur? urlă Tic-Tac, mai mult exasperat decât mânios, din câte se părea, şi se ridică în picioare.

Gasher se retrase din faţa lui, fluturând cuţitul însângerat cu mişcări imprevizibile. Cealaltă mână o ţinea aşezată ferm pe creştetul capului.

— Înapoi, gâfâi el. Te iubesc ca pe un frate, Ticky, da' dacă nu te dai înapoi, o s-ascund lama asta-n măruntaiele tale – chiar aşe.

— *Tu?* Puţin probabil, spuse Omul Tic-Tac râzând.

Îşi scoase şi el cuţitul din teacă şi-l ţinu delicat de plăselele din os. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra celor doi bărbaţi. Jake făcu doi paşi rapizi spre podiumul cu noianul de butoane şi întinse mâna spre cel pe care îl apăsase Tic-Tac.

Gasher se trăgea cu spatele pe lângă peretele curbat, tuburile luminoase vopsindu-i faţa roasă de pustule într-o succesiune de culori bolnăvicioase: verde-fiere, roşu-febră, galben-icter. Acum, Omul Tic-Tac era cel care stătea sub grilajul de ventilaţie, unde pândea Ete.

— Pune-l jos, Gasher, zise blondul pe un ton rezonabil. Ai adus băiatul cum ţi-am cerut; dacă trebuie să cadă măgăreaţa pe capul cuiva pentru asta, acela va fi Hoots, nu tu. Arată-mi doar...

Jake îl văzu pe Ete ghemuindu-se pentru a sări şi înţelese două lucruri: ce intenţiona bumblerul să facă şi cine-l pusese să o facă.

— *Ete, nu!* strigă el.

Se întoarseră toţi cu faţa la el. În acel moment, Ete sări, lovind şubredul grilaj de ventilaţie şi desprinzându-l din perete. Omul Tic-Tac se răsuci spre sursa sunetului şi Ete îi

căzu peste faţa întoarsă în sus, muşcând şi zgâriind.

32

Roland auzi strigătul chiar şi prin uşile duble – *Ete, nu!* – şi inima îi stătu în loc. Aşteptă roata de valvă să se învârtă, dar nu se întâmplă nimic. Închise ochii şi trimise cu toată puterea: *Uşa, Jake! Deschide uşa!*

Nu simţi niciun răspuns şi imaginile dispăruseră. Linia de comunicaţie cu Jake, precară încă de la început, fusese întreruptă.

33

Omul Tic-Tac se împletici în spate, înjurând şi strigând şi dând să apuce cu mâinile animalul care i se zvârcolea pe faţă, muşcându-l şi zgâriindu-l. Simţi ghearele lui Ete pătrunzându-i în ochiul stâng, spărgându-l, şi o oribilă durere roşie i se afundă în cap asemenea unei torţe aprinse, aruncate într-un puţ adânc. În acel moment, furia copleşi durerea. Îl prinse pe Ete, îl smulse de pe faţă şi-l ţinu deasupra capului, vrând să-l stoarcă precum o cârpă.

— *Nu!* gemu Jake.

Uită de butonul care descuia uşile şi luă arma care atârna pe spătarul fotoliului.

Tilly ţipă. Ceilalţi fugiră care încotro. Jake îndreptă spre Omul Tic-Tac vechea mitralieră germană. Ete, cu capul în jos în mâinile acelea uriaşe şi îndoit gata să se rupă, se zvârcolea şi lovea cu dinţii în aer. Urla agonic – un sunet oribil, omenesc.

— *Lasă-l în pace, ticălosule!* strigă Jake şi apăsă trăgaciul.

Avu destulă prezenţă de spirit ca să ţintească jos. Detunătura armei Schmeisser de calibru 40 fu asurzitoare în spaţiul închis, deşi trase doar cinci sau şase gloanţe. Unul dintre tuburile aprinse pocni într-o explozie de foc portocaliu rece. O gaură apăru la doi centimetri deasupra genunchiului stâng al pantalonilor strâmţi de pe Omul Tic-Tac şi o pată

roşu-închis începu să se lăţească. Gura blondului se deschise într-un O şocat, o expresie care spunea mai clar decât ar fi făcut-o cuvintele că, deşi inteligent, Tic-Tac se aşteptase să ducă o viaţă lungă şi fericită în care să împuşte oameni, dar în care el însuşi să nu fie împuşcat niciodată. Să se tragă *asupra* lui, poate, dar chiar să fie nimerit? Acea expresie de surprindere spunea că asta pur şi simplu nu avea ce căuta în schema lucrurilor.

Bun venit în lumea reală, cretinule, gândi Jake.

Tic-Tac îl scăpă pe Ete la podea, ca să se prindă cu mâinile de piciorul rănit. Viperă sări la Jake, îl prinse cu un braţ pe după gât şi-n clipa următoare Ete îl atacă, lătrând piţigăiat şi morfolindu-i glezna prin pantalonii de mătase neagră. Viperă strigă şi se îndepărtă dansând, scuturând din picior pentru a scăpa de Ete. Bumblerul se ţinea ca un scai. Jake se întoarse şi văzu că Omul Tic-Toc se târa spre el. Îşi recuperase cuţitul şi strângea acum lama între dinţi.

— Adio, Ticky, zise Jake şi apăsă din nou trăgaciul mitralierei.

Nu se întâmplă nimic. Jake nu ştia dacă era goală sau înţepenită, dar nu era timpul să stea pe gânduri. Făcu doi paşi în spate şi descoperi că retragerea îi era blocată de fotoliul mare, care-i servise lui Tic-Tac drept tron. Înainte să-l poată ocoli, punându-l între ei, Tic-Tac îl apucă de gleznă. Cealaltă mână a lui se duse la mânerul cuţitului. Rămăşiţele ochiului stâng îi atârnau pe obraz ca un glob de jeleu cu mentă; ochiul drept se holba în sus la Jake cu o ură dementă.

Băiatul încercă să scape din strânsoarea mâinii şi se prăbuşi crăcănat pe tronul lui Tic-Tac. Privirea îi căzu pe un buzunar care fusese cusut în braţul drept. De sub buza lui elastică se iţea mânerul perlat şi crăpat al unui revolver.

— O, ţâcă, ce-o să mai suferi! şopti extaziat Omul Tic-Tac. O-ul de surprindere fusese înlocuit de un rânjet larg, tremurat. O, ce-o să mai suferi! Şi ce fericit voi fi eu să... *Ce...?*

Rânjetul bătu în retragere şi O-ul de surprindere începu să reapară, când Jake îndreptă spre el revolverul placat cu nichel şi-i trase cocoşul. Mâna care-l ţinea de gleznă continuă să

strângă până ce el avu impresia că i se vor sfărâma oasele.

— *N-o* să faci tu asta! rosti Tic-Tac într-o şoaptă aprigă.

— Ba o *s-o fac*, zise Jake inflexibil şi apăsă trăgaciul pistolului obosit.

Se auzi un pocet sec, mult mai puţin dramatic decât detunătura teutonică a Schmeisser-ului. O găurică neagră apăru sus, în dreapta frunţii lui Tic-Tac, care continuă să se holbeze la Jake, ochiul său bun exprimând incredulitate.

Jake încercă să-şi adune forţele pentru a mai trage o dată şi nu reuşi. Dintr-odată, o bucată din scalpul lui Tic-Tac se descoji ca un tapet vechi şi-i căzu peste obrazul drept. Roland ar fi ştiut ce însemna asta; pentru Jake, însă, gândirea coerentă era de acum aproape o imposibilitate. O groază sumbră, izvorâtă din panică, i se învârtea prin minte ca pâlnia unei tornade. Se chirci în fotoliul mare, când mâna de pe glezna sa căzu şi Omul Tic-Tac se prăbuşi cu faţa înainte.

Uşa. Trebuia să deschidă uşa şi să-l lase pe pistolar să intre. Concentrându-se la aceasta şi la nimic altceva, Jake lăsă pistolul cu mâner perlat să zăngănească pe grătarul de fier şi se împinse afară din fotoliu. Întindea din nou mâna spre butonul pe care îşi amintea că-l văzuse pe Tic-Tac apăsându-l, când două mâini îl prinseră de gât şi-l traseră înapoi, departe de podium.

— Am zis c-o să te omor pentru asta, scârbă mică, şopti o voce în urechea lui, şi Gasher îş' ţine-ntotdeauna promisiunile.

Jake lovi orbeşte în spate cu ambele mâini, dar nu întâlni decât aer. Degetele lui Gasher i se afundară în gât, sufocându-l fără milă. Lumea începu să se facă gri în faţa ochilor lui. Griul se transformă repede în purpuriu, iar purpuriul în negru.

34

O pompă porni şi roata de valvă din mijlocul trapei se răsuci iute. *Slavă tuturor zeilor!* gândi Roland. Apucă roata cu mâna dreaptă când aceasta nici nu se oprise bine şi trase de uşă. Cealaltă uşă era întredeschisă; din spatele ei veneau

zgomote de oameni care se luptă şi lătratul lui Ete, acum ascuţit de panică şi furie.

Roland lovi uşa cu cizma şi văzu că Gasher îl gâtuia pe Jake. Ete îl lăsase pe Viperă şi încerca acum să-l facă pe Gasher să-i dea drumul băiatului, dar cizma piratului avea un rol dublu: îl proteja pe purtător de dinţii bumblerului şi-l proteja pe Ete de infecţia virulentă care curgea prin sângele lui Gasher. Brandon îl înjunghie din nou pe Ete în coaste, într-o încercare de a-l face să lase glezna piratului, dar bumblerul nu-l luă în seamă. Jake atârna în mâinile murdare ale călăului său, ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate. Era alb-albăstrui la faţă, iar buzele umflate aveau o nuanţă delicată de lavandă.

Gasher ridică privirea.

— *Tu*, mârâi el.

— Eu, aprobă Roland.

Trase un foc şi partea stângă a capului lui Gasher se dezintegră. Bărbatul zbură în spate, eşarfa galbenă pătată de sânge desfăcându-se, şi ateriză peste Omul Tic-Tac. Picioarele lui loviră spasmodic grilajul de fier preţ de un moment, apoi se liniştiră.

Pistolarul îl împuşcă pe Brandon de două ori, acţionând cocoşul revolverului cu podul palmei drepte. Brandon, care stătea aplecat deasupra lui Ete pentru a-i aplica o nouă lovitură, se răsuci, se lovi de perete şi alunecă încet, ţinându-se de un tub. Dintre degetele vlăguite se revărsa lumină verde de mlaştină.

Ete şchiopătă spre locul unde zăcea Jake şi începu să-i lingă faţa palidă şi nemişcată.

Viperă şi Hoots văzuseră destul. O luară la fugă umăr lângă umăr către uşiţa prin care Tilly se dusese să aducă urciorul de apă. Nu era momentul pentru acte de cavalerism; Roland îi împuşcă pe amândoi în spate. Trebuia să se mişte repede acum, foarte repede, şi nu voia să rişte ca ei să-l încurce în vreun fel, în caz că-şi adunau din nou curajul.

Un ghem de luminiţe portocalii se aprinse în partea superioară a incintei în formă de capsulă şi se declanşă o

alarmă: urlete prelungi şi groase care se loveau de pereţi. După un moment sau două, luminile de urgenţă începură să pulseze în ritm cu alarma.

35

Eddie se întorcea la Susannah, când alarma începu să urle. Luat prin surprindere, strigă şi ridică Rugerul, îndreptându-l aiurea, spre nimic.

— *Ce se întâmplă?*

Susannah clătină din cap – nu avea idee. Alarma era înfricoşătoare, dar asta nu constituia decât o parte a problemei; era suficient de zgomotoasă ca să producă durere la nivel fizic. Săgeţile acelea de sunet amplificat îl duceau pe Eddie cu gândul la claxonul unui tir ridicat la puterea a zecea.

În clipa aceea, lămpile portocalii începură să pulseze. Când ajunse la scaunul lui Susannah, Eddie văzu că şi butoanele COMANDĂ şi INTRĂ pulsau roşu-aprins. Aduceau cu doi ochi care clipeau.

— Blaine, ce se întâmplă? strigă el. Se uită în jur, dar nu văzu decât umbre care săltau haotic. Tu faci asta?

Singurul răspuns al lui Blaine fu râsul – un râs mecanic şi teribil, care-l făcu să se gândească la clovnul mecanic din faţa Casei Ororilor de la Coney Island atunci când era el mic.

— *Blaine, termină!* urlă Susannah. *Cum să ne gândim la un răspuns la ghicitoarea ta cât sirena asta de antiaeriană nu tace?*

Râsul se opri la fel de brusc cum începuse, dar Blaine nu oferi niciun răspuns. Sau poate că o făcu; din spatele barelor care-i separau de peron, motoare uriaşe acţionate de turbine cu transmisie lentă se treziră la comanda computerelor dipolare pe care Omul Tic-Tac şi le dorise atât de tare. Pentru prima dată în zeci de ani, Monoul Blaine era treaz şi accelera spre viteza sa de croazieră.

36

Alarma, care într-adevăr avusese ca scop avertizarea locuitorilor demult dispăruţi ai oraşului Lud de iminenţa unui atac aerian (şi care nici măcar nu fusese verificată vreme de aproape o sută de ani), învălui oraşul într-o cortină sonoră. Toate becurile încă funcţionale se aprinseră şi începură să pulseze în ritm. Puberii de la suprafaţă şi Cărunţii de sub pământ deveniră convinşi că sfârşitul de care se temuseră dintotdeauna era aproape. Cărunţii bănuiau că se produsese o cataclismică defecţiune mecanică. Puberii, mereu convinşi că duhurile ce bântuiau maşinăriile de sub oraş se vor trezi într-o zi pentru a se răzbuna pe viii rămaşi, se apropiau probabil cel mai mult de adevăr.

În mod sigur rămăsese o inteligenţă în străvechile computere de sub oraş, un singur organism viu care încetase să funcţioneze raţional cu mult timp în urmă, în condiţii care, în interiorul implacabilelor lui circuite bipolare, nu puteau însemna decât o realitate absolută. Îşi pătrase logica tot mai străină în hotarele bancurilor lui de memorie vreme de opt sute de ani şi ar mai fi putut-o păstra alţi opt sute, de n-ar fi apărut Roland şi prietenii săi; şi totuşi, acea *mens non corpus* vegetase şi înnebunise tot mai mult cu fiecare an; chiar şi în perioadele ei tot mai lungi de latenţă se putea spune că visa, iar acele vise deveniseră din ce în ce mai anormale pe măsură ce lumea mergea mai departe. Acum, cu toate că inimaginabila maşinărie care menţinea Grinzile slăbise, această inteligenţă nebună şi inumană se trezise în încăperile ruinate şi reîncepuse, acorporală ca orice duh, să hoinărească pe culoarele morţilor.

Cu alte cuvinte, Monoul Blaine se pregătea să iasă din Dodge.

37

Îngenuncheat lângă Jake, Roland auzi paşi în spatele său şi se răsuci, ridicând pistolul. Tilly, cu faţa pământie transformată într-o mască a confuziei şi fricii superstiţioase,

ridică mâinile şi strigă:

— *Nu mă ucide, sai! Te rog! Nu mă ucide!*

— Fugi, atunci, îi spuse Roland scurt şi, când Tilly începu să se mişte, îi lovi gamba cu ţeava revolverului. Nu într-acolo... ci pe uşa pe care am venit eu. Şi dacă ne-om mai vedea vreodată, voi fi ultimul lucru pe care-l vei mai zări în viaţa ta. Acum, *du-te!*

Femeia dispăru între umbrele săltătoare, rotitoare.

Roland coborî o ureche la pieptul lui Jake, pe cealaltă acoperind-o cu palma pentru a reduce strigătele alarmei. Auzi inima băiatului: bătea încet, dar puternic. Îşi trecu braţele pe sub el şi, când făcu asta, ochii lui Jake se deschiseră uşor.

— Nu m-ai lăsat să cad, de data asta. Vocea lui nu era decât o şoaptă aspră.

— Nu. Nici de data asta şi nici altă dată. Nu-ţi forţa vocea.

— Unde-i Ete?

— Ete! lătră bumblerul. *Ete!*

Brandon îl înjunghiase de mai multe ori, dar nicio rană nu părea mortală ori măcar gravă. Era evident că bumblerul suferea, însă era la fel de clar că exulta de fericire. Se uita la Jake cu ochi scânteietori, cu limba rozalie atârnându-i afară.

— Ake, Ake, *Ake!*

Jake izbucni în lacrimi şi se întinse după el; Ete şchiopătă în cercul braţelor lui şi se lăsă îmbrăţişat pentru un moment.

Roland se ridică şi se uită în jur. Privirea îi rămase aţintită spre uşa aflată în cealaltă parte a încăperii. Cei doi bărbaţi pe care îi împuşcase în direcţia aceea se duseseră, iar femeia tot acolo voise să meargă. Pistolarul se apropie de uşă cu Jake în braţe şi Ete alături. Împinse cu piciorul pe unul dintre cei doi Cărunţi morţi şi, aplecându-se de spate, trecu pragul. Încăperea de dincolo era o bucătărie.

În ciuda aparatelor încastrate şi a pereţilor placaţi cu inox, reuşea să semene cu o cocină; pe Cărunţi, aparent, nu-i interesa prea mult curăţenia.

— Apă, şopti Jake. Te rog... foarte sete.

Roland simţi atunci o dublare stranie, ca şi când timpul s-ar fi pliat în sine. Îşi aminti când ieşise din deşert, înnebunit de

căldură şi pustiire. Îşi aminti când leşinase în grajdul haltei, pe jumătate mort de sete, şi când se trezise cu gust de apă rece curgându-i pe gât în jos. Băiatul îi dăduse jos cămaşa, o înmuiase sub jetul pompei şi-i dăduse să bea. Acum era rândul lui să facă acelaşi lucru pentru Jake.

Se uită în jur şi văzu o chiuvetă. Se duse la ea şi deschise robinetul. Din el ieşi apă rece şi curată. Deasupra lor, în jurul lor, sub ei, alarma urla şi urla.

— Poţi să stai în picioare?

Jake aprobă din cap.

— Aşa cred.

Roland îl puse în picioare, pregătit să-l prindă dacă dădea vreun semn de instabilitate, dar Jake se agăţă de chiuvetă, apoi îşi băgă capul sub şuvoiul de apă. Pistolarul îl luă pe Ete şi îi studie rănile. Se închegau deja. *Ai scăpat uşor, prietenul meu blănos*, gândi Roland, după care duse mâna pe lângă Jake, ca să ia în căuşul palmei nişte apă pentru animal. Ete o bău pofticios.

Jake se trase înapoi de la robinet, cu părul lipit de faţă. Încă era palid şi urmele cruntelor bătăi încasate erau vizibile, însă arăta mai bine decât atunci când Roland se aplecase prima dată deasupra lui. Preţ de un moment teribil, pistolarul fusese convins că era mort.

Se trezi că-şi doreşte să se poată întoarce în timp şi să-l omoare pe Gasher din nou, iar asta îl duse la un alt gând.

— Şi cel pe care Gasher l-a numit Omul Tic-Tac? L-ai văzut, Jake?

— Da. Ete l-a atacat prin surprindere. I-a sfâşiat faţa. Apoi l-am împuşcat eu.

— E mort?

Buzele lui Jake începură să tremure. Le strânse cu fermitate.

— Da. L-am nimerit în... Îşi atinse fruntea, deasupra sprâncenei drepte. Am avut... am avut noroc.

Roland se uită apreciativ la el, apoi clătină încet din cap.

— Mă îndoiesc de asta, să ştii. Dar nu contează acum. Vino.

— Unde mergem?

Vocea băiatului era în continuare un simplu murmur răguşit, iar el se tot uita peste umărul lui Roland spre încăperea în care fusese cât pe ce să moară.

Roland arătă cu degetul spre cealaltă partea a bucătăriei. După o altă trapă, coridorul continua.

— Pe acolo, pentru început.

— PISTOLARULE, bubui o voce de pretutindeni.

Roland se răsuci pe călcâie, strângându-l cu un braţ pe Ete şi ţinându-l pe celălalt pe după umerii lui Jake, însă nu avea pe cine să vadă.

— Cine îmi vorbeşte? strigă el.

— SPUNE-ŢI NUMELE, PISTOLARULE.

— Roland de Gilead, fiul lui Steven. Cine îmi vorbeşte?

— GILEAD NU MAI EXISTĂ, rosti vocea, ignorând întrebarea.

Roland ridică privirea şi văzu mai multe cercuri concentrice pe tavan. Vocea venea de acolo.

— NICIUN PISTOLAR N-A MAI CĂLCAT ÎN LUMEA DINĂUNTRU SAU ÎN LUMEA DE MIJLOC DE APROAPE TREI SUTE DE ANI.

— Eu şi prietenii mei suntem ultimii.

Jake îl luă pe Ete. Bumblerul linse imediat faţa umflată a băiatului; ochii lui încercuiţi cu auriu erau plini de adoraţie şi fericire.

— Este Blaine, îi şopti Jake lui Roland. Nu-i aşa?

Pistolarul aprobă. Sigur că da – însă ceva îi spunea că Blaine nu era doar un simplu tren monorai.

— BĂIETE! TU EŞTI JAKE DIN NEW YORK?

Jake se lipi mai tare de Roland şi se uită în sus, spre difuzoare.

— Da, răspunse el. EU sunt. Jake din New York. Ăă... fiul lui Elmer.

— MAI AI CARTEA CU GHICITORI? CEA DESPRE CARE AM AUZIT? Jake duse mâna peste umăr şi o expresie de dezolare îi umplu faţa când degetele lui nu atinseră decât spatele. Dar când se uită din nou la Roland, pistolarul ţinea întins ghiozdanul spre el şi, chiar dacă chipul îngust şi aspru

cioplit al bărbatului era la fel de inexpresiv ca întotdeauna, Jake intui la colţurile gurii lui fantoma unui surâs.

— Va trebui să potriveşti curelele, spuse Roland când Jake luă ghiozdanul. Le-am lungit eu.

— Dar *Ghici ghicitoare ce-i!...?*

Roland încuviinţă.

— Ambele cărţi sunt acolo.

— CE AI PENTRU MINE, MICULE PELERIN? întrebă vocea într-un fel leneş, tărăgănat.

— Fir-ar! făcu Jake.

Ne aude, dar ne şi vede, gândi Roland şi, un moment mai târziu, observă un ochi mic de sticlă într-un colţ, mult deasupra câmpului vizual al unui om normal. Simţi că o răceală îi învăluie pielea şi ştiu atât după expresia nedumerită de pe chipul lui Jake, cât şi după felul în care braţele băiatului se strânseseră în jurul lui Ete, că nu era singurul care nu se simţea în apele lui. Vocea aceea aparţinea unei maşini, o maşină incredibil de *deşteaptă*, o maşină *jucăuşă*, însă era ceva foarte greşit cu ea.

— Cartea, spuse Jake. Am cartea cu ghicitori.

— BUN. Cu o satisfacţie aproape umană. EXCELENT, SINCER.

Un individ bărbos şi răpciugos apăru dintr-odată în pragul uşii din celălalt capăt al bucătăriei. De bicepsul lui era legată o eşarfă galbenă, pătată cu sânge, care flutura.

— Focuri în pereţi! strigă el.

În panica lui, păru să nu-şi dea seama că Roland şi Jake nu făceau parte din mizerabilul lui *ka-tet* subpământean.

— Fum la nivelurile inferioare! Oameni care-ş' iau viaţa! Ceva-i aiurea! La naiba, *totu*-i aiurea! Tre' să...

Uşa cuptorului se deschise deodată ca o gură. O rază groasă de foc albastru-alb ţâşni din el şi înfăşură capul bărbosului. Bărbatul fu aruncat în spate, cu hainele în flăcări şi pielea fierbându-i pe faţă.

Jake se uită în sus la Roland, îngrozit. Roland puse un braţ pe umerii lui.

— M-A ÎNTRERUPT, spuse vocea. A FOST NEPOLITICOS,

NU?

— Da, răspunse Roland calm. Extrem de nepoliticos.

— SUSANNAH DIN NEW YORK SPUNE CĂ ŞTII MULTE GHICITORI PE DE ROST, ROLAND DE GILEAD. AŞA ESTE?

— Da.

Avu loc o explozie într-una dintre camerele în care se intra din braţul acela al coridorului; podeaua trepidă sub picioarele lor şi voci strigară într-un cor dezorganizat. Luminile care pâlpâiau şi sirena care urla se opriră pe moment, apoi reveniră cu forţă. Din gurile de ventilaţie ieşiră mici fuioare de fum înţepător. Ete adulmecă şi strănută.

— SPUNE-MI O GHICITOARE, PISTOLARULE, îl invită vocea.

Era senină şi nederanjată, ca şi când ar fi stat toţi undeva, în piaţa unui sat liniştit, şi nu sub un oraş ce părea pe cale să se destrame.

Roland se gândi un moment şi ceea ce-i veni în gând fu ghicitoarea preferată a lui Cuthbert.

— Prea bine, Blaine, începu el, îţi spun. Ce e mai bun ca toţi zeii şi mai rău ca Bătrâna cu coasa? Morţii îl mănâncă; vii care îl mănâncă mor încet.

Urmă o pauză lungă. Jake îşi îngropă faţa în blana lui Ete pentru a scăpa de duhoarea Căruntului pârlit.

— *Ai grijă, pistolarule*.

Vocea era slabă ca o briză răcoroasă în cea mai toridă zi de vară. Vocea maşinii venise din toate difuzoarele, dar aceasta ieşi numai din difuzorul aflat chiar deasupra lor.

— *Ai grijă, Jake din New York. Ţine minte că acestea sunt Vanele. Mergi încet şi fii cu mare băgare de seamă.*

Jake se uită la pistolar cu ochi tot mai mari. Roland clătină încet din cap şi ridică un deget. Arăta ca şi când s-ar fi scărpinat pe o parte a nasului, numai că degetul acela îi brăzda în acelaşi timp buzele şi Jake bănuia că Roland îi transmitea de fapt să tacă.

— DEŞTEAPTĂ GHICITOARE, glăsui Blaine într-un final. În vocea lui se simţea, parcă, o adevărată admiraţie. RĂSPUNSUL ESTE NIMICUL, NU-I AŞA?

— Aşa este, spuse Roland. Şi tu eşti deştept, Blaine.

Când vocea vorbi din nou, Roland auzi ceea ce Eddie auzise deja: o lăcomie insaţiabilă şi incontrolabilă.

— MAI SPUNE-MI UNA. Roland inspiră adânc.

— Nu acum.

— SPER CĂ NU MĂ REFUZI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN, CĂCI ŞI ASTA E NEPOLITICOS. *EXTREM* DE NEPOLITICOS.

— Du-ne la prietenii noştri şi ajută-ne să ieşim din Lud, spuse Roland. Atunci, s-ar putea să fie timp pentru ghicitori.

— TE-AŞ PUTEA UCIDE PE LOC, spuse vocea şi acum era rece precum cea mai întunecată zi de iarnă.

— Da, zise Roland. Sunt sigur că ai putea. Dar ghicitorile ar muri odată cu mine.

— AŞ PUTEA LUA CARTEA BĂIATULUI.

— Să furi e mai nepoliticos şi decât să refuzi sau să întrerupi pe cineva, remarcă Roland.

Vorbi ca şi când n-ar fi făcut decât să umple timpul cu ceva, însă degetele rămase la mâna lui dreaptă strângeau tare umărul lui Jake.

— Pe lângă asta, rosti Jake, uitându-se în sus la difuzorul din tavan, răspunsurile nu sunt în carte. Paginile acelea au fost rupte. Într-o clipă de inspiraţie, îşi atinse tâmpla cu degetul. Le am însă aici, continuă el.

— SĂ NU UITAŢI CUMVA CĂ NIMENI NU IUBEŞTE UN ŞTIE-TOT, spuse Blaine.

Se auzi încă o explozie, mai puternică şi mai aproape. Un grilaj de ventilaţie sări din locul lui şi brăzdă bucătăria ca un proiectil. Un moment mai târziu, doi bărbaţi şi o femeie intrară pe uşa care ducea către restul bârlogului Cărunţilor. Pistolarul ridică revolverul spre ei, apoi îl lăsă jos când aceştia se împleticiră prin bucătărie şi intrară în silozul de alături fără a arunca măcar o privire la el şi Jake. Lui Roland i se păru că semănau cu nişte animale care fug din calea unui incendiu de pădure.

Un panou de inox din tavan se crăpă, expunând un dreptunghi de întuneric. Ceva argintiu sclipi în el şi, după câteva momente, o sferă de oţel, cu diametrul de aproximativ

treizeci de centimetri, căzu din gaură şi rămase atârnată în aerul bucătăriei.

— URMAŢI, spuse Blaine pe un ton plat.

— Ne va duce la Eddie şi Susannah? întrebă Jake plin de speranţă.

Blaine răspunse doar cu tăcere... dar când sfera începu să plutească de-a lungul coridorului, Roland şi Jake o urmară.

38

Jake nu-şi amintea clar perioada care urmase, şi probabil că era mai bine aşa. Îşi părăsise lumea cu mai mult de un an înainte ca nouă sute de oameni să se sinucidă împreună într-o ţărişoară sud-americană numită Guyana, dar ştia de existenţa pornirilor ucigaşe periodice la lemingi, iar ce se întâmpla în oraşul subpământean în curs de dezintegrare al Cărunţilor semăna cu asta.

Erau explozii, unele la nivelul lor, dar majoritatea mult sub ei; fum înţepător ieşea uneori prin grilajele gurilor de ventilaţie, însă cele mai multe purificatoare de aer încă funcţionau şi curăţau bună parte din fum înainte ca acesta să se poată aduna în nori înecăcioşi. Nu văzură niciun incendiu. Şi totuşi, Cărunţii reacţionau ca şi când venise momentul apocalipsei. Majoritatea fugeau panicaţi, cu chipurile lipsite de expresivitate, dar mulţi se sinuciseseră pe coridoare şi în încăperile interconectate prin care sfera de oţel îi conduse pe Roland şi Jake. Unii se împuşcaseră; cei mai mulţi îşi tăiaseră gâtul sau încheieturile mâinilor; câţiva păreau să fi înghiţit otravă. Pe chipurile tuturor morţilor se citea aceeaşi expresie de teroare atotstăpânitoare. Jake putea înţelege doar vag ce-i mânase să facă asta. Roland avea o idee mai bună privind ceea ce li se întâmplase – lor şi *minţilor* lor – atunci când oraşul mort mai întâi prinsese viaţă în jurul lor şi apoi păruse să înceapă a se destrăma. Şi tot Roland fu cel care înţelese că Blaine o făcea intenţionat. Că Blaine îi mâna la asta.

Se feriră şi trecură pe lângă un om spânzurat de o conductă

pentru încălzire din tavan şi tropotiră pe nişte scări de oţel în jos, în urma mingii de oţel plutitoare.

— Jake! strigă Roland. Nu tu m-ai lăsat să intru, nu-i aşa?

Jake clătină din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Blaine a fost.

Ajunseră la baza scărilor şi se grăbiră de-a lungul unui coridor îngust, spre o trapă pe care scria INTRAREA ABSOLUT INTERZISĂ, cu literele ascuţite ale Limbii Nobile.

— *Blaine* să fie? întrebă Jake.

— Da... e un nume la fel de bun ca oricare altul.

— Şi celălalt...

— Taci! spuse Roland înnegurat.

Mingea de oţel se opri în faţa trapei. Roata se învârti şi uşa se întredeschise. Roland o trase şi păşiră într-o uriaşă încăpere subterană, care se întindea în trei direcţii, din câte puteau ei să vadă. Era plină de aparent nesfârşite şiruri de panouri de control şi echipament electronic. Majoritatea panourilor erau stinse, dar în timp ce Jake şi Roland stăteau de cealaltă parte a uşii, uitându-se în jur cu ochi mari, văzură lumini-pilot aprinzându-se şi auziră maşini punându-se în funcţiune.

— Omul Tic-Tac zicea că sunt mii de computere, rosti Jake. Se pare că avea dreptate. Doamne, uită-te!

Roland nu înţelese cuvântul folosit de Jake şi de aceea nu spuse nimic. Privi doar cum, şir după şir, panourile se aprindeau. Un nor de scântei şi o limbă scurtă de foc verde ieşiră dintr-o consolă când o componentă străveche se defectă.

Majoritatea aparatelor, însă, păreau să funcţioneze perfect. Ace care nu se mai mişcaseră de secole săriră deodată pe verde. Cilindri mari de aluminiu se învârtiră, scuipând informaţii înmagazinate pe cipuri de silion în băncile de memorie aflate din nou în stare de alertă maximă, gata să primească orice comandă. Monitoare digitale, indicând totul, de la presiunea slabă a apei în Baronia Râului de Vest la amperajul disponibil la Centrala Nucleară din Bazinul Send, se luminară afişând matrice cu puncte în roşu şi verde. Deasupra, bancuri de globuri agăţate începură să se aprindă, împrăştiind raze de lumină.

Şi de jos, de sus şi din jurul lor – de peste tot – se auzi uruitul de bas al generatoarelor şi motoarelor cu transmisie lentă, care se trezeau din lungul lor somn.

Jake dădea semne clare de epuizare. Roland îl ridică iarăşi în braţe şi alergă după mingea de oţel pe lângă maşinile ale căror funcţii şi rost nici nu le putea bănui. Ete fugea la picioarele lui. Mingea coti la stânga şi culoarul în care se aflau acum trecea printre şiruri de monitoare TV, mii la număr, stivuite pe rânduri asemenea blocurilor unui joc de construcţii pentru copii.

Tatei i-ar plăcea la nebunie, gândi Jake.

Unele secţiuni ale acelei vaste galerii video rămăseseră întunecate, însă majoritatea ecranelor erau aprinse. Arătau un oraş căzut pradă haosului – atât sus, cât şi jos. Cete de Puberi alergau fără ţintă pe străzi, cu ochii holbaţi, cu gurile mişcându-se fără a scoate vreun sunet. Mulţi săreau de pe clădirile înalte. Jake observă cu oroare că alte sute se strânseseră la Podul Send şi se aruncau în râu. Alte ecrane arătau camere mari, pline de paturi, ca nişte dormitoare. Unele dintre ele erau cuprinse de flăcări şi focul părea pus chiar de Cărunţii panicaţi – îşi incendiau propriile saltele şi mobile, din Dumnezeu ştie ce motiv.

Un ecran arăta un gigant cu piept cât un butoi aruncând bărbaţi şi femei în ceva ce semăna cu o presă plină de sânge. Asta era destul de rău, însă era ceva şi mai rău: victimele stăteau singure la coadă, aşteptându-şi docile rândul. Călăul, cu eşarfa galbenă bine strânsă peste craniu şi cu capetele înnodate legănându-i-se sub urechi ca nişte cosiţe, apucă o femeie bătrână şi o săltă în aer, aşteptând răbdător ca blocul de metal inoxidabil să se ridice de pe nicovală, astfel încât să o poată arunca înăuntru. Bătrâna nu se împotrivea; părea, de fapt, că *zâmbea*.

— ÎN ÎNCĂPERI, OAMENII VIN ŞI PLEACĂ, spuse Blaine. DAR EU NU CRED CĂ VREUNUL DINTRE EI VORBEŞTE DESPRE MICHELANGELO.

Râse deodată – un râs ciudat, piţigăiat, care suna ca nişte şobolani mişunând pe cioburi de sticlă. Sunetul îi trimise lui

Jake fiori pe gât în sus. Nu voia să aibă nimic de-a face cu o inteligenţă care râdea în felul acela... Dar aveau ei de ales?

Întoarse neputincios privirea spre monitoare... şi Roland îi răsuci imediat capul înapoi. O făcu cu blândeţe, dar cu fermitate.

— Nu ai ce să vezi acolo, Jake, spuse el.

— Dar de ce o fac? întrebă băiatul. Nu mâncase nimic toată ziua şi tot îi venea să vomite. *De ce?*

— Pentru că sunt speriaţi şi Blaine le alimentează spaima. Mai degrabă însă, cred, pentru că au trăit prea mult în cimitirul strămoşilor şi s-au săturat. Înainte să-ţi fie milă de ei, ţine minte ce fericiţi ar fi fost să te ia cu ei în poiana în care se sfârşeşte cărarea.

Mingea de oţel mai dădu iute un colţ, lăsând în urmă ecranele TV şi echipamentul electronic de monitorizare. În faţă, pe podea, era instalată o panglică lată dintr-un material sintetic. Sclipea ca smoala proaspătă între două dungi înguste de oţel cromat, care dispăreau într-un punct undeva, la ceea ce nu era partea opusă a încăperii, ci orizontul ei.

Mingea tresăltă agitată deasupra panglicii negre şi, dintr-odată, banda – căci asta era – se puse încet în mişcare, târându-se între bordurile de oţel cu viteză de alergare uşoară. Mingea descrise arcuri mici în aer, îndemnându-i să urce.

Roland păşi pe lângă banda mişcătoare până ce ajunse să egaleze cât de cât viteza ei, după care se conformă. Îl puse pe Jake jos şi toţi trei – pistolarul, băiatul şi bumblerul cu ochi aurii – fură purtaţi repede prin acea câmpie subterană umbrită, unde străvechile maşini se trezeau la viaţă. Banda mişcătoare îi purtă la o zonă cu ceva ce păreau a fi fişete – şiruri după şiruri nesfârşite de fişete. Erau întunecate... dar nu erau moarte. Un murmur slab şi hipnotic venea dinăuntrul lor şi Jake văzu crăpături fine de lumină galben-deschis răzbătând printre panourile de oţel.

Gândul îi zbură imediat la Omul Tic-Tac.

Sunt poate o sută de mii de computere d-astea dipolare futute chiar sub oraşul ăsta futut! Vreau *computerele alea!*

Păi, gândi Jake, *încep să se trezească, aşa că aş spune că ai*

obţinut ce voiai, Ticky... dar dacă ai fi aici, nu cred că ai mai vrea asta.

Atunci îşi aminti de străbunicul lui Tic-Tac, care avusese curajul să urce într-un avion dintr-o altă lume şi să urce cu el spre cer. Având astfel de sânge în vene, Jake bănuia că, departe de a fi atât de speriat încât să se sinucidă, pe Tic-Tac l-ar fi bucurat la culme întorsătura aceasta... şi cu cât s-ar fi sinucis mai mulţi oameni de teroare, cu atât ar fi fost el mai bucuros.

Prea târziu acum, Ticky, gândi el. *Slavă Domnului!*

Roland vorbi cu voce moale, întrebătoare:

— Toate cutiile astea... cred că străbatem mintea lucrului care-şi spune Blaine, Jake. *Cred că-i străbatem mintea.*

Jake încuviinţă şi se trezi cu gândul la eseul său final.

— Creierul Blaine e al naibii de hain.

— Da.

Jake se uită atent la Roland.

— Oare o să ieşim acolo unde cred eu că o să ieşim?

— Da, răspunse Roland. Dacă încă ne aflăm pe Calea Grinzii, o să ieşim în Leagăn.

Jake aprobă.

— Roland?

— Ce-i?

— Mersi că ai venit după mine.

Roland încuviinţă mut şi puse un braţ pe după umerii băiatului.

Departe înaintea lor, motoare uriaşe prinseră viaţă, huruind. Un moment mai târziu, un scrâşnet greu începu şi o nouă lumină – strălucirea necruţătoare a lămpilor portocalii cu sodiu – îi potopi. Jake vedea acum locul unde se oprea banda mişcătoare. După ea era o scară rulantă îngustă şi abruptă, care urca spre acea lumină portocalie.

39

Eddie şi Susannah auziră motoare grele pornind direct sub

ei. O clipă mai târziu, o fâşie lată din podeaua de marmură începu să se tragă încet înapoi, deschizând o fantă lungă şi luminată. Podeaua dispărea în direcţia lor. Eddie apucă mânerele scaunului şi o împinse repede pe Susannah înapoi de-a lungul barierei de oţel dintre peronul monoraiului şi restul Leagănului. Erau mai mulţi stâlpi pe traseul dreptunghiului de lumină în continuă expansiune şi Eddie aşteptă ca ei să se prăbuşească în gaură pe măsură ce podeaua pe care se sprijineau dispărea de sub baza lor. Dar nu se prăbuşiră. Stâlpii rămaseră în picioare, părând să plutească în gol.

— Văd o scară rulantă! strigă Susannah peste alarma care nu mai tăcea. Stătea aplecată în faţă şi se uita cu ochi mijiţi în gaură.

— Îhî, strigă Eddie înapoi. Dacă aici sus e gara, la subsol puteţi găsi raioanele de mercerie, parfumuri, lenjerie...

— *Poftim?*

— Nu contează!

— *Eddie!* ţipă Susannah.

Încântarea şi surprinderea izbucniră pe chipul ei ca focurile de artificii pe 4 iulie. Se aplecă şi mai tare, arătând cu degetul, şi Eddie se văzu nevoit să o ţină, ca să nu se răstoarne din scaun.

— *E Roland! Sunt amândoi!*

Se auzi o bufnitură şi se simţi un cutremur uşor când fanta din podea se deschise la maximum şi se opri. Motoarele care o făcuseră să se mişte pe şinele ascunse se opriră, uruind tot mai încet. Eddie alergă la marginea găurii şi-l văzu pe Roland pe o treaptă a scării rulante. Jake – alb la faţă, învineţit, însângerat, dar evident Jake şi evident în viaţă – stătea alături de el şi se sprijinea de umărul pistolarului. Iar pe treapta din spatele lor, uitându-se în sus cu ochii lui luminoşi, era Ete.

— *Roland! Jake!* ţipă Eddie.

Sări în aer, fluturând mâinile deasupra capului şi, când ateriză, începu să danseze pe marginea fantei. Dacă ar fi purtat pălărie, ar fi aruncat-o în sus.

Pistolarul şi băiatul se uitară la el şi fluturară din mâini.

Jake surâdea, observă Eddie, ba chiar şi însoţitorul lui înalt şi aprig arăta cât pe ce să zâmbească.

Minunile, gândi Eddie, nu mai încetau să apară. Îşi simţea dintr-odată inima prea mare în piept şi dansă mai repede, fluturând din braţe şi chiuind. Se temea că, dacă nu se mişca mereu, bucuria şi uşurarea pe care le simţea chiar îl puteau face să explodeze. Până în momentul acela nu-şi dăduse seama cât de tare se convinsese că nu-i vor mai revedea niciodată pe Roland şi pe Jake.

— *Hei, băieţi! Grozav! Perfect! Mişcaţi-vă fundurile aici sus!*

— Ajută-mă, Eddie!

Se întoarse. Susannah încerca din răsputeri să coboare din scaun, dar un pliu al pantalonilor din velur pe care îi purta se prinsese în mecanismul de frânare. Râdea şi plângea în acelaşi timp, ochii ei negri radiind bucurie. Eddie o ridică din scaun cu atâta violenţă, că acesta se răsturnă. Dansă cu ea în cerc. Ea se agăţă de gâtul lui cu o mână şi cu cealaltă flutură energic în aer.

— Roland! Jake! Veniţi aici! Mişcaţi-vă bucile, m-auziţi?

Când ajunseră sus, Eddie îl îmbrăţişă pe Roland, bătându-l pe spate, în vreme ce Susannah acoperi cu sărutări faţa râzătoare şi întoarsă în sus a lui Jake. Ete alerga în opturi strânse, lătrând subţire.

— Scumpule! spuse Susannah. Eşti bine?

— Da, spuse Jake. Încă surâdea, dar în ochi avea lacrimi. Şi mă bucur că sunt aici. Nici nu ştii cât de mult.

— Aş putea ghici, scumpule. Pe-asta poţi pune pariu. Se întoarse spre Roland. Ce i-au făcut? Arată ca şi când l-ar fi călcat cineva cu buldozerul pe faţă.

— Asta i se datorează în principal lui Gasher, zise Roland. Dar n-o să-l mai deranjeze niciodată pe Jake. Şi nici pe altcineva.

— Dar tu, uriaşule? Tu eşti bine?

Roland încuviinţă, uitându-se în jur.

— Deci ăsta e Leagănul.

— Da, spuse Eddie, care se uita atent în fantă. Ce-i acolo, jos?

— Maşini şi nebunie.

— Elocvent ca întotdeauna, văd. Ştii ce tare mă bucur să te văd, bătrâne? Ai măcar idee?

— Da... cred că am.

Roland zâmbi atunci, gândindu-se la felul în care se schimbă oamenii. Fusese un timp, şi nu foarte de mult, când lui Eddie puţin îi lipsise să-i taie gâtul tocmai cu cuţitul lui.

Motoarele de jos reîncepură să huruie. Scara rulantă se opri. Fanta din podea începu să se închidă. Jake se duse la scaunul răsturnat al lui Susannah şi, în timp ce-l îndrepta, zări forma netedă şi roz din spatele barelor de fier. I se tăie respiraţia şi visul pe care îl avusese după ce părăsise River Crossing se întoarse cu toată forţa: vasta formă roz ca de glonţ brăzdând câmpiile goale din vestul Missouri, către el şi Ete. Două geamuri mari, triunghiulare, sclipind pe faţa goală a acelui monstru în atac, geamuri ca doi ochi... şi acum visul lui devenise realitate, exact cum ştiuse că se va întâmpla.

E doar un groaznic tren uu-uu şi numele lui e Blaine cel Hain.

Eddie se apropie şi îşi puse un braţ pe după umerii lui Jake.

— Ei, iată-l aici, campionule... exact cum a fost vorba. Ce crezi despre el?

— Nu-i mare lucru, sincer să fiu.

Era o subestimare de zile mari, însă Jake era prea sleit de puteri pentru a fi în stare de o reacţie mai însufleţită.

— Asta zic şi eu, rosti Eddie. Vorbeşte. Şi îi plac ghicitorile.

Jake încuviinţă.

Roland o săltase pe Susannah pe un şold şi împreună examinau cutia de control cu butoane numerotate dispuse în formă de romb. Jake şi Eddie li se alăturară. Eddie descoperi că se uita mereu în jos la Jake, pentru a se asigura că nu era doar o plăsmuire a imaginaţiei sale; băiatul era într-adevăr acolo.

— Acum ce mai e? îl întrebă el pe Roland.

Pistolarul plimbă uşor degetul peste butoanele numerotate şi clătină din cap. Nu ştia.

— Fiindcă mie mi se pare că motoarele monoului se turează, spuse Eddie. Adică, e greu să-ţi dai seama cu alarma

aia care urlă, dar cred că aşa e... Şi, la urma urmei, este un robot. Dacă pleacă fără noi?

— Blaine! strigă Susannah. Blaine, eşti...

— ASCULTAŢI CU ATENŢIE, PRIETENI, bubui vocea lui Blaine. SUB ORAŞ EXISTĂ STIVE URIAŞE CU CANISTRE CONŢINÂND SUBSTANŢE CHIMICE ŞI BIOLOGICE DE RĂZBOI. AM DECLANŞAT UN PROGRAM CARE VA PROVOCA O EXPLOZIE ŞI VA ELIBERA ACESTE GAZE. EXPLOZIA SE VA PRODUCE ÎN DOUĂSPREZECE MINUTE.

Vocea tăcu un moment, apoi glasul Micului Blaine, aproape complet acoperit de urletul neîncetat şi pulsatil al alarmei, li se adresă:

— *...mă temeam de aşa ceva... trebuie să vă grăbiţi...*

Eddie îl ignoră pe Micul Blaine; oricum, nu-i spunea ceva ce el să nu ştie deja. *Sigur* că trebuia să se grăbească, însă acest fapt ocupa abia al doilea loc, la mare distanţă, în mintea sa în acel moment. Ceva mult mai important îl preocupa.

— *De ce?* întrebă el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

— AŞ SPUNE CĂ ESTE EVIDENT. NU POT DISTRUGE ORAŞUL FĂRĂ SĂ MĂ DISTRUG PE MINE ÎNSUMI. ŞI CUM V-AŞ PUTEA DUCE UNDE VREŢI SĂ MERGEŢI DACĂ AŞ FI DISTRUS?

— Dar încă mai sunt mii de oameni în oraş, protestă Eddie. Pe ei îi vei *ucide*.

— DA, rosti Blaine calm. PA ŞI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAŢI SĂ-MI SCRIEŢI.

— *Dar de ce?* strigă Susannah. *De ce*, fir-ai al naibii?

— PENTRU CĂ EI MĂ PLICTISESC. PE VOI PATRU, PE DE ALTĂ PARTE, VĂ GĂSESC DESTUL DE INTERESANŢI. DESIGUR, CÂT TIMP VOI *CONTINUA* SĂ VĂ GĂSESC INTERESANŢI VA DEPINDE DE CALITATEA GHICITORILOR VOASTRE. ŞI APROPO DE GHICITORI, N-AR FI MAI BINE SĂ ÎNCEPEŢI SĂ O REZOLVAŢI PE A MEA? MAI AVEŢI EXACT UNSPREZECE MINUTE ŞI DOUĂZECI DE SECUNDE ÎNAINTE SĂ SE FISUREZE CANISTRELE.

— Opreşte-te! urlă Jake peste sirena asurzitoare. Nu-i vorba

doar de oraş – un gaz ca acela ar putea fi dus de vânt *oriunde!* I-ar putea ucide chiar şi pe locuitorii din River Crossing!

— GHINIONUL LOR, A SPUS UN ALIGATOR, răspunse Blaine insensibil. DEŞI CRED CĂ EI POT SĂ-ŞI MAI MĂSOARE CÂŢIVA ANI DIN VIAŢĂ ÎN LINGURI DE CAFEA; AU ÎNCEPUT FURTUNILE DE TOAMNĂ ŞI VÂNTURILE PUTERNICE VOR PURTA GAZELE ÎN DIRECŢIA OPUSĂ LOR. PENTRU VOI PATRU, ÎNSĂ, SITUAŢIA ESTE DIFERITĂ. AŢI FACE BINE SĂ VĂ PUNEŢI MINTEA LA CONTRIBUŢIE, CĂCI ALTFEL VĂ PAŞTE ŞI PE VOI PA ŞI PUSI, RĂMAS-BUN, NU UITAŢI SĂ-MI SCRIEŢI. Vocea făcu o pauză. O ULTIMĂ INFORMAŢIE SUPLIMENTARĂ: GAZUL ACESTA *NU* ESTE NEDUREROS.

— Dă înapoi! spuse Jake. Noi oricum îţi vom spune ghicitori, nu-i aşa, Roland? Îţi vom spune câte ghicitori vrei! *Numai dă înapoi!*

Blaine începu să râdă. Râse mult timp, proiectând hohote ascuţite de veselie electronică în spaţiul larg şi gol al Leagănului, unde se amestecau cu urletul monoton şi sfredelitor al alarmei.

— Opreşte-te! strigă Susannah. Opreşte-te! Opreşte-te! *Opreşte-te!*

Blaine se opri. Un moment mai târziu, alarma se întrerupse brusc. Liniştea care urmă – întreruptă doar de ropotul ploii – fu asurzitoare.

Acum, vocea care ieşi din difuzor era foarte blândă, măsurată şi lipsită de orice milă.

— MAI AVEŢI ZECE MINUTE, spuse Blaine. SĂ VEDEM CÂT DE INTERESANŢI SUNTEŢI DE FAPT.

40

— ANDREW.

Nu este niciun Andrew aici, străine, gândi el. *Andrew a pierit de mult; Andrew nu mai este, cum nici eu nu voi mai fi, în curând.*

— *Andrew!* insistă vocea.

Venea de departe. Venea din afara presei de cidru care

cândva fusese capul său.

Odinioară *existase* un băiat pe nume Andrew, şi tatăl lui îl dusese la un parc în partea vestică a oraşului Lud, un parc în care creşteau meri şi era o baracă de tinichea ruginită care arăta ca dracu' şi mirosea dumnezeieşte. Ca răspuns la întrebarea lui, tatăl lui Andrew i-a spus că se numeşte casa cidrului. Apoi l-a mângâiat pe cap, i-a spus să nu se teamă şi l-a condus pe uşa acoperită cu o pătură.

Înăuntru, lângă pereţi erau stivuite coşuri nenumărate cu mere, şi mai era un bătrân costeliv pe nume Dewlap, ai cărui muşchi se mişcau pe sub piele ca viermii şi a cărui treabă era să răstoarne merele, coş cu coş, în aparatul clămpănitor, cu şuruburile slăbite, aflat în mijlocul încăperii. Pe ţeava din cealaltă parte a aparatului ieşea cidru dulce. Un alt om (nu-şi mai amintea care era numele acestuia) stătea acolo, datoria lui fiind să umple sticlă după sticlă cu cidru. Un al treilea bărbat stătea în spatele lui, şi treaba *lui* era să-l pocnească în cap pe cel care umplea sticlele dacă se făcea prea mare risipă.

Tatăl lui Andrew îi dăduse un pahar cu cidru înspumat şi, cu toate că el avusese parte de multe delicatese în anii petrecuţi în oraş, niciodată nu gustase ceva mai bun decât băutura aceea dulce şi răcoroasă. Avea impresia că înghiţise o pală de vânt de octombrie. Şi totuşi, ceea ce-şi amintea mai clar decât gustul cidrului sau mişcarea viermănoasă a muşchilor lui Dewlap când răsturna coşurile era felul nemilos în care aparatul transforma merele roşii-aurii în lichid. Două duzini de tamburi le purtau sub cilindrul rotitor de oţel cu găuri în el. Prima dată, merele erau strivite şi apoi crăpau de-a dreptul, împrăştiindu-şi sucurile pe un jgheab înclinat, în vreme ce sâmburii şi pulpa erau oprite de o sită.

Acum, capul lui era presa de cidru şi creierii erau merele. În curând avea să crape la fel cum crăpau merele sub cilindru, şi întunericul binecuvântat urma să-l înghită.

— Andrew! Ridică fruntea şi uită-te la mine.

Nu putea... şi n-ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Mai bine să rămână acolo întins şi să aştepte întunericul. Oricum, trebuia să fie mort; nu-i trăsese oare ţâncul ăla diabolic un

glonţ în creier?

— Nici măcar pe aproape de creier n-a trecut, puturosule, şi nu eşti pe moarte. Ai doar o durere de cap. *Vei muri*, însă, dacă nu te ridici din propriu-ţi sânge... şi o să mă asigur, Andrew, că moartea ţi se va părea o binecuvântare în comparaţie cu ceea ce simţi acum.

Nu ameninţările îl făcură pe bărbatul întins pe podea să ridice capul, ci mai degrabă felul în care deţinătorul acelei voci pătrunzătoare, şuierătoare, părea să-i fi citit gândurile. Ţeasta lui se ridică încet şi durerea fu sfâşietoare – obiecte grele păreau să alunece şi să se lovească de carcasa osoasă care conţinea rămăşiţele minţii sale, săpând în calea lor canale însângerate prin materia cenuşie. Îi scăpă un geamăt prelung şi cleios. Încercă o senzaţie de furnicătură la obrazul drept, ca şi când o duzină de muşte s-ar fi târât pe sângele de acolo. Voia să le alunge, însă ştia că avea nevoie de ambele mâini ca să se susţină.

Silueta care stătea în cealaltă parte a camerei, lângă trapa care ducea în bucătărie, arăta fantomatic, ireală. Asta, în parte datorită luminilor din tavan care încă pâlpâiau şi în parte fiindcă-l vedea pe nou-venit doar cu un ochi (nu-şi amintea ce se întâmplase cu celălalt şi nici nu voia să-şi amintească), însă avea o bănuială că motivul principal era acela că fiinţa *era* fantomatică şi ireală. Arăta ca un om... totuşi, individul care fusese cândva Andrew Quick nutrea convingerea că nu era, de fapt, deloc om.

Străinul din faţa trapei purta o jachetă scurtă şi neagră strânsă la mijloc cu o curea, pantaloni de dril spălăciţi şi cizme vechi, colbuite – cizmele unui ţăran, ale unui cowboy sau...

— Sau ale unui pistolar, Andrew? întrebă străinul şi se hlizi.

Omul Tic-Tac se holbă disperat la silueta din prag, încercând să-i vadă chipul, dar jacheta scurtă avea glugă şi gluga era ridicată. Trăsăturile străinului erau pierdute în umbre.

Sirena încetă brusc. Luminile de urgenţă rămaseră aprinse,

dar măcar se opriră din pâlpâit.

— Poftim, spuse străinul cu vocea lui şoptită, pătrunzătoare. În sfârşit ne putem auzi gândurile.

— Cine eşti? întrebă Omul Tic-Tac.

Se mişcă puţin şi greutăţile acelea îi alunecară iarăşi prin cap, brăzdând canale noi în creierul său. Oricât era senzaţia aceasta de rea, gâdilăturile muştelor pe obrazul lui drept erau şi mai rele.

— Sunt un om cu multe nume, partenere, rosti bărbatul din întunericul glugii sale şi, cu toate că vocea lui era gravă, Tic-Tac auzi nuanţa unui râs dincolo de suprafaţa ei. Unii îmi spun Jimmy şi alţii îmi spun Timmy; unii îmi spun Handy şi alţii – Dandy. Pot să mă cheme Ratatul sau pot să mă cheme Învingătorul, numai să nu mă cheme prea târziu la cină.

Omul din prag lăsă capul pe spate şi râsul lui îl înfioră pe rănit, făcându-i pielea pe braţe şi spate să i se încreţească; era ca urletul unui lup.

— Mi s-a spus Străinul fără Vârstă, continuă bărbatul. Începu să păşească spre Tic-Tac şi, văzându-l, omul de la podea gemu şi încercă să se târască înapoi. Mi s-a mai spus şi Merlin sau Maerlyn – dar cui să-i pese, întrucât eu n-am fost niciodată *ăla*, deşi nici n-am spus că n-aş fi. Uneori mi se zice Magicianul... sau Vrăjitorul... dar sper că noi, Andrew, putem merge mai departe în termeni mai simpli. În termeni mai *umani*.

Îşi lăsă gluga pe spate, arătându-şi chipul spân, cu frunte lată, care nu era, în pofida aspectului plăcut, nicidecum uman. Pometii Vrăjitorului erau puternic îmbujoraţi; ochii lui albaştri-verzui scânteiau cu o fericire impetuoasă mult prea sălbatică pentru a fi raţională; părul lui de un negru-albăstriu stătea ridicat în şuviţe caraghioase, ca penele unui corb; buzele roşietice se depărtară, pentru a expune dinţii unui canibal.

— Spune-mi Fannin, rosti apariţia rânjitoare. Richard Fannin. N-o fi, poate, un nume *perfect* corect, dar socotesc că-i destul de bun pentru moment.

Întinse o mână în palma căreia nu se vedea nicio linie. Ce

spui, partenere? Strânge mâna care a zdruncinat lumea.

Creatura care fusese cândva Andrew Quick şi căreia i se spusese pe coridoarele Cărunţilor Omul Tic-Tac ţipă şi încercă iarăşi să se târască în spate. Bucata de scalp desprinsă de glonţul de calibru mic care-i răzuise doar tigva, fără însă a o străpunge, flutura în voie; şuviţele lungi de păr blond-cenuşiu continuau să-i gâdile obrazul. Quick, însă, nu mai simţea. Uitase chiar şi durerea de cap şi pulsaţia din orbita ochiului stâng. Se concentra cu toată puterea minţii asupra unui singur lucru: *Trebuie să scap de bestia asta cu înfăţişare umană.*

Dar când străinul îl prinse de mâna dreaptă şi i-o scuturâ, gândul acesta se risipi ca un vis dimineaţa, la trezire. Strigătul care stătuse prizonier în pieptul lui Quick îi ieşi de pe buze într-un geamăt coital. Se holbă tâmp în sus, la nou-venitul rânjitor. Bucata desprinsă de scalp fâlfâia.

— Te deranjează aia? *Precis*. Poftim!

Fannin prinse între degete bucata de scalp şi o rupse cu o mişcare iute de pe ţeasta lui Quick, expunând un petic de lăptos de craniu. Se auzi un sunet ca de pânză groasă sfâşiată. Quick urlă din toţi rărunchii.

— Cuminte, cuminte, doare doar o secundă.

Bărbatul stătea acum pe vine în faţa lui şi vorbea ca un părinte indulgent unui copil cu o aşchie de lemn în deget.

— Nu-i aşa?

— D-d-da, bolborosi Quick.

Şi aşa era. Deja durerea se risipea. Şi când Fannin întinse iarăşi mâna spre el, mângâindu-i partea stângă a feţei, Quick se smuci în spate doar din reflex şi se stăpâni degrabă. În vreme ce palma fără linii mângâia, el simţi că-i revin forţele. Ridică ochii spre nou-venit cu o recunoştinţă tâmpă, cu buzele tremurând.

— Nu-i aşa că este mai bine, Andrew? Este, nu-i aşa?

— Da! Da!

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti – şi sunt sigur că vrei – trebuie să spui ceva ce obişnuia să spună o veche cunoştinţă a mea. A ajuns până la urmă să mă trădeze, însă mi-a fost bun prieten destul de mult timp şi încă-i păstrez un loc cald în

inimă. Spune: „Viaţa mea pentru tine“, Andrew – poţi spune asta?

Putea şi chiar o spuse; de fapt, i se părea că nu se mai *putea* opri din a o spune.

— Viaţa mea pentru tine! Viaţa mea pentru tine! Viaţa mea pentru tine! Viaţa mea...

Străinul îi atinse iarăşi obrazul, numai că de data aceasta capul lui Andrew Quick fu săgetat de un junghi puternic de durere pură. Strigă.

— Scuze pentru asta, dar timpul e scurt şi tu începeai să semeni cu o placă stricată. Andrew, îngăduie-mi să ţi-o spun verde în faţă: ţi-ar plăcea să-l ucizi pe ţâncul care te-a împuşcat? Ca să nu mai pomenesc de prietenii lui şi de durul care i-a adus aici – pe el, mai mult decât pe toţi ceilalţi. Chiar şi pe potaia care ţi-a scos ochiul, Andrew – ţi-ar plăcea asta?

— Da! icni fostul Om Tic-Tac. Îşi făcu palmele pumni. *Da!*

— Asta-i bine, zise străinul şi-l ajută să se ridice în picioare, pentru că ei *trebuie* să moară – îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Mă aşteptam ca Blaine să se ocupe de ei, însă lucrurile au mers mult prea departe ca să mă mai pot baza pe *altceva*... În definitiv, cine ar fi crezut că vor putea ajunge atât de departe?

— Nu ştiu, admise Quick.

Nu avea, de fapt, nici cea mai vagă idee despre ce vorbea străinul. Şi nici nu-i păsa; o senzaţie de exaltare îi acapara mintea ca un drog excelent şi, după durerea presei de cidru, asta-i era de ajuns. Mai mult decât de ajuns.

Buzele lui Richard Fannin se strâmbară.

— Ursul şi osul... cheia şi trandafirul... ziua şi noaptea... timpul şi mareea! *Destul!* Destul, am spus! *Nu trebuie sub nicio formă să se apropie de Turn mai mult decât s-au apropiat până acum!*

Quick se împletici în spate când mâinile omului se mişcară cu viteza năucitoare a unui fulger. Una rupse lănţişorul care ţinea micuţul ceas cu pendulă închis sub sticlă; cealaltă îi smulse ceasul Seiko al lui Jake Chambers de pe antebraţ.

— Pe astea le iau eu, pot? Vrăjitorul Fannin surâse

fermecător, cu buzele uşor strânse peste acei dinţi înfiorători. Sau te împotriveşti?

— Nu, răspunse Quick, renunţând fără a crâcni la ultimele simboluri ale lungii sale domnii (fără a fi, de fapt, conştient că făcea asta). Cu toată plăcerea.

— Mulţumesc, Andrew, zise mieros omul întunecat. Acum trebuie să ne grăbim – în următoarele aproximativ cinci minute mă aştept la o schimbare drastică în atmosfera de aici. Înainte să se întâmple asta, trebuie să ajungem la cea mai apropiată debara în care se află măşti de gaze, şi cursa se preconizează a fi strânsă. Eu aş putea supravieţui fără probleme, dar mă tem că tu ai întâmpina unele dificultăţi.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, spuse Andrew Quick. Capul reîncepuse să-i zvâcnească şi mintea îi vâjâia.

— Nici nu e nevoie să înţelegi, zise străinul pe un ton egal. Vino, Andrew, cred că trebuie să ne grăbim. O zi plină, plină, nu? Cu puţin noroc, Blaine îi va pârli chiar acolo, pe peron, unde fără-ndoială că încă se mai află – a devenit excentric de-a lungul anilor, sărmanul de el. Noi, însă, cred că trebuie să ne grăbim.

Îşi petrecu braţul peste umerii lui Quick şi, chicotind, îl conduse prin trapa pe care Roland şi Jake o folosiseră cu doar câteva minute înainte.

VI
GHICITORILE ŞI ŢINUTURILE PUSTII

1

— Bun, spuse Roland. Ziceţi-mi ghicitoarea lui.

— Cum rămâne cu oamenii de acolo? întrebă Eddie, arătând peste Piaţa Leagănului, mare şi plină de stâlpi, şi spre oraşul de dincolo. Ce putem face pentru ei?

— Nimic, recunoscu Roland, dar încă avem posibilitatea să facem ceva pentru noi înşine. Acum, care e ghicitoarea?

Eddie se uită la forma aerodinamică a monoului.

— A spus că trebuie să activăm pompa ca să-l punem în mişcare. Doar că pompa lui se activează invers. Are vreun sens pentru tine?

Roland o întoarse atent pe toate feţele, apoi clătină din cap. Coborî ochii spre Jake.

— Vreo idee, Jake?

Băiatul clătină şi el din cap.

— Eu nici măcar nu *văd* vreo pompă.

— Asta probabil e cea mai uşoară parte, spuse Roland. Vorbim despre el ca despre o persoană, fiindcă Blaine pare a fi o fiinţă, însă tot maşină este – una sofisticată, dar maşină. Şi-a pornit singur motoarele, totuşi trebuie să fie nevoie de un cod sau de o combinaţie pentru a deschide poarta şi uşile trenului.

— N-ar strica să ne grăbim, spuse Jake agitat. Cred că au trecut două sau trei minute de când ne-a vorbit ultima dată. Cel puţin.

— Nu te baza pe asta, rosti Eddie pe un ton sumbru. Timpul curge ciudat aici.

— Şi totuşi...

— Mda, mda.

Eddie aruncă o privire spre Susannah, numai că ea stătea pe şoldul lui Roland şi studia rombul de cifre cu o expresie

visătoare. Întoarse privirea către pistolar.

— Sunt aproape sigur că ai dreptate când spui că este o combinaţie – la asta trebuie să slujească toate butoanele astea numerice. Aşa e, Blaine? Am nimerit-o măcar pe asta?

Niciun răspuns; doar huruitul grăbit al motoarelor monoului.

— Roland, zise Susannah pripit. Trebuie să mă ajuţi.

Expresia ei visătoare fu înlocuită de un amestec de oroare, uimire şi hotărâre. În ochii lui Roland, Susannah nu fusese niciodată mai frumoasă... sau mai singură. Stătuse pe umerii lui atunci când erau la marginea poienii şi priveau cum ursul încerca să-l doboare pe Eddie din copac, şi Roland nu-i văzuse expresia când îi spusese că ea trebuie să tragă. Dar ştia ce expresie fusese, întrucât o vedea acum. *Ka* era o roată, singura ei menire era să se învârtă şi, în cele din urmă, întotdeauna se întorcea la locul din care pornise. Aşa fusese dintotdeauna şi aşa era acum; Susannah era din nou în faţa ursului şi chipul ei spunea că era conştientă de acest lucru.

— Ce-i? întrebă el. Ce este, Susannah?

— Ştiu răspunsul, dar nu reuşesc să ajung la el. Mi-e blocat în mine aşa cum îţi rămâne în gât un os de peşte. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi aduc aminte. Nu chipul, ci vocea lui. Ce a *spus* el.

Jake coborî privirea la încheietura mâinii şi fu surprins din nou de amintirea ochilor verzi ca de pisică ai Omului Tic-Tac atunci când văzu nu ceasul, ci doar locul unde fusese acesta – o formă albă, delimitată pe pielea sa puternic bronzată. Oare cât timp mai aveau? Cu siguranţă nu mai mult de şapte minute, iar asta cu indulgenţă. Ridică ochii şi văzu că Roland scosese un glonţ de la curea şi îl răsucea înainte şi înapoi pe încheieturile degetelor de la mâna stângă. Jake îşi simţi imediat pleoapele grele şi, cu iuţeală, îşi feri privirea.

— Ce voce vrei să-ţi aminteşti, Susannah Dean? întrebă Roland cu o intonaţie joasă, cumpătată.

Ochii lui nu erau aţintiţi spre faţa ei, ci spre cartuş, în timp ce acesta îşi executa nesfârşitul dans pe încheieturile degetelor... şi înapoi... pe partea cealaltă... şi iar înapoi...

Nu trebuia să ridice privirea ca să ştie că Jake îşi luase ochii de la dansul glonţului, în vreme ce Susannah n-o făcuse. Începu să grăbească mişcarea, până când glonţul păru aproape să plutească deasupra mâinii sale.

— Ajută-mă să-mi amintesc vocea tatălui meu, spuse Susannah Dean.

2

Preţ de o clipă, se lăsă tăcerea, întreruptă doar de o explozie zguduitoare, undeva departe în oraş, de ploaia care răpăia pe acoperişul Leagănului şi de huruitul gros al motoarelor cu transmisie lentă ale monoraiului. Apoi un şuierat hidraulic străbătu aerul. Eddie îşi luă privirea de la cartuşul ce dansa pe degetele pistolarului (avu nevoie de ceva efort; îşi dădea seama că în câteva clipe ar fi fost hipnotizat şi el) şi se uită cu ochii mijiţi printre barele de fier. O tijă argintie subţire ieşea din suprafaţa roz, curbată, dintre geamurile din faţă ale lui Blaine. Semăna cu o antenă.

— Susannah? întrebă Roland cu aceeaşi voce joasă.

— Ce-i?

Ochii ei erau deschişi, însă glasul părea distant şi uşor – glasul cuiva care vorbeşte în somn.

— Îţi aminteşti vocea tatălui tău?

— Da..., dar nu o pot auzi.

— ŞASE MINUTE, PRIETENI.

Eddie şi Jake tresăriră şi se uitară spre difuzorul din cutia de control, dar Susannah păru să nu fi auzit nimic; ea se uita doar la cartuşul plutitor. Sub el, încheieturile degetelor lui Roland urcau şi coborau precum iţele unui război de ţesut.

— Încearcă, Susannah, o îndemnă el şi, dintr-odată, o simţi schimbându-se în cercul braţului său drept. Păru să ia în greutate... şi, într-un fel indefinibil, păru să câştige vitalitate. Era ca şi cum esenţa ei se schimbase.

Şi aşa era.

— Da' di ce vă pierdeţ' vremea cu *curva* aia? întrebă vocea

aspră a Dettei Walker.

3

Detta suna deopotrivă exasperată şi amuzată.

— N-a luat niciodată mai mult dă 6 la mate de cân' se ştie. Şi nici p-ăsta nu l-ar fi luat de n-aş fi fo' io s-o ajut.

Făcu o pauză, după care adăugă cu duşmănie:

— Şi tati. Şi iel a ajutat-o. Io ştiam de numerele speciale, da' iel o fo' ăl de ne-a arătat năvodu'. Mamă, ce m-am mai distrat pă sama asta! Motivu' pen' care Suze nu-ş' aminteşte-i fi'ncă Odetta n-a-nţeles niciodată numerele speciale.

— Ce numere speciale? întrebă Eddie.

— Numerele *prime!*

Pronunţă cuvântul *prime* într-un fel rotunjit. Se uită la Roland, părând din nou complet treză... doar că nu era Susannah, cum nu era nici aceeaşi creatură scârbavnică şi diabolică cunoscută înainte sub numele de Detta Walker, deşi *suna* la fel ca ea.

— S-a dus la tati numa' lacrimi pen' că ierea cât pe ce să pice la cursu' de mate... şi nici nu ierea vorba decât de algebră simplă, pe d-asupra! Ştia să calculeze – dacă ştiam *eu*, ştia şi *ea* – da' nu voia. 'Ţelegi, o scorpie ca ea era prea bună pentr-o ţâră de *ars mathematica*.

Detta lăsă capul pe spate şi râse, dar ţâfna ei otrăvită, seminebună, lipsea din acel sunet. Părea sincer amuzată de prostia gemenei ei mentale.

— Şi tati a zis: „O să-ţ' arăt un truc, Odetta. L-am învăţat în colegiu. Pe mine m-a ajutat să trec de treaba asta cu numerele prime, ş-o să te-ajute ş' pe tine. O s' te ajute să afli orice număr prim pofteşti.“ *Oh*-detta, proastă ca noaptea, zice: „Profesoara spune că nu egzistă formulă pentru aflarea numerelor prime, tati.“ Şi tati răspunde imediat: „Nici nu egzistă. Da' le poţi prinde, Odetta, dac-ai un năvod.“ Îi zicea Năvodu' lu' Eratostene. Du-mă, Roland, la cutia aia din perete – o s' răspunz io la ghicitoarea computerului ăla cretin. O s-

arung io un năvod ş-o să vă prinz o cursă cu trenu'.

Roland o duse, urmat îndeaproape de Eddie, Jake şi Ete.

— Dă-mi bucat-aia de cărbune de o ţii în desagă.

Pistolarul scotoci şi scoase un ciot mic de băţ înnegrit. Detta îl luă şi se uită printre gene la rombul de cifre.

— Nu-i tocma' aşe cum mi-o arătat tati, da' io crez că tot aia-i, rosti ea după un moment. Numerele prime mă plac – ale' normale ş-ale' speciale. Tre' să fie numere care nu se-mpart decât la unu şi la ele însele. Doi e prim, pen' că-l poţi împărţi la unu ş' la doi, da' e *singuru'* număr par care-i prim. Niciun altu' care-i par nu mai ie ş' prim.

— M-am pierdut, recunoscu Eddie.

— Asta pen' că nu eşti decât o faţă palidă cu capu' gol, spuse Detta, dar nu cu răutate.

Se mai uită atentă la rombul de cifre, apoi începu să atingă rapid cu vârful cărbunelui toate butoanele cu numere pare, lăsând pe ele urme negre.

— Trei e un număr prim, da' niciun număr *înmulţit* cu trei nu mai e prim, spuse ea şi, acum, Roland auzi un lucru straniu, dar minunat: Detta dispărea din vocea femeii; era înlocuită nu de Odetta Holmes, ci de Susannah Dean. Nu mai trebuia să o scoată el din transă; ieşea de una singură, într-un mod cât se poate de natural.

Susannah începu să atingă cu cărbunele multiplii lui trei rămaşi acum, după ce numerele pare fuseseră deja eliminate: nouă, cincisprezece, douăzeci şi unu şi aşa mai departe.

— La fel stau lucrurile cu cinci şi şapte, murmură ea şi, cât ai zice peşte, era trează şi din nou sută la sută Susannah Dean. Trebuie doar să le însemni pe cele impare, ca douăzeci şi cinci, care n-au fost deja bifate.

Rombul de pe cutia de control arăta acum aşa:

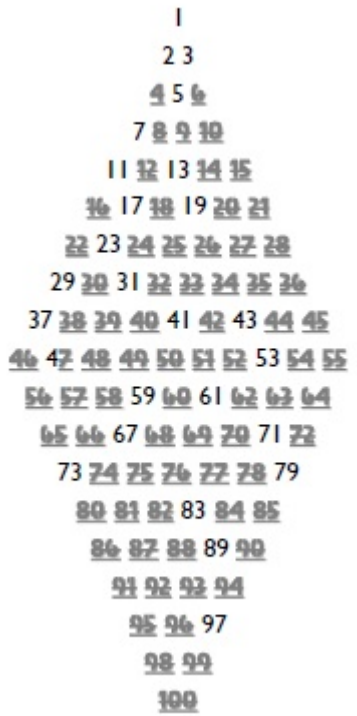

— Poftim, spuse ea, ostenită. Ce-a rămas în năvod sunt toate numerele prime dintre unu şi o sută. Sunt convinsă că asta e combinaţia care deschide poarta.

— MAI AVEŢI UN MINUT, PRIETENI. AŢI DOVEDIT CĂ SUNTEŢI MULT MAI AGERI DECÂT SPERAM EU CĂ VEŢI FI.

Eddie ignoră vocea lui Blaine şi îşi aruncă braţele în jurul lui Susannah.

— Te-ai întors, Suze? Eşti trează?

— Da. M-am trezit în mijlocul discursului ei, dar am mai lăsat-o să vorbească puţin. Mi se părea nepoliticos să o întrerup. Se uită la Roland. Ce spui? Vrei să încercăm?

— CINCISPREZECE SECUNDE.

— Da. Încearcă tu combinaţia, Susannah. Tu ai găsit răspunsul.

Ea întinse mâna spre vârful rombului, însă Jake i-o acoperi cu mâna lui.

— Nu, spuse el. „Pompa asta se activează *înapoi*.“ Ţi-aminteşti?

Femeia păru speriată, apoi zâmbi.

— Aşa e. Isteţ Blaine ăsta... Dar isteţ e şi Jake.

Urmăriră toţi în linişte cum ea apăsă numerele pe rând, începând cu nouăzeci şi şapte. Se auzi câte un declic slab când fiecare buton în parte rămase apăsat. După ce-l apăsă pe ultimul, nu urmă nicio pauză plină de tensiune; poarta din mijlocul barierei începu imediat să alunece pe şine, zăngănind şi presărând fire de rugină de undeva de sus.

— DELOC RĂU, spuse Blaine admirativ. ABIA AŞTEPT CE URMEAZĂ. POT SĂ VĂ SUGEREZ SĂ URCAŢI LA BORD CÂT DE REPEDE? DE FAPT, POATE VREŢI SĂ ALERGAŢI. ÎN ZONA ACEASTA SUNT MAI MULTE VALVE DE ELIBERARE A GAZULUI.

4

Trei fiinţe umane (una purtând o a patra pe şold) şi un animal mititel îmblănit trecură în pas alergător prin bariera care se deschidea şi sprintară spre Monoul Blaine. Acesta huruia pe loc în zona lui îngustă de îmbarcare, jumătate deasupra peronului şi jumătate sub el, semănând cu un glonţ gigantic – unul vopsit într-o nepotrivită nuanţă rozalie – aşezat pe ţeava unei puşti puternice. În imensitatea Leagănului, Roland şi ceilalţi semănau cu nişte pete mişcătoare. Deasupra lor, stoluri de porumbei – care mai aveau acum doar patruzeci de secunde de trăit – plonjau şi zburau în cerc sub străvechiul acoperiş al Leagănului. Când călătorii se apropiară de mono, o secţiune curbată a carcasei lui roz alunecă în sus, deschizând o uşă. Dincolo de ea se întindea un covor gros, albastru-pal.

— Bun venit în Blaine, grăi o voce suavă, când ei dădură buzna la bord. Recunoscură cu toţii vocea; era o versiune ceva mai puternică, ceva mai încrezătoare a Micului Blaine. Lăudat fie Imperiul! Vă rog, asiguraţi-vă că aveţi permisele de tranzit

la îndemână şi ţineţi minte că a călători clandestin este o gravă infracţiune care se pedepseşte conform legii. Nădăjduim că veţi avea o călătorie plăcută. Bun venit în Blaine. Lăudat fie Imperiul! Vă rog, asiguraţi-vă că aveţi permisele de tranzit...

Vocea acceleră deodată ritmul, devenind întâi chiţăitul unei veveriţe şi apoi un geamăt piţigăiat, indistinct. Urmă o scurtă înjurătură electronică – *BUUP!* – după care se opri.

— CRED CĂ NE PUTEM LIPSI DE BAZACONIILE *ASTEA* RĂSUFLATE, NU? întrebă Blaine.

De afară se auzi o explozie uriaşă, zguduitoare. Eddie, care o purta acum pe Susannah, fu aruncat în faţă şi ar fi căzut, dacă Roland nu l-ar fi prins de braţ. Până în clipa aceea, Eddie se agăţase cu disperare de ideea că ameninţarea lui Blaine cu privire la gazul otrăvitor nu era decât o glumă nesărată. *Trebuia să-ţi dai seama că nu e aşa*, gândi el. *Oricine consideră că imitaţiile unor vechi actori de film sunt comice nu poate fi de încredere. Cred că asta e, într-un fel, o lege a naturii*.

În spatele lor, secţiunea curbată a carcasei alunecă înapoi cu un bufnet slab. Prin guri ascunse de aerisire începu să sufle aer şi Jake simţi un pocnet uşor în urechi.

— Cred că tocmai a presurizat compartimentul. Eddie încuviinţă, uitându-se în jur cu ochi mari.

— Am simţit-o şi eu. Uitaţi-vă la locul ăsta! Pfuu!

Citise odată despre o companie de aviaţie – Regent Air poate că fusese – care efectua curse între New York şi Los Angeles pentru cei care doreau să zboare în stil mai elegant decât cel oferit de Delta sau United. Deservea zborurile cu o aeronavă 727 dotată inclusiv cu salon, bar, sală video şi compartimente pentru dormit. Îşi imagina că interiorul acelui avion trebuia să fi semănat puţin cu ceea ce vedea acum.

Stăteau într-o încăpere lungă, tubulară, mobilată cu fotolii rotative tapisate în pluş şi sofale modulare. În capătul compartimentului, care probabil avea cel puţin douăzeci de metri, era o zonă care semăna nu cu un bar, ci cu un bistrou comod. Un instrument care putea fi un clavecin stătea pe un piedestal din lemn lustruit, luminat de un singur spot ascuns. Eddie aproape se aştepta să apară Hoagy Carmichael şi să-

nceapă să cânte „Stardust“.

Lumina indirectă strălucea din panouri amplasate sus de-a lungul pereţilor şi, la jumătatea compartimentului, din tavan atârna un candelabru. Lui Jake i se părea a fi o replică mai mică a celui care zăcea în bucăţi pe podeaua sălii de bal din Conac. Şi nici nu-l surprindea lucrul acesta – începuse să ia astfel de conexiuni şi dubluri ca pe nişte lucruri normale. Singurul element din încăperea aceea splendidă care părea nelalocul lui era absenţa geamurilor.

Piesa de rezistenţă se afla pe un piedestal sub candelabru. Era o sculptură în gheaţă întruchipând un pistolar, cu un revolver în mâna stângă. Mâna dreaptă ţinea hăţurile unui cal de gheaţă care venea, cu capul în pământ şi obosit, în urma sa. Eddie observă că la mâna aceasta, pistolarul nu mai avea decât trei degete: inelarul, degetul mic şi degetul mare.

Jake, Eddie şi Susannah se uitau fascinaţi la chipul supt de sub pălăria îngheţată, când podeaua începu să uruie uşor sub picioarele lor. Asemănarea cu Roland era remarcabilă.

— A TREBUIT SĂ LUCREZ ÎN PRIPĂ, MĂ TEM, spuse Blaine cu modestie. CE PĂRERE AVEŢI?

— E extraordinar, replică Susannah.

— MULŢUMESC, SUSANNAH DIN NEW YORK.

Eddie încerca una dintre sofale cu mâna. Era incredibil de moale; atingând-o, îi venea să doarmă pentru cel puţin şaisprezece ore.

— Da’ ştiu că Marii Străbuni călătoreau cu stil!

Blaine râse din nou şi nota stridentă, puţin dementă, din râsul acela îi făcu să se privească reciproc, tulburaţi.

— NU VĂ FACEŢI O IDEE GREŞITĂ, zise Blaine. ACESTA ERA COMPARTIMENTUL BARONIEI – CEEA CE CRED CĂ VOI AŢI NUMI CLASA ÎNTÂI.

— Unde sunt celelalte vagoane?

Blaine ignoră întrebarea. Sub picioarele lor, uruitul motoarelor continua să crească. Susannah îşi aminti cum turau piloţii motoarele înainte să pornească în trombă pe pista de la LaGuardia sau Idlewild.

— VĂ ROG SĂ LUAŢI LOC, INTERESANŢII MEI NOI

PRIETENI. Jake se trânti într-un fotoliu rotativ. Ete îi sări numaidecât în poală. Roland ocupă fotoliul de lângă el, aruncând o singură privire spre sculptura în gheaţă. Ţeava revolverului începea să picure încet în vasul de porţelan puţin adânc în care era plasată sculptura.

Eddie se aşeză pe o sofa împreună cu Susannah. Era la fel de comodă pe cât îi spusese mâna lui că va fi.

— Mai exact, unde mergem, Blaine?

Blaine răspunse cu vocea răbdătoare a cuiva care îşi dă seama că vorbeşte unei persoane inferioare din punct de vedere mental şi că trebuie să se adapteze.

— DE-A LUNGUL CĂII GRINZII. CEL PUŢIN PÂNĂ ACOLO UNDE DUCE ŞINA MEA.

— La Turnul Întunecat? întrebă Roland.

Susannah îşi dădu seama că era prima dată când pistolarul deschidea gura, adresându-se duhului guraliv din maşina de sub Lud.

— Doar până la Topeka, rosti Jake cu voce joasă.

— DA, aprobă Blaine. TOPEKA ESTE NUMELE PUNCTULUI TERMINUS, DEŞI MĂ SURPRINDE CĂ ŞTII ASTA.

La câte ştii despre lumea noastră, gândi Jake, *cum de nu ştii că o doamnă a scris o carte despre tine, Blaine? Să fie din cauza numelui schimbat? Să fi fost suficient ceva atât de simplu ca să păcălească o maşină complicată ca tine şi s-o facă să-şi treacă cu vederea propria biografie? Dar Beryl Evans, femeia care, chipurile, a scris* Charlie, trenuleţul Uu-uu? *Ai cunoscut-o, Blaine? Unde este ea acum?*

Bune întrebări... dar Jake nu credea, cine ştie de ce, că era momentul potrivit să le dea glas.

Pulsaţia motoarelor devenea treptat mai puternică. Un bufnet slab – nici pe departe la fel de puternic ca explozia care zguduise Leagănul când se îmbarcau ei – străbătu podeaua. O expresie de panică traversă chipul lui Susannah.

— O, *rahat!* Eddie! Scaunul meu cu rotile! A rămas afară! Eddie o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Prea târziu acum, iubito, rosti el când Monoul Blaine începu să se mişte, alunecând spre ieşirea din Leagăn pentru

prima oară în zece ani... şi pentru ultima oară în lunga, foarte lunga lui istorie.

5

— COMPARTIMENTUL BARONIEI BENEFICIAZĂ DE O FUNCŢIE VIZUALĂ DEOSEBIT DE BUNĂ, spuse Blaine. AŢI DORI SĂ O ACTIVEZ?

Jake se uită la Roland, care ridică din umeri şi încuviinţă.

— Da, te rog, zise Jake.

Ce se întâmplă atunci fu atât de spectaculos, încât îi lăsă pe toţi gură-cască... deşi Roland, care nu ştia multe despre tehnologie, dar care îşi petrecuse toată viaţa în termeni cordiali cu magia, fu cel mai puţin impresionat dintre ei toţi. Fiindcă nu apărură pur şi simplu geamuri în pereţii curbaţi ai compartimentului; întregul vagon – pereţii, podeaua şi tavanul – se făcu lăptos, se făcu translucid, se făcu transparent şi apoi dispăru complet. În numai cinci secunde, Monoul Blaine parcă dispăru şi pelerinii avură impresia că gonesc pe aleile oraşului fără niciun ajutor ori sprijin.

Susannah şi Eddie se strânseră reciproc precum doi copilaşi în calea unui animal pornit la atac. Ette lătră şi încercă să sară pe pieptul cămăşii lui Jake. Băiatul abia observă; el strângea marginile fotoliului şi se uita dintr-o parte în alta, cu ochii lărgiţi de uimire. Panica lui de la început lăsă loc unei desăvârşite încântări.

Mobilele erau în continuare acolo, observă el; la fel şi barul, clavecinul şi sculptura de gheaţă pe care Blaine o crease ca atracţie principală, însă acum această întreagă configuraţie a vagonului părea să plutească la douăzeci de metri deasupra districtului central, potopit de ploaie, al oraşului Lud. La un metru şi jumătate în stânga lui Jake, Eddie şi Susannah pluteau pe una dintre canapele; la un metru în dreapta sa, Roland şedea într-un fotoliu rotativ albastru-pal, cu cizmele lui colbuite şi scâlciate aşezate pe nimic, zburând senin deasupra ţinutului pustiu urban, plin de moloz.

Jake simţea covorul sub mocasinii săi, dar ochii insistau că nici acesta, nici podeaua de dedesubt nu mai existau. Se uită înapoi peste umăr şi văzu gaura întunecată din peretele de piatră al Leagănului îndepărtându-se încet.

— Eddie! Susannah! Fiţi atenţi!

Jake se ridică în picioare, ţinându-l pe Ete înăuntrul cămăşii, şi începu să păşească încet pe ceea ce părea a fi spaţiu gol. Pentru a face primul pas avu nevoie de multă tărie, întrucât ochii îi spuneau că nu exista nimic între insulele plutitoare de mobilier, însă odată ce începu să se mişte, senzaţia de necontestat a podelei sub el uşură treaba. Lui Eddie şi Susannah, băiatul li se părea că umblă în aer în vreme ce clădirile părăginite şi degradate ale oraşului alunecau de o parte şi cealaltă a lui.

— Nu face asta, băiete, zise Eddie fără vlagă. O să-mi vină rău.

Jake îl ridică pe Ete cu grijă din cămaşă.

— E-n regulă, îi spuse şi-l puse jos. Vezi?

— Ete! fu de acord bumblerul, dar după ce aruncă o privire între labe la parcul oraşului care curgea acum pe sub ei, încercă să se târască pe picioarele băiatului şi să se aşeze pe mocasinii lui.

Jake se uită în faţă şi văzu fâşia lată şi cenuşie a şinei monoraiului urcând uşor, dar constant, printre clădiri şi dispărând în ploaie. Plecă din nou ochii şi nu văzu decât strada şi membranele plutitoare ale norilor joşi.

— De ce nu pot vedea şina de sub noi, Blaine?

— IMAGINILE PE CARE LE VEDEŢI SUNT GENERATE DE COMPUTER, răspunse Blaine. COMPUTERUL ŞTERGE ŞINA DIN IMAGINEA CVADRANTULUI DE JOS, PENTRU A OFERI O PRIVELIŞTE MAI PLĂCUTĂ, DAR ŞI PENTRU A ÎNTĂRI ILUZIA CĂ PASAGERII ZBOARĂ.

— E incredibil, murmură Susannah. Teama ei de la început trecuse şi acum se uita în jur cu interes. Parcă am fi pe un covor zburător. Mă tot aştept ca vântul să-mi sufle părul în spate...

— POT OFERI SENZAŢIA ACEASTA, DACĂ VREI, spuse

Blaine. LA FEL ŞI PUŢINĂ UMEZEALĂ, CA SĂ SE POTRIVEASCĂ, ÎNŢELEGI, CU CONDIŢIILE METEO DE AFARĂ. TOTUŞI, AR FI NECESAR UN SCHIMB DE HAINE.

— Nu e nevoie, Blaine. N-are rost să ducem iluzia prea departe.

Şina trecea printr-un grup de clădiri înalte care-i aminti lui Jake de zona Wall Street din New York. Când ieşiră dintre ele, şina coborî pentru a trece pe sub ceva ce aducea cu un drum supraelevat. Şi atunci văzură ei norul purpuriu şi o mulţime de oameni care fugeau din calea lui.

6

— Blaine, ce e aia? întrebă Jake, însă deja ştia. Blaine râse... şi alt răspuns nu dădu.

Norul purpuriu ieşea din grilajele trotuarului şi din geamurile sparte ale clădirilor pustii, însă în cea mai mare parte părea să vină din gurile de canal precum aceea pe care o folosise Gasher pentru a intra în tunelele de sub străzi. Capacele de fier fuseseră aruncate în lături de explozia pe care ei o simţiseră atunci când urcaseră la bordul monoului. Priviră în tăcere, îngroziţi, cum gazul vineţiu se târa de-a lungul bulevardelor şi se întindea pe străzile lăturalnice, pline de dărâmături. Îi mâna pe locuitorii din Lud încă interesaţi de supravieţuire înaintea lui, ca pe vite. Majoritatea erau Puberi, judecând după eşarfe, dar Jake vedea şi câteva pete de galben-aprins. Vechile animozităţi fuseseră date uitării acum, că sfârşitul se apropia cu paşi repezi.

Norul purpuriu începu să-i prindă din urmă pe cetăţeni – cei mai mulţi, bătrâni neputincioşi, incapabili să alerge. Aceştia căzură la pământ, zgâriindu-şi gâtul cu unghiile şi strigând fără a scoate un sunet, imediat ce gazul îi atinse. Jake văzu un chip schimonosit de agonie uitându-se în sus la el, incredul, văzu orbitele umplându-se imediat cu sânge – şi închise ochii.

Înainte, şina monoraiului dispărea în pâcla purpurie care se

apropia. Eddie gemu şi îşi ţinu răsuflarea când plonjară în ea, dar sigur că aceasta se depărtă în jurul lor, şi pe ei nu-i atinse niciun rotocol al morţii care învăluia oraşul. A te uita pe străzile de jos era cum te-ai uita printr-un geam cu vedere spre iad.

Susannah îşi lipi faţa de pieptul lui.

— Fă, Blaine, pereţii să revină, zise Eddie. Nu vrem să vedem asta.

Blaine nu dădu niciun răspuns şi transparenţa din jurul lor rămase. Norul se risipea deja în fuioare purpurii răzleţe. După el, clădirile oraşului se micşorau şi se apropiau unele de altele. Străzile acelei secţiuni erau alei încâlcite, aparent fără ordine ori coerenţă. Pe alocuri, întregi cvartale păreau să fi fost arse din temelii... şi asta cu mult timp în urmă, căci câmpia reclama acele zone, îngropând molozul sub ierburile care, într-o bună zi, aveau să înghită întregul Lud. *Aşa cum jungla a înghiţit marile civilizaţii incaşe şi mayaşe*, gândi Eddie. *Roata ka-ului se învârte şi lumea merge mai departe.*

Dincolo de mahalale – căci, Eddie era sigur, asta fuseseră încă înainte să vină zilele răului – era un perete sclipitor. Blaine se mişca încet în acea direcţie.

În piatra albă văzută o spărtură pătrată. Şina monoraiului trecea prin ea.

— UITAŢI-VĂ SPRE PARTEA DIN FAŢĂ A COMPARTIMENTULUI, VĂ ROG, îi invită Blaine.

Ei se uitară şi peretele din faţă reapăru – un cerc drapat în albastru ce părea că plutea în gol. Nu era prevăzut cu nicio uşă; dacă exista vreo cale de a intra în cabina operatorului, Eddie n-o vedea. Sub privirea lor, o zonă dreptunghiulară din acel zid din faţă se întunecă, devenind din albastru, violet, şi din violet – negru. O clipă mai târziu, o linie de un roşu-aprins apăru pe dreptunghi, şerpuind pe suprafaţa lui. Puncte violete apărură la intervale neregulate de-a lungul liniei şi, chiar înainte să apară nume alături de puncte, Eddie îşi dădu seama că se uita la o hartă de traseu, una nu foarte diferită de cele instalate în staţiile de metrou din New York şi chiar în garniturile de metrou. Un punct verde pâlpâitor apăru la Lud,

care era baza de operaţiuni a lui Blaine şi, în acelaşi timp, punctul lui terminus.

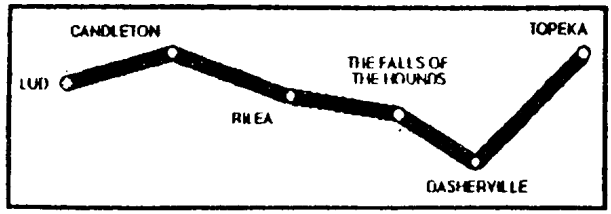

— AVEŢI ÎN FAŢĂ RUTA NOASTRĂ DE PARCURS. DEŞI SUNT CÂTEVA COTITURI DE-A LUNGUL EI, VEŢI OBSERVA CĂ TRASEUL MERGE CONTINUU PE DIRECŢIA SUD-VEST – DE-A LUNGUL CĂII GRINZII. DISTANŢA TOTALĂ ESTE DE PUŢIN PESTE OPT MII DE ROŢI – SAU UNSPREZECE MII DE KILOMETRI, DACĂ PREFERAŢI ACEASTĂ UNITATE DE MĂSURĂ. ODINIOARĂ ERA MULT MAI PUŢIN, DAR ASTA SE ÎNTÂMPLA ÎNAINTE CA TOATE SINAPSELE TEMPORALE SĂ ÎNCEAPĂ SĂ SE TOPEASCĂ.

— Cum adică, sinapse temporale? întrebă Susannah.

Blaine scoase râsul lui neplăcut... dar nu-i răspunse.

— CU VITEZA MEA MAXIMĂ, VOM AJUNGE LA PUNCTUL TERMINUS AL CURSEI ÎN OPT ORE ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE.

— Peste o mie trei sute de kilometri la oră deasupra solului, zise Susannah. Vocea ei era slăbită de mirare. Iisuse Hristoase!

— DESIGUR, SPUN ASTA PRESUPUNÂND CĂ DE-A LUNGUL TRASEULUI ŞINA A RĂMAS INTACTĂ. AU TRECUT NOUĂ ANI ŞI CINCI LUNI DE CÂND NU M-AM MAI SINCHISIT SĂ FAC DRUMUL, AŞA CĂ NU POT FI SIGUR.

În faţă, zidul din partea sud-estică a oraşului se apropia. Era înalt şi gros şi erodat în partea de sus. Părea totodată a fi festonat cu schelete – mii şi mii de ludiţi morţi. Spărtura spre care se îndrepta Blaine încet părea adâncă de cel puţin şaizeci de metri şi, acolo, schelăria care susţinea şina era foarte înnegrită, ca şi când cineva ar fi încercat să o ardă sau să o arunce în aer.

— Ce se întâmplă dacă ajungem la un loc unde şina a dispărut? întrebă Eddie.

Îşi dădu seama că ridica mereu vocea când i se adresa lui Blaine, ca şi când ar fi vorbit cu cineva la telefon şi legătura era slabă.

— LA O MIE TREI SUTE DE KILOMETRI LA ORĂ? Blaine părea amuzat. PA ŞI PUSI, RĂMAS-BUN, NU UITA SĂ-MI SCRII.

— Haide! făcu Eddie. Nu-mi spune că o maşină atât de sofisticată ca tine nu-şi poate monitoriza propria şină, ca să ştie dacă are defecţiuni.

— PĂI, AŞ FI PUTUT FACE ASTA, DAR... FIR-AR! MI-AM DISTRUS ACELE CIRCUITE CÂND NE-AM PUS ÎN MIŞCARE.

Chipul lui Eddie era o mască a uimirii.

— *De ce?*

— E PUŢIN MAI PALPITANT ÎN FELUL ĂSTA, NU CREZI?

Eddie, Susannah şi Jake schimbară priviri descumpănite. Roland, deloc surprins, din câte se vedea, şedea placid în fotoliul lui, cu mâinile împreunate în poală, uitându-se în jos pe când treceau la nouă metri deasupra bordeielor coşcovite şi a clădirilor ruinate care umpleau partea aceea de oraş.

— UITAŢI-VĂ BINE CÂND PĂRĂSIM ORAŞUL ŞI OBSERVAŢI CE VEDEŢI, le spuse Blaine. OBSERVAŢI BINE.

Invizibilul Vagon al Baroniei îi purtă spre spărtura din zid. Trecură prin ea şi, când ieşiră de partea cealaltă, Eddie şi Susannah strigară la unison. Jake aruncă o singură privire şi îşi acoperi ochii cu mâinile. Ete începu să latre bezmetic.

Roland se holbă în jos, cu ochii mari cât cepele, cu buzele strânse într-o linie albă, ca o cicatrice. Înţelegerea îl umplu ca o lumină orbitoare.

Dincolo de Marele Zid al Oraşului Lud începeau *adevăratele* ţinuturi pustii.

7

Monoul cobora pe când se apropia de spărtura din zid,

aduncându-i la nu mai mult de nouă metri deasupra solului. Asta le spori şocul... căci atunci când ieşiră pe partea cealaltă, pluteau la o înălţime înfiorătoare – două sute cincizeci de metri, poate trei sute.

Roland se uită înapoi peste umăr la zidul care acum se îndepărta de ei. Păruse foarte înalt când mergeau către el, dar din acel unghi arăta de-a dreptul micuţ – o unghie ciobită de piatră atârnând la marginea unui vast şi steril promontoriu. Versanţi de granit, udaţi de ploaie, plonjau în ceea ce părea a fi, la prima vedere, un abis fără fund. Direct sub zid, stânca era presărată cu găuri mari, circulare, ca nişte orbite goale. Apă neagră şi fuioare de ceaţă purpurie ieşeau din ele în râuri negre, mocirloase, şi se împrăştiau în jos peste granit în evantaie puturoase, suprapuse, ce arătau aproape la fel de vechi ca stânca însăşi. *Probabil că acolo se duc toate reziduurile oraşului,* gândi pistolarul. *Peste margine şi jos în groapă.*

Doar că nu era o groapă; era o câmpie scufundată. Era ca şi când terenul din afara oraşului s-ar fi aflat deasupra unui titanic lift cu acoperiş plat şi, la un anumit moment în trecutul lui sumbru şi neştiut, liftul ar fi coborât, luând o bucată uriaşă din lume cu el. Şina lui Blaine, centrată pe scheletul ei îngust, traversând pe deasupra acelei câmpii căzute şi pe sub norii îngreunaţi de ploaie, părea că pluteşte în gol.

— Ce ne ţine sus? strigă Susannah.

— GRINDA, DESIGUR, răspunse Blaine. TOATE LUCRURILE SLUJESC GRINDA, SĂ ŞTII. UITAŢI-VĂ ÎN JOS... VOI APLICA O MĂRIRE DE 4X PE ECRANELE DIN CVADRANTUL INFERIOR.

Până şi Roland încercă o senzaţie de vertigo în viscere, când pământul de dedesubt urcă imediat spre locul unde pluteau ei. Imaginea care apăru era mai urâtă decât tot ceea ce văzuse el până atunci... şi, din păcate, văzuse multe lucruri urâte la viaţa lui. Solul fusese topit şi făcut pulbere în urma unui eveniment teribil – un cataclism dezastruos care, fără-ndoială, aruncase acea parte de lume adânc în sine încă de la început. Suprafaţa pământului devenise ca de sticlă neagră distorsionată, bombată din loc în loc în nişte forme ce nu se

puteau numi chiar dealuri şi adâncită în crăpături şi falii adânci care nu se puteau numi chiar văi. Câţiva copaci pitici oribili ridicau ramuri schimonosite către cer; măriţi prin transfocare, aceştia păreau să se întindă spre călători ca braţele unor lunatici. Ici şi colo, grupuri de conducte groase ceramice ieşeau prin suprafaţa sticloasă a solului. Unele păreau scoase din uz sau puse pe pauză, dar în altele se vedea licăr tainic de lumină albastru-verzuie, ca şi când forje şi furnale titanice ar fi ars continuu în măruntaiele pământului. Vietăţi zburătoare deformate, care semănau cu pterodactilii, pluteau printre aceste conduce pe aripi pergamentoase, lovindu-se uneori între ele cu ciocuri încovoiate. Stoluri întregi de astfel de zburătoare oribile stăteau cocoţate pe vârfurile circulare ale altor hornuri, aparent încălzindu-se în aerul ce urca dinspre focurile eterne din străfund.

Trecură pe deasupra unei fisuri care străbătea în zigzag ceva ce aducea cu albia unui râu secat... doar că nu era secat. În adâncul albiei se vedea o fâşie subţire de un stacojiu-închis, care pulsa aidoma unei inimi. Alte fisuri mai mici se ramificau din ea şi Susannah, care-l citise pe Tolkien, îşi spuse: *Asta au văzut Frodo şi Sam atunci când au ajuns în inima lui Mordor. Acestea sunt Hăurile Osândei.*

O jerbă de foc ţâşni direct sub ei, împroşcând în sus stânci înroşite şi cheaguri lungi de lavă. Preţ de un moment, li se păru că-i vor înghiţi flăcările. Jake ţipă şi îşi trase picioarele pe scaun, strângându-l pe Ete la piept.

— NICIO GRIJĂ, MICULE MÂNĂ-IUTE, tărăgănă John Wayne. ŢINE MINTE CĂ VEZI TOTUL MAI MARE DECÂT ESTE ÎN REALITATE.

Văpaia se stinse. Stâncile, multe mari cât nişte fabrici, căzură înapoi într-o furtună mută.

Susannah se pomeni hipnotizată de ororile sumbre care se desfăşurau sub ei, prizonieră a unei fascinaţii mortale din braţele căreia nu se putea desprinde... şi simţi că latura întunecată a personalităţii ei, acea latură a *khef*-ului său care era Detta Walker, nu se mulţumea doar să privească; acea latură a ei se îmbăta cu priveliştea, înţelegând-o, *recunoscând-*

o. Într-un fel, era locul pe care Detta îl căutase dintotdeauna, replica fizică a minţii ei nebune şi a inimii ei pustii, demente. Dealurile sterpe de la nord şi est de Marea Vestului; pădurea spulberată din jurul Portalului Ursului; câmpiile goale de la nord-vest de Send; toate păleau în comparaţie cu acel fantastic şi nesfârşit tablou al dezolării. Ajunseseră la Vane şi intraseră în ţinuturile pustii; întunecimea otrăvită a acelui loc interzis îi împresura acum pe toţi.

8

Acele ţinuturi, deşi otrăvite, nu erau însă complet moarte. Din când în când, călătorii surprindeau siluete sub ei – arătări deformate, ce nu aveau nicio asemănare cu oamenii ori animalele – umblând alene ori tropăind în sălbăticiile fumegânde. Majoritatea se strângeau, aparent, fie în jurul grupurilor de hornuri ciclopice ieşite din pământul topit, fie pe marginile crevaselor înflăcărate care brăzdau peisajul. Era imposibil să vezi clar acele arătări albicioase, săltăreţe, şi pentru asta erau cu toţii recunoscători.

Printre creaturile mai mici hoinăreau altele mai mari – fiinţe rozalii ce se asemănau puţin cu berzele şi cu nişte trepiede însufleţite. Se mişcau încet, aproape cumpătat, ca nişte predicatori care meditează la iminenţa damnării, oprindu-se din când în când pentru a se apleca brusc în faţă şi, aparent, a ciuguli ceva de pe jos, aşa cum se apleacă bâtlanii pentru a prinde peşti. Era ceva extrem de respingător la acele creaturi – Roland simţea asta la fel de tare ca toţi ceilalţi – însă era imposibil de spus ce anume provoca acea senzaţie. Totuşi, existenţa ei era incontestabilă; arătările-berze erau, în hidoşenia lor desăvârşită, aproape imposibil de privit.

— Aici n-a avut loc niciun război nuclear, spuse Eddie. Aici... aici... Vocea lui slabă, oripilată, suna ca aceea a unui copil.

— NU, aprobă Blaine. A FOST MULT MAI RĂU DE ATÂT. ŞI ÎNCĂ NU S-A TERMINAT. AM AJUNS ÎN PUNCTUL ÎN

CARE, DE REGULĂ, ACCELEREZ. AŢI VĂZUT DESTUL?

— Da, răspunse Susannah. O, Doamne, Dumnezeul meu, da.

— POT ÎNCHIDE, ATUNCI, VIZOARELE?

Nota crudă, îndărătnică, se întorsese în vocea lui Blaine. La orizont, un lanţ muntos zimţat, coşmaresc, se profila prin ploaie; piscurile sterile păreau să se înfigă în cerul cenuşiu aidoma unor colţi.

— Fă cum vrei, numai termină cu jocurile, spuse Roland.

— PENTRU O PERSOANĂ CARE A VENIT SĂ MĂ ROAGE SĂ O DUC UNDEVA, EŞTI FOARTE NEOBRĂZAT, spuse posac Blaine.

— Ne-am câştigat cursa, răspunse Susannah. Doar ţi-am rezolvat ghicitoarea, nu?

— Pe deasupra, pentru asta ai fost construit, îi ţinu Eddie isonul. Ca să duci oamenii dintr-un loc în altul.

Blaine nu răspunse în cuvinte, dar difuzoarele din tavan emiseră un şuierat de furie amplificat, ca de pisică, astfel că Eddie îşi dori să-şi fi ţinut naibii gura aia mare. În jurul lor, aerul începu să se umple de curbe colorate. Covorul albastru-închis reapăru, acoperind priveliştea sălbăticiei fumegânde de sub ei. Lumina indirectă reapăru şi ea, şi ei se pomeniră din nou în Vagonul Baroniei.

Un murmur jos începu să vibreze prin pereţi. Pulsaţia motoarelor reîncepu să crească. Jake simţi o mână blândă şi nevăzută împingându-l înapoi în fotoliu. Ete se uită în jur, gemu tulburat şi începu să lingă faţa băiatului. Pe ecranul din capătul compartimentului, punctul verde – aflat acum uşor la sud-est de cercul violet alături de care era imprimat cuvântul LUD – începu să pâlpâie mai repede.

— O să simţim? întrebă Susannah speriată. Atunci când va depăşi bariera sunetului?

Eddie clătină din cap.

— Nu. Relaxează-te.

— Ştiu ceva, rosti Jake deodată.

Ceilalţi întoarseră capul, dar Jake nu li se adresa lor. Băiatul se uita la hartă. Blaine nu avea un chip, desigur –

precum Oz cel Mare şi Teribil, el era doar o voce fără corp – însă harta servea ca punct focal.

— Ştiu ceva despre *tine*, Blaine.

— NU ZĂU, MICULE MÂNĂ-IUTE!

Eddie se aplecă în faţă, apropiindu-şi buzele de urechile lui Jake, şi şopti:

— Ai grijă... nu cred că ştie de existenţa celeilalte voci.

Jake încuviinţă uşor din cap şi se trase în spate, fără însă a-şi dezlipi ochii de la harta rutieră.

— Ştiu de ce ai eliberat gazul acela şi de ce ai ucis toţi oamenii. Ştiu şi de ce ne-ai luat pe noi; şi n-ai făcut-o doar fiindcă ţi-am rezolvat ghicitoarea.

Blaine râse în felul lui anormal (râsul acela, începeau ei să descopere, era mult mai neplăcut decât oricare dintre jalnicele lui imitaţii ori ameninţările melodramatice şi cumva copilăreşti), dar nu spuse nimic. Sub ei, turbinele cu transmisie lentă ajunseseră la un huruit egal. Chiar dacă nu mai vedeau lumea din jur, senzaţia de viteză era foarte clară.

— Ai de gând să te sinucizi, nu-i aşa? Jake îl ţinea pe Ete în braţe, mângâindu-l încet. Şi vrei să ne iei cu tine.

— *Nu!* gemu vocea Micului Blaine. *Dacă-l provocaţi, îl împingeţi la fapte! Nu vedeţi...?*

Dar vocea mică şi şoptită fu fie întreruptă, fie acoperită de râsul lui Blaine. Sunetul era strident şi sacadat – ca al unui bolnav în fază terminală care râde în delir. Luminile începură să pâlpâie, ca şi când forţa acelor hohote mecanice solicitau prea multă energie. Umbrele lor săltau pe pereţii curbaţi ai Vagonului Baroniei aidoma unor fantome neliniştite.

— PA ŞI PUSI, rosti Blaine printre hohotele dezlănţuite; vocea lui, la fel de calmă ca oricând, părea a fi pe un canal separat, lucru care sublinia şi mai pregnant natura lui schizofrenică. RĂMAS-BUN, NU UITA SĂ-MI SCRII.

Sub ceata de pelerini a lui Roland, motoarele cu transmisie lentă duduiau cu bătăi tari, ritmice. Pe harta rutieră din faţa compartimentului, punctul verde pulsatil începuse acum să se mişte perceptibil de-a lungul liniei luminate, către ultima oprire: Topeka, unde Monoul Blaine era evident că intenţiona

să pună capăt vieţii lor, a tuturor.

9

Într-un târziu, râsul se opri şi lumina interioară radie din nou constant.

— NU VREŢI PUŢINĂ MUZICĂ? întrebă Blaine. AM PESTE ŞAPTE MII DE CONCERTE ÎN ARHIVA MEA – O COLECŢIE DE PESTE TREI SUTE DE NIVELURI. CONCERTELE SUNT PREFERATELE MELE, DAR POT OFERI ŞI SIMFONII, OPERE ŞI O SELECŢIE APROAPE NESFÂRŞITĂ DE MUZICĂ POP. POATE V-AR PLĂCEA NIŞTE MUZICĂ DE CABRETĂ. CABRETA-I UN INSTRUMENT ASEMĂNĂTOR CU CIMPOIUL. E FOLOSIT LA UNUL DINTRE NIVELURILE SUPERIOARE ALE TURNULUI.

— Cabretă? întrebă Jake. Blaine păstră tăcerea.

— Cum adică „e folosit la unul dintre nivelurile superioare ale Turnului“? întrebă Roland.

Blaine râse... şi apoi tăcu.

— N-ai ceva de Z.Z. Top? se interesă Eddie cu acreală.

— BA AM, zise Blaine. CE ZICI DE NIŞTE „TUBE-SNAKE BOOGIE“, EDDIE DIN NEW YORK?

Eddie îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă mă gândesc mai bine, pas.

— De ce? întrebă Roland brusc. De ce vrei să ne ucizi?

— Pentru că e hain, zise Jake pe un ton sumbru.

— MĂ PLICTISESC. ÎN ACELAŞI TIMP, SUNT PERFECT CONŞTIENT CĂ SUFĂR DE O BOALĂ DEGENERESCENTĂ PE CARE OAMENII O NUMESC NEBUNIE, PIERDEREA CONTACTULUI CU REALITATEA, LUATUL PE ARĂTURĂ, LIPSA UNEI DOAGE, PITICI LA MANSARDĂ ET CAETERA. DIAGNOSTICAREA REPETATĂ A EŞUAT SĂ EVIDENŢIEZE SURSA ACESTEI PROBLEME. POT TRAGE DOAR CONCLUZIA CĂ ESTE O AFECŢIUNE SPIRITUALĂ CE DEPĂŞEŞTE ABILITATEA MEA DE REMEDIERE.

Blaine tăcu un moment, apoi urmă:

— DE-A LUNGUL ANILOR, AM SIMŢIT CĂ MINTEA MEA E TOT MAI CIUDATĂ. A-I SLUJI PE OAMENII DIN LUMEA DE MIJLOC A DEVENIT INUTIL CU SECOLE ÎN URMĂ. A-I SLUJI PE CEI CÂŢIVA OAMENI DIN LUD CARE DOREAU SĂ SE AVENTUREZE AFARĂ DIN ORAŞ A DEVENIT LA FEL DE AIUREA NU CU MULT TIMP DUPĂ, ŞI TOTUŞI AM MERS MAI DEPARTE PÂNĂ LA SOSIREA LUI DAVID QUICK, ACUM O SCURTĂ BUCATĂ DE TIMP. NU-MI AMINTESC EXACT CÂND A FOST ASTA. CREZI TU, ROLAND DE GILEAD, CĂ MAŞINILE POT DEVENI SENILE?

— Nu ştiu.

Vocea lui Roland era distantă şi Eddie nu trebui decât să se uite la faţa lui ca să ştie că, chiar şi acum, gonind la trei sute de metri deasupra iadului, în strânsoarea unei maşini care o luase evident razna, mintea pistolarului se întorsese la Turnul lui afurisit.

— ÎNTR-UN FEL, *NICIODATĂ* N-AM ÎNCETAT SĂ-I SLUJESC PE OAMENII DIN LUD, spuse Blaine. I-AM SLUJIT PÂNĂ ŞI CÂND AM ELIBERAT GAZUL ŞI I-AM UCIS.

Susannah spuse:

— Da’ *chiar* că eşti nebun, dacă crezi asta.

— DA, DAR NU SUNT *SMINTIT*, zise Blaine şi izbucni într-o nouă repriză de râs isteric.

În cele din urmă, vocea robotică reveni.

— LA UN MOMENT DAT, AU UITAT CĂ VOCEA MONOULUI ERA ŞI VOCEA COMPUTERULUI. NU LA MULT TIMP DUPĂ ACEEA, AU UITAT CĂ ERAM UN SLUJITOR ŞI AU ÎNCEPUT SĂ CREADĂ CĂ SUNT UN ZEU. CUM AM FOST CONSTRUIT SĂ SLUJESC, LE-AM ÎNDEPLINIT CERERILE ŞI AM DEVENIT CE DOREAU EI – UN ZEU CARE ÎMPĂRŢEA DEOPOTRIVĂ FAVORURI ŞI PEDEPSE DUPĂ BUNUL SĂU PLAC... SAU DUPĂ MEMORIA CU ACCES ALEATORIU, DACĂ PREFERAŢI. ASTA M-A AMUZAT O SCURTĂ PERIOADĂ. APOI, LUNA TRECUTĂ, SINGURA MEA COLEGĂ RĂMASĂ – PATRICIA – S-A SINUCIS.

Fie cade încet pradă senilităţii, gândi Susannah*, fie incapacitatea lui de a estima curgerea timpului este o altă*

manifestare a demenţei sale; sau ăsta e un alt semn de cât de bolnavă a ajuns de fapt lumea lui Roland.

— AVEAM DE GÂND SĂ-I URMEZ EXEMPLUL, CÂND AŢI APĂRUT VOI. OAMENI INTERESANŢI, CARE CUNOŞTEAU GHICITORI!

— Stai aşa! făcu Eddie, ridicând mâna. Încă n-am înţeles bine. Presupun că pot pricepe dorinţa ta de a pune capăt întregii poveşti; oamenii care te-au construit nu mai sunt, n-au mai fost mulţi pasageri în ultimii două sau trei sute de ani, şi trebuie că a început să te plictisească să faci drumul de la Lud la Topeka tot timpul gol, dar...

— EI, STAI AŞA UN MINUT, PARTENERE, rosti Blaine cu vocea lui John Wayne. N-AR FI BINE SĂ-ŢI FORMEZI IDEEA CĂ EU AŞ FI DOAR UN TREN. ÎNTR-UN FEL, BLAINE CU CARE VORBIŢI ESTE DEJA LA CINCI SUTE DE KILOMETRI ÎN URMA NOASTRĂ, ŞI COMUNICĂ PRIN INTERMEDIUL TRANSMISIUNILOR RADIO CODIFICATE ULTRARAPIDE.

Jake îşi aminti imediat tija subţire argintie pe care o văzuse ieşind din fruntea lui Blaine. Antena Mercedes-Benz-ului tatălui său ieşea din teaca ei la fel atunci când deschideai radioul.

Aşa comunică el cu bancurile de computere de sub oraş, îşi spuse. *Dacă am putea întrerupe cumva semnalul antenei...*

— Dar *ai* intenţia să te sinucizi, indiferent unde s-ar afla adevăratul tău eu, nu-i aşa? insistă Eddie.

Niciun răspuns – însă era ceva reţinut în tăcerea aceea. În ea, Eddie simţea că Blaine privea... şi aştepta.

— Erai treaz când te-am găsit? întrebă Susannah. Nu erai, nu-i aşa?

— FĂCEAM SĂ SE AUDĂ CEEA CE PUBERII NUMEAU TOBELE DIVINE, DIN PARTEA CĂRUNŢILOR, DAR ASTA ERA TOT. AŢI PUTEA SPUNE CĂ MOŢĂIAM.

— Şi atunci, de ce nu ne duci pur şi simplu la capătul liniei şi pe urmă să te culci la loc?

— Pentru că e hain, repetă Jake cu voce joasă.

— DIN CAUZA VISELOR, spuse Blaine în exact acelaşi timp şi cu o voce înfricoşător de asemănătoare cu a Micului Blaine.

— De ce n-ai pus punct atunci când Patricia s-a autodistrus? întrebă Eddie. Până la urmă, dacă creierul tău şi creierul ei sunt parte din acelaşi computer, cum de n-aţi făcut pasul împreună?

— PATRICIA A ÎNNEBUNIT, zise Blaine încet, vorbind de parcă nu el însuşi ar fi recunoscut că acelaşi lucru i se întâmpla şi lui. ÎN CAZUL EI, PROBLEMA IMPLICA PE LÂNGĂ O AFECŢIUNE SPIRITUALĂ, ŞI O DEFECŢIUNE TEHNICĂ. ASTFEL DE DEFECŢIUNI AR TREBUI SĂ FIE IMPOSIBILE LA TEHNOLOGIA CU TRANSMISIE LENTĂ, DAR SIGUR CĂ LUMEA A MERS MAI DEPARTE... NU-I AŞA, ROLAND DE GILEAD?

— Aşa e, admise Roland. Se manifestă o boală gravă la Turnul Întunecat, care este inima tuturor lucrurilor, şi se răspândeşte. Ţinuturile de sub noi sunt doar un alt semn al acestei boli.

— NU POT GARANTA VERIDICITATEA ORI FALSITATEA ACESTEI AFIRMAŢII; ECHIPAMENTUL MEU DE MONITORIZARE DIN LUMEA DE CAPĂT, UNDE SE ÎNALŢĂ TURNUL ÎNTUNECAT, E SCOS DIN FUNCŢIUNE DE PESTE OPT SUTE DE ANI. CA URMARE, NU POT FACE RAPID DIFERENŢA DINTRE FAPT ŞI SUPERSTIŢIE. LA DREPT VORBIND, DIFERENŢA DINTRE CELE DOUĂ PARE A FI FOARTE MICĂ ÎN PREZENT. E O SITUAŢIE FOARTE ANAPODA – CA SĂ NU ZIC NEPOLITICOASĂ – ŞI SUNT SIGUR CĂ A CONTRIBUIT LA APARIŢIA AFECŢIUNII MELE SPIRITUALE.

Această afirmaţie îi amintea lui Eddie de ceva ce spusese Roland nu cu mult timp în urmă. Oare ce fusese? Încercă să afle cuvintele, dar nu găsi nimic... doar o vagă amintire a pistolarului vorbind într-un fel iritat, necaracteristic pentru comportamentul său normal.

— PATRICIA A ÎNCEPUT SĂ PLÂNGĂ CONTINUU, O STARE PE CARE AM GĂSIT-O DEOPOTRIVĂ NEPOLITICOASĂ ŞI NEPLĂCUTĂ. CRED CĂ NU ERA DOAR NEBUNĂ, CI ŞI SINGURĂ. DEŞI FOCUL ELECTRIC CARE A STAT LA BAZA PROBLEMEI INIŢIALE A FOST DEGRABĂ STINS, ERORILE DE

LOGICĂ AU CONTINUAT SĂ SE RĂSPÂNDEASCĂ PE MĂSURĂ CE CIRCUITELE S-AU SUPRAÎNCĂRCAT ŞI SUBBANCURILE S-AU DEFECTAT. M-AM GÂNDIT SĂ PERMIT DEFECŢIUNILOR SĂ ACAPAREZE TOT SISTEMUL ŞI AM DECIS SĂ IZOLEZ ÎN SCHIMB ZONA CU PROBLEME. AUZISEM ZVONURI, VEDEŢI VOI, CĂ UN PISTOLAR CĂLĂTOREA DIN NOU PE FAŢA PĂMÂNTULUI. CU GREU PUTEAM CREDE ASTFEL DE BASME, ŞI TOTUŞI VĂD CĂ AM FĂCUT BINE AŞTEPTÂND.

Roland se foi în fotoliu.

— Ce zvonuri ai auzit, Blaine? Şi de la cine le-ai auzit?

Blaine alese să nu răspundă la această întrebare.

— PÂNĂ LA URMĂ, ATÂT DE TARE M-AU DERANJAT SMIORCĂIELILE EI, ÎNCÂT AM ŞTERS CIRCUITELE CARE-I CONTROLAU PULSIUNILE. AM EMANCIPAT-O, AŢI PUTEA SPUNE. A REACŢIONAT ARUNCÂNDU-SE ÎN RÂU. PA ŞI PUSI, PATRICIA.

S-a simţit singură, nu se mai oprea din smiorcăit, s-a înecat şi tot ce poate face jigodia asta mecanică este să glumească pe seama ei, gândi Susannah. Se simţea aproape îngreţoşată de furie. Dacă Blaine ar fi fost o persoană în carne şi oase, şi nu doar o grămadă de circuite îngropate undeva, sub un oraş rămas acum mult în urma lor, ar fi încercat să-i lase nişte urme proaspete pe faţă, care să-i amintească de Patricia. *Vrei ceva interesant, cretinule? Ţi-aş arăta eu ce înseamnă interesant, zău aşa.*

— SPUNEŢI-MI O GHICITOARE, îi invită Blaine.

— Nu încă, zise Eddie. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Îi acordă şansa să răspundă şi, când vocea computerului rămase mută, continuă: Când e vorba de sinucidere, eu sunt, cum să zic, pentru. Dar de ce vrei să ne iei cu tine? Vreau să zic, care e sensul?

— *Pentru că aşa vrea el*, zise Micul Blaine într-o şoaptă îngrozită.

— PENTRU CĂ AŞA VREAU EU, spuse Blaine. ĂSTA-I SINGURUL MOTIV PE CARE-L AM ŞI SINGURUL DE CARE *AM NEVOIE*. ACUM, SĂ TRECEM LA LUCRURI SERIOASE.

VREAU NIŞTE GHICITORI ŞI LE VREAU IMEDIAT. DACĂ REFUZAŢI, N-O SĂ AŞTEPT SĂ AJUNGEM LA TOPEKA – NE FAC FELUL TUTUROR CHIAR AICI ŞI ACUM.

Eddie, Susannah şi Jake întoarseră capul spre Roland, care continua să stea în fotoliul său cu mâinile împreunate în poală, uitându-se la harta rutieră din partea frontală a compartimentului.

— Du-te-n mă-ta, spuse pistolarul.

Nu ridică vocea. La fel de bine putea să-i spună lui Blaine că nişte muzică de cabretă ar fi fost, într-adevăr, oportună.

Din difuzoarele de sus se auzi un suspin şocat, oripilat – Micul Blaine.

— *CE* SPUI?

Evident nevenindu-i să creadă, vocea Marelui Blaine se apropiase din nou foarte mult de vocea nebănuitului său geamăn.

— Am spus să te duci în mă-ta, repetă Roland cu calm, dar dacă asta nu pricepi, o pot spune mai clar. Nu. Răspunsul este nu.

10

Un timp foarte, foarte lung nu veni răspuns de la niciunul dintre cei doi Blaine, iar când Marele Blaine răspunse totuşi, n-o făcu în cuvinte. În schimb, pereţii, podeaua şi tavanul începură să-şi piardă din nou culoarea şi soliditatea.

În interval de zece secunde, Vagonul Baroniei încetase iarăşi să existe. Monoul zbura acum prin lanţul muntos pe care îl văzuseră la orizont: piscuri gri-fier goneau spre ei cu o viteză sinucigaşă, apoi rămâneau în urmă, dezvăluind văi sterile prin care cărăbuşi gigantici se târau aidoma unor ţestoase de uscat. Roland văzu ceva ce aducea cu un şarpe uriaş descolăcindu-se pe neaşteptate din gura unei peşteri. Apucă unul dintre cărăbuşi şi-l trase înapoi în bârlogul său. Roland nu văzuse niciodată în viaţa lui asemenea animale ori asemenea peisaj, şi se i făcuse pielea de găină pe tot corpul.

Erau ameninţătoare, însă nu asta era problema. Erau nemaivăzute – şi *asta* era problema. Era ca şi când Blaine i-ar fi transportat într-o altă lume.

— POATE CĂ AR TREBUI SĂ DERAIEZ AICI, spuse Blaine. Vocea lui era meditativă, dar dincolo de ea pistolarul auzi o profundă, zvâcnitoare ură.

— Poate că aşa ar trebui să faci, rosti pistolarul cu indiferenţă.

Nu se *simţea* însă indiferent şi ştia că era posibil ca Blaine să-i poată desluşi sentimentele în voce – le spusese doar că avea un astfel de echipament şi, chiar dacă era sigur că monoul putea să mintă, nu avea motive să se îndoiască în cazul de faţă. Dacă Blaine *într-adevăr* citea anumite accente în vocea pistolarului, jocul probabil că ajunsese deja la sfârşit. Era o maşină incredibil de sofisticată... şi totuşi era doar o maşină. Exista posibilitatea să nu poată înţelege că fiinţele umane sunt deseori capabile să meargă într-o direcţie chiar şi atunci când toate emoţiile şi instinctele le spun să n-o facă. Dacă depista în vocea pistolarului accente care indicau teamă, probabil că avea să presupună că Roland blufa. O asemenea greşeală putea însemna moarte pentru toţi.

— EŞTI OBRAZNIC ŞI AROGANT, spuse Blaine. POATE CĂ ASTEA ŢIE ŢI SE PAR TRĂSĂTURI INTERESANTE, MIE ÎNSĂ NU MI SE PAR.

Eddie afişa o expresie exasperată. Rosti pe muteşte cuvintele *Ce crezi că FACI?* Roland îl ignoră; era ocupat cu Blaine şi ştia foarte bine ce făcea.

— O, pot să fiu şi mai obraznic.

Roland de Gilead îşi desfăcu mâinile şi se ridică încet. Stătu aparent în gol, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă pe şold şi cu stânga pe mânerul de santal al revolverului. Stătea aşa cum mai stătuse de atâtea ori înainte, pe străzile prăfuite a o sută de oraşe uitate, în zeci de canioane sterpe, în nenumărate baruri cu mirosurile lor de bere acră şi carne prăjită. Nu era decât o altă confruntare pe o altă stradă pustie. Atâta tot, şi asta era suficient. Era *khef, ka* şi *ka-tet.* Faptul că întotdeauna se ajungea la o confruntare era elementul central

al vieţii sale şi axul pe care se învârtea *ka*-ul său. Că bătălia era purtată cu vorbe în loc de gloanţe nu avea acum nicio importanţă; avea să fie, chiar şi aşa o luptă până la moarte. Duhoarea morţii în aer era la fel de clară şi de precisă precum putoarea de stârvuri putrede într-o mlaştină. Atunci îl cuprinse furia luptei, aşa cum se întâmpla mereu... şi intră într-o altă stare a fiinţei proprii.

— Pot spune că eşti o maşină arogantă, cu capul sec, neroadă, imbecilă. Pot spune că eşti o creatură proastă, care nu judecă mai mult decât suflul vântului de iarnă într-o scorbură de copac.

— ÎNCETEAZĂ.

Roland continuă pe acelaşi ton senin, ignorându-l complet pe Blaine.

— Din nefericire, puterea mea de a fi obraznic are o limită, dat fiind că nu eşti decât o maşină... ceea ce Eddie numeşte „flecuşteţ“.

— SUNT MULT MAI MULT DECÂT ATÂT...

— Nu-ţi pot spune muist, de pildă, fiindcă n-ai nici gură, nici mădular. Nu pot spune că eşti mai infect decât cel mai infect vagabond care s-a târât vreodată prin şanţurile celei mai jegoase străzi, întrucât chiar şi o astfel de creatură e mai bună decât tine; tu n-ai genunchi pe care să te târăşti şi n-ai cădea în ei dacă ai face-o, căci tu nu cunoşti conceptul de milă, această slăbiciune omenească. Nu-ţi pot spune nici măcar să-ţi fuţi mama, pentru că n-ai avut aşa ceva.

Roland pregetă cât să-şi tragă răsuflarea. Cei trei tovarăşi ai lui erau înmărmuriţi. De jur împrejurul lor, sufocantă, era tăcerea trăsnită a Monoului Blaine.

— Îţi *pot* spune creatură perfidă care şi-a lăsat propria parteneră să se sinucidă, un laş care s-a distrat torturându-i pe nerozi şi ucigându-i pe inocenţi, un spiriduş mecanic pierdut şi smiorcăit care...

— ÎŢI PORUNCESC SĂ TE OPREŞTI SAU VĂ UCID PE TOŢI PE LOC!

În ochii lui Roland scăpăra un foc albastru atât de sălbatic, încât Eddie se feri de el. Vag, îi auzi pe Jake şi Susannah

icnind.

— *Ucide-ne dacă vrei, dar nu-mi porunci nimic!* răcni pistolarul. *Ai uitat chipurile celor care te-au făcut! Acum, fie ne ucizi, fie îţi ţii gura şi mă asculţi pe mine, Roland de Gilead, fiul lui Steven, pistolar şi lord al ţinuturilor străvechi! N-am străbătut atâţia kilometri şi atâţia ani ca să-ţi ascult balivernele copilăreşti! Ai înţeles? Acum ascultă-mă tu pe MINE!*

Urmă un moment de linişte şocată. Nimeni nu respira. Roland privea aprig înainte, cu fruntea sus, cu mâna pe mânerul pistolului.

Susannah Dean îşi duse palma la gură şi pipăi surâsul slab de pe buze aşa cum o femeie pipăie un articol nou de îmbrăcăminte – o pălărie, poate – pentru a se asigura că-i stă drept. Se temea că acesta era sfârşitul vieţii ei, şi totuşi sentimentul predominant nu era teama, ci mândria. Aruncă o privire în stânga şi văzu că Eddie se uita la Roland cu un surâs năuc. Expresia lui Jake era şi mai simplă: adorare, nici mai mult, nici mai puţin.

— Spune-i! rosti Jake cu răsuflarea tăiată. Arată-i tu! Aşa!

— Ai face bine să fii atent, aprobă Eddie. Chiar îl doare în cot, Blaine. Nu de pomană i se zicea Câinele Turbat din Gilead.

După un moment prelung, Blaine întrebă:

— AŞA ŢI SE ZICEA, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Se poate, încuviinţă Roland, stând calm în aer, deasupra dealurilor sterpe.

— LA CE-MI SUNTEŢI BUNI DACĂ NU-MI SPUNEŢI GHICITORI? întrebă Blaine.

Acum suna ca un copil îmbufnat căruia i s-a permis să stea treaz dincolo de ora lui normală de culcare.

— N-am spus că n-o vom face, zise Roland.

— NU? făcu Blaine descumpănit. NU ÎNŢELEG. TOTUŞI, ANALIZA AMPRENTEI VOCALE INDICĂ UN DISCURS RAŢIONAL. TE ROG, EXPLICĂ.

— Ai spus că le vrei *acum*, răspunse pistolarul. Eu *asta* refuzam. Nerăbdarea te-a făcut necuviincios.

— NU ÎNŢELEG.

— Te-a făcut obraznic. *Asta* înţelegi? Urmă o tăcere lungă, încărcată. Apoi:

— DACĂ CE AM SPUS ŢI S-A PĂRUT OBRĂZNICIE, ÎMI CER SCUZE.

— Se acceptă, Blaine. Avem însă o problemă mai mare.

— EXPLICĂ.

Blaine părea acum nesigur pe sine şi Roland nu era tocmai surprins. Trecuse mult timp de când computerul nu mai primise alte răspunsuri din partea oamenilor în afara ignoranţei, neglijării şi servilismului superstiţios. Dacă experimentase simplul curaj uman, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Închide compartimentul din nou şi o voi face.

Roland se aşeză ca şi când orice alt argument – şi perspectiva morţii imediate – ar fi fost acum de negândit.

Blaine se execută. Pereţii se umplură de culoare şi peisajul coşmaresc de jos fu din nou ascuns vederii. Luminiţa de pe harta rutieră clipea acum aproape de punctul pentru Candleton.

— Prea bine, spuse pistolarul. Obrăznicia se poate ierta, Blaine; aşa am fost învăţat în copilărie, iar lutul s-a uscat în forma lăsată de mâna olarului. Am fost învăţat însă şi că prostia e de neiertat.

— CÂND AM DAT EU DOVADĂ DE PROSTIE, ROLAND DE GILEAD?

Vocea lui Blaine era moale şi reţinută. Susannah se gândi imediat la o pisică ghemuită în faţa unei găuri de şoarece, dând din coadă, cu ochii verzi strălucind.

— Noi avem ceva ce-ţi doreşti, spuse Roland, dar singura răsplată pe care ne-o oferi este moartea. Asta-i o prostie *foarte* mare.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă în timp ce Blaine cumpăni. După care, rosti:

— CE SPUI TU E ADEVĂRAT, ROLAND DE GILEAD, NUMAI CĂ ÎNCĂ N-AŢI FĂCUT DOVADA CALITĂŢII GHICITORLOR. N-AM SĂ VĂ RECOMPENSEZ CU VIEŢILE VOASTRE PENTRU NIŞTE GHICITORI PROASTE.

Roland încuviinţă.

— Înţeleg, Blaine. Ascultă, acum, şi înţelege-mă şi tu. O parte din ce-ţi voi spune le-am spus-o deja prietenilor mei. Când eram mic în Baronia Gilead, erau şapte Sărbători în fiecare an – a Iernii, a Pământului Larg, a Semănării, a Mijlocului Verii, a Pământului Plin, a Secerişului şi a Sfârşitului de An. Ghicitorile erau o parte importantă a fiecărei Sărbători, însă erau atracţia principală la Sărbătoarea Pământului Larg şi la aceea a Pământului Plin, întrucât se credea că pot aduce recolte bogate sau, dimpotrivă, sărace.

— ASTA-I O SUPERSTIŢIE FĂRĂ NICIUN SUPORT REAL, spuse Blaine. O GĂSESC SUPĂRĂTOARE ŞI ENERVANTĂ.

— Sigur că e o superstiţie, fu Roland de acord, dar ai fi surprins cât de bine prevesteau ghicitorile recoltele. De pildă, ghiceşte asta, Blaine: Care este diferenţa dintre o bunică şi o budincă?

— ASTA-I FOARTE VECHE ŞI NU FOARTE INTERESANTĂ, rosti Blaine, care părea totuşi bucuros că avea ceva de rezolvat. BUDINCA POATE FI BUNICICĂ, DAR BUNICA NU POATE FI BUDINCICĂ. O GHICITOARE BAZATĂ PE REZONANŢA FONETICĂ. ÎNCĂ UNA DE GENUL ĂSTA, UNA SPUSĂ LA NIVELUL ÎN CARE SE AFLĂ BARONIA NEW YORK, ZICE AŞA: CARE E DIFERENŢA DINTRE UN GENERAL ŞI UN OROLOGIU?

— Asta o ştiu, sări Jake. Orologiul are tictacul lui şi generalul tactica lui.

— DA, aprobă Blaine. O GHICITOARE DINTRE CELE MAI PROSTEŞTI.

— În sfârşit sunt de acord cu tine, bătrâne Blaine, spuse Eddie.

— VREAU SĂ-MI MAI POVESTEŞTI DESPRE CONCURSURILE DE GHICITORI DIN GILEAD, ROLAND, FIUL LUI STEVEN. MI SE PARE DEOSEBIT DE INTERESANT.

— La prânz, cu ocazia Pământului Larg şi a Pământului Plin, cam între şaisprezece şi treizeci de concurenţi se strângeau în Sala Străbunilor, care era deschisă pentru eveniment. Atunci erau singurele momente din an când plebea

– neguţătorii şi fermierii şi alţii asemenea – avea voie să intre în Sala Străbunilor, şi în ziua aceea se îngrămădeau *toţi* acolo.

Ochii pistolarului erau distanţi şi visători; era expresia pe care Jake o văzuse pe chipul lui în acea înnegurată cealaltă viaţă, când Roland îi povestise cum el şi prietenii lui, Cuthbert şi Jamie, se strecuraseră odată în balconul aceleiaşi Săli pentru a urmări un fel de dans ritualic. Jake şi Roland urcau pe munţi când Roland îi vorbise despre episodul acesta, erau aproape pe urmele lui Walter.

Marten şedea lângă mama şi tata, spusese Roland. *Îi recunoşteam chiar şi de la înălţimea aceea – şi o dată ea şi Marten au dansat, încet şi învârtindu-se, iar ceilalţi le-au făcut loc pe ring şi au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat însă...*

Jake se uită curios la Roland, întrebându-se din nou de unde venea omul acela ciudat şi distant... şi de ce.

— În mijlocul podelei era aşezat un butoi mare, urmă Roland, şi în el fiecare concurent arunca o mână de pergamente cu ghicitori scrise pe ele. Multe erau vechi, ghicitori pe care le primiseră de la străbuni – chiar şi din cărţi, în unele cazuri – dar multe altele erau noi – scornite cu acea ocazie. Trei arbitri, unul întotdeauna un pistolar, dădeau verdictul atunci când ghicitorile erau spuse cu voce tare. Nu erau acceptate decât dacă arbitrii le considerau corecte.

— DA, GHICITORILE TREBUIE SĂ FIE CORECTE, aprobă Blaine.

— Aşa începea concursul de ghicitori, spuse pistolarul.

Un zâmbet vag îi atinse buzele, gândindu-se la zilele acelea, zile când avea vârsta băiatului plin de vânătăi care şedea în faţa sa, cu billy-bumblerul în braţe.

— Spuneau ghicitori ore în şir. Se forma un rând în centrul Sălii Străbunilor. Poziţia în rând era hotărâtă prin tragere la sorţi şi, cum era mult mai bine să te afli la coadă decât în capătul rândului, toţi sperau la un număr mare, deşi câştigătorul trebuia să răspundă corect la cel puţin o ghicitoare.

— CATEGORIC.

— Fiecare bărbat sau femeie – întrucât unii dintre cei mai buni concurenţi din Gilead erau femei – se apropia de butoi, extrăgea o ghicitoare şi i-o dădea Maestrului. Maestrul o citea şi, dacă ghicitoarea nu primea răspuns după ce nisipul din clepsidra de trei minute se scurgea, concurentul trebuia să părăsească rândul.

— ŞI ACEEAŞI GHICITOARE I SE SPUNEA URMĂTORULUI DIN RÂND?

— Da.

— ACELA AVEA, DECI, MAI MULT TIMP DE GÂNDIRE.

— Da.

— ÎNŢELEG. SUNĂ STRAŞNIC.

Roland se încruntă.

— Straşnic?

— Vrea să spună că sună distractiv, îi explică Susannah imediat.

Roland ridică din umeri.

— Era distractiv pentru spectatori, presupun, dar concurenţii tratau problema cu toată seriozitatea, şi deseori se iscau certuri şi lupte cu pumnii după încheierea concursului şi după premiere.

— CARE ERA PREMIUL?

— Cea mai mare gâscă din Baronie. Şi an de an învăţătorul meu, Cort, ducea gâsca aceea acasă.

— ÎNSEAMNĂ CĂ ERA UN CONCURENT REDUTABIL, zise Blaine plin de respect. MI-AR PLĂCEA SĂ FIE AICI, DE FAŢĂ.

Suntem doi, deci, gândi Roland.

— Acum ajung la propunerea mea, zise apoi pistolarul.

— TE ASCULT CU MARE INTERES, ROLAND DE GILEAD.

— Să zicem că următoarele ore vor fi Sărbătoarea noastră. Cum tu doreşti să auzi noi ghicitori, nu ne vei spune niciuna din milioanele pe care deja le ştii...

— CORECT.

— Pe cele mai multe oricum nu le-am putea rezolva, continuă Roland. Sunt sigur că ştii ghicitori care l-ar fi lăsat mască şi pe Cort, dacă ar fi fost extrase din butoi.

Nu era deloc sigur de asta, însă trecuse vremea folosirii

pumnului şi venise timpul pentru palma deschisă.

— DESIGUR, acceptă Blaine.

— Propun ca, în loc de gâscă, vieţile noastre să fie premiul, zise Roland. Îţi vom spune ghicitori pe traseu, Blaine. Dacă, atunci când vom ajunge la Topeka, tu vei fi rezolvat toate ghicitorile noastre, vei avea voie să-ţi pui în aplicare planul dintâi şi să ne ucizi. Asta este gâsca ta. Dar dacă *noi* te blocăm pe *tine* – dacă există o ghicitoare fie în cartea lui Jake, fie în mintea vreunuia dintre noi, la care tu să nu ştii să răspunzi – trebuie să ne duci la Topeka şi apoi să ne laşi liberi să ne vedem mai departe de drum. Asta este gâsca *noastră*.

Tăcere.

— Ai înţeles?

— DA.

— Eşti de acord?

Din nou tăcere din partea Monoului Blaine. Eddie stătea rigid, cu braţele în jurul lui Susannah, uitându-se spre plafonul Vagonului Baroniei. Mâna stângă a femeii alunecase peste pântece, gândindu-se la un secret care era posibil să crească acolo. Jake mângâia uşor blana lui Ete, ocolind porţiunile încâlcite şi însângerate, unde bumblerul fusese înjunghiat. Aşteptară cât timp Blaine – adevăratul Blaine, acum departe în urma lor, ducându-şi cvasiviaţa sub un oraş în care toţi locuitorii zăceau morţi de mâna sa – cumpănea la propunerea pistolarului.

— DA, spuse el într-un târziu. SUNT DE ACORD CA, DACĂ REZOLV TOATE GHICITORILE PE CARE MI LE SPUNEŢI, SĂ VĂ DUC CU MINE ÎN LOCUL UNDE CĂRAREA SE TERMINĂ ÎN LUMINIŞ. DACĂ UNUL DINTRE VOI SPUNE O GHICITOARE PE CARE EU NU O POT REZOLVA, VĂ VOI CRUŢA VIEŢILE ŞI VĂ VOI DUCE LA TOPEKA, UNDE VEŢI PĂRĂSI MONOUL ŞI VĂ VEŢI CONTINUA DRUMUL SPRE TURNUL ÎNTUNECAT. AM ÎNŢELES CORECT TERMENII ŞI LIMITELE PROPUNERII TALE, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Da.

— PREA BINE, ROLAND DE GILEAD.

PREA BINE, EDDIE DIN NEW YORK.

PREA BINE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

PREA BINE, JAKE DIN NEW YORK.

PREA BINE, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Ete ridică scurt ochii la auzul numelui său.

— VOI SUNTEŢI *KA-TET;* UN TOT FORMAT DIN MAI MULŢI. LA FEL ŞI EU. ACUM VOM DOVEDI CARE *KA-TET* ESTE MAI PUTERNIC.

Urmă o clipă de linişte, întreruptă doar de pulsaţia grea şi egală a turbinelor cu transmisie lentă, care îi purtau pe deasupra ţinuturilor pustii, îi purtau spre Topeka, locul unde Lumea de Mijloc se sfârşea şi începea Lumea de Capăt.

— DECI, strigă vocea lui Blaine. ARUNCAŢI-VĂ NĂVOADELE, RĂTĂCITORILOR! PUNEŢI-MĂ LA ÎNCERCARE CU ÎNTREBĂRILE VOASTRE. SĂ ÎNCEAPĂ CONCURSUL.

NOTA AUTORULUI

Al patrulea volum din povestea Turnului Întunecat ar trebui să apară – presupunând, desigur, că viaţa Scriitorului Fidel şi interesul Cititorului Fidel vor mai dăinui – în viitorul nu foarte îndepărtat. E greu să fiu mai exact de atât; niciodată nu mi-a fost uşor să găsesc uşile spre lumea lui Roland şi mi se pare că am nevoie de tot mai multă muncă pentru a ciopli cheile care să se potrivească în încuietorile acestora. Chiar şi aşa, dacă cititorii vor cere un al patrulea volum, acesta le va fi oferit, întrucât încă *sunt* capabil să găsesc lumea lui Roland atunci când îmi pun mintea la contribuţie, şi încă mă ţine în mreje... mai tare, în multe feluri, decât orice altă lume prin care imaginaţia mea a hoinărit. Şi asemenea acelor misterioase motoare cu transmisie lentă, această poveste pare că-şi află propriul ritm, tot mai rapid, pe măsură ce înaintez în ea.

Sunt perfect conştient că unii cititori ai *Ţinuturilor pustii* vor fi nemulţumiţi de faptul că s-a terminat în felul acesta, lăsând atât de multe lucruri nerezolvate. Nici eu nu sunt foarte mulţumit că-i las pe Roland şi pe tovarăşii lui în grija nu foarte tandră a Monoului Blaine şi, chiar dacă nu sunteţi obligaţi să mă credeţi, trebuie totuşi să insist că am fost surprins de încheierea acestui al treilea volum, aşa cum s-ar putea să fie unii dintre cititorii mei. În acelaşi timp, cărţile care se scriu singure (şi aceasta aşa a făcut, în cea mai mare parte) trebuie de asemenea lăsate să se încheie singure, şi nu pot decât să te asigur pe tine, Cititorule, că Roland şi ceata lui au ajuns la una dintre vămile cruciale ale poveştii lor, şi că trebuie să-i lăsăm acolo pentru o vreme, să răspundă la întrebări şi să completeze formulare. Toate astea nu sunt decât un mod metaforic de a spune că povestea a ajuns, încă o dată, la un sfârşit provizoriu şi că inima mea a fost îndeajuns de înţeleaptă încât să mă oprească de la a încerca să forţez nota.

Conţinutul următorului volum este încă neclar, deşi vă pot asigura că problema Monoului Blaine va fi rezolvată, că vom afla cu toţii mult mai multe despre tinereţea lui Roland şi că ne vom reîntâlni atât cu Omul Tic-Tac, cât şi cu fascinantul personaj Walter, aşa-numitul Vrăjitor sau Străin fără Vârstă. Cu acest teribil şi enigmatic personaj îşi începe şi Robert Browning poemul epic *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a,* spunând despre el:

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate
Vorbele spuse de un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mişel
Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate,
Se veselea când m-osândea-n ăst fel.

Acest mincinos maliţios, acest magician întunecat şi puternic este cel care deţine adevărata cheie a Lumii de Capăt şi a Turnului Întunecat... pentru cei suficient de curajoşi să o înşface.

Şi pentru cei care au rămas.

Bangor, Maine
5 martie 1991

{1} T.S. Eliot, *Poeme,* trad. de Aurel Covaci, Ed. Albatros, 1970 (n. tr.).

{2} „Văd o uşă roşie şi vreau să o vopsesc în negru, / Gata cu culorile, vreau să se facă negre, / Văd fetele cum se plimbă îmbrăcate în haine de vară, / Trebuie să întorc capul până ce întunericul se ridică...“ (n. tr.).

{3} Turnul Puterii (n. tr.)

{4} „O uşă“, „a adora“. Joc de cuvinte intraductibil (n. tr.).

{5} *Watch* („ceas de mână“) în limba engleză înseamnă şi „a privi“ (n. tr.).